

Intermezzo

Petra bewoog zich langzaam over de rotsen, terwijl haar blik vastgekleefd zat op de verre waterige horizon. Aan beide zijden stapelden zich golven op en stortte eentonig weer neer, waardoor er nevels als koude confetti in de lucht geworpen werden. Boven haar trokken grijze wolken voorbij, laag en geruisloos, weerspiegeld in de staalharde oceaan.

Achter haar was de grote stad bijna leeg, voor het moment geëvacueerd. Militaire voertuigen patrouilleerden in de verlaten straten als kevers tussen de spookachtige stille gebouwen. Druzelsoldaten met plastic maskers marcheerden door de eenzame lege straten van Nieuw-Amsterdam, de plotseling onthulde magische stad bestuderend. De rust zou echter niet lang duren. Binnenkort zou, ondanks alles, de drukte van de mensheid terugkeren naar de grote Druzelstad. Het was onvermijdelijk. De wereld was veranderd, maar de stad was onwrikbaar. De stad zou doorgaan, net als Petra.

Het was allemaal zo verschrikkelijk erg mis gegaan. Achteraf gezien, was er misschien een andere manier geweest. Misschien had Merlijn toch gelijk gehad. Het maakte nu niet meer uit. Ondanks de vrijwel onbegrensde krachten van Petra, was ze niet in staat om de klok terug te draaien. Wat er gebeurd was, was gebeurd. En in alle eerlijkheid, had ze niet echt spijt van haar daden, zelfs nu, ongeacht de uitkomst hiervan. Misschien, heel diep binnen in haar, was het wat ze al die tijd gewild had.

Het Lot was een veel fijner ding, dan ze ooit had kunnen verwachten. Ze had altijd gedacht, dat de werkelijkheid als een web was, vol van onbegrensde mogelijkheden, onderling verbonden en onderling verwisselbaar, met talloze mogelijkheden. Nu besepte ze, dat de werkelijkheid een kaartenhuis was, onbegrijpelijk complex, maar buitengewoon kwetsbaar. Het had slechts een keuze gemaakt, een reeks van zorgvuldig gearrangeerde omstandigheden om het evenwicht te verstoren. Nu begon het bouwsel ineem te storten, niet snel, maar met een geleidelijke, opzettelijke zekerheid.

Petra voelde het. Er was een groeiend doof gevoel achter het doek van de werkelijkheid, een sluipende leegte, die voorheen gevuld was met het subtiele gebrom van potentie. Afgezien van de marcherende grijze wolken en het monotone deinen van de golven, gleed de structuur van het Lot weg, afglijdend in de leegte, als zand in een zandloper. Ze dacht, dat ze waarschijnlijk niet de enige was die dit herkende. Zelfs de Druzels, die hier op de verlaten golfbreker stonden, starend naar de oceaan, moesten deze waarheid, op een of andere begraven in de diepten van hun wezen, ook voelen. Voor de eerste keer was het altijd aanwezige continuüm van de golven en getijden, het circulaire ritme van dag en nacht, de seizoenen en eonen, niet langer een naadloze constante. De toekomst was er nog, ja, maar die was niet langer onbeperkt.

Tijd was eindig. De duisternis groeiende, etend aan de ruwe stof van oneindigheid, deze verminderend, het griezelig eindig makend. Het einde was nog steeds op enige afstand, maar het was niet onmeetbaar. Het doemde op, naderend met elke

opspattende golf, ieder ervan de afstand verminderend, geduldig en onstuitbaar. Bij elk passerend ogenblik, de leegte uitbreidend.

Het was allemaal haar schuld. Maar zelfs nu, met de kennis van wat ze gedaan had glashelder voor haar, had ze er geen spijt van. Misschien was het het beste op deze manier. De wereld is moe van het vrachtvervoer van de verschrikkingen, doorweekt met de tranen en het bloed van de tragedies, die ze had doorstaan. Misschien was het het beste, dat het niet eindeloos was, voor eeuwig de lasten verzwarend, toevoegend aan haar ellende.

Petra zuchtte in de wind en stopte met lopen. Ze stond op het verste punt van de golfbreker, aan alle kanten omringd door het geruis van de golven, donker als lood en onrustig als haar gedachten.

Natuurlijk is er schoonheid in de wereld. Ze had het zo nu en dan meegemaakt, kort. Het was niet allemaal lelijkheid en tragedie. Er werd soms gelachen. En hoop. En liefde. De schalen waren nauwelijks in evenwicht, maar ze kon niet ontkennen, dat er geen dingen waren om door hun verlies over te rouwen. Zelfs als er was niets gedaan kon worden om hen te redden.

Helemaal niets.

Petra's gezicht verhardde zich iets. Ze fronste en haar ogen werden koud.

'Het is nooit helemaal hopeloos,' zei ze tegen de wind en de golven, tegen de marcherende grijze wolken boven haar. Er was geen antwoord, maar toch wist Petra dat haar woorden niet ongehoord waren gegaan. Iemand zat te luisteren, ergens. Ze ging door, luider en nadrukkelijker sprekend.

'Je hebt nog niet gewonnen. De enige overwinning is, als je me kunt doen opgeven. En ik geef niet op. We zullen elkaar weer ontmoeten. En als we dat doen, zullen we zien wat wél en niet gewijzigd kan worden. Zelfs als ik verlies, zelfs als het hopeloos is, zal ik niet opgeven. Ik zal volharden, met Issy aan mijn zijde, en je zult het tegen ons moeten opnemen.'

De Vrouwe van het Meer was daar ergens. Het maakte niet uit waar. Tijd en afstand zijn niet belangrijk voor haar. De drie van hen, zij, Petra en Issy, waren tenslotte Lotszusters. Petra voelde Judith daar en wist dat ze, in reactie, door háár werd gevoeld. Net als de oprukkende duisternis, wachtte de Vrouwe. Ze was geduldig. Het was waar ze voor gemaakt was.

Petra hief langzaam haar armen. De golven rond haar verhieven zich als reactie, maar vielen deze keer niet terug. Ze begonnen vanaf de top te bevriezen, krakend in stralend witte beelden, hun nevels rinkelden als kristalzand tegen de rotsen. Meer golven stapelden zich bovenop de bevroren toppen en stapelen hoger en hoger, terwijl ook zij bevroren.

Een witte stralenkrans spreidde zich van de golfbreker, toen de oceaan dicht vroom en de kielen van de rondliggende sleepboten en vissersvaartuigen omarmden, knijpend in hun romp tot het ijzer kraakte en verboog. En nog steeds stegen de golven en sloegen over de rand van het ijs, eerst vloeibaar groen en vervolgens

bevroren, hard als blauw glas. Vormen groeiden uit het ijs op, krakend, een ring van zuilen vormend. De pijlers verbonden zich, breidden zich uit en duwden zich spiraalvormig opwaarts, eerst een voetstuk vormend en vervolgens een toren, die het slanke meisje omsloten.

Petra's ogen waren gesloten. Haar haar zwiepte en ranselde over haar gezicht toen de toren haar insloot, haar in een koude blauwe schaduw zettend. En nog steeds groeide het, kreunend en krakend, kreunend en knetterend, zich hoger opduwend, dan de wolkenkrabbers die er achter opdoemden. De grillige torenspits steeg op tot de lage wolken, die er voor terug deinsden en er van wegcirkelden, alsof de lucht zeer op hun hoede was voor de onnatuurlijke vorm. Met het wegtrekken van de wolken brak het zonlicht door en raakte de top van het ijstoren. De toren verzamelde het licht, greep het, en wierp het terug in verblindende, gouden prisma's. Het kon op kilometers afstand gezien worden, een onmiskenbaar baken, zowel een waarschuwing en een uitdaging.

Petra opende haar ogen. Koud zonlicht omgaf haar nu, pulserend in de ijsmuren van haar fort.

‘De vorige keer kwamen we bij jou,’ zei ze, langzaam ronddraaiend. ‘De laatste keer, zochten we je in je zwarte kasteel. Deze keer zijn wij het die versterkt zijn, we dagen je uit om ons te zoeken. En je zult. Je moet. Want zonder ons, kan je plan niet slagen. Je hebt ons nodig, je Lotszusters. Je zult naar ons toe komen.’

Petra klom een gebogen trap van ijs op en stapte in het verblindende licht van een bevroren balkon. De oceaan omgaf haar toren, wierp er golven tegen die bevroren en pegels maakten, scherp als naalden. Petra keek naar buiten. Issy zou zich spoedig bij haar voegen. Ze zouden zich niet verbergen.

‘Je zult komen, Judith... ’ zei Petra fluisterend. ‘Je zult naar ons komen. En deze keer... zullen we klaar voor je zijn.’

James Potter en het Morrigan Web

G. Norman Lippert

Gebaseerd op de karakters en werelden van J. K. Rowling

James Potter en het Morrigan Web is Harry Potter series ("Series") fan fiction en was niet gemaakt door de Series auteur J.K. Rowling noch onder haar toezicht. Zodanig dat de handelsmerken van de Series (de "Merkgebonden Rechten") zijn gebruikt in het Werk, dergelijk gebruik is incidenteel en niet voor doeleinden van bron aanwijzingen. Elk van deze handelsmerken zijn en blijven het eigendom van Mrs. Rowling en haar rechtverkrigende. De auteur ontzegt hierbij enige belangstelling in voorgenoemde Merkgebonden Rechten. Het Werk is © 2013 G.Norman Lippert Nederlandse vertaling J.H. Bergenhenegouwen ITG 2014

Met dank aan:

Alle James Potterlezers.

Door jullie reacties vind ik de motivatie om door te gaan.

Jacobina Taal, voor haar inspanning met het corrigeerwerk.

Als altijd, mijn vrouw die mij weer de tijd gunde voor de vertaling.

De volgende internetsites waren een goede ondersteuning:

www.mijnwoordenboek.nl

www.interglot.nl

Oorspronkelijke titel: James Potter and the Morrigan Web
Eerder verschenen in deze serie:

James Potter en de Hal der Oudste' Kruising

James Potter en de Vloek van de Poortwachter

James Potter en de Kluis der Lotsbestemmingen

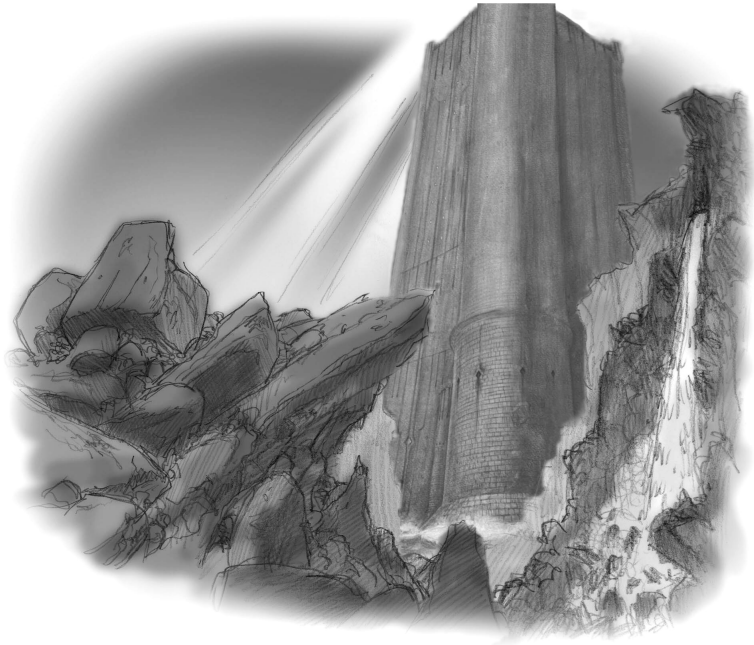

Inhoud

Proloog

1. De Vier Verdwijnkasten
2. "Broederschap en Verdraagzaamheid"
3. Een Bekend Gezicht
4. De Verzamelaar
5. Verdenkingen en Geheimen
6. Het Nachtelijke Genootschap
7. Echo's van Omber
8. Hinderlijke Degout
9. De Nachtelijke Samenkomst
10. Een Heimelijk Kerstmis
11. Het Verhaal van Quinton
12. Mysterie bij de Witte Tombe
13. De Dode Magiërs Aanwijzing
14. Porchascathan's binnenste Vrijplaats
15. Herkomsten Onthuld
16. De Grieven van Vilder
17. Hol van de Gowrow
18. Het Morrigan Web
19. Hagrid's Straf
20. Tiranie der Laatste Dagen
21. Het Derde Stigma
22. Een Onmogelijke Overeenkomst
23. Gezamenlijke Gestaagheid
24. De Belangrijkste Vraag
25. Door een Gesluierd Glas

Proloog

Een lange, lage boot baande zich een weg door de mist, slechts vergezeld door het eentonige gebeuk van de golven tegen de boeg. Het schip werd niet door zeemeeuwen gevolgd, noch door hun krijsen vanaf verborgen kusten. Er scheen geen zon door de beklemmende mist. Kille stilte lag als een deken over de loodgrijze zee. Vier figuren stonden op het voordek van het schip, allen gehuld in donkere mantels en kappen. De wind verschoof onrustig, trekkend aan de stof.

Een van de figuren, iets korter en slanker dan de rest, bracht zijn hand naar zijn hoofd om de kap op te houden. Het vette licht toonde zijn gezicht, jong en gespannen, zijn donkere haar platgedrukt door het gewicht van de kap.

‘Hoe lang duurt het voor we er zijn?’ vroeg hij, onbewust zijn stem zacht houdend.

‘Dat verandert afhankelijk van het tij,’ antwoordde een man naast hem. ‘Houd je mantel goed om je heen, James, en denk aan wat ik je op de pier verteld heb.’

De jonge man, James, knikte, terugdenkend aan de instructies van zijn vader. Hij begreep niet hoe het allemaal werkte, behalve dat de mantels op een of andere manier behekst waren. Ze beschermden hun dragers voor de mysterieuze magie van het schip, welke inderdaad heel krachtig was. Het was het enige schip wat gebruik kon maken van dit niet in kaart gebrachte deel van de Noord Zee, omdat het een spookschip was, vervloekt om eindeloos dezelfde route af te leggen, zonder opvarenden, tenzij deze de magische mantels droegen. Als ook maar een van de mantels van de drager verwijderd werd, zou het schip als een baksteen zinken, al

haar opvarenden van zich wegspoelend naar de onpeilbare diepten van het water. James keek achterom over de lengte van het schip. Het stuurhuis was een kleine hut midschips, iets verhoogt in de mist. De lichten waren verduisterd en gebroken. Binnenin draaide het roer statig, soepel, bediend door niemand. Het dek kraakte onheilspellend bij het rollen op de golven. James huiverde en draaide zijn blik opnieuw naar voren, verlangend dat dit gedeelte – eigenlijk de volledige reis – zo snel mogelijk voorbij zou zijn. De grootste van de gemantelde figuren bewoog zich en tilde zijn behaarde kin op.

‘Daar,’ zei hij met schorre stem.

James tuurde voorbij de boot. Een grote blokkige vorm begon zich langzaam aan de mist te onttrekken. Het onthulde zich in het silhouet van een enorme toren met platte bovenkant en vrijwel volledig karakterloos. Zijn voet zat diep verankerd in de rotsige klippen en grotten, diep in de beukende golven. Het was Azkaban, de meest beveiligde gevangenis in heel de magische wereld. James kende de legenden die het gebouw omgaven. Sommige verhaalden, dat de stenen fundering van de gevangenis helemaal geen eiland was, maar een magische drijvende bergtop, weggerukt van de pieken van het Himalayagebergte. Ander legenden, beweerden dat de gevangenis helemaal niet in de Noord Zee lag. Deze vertelden, dat de mysterieuze Zeemist een portaal verborg naar een onvindbaar onmetelijk diepe fjord, bodemloos en verloren in de tijd, wiens diepte werden bejaagd door afzichtelijke, monsterlijke waterwezens uit een vergeten tijd. Er was zelfs sprake van dat de wezens magische blikken konden werpen, die mensen kon hypnotiseren, om zo in hun gapende kaken te springen. James geloofde niet erg in de legenden over monsterlijke zeecreaturen, maar hij vermijdde het om in de waterige diepten te kijken, gewoon, om op zeker te gaan.

Toen het spookschip de gevangenis naderde, galmde er een hard geluid over de golven: een dof gerommel, als water in de diepte van een stenen keel. Naast dit geluid echter, klonk nog iets veel ergers – een soort kwelend, snerpend geweeklaag, rijzend en vallend op de wind.

‘Alles is wel,’ sprak de bebaarde man, knikkend naar een flikkerende groene gloed, die de mist aan de top van de toren bedekte. ‘Betrekkelijk gezien, dat is.’

‘Ik snap wat je bedoelt, Titus,’ beaamde James’ vader. Harry Potter hief zijn gezicht op naar de toren en stond het groene licht toe zacht over zijn gezicht te schijnen. Zijn karakteristieke litteken was onder een lok van zijn rommelige haar nauwelijks zichtbaar. ‘Ik ben altijd stiekem verrast om die vuurpot van groene vlammen te zien. Ik heb het bakken nog nooit rood zien opgloeien, omdat er gevaar was, maar ik kan het me, iedere keer als ik met dit schip vaar, heel goed voorstellen. Deze plek mag dan nodig zijn, hij is helemaal niet aangenaam.’

‘Wat is dat *afschuwelijke* lawaai?’ vroeg de vierde man. Hij had een Amerikaans accent wat, naarmate hij nerveuzer werd, duidelijker hoorbaar was. James keek naar hem op en zag de smalle neusvleugels van de man in afkeer trillen. Hij hield een zwarte hoed met brede rand onder een arm en had een lange zwarte bezem geklemd onder de andere.

‘Het lawaai?’ antwoordde Harry, alsof hij het zelf niet bemerkte had. ‘O, dat is gewoon de zee, die zich via de golven laat horen. Als het tij keert, klinkt het net als de donder. Ik hoop niet, dat u zich er te zeer aan stoort, meneer Quister.’

De Amerikaan vernauwde zijn ogen en perste zijn lippen op elkaar. Hij beantwoordde Harry’s vraag niet, noch stelde hij er meer. James was opgelucht. Hij wist, dat het lawaai niet alleen maar kwam van het water in de grotten. Per slot was dit Azkaban. Onder het gedonder en het klappen van de golven klonk het verzamelde gekrijs vanuit de Dementorput, diep begraven in de stenen basis van de gevangenis. De Dementors waren gewrochten van de schaduw, parasieten, die zich voedde met de ellende van mensen. Eens waren ze, gedurende jaren, de bewaarders van Azkaban geweest, maar werden als onbetrouwbaar beschouwd, toen ze tijdens zijn laatste dagen, de kant van de Duistere Heer Voldemort hadden gekozen. Het resultaat was, dat ze lang geleden in de lichtloze diepten van Azkaban’s diepste put waren gegooid, voor altijd gevangen en knettergek van de honger. Hun snerpende, folterende geweeklaag liet een koude rilling over James’ rug lopen.

‘Ik begrijp niet waarom we niet gewoon direct in de gevangenis kunnen Verschijnselen,’ zei Quister een beetje te hard. ‘Dit lijkt belachelijk inefficiënt. Zoals u zich kunt voorstellen, is dit niet de manier waarop we in de dingen in de Verenigde Staten doen.’

‘We kunnen niet Verschijnselen naar de gevangenis,’ antwoordde Titus Hardsteen met een indrukwekkend geduld. ‘Om dezelfde reden, kunnen de gevangen niet Verdwijnselen uit Azkaban. Wat u inefficiënt noemt, meneer Quister, noemen wij veiligheid.’

‘t Is de mist, meneer,’ voegde Harry toe. ‘Het is geen natuurlijk fenomeen, zoals u zich voor kunt stellen. Het komt van een oeroude magische bron, aangevuld met allerlei soorten behekkingen en vervloeking. Ieder normaal schip, dat zou proberen om er doorheen te navigeren, zou merken, dat zijn kompas waardeloos was en zijn roer zichzelf zou besturen. Elke heks of tovenaars, die zou proberen om door de mist te Verschijnselen, zou merken dat ze verschijnen op dezelfde plek vanwaar ze gestart waren, of erger, in de diepte van de zee. Dit mogen antieke maatregelen voor u lijken, meneer Quister, maar ze werken zeer goed. Ontsnappen van Azkaban is een zeldzame gebeurtenis.’

‘Maar niet *onmogelijk*,’ voegde Quister met opgetrokken wenkbrauwen toe. ‘In tegenstelling; er zijn magische gevangnissen in Amerika waar nog nooit iemand uit ontsnapt is. En dat allemaal zonder bodemloze diepe fjorden, spookschepen en vervloekte mist.’

‘Hardsteen rechte zijn schouders betekenisvol. ‘Eens zien of u dat over veertienhonderd jaar nog kunt zeggen,’ gromde hij.

‘We zijn er bijna,’ zei Harry.

Een lijkkleed van koele lucht straalde van de grote toren af, toen de boot opvoer naar de voet, een wijd opengesperde zwarte grot naderend. Het gedonder van de golven werd een getemperd trillen, terwijl het schip het rustigere water van de grot

invoer. Toortsen verlichtten oeroude ijzeren boeien, zachtjes knikkend bij het passeren van het spookschip. Na een minuut kwam er een stenen pier in zicht, verlicht door een enkele toorts. Toen James er naar staaarde, zag hij dat de toorts omhoog werd gehouden door de hand van een erg dunne tovenaar in een zware zwarte mantel. Een insigne glinsterde aan de riem, die kruislings over zijn borst liep en hij leek een soort metalen helm op zijn hoofd te dragen.

‘Namen,’ riep de tovenaar ferm met een galmende stem over het ijzige water.

‘Potter, Harry, en Hardsteen, Titus, Schouwers,’ riep Harry onmiddellijk terug. ‘Potter, James, en Quister, Norman, getuige en kamprechter.’

De tovenaar op de pier reageerde niet en James besloot, dat dit waarschijnlijk een goed teken was. De man was mager als een skelet, maar de vuist, die de opgestoken toorts omklemde, zag er zo groot uit als een ananas. Los van een krachtig vooruit gestoken kin, was zijn gezicht gehuld onder de schaduw van zijn helm.

Het spookschip dreef opzij, terwijl zij de pier naderde, zachtjes aanleggend zonder de hulp van een touw of anker. Zonder iets te zeggen begonnen de vier opvarenden van boord te klimmen.

Harry stelde de man op de pier voor. ‘Dit is meneer Knook, hoofd administrator van Azkaban.’

‘Prettig kennis met u te maken,’ zei James aarzelend. Quister stapte langs hem, de kap van zijn mantel achteruit duwend en zijn breedgerande hoed ervoor op de plaats rammend.

‘Meneer Knook,’ zei hij stijfjes, zijn hand als een lemmet uitstekend. ‘Groeten van het Toveraar Gerecht van de Verenigde Staten van Amerika.’

Knook’s blik verlaagde zich naar Quister’s uitgestoken hand, die hij negeerde. Zijn blik klom weer langzaam omhoog, stoppend op de bezem onder de man’s linker arm.

‘Ik ben bang, dat u die in moet aangeven en zijn aanwezigheid moet uitleggen, meneer Quister,’ zei Knook met een koude beleefdheid. ‘Alle bezems, Viavia’s, toverstokken en ieder ander magisch toebehoren moet aan de grens aangegeven worden. Bezems zijn binnenin de toren niet toegestaan, meneer. Ik denk, dat ik niet hoef te verklaren waarom.’

Quister liet zijn hand zakken en keek opzij naar Harry, irritatie droop van zijn gezicht. Merkend dat hij van die kant geen hulp hoefde te verwachten, keek hij terug naar Knook en glimlachte kil. ‘Prima. Natuurlijk. Ik heb nogal haast, meneer Knook, dus ga ik direct nadat we hier klaar zijn naar mijn ambassade. Ik hoop dat het veilig is om door uw mist te vliegen, meneer?’

Knook haalde zonder iets te zeggen zijn schouders op. ‘Veilig is niet direct de uitdrukking, die ik zou durven gebruiken, maar ja, het is mogelijk om met een bezem door de mist te vliegen. Als u me toe wilt staan, meneer...’

Knook stak zijn linkerhand uit, terwijl hij met zijn rechter de toorts hooghield. Quister zuchtte ongeduldig en overhandigde zijn bezem. Knook hield de bezem een armlengte van zich af, bestudeerde hem kritisch en knikte bij zichzelf. Hij draaide zich naar het eind van de pier met de bezem als een speer over zijn schouder gelegd en wierp hem behendig over het water.

‘Hey!’ schreeuwde Quister, echo’s in de lage grot opwekkend.

James luisterde of hij de plons van de bezem op het donkere water kon horen, maar er kwam geen geluid. Knook glimlachte stiller.

Harry zei, ‘Is wel goed, meneer Quister. Uw bezem is heel veilig opgeborgen tot u terugkomt.’ Zich wendend naar Knook voegde hij toe, ‘Meneer Hardsteen en ik staan in voor onze metgezellen. Geen van ons heeft iets anders bij zich dan zijn toverstok.’

Knook knikte langzaam. ‘Deze kant op dan. Houd te allen tijde uw toverstok weg en wees op uw hoede.’

James liep tussen zijn vader, die voorop liep, en Titus Hardsteen achter hem. Hij kon de koude duisternis van de spelonk vanaf alle kanten op zich gedrukt voelen en was enorm opgelucht, toen Knook de groep door een zwaar beveiligde gesloten deur naar een wat helder verlichte, gedraaide, trap leidde. Toortsen begeleidden de weg, glanzend op de gekraakte stenen muren. Zelfs hier was het eenzame gedruppel van water continue aanwezig. De treden waren glad uitgesleten en glommen van de mist.

Terwijl ze hoger kwamen vroeg James zacht aan zijn vader, ‘Dus, als, is dit de enige manier om hier binnen te komen?’

Harry keek achterom en knikte. ‘De toren was ontworpen met slechts een ingang, Zijn muren zijn rondom drie meter dik, zonder ramen.’

James slikte. Het kruipende gevoel van claustrofobie drukte op zijn schouders en keel, maar zijn vader glimlachte naar hem.

‘Maak je geen zorgen,’ zei hij. ‘Dit is voorbij voor je het weet en zijn we weer terug op de Marmerlaan. Ik ben trots op je dat je meekomt.’

James knikte gelaten. Een week geleden, toen hem voor de eerste keer gevraagd was om mee te gaan naar Azkaban om een schurk te identificeren, die zijn vader gevangen had genomen, had het een nogal opwindend avontuur geleden. Albus was stikjaloers geweest, dus had James, natuurlijk, direct ingestemd. Nu, de smalle trappen beklimmend in de strot van Azkaban zelf, zou hij graag met zijn broer geruild hebben.

Hij huiverde. ‘Ik wou dat Daan en Ralph mee hadden kunnen komen,’ mompelde hij, hopen dat alleen zijn vader het zou horen. ‘Zij waren er ook, weet u, op de nacht van de Onthulling daar in Nieuw Amsterdam. Zij zagen evenveel als ik.’

‘Sorry, James,’ antwoordde Harry zachtjes. ‘Ze zijn nog steeds in de Verenigde Staten. Het was voor ons lastig genoeg om te regelen dat jij mee kon. Als het alleen het Ministerie van Toverkunst was waar we mee te maken zouden hebben, zou alles een stuk eenvoudiger zijn geweest.’

James snapte wat zijn vader bedoelde. De gevangene in kwestie was een Amerikaan, ondanks het feit dat hij in Londen was gepakt. Door de internationale wet, moest er bij iedere ondervraging een afgevaardigde van het Amerikaanse Tover Gerecht aanwezig zijn. Quister, de Amerikaanse kamprechter die was aangewezen voor de zaak van de gevangene, was terughoudend geweest om zelfs James hen te laten begeleiden. Gelukkig had het Departement van Ambassadeurs Betrekkingen onder druk een officieel verzoek ingediend bij de Internationale Magische Politie, stellend, dat James' herinnering van het grootste belang zou kunnen zijn voor de schuld of onschuld van de gevangene. Ze hadden ingestemd met de ondervraging, op voorwaarde dat Kamprechter Quister het recht zou hebben om op ieder moment de boel af te kappen, als hij het gevoel had dat zijn "cliënt" al buiten de rechtzaal onrechtmatig veroordeeld zou worden.

De groep bereikte uiteindelijk een andere deur. Die bevond zich aan een korte overloop, aan beide zijden voorzien van groen gloeiende lantarens. De deur was niet minder dan zes meter hoog en bestond volledig uit zwart metaal, versterkt met klinknagels. Voor zover als James kon zien, was er geen handgreep. Knook benaderde de deur met de toorts nog altijd hoog. Deze kraakte flauw, zijn skeletachtige schaduw op de linkermuur werpend.

'Pap,' fluisterde James, geboeid kijkend. 'Hoe gaat hij eigenlijk open? Ik zie geen scharnieren of klink of zoie –'

De woorden bevroren in zijn keel, toen Knook de onwrikbare deur naderde. Hij stopte niet toen hij hem bereikte, maar bleef voortgaan en James was even bang, dat de magere man van het koude staal af zou stuiten. In plaats daarvan gloeide Knook's toorts helder groen op, het licht over de totale hoogte en breedte van de deur spreidend. In een reactie rimpelde de versterkte ijzeren deur in de lucht, als iets, dat werd gezien door trillende hitte. Met het ontvouwen van de groene vlammen in de duisternis, verdween de grote deur in gordijnen van rook, die snel verdwenen en een spelonkachtige doorgang onthulden, dreigend met schaduwrijke diepten.

'Fascinerend,' bekende Quister, zijn hoofd optillend. 'Dus de ijzeren deur was niets meer dan een suggestie.'

'Niet helemaal,' zei Harry, op gepaste manier Knook volgend in de ingewanden van Azkaban. 'De deur is zo echt al hij eruit zag. De magische toorts van meneer Knook is de echte suggestie. Het creëert de illusie, dat we door een ondoordringbare deur kunnen lopen. En daarom kunnen we dat.'

Quister fronste sceptisch. James vermoedde dat het antwoord van zijn vader een veel eenvoudiger versie was van de waarheid, maar het Technomanische gedoe erachter interesseerde hen feitelijk niet. 't Is allemaal *quantum*, zou Daan vast en zeker gezegd zou hebben.

De ontvangsthallen van Azkaban was verrassend groot. Monsterlijke pilaren schoten omhoog, elk ervan zo dik als de stam van een sequoia. Vastgeklemd bovenop de pilaren bevonden zich oeroude stenen waterspuwers, hun omlaag gekeerde gezichten keken nors en hun schouders ondersteunden de dragers van de hoge gebogen plafonds. De muren waren vrijwel vormloos en bestonden volledig uit

ruwe, verweerde stenen. Lantarens verlichtten de ruimte, naar James' smaak, veel te weinig, ze lieten enorme schaduwrijke gaten achter in de galmde diepten.

'Waarom is er geen haard,' huiverde hij, zich warm wrijvend.

'Omdat we tovenaars zijn,' antwoordde Hardsteen zachtjes. 'Voor ons is een haard meer dan licht en warmte, ze betekenen een manier van reizen. Snap je wat ik bedoel?'

'O,' zei James, begrijpend knikkend. 'Juist. Geen haard betekent geen Brandstof. Geen makkelijke manier naar buiten.'

Terwijl Knook hen naar de verre, gewelfde doorgang leidde, raakte James' ogen gewend aan het schemerduister. Hij merkte andere mensen op in de enorme hal, meestal net zo gekleed als Knook, maar er waren er veel minder dan hij verwacht had.

'Pap,' fluisterde hij, terwijl hij naast zijn vader ging lopen. 'Waar is iedereen? Ik dacht dat deze plek vol zou zijn met bewaarders. En ook nog, waar zijn al de deuren? Dit ziet er helemaal niet uit als een gevangenis.'

Harry keek naar zijn zoon, zijn ogen ernstig achter zijn billenglazen. 'Het is als ik zei, jongen. Er is maar een weg naar binnen. Een weg in, een weg uit.'

'Wat bedoelt u daarmee?'

Harry deed zijn mond open om te antwoorden, maar op dat ogenblik draaide Knook naar links, een lage gang in. Harry, James, Hardsteen en Quister volgde hem en stopten abrupt, toen ze tegen een kale stenen muur aankeken. James knipperde en beschermde zijn ogen tegen het felle licht van deze ruimte. Heldere lantaarns stonden in de muur achter dikke glazen blokken, allen met een pijnlijke witheid stralend.

Knook benaderde de kale muur en trok zijn toverstok. Hij tikte ermee tegen de muur en aantal ingewikkelde krassen begonnen zich op de steen te ontrollen, stromend vanuit de top van Knook's toverstok. De krassen, zo viel James op, vormden de omtrek van een kleine deur, omgeven door onbegrijpelijke symbolen en vormen. Met een schurend geluid zwaaide de deur open, een nauwe donkere uitholling onthullend. Behendig liet Knook zijn toorts naar de uitholling zakken. De vlam flakkerde en sloeg, als bevond deze zich plotseling tussen de tanden van een harde wind. Dan, met een holle *fwump* en groene flits, schoot de vlam van het eind van Knook's toorts de uitholling in. Daar wervelde en draaide de vlam, een heldere flakkerende bol vormend. Onmiddellijk sloeg de stenen deur er overheen dicht.

'De toegangsvlam moet tijdens de ontmoeting met de gevangene verboren blijven,' zei Knook ernstig, zich naar de groep draaiend. 'Vanaf het moment, dat we de cel openen tot het moment deze weer is afgesloten, zitten wij hier net zo goed opgesloten als de gevangenen. Is dat begrepen?'

Iedereen in de ruimte, met uitzondering van meneer Quister, knikte.

‘Kunnen we alstublieft voortmaken,’ zei hij met ongeduldig opgetrokken wenkbrauwen.

‘Mag ik het registratienummer van de gevangene?’ vroeg Knook, zich naar Harry wendend.

Harry knikte. Er volgde een uitwisseling van formele perkamenten waar Knook nauwelijks een ogenblik naar keek. Dan, statig, wendde hij zich naar de stenen muur. Hij tikte er opnieuw met zijn toverstok op. De etsen op de gegraveerde stenen deur ontkrulden zich. De gekraste lijnen herplaatsten zich, vloeiden tezamen en omljnden de vorm van een groot raamwerk. In dit raamwerk stonden de cijfers: 0-0-0. Knook tikte met zijn toverstok op het eerste nummer.

‘Zes,’ zei hij. De krassen, die de eerste nul hadden gevormd, begon draaiend op te lossen, zich hervormend in een sierlijke zes.

‘Twee,’ zei Knook, tikkend op de tweede nul en dan, ‘Negen.’

De cijfers losten op. Een ogenblik gloeiden ze zwak, paars pulserend in het helder witte licht van de ruimte. Toen begon de volledige muur te verschuiven. Met een schurend geknars, dat James in zijn voetzolen en onder in zijn buik kon voelen, gleed de muur opzij, het gegraveerde raamwerk met cijfers met zich mee voerend. Direct daarop gleed er een andere deur in het zicht. Deze was van zwaar ijzer met een klein getralied raam erin. In het midden van de deur gloeiden de cijfers 001 in helder paars op. Terwijl James keek schoot de deur voorbij.

En andere volgde, iets sneller bewegend. Deze had het nummer 002 in het midden op zich.

James’ vader boog zich naar hem. ‘Onze man bevindt zich geloof ik boven aan,’ zei hij zachtjes.

James knikte stom. De deuren in de stenen muur begonnen met toenemende snelheid voorbij te trekken. Terwijl ze dit deden versterkte het geluid van het schurende geknars. De vloer leek in het ritme van het lawaai mee te trillen. James veronderstelde, dat hij zijn ogen in zijn kassen kon voelen trillen. In een ommezien flitsten de deuren in een waas voorbij, waarbij hun gloeiende nummers een onleesbare paarse streep vormde. James merkte, dat de deuren niet alleen voorbij draaiden, maar ook langzaam zakten, alsof het interieur in de grote toren een soort bout was, zich schroevend in de diepte van de ondergrond van Azkaban.

James wachtte tot de deuren langzamer zouden gaan draaien. Hij wilde zijn vader vragen net hoe diep de cellentoren kon gaan, maar hij wist, dat hij waarschijnlijk niets zou horen boven het knarsende gebrul uit. Dan, verbijsterend, stakte de torenmuur en kwam tot stilstand. Hij sloeg zo oorverdovend hard steen tegen steen, dat James zijn handen over zijn oren sloeg. Tegen de tijd dat hij ze aanraakte echter, waren zowel de beweging als het lawaai voorbij. Stilte hing in het kale, heldere licht van de ruimte. Saai in het midden van de stenen muur bevond zich een eenzame ijzeren deur. De paarse cijfers erop lazen, 6-2-9.

De deur draaide zachtjes naar buiten open.

James keek in de ruimte erachter. Deze was vrij klein, nauwelijks zo diep als de lengte van een bed, die aan de rechterkant zichtbaar was. Er was geen raam en de stenen die de cel vorm gaven, waren naadloos aaneen gesloten. James voelde nog een vlaag van claustrofobie door alleen maar in de kleine ruimte te kijken. Zittend tegen de muur aan het eind, op een ongemakkelijke metalen stoel, zat een kleine man. Hij was mager, kalend en droeg een kleine, frameloze, bril waarmee hij een boek leek te lezen. Hij keek niet op.

‘Gevangene nummer zes twee negen,’ verkondigde Knook onbewogen. ‘Geïdentificeerd als Reinout Magiels, burger van de Verenigde Staten, aangehouden deze twintigste Augustus in Peckham, Engeland, beschuldigd voor het maken en verspreiden van oorlogsdranken en duistere magie.’

Er was een lange stilte, terwijl de aanwezigen van uit de hal de man in de kleine cel onderzoekend aankeken. Magiels keurde hen geen blik waardig. Zijn ogen werden, tijdens het lezen van een boek dat hij in zijn handen hield, vergroot achter zijn brillenglazen. Na even likte hij loom aan een vinger en sloeg een bladzijde om. James kon de titel van het boek, sierlijk gekleurd in beduimd goud, net aan lezen: De KRACHTEN van de ZWARTE ALCHEMIE.

‘Dit zijn gewoonweg afschuwelijk omstandigheden,’ zei Quister vlak. ‘Ik eis een privégesprek met mijn cliënt om zijn geestelijke gesteldheid vast te stellen.’

‘Zijn geestelijke gesteldheid is prima in orde,’ gromde Hardsteen door zijn opeen geklemde kaken. ‘U kunt zich wellicht beter de geestelijke toestand van de drie schouwers, die gewond raakten tijdens zijn aanhouding, overwegen. Natuurlijk zijn er nog maar twee over om mee in gesprek te gaan, gelet op het overlijden van Jacobs, gisteravond.’

‘Genoeg, Titus,’ stopte Harry hem, hoewel James merkte dat zijn vader zijn eigen woede moest onderdrukken. James had zijn ouders afgeluisterd, toen ze het hadden over de aanval op het laboratorium van Magiels. Hij had niet alle details gehoord, maar genoeg vernomen om te weten, dat de tovenaars behoorlijk gevaarlijke duistere magie aan het brouwen was en dat hij meer dan een paar Dreuzels had vermoord om aan de ingrediënten te komen die hij nodig had. Hij was bijna aan de aanval van zijn vader ontsnapt, door een gemeen gepoederde vloek los te laten op de schouwers, om hen af te remmen. James wist niet wat die vloek had aangericht, behalve dat het twee schouwers afschuwelijk verwond had en een gedood, Allard Jacobs, een van zijn vaders jonge en beste aanwinsten.

‘Reinout Magiels,’ zei Harry luid de dunne man in de cel aansprekend. ‘Weet u wie wij zijn?’

Magiels keek uiteindelijk op. Zijn gezicht was vrijwel uitdrukingsloos. Hij knipperde uilachtig en zei niets.

‘U wordt beschuldigd van misdaden tegen de Dreuzel en Magische gemeenschap,’ ging Harry door. ‘U wordt verdacht betrokken te zijn bij het Front Radicaal Eenwoording Tovenaars, een bekende vijand van het Ministerie van Toverkunst en twaalf andere magische overheden. U kunt vervolgd worden op de

gronden van medeplichtigheid aan moord op de Amerikaanse Senator Charles HycroVrijmoedt. Dit zijn de beschuldigingen. Wilt u uw recht om deze formeel te bekennen of te ontkennen gebruiken?’

Magiels knipperde naar Harry Potter alsof hij een interessant insect was.

Quister liet zich horen. ‘U hoeft niet te reageren op die vraag, meneer Magiels. Ik ben Norman Quister, aangesteld kamprecht om uw rechtzaak te begeleiden. U hebt mijn officiële correspondentie ontvangen, neem ik aan?’ Toen hij uitgesproken was, wendde hij zich naar meneer Knook, die eenmaal knikte.

Harry raakte de schouder van zijn zoon aan. James kon de woede van zijn vader door diens vingertoppen voelen.

‘Laat hem opstaan,’ zei hij tegen Knook.

Knook knikte opnieuw. Hij hief zijn toverstok en riep ferm in de cel, ‘Sta op en nader de deur. Leg het boek op het bed en houd de handen laag.’

Magiels keek Knook berekend aan en dan zuchtte hij. Hij sloot het boek en legde het zorgvuldig op het versleten matras naast hem. Direct daarop stond hij op en bewoog naar de open deur van zijn cel.

‘Dat is ver genoeg,’ verkondigde Knook. Magiels stopte.

Harry liet zijn stem dalen en leunde dicht naar zijn zoon. ‘Dit is het, James. Kijk heel erg goed. Vertel ons de waarheid.’

James knikte. Hij keek gefronst naar de man tegenover hem. Magiels stond rechtop, goed zichtbaar door het helle licht van de hal. James bestudeerde hem doordringend en probeerde het zich hard te herinneren.

Het was natuurlijk hopeloos. Hij had het al geweten, toen zijn vader hem gevraagd had om met hem naar Azkaban te komen om te kijken of hij deze weerzinwekkende man kon identificeren van de afschuwelijke nacht maanden geleden. Het had de naam gekregen van de Nacht van de Onthulling. Iedereen herinnerde zich het – het was de gebeurtenis die, bij ieder maatstaaf, de wereld volledig veranderd had – maar voor James was die nacht niet meer dan een vreselijke waas: de reis in de Wereld tussen de Werelden, de dood van zijn nicht Lucy, de laatste poort naar de tweeling steden van Drezel New York en Tover Nieuw Amsterdam, waar Petra Morgenster, met de hulp van haar zusje Isabella de sluier van geheimhouding, die de een voor de ander verborg, had weggescheurd. James schifte zo zorgvuldig als hij kon door zijn herinneringen, pogend zich ieder detail voor de geest te halen. Was deze man, Magiels, daar ergens geweest? Was dat mogelijk? Hij leek zo mager en zwak. Kon hij een van de tovenaarmaardenaars zijn geweest, die hadden geprobeerd zijn vader te vermoorden? Ze hadden allemaal mantels gedragen, die hun kenmerken verhulden. Er was geen manier om er zeker van te zijn.

‘Ik... ’ begon James zijn gezicht in concentratie vertrekkend. ‘Ik kan niet helemaal...’

‘De getuige herinnerd zich niet mijn cliënt gezien te hebben,’ stelde Quister kordaat. ‘Laat in het verbaal officieel vastleggen –’

‘Wacht,’ onderbrak James hem. Hij boog zich naar voren, turend naar de dunne man in zijn grijze Azkabanmantel. De mantel paste slecht en was voorzien van zijn gevangenennummer in zwart stiksel. De mouwen waren nogal kort en toonden de magere bleke onderarmen van de man. Zijn linkerarm was voorzien van een vaal, en nog maar nauwelijks zichtbaar, zegelmerk onder zijn rafelige mouw.

‘De tatoëring op zijn arm,’ zei James wijzend. ‘Ik heken hem, denk ik.’

Quister vernauwde zijn ogen. ‘Zijn tattoo, zeg je. Weet je dat heel zeker, jonge man? Er waren vele duizenden mensen aanwezig op de Nacht van de Onthulling, de meesten ervan bevonden zich op grote afstand van je. Als mijn cliënt onder deze vermoedelijke aanvallers op jouw vaders transport was, waren ze vrij hoog in de lucht, buiten het licht van de straat. Ik vind het moeilijk te geloven dat je de tattoo op die afstand, in dat licht, hebt kunnen zien, nog minder vind ik het te geloven, dat je nu in staat bent om hem te identificeren.’

James schudde zijn hoofd en keek op naar zijn vader. ‘Nee, ik herken hem niet van die nacht. Ik zag hem eerder, toen we net in Nieuw Amsterdam aankwamen. Het was toen we in de trein zaten, de Lincoln Zenith. Weet u nog, Pap?’

Harry knikte. ‘Natuurlijk. We werden aangevallen door de leden van F.R.E.T. We konden hen maar met moeite het hoofd bieden.’

‘Ze zaten op bezems,’ verduidelijkte James, die harder ging spreken. ‘Ze droegen mantels en maskers, zoals altijd, maar de wind zorgde ervoor dat hun mouwen omhoog geschoven werden. Een van hen had een merkteken op zijn onderarm, op dezelfde plaats als die van hem, daar. Ik kan hem nog net onder zijn mouw zien. Zorg dat hij hem ontbloot.’

‘Nee,’ blokkeerde Quister snel. ‘Het is duidelijk, dat de jongen dit verhaal verzint om meneer Magiels vals te beschuldigen. Als hij zo zeker is van wat hij heeft gezien, laat hem deze dan beschrijven. Als hij overeenkomt met hetgeen op de arm van mijn cliënt staat, dan is zijn getuigenis mogelijk geldig, niet dat dit iets definitiefs betekent. Veel mensen hebben een tatoeage.’

Harry knikte terughoudend. ‘Goed dan, James? Ikzelf kan me niet herinneren, die nacht dergelijke merktekens gezien te hebben, dus moeten we volledig vertrouwen op jouw geheugen. Kun je de tattoo, die je op de arm van de aanvaller zag, beschrijven?’

James hield zijn adem in terwijl hij hard nadacht. Zijn herinnering aan die nacht was een chaos van beelden – de Zenith, die van zijn rails sprong, voortrazend over een drukke New York straat, flitsen van spreuken, versplinterd glas. Hij concentreerde zich op de figuren, die hen achtervolgd hadden, als horzels zoevend langs de trein. Hij herinnerde zich de bleke onderarm, die een zwarte bezem omklemd hield. Hij registreerde de markeringen, die daar toen getatoeëerd waren.

‘Misschien kunnen we occulmentie overwegen,’ stelde Titus zachtjes voor. ‘Je zou het zelf kunnen doen, Harry.’

‘Niet toegestaan,’ stelde Quister. ‘Het Amerikaanse tovergerecht erkend de waarde van herinneringen, die op een dergelijke manier verkregen zijn, niet.’

‘Ik herinner het me,’ zei James flauw. ‘Ik zag het maar een seconde, maar... het was gewoon een symbool. Het zag eruit als een soort van cirkel met een snee in het midden ervan.’

Toen James stopte met praten, merkt hij dat de sfeer in de ruimte veranderd was. Hij keek opzij en zag Hardsteen naar zijn vader kijken. Ze wisselden een betekenisvolle blik uit.

Knook deed opnieuw een stap naar voren. ‘Gevangene,’ riep hij streng. ‘Hef uw linkerarm en trek uw mouw naar achter.’

Magiels staaarde naar James. Hij leek zich bijna te vermaken. Langzaam hief hij zijn linkerarm zodat zijn mouw weg viel. De tattoo was in het heldere licht duidelijk zichtbaar. Het was een gekalligrafeerde cirkel, in tweeën gedeeld door een smalle snede. De snee kon zowel een toverstok zijn, als een dolk.

‘De Phi van Evenwicht,’ merkte Hardsteen, niet verrast, op.

‘Wat betekent het?’ vroeg James gefronst.

‘Het is het universele kenmerk van hen die geloven, dat het magische evenwicht de uitroeiing vereist van alle niet magische soorten,’ verklaarde Hardsteen met zijn ernstige stem. ‘Ze zijn moordenaars zonder wroeging. De ergste van alle schurken, omdat ze niet doden uit woede of wraak, maar voor hun gestoorde begrip van zuiverheid. Zij geloven zelfs niet, dat degene die ze ombrengen menselijk zijn.’

‘Kan ik mijn arm nu laten zakken?’ vroeg Magiels. Dit was de eerste keer dat hij sprak, en James was verrast over de luie verveeldheid in de stem van de man. De blik op zijn gezicht was er een van vermoeide toefelij, alsof hij een groep onaangename kinderen moest vermaken.

‘Natuurlijk, meneer Magiels,’ antwoordde Quister. Tegen de anderen zei hij, ‘Dit betekent vanzelfsprekend niets. Zulke tattoos komen veel voor onder een bepaalde groep revolutionairen. Zeer waarschijnlijk heeft meneer Magiels dit merkteken in zijn jeugd laten aanbrengen, zonder te weten wat hij eigenlijk betekende. Verder is het geen aanvullend bewijs dat meneer Magiels zich onder hen bevond, die jullie aanvielen.’

‘Nee,’ beaamde Harry. ‘Ik moet toegeven, dat hij niet op mij overkomt als een krijgerstiep. Evengoed is het genoeg voor ons om hem vast te houden voor een rechtzaak. Ik ben bang dat meneer Magiels in de nabije toekomst niet vrij gelaten zal worden naar zijn thuisland.’

Quister accepteerde dit grommend. ‘Dat kan wel zo zijn, maar ik vereis een privéconsult met mijn cliënt om hem op de hoogte te brengen van de op handen zijnde voortgang. Als u me wilt excuseren.’

Quister liep de anderen voorbij en benaderde de open celdeur.

‘U hebt vijf minuten, Kamprechter,’ verkondigde Knook. Quister reageerde niet. Hij stapte de cel in, terwijl Magiels ruimte voor hem maakte. De twee gingen op het smalle bed zitten en Quister trok de celdeur achter hem dicht, hem op een kier latend.

‘Opgeblazen idioot,’ gromde Hardsteen zachtjes. “Misschien bespaart Magiels ons de moeite en vervloekt hem op een of andere manier.’

Harry zuchtte. ‘Onwaarschijnlijk, Titus. Laten we proberen professioneel te blijven. We hebben op zijn minst waar we voor kwamen. Goed gedaan, James.’

James knikte. ‘Ik was er niet helemaal zeker van. Ik klampte me vast aan een strohalm.’

‘Soms, is dat alles wat er nodig is,’ zei zijn vader.

‘Maar, Pap,’ zei James, die zijn stem liet dalen tot een gefluister. ‘Ik denk, dat hij het *niet* was, die nacht, toen ze de trein aanvielen. Hij is gewoon te klein en iel. De man die ik zag was groter. Dat weet ik zeker, ondanks dat hij een mantel en kap droeg.’

‘Dat weet ik, jongen,’ stelde Harry hem gerust. ‘Maar dit is goed genoeg om hem nu vast te houden. We zullen hem snel genoeg met zijn netwerk verbinden, de mensen waar hij voor werkte. Met een beetje geluk kunnen we hen ook aanhouden en zullen ze hier voor een heel lange tijd in Azkaban gaan verblijven. En dat dankzij jou.’

James schouderstokte. Hij wist niet zeker of hij iets speciaals had gedaan, maar hij hoopte, dat zijn vader gelijk had. Magiels was op zeker een slecht, hoewel niet op de manier, die James verwacht had. In plaats van gemeen en wraakzuchtig, ademde de man een soort vasthoudende haat uit, die zo koud was, dat deze bijna steriel aanvoelde. Hier, wist James, was een tovenaars, die absoluut geen wroeging of spijt voelde voor wat hij gedaan had. Hij zou het opnieuw doen en erger, als hij de kans daarvoor kreeg. Gelukkig was hij gevangen genomen en in een cel gezet. En voor nu zou dat zo blijven.

Kort daarop zwaaide de celdeur weer open. Quister stapte naar buiten, wreef zijn mantel glad en zette zijn kamprechterhoed recht. Achter hem lag Magiels achterover op de matras, slechts zijn voeten waren zichtbaar, en zijn zwarte alchemieboek bevond zich nu open op zijn borst. De luie onverschilligheid van de man was echt griezelig.

‘Bent u nu klaar?’ vroeg Harry.

Quister knikte zakelijk. Hij beende voorbij James en de rest, doelbewust de duisternis in stappend van de buitenste hal.

‘Zo te zien zijn we hier klaar,’ merkte Hardsteen op.

Knook knikte. Hij zwaaide zijn toverstok in de richting van de celdeur, die met een *klang* dicht sloeg. Vrijwel onmiddellijk begonnen de deur en de stenen muur

terug te draaien naar waar ze vandaan kwamen, vergezeld door de rommelende brul van de cellentoren. Een minuut later hielden de ronddraaiende deuren opnieuw stil en toonden de gegraveerde stenen muur. Knook tikte met zijn toverstok tegen de muur, een kleine stenen deur onthullend die de entreevlam bewaakte. Hij liet de vlam naar zijn toorts terugkeren en leidde James, Harry en Hardsteen naar de hoofdhall, waar Quister ongeduldig stond te wachten.

Tijdens de terugtocht, afdalend van het rondlopende trappenhuis, sprak niemand. James volgde zijn vader weer, met Hardsteen aan het eind. Quister stapte naast Knook voort, kennelijk mopperend op zichzelf en verlangend om zijn weg te vervolgen.

Terug in de natte grot was het spookschip nergens te zien. De lantaarnboeien dobberden stil in het duister, hun heldere reflectie op het inktzwarte water schilderend.

‘De pont zal spoedig terugkomen,’ verklaarde Knook. ‘Meneer Quister, ik zal nu direct uw bezem aan u teruggeven.’

In het duister wendde Harry zich tot Quister. ‘Ik neem aan, dat u uw ambassade op de hoogte gaat brengen over wat er hier zich vandaag afgespeeld heeft. Kunnen we verwachten geen onnodige onderbrekingen tegen te komen als we verder gaan met Magiels’s rechtzaak?’

Quister draaide zich niet om naar Harry noch reageerde hij op diens vraag. Hij staarde enkel over het donkere water in afwachting van zijn bezem. Knook stond aan het eind van de pier en hield zowel zijn toverstok als de toegangstoorts hoog boven zich. Hij vuurde een enkele groene vlam naar het verre plafond van de grot, waardoor er bewegende schaduwen tussen de stalactieten ontstonden.

‘Meneer Quister?’ zei Harry licht fronsend. ‘Is alles goed?’

Quister reageerde nog steeds niet. Vanuit de duisternis suisde een lange donkere vorm naar de pier. Knook ving hem eenvoudig. Het was natuurlijk Quister’s bezem. Knook draaide zich naar Quister en stak hem naar hem toe. Quister’s arm schoot vooruit om hem te grijpen.

James hapte naar adem. Toen Quister naar voren rekte werd de mouw van zijn mantel naar achter verschoven, zijn onderarm onthullend. Een donkere tattoo werd zichtbaar. Het was de Phi van Evenwicht, precies dezelfde als die James minuten daarvoor gezien had op Magiels’s arm.

‘Pap!’ riep James, graaiend naar zijn toverstok, maar Quister was te snel. Hij draaide zich om met zijn eigen toverstok in zijn vuist en vuurde een rode straal direct naar Hardsteen, die het dichtbij stond. Hardsteen sprong opzij om de vloek te ontwijken en die sneed door zijn mantel, hem nauwelijks missend. Een ogenblik later waren Harry’s en Hardsteens toverstokken zichtbaar en vuurden spreuken af. Rood licht flitste door de gehele grot, maar Quister was weg. De flappen van zijn gewaad en het suizen van zijn bezem galmden over het water tezamen met een vlag van waanzinnig lachen.

‘Donders!’ riep Hardsteen woedend. ‘Hij is gek geworden.’

Harry schudde zijn hoofd en stopte haastig zijn toverstok weg. ‘Niet gek,’ zei hij. ‘Ontsnapt.’

‘Maar Quister was geen gevangene,’ zei Knook ernstig fronsend.

‘James zag het vlak voor ik het zag,’ legde Harry hoofdschuddend uit. ‘De tattoo was dezelfde als degene op Woltrink’s arm. Quister had geen tattoo toen we hier aankwamen.’

James omklemde zijn toverstok, hij had geen spreuk afgevuurd. ‘Nou, hoe kwam die daar dan? Spande hij de hele tijd samen met Magiels samen?’

‘Nee,’ zei Harry zich richtend op Knook. ‘Ze spanden niet samen. En dat was Quister niet. De man die zojuist ontsnapte had dezelfde tattoo als Magiels, omdat hij Magiels *was*. Meneer Knook, ik ga er van uit, dat u een paar bezems hier hebt voor noodgevallen?’

‘Dat hebben wij inderdaad, meneer Potter,’ erkende Knook snel. ‘Ze zijn hier weggestopt, in deze spelonk.’

‘We hebben er twee nodig,’ verklaarde Harry. ‘James, jij gaat met meneer Knook weer naar binnen. Controleer Magiels’s cel en kijk wat je daar vindt. Hopelijk is meneer Quister nog in leven. Als dat zo is, James, vergezel hem dan terug naar de pont. Begrepen?’

James rechtte zijn rug en knikte overtuigd. ‘Ja, meneer. Helemaal.’

Twee bezems vielen vanuit de grote hoogte van de grot door meneer Knook’s oproep. Harry en Hardsteen vingten ze. Razendsnel waren de twee Schouwers in de lucht, zich voorbereidend op een achtervolging.

‘We zien je weer bij de pier aan het strand,’ riep James’ vader achterom. ‘Wees voorzichtig, James!’

James verhief zijn stem toen zijn vader en Titus Hardsteen weg spoedden, racend tegen hun reflectie op het donkere water. ‘Doe ik! Laat hem niet ontsnappen, Pap!’

Maar ze waren al weg, niets achterlatend dan koude stilte en James ongerustheid in hun kielzog.

Toen Knook de celdeur 6-2-9 heropende, was het interieur niet veranderd. Een figuur lag nog altijd achterover op het bed met alleen zichtbare voeten, het zwarte

boek nog steeds open op zijn borst. Knook stapte voorzichtig naar voren, toverstok geheven en tuurde naar de figuur. Een ogenblik later liet hij zijn toverstok zakken en vloekte zacht.

Vanuit de hal vroeg James behoedzaam, 'Is het... Quister?'

Knook knikte. Hij boog zich naar voren, uit het zichtsveld van James. Er was een witte flits en de achterover liggende figuur schokte plotseling, waardoor het boek viel.

'Wat!' stootte een stem uit. 'Dit kunt u niet doen! Ik ben een Kamprechter! Ik - -'

'Rustig, meneer Quister,' beval Knook. 'U was Verlamd, zou ik zo denken. Over een paar ogenblikken bent u weer in orde.'

Quister krabbelde overeind, wild zwaaiend en steunend tegen de muren van de krappe cel. 'Ik eis te weten wie dit gedaan heeft! Door welk gezag - -'

'Het was door geen enkel gezag,' verklaarde Knook, de man overstemmend en naar de hal benend. 'U zou willen weten, dat dit door toedoen van uw "cliënt" was. Hij wisselde van identiteit met u, waarschijnlijk door gebruik van wisseldrank om zijn uiterlijk te veranderen, hoewel ik geen flauw benul heb hoe hij binnen deze muren de spullen ervoor bemachtigt heeft.'

Quister pufte terwijl hij Knook naar de hal volgde. 'Nou. Ik weet zeker, dat er een redelijke verklaring moet zijn voor wat er hier gebeurd is.' Hij stopte en vernauwde zijn ogen. 'U denkt toch niet, dat ik meneer Magiels hier op enigerlei wijze mee geholpen heb. U gelooft toch niet, dat ik enige dranken binnen deze muren gesmokkeld heb ten bate van hem?'

Knook stopte. Zonder zich om te draaien zuchtte hij. 'Nee, meneer. Ik geloof niet, dat u tot zo'n daad in staat bent.'

'Daar kunt u zeker van zijn,' knikte Quister nadrukkelijk. 'Ik ben een Kamprechter van het Tover Gerecht van de Verenigde Staten. Recht en objectiviteit zijn mijn kernwoorden. Ik - -'

'U hebt een nieuwe mantel nodig voor de pont neem ik aan,' onderbrak Knook hem, doorlopend. 'Uw "cliënt" heeft kennelijk al uw kleding meegenomen.'

Quister stopte en keek naar beneden, hij merkte voor het eerst, dat hij niet langer zijn pontmantel of zijn officiële kamprechter gewaad en hoed droeg. Zijn gezicht verwrong in een frons. Hij staarde naar James.

'Ik ga er vanuit, dat uw vader, en die uit zijn krachten gegroeide grizzlybeer van hem, achter meneer Magiels aan zijn?'

James knikte. 'Ze pakken hem wel. Ze zijn de beste.'

Quister knikte met nog steeds vernauwde ogen. 'Dan is er niets om ons zorgen over te maken, nietwaar? Kom mee, m'n jongen. Laten we deze afschuwelijke plek achter ons laten.'

Het spookschip verscheen kort nadat James, Quister en Knook bij de pier waren terug gekomen. Terwijl Quister, James aan boord volgde, keek Knook James ernstig aan.

‘U zult voorzichtig moeten zijn, meneer Potter,’ zei hij betekenisvol. ‘Er loopt een moordenaar vrij rond, er vanuit gaande dat uw vader en meneer Hardsteen hem nog niet gevonden hebben.’

‘Ik zou me daar geen zorgen over maken als ik u was, meneer Knook,’ riep Quister terug. ‘Ik ben meneer Magiels’s Kamprechtter, hij weet dat ik hier ben om hem te helpen. Ons zal niets overkomen.’

Knook keek omhoog naar het plafond van de grot, alsof hij het rollen van zijn ogen wilde onderdrukken.

James knikte. ‘Dank u, meneer,’ zei hij terwijl hij aan boord van het spookschip klom. ‘We zullen voorzichtig zijn.’

Niet veel later dreef het spookschip stil weg van de pier, een zwak kielzog aftekenend in het vlakke water. Knook keek, met zijn toorts hoog, terwijl het schip naar de opening van de grot, en de mist erachter, gleed. Toen de het schip het open water in kroop, de gigantische toren achter zich latend, draaide James zich en tuurde ernaar. Er was niet langer een groene glans boven op Azkaban. Nu gloeide het baken rood op, voor gevaar. Azkaban was bezoedeld. Een gevangene had weten te ontsnappen. Tot Knook het had gezegd, was het bij James niet opgekomen, dat hij de ontsnapte gek tegen zou kunnen komen voor zijn vader en Titus Hardsteen hem weer gevangen hadden. Hij nam zich voor om heel scherp op te letten, zijn toverstok in zijn hand geklemd, diep verborgen in de grote zak van zijn pontmantel.

Hoog ergens boven hem zoefde de wind, nors fluitend boven het oude tuigage van het spookschip. Golven met schuimkoppen rolden onder de kiel, sloegen ernaar en stuurden wolken koude nevel op. James tuurde vooruit, verlangend om uit de mist te komen, uit het bereik van Azkaban’s oude magie.

‘Uw vader en zijn vriend,’ zei Quister na enige tijd. ‘Zij zijn echt goed in wat ze doen, is het niet?’

James fronste naar de man. ‘Nou, ja. Mijn vader is een Schouwer. Titus Hardsteen is zijn beste man. Hoe denkt u, dat ze die afschuwelijke Magiels in eerste instantie vingen?’

Quister knikte en schouderstokte zonder iets te zeggen. 'Ik denk, dat u gelijk hebt. Toch, hun methodes zijn niet helemaal vlekkeloos, denkt u niet? Het toestaan dat hun kameraden verwond en zelfs gedood werden, alleen maar om een relatief onschuldig individu als meneer Magiels aan te houden. Het lijkt me allemaal nogal overdreven als u het mij vraagt.'

'Jep,' zei James uitkijkend over de grijze golven. 'Nou, volgens mij heeft niemand dat gedaan.'

Quister glimlachte, en lachte toen een beetje. 'U denkt, dat ik afschuwelijk ben, nietwaar?'

James antwoordde niet. Hij had de mist bestudeerd, ongeduldig wachtend tot deze optrok. Het was een heerlijke zomerdag geweest voor ze de Noord Zeemist binnen waren gevaren. Hij hoopte, dat het nog steeds zo was. Hij hoopte, dat de zon zou schijnen en zijn vader en Titus Hardsteen bij de strandpier op hem zouden wachten, met Magiels veilig opgeborgen.

'U hoeft geen antwoord te geven,' ging Quister door. Ik kan het in je gezicht zien, James. Jij denkt, dat ik bijna net zo slecht ben als de man die ik vertegenwoordig, meneer Magiels. Laat me je een vraag stellen, m'n jongen. Denk je echt, dat de dingen zo zwart wit zijn als je vader ze er uit laat zien? Ik durf te beweren, dat ze dat niet zijn. Ik durf zelfs te beweren, dat meneer Magiels niet de schurk is, die jij denkt, dat hij is.'

James wenste hartgrondig dat de kamprechte z'n mond zou houden. Zonder hem aan te kijken zei hij, 'Ik denk, dat dat iets is voor de Wikenweegschaar om uit te maken. We zullen het af moeten wachten.'

'Sommige mensen zouden helemaal niet geloven dat meneer Magiels een schurk is. Sommigen zeg ik je tot je verrassing, zouden zo ver gaan dat ze hem een... held zouden noemen.'

Een koude rilling liep over James' rug. Hij draaide zich naar Quister. Die glimlachte naar hem. Het was een prettige glimlach, flauw, bijna futloos. James had tot dat ogenblik Quister nog niet een keer zien glimlachen.

'Ik weet niet wie die mensen zijn, die denken dat Magiels een held is,' zei James. 'Maar ik weet wat een held is. Mijn Pa is er een.'

'Ach, ja, de Grote Harry Potter,' zei Quister, knikkend en zijn zekere glimlach werd iets breder. 'Het is heel jammer, dat hij de verkeerde kant van de geschiedenis koos. Hij is een echt opmerkelijke man. Het is spijtig dat hij zijn talenten... *verspilt*.'

James trok zijn toverstok uit zijn mantel. Hij wilde er niet mee naar Quister wijzen, maar alleen maar hem laten zien aan de man, om hem te laten weten, dat James wat hij zei, zeer ernstig opnam. Quister had er echter op gewacht dat James zo zou reageren. Zijn hand schoot tevoorschijn toen James zijn toverstok trok. Binnen een seconde was de toverstok eenvoudig uit zijn vuist gewrongen. Quister hield hem ophoog en glimlachte ernaar terwijl James achteruit stapte, zijn ogen sperden zich open.

Quister glimlachte lichtig. 'Het spijt me, James. Ik heb een toverstok nodig, snap je. Ik hoop dat je het niet erg vindt.'

Terwijl James verder naar achteren stapte, merkte hij dat Quister's stem anders klonk. Hij was hoger geworden, meer nasaal. De wind begon over het spookschip te trekken en liet de flappen van hun mantels om hun benen slaan.

'U... bent Quister niet,' zei James toen het besef over hem vloeide.

'Heel goed,' verklaarde de man, zwaaiend met James toverstok. Zijn gezicht was nu ook aan het veranderen. Onder de kap, staken de wenkbrauwen van de man verder uit. De haarlijn trok zich terug en zijn haren werden vlassig. De uitstekende neus verkortte en werd platter. De dunne lippen werden dik en vastsig. In enkele seconden was de man voor hem veranderd van Quister naar Magiels.

'Je bent verbaasd over mijn handigheid,' zei Magiels. 'Maar dat hoeft niet. Wat briljant voor jou is, is niet meer dan dagelijkse slimheid voor mij. Ik heb inderdaad Wisseldrank gebruikt om mijn voorkomen te veranderen in die van mijn kamprechter. In plaats van onmiddellijk van plaats te veranderen met hem, Imperiode ik hem. Ik gebruikte zijn eigen toverstok om mijn tattoo op zijn pols te maken en stuurde hem weg om te doen of hij mij was. Het was mijn bedoeling om via hem, je vader en zijn lakei op een zinloze bezem achtervolging te sturen. En dan, vermomt als de arme, gedupeerde meneer Quister uit mijn cel te lopen, onder begeleiding door de hoofdbewaarder zelf. Jij kunt dit briljant noemen. Ik noem het eenvoudig probleemoplossend werken.'

'Ik noem het laf onderkruipen,' spuwde James, stotend tegen de reling van het schip.

Magiels schouderde, terwijl hij op hem toeliep. 'Wat waar is over je vader is ook waar over jou, mijn jongen,' merkte hij op, kijkend over James' toverstok. 'Jij, als je vader, staat aan de verkeerde kant van de geschiedenis. Zij, die jij zwart gemaakt hebt, zullen spoedig opstijgen tot de ultieme macht. Het ware evenwicht zal bereikt worden als het toverbloed de lagere soorten uitroeit. Als die tijd aanbreekt, zullen we niet enkel de macht *hebben...*' hij speelde met James' toverstok tussen zijn vingers, wees ermee naar hem en stak zijn hoofd naar voren. 'We hebben ook de wil... ze te *gebruiken*.'

James wist zich geen raad. Magiels stond op het punt hem te vermoorden, met gebruik van zijn eigen toverstok. Zijn ogen vlogen over het schip op zoek naar een soort wapen, maar het dek was volledig leeg. Toen kreeg hij een idee.

'U kunt de macht hebben,' riep James rechtopstaand en zijn kin vooruit stekend, 'Maar laat me u één ding vragen voor u deze gebruikt.'

Magiels rolde geamuseerd met zijn ogen. 'Vraag maar op, jongen.'

'Kunt u,' vroeg James, zijn zwarte overjas openrukkend en de wind hem uit zijn handen laten graaien, 'zwemmen?'

De overjas sloeg weg, zwaaiend over de golven als een vlieger. Onmiddellijk klonk er een bel. James keek opzij naar het stuurhuis van het spookschip. De

verweerde koperen bel, die op zijn kant hing, sloeg helder, zijn alarm afgevend. Met een monstelijke kreun begon het schip vooruit te duiken. Golven sloegen over de boeg toen het schip het loodgrijze water met de punt eerst indook.

‘Jij volslagen idioot!’ schreeuwde Magiels, zijn ogen stonden gefixeerd op de golven terwijl die het schip voor hem verorberde. ‘Je vermoordt ons allebei!’

James antwoordde niet. Hij schoot opzij, dook naar de achtersteven en achter de stuurhut. De hoek van het spookschip werd, terwijl zij zonk, met de seconde steiler, voortduwend de duisternis in. Een platte ladder was vastgeschroefd aan de achterzijde van de stuurhut. James klom er op en viel vooruit op het platte dak ervan.

Lager, leek Magiels hem totaal vergeten te zijn. Hij hield zich vast aan de reling of zijn leven er vanaf hing, achteruit lopend naar de achtersteven, terwijl de boeg dieper en dieper in de hongerige golven dook.

Onverwacht spoelde een gouden straal warmte over de gehurkte James. Hij keek op en was verrast te zien dat zonlicht over de golven sprankelde. Zeemeeuwen cirkelde boven het water. Voorbij hen, nog vaag door de afstand, was de kust. James stelde zich voor, dat hij de strandpier kon zien. Misschien kon hij erheen zwemmen.

Het spookschip trilde terwijl het water naar binnen stroomde. Het was nu bijna half onder water en zonk heel snel. Het hing zijwaarts en dreigde James over de zijkant van het dak het water in te gooien.

Een hevig lawaai vulde plotseling de lucht. Het was in het begin zo groots en doordringend, dat James dacht, dat het een verre donderslag was. Hij keek om zich heen, zich vastklampend aan het dak van het spookschip en zag iets wat zijn bloed koud maakte.

Een watergrijze cycloon was draaiend op weg naar het zinkende schip. Het likte over het oppervlak van de golven en liet een schuimend littekenvormig kielzog achter zich. Het boog zich naar het spookschip en trok het onder zijn kronkelende schaduw. Wind en mist sloegen van de waterzuil en staken in James’ ogen. Hij was bang, dat de cycloon het schip zelf zou vangen, deze aan de golven zou onttrekken en het in stukken zou laten slaan in zijn afschuwelijke strot. In plaats daarvan draaide het wervelende water zich rond het schip, liet deze als een kruk draaien en begon te vertragen. De rondtollende cycloon viel uiteen, waardoor water op James neersloeg, en spetterde in de golven als was het een overweldigende regenbui. Toen de mist van de cycloon wegblied stond er een vrouw in die plaats. James zag haar staan tussen de golven en de zijn adem stakte in zijn keel.

‘Gegroet, James!’ riep de vrouw naar hem. ‘Ik zie, dat je jezelf een beetje in de problemen hebt geholpen, is het niet?’

Het was Judith, de Vrouwe van het Meer, ze glimlachte naar hem en schudde haar hoofd, haar lange rode haar wapperde. Ze zag er niet eens nat uit.

'Ik zou je graag een handje helpen, maar ik heb een beetje haast. Dank je voor het vergezellen van meneer Magiels zo ver. Ik verwacht, dat we elkaar spoedig genoeg weer zullen zien.

Het spookschip stootte een gepijnigde kreun uit. Water borrelde op over het dak van de stuurhut, maar de Vrouwe van het Meer lachte alleen maar. De boog zich naar voren en haar armen werden waterige tentakels. Ze spreidden zich uit naar Magiels op de plaats waar hij aan de opstaande achterstevenging hing. Een ogenblik later werd de man met een gorgelende schreeuw overspoeld door Judith's afzichtelijke omhelzing. Ze trok hem terug naar haar en draaide zich alsof ze wilde vertrekken. Terwijl ze dit deed, sprong de cycloon weer rond haar op, de zee opzweepend tot waanzin en koude mistige wind over James slaand. Hij dook weg, voelde het spookschip onder hem wegzakken en kwam tot de ontdekking dat hij in de koude duisternis van de Noord Zee lag.

Enkele ogenblikken later doorbrak hij het oppervlak, stokloos, doorweekt en volledig verdoemd. De cycloon was weg, net als de Vrouwe van het Meer en haar maatje Reinout Magiels.

James vloekte hardop en sloeg met zijn vuist op het water. Na een minuut, bij gebrek aan een ander idee, draaide hij zich, ging plat op het water liggen en begon naar de kust te zwemmen. Hij was nog niet halverwege, toen zijn vader en Titus Hardsteen hem op hun bezem aantroffen. Tegen die tijd begon de zon onder te gaan, een stapel lage wolken was tevoorschijn gekomen, en het was een volslagen, totaal complete afschuwelijke dag geworden.

Het schot klonk klein in de smalle steeg. Het zou kunnen zijn, dat er een stuk hulsthout in tweeën gebroken werd, of een steen die in een plas viel. Het geluid ervan - een doffe *pop*, zonder echo - werd nauwelijks in de hersens van William opgenomen, tot de man tegenover hem zijn stok liet zakken en vallen en hij op zijn knieën zakte. De uitdrukking op het gezicht van de verschrikkelijk oude man was er geen een van verrassing, maar van beledigde verwarring. Hij opende zijn mond en haalde een oppervlakkige laatste ademtocht. Voor hij echter kon spreken, draaiden zijn ogen weg. Hij viel voorover op het stenen plaveisel, dood.

Op enige afstand achter hem, een pistool geheven in haar kleine vuist, was een jonge vrouw. Haar gezicht was doodsbleek maar vastberaden. 'Voor Frederika,' zei ze zwak, sprekend tot de dode man. 'Van haar verloofde, William. En van mij, haar zuster. Heleen.'

Een rooklint krulde op vanuit het zwarte oog van het pistool. Schokkerig liet Heleen hem zakken.

William was er zeker van geweest dat hij op het punt stond te sterven, zich bij zijn geliefde Frederika te voegen in het volgende leven en was klaar geweest om deze nieuwe werkelijkheid te verwelkomen. Nu, in plaats daarvan, lag Frederika's moordenaar dood tussen het vuil, neergeslagen door een onverwacht pistoolschot. De schurk, Magnussen, kon dan machtig geweest zijn – hij kon zelfs onaardse mystieke machten gehad hebben – maar hij was niet machtig genoeg geweest om een ongeziene kogel te stoppen, die hem direct het volgende leven inschopte, en welke veroordelingen daar op hem stonden te wachten.

William naderde de dode man, nauwelijks in staat te geloven, dat het voorbij was. Heleen voegde zich even later bij hem, trillend, het pistool weggestopt in haar schort.

Drie jonge mannen verschenen bij de ingang van de steeg, Heleen volgend. William zag ze en heel even overwoog hij weg te rennen, Heleen met zich meenemend. Per slot van rekening had in de steeg een moord plaatsgevonden. Ze konden beiden voor de rest van hun leven naar de Hempstead gevangenis worden gestuurd. Toch, iets over de jonge mannen vertelde William, dat ze niet echt verbaasd waren over wat er gebeurd was, noch dat ze van plan waren een smeris erbij te halen en moord en brand te schreeuwen.

Zwak zei Heleen, 'Deze drie zeggen dat hij iets van hen gestolen heeft. Ze volgden hem hopen het terug te krijgen. Ze zullen ons niets doen, denk ik. Ze willen alleen hun spullen terug.'

William keek hen aan. De jongen, die vooraan liep, knikte serieus. Hij had rommelig haar en was zo ongeveer veertien. Achter hem was een grotere jongen met een blik van vermoeide plechtigheid op zijn vierkanten gezicht. De derde was blond, dun, met uiteenstaande ogen, die naar het lijk staarden.

William knielde naast Magnussen's lichaam. De verdorven stok van de man lag vlakbij in een plas. De greep was gemaakt van ijzer, bewerkt om eruit te zien als de kop van een grijnzende waterspuwer. Magnussen had de stok gebruikt om zijn onuitsprekelijke vervloekingen te richten. William nam hem in zijn hand, haatte het gewicht ervan, maar wilde –moest– zijn macht breken. Hij hief hem in beide vuisten op en kraakte hem trefzeker over zijn knie, hem in tweeën brekend. Hij gooide de houten schacht weg, maar staarde naar het glinsterende metaal. Het was afschuwelijk lelijk, zijn waterspuwerkop grijnsde kwaadaardig. William liet zijn blik weer naar de dode man gaan. Een fluwelen zak zat gehaakt over de muis van Magnussen's hand. Hij bewoog zich erheen.

'Jouw gestolen goederen zijn niet het soort wat in een fluwelen zak zou passen, is het niet?'

'Goed mogelijk,' antwoordde de jongen die vooraan stond. Behoedzaam stapte hij naar voren, aarzelde, en liet zich op een knie zakken. Hij trok de zak van de hand van de dode man, die met een zware klap terug op de plaveien viel. De jongen stond

op en keek naar de zak in zijn hand, dan keek hij om naar zijn kameraden en knikte ernstig.

‘Jullie drie...,’ zei William zachtjes. ‘Jullie zijn als *hij*, is het niet?’ hij gebaarde weer naar het lichaam met gebruik van de hand, die de kop van de gebroken stok vasthield.

De jongen vooraan schudde zijn hoofd, maar het was de grotere jongen die antwoordde. ‘Het spijt ons wat er met Frederika gebeurd is,’ zei hij plechtig, met een onmiskenbaar Brits accent. ‘Deze man is wel een deel van onze wereld geweest... maar wij zijn niet als hij.’

William staarde enkel naar de drie jongens, hen inschattend. Ze wisten over zijn arme, verloren Frederika. Zijn wangen branden. ‘Ik weet niet wat er in die fluwelen zak zit,’ zei hij huiverend. ‘En ik weet zeker, dat ik dat niet wil weten. Dit is voorbij. Gaan jullie, jullie weg. En Heleen en ik gaan de onze. Goed genoeg?’

Alle drie de jongens knikten. Na even liepen ze achteruit, draaiden zich gelijktijdig om en renden de steeg uit, de geheimzinnige fluwelen zak met zich mee nemend.

William kwam van zijn knieën overeind en Heleen leunde tegen hem aan. Hij ondersteunde haar met zijn linkerarm en zij stond hem toe dit te doen. Ze trilde. Hij voelde het hete gewicht van het pistool in haar schort.

Voor het eerst vroeg hij zich af hoe Heleen in de steeg terecht gekomen was. Zij en haar familie woonden aan de andere kant van de werven, zo’n vijftien straten verder. Het was midden in de nacht. William zelf had de steeg al weken in de gaten gehouden, hopen de Magnussen te pakken, als hij terugkwam naar de plaats waar arme Frederika vermoord was. Verbazingwekkend genoeg *was* de man teruggekomen, overmoedig, lopend alsof hij de hele straat bezat, of zelfs de hele wereld. William had gedacht, dat hij klaar voor hem was, maar hij was niet voorbereid geweest op de duivelse, ander wereldse krachten.

Maar Heleen wel. Ze had geen tijd verspild aan woorden. Ze had hem in koelen bloede doodgeschoten.

Maar hoe had ze het geweten? Hoe had ze precies op tijd kunnen arriveren, pistool in de hand, om de man te doden, die verantwoordelijk was voor de dood van haar zus? Het was een groot mysterie. Nu echter, was er geen tijd het erover te hebben.

William sleepte Magnussen’s lichaam in de schaduwen en bedekte het met rommel. Hij moest later terug komen om zich van het lijk te ontdoen. Gelukkig was de rivier maar een paar straten heuvel afwaarts. De pieren zouden rond deze tijd verlaten zijn. Het vermoorde lichaam zou waarschijnlijk in de daarop volgende dagen gevonden worden, drijvend op de modderige rivierstroom, maar dan, misschien ook niet. Hoe dan ook, het interesseerde William niet.

Stilletjes bracht William, Heleen thuis. Geen van beide zei iets, ondanks de vragen, die in de lucht hingen. Op dit moment was het het belangrijkste, dat het voorbij was.

Het recht – tenminste de basale versie ervan, die binnen hun eenvoudige bereik lag – had gezegevierd. Wat of hoe de verschrikkelijke man was geweest, hij was dood. Frederika was gewroken.

Het bracht haar niet terug en zij tweeën zouden voor altijd moeten leven met de vlek van moord op hun ziel, maar op dit moment dacht William, dat hij daarmee kon leven.

Hij hoopte alleen dat Heleen dat ook kon.

William trouwde Heleen in minder dan een jaar. Hun verkering was kort geweest, maar intens, gesmeed in smeltkroes van hun gedeelde ervaring op die fatale nacht. Ze leerden die eeuwenoude waarheid – dat een gedeel geheim een van de sterkste banden is en hun geheim was inderdaad verschrikkelijk en bindend. Ze hadden beide een dierbare verloren en waren beiden betrokken geweest bij de wraak op die geliefde. In de jaren die volgde, had William nooit spijt gehad van wat er gebeurd was, maar wist, dat Heleen dat wel had, diep in haar hart. Tenslotte was het haar hand geweest, die het pistool had vastgehouden. Zij had iemand anders leven beëindigd. William wenste, dat het zijn vinger om de trekker was geweest, alleen maar om Heleen die verantwoordelijkheid te besparen. Hij was harder dan zij en had er mee kunnen leven.

Maar toch, verbazingwekkend, spraken zij er maar zelden over. Het was de gebeurtenis die hen samen had gebracht, maar met het verstrijken van de jaren begon het meer op iets uit een droom te lijken. De enige keer dat het heel werkelijk voor William was, was op een zeldzame slapeloze nacht, toen de wereld stil was en de uren eindeloos leken. Hij lag naast zijn vrouw en vroeg zich af: hoe had zij geweten om die nacht naar de steeg te komen? Waarom had ze die vijftien straten gelopen met een pistool in haar schort? Hoe kon ze op precies dat ogenblik daar aangekomen zijn? Ze zou bijna een kwartier eerder het huis hebben moeten verlaten, voor Magnussen zelfs maar in de steeg aangekomen was. Per slot, als ze er eerder was geweest, zou William haar gezien hebben. Hij hield de steeg al weken als een havik in de gaten, staand in de schaduwen of een verlaten kelderpoort, met niet meer dan ratten en spinnen, die hem gezelschap hielden. Het was een groot, zorgelijk, mysterie.

Maar William vroeg zijn vrouw nooit hoe het was gekomen, dat ze die nacht in de steeg terecht was gekomen om een heel simpele reden: diep van binnen wilde hij het antwoord niet weten. Het antwoord, verwachtte hij, kon erger zijn dan het mysterie.

Heleen kreeg vier kinderen. Bij de geboorte van de vierde – tot Williams grote vreugde een jongen – hadden ze uiteindelijk genoeg gespaard om te verhuizen uit het bouwvallige hutje in de omgeving van de werf. William nam ontslag van zijn baan in de haven en kocht een kleine boerderij, iets ten zuiden van Philadelphia, waar hij op de leeftijd van drieëndertig als boer begon.

Het waren magere jaren en zelfs in de beste tijd moest de familie ieder dubbeltje omdraaien, maar ze waren gelukkig en hadden vaak geluk. Als het gewas van de burens in de ongebruikelijke natte lente in het veld verrotte, slaagde William erin het te redden. Als vossen neerstreken in de buurt van de kippenhokken, bleven hun kippen onaangetaast. Als droogte over de velden schuurde, ontdekte William in een rotsachtige vallei een bron in de hoek van hun grondgebied, en gebruikte deze om zijn gewas te bewateren.

Het kwam nooit bij hem op, dat dit ongebruikelijke gelukkige toevallen waren. Noch kwam het bij hem op, dat ze samen leken te vallen met zijn vrouw's charmante eigenaardigheden. Heleen had de gewoonte ontwikkeld om 's morgens door de velden te lopen, vaak tegen zichzelf pratend of grappige liedjes te zingen. William had nog nooit de woorden goed gehoord. Hij was tevreden haar vanaf een afstand in de zonsopkomst te zien rondlopen, zingend en terwijl ze liep jonge planten strelend met de binnenkant van haar handen. Hij wist, dat andere mensen konden denken dat ze een beetje gek was, maar hij wist beter. Heleen was een zachte, onberekenbare ziel en het boerenleven was heel goed voor haar geweest. Het had iets in haar doen ontwaken en dat ontwaken maakte William blij.

Het viel hem nooit op dat zijn sompige velden droger en gezonder werden, wanneer zij er iedere morgen doorheen liep. Of dat de kleurige symbolen, die ze op het huis schilderde, iets meer konden zijn dan doelloze grillige lijnen en aaneensluitende patronen. Of dat ze iets in de rotsachtige vallei begraven had, enkele dagen voor hij de bron ontdekte.

Maar haar zoon wel.

Zijn naam was Philip. Hij was naar zijn grootvader vernoemd, die hij nooit gekend had. Hij observeerde zijn moeder zorgvuldig, zoals alleen een zoon dat kan, zowel dol op haar en haar bestuderend. Hij zag haar iedere morgen door de velden dwalen, haar grappige kleine liedjes zingend, maar hij wist, dat ze niet voor zichzelf zong. Ze zong voor de planten terwijl zij zich naar de zon uitrekte, zelfs tegen de aarde zelf, de velden bemoedigend en vleidend met haar lieflijke, eenvoudige stem. Ze verzong de liedjes terwijl ze liep. Philip wist dit, omdat hij haar soms op afstand volgde en met wijd opengesperde ogen keek, verbijsterd door zijn, in het geheim, magische moeder.

Zijn zusjes geloofden hem niet als hij hen probeerde te vertellen over zijn moeders subtiele magie. Zij waren ouder en wijzer dan hij en herinnerde hem daar regelmatig aan. Ze lachten hem uit en kleinerde hem en zeiden dat hij een domme baby was. Niets daarvan ontmoedigde Philip. Ze waren te oud om echte magie te herkennen, zelfs als deze leefde in hetzelfde huis als hen.

Op een ochtend zag Philip zijn moeder het huis verlaten met een kleine tinnen doos onder haar linkerarm en een tuintroffel in haar rechterhand. De dauw lag nog als een deken over het gras en de zon was nauwelijks een roze gekleurde belofte aan de rand van de horizon. Philip volgde haar, sluipend langs de rand van het Oostveld, zijn blote voeten zoefden door het hoge natte gras.

Zijn moeder zong deze ochtend niet. Ze liep stil, somber, en droeg de tinnen doos en de troffel bijna alsof ze een schild en zwaard waren. Aan het eind van het Oostveld draaide ze naar links, in de richting van de rand van hun land. Ze liep gewoonlijk niet in die richting. Tenslotte was daar niets meer, dan de grensafscheiding en een oud, en met stenen bezaait veldje, vol bosjes en onverzorgde bomen. Philip verstopte zich achter hoog opgeschoten kruid en keek hoe zijn moeder naar het veldje afdaalde. Tegen de tijd dat ze stopte, kon hij alleen maar haar hoofd en schouders zien. Ze keek langdurig naar beneden, alsof ze iets onderzocht en toen knielde ze neer. De volgende vijf minuten kon Philip haar niet zien. Toen ze weer verscheen streek ze haar jurk glad en keek omhoog naar de lucht. Ze glimlachte niet, maar leek op een of andere manier blij, of tenminste tevreden. Het volgende ogenblik draaide zij zich en klom uit het veldje met alleen de troffel bij zich.

Philip verstopte zich verder achter het kruid en keek terwijl zijn moeder voorbij liep. Ze zong nog steeds niet zoals ze op de meeste andere ochtenden deed. Ze neuriede. Het klonk zacht en Philip dacht, dat het melodietje deze keer voor haar zelf was.

Toen hij er zeker van was, dat ze weer in de buurt van het huis was krabbelde Philip achter het kruid vandaan en ging op weg naar het veldje. Hij volgde de voetsporen van zijn moeder zo nauwkeurig als hij kon, ingespannen rondkijkend. Na korte tijd zagen zijn scherpe ogen waar hij naar op zoek was. Een van de stenen was verplaatst geweest en de aarde eronder was omgewoeld. De jongen knielde en tilde de steen met twee handen op. De aarde eronder was verstoord en zacht. Bijna plechtig haalde Philip zijn vingers door de aarde tot hij metaal raakte. Zijn moeder had de tinnen doos begraven. Maar waarom? Was ze deze aan het planten of zo? Zou het ergens in opgroeien? Met wat voor vreemde magie was ze hier aan het werk geweest op dit veldje?

Hij deed de tinnen doos bijna niet open. Wat als hij de magie zou bederven door te gluren? Maar toch, na een korte, maar felle innerlijke worsteling, won zijn nieuwsgierigheid het. Hij veegde de doos af, zonder hem uit zijn ondiepe graf te halen en wrikte zorgvuldig het deksel eraf. Zijn ogen werden langzaam groter.

Het ochtendlicht stroomde de tinnen doos in, de inhoud helder verlichtend. Er zaten twee dingen in, beide van metaal. Het een was een pistool. Hij zag er afstotend en kwaadaardig uit, zwart van de olie en dof.

Het andere was de kop, waar een deel van een stok nog aanzat, gevormd uit metaal als een grijnzende waterspuwer. Hij keek naar hem, haalde hem over hem eruit te halen, zijn gewicht te voelen en zijn vingers over de ingewikkelde trekken te laten glijden.

Philip pakte hem niet. Hij voelde, dat er iets fouts mee was, iets wat het mogelijk nog gevaarlijker maakte dan het pistool. De kop van de stok was magisch en de magie leefde.

De jongen begroef de tinnen doos weer en rende terug naar het huis. Hij had de roep van de slechte ijzeren stok weerstaan. Maar hij herinnerde zich het.

En het herinnerde zich hem.

Nieuw Amsterdam was, ondanks haar voorkomen, niet helemaal leeg en noch was de stad Dreuzel Manhattan die eronder lag dat. Inderdaad, het merendeel van de inwoners van de tweelingstad waren in het kielzog van de onthulling (of zoals de Dreuzelpers het was gaan noemen, De Gebeurtenis) gevlucht, maar er zijn altijd een aantal mensen die te geworteld zijn, te eigenwijs, of eenvoudig te vergeetachtig om zich te scharen onder de rechtsbevoegdheid van dingen als een avondklok, verboden zones en evacuatie-orders.

Alle paden naar het eiland waren geblokkeerd en werden bewaakt door een militaire politiemacht. In het hart van de stad lagen de straten verstikt met auto's, taxi's en bussen, allen stil op hun plaats als een grote rivier van metaal. De Lincolntunnel was door een enorm ongeluk, welke had plaats gevonden tijdens De Gebeurtenis, bijna helemaal geblokkeerd. Tientallen wagens waren verfrommeld achter een omgevallen bus en vormden een muur van verwrongen metaal en benzine besmeurde wrakken. In Times Square stonden gele taxi's en vrachtwagens stil en verzamelden stof onder kilometers duister neon. Hierboven stonden de magische verkeersborden van Nieuw Amsterdam al even onbewogen, de meesten zweefden nog op hun plek, maar donker en griezelig stil. De gigantische mechanische vrouw hield nog altijd haar autogrote blik Splinters Supersteelglans omhoog, maar haar gewrichten kraakten niet meer en haar tanden flitsten niet langer. Een nest roodborstjes tjlpten en fladderden rond haar schouder.

De grote economiemachine van Wall Street lag er doodstil en gesloten bij, de deuren gebarricadeerd met betonnen wegafschermers en prikkeldraad. Hierboven stond het Internationale Magische Monetaire Ruilgebouw ingepakt in zwart ijzeren kettingen, die vastgezet waren met een monsterlijk hangslot ter grootte van een piano.

De doorzichtige wolkenkrabber, bekend als de Kristalen Stad, voormalig hoofdkwartier van de toveradministratie van de Verenigde Staten, stond leeg, beschermd door zijn eigen afsluitingen en omgevingsvervloekingen.

Op Cambersstraat was het gat, waar het Chrysler Building eens had gestaan, gedeeltelijk gevuld met regenplassen. Het afzetlint van de politie, die het omgeven had, was voor het grootste deel weggeblazen. Stroken ervan lagen verspreid over de straat als dode gele slangen.

De posters op Broadway waren aan het verbleken en raakte los. Veel van de letters waren van de entree van het Imperial Theater geblazen, en lieten enkel betekenisloze raadsels achter. De magische theaterwijk van Nieuw Amsterdam, die een straat verder weg en twaalf straten erboven geplaatst was, was bezaaid met troep en programmabladen, achtergelaten door het wegvluchtende publiek op de Nacht van de Onthulling. De grote uitstalling van het Moxy Magie gloeide nog door haar magische licht, de tekens flitsten over de lege bruggen en de lichtkrant brulde: *IN HAAR TWAAAFDE WEEK: BORIS LUNTS productie van DE TRIUMVIRATE! "EEN TOTALE TRIOMF" . . . BALKONPLAATSEN NOG BESCHIKBAAR!*

Overall in de tweelingsteden was in de scheuren van de stoepen onkruid opgekomen. Scheuten kronkelden zich langzaam over de voordeuren. Dode bladeren lagen bijeen geblazen in hoeken. Duiven broedden op zonneschermen en loopbruggen. De weinige overgebleven inwonenden bewogen zich er onopvallend doorheen, zich verschuilend in de schaduwen, schichtig als geesten.

‘Misschien weet hij het zelfs niet,’ raspte een figuur, hurkend in de avond schaduw van een bus. ‘Hij kan niet alles weten, toch?’

De spreker was een man, zwaarlijvig en bebaard, gekleed in lagen van keurloze kleding en een versleten New Yorkbaseballcap op. Hij hijgde even, zijn gezicht glom van het zweet. Een ander figuur bewoog zich naast hem: een jonge vrouw met krullend wit-bond haar zo kort geknipt dat ze er in deze staat er een beetje uitzag als een paardenbloem. Ze was mager en schichtig, bewegend met de geoefende behoedzaamheid van een langdurige dakloze. Ze perste haar lippen op elkaar, haar ogen schoten rond de verlaten gebouwen.

‘Hij kan niet alles weten, toch?’ piepte de dikke man, zijn vraag herhalend.

‘Kweenie, Park,’ antwoordde de vrouw zacht. ‘Hij weet veel.’

‘Maar niet alles,’ hield Park vurig, hoopvol aan. ‘Jij zult voor me instaan, ja toch, Lissa? Dat moet je. We zijn al vrienden sinds de Gebeurtenis. Ik heb op je gepast. Je moet wel voor me instaan.’

Lissa knikte afgeleid. ‘De Zon duikt achter de gebouwen. Kom op, het is bijna donker.’

Stil kwamen de twee uit de schaduw van de bus en schoten langs de straat, passeerden lege etalages en donkere krantenkraamen. Het Heraldiumhotel stond aan het eind van de straat, voorkant naar hen toe, ernstig starend over de laan als een vader aan het hoofd van een monsterlijke, verlaten eettafel. Het hotel was net zo donker als de rest van de stad, maar Lissa wist, dat dit kwam door de spreuk. Tot zo’n zes weken geleden had ze niet geloofd in dingen als spreuken. Op de leeftijd van vierentwintig was de officieel drie jaar dakloos en het leven op de straten van Manhattan zorgen er niet voor, dat je veel geloof hechtte aan magie. Tenzij je

gestoord was. Lissa kende meer dan een paar idioten onder de bruggen, in de onofficiële daklozengemeenschappen van de New Yorkse metro. De idioten leefde in hun eigen kleine werelden van samenzweringen en waanbeelden en magie was daar vaak een deel van. Toen de Gebeurtenis plaatsvond, bleken de idioten het best uitgerust om er mee om te gaan. Waar de rest van de stad van angst bevroor, wezenloos geschrokken door het aanzicht van de magische stad, die plotseling boven hen verscheen, hadden de idioten alleen maar omhoog gekeken, bij zichzelf geknikt en deze nieuwe realiteit geaccepteerd als iemand, die het begin van een nieuwe dag accepteert.

Lissa was niet gek, maar ze was uiterst praktisch. Ze was de idioten gevolgd (die niet langer zo gek leken natuurlijk) en deed was zij deden. Na de Grote Slaap, toen de rest van de stad in paniek ontwaakt was en gevlucht, waren Lissa en Park tevoorschijn gekomen in de plotseling lege stad, als overlevenden na een ontploffing. Geleidelijk waren ze de anderen tegengekomen. Achterblijvers en uitschot druppelden uit hun schuilplaatsen, onderzochten de lege gebouwen en vormden kleine groepen en bendes. Sinds een week hadden Lissa en Park zich gevoegd bij zes anderen, zwerfend door de straten en de sloten van winkels testend. De meesten waren potdicht, maar een paar waren opengebleven, waarschijnlijk achtergelaten door werknemers, die te geschok waren door de Gebeurtenis om te denken aan de veiligheid of hun baan. Lissa en haar nieuwe vrienden overvielen deze winkels wanneer ze voedsel en kleding nodig hadden, en over het algemeen beter levend dan ze in jaren hadden gedaan.

Het was nooit bij Lissa opgekomen dat ze stalen. Voor zover als zij wist, was het eind van de wereld gekomen. Eigendom was overbodig geworden. Zo nu en dan trilden de straten van het geluid van militaire wagens, grote gepantserde vrachtwagens met stalen treden voor de wielen en enorme stalen puntvormige ploegen aan de voorkant, sjokten voort langs de vrijwel lege voetpaden, alles op hun weg opzij rammend. Als de vrachtwagens kwamen verscholen Lissa en haar groep zich snel en stil. Ze waren goed in verstoppen en spoedig genoeg gromden de vrachtwagens voort met achterlating van gekraste sporen op de voetpaden en verpletterde borden en parkeermeters in hun kielzog. Munten glinsterden op het plaveisel, uitgestort van de kapotte meters, maar niemand nam de moeite ze op te rapen. Geld was ook overbodig geworden.

Aan het begin van de tweede week hadden Lissa en haar mensen het Heraldiumhotel ontdekt.

Ze hadden het natuurlijk al honderden keren gezien, maar het was hun nooit opgevallen. Het was gewoon ook een groots hotel, bezocht door het soort rijke mensen, die aankwamen in lange limousines en bij de voordeur werden aangesproken door mannen in chique rode jassen met hoeden. Voor Lissa was die plek gewoon geen deel van haar wereld. Maar opeens, op de ochtend van de tweede Maandag na de Grote Slaap, toen Lissa en haar groep de hoek omsloegen naar Lexington, trok het Heraldium hun aandacht als een gigantisch bakken, vijftig verdiepingen hoog en glanzend in de zonsopkomst. De ramen glinsterden als gesmolten koper. Het voorname entreescherm spreidde zich over de smetteloze

marmeren treden. Voor de eerste keer waren er geen portiers in rode jassen om hen weg te jagen. Nu waren er alleen de massieve glas met koperen deuren, volledig onbewaakt en griezelig verwelkomend. De deuren draaiden langzaam en lieten het ochtend zonlicht weerkaatsen van hun onberispelijke oppervlak.

Lissa en haar groep waren zonder een woord te zeggen naar binnen gegaan. Ze kon het zich nauwelijks herinneren. Op een moment stond ze op de hoek van Lexington en Thirteenth, omhoog starend naar het imposante vorstelijke hotel, gefascineerd door zijn flikkerende draaiende deuren. Het volgende moment was ze in zijn luxe ontvangsthall, omgeven door ingepotte varens en lage gestoffeerde stoelen. Een glanzende zwarte piano stond in de buurt van de liften uit zichzelf te spelen.

Een stem had hen begroet.

Dat was hoe ze de Verzamelaar hadden ontmoet. Hij had hen verwelkomd en hen voorgesteld aan zijn nieuwe realiteit. Hij had hen beloofd alles uit te leggen. Hij had hen verteld over zijn grootse plan en hun zeer belangrijke deel erin, als ze besloten om dit te accepteren. En natuurlijk hadden ze dat. Tenslotte had niemand anders het soort van Lissa en haar groep ooit nodig gehad, of hen uitgenodigd in hun midden. Niemand had hun ooit verteld dat ze belangrijk waren.

Nu, starend door de invallende nacht naar de valse duisternis van het Heraldiumhotel met Park piepend aan haar zijde, voelde Lissa een klein opwindend gevoel van weerstand. Want feitelijk, wat wisten ze helemaal over hun geheimzinnige weldoener? Hij noemde zich een tovenaars, een die had geleefd in de verborgen magische stad tot de Gebeurtenis het aan iedereen onthuld had. Hij had inderdaad tovenaarsachtige krachten. Zijn magie verborgen de lichten en het leven van het Heraldiumhotel, voor hen daarbuiten. Hij kon dingen laten zweven – zelfs mensen – en magische stralen uit zijn toverstok schieten. Hij deed zich voor als goedgezind, maar Lissa verdachte hem er inmiddels van, dat hij alles behalve dat was. De Verzamelaar was gevaarlijk, en helemaal omdat hij deed voorkomen, dat hij hun vriend was.

Maar het ergste van zijn verschijning, wat je er van kon zien tenminste. Hij droeg aldoor een lang dieprood gewaad, de mouwen versiert met gouden stiksels en zijn hoed plaatste hij zo, dat zijn gehele gezicht in de schaduw ervan verborgen bleef. Zijn handen waren de enige dingen van zijn lichaam, die steeds zichtbaar waren. Ze waren heel wit, heel dun, met uitstekende knokkels en pezen. De Verzamelaar's handen zagen er sterk uit, ondanks hun dunheid. De linker omklemde altijd de toverstok, heel zwart en vervormd, als was het een blok steenkool. Er zat een tattoo op de binnenkant van zijn linker pols. Lissa had er op verschillende gelegenheden een glimp van opgevangen en schoudergeschokte erover, niet omdat ze wist wat het betekende, want dat wist ze niet.

Het Heraldium boog zich over Lissa en Park, terwijl ze het naderde. Het zag er nu anders uit, hoewel Lissa niet wist of dit kwam omdat het hotel op een of andere manier echt veranderd was, of dat het slechts haar verbeelding was. De waterspuwers in de hoeken van het dak leken groter en feller dan eerst, alsof ze niet

langer slechts standbeelden waren, maar levende wezens, neerkijkend met havikachtige ogen. Het barokke steenwerk van het hotel leek nu meer gotisch dan ooit, zich spreidend rond de ramen en richels als versteende klimop. Het gehele gebouw leek zich naar voren te buigen, over de straat te hangen als een monsterlijke gier, gereed om de stad eronder te bespringen.

‘Ik haat dit gedeelte,’ mompelde Park bij zichzelf, toen ze de marmeren treden van het hotel naderden. ‘Het doet pijn in mijn maag.’

Lissa wist wat Park bedoelde. Lopend door de magische grens van het Heraldium was opmerkelijk onplezierig. Ze zette zich schrap en dook vooruit onder het dieprode dak van de voordeuren. Er was een misselijkmakende trillende sensatie, die door haar hele lichaam ging en een golf van ongemak achterliet. Een seconde later was dat gevoel echter voorbij. Ze stapte snel de marmeren treden op naar de plotselinge vrolijke glans van de draaiende deuren. Park volgde, bezorgd in zichzelf mompelend.

De ontvangsthall was fel verlicht. Echte kaarsen gloeiden met honderden in de kristallen kroonluchters. De piano speelde heerlijke muziek, de toetsen maakten golven op het toetsenbord. Zonder iets te zeggen liepen Park en Lissa eraan voorbij, de schaduwen naderend van een zijgang. Dubbele deuren lagen aan de rechter kant, allen waren gesloten, behalve de laatste, die wijd open stond en een gloed en griezelige stilte naar buiten lieten stromen. Een zwart bord stond op een standaard buiten de deuren, versierd met letters die lazen: WELKOM IN DE NIEUWE WERELD.

Zo stil als ze konden gingen Lissa en Park naar binnen.

De eetzaal was lang en hoog, zacht verlicht door nog meer kroonluchters. Tafels en stoelen, die ooit de zaal hadden gevuld, waren nu opzij geduwd en op elkaar gezet langs de muren. Nu was de zaal gevuld met knielende figuren, hun hoofden veelal gebogen. De meeste van de aanwezigen waren het restant van de New Yorkse straatbevolking, maar er waren er een paar, die eruit sprongen als, noch dakloos noch typische New Yorkers. De individuen droegen vreemde ouderwetse kleding, met vesten en horlogekettingen, gewaden en zelfs een paar indrukwekkende mantels. Lissa bedacht, dat deze mensen inwoners waren geweest van de magische stad, Nieuw Amsterdam, hoewel de reden dat ze achter waren gebleven, een mysterie was. Veel van hen leken stilletjes doodsbang voor de Verzamelaar, die zelfs nu door de rijen liep, langzaam en nadrukkelijk.

Zo nu en dan rees er een hand op uit het publiek van knielende mensen, iets aanbiedend aan de Verzamelaar. Hij naderde dan langzaam en bekeek de aangeboden spullen. Vaak schudde hij eenvoudig zijn hoofd en liep door. Zo nu en dan accepteerde hij het artikel met een knik, mogelijk zijn goedkeuring mompelend en liet het in zijn rode gewaad verdwijnen.

‘Spynuswort wortelpoeder,’ kon hij dan zeggen, ‘maar zeker niet genoeg. Verzamel meer als je mijn goedkeuring wenst te ontvangen,’ of ‘Deze smaragden zijn vals, maar niet helemaal onbruikbaar. Breng me morgen echte. Probeer het in het kantoor van de alchemist boven Tiffany’s,’ of ‘Zijn er meer van deze drakenklauwen

in de drankenkast waar deze vandaan komen? Haal ze direct, maar raak ze niet met je blote handen aan, zodat ze je niet kunnen vergiftigen voor je ze aan mij kunt geven.'

Tenslotte ging hij op weg naar de voorkant van de ruimte waar een klein podium was. Hij stapte erop en wendde zich tot de knielende menigte.

'We hebben veel verzameld, mijn vrienden,' zei hij met een gladde, zijden stem. 'Maar er is nog steeds veel nodig. De Krijgshoofd vertrouwd erop, dat wij hem voorzien van gereedschappen, en voorzien moeten we. Geduld en toewijding zullen ons naar de overwinning leiden en als die dag komt, zal ik jullie niet vergeten. Jullie zullen mij vergezellen en ik zal voor jullie zorgen, net als de dag, dat jullie hier voor het eerst kwamen. Jullie waren verloren en wanhopig, niet meer dan een tree boven de ratten van het riool, maar ik heb jullie opgetild. Ik heb jullie een doel gegeven. Jullie zijn mijn mensen en ik zal jullie niet vergeten in jullie tijd van Herrijzen. Maar deze eer is niet goedkoop. Ik vereis strikte gehoorzaamheid. Ik heb niet veel regels, maar ze mogen niet gebroken worden, niet in het minst.'

Park en Lissa waren achterin in een hoek neergeknield, hopen niet op te vallen. Park rilde van angst.

'Maar sommigen van jullie menen mijn voornemen te moeten uittesten,' zei de Verzamelaar en liet zijn stem dalen tot een subtiel gesnor. 'Ik heb geen zin de ernst van zulke ongehoorzaamheid te bewijzen, maar jullie laten mij geen keuze. Meneer Park.'

Park sprong naast Lissa op, hijgend en liet zijn Yankeespel vallen. Deze viel ondersteboven op de grond naast zijn voeten. Lissa staarde ernaar, bang om op te kijken. Ze wilde niet kijken, maar ze voelde zich ook schuldig. Eigenlijk was het deels haar fout geweest. Park had ondanks zijn leeftijd de geestelijke gesteldheid van een kind. Ze had hem niet goed genoeg in de gaten gehouden en hij had zijn honger de boventoon laten spelen.

'Meneer Park,' zei de Verzamelaar met een gladde stem. 'Wilt u zich alstublieft bij me voegen, hier aan de voorkant van de zaal?'

Park schudde hevig zijn hoofd maar begon desondanks naar voren te lopen. Hij liep niet om de knielende mensen heen, maar baande zich een weg dwars door hen, mensen links en rechts opzij duwend. Zij, die opzij geduwd werden, protesteerden niet of keken zelfs maar op toen hij langskwam.

Lissa overwoog iets te roepen, de Verzamelaar te vertellen, dat het deels haar schuld was, dat ze niet op hem gelet had, dat hij geestelijk nog maar een kind was en niet verantwoordelijk gehouden kon worden voor zijn daden. Park had haar gevraagd hem in te dekken. Ze wist dat ze dat zou doen, maar ze wist ook, dat het niets uit zou halen. Het zou slechts straf voor haar opleveren, zonder hier Park voor te behoeden. Uiteindelijk, ondanks wat de Verzamelaar zei, vond hij het *prettig* om te straffen. Hij zocht naar iedere willekeurige reden om dit te doen.

'Mijn vriend,' siste de Verzamelaar, toen Park voor het podium op zijn knieën zakte. 'U bent een ongehoorzame jongen geweest, is het niet?'

Park kromp met zijn kin op zijn borst ineen. Hij knikte.

‘U brak een raam,’ ging de Verzamelaar met een zijde zachte stem door. ‘U stal eten. U verzamelde voor uzelf en niet voor het welzijn van de gemeenschap. U was egoïstisch, is het niet, meneer Park?’

Park knikte opnieuw en Lissa kon zijn ademhaling horen, kort en ruw.

De Verzamelaar verhief zijn stem en zei, ‘Wat, mensen, is de eerste regel?’

De volledige knielende menigte reageerde onmiddellijk, als een stem klonk het: ‘We moeten alleen dat verzamelen, wat onbewaakt is. We moeten verzamelen voor de gemeenschap. We moeten niet stelen voor ons eigen egoïstische voordeel.’ Lissa was te aangeslagen om haar eigen stem in de menigte te horen, die de bekende mantra herhaalde.

De Verzamelaar genoot van het geluid van de stemmen. ‘Ja. En weet u waarom dit zo’n heel belangrijke regel is, meneer Park?’

Weer knikte Park, maar de Verzamelaar negeerde hem. Hij stapte het podium af en zei, ‘Omdat, als we de regel breken, net zoals u het raam van de winkel brak, meneer Park, we de aandacht van de onderdrukkers trekken. Ze zullen in hun brullende wagens en vliegende machines komen en ze zullen naar ons op zoek gaan. Ze zullen ons vinden. Ze zullen u en uw vrienden als dieven gevangen nemen. Snapt u het niet, meneer Park? Mijn regels zijn er om u te beschermen, u veilig te houden. Geef ik u niet iedere avond te eten? Zorg ik niet voor bedden om in te slapen? Geef ik u niet het voordeel van een doel? Waarom bedreigt u al uw vrienden en spuwt u in het gezicht van mijn liefdadigheid, voor een maaltijd van half bedroven vlees en oud brood?’

‘Ik had honger,’ snotterde Park. ‘Ik ben groter dan veel anderen. Ik moet meer eten. Ik had echt, echt honger. Vergeef me! Ik zal het nooit meer doen. Beloofd!’

‘Het spijt me, meneer Park,’ hijgde de Verzamelaar en zijn stem siste door de gehele groep aanwezigen, magisch versterkt en galmend vanaf de donker plafonds van de zaal. ‘Maar ik kan u geen vergeving schenken. Er kan geen overtreding zijn zonder strafmaatregel. In uw belang, als wel voor degene die kijken. Steek uw handen uit, meneer Park.’

De monsterlijke tovenaars genoot ervan. Lissa hoorde het in de trilling van zijn stem. Hij was een sadist, azend op de zwakste van hen allen. Lissa wist, dat ze iets moest zeggen. Park had haar gesmeekt hem te beschermen. Het was maar een oud broodje ham geweest uit een delicatessenzaak, nog in wit papier verpakt. Lissa had overwogen om voor zichzelf in te breken. Tenslotte gaf de Verzamelaar hen net genoeg te eten om hen in leven te houden. Ze hadden allemaal voortdurend honger en waren afhankelijk van de magere hoeveelheden van de tovenaars. In plaats daarvan, had ze Park achtergelaten bij de winkel, de nooduitgang beklimmend om de tovenaarsappartementen erboven te onderzoeken en Park had gedaan wat ze wist dat hij zou doen. Hij had het raam gebroken met een afgebroken parkeerapparaat en had, tegen de tijd dat ze terug was gekomen, vrijwel het hele broodje opgegeten. De

blik van verongelukte schuld op zijn gezicht, was onder andere omstandigheden grappig geweest.

Voor het podium knielend schudde Park hevig met zijn hoofd, waardoor zijn krullende haar om zijn hoofd danste.

‘Voeg geen ongehoorzaamheid toe aan ongehoorzaamheid, meneer Park,’ verzuchtte de Verzamelaar vergenoegzaam, terwijl hij de man met opgeheven toverstok naderde. ‘Steek uw handen uit.’

Lissa verroerde zich. Ze perste haar lippen op elkaar en hief haar hoofd op. Ze wist, dat ze iets moest zeggen. Overlevingsdrang was een heftig instinct om te onderdrukken voor iemand die zo lang op straat had geleefd, maar ze kon het niet verdragen om haar metgezel gemarteld te zien worden. Ze staarde woedend naar het tafereel, dat zich ontrolde in het schemerduister van het podium. Park rilde zichtbaar, neergeknield, weigerend zijn handen uit te steken. *Doe het gewoon, Park!* wilde Lissa uitschreeuwen, *hij wil je alleen maar branden met zijn toverstok! Ja, het zal pijn doen, maar je zult het wel overleven! Zie je niet dat hij wil, dat je ongehoorzaam bent? Hij wil je alleen maar meer pijn doen! Hij houdt ervan!*

‘Nu, meneer Park,’ beval de Verzamelaar, nog steeds zacht en gladjes sprekend. Park dook ineen, weigerend te gehoorzamen. Lisa opende haar mond om iets te roepen. Ze wist niet precies wat ze zou gaan zeggen. Maar ondanks dat, zou ze spreken. Park hief zijn hoofd. Hij keek de Verzamelaar recht in de ogen en zei zo luid en duidelijk dat zijn stem door de ruimte galmde, ‘Nee, jij!’

Er klonk een gezamenlijke hijg door de hele zaal. Een paar hoofden keken op. Park haalde snel en diep adem en wees naar de Verzamelaar. ‘Ik ga *niet* gehoorzamen aan jou! Jij – jij bent alleen maar een grote pestkop! En je bent *gemeen!* Voor je bij ons kwam, ja, toen moesten we op straat naar eten zoeken en bedelen om geld en spul en misschien was dat niet zo geweldig, maar we waren beter af, dan toen we bij *jou* waren! Jij bent geen vriend! Jij bent slecht! Je behandelt ons als slaven en doet net of je aardig bent, maar dat is niet zo! Ik wou, dat ik weer op straat was! Toen was ik tenminste vrij!’

Park beëindigde zijn ongewoon lange betoog en de ruimte voelde eng stil. Zelfs de piano in de ontvangsthal was gestopt met spelen. Er heerste een lange, enge stilte. De Verzamelaar keek eenvoudig neer op Park, zijn gezicht ernstig en vreemd triest. Uiteindelijk, langzaam, haalde hij diep adem en liet zijn toverstok zakken.

‘U wilt weer terug op straat zijn, meneer Park? Overgeleverd aan het noodlot, met niemand, die voor u zorgt? Is dat werkelijk wat u verlangt?’

Park’s gezicht was vertrokken tot een masker van onverzettelijke vrees. Hij knikte een keer, snel.

De Verzamelaar zuchtte verdrietig. ‘Wel, mijn vriend. Daar is de deur.’ Hij knikte naar het eind van de zaal.

Dikke stilte vulde de ruimte zo perfect, dat Lissa, achterin de zaal, het ruisen van de kleding van Park kon horen, die overeind krabbelde. Hij draaide zich om. Vrijwel ieder hoofd in de zaal was nu opgeheven, kijkend, ogen ongelovig opengesperd.

Park begon naar de open dubbele deuren te lopen.

‘Park,’ riep Lissa opeens uit. ‘Nee!’

Maar het was te laat. De Verzamelaar had op het ogenblik, dat Park zijn rug naar hem had gedraaid zijn toverstok geheven.

Er klonk een afschuwelijke gil, griezelig piepend, vogelachtig. Het was het vermengde geluid van Park en de Verzamelaar, beiden krijsten, een in pijn, de ander van verrukking. Park zakte op zijn knieën toen een straal van rood licht hem verzwolg, krakend en sidderend over zijn hele lichaam. De Verzamelaar naderde hem van achter, toverstok naar voren, een afschuwelijke tentakel van licht uitstotend. Voor de eerste keer zag Lissa zijn hele gezicht, beschenen door het licht van zijn spreuk. Zijn mond was wijd open, net als zijn ogen, die opwonden van genot waren en het wit rond zijn pupillen toonde. Park en de Verzamelaar’s gekrijs vermengden zich kermend door de ruimte, een koor van verschrikking en duistere vreugde.

Vrijwel alle mensen keken weg, hun blik zakte en de kin viel op hun borst, maar Lissa keek. Ze kon niet bewegen. Haar eigen mond stond nog steeds open, haar adem stakte in haar borst.

Park viel voorover, plat op zijn gezicht, zijn armen slap. En nog altijd naderde de Verzamelaar hem, de gevallen man kwellend met zijn boosaardige rode spreuk. Park was dood. Lissa wist het. De Verzamelaar wist het ook. Ze kon het zien in de verrukking van zijn open tandloze grijns, zijn wild uitpuilende ogen.

Dan, uiteindelijk, verdween het rode licht. De zaal werd weer stil. Lissa’s netvlies gloeide nog van het nabranden van de spreuk, waardoor de figuur, die de Verzamelaar was, slechts een zwarte vorm in het duister leek.

‘Zo,’ hijgde de afschuwelijke zijdeachtige stem. ‘Nu is meneer Park voor altijd bij ons. Wil iemand anders... zich bij hem voegen?’

Het waren een paar heel vreemde en onplezierige paar maanden geweest voor de President van de Verenigde Staten.

Hano Draaisma was carrière-politicus, en dat wist hij, hoewel hij het verachtte dit hardop toe te geven. Het was gewoon niet meer mogelijk om president te worden

zonder je volledig onder te dompelen in de, zo nu en dan, grimmige wereld die politiek heet, totaal en zonder reserve. Draaisma had zijn jaren gediend, eerst als een wethouder, toen als minister en uiteindelijk als senator, terwijl hij zijn ogen gericht hield op de ultieme prijs van de hoogste positie in het land. Nog moeilijker was het geweest, om het uiterlijk vertoon voor het publiek op te houden. Hij was in staat geweest om de illusie te handhaven, dat zijn huwelijk (ongelukkig) perfect was, dat zijn kinderen (rebels en nors) ideaal waren en zijn staat van dienst (doorspekt met allemaal kennelijk noodzakelijke omkoperijen, elleboog werken en achterkamertjes afspraken) onberispelijk was. Het was een speciaal soort man, die door het moeras van Washington kon waden en er fris ruikend aan de andere kant uit kon komen, maar Draaisma (zo vertelde hij zichzelf regelmatig) was precies dat soort man. Hij had het presidentschap met grote overmacht gewonnen, geholpen door de enorme afkeer van de bevolking voor zijn voorganger. Alles was betrekkelijk goed gegaan. Het congres en de senaat werden belemmerd door een muurvaste partijdigheid, die Draaisma in staat stelde zich op een voetstuk te plaatsen, zonder veel te ondernemen. Alles was min of meer goed in de wereld.

Tot Memorial Dag, drie maanden eerder.

Draaisma was op dat ogenblik in een verlate vergadering geweest. Drie leden van zijn kabinet waren bij hem geweest in de overlegkamer in het Witte Huis en hadden net verzocht om het diner naar hen te brengen. Ze hadden het gehad over de aanstaande verkiezingen. Dat was nog wel volgend jaar, maar het verkiezingsseizoen begon heel vroeg in de eeuw van de vierentwintig uur nieuwsvergaring. Draaisma was vastbesloten, om voor een tweede termijn zijn positie te behouden, ondanks een intimiderend aantal politieke rivalen. Een van hen, was gelukkig al geëlimineerd, Chuck Vrijmoedt, de heel populaire senator van New York was vermist geraakt in een soort van prutserige magische stunt, in elkaar gezet door de opgeblazen illusionist, Michael Byrne, maar verschillende andere politici maakten al campagne geluiden, verschijnend in praatprogramma's, Draaisma bespottend met zijn "doe-maar-niets agenda".

Draaisma rechterhand, Leen Valk, had net zijn telefoongesprek in de keuken beëindigd toen er een ferme tik op de dubbele deuren van de vergaderzaal klonk. Tot ieders verrassing was het de secretaresse van de president, een al wat oudere vrouw die Greta heette, een smalle bril droeg en kort grijs haar had.

'U moet de televisie snel aanzetten, meneer,' zei ze ademloos, met wijd opengesperde ogen achter haar brillenglazen. 'Nu, meneer.'

Draaisma knipperde alleen maar naar haar, maar Valk stond haastig op vanuit zijn stoel. 'Welk net?' vroeg hij.

Greta schudde langzaam haar hoofd. 'Maakt niet uit.'

Een muur van televisieschermen kwam knipperend tot leven en ieder ervan liet hetzelfde tafereel zien, alleen vanuit andere hoeken. In een opname, werd de camera door een rennende menigte onder de voet gelopen. Boven hun hoofden vloog een stroom van vliegende voorwerpen over, sommigen zo klein als een enkel mens, andere ter grootte van een bus. Een andere opname liet het Vrijheidsbeeld zien, maar

niet zoals Draaisma haar ooit gezien had. Ze stond niet langer, maar hurkte naast haar voetstuk, de rechterhand laag, haar toorts ondergedompeld in het zwarte water dat om Ellis Island lag. Weer een andere opname draaide wild langs de onmiskenbare wolkenkrabbers van New York. Samengepakt bovenop de bekende gebouwen echter, waren eigenaardige kleurrijke bouwsels. Helder verlichte bruggen op duizelingwekkende hoogte verbonden hen. Vreemde eigenaardige uitzierende winkelpuizen en overkappingen glommen tegen de nachtelijke hemel. Meer vliegende voorwerpen zoefden door het tafereel, zich vermengend als insecten en maar net aan botsingen vermijgend.

‘Wat...’ begon Draaisma, maar zijn stem stierf weg. Hij had het voorbij glijdende nieuwsbericht onder het CNN scherm gelezen: NY SENATOR CHARLES VRIJMOEDT DOOD GEVONDEN/ONVERKLAARBAAR MASSAFENOMEEN OVERWELDIGD NYC.

Vanaf dat ogenblik hadden de dingen zich heel snel voltrokken, en erg chaotisch.

Draaisma had van de magische wereld af geweten, maar niet meer dan dat. Op de tweede dag van zijn aanstelling had hij tot zijn grote schrik bezoek gehad van de persoon Benjamin Franklin, het al lang doodgewaande icoon van de Amerikaanse grondlegging. Franklin had uitgelegd, dat hij een tovenaer was (vandaar zijn magische verlengde leeftijd), en dat de volledige magische gemeenschap niet uitsluitend in de Verenigde Staten bestond, maar in de gehele wereld. Ze waren verborgen, had Franklin uitgelegd, maar bestonden inderdaad en waren druk bezig met hun eigen culturen en economieën, en besturen. Gelukkig, zo bleek het, waren er enkele eeuwen geleden bondgenootschappen gevormd, die de besturen van de magische en het “Dreuzel” Amerika samenvoegde. Dit bondgenootschap werd vertegenwoordigd door een kleine tak van de Geheime Dienst, die bekend stond als het Magisch Onderzoek Bureau. Franklin had de nieuwe president voorgesteld aan het hoofd van dit bureau, een nogal ernstig opgewonden man met de naam Lansz, die Draaisma verzekerd had, dat hij nooit meer aan de magische wereld hoefde te denken.

‘Mijn mensen en ik zijn zeer goed in staat om met alle noodzakelijke contacten met de magische gemeenschap om te gaan,’ had Lansz hem met lage ernstige stem toevertrouwd. ‘We zijn goed getraind, volledig uitgerust met alles wat we nodig hebben, en wettelijk onzichtbaar. U zult waarschijnlijk nooit meer van ons horen.’

Draaisma was daar heimelijk blij om, hoewel hij wel een zekere mate van nieuwsgierigheid had behouden. In de dagen die volgde, had hij verschillende vragen voor Lansz – hadden de magische mensen geneesmiddelen voor kanker of andere ziekten? Kon hun magie ingezet worden voor militair gebruik? Welke andere historische figuren konden verborgen zijn, levend en wel in de tovergemeenschap? – maar al snel ontdekte hij, dat er eenvoudig geen manier was om in contact te komen met meneer Lansz en zijn departement. Niemand anders in Draaismakabinet wist iets over het Magisch Onderzoek Bureau, nog minder over de toverwereld die deze vertegenwoordigde. Hij zou als een idioot aangezien worden, als hij er zelfs maar naar vroeg.

Dus, praktisch als hij was, vergat Draaisma er gewoon alles over.

Toen de Gebeurtenis plaatsvond echter, herinnerde hij zich direct alles. Tegen de tijd dat hij terug was op zijn kantoor, was Lansz daar al, wachtend op hem. Hij had geen afspraak natuurlijk en niemand anders, zelfs Greta niet, wist dat de man daar was. Draaisma stuurde iedereen weg, sloeg de deur van het kantoor met een klap dicht en eiste te weten wat er aan de hand was.

Het was erger, dan hij zich had voorgesteld.

Kennelijk was er een soort schurkachtige heks, met tot-op-heden onvoorstelbare krachten, op de Memorial Dayparade in New York, gek geworden. Lansz had uitgelegd dat het Vrijheidsbeeld veel meer was dan enkel een symbool, maar een krachtig magisch object, verantwoordelijk voor de machtige spreuk, die de toverstad Nieuw Amsterdam verborg voor de Dreuzelstad New York, die eronder lag. Van deze spreuk werd verondersteld, dat deze ondoordringbaar was, maar toch was de heks in staat geweest om het Standbeeld aan te roepen, om het een nieuwe opdracht te geven. Verbazingwekkend genoeg had het Standbeeld gehoorzaamd, had haar toorts laten zakken en zo de spreuk te beëindigen. Deze daad had heel Nieuw Amsterdam onthuld aan de Dreuzel New Yorkers eronder. En als ergste, het was gebeurd tijdens live televisieopnamen, die vervolgens waren uitgezonden over het hele land en veel van de wereld.

Het was tijd, verkondigde Lansz ernstig, voor doorslaggevende beslissingen.

Gelukkig had het Magisch Onderzoek Bureau al heel lang plannen klaarliggen voor een dergelijke onvoorziene gebeurtenis. Draaisma had er een grote hekel aan gehad om opdrachten van Lansz te moeten aannemen, maar kon zelf niets beters bedenken.

‘Ten eerste moeten was alle uitzendingen van de Gebeurtenis stopzetten,’ verkondigde Lansz ferm. ‘Dit kunnen we doen middels de Onnodige Aansporing Daad van negentien-twee-en-zeventig. Stuur militaire eenheden naar ieder televisiestation in het land om alle opnamen van de Gebeurtenis in beslag te nemen en tevens de verordening neer te leggen, dat ieder uitzending van de in beslag genomen opnamen gezien zal worden als een verspreiding van propaganda met de bedoeling paniek te veroorzaken, strafbaar als een daad van verraad. Stuur dezelfde aankondiging naar alle online communicatiediensten, geef hen opdracht om de elektronische ondertekening van, wat voor beelden dan ook van de Gebeurtenis, in de ban te doen. Dit kan gemakkelijk genoeg gedaan worden met de patroon herkenningstechnologie.’

Draaisma schudde verwonderd zijn hoofd. ‘U spreekt over een complete mediastilte, in een tijd dat ieder mobieltje een ingebouwde camera heeft en iedere Amerikaan een verslaggever is! Dit was mogelijk honderd jaar geleden mogelijk Lansz, maar je kunt de herinnering aan zoiets tegenwoordig niet meer uitwissen. Het is gewoon overal!’

Lansz glimlachte grimmig. ‘Het is tegenwoordig makkelijker dan voorheen, meneer de President, juist *door* het gebruik van technologie. Er zijn tegenwoordig

geen bewaarde kopieën van wat dan ook. Geen tastbare foto's, geen banden, geen films. *Alles* is digitaal, meneer, en dat wat digitaal is, is uiteindelijk op te sporen, ontzettend tijdelijk, en gemakkelijk uitwisbaar. Er is technologie, die zich door het volledige wereldcomputersysteem boort, op zoek naar de precieze patronen, die de weergave van de opnamen van de Gebeurtenis zoekt. Het programma is al geactiveerd en doet zijn werk. Het doorzoekt iedere mobiele telefoon, iedere persoonlijke computer en ieder Internet-gekoppeld apparaat op aarde. Als het vindt wat het zoekt, zal het dit wissen. Zodra de films van de ongelukkige onthulling van vanavond gewist zijn, zal niemand in staat zijn te bewijzen dat het heeft plaatsgevonden.'

'Maar - maar de mensen zullen het zich herinneren!' sputterde Draaisma.

Lansz rolde enkel met zijn ogen. 'U moet meer George Orwell lezen, meneer de President. Het geheugen is het makkelijkst te manipuleren ding op aarde. Vertrouw ons. We weten wat we doen.'

En kennelijk wisten ze dat.

De volgende ochtend waren de uitzendingen over de Gebeurtenis vrijwel geheel gestopt. Toch, de nieuwsprogramma's spraken eindeloos over wat er gebeurd was, opperden allerlei soorten veronderstellingen en samenzweringen. Gelukkig (verbazingwekkend) leken maar enkele verslaggevers de meest voor de hand liggende uitleg van alles te overwegen - dat een geheime magische stad onthuld was voor de gehele wereld. In plaats daarvan was er sprake van overheidsgedachten beheersingsexperimenten, of massahypnose, of zelfs buitenaardse betrokkenheid. Tenslotte was het maar een jaar geleden, dat de mysterieuze "magische truc" was uitgelopen in de verplaatsing van het Chrysler Gebouw naar de jungle van Venezuela. Daar werd vreemde technologie verantwoordelijk voor gehouden en mogelijk een totale buitenaardse betrokkenheid. Het was logisch, dat diezelfde mysterieuze buitenaardsen ook verantwoordelijk konden zijn voor het fenomeen dat leek te gebeuren in New York.

'Het kan zelfs helemaal niet gebeurd zijn,' zei een commentator, een NASA Astrofysicus met dikke brillen glazen en vrijwel geen haar. 'De beelden die we zagen, kunnen volledig ingebeeld zijn, veroorzaakt door externe krachten en direct naar de camera's gevoerd door een soort zendstraal. Het kan zijn, dat het Vrijheidsbeeld er net zo staat als altijd en dat wat we zagen niets meer is dan buitenaards special effect.'

Het leek allemaal zo logisch, dat zelfs President Draaisma het wilde geloven.

In de dagen, die volgden op de Gebeurtenis, tekende hij opdrachten, die de volledige bevolking van Manhattan Eiland evacueerde en stelde een quarantaine zone er rond omheen op. Een vliegverbod over een groot deel van de oostkust en de waterpolitieboten patrouilleerden door het water op een afstand van vijftien kilometer rond New York. Op Lansz aanbeveling had Draaisma vrijwel geen officiële verklaring afgelegd over deze handelingen.

‘Laat de pers hun eigen verhaal maar verzinnen,’ had hij wrang gezegd. ‘Die zijn daar beter in dan wij.’

En, natuurlijk, had hij gelijk gehad. De nieuwsuitzendingen speculeerden er over, dat de militaire grens een veiligheidsmaatregel was, opgesteld voor het geval dat buitenaardse straling de plek van de Gebeurtenis verontreinigd had.

En langzaam aan, ongelofelijk, leek het leven gewoon door te gaan.

De Beurs van New York was verplaatst naar Het Instituut voor Technologie in Massachusetts, waar een enorm team van computertechnici in een paar dagen een verrassend operationeel netwerk hadden opgezet. De meeste van de anderhalf miljoen inwoners van Manhattan waren door een korte maar intensieve nabespreking gegaan, geleid door meneer Lansz zelf en waren verbijsterd over de nacht van de Memorial Dayparade. Veel leken zich maar heel weinig te herinneren over de Gebeurtenis, of herinnerden zich deze nogal anders dan dat deze plaats had gevonden. Dit, wist Draaisma, kwam door de invloed van een groep tover herinneringsspecialisten, die in dienst waren van het Magisch Onderzoek Bureau. Ze deden op de getuigen, iets wat “Modificatie” werd genoemd, waardoor de herinneringen van die nacht werden verwijderd of gewijzigd. Het was een tijdrovend proces, maar kennelijk noodzakelijk.

Draaisma verafschuwde het allemaal, maar voelde, dat hij geen andere mogelijkheden had.

Uiteindelijk hield hij zijn eerste persconferentie over de Gebeurtenis. Deze was niets minder dan rampzalig. Hij kon noch ontkennen, noch de mogelijke betrokkenheid van veronderstelde buitenaardsen erkennen. Hij kon geen precieze datum noemen over het weer openstellen van het Manhattaneiland voor het publiek. En bovenal, kon hij de waarheid niet vertellen. De pers merkte dit, en zette in de koppen:

DRAAISMA ONTKENT ONTKENNEN, BEVESTIGD BEVESTIGING - *New York Times*

PRESIDENT PRESENTEERD PIJNLIJK PROBLEMATISCH PERSBERICHT – *Cleveland Plain Dealer*

WITTE HUIS HOUD ZICH VREEMD STIL OVER GEBEURTENIS - *Washington Post*

PRESIDENT ONTMOET BUITENAARSEN, TEKENT CONTRACT VOOR HOOFDROL IN VOLGENDE UITZENDING - *Van Binnenuit*

En om zout in de wond te wrijven begonnen politieke experts luid te weklagen over het verlies van Senator Charles Vrijmoedt, wiens dood een van de weinige concrete zaken was van de Gebeurtenis. Zijn begrafenis was een nationale zaak geworden, uitgezonden door alle belangrijke netten. De *New York Post*, schreef een grafrede over de Senator met het bovenschrijf “De Beste President Die We Nooit Hadden”. Bumper stickers verschenen door het hele land met het opschrift: “t Is Niet Mijn Schuld, Ik Zou Gestemd Hebben Op Vrijmoedt”

Politieke meelopers namen deze kreet over, gebruikte hem om Draaisma neer te zetten als misleidend, zwak en niet in staat om met de unieke uitdagingen van zijn tijd om te kunnen gaan. Het leek erop, dat hij de verkiezing van het volgende jaar al verloren had, voor hij was begonnen. Één politica in het bijzonder stond op aan het hoofd van de meute, een vrouwelijke Senator met de naam Camilla Maat, uit Ohio. Een knappe vrouw van rond de vijftig met een lange Washingtonstamboom, haar ideeën werden steeds populairder. Haar positie stond als een huis, haar achtergrond kennelijk brandschoon, haar carrière gepland. Ze wilde Draaisma's baan en, zoals het er naar uitzag, had ze een heel goede kans deze te pakken.

Draaisma zat op Zondagochtend drie maanden na de gebeurtenis, in de eetkamer van het Witte Huis te kijken naar de ochtend praatprogramma uitzendingen met een zure frons op zijn gezicht en een kop koffie in zijn hand welke koud werd.

'Vergis u niet,' zei Camilla Maat, die er op de televisie monter en kundig uitzag. 'De President weet precies wat er die nacht van de Gebeurtenis aan de hand was in New York. Hij zegt niets, niet omdat de Amerikaanse bevolking en de hele wereld de waarheid niet aan kunnen, maar, omdat er krachten aan het werk zijn, die het onverstandig vinden, dat de volledige waarheid uitkomt.'

'Weet u welke krachten dit zijn, Senator Maat?' vroeg de interviewer, met een wenkbrauw opgetrokken.

'Natuurlijk weet ik dat niet, Charlie,' antwoordde ze. 'En zelfs als ik dat wel deed, mag ik het misschien ook niet zeggen. Maar ik beloof je dit. Zelfs in geheimhouding is er een goede en foute manier om naar het publiek te reageren. Het is een ding om een nationale noodtoestand af te kondigen en er niet over te kunnen spreken met de Amerikaanse mensen vanwege veiligheidsredenen. Het is iets totaal anders om gewoonweg te doen of er een nationale noodtoestand is. We zijn allemaal slimmer dan dat, ongeacht wat de President denkt.'

'Ik heb zo'n hekel aan die vrouw,' mompelde Draaisma binnensmonds, zijn kop koffie met een klap op tafel zettend.

'Ik deel uw overtuiging,' zei de man naast hen gladjes.

Draaisma sprong op, hierbij zijn kop met koffie omstotend, die kapot sloeg op de tegelvloer. Hij verbaasde zich over iets wat zojuist nog een lege stoel was geweest. Daar zat nu een figuur in met een lange rode mantel met een grote kap. Draaisma kon niets meer van het gezicht van de man zien, dan zijn scherpe kin en een dunne glimlach. Hij keek snel van de figuur op de stoel naar de deur van de eetkamer.

'Uw mensen mankeren niets, meneer de President,' sprak de gemantelde figuur. 'Ze staan gewoon nog aan de andere kant van die deur, hoewel ze er geen flauw idee van hebben dat ik hier ben. Er is geen reden ze aan te roepen. Ik kom met de beste bedoelingen. Ik ben hier feitelijk, om u te helpen.'

'H-hoe kwam u binnen?' eiste Draaisma. Hij staaarde met wijd open ogen naar de vreemde figuur.

‘Voor mensen zoals ik, is dat verrassend makkelijk,’ zuchtte de gemantelde man. ‘U moet zich er bewuster van worden, hoe kwetsbaar u in deze Nieuwe Wereld bent, President. De wet van geheimhouding tussen de magische en Drezelwereld is verbroken. Wel, ik zou zomaar iedereen kunnen zijn. Ik zou uw vijand kunnen zijn, naar hier gekomen om u te vermoorden, gewoon tijdens uw ontbijt. Wat zou er dan gebeuren?’

Draaisma rilde. Hij staaarde de man sprakeloos aan. Was hij hier letterlijk net verschenen? Was dat mogelijk? Ja, natuurlijk was dat. De man had volkomen gelijk. Sinds de Gebeurtenis, was dit inderdaad een nieuwe wereld.

‘Laat me u daarmee helpen,’ zei de gemantelde man vaag gebarend naar het gebroken koffiekopje. Draaisma zag een zwarte stok in de bleke vingers van de man. Er was een flauwe lichtflits en het gebroken koffiekopje werd weer een geheel. Het zweefde zachtjes in de lucht en plaatste zich stil op de tafel naast Draaisma rechterhand.

‘Zo,’ zei de gemantelde figuur, zuchtend zijn toverstok opbergend. ‘Zo geronnen, zo gewonnen.’

‘Wie bent u?’ vroeg Draaisma zwakjes met kloppend hart. ‘Wat wilt u?’

‘Voor nu, kunt u mij de Verzamelaar noemen, meneer de President,’ glimlachte de man. ‘En, zoals ik al zei, ik wil u helpen. U en ik hebben een gezamenlijk probleem. Gelukkig hebben we ook de gezamenlijke oplossing.’

Draaisma dwong zich te kalmeren. Hij ging rechtop zitten en probeerde zich weer en houding aan te nemen. ‘En wat precies is ons gezamenlijke probleem?’

De gemantelde man knikte naar de televisie. ‘Een bepaalde populaire Senator met de ambitie uw baan in te nemen.’

Draaisma keek naar de televisie, zag het onberispelijke grijze haar en de knappe trekken van Camilla Maat, die nog altijd op haar gemak met haar interviewer sprak.

‘Ze zal slagen, weet u,’ zei de Verzamelaar met een lichte zucht. ‘Ze is al lang veel populairder dan u. Eerlijk gezegd, zal zij een veel effectievere leider zijn dan u. Ik zou zelf op haar stemmen, als ik de kans had.’

Draaisma fronste, zijn wangen kleurden rood. ‘Waarom dan mij helpen?’

‘Omdat Senator Maat, laten we zeggen, ideeën heeft, die tegenovergesteld zijn aan onze doelen.’

‘Als u “wij” zegt,’ zei Draaisma nauwkeurig naar zijn bezoeker kijkend, ‘bedoelt u dan u en mij... of u en anderen?’

De Verzamelaar haalde vaag zijn schouders op. ‘Ja.’

Draaisma overwoog het. ‘Wat stelt u voor? U moet weten, dat ik niets zal doen wat onwaardig is voor mijn positie. Ik mag dan niet de beste staatsman in de wereld zijn, maar ik sta niet boven de wet.’

De Verzamelaar lachte al voor Draaisma zijn zin beëindigd had. 'Hoe heerlijk houden mensen als u, zichzelf voor de gek,' zei hij met een korte hoofdschud. 'U hebt inmiddels al bedrogen, gelogen en zwart gemaakt en toch overtuigt u zich ervan, dat u niet erger bent dan ieder ander, dat u enkel gedaan hebt wat van u verwacht wordt. Hoe heerlijk veerkrachtig moet uw geweten zijn.'

'Ik weet niet waarover u het hebt,' reageerde Draaisma dapper, terwijl hij zijn servet op de tafel smeed. 'En het interesseert mijn niets hoe u hier gekomen bent. Als u slechts ongegronde beschuldigingen kunt uiten, kunt u beter direct weer verdwijnen.'

'Rustig aan, meneer de President,' suste de gemantelde figuur. 'Ik veroordeel u totaal niet voor uw acties. Ik respecteer wat u gedaan hebt, om op deze positie te komen. Dit is waarom ik er vertrouwen in heb, dat u mij, inderdaad, toe zult staan u te helpen.'

Draaisma snoof en leunde achterover in zijn stoel. 'Goed dan, meneer *Verzamelaar*. Aangenomen, dat uw hulp iets is, waar ik iets aan kan hebben, wat gaat me dat dan kosten? Niemand geeft gratis hulp in deze stad. Hoe wordt u er wijzer van?'

'Dat is erg eenvoudig, meneer de President,' antwoordde de bezoeker. 'U zult mij uw vice-president maken.'

Draaisma was verbijsterd. '*Vice-president?* Bent u gek? Ik heb al een vice-president, mocht u dit niet hebben opgemerkt. Joop Manders is een goeie vent, zelfs al is hij een beetje mediagek. Wat moet ik met hem doen?'

'Dat is niet uw probleem, meneer de President,' verkondigde de Verzamelaar luchtig. 'Ik verlang niets meer dan uw belofte, onverbrekkelijk en vast, dat, als de functie beschikbaar wordt, u mij zult benoemen op deze post. Ik kan het heel erg makkelijk voor u maken. Mijn geloofsbrieven zullen onbetwistbaar zijn. Niemand zal aan uw beslissing twijfelen. Als u dit doet, en mijn heel eenvoudige instructies opvolgt, zal uw probleem met Senator Maat gemakkelijk verdwijnen. U zult eenvoudig in het volgende termijn als President glijden, met mij aan uw zijde, uw trouwe en constante adviseur.'

Draaisma overwoog het. Hij voelde zich er zeer ongemakkelijk over, en toch kon hij niet onmiddellijk de hulp van de bezoeker afslaan. Misschien kon hij op een later moment van de vreemde man afkomen, zodra Maat vrolijk aan de kant was gezet als een politieke dreiging. Misschien dat alles wat hij, Draaisma, hoefde te doen, was zijn ongebruikelijke weldoener tot die tijd tevreden te stellen. Hij bekeek de Verzamelaar langdurig. Uiteindelijk knikte hij.

'Ik zal het overwegen,' zei hij, wetend dat hij in zijn hart al besloten had. 'Maar wanneer ik besluit uw hulp te aanvaarden, moet u beloven uw methoden zuiver te houden. Niets illegaals.'

De Verzamelaar glimlachte warm. 'U kunt ons vertrouwen, meneer de President.'

Draaisma vroeg het zich af, beseffend dat het niet erg geruststellend was, maar besloot er niet op door te gaan. 'Aannemend, dat u mijn vice-president wordt,

meneer, ga ik er vanuit, dat u enige ideeën hebt hoe om te gaan met deze hele Gebeurtenis situatie? U bent, tenslotte, duidelijk zelf een magisch persoon. Wat wilt u voorstellen? Volledige opening van de tovergemeenschap? Gelijheid tussen onze werelden? Vreedzame samenvoeging van onze verschillende culturen?’

De glimlach van de Verzamelaar verbreedde zich langzaam en werd verontrustend roofdierachtig. ‘Niet,’ zei hij zacht, samenzweerderig, ‘helemaal...’

Mark Paauw liep de straat op, kneep zijn ogen dicht tegen het zinderende licht van de Californische zon en schudde zich terneergeslagen uit zijn driekwart jas.

Voor iemand, die het grootste deel van zijn volwassen leven als privé detective in New York had doorgebracht, was het heel erg wennen aan de zonnige straten van Los Angeles. Op de eerste plaats leek het altijd zomer. Voor een vent als Paauw, die als gewoonte negen maanden van het jaar een gleufhoed en driekwartjas droeg, was er in basis iets verkeerd met de hoeveelheid van zo veel zonlicht. Er was vrijwel geen mist (zelfs de legendarische L.A. smog was nog maar een schim vergeleken met vroeger), en de wind, als die er al was, was licht en zacht en leek niets op de grimmige stoten, die de straten van Paauw's geliefde Grote Appel schuurden.

Hij haakte zijn jas over zijn schouder, zuchtte en begon te lopen. Fluisterende palmbomen omrandde de boulevard, die leidde naar zijn tijdelijke kantoor, een eerste etage zonder lift boven een koffiebar. De zaak heette Jack's Magische Boon en werd geleid door een ongebruikelijk fitte zeventig jaar oude man die, tot ieders verrassing, Jack heette. Jack had het boven kantoor voor een flinke prijs aan Paauw verhuurd, maar was opmerkelijk zorgeloos over wanneer - en zelfs of - Paauw die ooit zou betalen.

‘Kalm aan, man, kalm aan,’ had Jack gezegd, toen hij Paauw de sleutels overhandigde. ‘Geef me maar een check wanneer het je uitkomt. Tegenwoordig is alles een beetje maf, jullie vogels uit New York zijn allemaal naar hier verhuisd, doofpot van de overheid, en Marsmannetjes, die tevoorschijn komen en iedereen hypnotiseren.’

Paauw accepteerde dit met voorzichtige achterdocht. Per slot, als zijn huurbaas in New York zo'n grootmoedigheid had laten zien, zou Paauw waarschijnlijk ontdekt hebben, dat zijn stulpje een paar kleine dingen tekort kwam, zoals ramen, of mogelijk zelfs een vloer. Hier in Californië echter, waren de dingen anders. Het kantoor boven Jack's Magische Boon was klein, maar comfortabel, met een groot raam met uitzicht op de baai en een werkende badkamer en keukentje. Jammer genoeg was iedere

muur geverfd in een heldere koraalroze kleur en versierd met stukjes wrakhout. In een kort ogenblik besepte Paauw dat hij eerder zou zijn gegaan voor iets zonder vloer.

Het was bijna drie maanden geleden, dat Paauw New York verlaten had, bijna drie maanden sinds de Gebeurtenis, die alles had veranderd en ervoor gezorgd had, dat de hele stad voor de afzienbare toekomst zijn boeltje had gepakt.

Paauw wist, dat de Gebeurtenis niet door Marsmannetjes was veroorzaakt. Hij had al jaren geweten van de toverstad Nieuw Amsterdam, hoewel hij het tot die nacht nog nooit met eigen ogen gezien had. Een vent met zijn beroep had de neiging een heleboel spul te leren wat eigenlijk een geheim moest zijn. Uiteindelijk waren veel van Paauw's cliënten zelf heksen en tovenaars. Ze deden net of ze dat niet waren - dat was macht der gewoonte - maar zij wisten dat *hij* het wist, en dat maakte het oké. Hun geheimhoudingseed telde niet in dat soort situaties. De kwestie is, dat soms zelfs heksen en tovenaars een bekwame detective nodig hadden, en soms is de beste detective een vent als Paauw, een vent zonder een greintje magie in zich. Soms is de beste detective een Dreuzel.

Paauw wist, dat dat de reden was, waarom het tovervolkmensen als hem kozen. Mensen, die totaal geen magie in hun bloed hadden, werden Dreuzels genoemd, tenminste door de beleefde magische gemeenschap. Sommige van de heksen en tovenaars, die hij voor betaling had opgespoord, gaven hem minder nette namen. Het maakte hem niet uit. Elke gemeenschap had zijn schijnheiligheid, en de gemeenschap van heksen en tovenaars was geen uitzondering. Daarbij, de namen klopten feitelijk wel. Hij *was* volledig mens, zonder een vleugje magie in zich.

Feitelijk.

Paauw naderde de trap naast Jack's Magische Boon, draaide zich onder de schaduw van het zonnescherm, en stampte luidruchtig naar de deur van zijn kantoor.

De koraalkleurige muren begroetten hem vrolijk. Paauw probeerde ze te negeren terwijl hij de berichten van zijn antwoord apparaat afluisterde. Er waren er geen. Terneergeslagen liep hij door de kleine keuken en maakte koffie.

Het was al meer dan drie maanden geleden geweest sinds hij een cliënt had gehad. Dat was het ergste van alles. De carrière van privédetective (speciaal een, die zich had toegelegd op wat Paauw noemde "het anderaardse") rekende bijna volledig op een mond op mondreclame. Helaas had zijn reputatie hem niet precies gevolgd naar zijn tijdelijk huis in Californië. Zonder cliënten kon hij zijn huur niet betalen en zelfs Jack's grootmoedigheid zou uiteindelijk opraken. Erger, hij kon geen secretaresse huren, dat was natuurlijk zeer belangrijk in de uitstraling van een goed lopend detectivebureau. Als cliënten belden, verwachtten die een pittige zakelijke vrouwenstem. Ze wilden het geruststellende getik horen van een typemachine en het geblader van pagina's van een agenda. Wat ze niet wilden horen was de opgenomen stem van de detective zelf, helemaal omdat hij niet wist hoe hij om moest gaan met de antwoordmachine en zichzelf onderbroken had midden in zijn begroeting.

Alsof hem hieraan te herinneren, begon de telefoon op het bureau van hem te rinkelen.

Het verraste hem zo, dat hij de koffiepot liet vallen. Deze viel op de kleine tafel en presteerde het, op wonderbaarlijke manier, om niet in duizend stukken te versplinteren, en gierde koud water over zijn broek. Hij sprong achteruit en klopte zich verwoed af.

Op het bureau stopte de telefoon met rinkelen en het antwoordapparaat klikte aan.

‘U hebt het tijdelijke bureau van detective Mark Paauw bereikt, gespecialiseerd in het ander-aardse. Momenteel ben ik hier niet, maar belt u gerust mijn mobiele nummer 555 - 21 – BEEP!’

Paauw haastte zich naar het bureau, nog steeds zijn natte broek afwrijvend en greep naar de telefoon, maar de beller had al opgehangen. Een irritante zoem van de kiestoon klonk enige seconden, gevolgd door een *klik* toen de machine de verbinding verbrak.

Het was waarschijnlijk maar het beste. De enige andere keer dat zijn telefoon gerinkeld had, was het een oude vrouw geweest van Venice Beach, die hulp zocht om haar vermiste jeugdige idealen te vinden. Paauw had bijna tegen haar geschreeuwd, in de veronderstelling dat ze hem in de maling nam. Dat was niet zo geweest en het was toen, dat Paauw had beseft hoe anders het leven in Californië eruit zou zien.

Hij overwoog te proberen zijn opname op de beantwoorder over te doen, al was het alleen maar om de rest van zijn mobiele nummer erop te krijgen, maar dat maakte eigenlijk niet uit. Zijn mobieltje was door achterstallige betaling afgesloten. Hij zuchtte, zakte in zijn bureaustoel en begon uit het raam te kijken naar de onwaarschijnlijk blauwe Californische lucht.

Er klonk een klop op de deur.

Paauw’s ogen vlogen naar de gesloten deur. Het vreemde was niet zozeer dat hij een bezoeker had, maar dat hij geen voetstappen op de buitentrapp, die berucht stond om zijn kraken, had gehoord. Hij dacht hier kort over, besloot dat het best een goed teken was en riep, ‘Hij is open.’

De deur ging zacht open en een jonge vrouw stapte naar binnen. Ze sloot de deur zorgvuldig achter zich en bekeek de man achter het bureau.

‘Mark Paauw, neem ik aan?’ vroeg ze met een helder, onmiskenbaar Brits accent.

Hij vroeg zich af, of hij haar een spitse opmerking toe zou werpen, maar besloot dit niet te doen. ‘Dat is wat er op het bord buiten staat. Mark Paauw, privédetective.’

‘Gespecialiseerd in het ander-aardse,’ zei de jonge vrouw met een korte knik. Ze liep naar zijn bureau, maar ging niet zitten. Ze was knap, met lang donker haar en ze was op een on-Californische manier gekleed. Haar rok was met bloemen bedrukt en oubollig, ruisend boven haar grove zwarte laarzen. Ze droeg een vaal blauwe trui

ondanks de voortdurende Los Angeles zomer. Paauw besloot, dat hij haar aardig vond, zelfs al zag ze er niet bepaald uit als een mogelijke cliënt.

‘Wat kan ik voor u betekenen, juffrouw...?’ zei hij, terwijl hij opstond. Hij herinnerde zich, dat zijn broek nog steeds vochtig was. ‘Euh... koffie-ongelukje,’ legde hij een beetje zwak uit. ‘Is me in New York nog nooit gebeurd.’

De jonge vrouw knikte met strak gezicht opnieuw.

‘Ik ben hier om uw diensten in te huren, meneer Paauw,’ zei ze hem in de ogen kijkend. ‘Uw... *ander-aardse* diensten.’

‘Oké,’ antwoordde Paauw. ‘Neemt u plaats, juffrouw...?’

‘U kunt me Petra noemen,’ antwoordde de jonge vrouw, zich met tegenzin plaatsend in een van de cliëntstoelen. ‘Hoewel ik onder andere namen bekend ben.’

Paauw knikte en trok een geel notitieblok uit de lade van zijn bureau. Hij krabbelde de naam van de vrouw op de verder nog lege pagina. ‘Petra. Betekent rots. Zit u in een band of zoiets?’

‘We zullen veel beter op kunnen schieten, als u ophoud met te raden waar ik hiervoor ben, meneer Paauw,’ antwoordde de jonge vrouw in een koele beleefdheid. ‘U hebt genoeg magische cliënten gehad, om te weten dat iedere zaak zeer uniek is.’

Paauw leunde achterover in zijn stoel, die vermoeit kraakte. ‘Mogelijk heb ik dat,’ beaamde hij. ‘Maar ik heb ook genoeg *jonge* cliënten gehad, om te weten, dat zij niet altijd mijn diensten kunnen betalen, magisch of niet.’

Petra knikte en verplaatste zich op de stoel zodat ze iets naar voor kon leunen. Er glinsterde iets in haar uitgestrekte hand. Tien zware munten gleden van haar vingers op het hout van Paauw’s bureau.

‘Is goud goed?’ vroeg ze met opgetrokken wenkbrauwen.

Paauw probeerde nonchalant te kijken. Zijn stoel kraakte opnieuw toen hij naar voor boog, de dikke gouden munten onderzoekend. ‘Dit is toch geen kaboutergoud, hoop ik?’ vroeg hij scherp, opkijkend naar de vrouw. ‘Ik ben niet van gisteren, weet u.’

‘Dat zijn galjoenen,’ antwoordde Petra geduldig. ‘Legaal betaalmiddel in de toverwereld, maar door hun gewicht ook waardevol in de Dreuzelewereld. Ik betaal u er tien van per dag.’

‘Plus reiskosten, voegde Paauw er automatisch, een beetje ademloos, aan toe.

‘Er zullen niet zulke kosten zijn,’ pareerde Petra grimmig. ‘Ik reis met u mee, op mijn eigen manier.’

Paauw knikte opnieuw. Hij pakte een van de gouden munten op en voelde het gewicht ervan in de palm van zijn hand. Het metaal voelde koud aan. ‘Goed dan,’ zei hij wrang. ‘Ik hoop, dat mijn diensten voldoen aan uw hoge verwachtingen, dame, want om eerlijk te zijn: dit is serieuze petunea.’

Petra keek alleen maar langdurig door het kantoor en liet haar blik rond de helder geverfde muren gaan. Achtelooos vroeg ze, 'Waar bewaart u het, meneer Paauw?'

Paauw sloot zijn hand over de munt. 'Hoe bedoelt u?'

'U weet precies wat ik bedoel,' antwoordde Petra koeltjes. 'Per slot, hoe kan een Dreuzel anders in Nieuw Amsterdam bekend worden als de beste detective? Hoe gaat een Dreuzel om, met sommige van de duisterste heksen en tovenaars van deze tijd, en overleefd dit? U kunt geluk hebben, meneer Paauw, maar niemand heeft *zoveel* geluk. Op een of andere manier wordt u beschermd. U hebt een talisman. Uit nieuwsgierigheid, meneer. Waar bewaart u hem?'

Paauw vernauwde zijn ogen naar zijn nieuwe cliënt. 'Zelfs als u gelijk hebt, dame, moet u me om deze vraag beantwoord te krijgen veel meer betalen.'

Petra accepteerde dit schouderchokkend. 'Ik ben gewoon voorzichtig, meneer Paauw. Deze zaak, denk ik, zal de meest ingewikkelde en gevaarlijkste zijn in uw carrière. Ik vraag alleen naar uw talisman, omdat ik er zeker van wil zijn, dat deze u onder de meest bijzondere omstandigheden zal beschermen. Verder moet ik weten, dat het u zal helpen om te vinden wat ik zoek.'

Paauw begon zich af te vragen of deze jonge vrouw meer problemen met zich mee zou nemen dan ze waard was, gouden munten of niet.

'Ik draag *het* op me als ik met een zaak bezig ben,' zei hij zacht. 'Hoewel niemand in staat zal zijn het van me af te pakken. Het is niet bijzonder krachtig en een ander heeft er zoiezo niets aan. Maar voor mij, jep, helpt het prima. U zult me hierop moeten vertrouwen.' Hij boog zich opnieuw naar voor met zijn ellebogen op het bureau. 'En laat me u iets duidelijk maken, dame: mijn "talisman", zoals u het noemt, kan mij veiligheid bieden voor de ergste van uw mensen - het helpt me uit zicht te blijven en me naar plekken te brengen, waar niemand anders ooit heen kan - maar ik ben het, die de klus klaart. *Dit* is waar het onderzoeken plaatsvindt,' hij tikte betekenisvol tegen zijn voorhoofd. 'Gesnopen?'

Petra glimlachte strak. 'Daar heb ik nooit aan getwijfeld, meneer Paauw.'

'Goed,' zei Paauw zich ontspannend. 'Dus. Wat is de klus en wanneer beginnen we?'

'We beginnen direct, meneer Paauw,' antwoordde de jonge vrouw. 'En de klus is erg eenvoudig. Ik wil dat u me help iemand te vinden.'

'Iemand magisch?' gokte Paauw, zijn pen oppakkend en zijn notitieblok naar zich toetrekend.

'De meest magische van allen,' zuchtte Petra. 'Ze heeft zich voor mij verborgen en haar verstoppiek is heel erg goed. Ze is niet beperkt door tijd of ruimte of zelfs de realiteit. Ze kan de vorm van water aannemen en door de diepste oceanen reizen, zelfs door pijpen en kranen.'

Paauw blies zijn adem uit. 'Ik heb nog nooit een heks ontmoet die zoiets kon,' zei hij hoofdschuddend.

‘Dat komt, omdat de vrouw die we zoeken, geen heks is,’ antwoordde Petra. ‘Ze is een Lot, een van de drie die kort geleden is losgelaten op deze wereld. Mijn zuster en ik moeten haar kost wat kost vinden.

Paauw trok zijn hoofd op naar haar. ‘Waarom? Als, euh, ik vragen mag.’

De glimlach van de jonge vrouw werd koud. ‘Omdat,’ zei ze, alsof het antwoord voor de hand lag, ‘wij haar lotszusters zijn.’

Paauw haalde diep adem en krabbelde een aantal woorden. Op de onderkant van het gele blad schreef hij een woord: KNETTER. Hij knikte zakelijk. ‘Oké. Dus we zoeken naar een soort mythologische waterdemon, die overal kan zijn, op een willekeurige tijd en heeft... laat me raden... kosmische monsterlijke machten. Juist?’

Petra knikte en haalde haar schouders op. ‘Niet meer dan ik.’

‘Maar *u* kunt haar niet vinden,’ voegde Paauw toe, net of hij er zeker van wilde zijn.

‘Ze verstopt zich voor ons, omdat ze bang voor ons is.’

Paauw knikte langzaam. ‘Natuurlijk,’ zei hij voorzichtig. ‘Dit betekent niet, dat ook *ik* bang voor u moet zijn, juist?’

Petra’s gezicht betrok. Ze leek meer geïrriteerd dan bedreigend. ‘Wilt u de klus of niet, meneer Paauw?’

In antwoord legde hij zijn balpen neer en gluurde naar de stapel goud voor zich. ‘Wat is de naam van deze demon Lotvrouw dan?’ vroeg hij luid terwijl de munten in zijn bureaulade kletterde.

‘Judith,’ antwoordde de jonge vrouw ferm met nog altijd de duistere trek op haar gezicht. ‘De Vrouwe van het Meer.’

Paauw zuchtte. Hij sloot de lade en trok een kleinere lade eronder open. Erin bevonden zich een fles goedkope whisky en een klein pistool. Hij haalde het pistool eruit, controleerde de kamers en zag dat ze allemaal vol waren, als altijd, en stopte hem in een holster in zijn colbert. Het was over het algemeen een zinloos wapen tegen magische mensen, maar het was verre van waardeloos. Daarbij, sommige gewoonten waren te moeilijk om los te laten.

‘Nog een ding,’ zei hij terwijl hij achter zijn bureau opstond. ‘Gewoon uit nieuwsgierigheid. Er vanuit gaand, dat we deze Lotzuster van u vinden. Wat wilt u dan met haar doen?’

Petra’s gezicht bleef betrokken, maar ze hief haar ogen op naar Paauw, hem even opnemend. Ze keek bijna, alsof ze tot op dit ogenblik nog nooit had nagedacht over deze vraag.

‘Nou,’ antwoordde ze flauw, verbaast. ‘Ik denk... dat ik haar, zal doden.’

1. De Vier Verdwijnkasten

James had verwacht dat zijn terugkeer naar Zweinstein een gelukkige gebeurtenis zou zijn. En inderdaad, de aanblik van de enorme rode machine, die de Zweinstein Express was, omhuld door stoom, sissend en kletterend met alledaagse haast, was een welkome afwisseling na de gebeurtenissen van de afgelopen maanden. Zelfs Albus, die de vakantie had doorgebracht in een soort boze gemoedstoestand, was al de hele ochtend in een irritant opgewekte stemming, gretig om weer aan boord te gaan van de trein en zich bij zijn Zwadderichvrienden te voegen. Op het station zag hij zijn nicht Roos met haar ouders, Ron en Hermelien, en rende op hen af. Lily, de jongste Potter, was behoudender, nerveus dicht naast haar moeder lopend.

‘Het is wel goed, schatje,’ suste Ginny. ‘Ik dacht, dat je opgewonden was voor je eerste jaar? Je smeekt al sinds James’ eerste jaar om met je broers mee te kunnen gaan. Vooruit nu. We blijven geen afscheid nemen.’

Ted Lupos dook uit de menigte op, guitig en verfomfaaid, vergezeld door zijn verloofde, de onberispelijke, keurige Victoire Wemel. James wist, dat Ted, na een kort bezoek aan Londen, ook met de trein naar Zweinsveld zou reizen. De reis was ogenschijnlijk bedoeld geweest voor een bezoek aan Victoire en zijn Oma, maar

Albus had daar anders over gedacht. De afgelopen week had hij volgehouden, dat Ted's bezoek helemaal geen vakantie was geweest, maar deel van een bijeenkomst van de oude Orde van de Feniks op het Grimboutplein. Ted spotte met dit idee (in Ginny's bijzijn) en speelde er (privé) mee, Albus in jaloerse staten brengend, omdat hij voor geen enkele, vermeende, geheime bijeenkomst uitgenodigd was.

Bij de aanblik van Lily in haar schoolkleding, liet Ted de arm van Victoire los en boog diep, een hand uitstrekking naar het jonge meisje. 'Ik ben verkocht,' verklaarde hij. 'Mijn lieve Lily, wil je mij vergezellen op deze reis? Mijn reputatie kan alleen maar voordeel hebben van het gezien worden met zo'n schoonheid.'

Ginny rolde met haar ogen, maar Lily giechelde. Schaapachtig pakte ze Ted's hand en trok haar tas hoger op haar schouder. Ze keek nog een keer met heldere ogen naar haar moeder, toen Ted haar opgewekt naar de trein leidde.

'Hij is onverbeterlijk.' stelde Victoire vlak, haar armen over elkaar slaand. Naast haar knikte Ginny, nog altijd dromerig glimlachend.

Het was een jaar geleden voor het laatst geweest, dat iemand van hen een voet in Zweinstein had gezet - een jaar aan de andere kant van de oceaan, bij de magische school Alma Aleron. Het was geen slecht jaar geweest, alles bij elkaar, hoewel het wel erg slecht geëindigd was. Op dit moment, terwijl James de afscheidskus van zijn moeder in ontvangst nam en zijn bagage, en Nobby's kooi, was het gemakkelijk om te doen, alsof het afgelopen jaar niet gebeurd was. Het was een heel rustgevende gedachte, alleen verbrijzeld door het feit, dat zijn nicht Lucy, die hem eigenlijk met grote verwachtingen (het was per slot haar eerste volledige schooljaar) naar Zweinstein zou vergezellen, er niet was.

James probeerde niet aan haar te denken, het was te moeilijk.

'Tot ziens, James,' zei zijn vader eenvoudig, alsof hij de gedachten van zijn zoon aanvoelde. 'Heb een goed jaar. En, hier. Ik... heb iets voor je.' In de schaduw van de trein wachtte hij even en haalde een klein pakketje tevoorschijn. Hij keek er even naar, en dan, bijna met tegenzin, gaf hij het aan James en hurkte naast hem. Met een zachtere stem zei hij, 'Maak het niet open voor je op school bent. Zorg dat je alleen bent wanneer je het opent. Oké?'

James keek zijn vader aan en zag, dat die heel serieus was. Hij knikte achterdochtig. 'Weet Mam hiervan?'

De lippen van zijn vader krulde in een smalle glimlach. 'Nee. Ook Albus niet, hoewel je het hem later kunt vertellen. Hij kan er op een goed moment mee te maken krijgen. Maar ik laat het aan jou over. Lily moet je er echter buiten houden. Je moet me dat beloven, James.'

'Hoe kan ik dat beloven, als ik niet eens weet wat er in zit?' protesteerde James hoopvol.

Zijn vader stak zijn hand uit. 'Geef het dan maar terug.'

'Al goed dan. Ik beloof het.' James drukte het pakketje fronsend tegen zich aan.

Zijn vader knikte serieus. 'Ik verwacht van jou, dat je je woord houdt. Het is Lily's eerste jaar, James. Ik wil, dat ze het naar haar zin heeft. Ik wil, dat haar grootste uitdagingen met rekenkunde te maken zullen hebben. Ze heeft, zoals je nog wel weet, voorlopig genoeg gevaarlijke avonturen op Zweinstein doorgemaakt.

James knikte, denkend aan de avond van de Triumvirate, toen Lily uit het publiek verdwenen was, overgebracht naar de Geheime Kamer waar ze bijna voor altijd verloren was. 'Ik houd haar wel in de gaten, Pap. Geen zorgen.

'Daar houd ik je aan, jongen,' zei zijn vader, en James hoorde een ondertoon van spijt in zijn vaders stem. *Hij zou haar liever zelf in de gaten houden, dacht hij, hij maakt zich zorgen over haar. Over ons allemaal.* Het was een onthutsend besef.

Harry Potter stond op en klopte zijn zoon liefkozend op zijn schouder. 'Goede reis, jongen. Stop dat pakketje tot vanavond weg.'

James knikte, hij voelde een kleine steek van trots. Hij wist niet wat het was, maar de uitdrukking op het gezicht van zijn vader was bekend - - het was de uitdrukking die James en Albus de "Schouwermodus" waren gaan noemen. James ritste zijn tas open en stopte het pakketje en zorgvuldig in, het verstoppend tussen zijn spullen. 'Ik weet niet eens over welk pakket u het hebt,' zei hij met een stalen gezicht.

Harry knikte kort naar zijn zoon, maar glimlachte niet. 'Vooruit dan maar. Ik ... houd contact.'

Achter James stootte de grote machine een oorverdovend gesis uit, een wolk dichte stoom wegblazend, James wierp de tas over zijn schouder, draaide zich om, en klom de naar hout ruikende warmte van de trein in. Hij vond een leeg compartiment, zette zijn tas en Nobby's kooi weg, knielde neer op de bank bij het raam en tuurde naar buiten. De trein kwam schokkend in beweging en King's Cross Station begon langzaam achteruit te glijden, alsof buiten de trein alles op wieltes stond. James voelde zich onverklaarbaar opgewekt, ondanks alles wat er gebeurd was.

Wat, vroeg hij zich af, zou er in het pakketje van zijn vader zitten? Hij keek naar zijn tas en stelde zich het verborgen pakketje voor. Het was aan de kleine kant, ongeveer zo lang als zijn toverstok, maar veel dikker, verpakt in gewoon bruin papier met een touwtje eromheen. Zou het...?

Nee, zei hij tegen zichzelf. Natuurlijk niet.

Na een paar minuten werd het rumoerig in de gang naast zijn lege compartiment. Het waren zijn nicht en neef Roos en Louis, samen met Ralph Deeter, een van zijn beste vrienden en verrassend, Scorpius Malfoy, wiens snerende, kwelende stem James nog regelmatig naar zijn toverstok deed tasten, ondanks het feit, dat Scorpius zijn waardigheid als Griffioendor had bewezen, en op verschillende gelegenheden als een vriend. Naar binnen tuurde, bedekten hun gezichten opeens het glas van de deur. Roos grijnsde en James wenkte hen vrolijk naar binnen. Het volgende moment was het compartiment gevuld met een kakofonie van opgewonden stemmen, neerploffende tassen en het irritante geroep van Scorpius nieuwe grote gehoornde uil, die in zijn kooi zijn vleugels verontwaardigd spreidde, toen hij hoog werd weggezet.

Kort daarop werden de toverstokken tevoorschijn gehaald en nieuwe spreuken, die tijdens de zomer vanuit bedenkelijke bronnen geleerd waren, werden getest en vergeleken. Scorpius slaagde erin om Ralph's pad tijdelijk in een klein standbeeld te veranderen, terwijl Roos Invisium spreuk – een zeer berucht lastige spreuk, bedoeld om iemand onzichtbaar te maken – net effectief genoeg was om hen een deels verdwenen, tegenspartelende, Louis te laten zien, ogenschijnlijk teruggebracht tot een serie botten en spieren. Toen dit eenmaal (gelukkig) hersteld was, startte Roos en Ralph een pittig potje Toverschaak. James en Scorpius vermaakten zich met een spelletje Wiekels en Augers en wisten tot twee keer toe het schaakspel te ontregelen, (de tweede keer werden verschillende schaakstukken zo geprikkeld, dat ze hun verschillen opzij schoven en een totale aanval inzette op de kapotte Geheugensteen, die Scorpius gebruikte als Wiekel, om deze met hun kleine zwaarden en bijlen te vernietigen).

Geen van hen sprak over de Nacht van den Onthulling, noch over de ongelukkige Lucy, noch over de mysterieus verdwenen Petra en Issy, wiens daden tegelijkertijd James' vader, Harry Potter, als zijn partner, Titus Hardsteen, gered hadden, maar ook de magische wereld aan de Dreuzele had blootgelegd. Niemand had het over het feit dat hun schoolhoofd, Merlijn Ambrosius, er niet meer was en dat er nog geen mededeling was over zijn vervanging. Iedereen wist, dat in een heel korte tijd de totale stof van hun wereld dramatisch veranderd was en dat de toekomst een enge, onzekere plek was. Maar voor dit moment leek er een onuitgesproken overeenstemming te zijn, dat ze gewoon met de trein konden reizen om naar school terug te keren en het beste ervan te hopen.

Het was donker en het regende, toen ze bij het Zweinsveldstation aankwamen. Hagrid liep over het platform, de eerstejaars met zijn diepe stem naar hem roepend, onbewust van het feit, dat de regen langs zijn baard liep en op zijn dikke hoofdhaar bleef hangen. James zwaaide naar hem terwijl hij naar de koetsen met de spookachtige Terzielers rende. Hagrid zwaaide terug, speels glimlachend en omgeven door een groep ineengedoken eerstejaars, die hun mantels tegen de regen over hun hoofden hadden getrokken.

James deelde een lawaaiige koets met Roos, Ralph, Scorpius en twee Ravenklauwen, die hij nauwelijks kende. Ze vroegen hem naar Daan, die ze kenden van hun eerste jaar, maar vielen stil, toen de koets wegdraaide van het licht van het station en de hobbende, natte rit naar het kasteel begon.

Het was een klamme, vermoeide groep, die vijftien minuten later de Grote Zaal, glanzend in het licht van duizenden brandende kaarsen en de helderheid van wit geklede Huiselfen, binnenging. Onder de Zwadderichbanier zag Tim Bosch, Ralph en zwaaide enthousiast, hem naar zich toe wenkend. Ralph grinnikte terug, toen Albus een arm om de grote jongen heensloeg.

'Oost West, Thuis Best, niet, Ralph? Kom op!'

Met z'n tweeën zochten de jongens zich een weg tussen de tafels door en zakten op de stoelen aan de Zwadderichtafel, waar ze ruw begroet werden. Het viel James op, dat sommige oudere Zwadderaars, eerdere maatjes van zijn aartsvijand, Tabitha

Kraaieveld, niet meededen aan de begroetingen. De groep zat vooraan in de Zaal en keken weg, alsof ze verveeld waren of ietwat walgden over het enthousiasme van hun maten. Zonder de aanwezigheid van Tabitha's ijskoude charme echter, leken deze personen eerder nukkig, dan beheerst afstandelijk.

James nam met een zucht van opluchting plaats op een stoel aan de Griffioendortafel. Daar waren Govert Wartel en Fleur Fontein, beide ook vierdejaars, en Joseph Tollen, en Billy Bitterklaver, zevendejaars en Zwerkbalaanvoerder. Verderop aan tafel, uitbundig zwaaiend, Karel Krauwel, zittend naast verschillende andere derdejaars. Opvallend afwezig waren echter, Sabrina Hildegard, Noah Mooyman en Gerard Gerhards, drie goede vrienden en medeschavuiten van James, bekend als de Gremlins. Zij waren het vorige schooljaar gediplomeerd en daarmee was onvermijdelijk een einde gekomen aan de heerschappij van de Gremlins. Het was jammer, dat hij het laatste jaar en de diplomering van zijn vrienden gemist had, maar het was ook opwindend om op de drempel te staan van het worden, van een van de "oude Garde" van Zweinstein.

Dit jaar zou hij de weekenden naar Zweinsveld gaan. En meer geavanceerde verdediging- en duelleerspreuken leren! En hij zou naar het, nu, traditionele Kerstbal gaan! En het belangrijkste van alles, na zijn succes met Drijfbal spelen op het Alma Aleron het vorige schooljaar, was James vastbesloten om eindelijk - *eindelijk* - bij het Griffioendor Zwerkbalteam te komen. Hij zuchtte diep bij dit gelukzalige vooruitzicht.

Er waren het afgelopen jaar momenten geweest, dat James er zeker van was geweest, dat hij Zweinstein nooit meer terug zou zien. Hij besepte, dat een deel van hem zich er, in het geheim, zorgen over had gemaakt, zelfs tijdens de treinreis, dat iets zijn aankomst zou verhinderen. Het was tenslotte een zomer geweest van pieken en donkere dalen. Niets voelde meer volledig veilig. Hij voelde zich prettig uitgeput, alsof hij op de tafel kon klimmen en daar direct in slaap kon vallen, tussen de kristallen bokalen en het glanzende zilverwerk.

Zijn gemijmer werd echter verbroken, toen een klein kuchje hem vertelde, dat er iemand achter hem stond. James keek om en was verrast om de kleine professor Banning te zien, die hem aankeek met een nogal vreemde, gespannen glimlach.

'Welkom terug, meneer Potter,' zei professor Banning resoluut. 'Ik vraag me af of ik u, euh, even kan lenen?'

James fronste. 'U bedoelt, *nu*?'

'Als u zo vriendelijk wilt zijn,' knikte professor Banning met een kleine grimas. 'Het duurt maar heel even. Het is een kleinigheid, echt...'. Zij stem dwaalde af, door de zaal kijkend, alsof hij James' blik wilde vermijden. Op het podium zette professor Anderling de kruk en de Sorteelhoed klaar, de traditie voor de start van het jaar voorbereidend. Lily en de rest van de eerstejaars gingen in een rij voor het podium staan, druipend van de regen en opgewonden zenuwachtig, vooraf gegaan door professor Lubbermans. Lily staarde omhoog naar de zwevende kaarsen, ononderbroken glimlachend.

‘Schiet op,’ porde Scorpius hem ongeduldig. ‘Komt wel goed met haar. Alle verrassingen zijn al geweest in het jaar dat je broer gesorteerd werd.’

‘Goed dan. Tuurlijk, professor. Wat u maar wilt.’

Professor Banning knikte en glimlachte toen James opstond. Zonder iets te zeggen leidde de kleine professor James door de deuren achterin de Zaal tegenover de Aankomst Hal en door een gang, naar wat James herkende als de lerarenkamers. De professor haalde zijn toverstok tevoorschijn en tikte ermee op de knop van een zware deur aan het eind van de gang. Met een gouden flits ontsloot de deur zich en zwaaide krakend een stukje open. Professor Banning keek naar James, alsof hij er zeker van wilde zijn, dat hij er nog was, glimlachte weer nerveus, en duwde de deur open.

‘Het spijt me, dat ik uw aankomst verstoord heb, meneer Potter,’ zei hij, terwijl hij James voorging in een kleine verduisterde kamer. Het was overduidelijk professor Banning’s kamer, want het bureau en de stoel waren bijna grappig klein, hoewel onberispelijk geplaatst en opgeruimd. Een enkel glas in lood raam besloeg de gebogen muur aan de rechterkant van het bureau. Hiervoor, als een silhouet tegen het nachtblauwe glas, stond op een schildersezels een rechthoekige vorm. ‘Het is maar een kleine taak van mij, begrijpt u. Het is altijd prettig geweest, werkelijk – een manier om mijn beperkte talenten te gebruiken om contact te maken met hen, die overleden zijn. Toch, zo nu en dan blijkt het... opvallend moeilijk.’

James bewoog naar links, weg van het silhouet op de ezel, ruimte makend voor professor Banning om naar het bureau te lopen. De professor wees met zijn toverstok naar een grote koperen lantaarn op de hoek van het bureau en wachtte toen. Hij keek omhoog naar James.

‘Het is u bekend, meneer Potter, dat we onze schoolhoofden op Zweinstein op een nogal unieke manier gedenken, correct?’

Het duurde even voor James begreep waar professor Banning het over had. Uiteindelijk, in de war, antwoordde hij. ‘U bedoelt de portretten? In het kantoor van het schoolhoofd?’

‘Precies!’ riep professor Banning opgewonden. ‘Precies, meneer Potter. Na het verscheiden van ieder schoolhoofd, wordt hun portret toegevoegd aan de galerij, waardoor het nieuwe schoolhoofd profijt kan hebben, van hun verzamelde wijsheid en consult. Het is een unieke regeling, wil ik wel toevoegen. Geen enkel ander instituut heeft zo’n sterk en goed bewaarde galerij van zijn leiders. Wel, ik ben trots te zeggen, dat het zelfs vermeld wordt in het boek van de Top Negen en Negentig Wonderen Die De Meeste Tovenaars Ooit Zullen Zien. Ik kan het u laten zien, als u wilt. Ik heb zo’n boek hier in mijn bureau. Euh...’

Zonder de lantaarn aan te steken bewoog professor Banning zich druk achter zijn bureau en begon de laden open te trekken en luidruchtig de inhoud door elkaar te schudden.

James fronste nog steeds verward. 'Professor,' begon hij, zijn stem verheffend over het lawaai van de rommel die professor Banning in zijn kantoor maakte. 'Euh... wat heeft dit met mij te maken?'

'Hm? Oh,' Professor Banning keek op naar James en leek een beetje te ontspannen. 'Mijn excuses, meneer Potter. Dit is allemaal nogal... mm-hmm. Juist.' Hij bewoog zich doelloos door de donkere kamer en zakte toen neer in zijn kleine stoel. Zonder te kijken zwaaide hij zijn toverstok in de richting van een stoel achter James. 'Gaat u zitten, jongeman, alstublieft. Waarschijnlijk is een verdere uitleg noodzakelijk.'

James liet zich in de stoel van normale afmetingen zakken, die belachelijk overvuld was en sterk naar mottenballen rook. Professor Banning zuchtte.

'De meeste mensen weten dit niet, meneer Potter,' sprak hij met een meer zachtere stem. 'Maar ik ben niet, om te zeggen, honderd procent mens.' Hij pauzeerde en bekeek in de donkere ruimte James' gezicht. 'Ik zie, dat u niet verrast bent.'

James bloosde. 'Nou, euh. Niet zozeer, professor. Nee. Sommige studenten hebben ernaar... euh... gegokt.'

Professor Banning glimlachte naar James – een echte glimlach deze keer, met een kleine twinkeling in zijn ogen – en toen lachte hij hardop. 'Natuurlijk, natuurlijk,' knikte hij. 'Dat neem ik hen niet kwalijk. Ik zal u de waarheid vertellen, meneer Potter, als verklaring waarom ik u hierheen gebracht heb. Ik ben deels gobelin, begrijpt u? Voor een kwart in feite. Vertel me, waren de speculaties van uw klasgenoten correct?'

James haalde ongemakkelijk zijn schouders op. 'Jaaa... Een beetje. Sommigen dachten dat u mogelijk deels... euh. Ik kan dat maar beter niet zeggen, professor.'

'Ach, vertel het maar, James,' drong de professor aan, gretig naar voor leunend. 'In deze tijden is het goed eens te kunnen lachen.'

James hoofd was vuurrood geworden. 'Nou, professor. Iedereen mag u graag, weet u? Het was nooit beledigend bedoeld. Meestal vinden we het heel gaaf. Maar...'

'Gooi het eruit, jonge man!' onderbrak professor Banning hem, nog altijd grijnzend in afwachting.

'Zompelaar, meneer.'

Professor Banning schudde van het schaterlachen op zijn stoel heen en weer.

'Oh, ik moet zeggen, dat dat een veel beter verhaal is,' bekende hij, nog altijd lachend en zijn ogen droogwrijvend. 'Veel beter, inderdaad.'

James glimlachte ook en schudde zijn hoofd. 'Ik begrijp het nog steeds niet, professor. Wat heeft dit te maken met...'

Professor Banning hernam zichzelf hoewel er nog altijd een glimlach om zijn lippen krulde. Hij knikte. 'Vergeef me, meneer Potter. Ik stel het onvermijdelijke uit. Zoals ik zei, ik ben deels gobelin, en alle gobelins, zoals u wel of niet weet, zijn bijzonder goed in de kunst van alchemie. Een, euh, kennis van mij, eigenlijk, is een

van de beste restaurateurs in de wereld. Zijn specialiteit is, feitelijk, magisch portretteren. Het zit in mijn bloed, begrijpt u. Niet iedereen kan het. Ik kan me er niet voor op mijn borst kloppen, hoewel ik lang en hard gewerkt heb om mijn vaardigheid aan te scherpen, matig als ze zijn.'

Besef rees bij James. Hij keek nadrukkelijk naar de professor tegenover hem. 'U... maakt de portretten? Al die magische portretten van al de vorige schoolhoofden zijn van u?'

Professor Banning hief zijn hand in protest op. 'Zeker niet allemaal, alleen de meest recente. Het is een hele eer, een die ik tientallen jaren geleden geërfd heb. Ik schilder ieder portret bij het overlijden van het schoolhoofd met de vaardigheid die mij door mijn gobelin voorouders is nagelaten. Het is nogal een geheime kunst, het combineren van het artistieke met het alchemistische, hoewel het ook aan niet gobelins geleerd kan worden. U herinnert zich professor Jackson van de Amerikaanse school? Hij is nogal een expert over dit onderwerp, hoewel een beetje... wel... *fantasieloos*.

James knikte begrijpend. 'Ik weet er alles van.' Hij wachtte even en keek opzij naar het silhouet op de ezel. Plotseling zag het er in het licht eigenaardig uit. 'Dus dat is... uw meest recente portret? Dat is... Directeur Merlijn?'

Professor Banning zuchtte hartgrondig en draaide zijn hoofd om James' blik te volgen. 'Directeur Merlijn,' beaamde hij. 'Bij wijze van spreken.'

'Wat bedoelt u daarmee?'

'Dit is waarom ik je hierheen gehaald heb, James.' antwoordde professor Banning zachtjes. 'Soms, is een magisch portret een zeer delicate zaak. Soms vereist het... extra dimensies.'

James richtte zijn blik op de professor, niet zeker wat hij hiermee bedoelde.

Professor Banning leunde een weinig naar voren, haalde zijn toverstok weer tevoorschijn en richtte hem op de lantaarn. 'Denk aan je ogen,' adviseerde hij. Met een kleine tik schoot de lantaarn aan, het kleine kantoor vullend met warmte en gouden licht.

James ogen schoten onmiddellijk in de richting van het portret voor het raam.

Het was inderdaad Merlinus. Zijn gezicht was met een onberispelijke perfectie geschilderd en toonde de rechte lijn van zijn kaak, de nogal scheve neus en de strenge, griezelig priemende, ogen. Hij zat, net als de andere portretten van de schoolhoofden, maar anders dan de meesten van hen, hing hij niet achterover alsof hij rustte. Hij zat kaarsrecht, zijn bebaarde kin bijna uitdagend vooruit, zijn rechter hand omklemde de leuning van zijn versierde houten troon - een troon, die James heel goed herkende uit het avontuur in zijn eerste jaar. Twee zwarte ringen waren zichtbaar aan de sterke hand van de Directeur.

Maar er klopte iets niet.

James stond langzaam op en naderde het schilderij, hij keek er geconcentreerd naar.

‘Het is niet...’ langzaam schudde hij zijn hoofd. ‘Niet...’

‘Het is niet levend,’ gaf professor Banning toe, hij voegde zich bij James aan de voorkant van het canvas. ‘Geen ademtocht, geen sprankje leven, ongeacht wat ik er mee doe.’

James staarde intens naar het portret. Het was in iedere zin van het woord perfect, had totaal het wezenlijke gevangen van de oude bezweerder. Maar toch, het was slechts een plaatje, niet meer dan een afbeelding, even levenloos als de Dreuzelfoto.

Hij keek omlaag naar professor Banning. ‘Dus... wat mist eraan?’

‘Dat is precies de vraag, jonge man,’ antwoordde professor Banning. ‘Ik hoopte eigenlijk dat jij me dat kon zeggen.’

James schudde zijn hoofd. ‘Ik? Maar, ik kan niet schilderen. Ik kan niet eens tekenen.’

‘Misschien niet. Maar u kende de Directeur, meneer Potter, misschien zelfs beter dan iemand uit zijn eigen tijd. En misschien, zelfs nog belangrijker, u was bij hem toen hij stierf. U was getuige van het ogenblik, dat hij overleed. Het spijt me, dat ik dit pijnlijke moment in uw herinnering op moet roepen. Ik wil niet harteloos overkomen. U mag weigeren, natuurlijk, en ik zal u er niet minder om respecteren. Maar het kan zijn, dat u het portret iets kunt geven wat ik, met al mijn technische kennis, niet kan. Als u dit wilt.’

James keek weer naar het bewegingsloze portret. Hij haalde zijn schouders op. ‘Het maakt mij niet uit, professor. Ik hoopte erop hem nog een keer te zien, zelfs als het maar een reflectie is en niet in het echt. Maar, ik weet niet hoe ik kan helpen. Echt niet-’

‘Raak het portret alleen maar aan, meneer Potter,’ zei professor Banning zachtjes, James en duwde in de rug gevend. ‘Het kan het laatste ingrediënt zijn – uw herinnering aan hem, de weerslag, die zijn dood op u had. Misschien, als we geluk hebben, kunt u dit gevoel doorgeven. Het is het laatste, wat nog geprobeerd kan worden.’

James stapte dichterbij het schilderij. Melijn’s scherpe ogen leken vanuit het geschilderde gezicht te steken, kennelijk om naar James te kijken, hem te bestuderen, maar dat was enkel een illusie. Er was daar geen leven. Alleen verf op canvas.

‘Weet u het zeker, professor?’ vroeg James, terwijl hij zijn rechterhand uitstak.

‘Ja, ja,’ drong professor Banning aan, duidelijk opgewonden om zijn werk te vervolmaken. ‘De verf is al lang droog. Een keer aanraken is voldoende. Vooruit, James. Niet bang zijn.’

James boog zich naar het schilderij. Melijn’s gezicht was levensecht, blank voor zich uitstarend. De schaduw van James’ hand gleed erover, en toen, zonder gedoe, raakten zijn vingertoppen hun eigen schaduw. De lagen verf voelden hard aan, vol

structuur en lijnen. Echter op deze afstand zag het portret er niet anders uit dan streken droge verf.

Professor Banning keek, balancerend op de punten van zijn tenen, Uiteindelijk, na een hele poos, ademde hij uit.

‘Dank u, meneer Potter,’ zei hij, terwijl hij een stap achteruit deed. ‘Meer kunt u niet doen.’

James haalde zijn vingertoppen van het schilderij. Hij had helemaal niets magisch gevoeld. Hij fronste en liep achteruit.

‘Is het gelukt?’

Professor Banning glimlachte triest en schudde zijn hoofd. ‘Ik ben bang van niet. Het spijt me, dat ik uw tijd verprutst heb, meneer Potter, en voor het ophalen van onplezierige herinneringen. Dank u, dat u dapper genoeg was om een poging te wagen.’

James keek van de professor terug naar het canvas. ‘Dus... wat nu? Wat is er nodig om het portret van het schoolhoofd af te maken?’

Professor Banning haalde zijn toverstok opnieuw tevoorschijn en wees ermee naar de lantaarn op zijn bureau. ‘Zoals ik al zei, meneer Potter, u was de laatste hoop voor het portret. Ik ben bang, dat niets meer gemaakt kan worden. Voor het eerst in negen eeuwen zal er geen levend portret in het kantoor van het schoolhoofd zijn.

‘Maar... hoezo niet?’

Professor Banning glimlachte vermoeid. ‘Waarschijnlijk is de reden zo logisch als het onbevredigend is,’ antwoordde hij. ‘Merlinus Ambrosius, zoals u beter weet dan ieder ander, was geen gewone tovenaar.’

Met een tik doofde professor Banning zijn lantaarn.

Tegen de tijd dat James de Grote Zaal weer bereikte, was de sorteerceremonie voorbij. Lily zat aan de voorkant van de Griffioendortafel, met blozende wangen, lachend met haar nieuwe vrienden. Professor Anderling had de Sorteer Hoed voor het volgende jaar al opgeruimd en er was enige commotie op het podium ontstaan. Een paar late binnenkomers namen plaats op hun stoel en vulden het al drukke podium.

Scorpius ving James' blik, toen deze ging zitten. ‘En?’ vroeg hij nadrukkelijk .

James schudde zijn hoofd. 'Ik weet niet of ik er iets over mag zeggen.'

'Heeft Banning je het verboden?'

James knipperde. 'Nou, dat ook weer niet.'

'Vertel op dan,' porde Fleur, die zich naar hem boog. 'Wat is zo belangrijk, dat het niet tot de eerste lesdag kon wachten?'

James verteld in het kort over zijn gesprek met professor Banning en het vreemde onbewegelijke portret van de overleden Directeur. Uit respect voor de professor echter, vertelde hij niet over diens Gobelinafkomst. Als de professor wilde dat iedereen het wist, bedacht James, zou de professor dat zelf wel vertellen. Tot James' verrassing leek niemand erg geïnteresseerd in het portret van Merlijn.

'Dus, Banning kan schilderen, dan?' merkte Fleur op, die een broodje greep toen de tafels opeens gevuld werden met stomende schalen. 'Die ouwe Zompelaar zit vol verrassingen, is het niet?'

'Helemaal niet zo verrassend, eigenlijk,' zei Roos betweterig vanaf de ander kant van de tafel. 'Hij is een heel creatief tiep. Dat zie je zo. Jullie niet?'

'Als jij het zegt, Sybilla,' spotte Scorpius hoofdschuddend.

'Noem me niet zo,' bitste Roos. 'Je weet, wat ik van haar lessen vind.'

'Maar,' verhelderde James, het gesprek weer terugbrengend naar het beginpunt. 'Professor Banning kon Merlijn's portret niet tot leven brengen.'

In de buurt schouderchokte Joseph Tollen. 'Dus, is hij niet zo'n geweldige portretschilder. Boeiend. Ze zorgen waarschijnlijk voor een professionele kunstenaar om de klus te klaren.'

Roos fronste naar de voorkant van de Zaal en wees, James weerwoord onderbrekend. 'Is dat... de Minster van Toverkunst?' vroeg ze vertwijfeld.

James draaide zich, om te kijken, En, ja hoor, zittend tussen professor van der Beek en een dunne ernstig kijkende man, die James niet herkende, zat de Minster van Magie, Louis Knappert. James had, natuurlijk, de Minister op verschillende gelegenheden ontmoet, tijdens de bezoeken van zijn vader aan het Ministerie. Hij was nooit erg onder de indruk geweest van de Minister, die glad was, continue glimlachte en eindeloos sprak, zonder ook maar iets van belang te zeggen.

Scorpius antwoordde, 'Dat is 'em echt. En tenzij hij zelf ons nieuwe schoolhoofd wordt, gok ik, dat hij hier is om die gezellige figuur naast hem voor te stellen.'

'Denk je?' vroeg Fleur. Een wenkbrauw optrekkend terwijl ze zich naar het podium draaide. 'Ik hoorde, dat het professor Lubbermans zou worden. Hij is al eerder gepasseerd voor de baan. Het is nu zijn beurt, toch?'

'Het Ministerie ziet het anders.' snoof Roos afkeurend. 'Mijn moeder zegt, dat ze denken, dat professor Lubbermans teveel in het verleden vastzit. Niet genoeg "vooruit denkt".'

James keek naar zijn nicht. 'Ze is het daar niet mee eens, is het niet?'

Ross rolde ongeduldig met haar ogen. 'Doe niet zo stom. Ze heeft eindeloos met de mensen van het Ministerie geruzied, zelfs toen ze de baan aan Merlijn gaven. Ze dreigde met haar ontslag, als ze deze keer niet tenminste professor Lubbermans voor een gesprek uit zouden nodigen.'

'Deden ze het?' vroeg Govert met opgetrokken wenkbrauwen.

Roos knikte kortaf. 'Deden ze. Het duurde niet langer dan vijf minuten. Ze hadden hun besluit al genomen, hoewel ze hun kaken stijf op elkaar hielden. Ze hebben nog niemand verteld wie hun uiteindelijke keuze is. Hoe zit het met je vader, James? Had hij hier nog iets mee te maken?'

James schudde zijn hoofd. 'Pap heeft het de afgelopen weken niet over het werk gehad. Lijkt erop, dat het sinds de inval eerder deze zomer, ongebruikelijk stil is geworden. Hij zit het meest van zijn tijd bij die stomme ondervraging.'

Govert schudde zijn hoofd. 'Ik dacht, dat het slechts een formaliteit was, dat hele ondervraging gedoe over wat er gebeurd was tijdens de Nacht van de Onthulling? Die bemoeials in het Amerikaanse Magisch Onderzoek Bureau eisen het, correct? Ik kan niet geloven, dat ze zich door die Drezuzels laten vertellen, hoe ze de toverwereld moeten besturen.'

'Ze vertellen hen niet hoe ze dat moeten doen,' antwoordde Roos geïrriteerd. 'Praat niet over dingen waar je niets van af weet.'

Govert fronste boos. 'Nou, ze eisten dat het Ministerie zou kijken naar de bemoeienis van Harry Potter in dat alles, is het niet? Ze kregen wat ze wilden, en meer. Mijn vader zegt, dat het er op lijkt, dat die M.O.B. figuren een heleboel macht hebben waar dat niet zou moeten. Ik bedoel, hou eens op, Wemel, ze zijn Drezuzels *en* Amerikanen. Wie denken ze wel dat ze zijn, om ons te zeggen wat we moeten doen?'

Roos vernauwde haar ogen. 'Zij zijn de mensen, die een volledige tovenaarsstad in de schoot geworpen kregen, door een onbetrouwbare Engelse heks. Noem ze hoe je wilt, maar waarschijnlijk hebben ze een oprechte klacht, denk je niet?'

Govert spooog en hief zijn vinger voor een weerwoord, maar werd onderbroken door Scorpius' ijzige, luie stem.

'Op dit moment zullen de internationale relaties me een zorg zijn en maak ik me meer zorgen over dat eigenaardige object achter de Hoofdtafel. Of was het geen van jullie nog opgevallen?'

James keek opnieuw. Inderdaad, hoog boven de hoofden van de leerkrachten was een groot bedekt object, kennelijk gemonteerd op de muur net onder het sierlijke roosvormige raam. Het object was dik en volledig verborgen onder een dikke zwarte stof. Terwijl James ernaar keek leek iets lichtjes achter het doek te bewegen. Er zat een flauw ritme in, subtiel het zwarte doek bewegend.

'Ik neem aan, dat dat er vorig jaar niet was?' gokte hij.

Roos schudde haar hoofd, haar wenkbrauwen bijeen. 'Nee. En het staat me niet aan.'

'Je weet niet eens wat het is,' merkte James, zonder veel overtuiging, op.

Op dat ogenblik stond professor Anderling op, haar stoel van de Hoofdtafel wegschuivend. Haar lange gezicht was als altijd streng achter haar smalle bril. Haar puntige hoed wierp een schaduw over haar wenkbrauwen en James vond, dat ze er veel ouder uitzag dan de laatste keer dat hij haar had gezien. Terwijl ze naar voren liep, daalde het kabaal in de Zaal tot een zacht gemompel. Ze tikte een paar keer met haar toverstok, de aandacht opeisend.

'Dank u,' zei ze kortaf, haar blikken gleden scherp over de menigte. 'En welkom terug op Zweinstein. U zult merken, dat er veel veranderd is dit jaar, en ik denk, dat we dit als passant moeten beschouwen, in aanmerking nemend, dat de meeste veranderingen buiten deze muren hebben plaatsgevonden. Om dit verder toe te lichten wil ik u voorstellen aan de Minster van Toverkunst, Louis Knappert.'

Een applaus klonk verspreid op en weerkaatste tegen de muren. De minister stond op, knikte en glimlachte, terwijl hij zich een weg zocht rond de Hoofdtafel. James merkte, dat professor Anderling niet applaudiseerde, noch glimlachte, toen ze opzij stapte om ruimte op het podium voor de minister te maken.

'Welkom, leerlingen,' baste Knappert, zijn natuurlijke redenaarsstem dreunde door de Zaal. 'Welkom terug op Zweinstein. Zoals jullie geliefde professor al gezegd heeft, er staan dit jaar vele veranderingen op stapel. Ik heb er het volste vertrouwen in, dat jullie deze veranderingen zullen omarmen in dezelfde geest van dapperheid en verlichting, die altijd het kenmerk zijn geweest van dit; ons mooiste magische instituut.

Hierbij golfde er gemompel door de menigte. Hoofden werden gebogen en er werd sissend gefluisterd.

'Ik weet niet of ik hem kan horen,' mompelde Scorpius, 'door het rad wat hij me voor de ogen draait.'

'Er is geen reden om bezorgd te zijn,' ging Knappert door, die niet meer glimlachte, maar een vaderlijke houding aannam. 'Veel van jullie hebben geruchten gehoord over de dingen, die in de wereld gebeuren. Zowel Dreuzel als magisch. Dit zijn ongemakkelijke tijden, op zeker. Maar sta mij toe om met vertrouwen te zeggen, dat niemand zich zorgen hoeft te maken. Veel van wat jullie horen zijn, als altijd, slechts geruchten en bangmakerij. Laten we vastberaden zijn in het weerstaan van onze onnodige angsten. Weet, dat jullie leiders als altijd sterk eensgezind zijn en blijven werken aan het hogere doel. Jullie, leerlingen, kunnen jullie deel doen. Studeer. Leer. Wordt volwassen. Groei op tot de voorbeeldige burgers, die wij weten dat jullie kunnen worden. Als jullie hierin slagen zal de toekomst, als altijd, voor zichzelf zorgen.'

Knappert wachtte even toen een nieuw bloedarm applaus zich door de Zaal verspreidde, geleid vanaf de Hoofdtafel, door de professoren Coenraad van der Beek en Lucia Viering, de Drankenmeesteres en hoofd van de Zwadderichafdeling.

Hagrid, zag James, klapte wel, maar glimlachte niet, zijn keverzwarte ogen waren zonder te knippen gericht op de minister.

Toen het applaus wegstierf, liet Knappert zijn blik verdrietig zakken. 'Helaas, door ongelukkige gebeurtenissen is Directeur Merlinus Ambrosius, van wie wij helaas kunnen zeggen dat wij slechts twee jaar vereerd waren om hem te hebben kunnen meemaken, ons ontnomen. Wij zullen hem, en zijn unieke leiderschap, missen. En toch, terwijl wij voortgaan in zijn eer, omhelzen wij een nieuwe dag. Sta mij toe om jullie voor te stellen aan de nieuwe Directeur, Heer Radnor Singulier Degout!'

Hiermee barste de minister uit in een fanatiek applaus, de menigte leidend. Hij draaide zich om en grijnsde naar de man, waar hij naast gezeten had, die half opstond en een lange bleke hand opstak. Degout was dun met vale wangen, dikke grijze wenkbrauwen, en lang, slierterig staalgrijs haar. Hij tilde stijfjes zijn puntige hoed een weinig op en vertrok zijn mondhoeken omslachtig omhoog.

'Degout?' raspte Roos over de tafel naar James buigend. 'Wie is dat verdorie? Heb je ooit over hem gehoord?'

James schudde, zonder zijn ogen van de vogelverschrikker-achtige man af te nemen. 'Nee. Wat probeert hij met zijn gezicht te doen? Moet dat een glimlach voorstellen?'

Scorpius grijnsde. 'Als dat zo is, heeft hij het uit een slecht vertaald instructieboek geleerd.'

'Ja,' ging Knappert door, nog altijd grinnikend naar Degout, terwijl die terugzakte in zijn stoel. 'Meneer Degout is in vele uithoeken van de toverwereld van onschatbare waarde geweest. Hij neemt een levenslange toewijding en meesterschap mee naar het kantoor van de Directeur, en ik ben er zeker van, dat jullie spoedig met de grootste bewondering, en zelfs genegenheid, over hem zullen denken.'

'Onwaarschijnlijk,' mompelde Govert. 'Die gast ziet eruit als iemands opgewarmde nachtmerrie.'

Roos porde hem hard met haar elleboog. 'Geef hem een kans. Je moet niet alleen op het uiterlijk af gaan,' siste ze.

'En dan nu,' verklaarde Knappert, zich terugdraaiend naar de leerlingen en de kathedraal met twee handen vastgrijpend. 'Verder met het meest opwindende nieuwe detail van dit schooljaar. Zoals de meeste van jullie weten, zijn bepaalde... wereldwijde gebeurtenissen voorgevallen. Wel, wij van het Ministerie kunnen jullie verzekeren, dat alle vervelende gevolgen komend vanuit deze gebeurtenissen, zelfs op dit moment voldoende worden aangepakt. Het is onze taak om ons af te vragen, meer dan ooit tevoren, wat het betekent om tussen onze Dreuzelbroeders een Heks of Tovenaar te zijn. Al eeuwen doen we ons voordeel, door wel over hen te weten, terwijl zij ons alleen kennen door sprookjes en bijgeloof. De Eed van Geheimhouding is bijna duizend jaar oud. En nu, zou het ons passen, en ons af te vragen, hoe zou ons leven eruit zien zonder deze?'

Hierna, opnieuw, ging er door de Zaal een druk gefluister. Tegenover James staarde Roos slechts langs hem heen, haar wenkbrauwen gefronst. Aan de andere kant van de Zaal begonnen een aantal oudere Zwadderaars met een grimmig gezicht hard te applaudiseren. James was geschokt om te zien dat Albus meedeed.

‘Leerlingen,’ riep Knappert, het toenemende gefluister overstemmend. ‘Leerlingen, aandacht. Dit moet zijn als een intellectuele oefening. Een tijd van grote veranderingen kan eraan komen. Het is van groot belang, dat we onszelf bewijzen, niet alleen als Heksen en Tovenaars, maar als burgers van de wereld. Met deze uitdaging voor ons, ben ik blij om het programma, dat niet meer is voorgekomen sinds onze over- over- overgrootouders, uit te kunnen voeren. Voor de eerste keer in bijna tweehonderd jaar, zullen Zweinsteins’ School voor Hekserij en Hocus Pocus, samen met het Ministerie van Toverkunst en met de medewerking van drie andere magische overheden, intra academische uitwisselingslessen met scholen vanuit de hele wereld laten plaatsvinden. In de geest van internationale broederschap, dames en heren, geef ik u - - ‘ hier draaide de minister en gebaarde overdreven met zijn rechterarm. ‘Klammfels!’

Een explosie van donkergroene rook schoot omhoog tussen het podium en de voorkant van de Zwadderichtafel. Nico Buitendag, een zevendejaars Zwadderich, sprong achteruit, daarbij twee eerstejaars rommelig tegen de grond werkend. Met het wegtrekken van de rook uit de Grote Zaal, die vaag de geur van mos en verbrand hout achterliet, werd er een vorm zichtbaar. Het was een grote kist, drie meter hoog en bedekt met allerlei uitsteeksels en gebogen vormen. Het was, eigenlijk, een enorme barok uitgevoerde kast, bestaand uit gepolijst hout in een zeegroene kleur. De deuren zaten potdicht, in het kaarslicht donker glanzend.

Knappert gebaarde opnieuw, deze keer richting de voorkant van de Huffelpuftafel. ‘Beauxbatons!’ verkondigde hij trots.

Nog een explosie van rook sprong de lucht in, deze keer babyblauw met de geur van siringen. Een tweede kast ontstond uit de rook. Deze was vaalwit met gouden versieringen en holle afgeronde hoeken. De leerlingen begonnen te applaudiseren, wel wat beduusd, maar in gespannen afwachting.

‘Alma Aleron.’ brulde Knappert, nogmaals gebarend.

Een explosie van rode rook, vreemd ruikend naar vuurwerk en gemaaid gras, vond plaats voor de tafel van Ravenklauw. De Alma Aleronkast was zo vierkant en hoog als een monoliet, gelakt en glanzend in een walnootbruine kleur. De deuren waren voorzien van twee uitgewerkte arenden. Het applaus hield aan, langzaam maar zeker luider wordend.

‘En dan, als laatste maar zeker niet als minste,’ ging Knappert door, gebarend naar de voorkant van de Griffioendortafel, ‘Vermoedelijk de belangrijkste en uniekste school van allen, York Fijnste Academie!’

Een laatste explosie van rook was wit als stoom. Het had, voor zover James kon zeggen, geen specifieke geur. Terwijl de wolk omhoog dreef, was de kist erin

helemaal geen kast. Hij was smaller en gemaakt van dof grijs metaal, voorzien van vier smalle deuren die aan de bovenkant gescheiden waren.

Het applaus begon langzaam af te nemen, ruimte makend voor algemene verwarring.

‘York Fijnste Academie?’ mompelde een stem vanaf de Huffelpuftafel. James zag dat het Fiona Vierweg was, haar lippen in vage walging gekruld. ‘Nooit van gehoord.’

‘Wat is dat voor een ding?’ fluisterde een andere stem. ‘Dat ziet er niet uit als een kledingkast, zoals ik ze ken.’

Vanaf het podium hief Knappert zijn handen, opnieuw om aandacht vragend. ‘Dit, leerlingen, zijn doorgangen. Ieder van hen neemt je, op de juiste tijd, naar de school waar hij voor staat. Daar zullen jullie lessen volgen, nieuwe mensen ontmoeten en waardering ontwikkelen voor het verstrengelde web van de wereld waarin we leven. Tevens zullen leerlingen van deze vier scholen zich bij ons voegen. Jullie zullen ze zien in jullie lessen, in de gangen, en zelf bij sociale gebeurtenissen. Ik vertrouw erop, dat jullie jezelf keurig zullen gedragen en zeer waarschijnlijk vriendschappen smeden, die vele jaren zullen duren.’

Toen Knappert klaar was, werd de Grote Zaal verzwolgen door babbelende stemmen. Er werden vragen naar het podium geschreeuwd, maar Knappert wuifde ze met een glimlach weg.

‘Voor de overgebleven details,’ balkte hij, ‘laat ik jullie achter in de bekwame handen van jullie nieuwe Directeur. Geniet van jullie avonturen elders, dames en heren, en maak ons trots.’

Daarmee liep Knappert van de voorkant van het podium, nog altijd stralend en zwaaiend, terwijl de leerlingen in opgewonden verwarring naar elkaar riepen. Schoolhoofd Degout, merkte James, was vanuit zijn stoel opgestaan. Hij was bijna een kop groter dan de Minster van Toverkunst en benaderde stoïcijns de voorkant van het podium. Hij deed geen poging om zich over de babbelende menigte verstaanbaar te maken, maar staarde eenvoudig over de tafels. Zijn grijze ogen onbewegelijk, kennelijk gefixeerd op de tegenoverliggende muur. Geleidelijk aan werd het in de Grote Zaal rustig en maakte plaats voor een soort gespannen, afwachtede, stilte.

Toen Degout uiteindelijk sprak was zijn stem erg diep, raspnd als molenstenen in een waterput. ‘Jullie zullen ieder,’ begon hij zacht, bijna monotoon, ‘je inschrijven om niet meer dan vier, en niet minder dan twee klassen per gekozen school te volgen. De klassen zullen eenzelfde waarde toegekend krijgen als hier in Zweinstein, behalve bij de York Fijnste Academie, waar professor Tina Grenadina Kers dit zal waarderen. Hij pauzeerde en liet zijn blik zakken, langzaam turend over de volle afdelingstafels. ‘Zoals de betere onder u zich hopelijk al gerealiseerd hebben,’ hij ging een beetje minder streng door, ‘bezetten de meeste van deze scholen erg verschillende tijdzones dan de onze. Voor uw gemak heb ik gezorgd voor een kleine gift aan de school, een

zeer oud instrument, onder vergelijkbare omstandigheden vele eeuwen geleden gebruikt, die u waar nodig zal begeleiden naar uw verschillende afspraken.'

Hierbij draaide Degout zich langzaam om. Anders dan de Minster van Toverkunst, bewoog de nieuwe Directeur zich langzaam, doelgericht en eng krachtig. Hij stak een geopende hand in de richting van het zwart bedekte object onder het roosvormige raam. Dan, met een korte beweging van zijn pols, viel het doek weg en kwam terecht achter de Hoofdtafel. Alle ogen in de Grote Zaal keken.

Het was een klok, zoals James nog nooit gezien had. Hij was zeker zo groot als de Directeur zelf, gemaakt van glanzend gepolijst zwart hout, voorzien van duizelingwekkend gesneden lijnen, krullen en symbolen. Er was een grote wijzerplaat, wit als de maan en versiert met sierlijke wijzers, de huidige tijd aangevend (op deze wijzerplaat stond "ZWEINSTEIN" in gloeiende blauwe letters). Vier kleinere wijzerplaten omgaven de grote, ieder van deze gaven andere tijden aan en waren voorzien van namen van de vier andere scholen. Achter de grootste wijzerplaat, tikkend een druk bezig, zat een lading tandwielen, radertjes en vliegwielen, beschermd door een zwaar ijzeren hangslot bevestigd aan het scharnier van de wijzerplaat. Een enorme koperen slinger hing aan de onderkant van de klok, langzaam van links naar rechts slingerend.

'Dat,' hijgde Fleur in ontzag, 'moet het meest glorieus lelijke ding zijn, dat ik ooit gezien heb.'

'Ik ga er van uit, dat de uitleg jullie zeer duidelijk is,' zei Degout, zich langzaam teruggedraaiend naar de afdelingstafels. 'Zijn er nog vragen?'

Ondanks het lawaai van stemmen kort daarvoor, bleef het nu nerveus stil in de Grote Zaal. Op een of ander manier leek het erop, dat niemand zich genoeg voorbereid voelde het nieuwe Schoolhoofd aan te spreken. James keek in het rond, wachtend op een opgestoken hand. Uiteindelijk, na iets weggeslikt te hebben, stak hij zijn eigen hand op.

Degout zag het en zijn ogen, als dit al mogelijk zou zijn, vernauwden zich en glinsterden. 'Meneer Potter, dan,' gromde hij. 'Vooruit, jonge man,'

'Ik, euh... denk, dat sommigen van ons zich iets afvragen, meneer...,' hakkelde James, zijn blik verleggend van Degout naar de metalen kist aan het begin van de Griffioendortafel. 'Ik bedoel, ik zelf heb nog nooit gehoord van een school met de naam, York Fijnste Academie. Kunt u ons misschien vertellen welke magisch bestuur hieraan verbonden is?'

Degout staaarde langdurig, hard, naar James. 'Meneer Potter, u verbaast me,' zei hij met zijn diepe raspende stem. 'De York Academie is niet verbonden met enig magisch bestuur. Uw punten op de York Academie kunt u verdienen bij professor Kers, zoals u weet. Madam Kers is uw professor van Drezel Studies. De York Academie, hiervan zult u niet opkijken, meneer Potter, is een Drezelschool.

‘Dit is geen kleine verandering,’ siste Fleur toen de menigte uiteen ging en de Ontvangst Hal instroomde. ‘t Is verdorie een complete revolutie! Dreuzels op Zweinstein!? Wacht tot ik dit tegen Pap en Mam zeg!’

‘Wat kunnen *wij* op een Dreuzelschool leren?’ klaagde Govert schril fluisterend. Hoe een lading vervelende, televisiekijkende... auto rijdende...’ hij maakte een vage beweging met zijn hand, ‘Euh... niet-bezem-vliegend, toverstokloos - -’

‘Hou je kop, Govert,’ sist Roos naar hem, zich een weg banend door de drukke Ontvangst Hal.

Een soort doffe verdwazing zweefde over de gehele groep, terwijl zij zich langzaam, onder geïrriteerd mompelen naar een verzameling van vier grote, ingelijste, perkamenten voortbewogen, die bij de hoofdingang hingen. Geschreven in vloeiend schrift stond er, op ieder van de perkamenten, de naam van een van de vier scholen. Eronder stonden de namen vermeld van de beschikbare klassen van de school, met ruimte voor de leerlingen om zich in te schrijven.

‘Hé, Ralph, maak eens ruimte voor ons,’ zei James, de grotere jongen voor hem duwend en zo hem als een ram te gebruiken, om door de meute heen te komen. Ralph baande zich ongemakkelijk een weg naar de voorkant van de groep, stoppend in de buurt van het Klammfelsperkament. James keek om zijn vriend heen. Nog niemand had zich ergens voor ingeschreven. Opvallend, de meeste belangstelling was gevestigd op het Dreuzelschoolintekenvel. Aan het eind van die groep staarde Fiona Vierweg er met openlijke walging naar.

‘Algebra twee,’ las ze hardop, haar stem druipend van weezin. ‘Wat voor soort achterlijk onderwerp is dat?’

‘Wat denk je dan van deze?’ riep Tim Bosch wijzend uit. ‘De geschiedenis van het “Verenigd Koninkrijk”! Wat, zonder de vermelding van de Gobelinoopstand? Of de Oorlog van de Rode Magiërs? Is het meer als, “Geschiedenis zoals Dreuzels hem kennen, met alle spannende stukken eruit gehaald”.’

Er klonken meer spottende stemmen, die gezamenlijk een tirade werden. Scorpius perste zich opeens langs James en liep naar het intekenvel voor de York Academie, bedachtzaam aan zijn kin krabbelend.

‘Dit is er wel een,’ riep hij, over zijn schouder kijkend met een halve grijns en wijzend met zijn veer. ‘Biologieles. Daar heb ik over gehoord. Ze bestuderen dode dieren door ze in kleine stukjes te snijden. Hart, longen, spieren en pezen, ogen en hersenen...’ Hij draaide zich weer naar het inschrijfvel en zoog nadankend aan de top van zijn veer. ‘Sodeju, ik ga ervoor.’

Daarmee, stapte hij naar voren, schreef zijn naam op het perkament en onderstreepte hem twee keer. De groep duwde zich in zijn kielzog verder, aarzelender babbelend. Roos en James wisselden blikken uit.

‘Hij houdt ervan mensen te irriteren,’ zei ze zachtjes.

‘Waaronder jij, wed ik,’ knikte James, een grijns onderdrukkend. Ze stompte hem hard tegen zijn schouder en zwierde naar het Beauxbaton intekenveld.

Ralph liep naar James. ‘We kunnen ons inschrijven voor Alma Aleron. Misschien kunnen we in de klassen van Daan komen, niet?’

James knikte enthousiast. ‘Perfect! Ik probeer hem via de scherf op te roepen om te vragen welke klassen hij dit jaar gaat volgen. Dan kunnen we ons morgen vóór het ontbijt inschrijven.’

Eenstemmig stapten de jongens naar voren en onderzochten de andere perkamenten. Na een korte overweging tekenden ze beiden voor een klas bij Klammfels (*Praktisch Voorspellen*, het Klammfels vergelijk met Zweinsteins’ Profetieën) en krabbelden net hun namen bij een klas op Beauxbaton, toen Roos aankwam en over James’ schouder tuurde.

‘Jullie schrijven je toch niet *echt* in voor Theoretische Rekenkunde?’ zei ze achterdochtig.

‘Net gedaan,’ antwoordde James, zijn naam op het perkament bewonderend. ‘Hierdoor kunnen we hier de Rekenkundelessen van professor Snijder vermijden. Als ik maar half de kans krijg hem te vermijden, doe ik dat.’

Ik heb het overwogen, om dit jaar in de Verenigde Staten te blijven, alleen maar om onder zijn lessen uit te komen,’ knikte Ralph.

‘Heeft een van jullie het geringste idee wat Theoretische Rekenkunde eigenlijk *is*?’ vroeg Roos, haar hoofd opheffen en een wenkbrauw optrekkend.

James en Ralph keken naar elkaar en haalden hun schouders op.

Roos knikte kort en glimlachte. ‘Ik zie jullie dan wel in de les!’ Ze draaide zich soepel om en stapte naar de trappen.

Ralph fronste haar na. ‘Misschien kunnen we beter eerst bij haar navragen, voor we nog iets anders doen.’

James schudde geërgerd zijn hoofd. ‘Negeer haar. Ze weet niets meer dan wij doen. Kom op. Laten we gaan kijken wat er op de Drezelschool nog over is.’

De twee gleden naar het laatste perkament, dat nu verrassend vol was. Erbij, hing er nog steeds een groep rond, kwebbelend in een gemende nieuwsgierigheid en minachting.

‘Dat wordt tenminste een gemakkelijke S.L.I.J.M.B.A.L.,’ merkte Jos Tollens op, zijn naam op het perkament zettend. ‘Maakt niet uit wat voor idioot

Dreuzelonderwerp we nemen, het telt gewoon voor Dreuzel Studies. We kunnen de lessen slapend doorbrengen, als we dat willen.'

James knikte ongemakkelijk. Hij boog zich naar Ralph. 'Denk je, dat iets als dit ooit zou zijn gebeurd, zonder de Nacht van de Onthulling?'

Ralph schudde zijn hoofd. 'Mij Pa zegt, dat de hele magische wereld op de rand balanceert. De Eed van Geheimhouding is gebroken. De mensen houden tegenwoordig uit gewoonte hun mond, maar dat zal niet zo blijven. Het is logisch om voorbereid te zijn.'

'Maar... dit is wat *zij* altijd wilden,' fluisterde James. 'Al die Progressieve Element ruziezoekers als Tabitha Kraaieveld - - ze hebben continue aangedrongen op onthulling van de toverwereld, alleen maar om uiteindelijk de Dreuzelwereld over te nemen zonder enige inmenging van het magisch bestuur. Ze zullen hun zin krijgen als de Eed van Geheimhouding wegvalt.'

'Nou,' schouderde Ralph, 'Als dat is wat het Progressieve Element altijd al wilde, is het Petra, die het hen op een dienblaadje heeft aangereikt.'

James zuchtte zwaar. Hij wilde daar niet aan herinnerd worden.

Ralph deed een stap naar voren. 'We moeten de sprong maar wagen, hè?' zei hij, een veer tevoorschijn halend. Hij bekeek het bijna volle perkament. 'Wat denk je van... lichamelijke opvoeding?'

James schudde bitter zijn hoofd. 'Maakt mij niet uit. Ik heb geen flauw idee wat dat is.'

Ralph zette zijn naam op het perkament. 'Wil je dat ik jouw naam er ook op zet?'

'Maakt me niet uit. Schiet nou maar op. Ik wil kijken of we Daan op de Scherf kunnen oproepen.'

Ralph krabbelde James' naam op het Yorkperkament.

'Ik moet naar de kelder,' zei hij zich omdraaiend. 'De eerste nacht is altijd een hoop gedoe, en ik moet toegeven, ik heb de kamers soort van gemist. 'Wil je een poosje mee? De dingen zijn een stuk minder zompig, nu Kraaieveld weg is, samen met haar Hoektand en Klauwen.'

James schudde zijn hoofd. 'Bedankt. Ik moet naar boven en er zeker van zijn, dat Lily goed terecht komt. Trouwens, euh - ' hij stopte, beseffend dat hij bijna het mysterieuze pakket van zijn vader zou benoemen. 'Euh... ik moet nog uitpakken. Een plekje vinden. Je weet wel.'

Ralph knikte afgeleid. 'Het is goed om terug te zijn, is het niet? Ondanks alles.'

James was het hier mee eens, maar kon het niet helpen om gevoelens van vage angst te merken, die hij het vorige schooljaar gehad had. Dingen veranderden zo snel, dat zelfs Zweinstein anders aanvoelde. Hij wenste Ralph bij de trappen goedenacht en draafde de trap op, gevolgd door een groep opgewonden, zich vergapende, eerstejaars.

Toen ze het glas-in-loodraam van Hercules passeerden, was James blij verrast, ondanks zijn zorgen, om te zien, dat het raam nog altijd aan opvallende gelijkenis vertoonde met Scorpius Malfidus. Sommige dingen, bedacht hij zich wrang, zouden waarschijnlijk nooit veranderen.

De overloop buiten de Griffendoor leerlingenkamer was vol met jongere leerlingen, de meesten pleitten en schreeuwden naar de Dikke Dame, die gereserveerd in haar lijst zat, koppig een andere kant uitkijkend. James zag Henk Throon, een vijfdejaars en al jaren de Griffendoor drijver, tegen een muur geleund staan. Hij keek op, toen James naar hem toeliep.

‘Geen van hen kent het wachtwoord,’ legde Henk, schouderchokkend, uit.

James knipperde en keek naar het portret. ‘Wie heeft het wachtwoord dan?’

‘De nieuwe Klassenoudste, denk ik.’

‘Enig idee waar hij uithangt?’ vroeg James, de groep onderzoekend aankijkend.

‘Je praat met hem,’ grinnikte Henk, een glanzende badge uit zijn gewaad halend en omhoog houdend. ‘Wie zou dat gedacht hebben, hé?’

James keek naar de badge en toen naar de lange jongen. ‘Nou dan, meneer Klassenoudste... mag ik het nieuwe wachtwoord?’

‘Ik wachtte gewoon tot iemand het vroeg,’ antwoordde Henk, zich van de muur afduwend. ‘Opzij allemaal! De nieuwe Klassenoudste wil erdoor en ik bedoel niet meneer Potter hier, hoewel jullie hem kunnen bedanken voor het herkennen van een autoriteit, als hij er een ziet. Goed dan. Vorm een mooie rechte rij, of zoiets.’

Henk baande zich een weg door de mopperende menigte en richtte zich op voor het portret van de Dikke Dame.

‘Prantzvigor!’ verkondigde hij ferm.

‘Dat zal een keer tijd worden,’ mompelde de Dikke Dame. Het portret zwaaide open en onthulde het lawaai en de warmte van de vertrouwde leerlingenkamer.

‘“t Is een Bulgaarse energiestimulans,’ legde Henk uit toen de menigte hem en James vooruit schoven. ‘Ik probeer de hand te leggen op de lading van dat spul voor het Zwerkbalzeizoen. Als je besluit om dit jaar op te komen dagen, dan kun je het misschien zelf uitproberen.’

‘Ik zal er zijn,’ zei James beslist, naar de open haard lopend terwijl de groep in de al overvolle ruimte stapte.

Henk knikte sceptisch, maar zijn reactie werd overstemd door een plotselinge opgewonden gezongen uiting. James draaide zich nieuwsgierig naar het lawaai en besefte, dat het lied voor hem bedoeld was. Karel Krauwel stond onder en eigengemaakte vlag met daarop de woorden ‘WELKOM TERUG JAMES’ in glanzend gouden letters. Naast Karel stonden een zestal jonge Griffendooren, die terwijl ze zongen, allemaal naar James glimlachten. James was er dankbaar voor, dat hij vrijwel niets van de tekst kon horen, maar toen ze het bereikten en het volume

van hun stemmen verdubbelden was het refrein duidelijk genoeg: "Een Potter is terug op Griffoendor! We zijn nu weer tesaam! Wij misten hem op Griffoendor! En Potter is zijn naam!"

James verwijfde zijn ogen vol afgrijzen. Hij keek paniekerig de kamer door en zag de oudere leerlingen met uitdrukkingen van wrang amusement tot milde irritatie de situatie gadeslaan.

'Karel!' riep James, met opgeheven handen op het groepje afstormend, maar het clubje begreep zijn beweging verkeerd. Ze sprongen vooruit, groepte zich rond hem en sloegen hun handen ineen, hem omringend terwijl ze het laatste vers zongen. James probeerde boven hen uit te schreeuwen, maar ze grijnsden alleen maar vrolijk, springend en zich rond hem verdringend. Uiteindelijk zakte het lied weg en liet James zijn armen langs zijn zij vallen.

'Welkom terug, James!' riep Karel, bijna trillend van geluk. "Ik hoop, dat je het leuk vond! We hebben de afgelopen weken per uil aan het lied gewerkt, ik en Siebrand en Sjanien. We konden niet echt oefenen, maar ik ging er vanuit...'

James maakte zich los van de groep, terwijl hij achteruit liep, stroomde het bloed naar zijn wangen. 'Tuurlijk, Karel. Euh, bedankt, denk ik. Alleen, weetje... in Merlijn's naam, zing dat lied nooit meer.'

Karel's wenkbrauwen fronste even, maar dan trok dit weg toen er een nieuwe gedachte bij hem opkwam. 'We willen alles horen over wat er op het laatst in de Verenigde Staten is gebeurd!' raspte hij opeens, zijn opmerking zo schrill, dat hij door de hele kamer ging. 'Jij was erbij, toch? Jij zat er midden in op de Nacht van de Onthulling! Hoe was het? Wist je, dat ze het ging doen? Zag je hoe Merlijn haar probeerde te stoppen?'

James bleef achteruit lopen, zijn handen omhoog. 'Karel, ik kan niet... ik kan er echt niets vertellen over- -'

'Ja,' riep iemand anders. James' blik schoot naar de stem en zag een knappe jongen, die hij niet herkende. 'Vertel op, Potter. Wat voor soort held was jij die nacht. Wat heb jij gedaan om je vriendin te stoppen, om een duizend jaar oud magisch geheim te ruïneren?'

James keek de jongen stomverbaasd aan. Hij besepte, met stijgend afgrijzen, dat de leerlingenkamer volledig stil was geworden. Scorpius stond in de deuropening naast Roos, haar ogen gespannen en behoedzaam.

'Laat hem met rust, Lodewijk,' zei Henk Throon zachtjes, in een luie stoel neerploffend. 'James hoeft zich tegenover ons niet te verantwoorden. Toch, James?'

'Jep,' beaamde de knappe jongen, Lodewijk, zijn ogen vernauwt naar James. 'Hij is een *Potter*.

James wilde in het deftige rode tapijt van de leerlingenkamer zakken. Zijn wangen branden en hij besepte, dat het maar deels door verlegenheid kwam. Zijn handen waren naast zijn zijde zo strak tot vuisten gebald, dat het wel stenen leken. Met een grote inspanning ontspande hij ze.

Stemmen begonnen opnieuw de leerlingenkamer te vullen toen het ogenblik, gelukkig, voorbijging.

‘Sorry, James,’ fluisterde Karel naast hem. ‘We wilde je niet in de problemen brengen. We wilden alleen maar...’

James schudde zijn hoofd. ‘‘t Is wel goed, Karel. Denk ik. Alleen... geen liedjes meer. Oké?’

Vanaf een hoektafel kruisten de blikken van Lily en James. Hij begon naar haar toe te lopen, maar zij keek snel opzij.

‘Misschien moet je haar een beetje de ruimte geven,’ mompelde Roos, James aan zijn elleboog naar het haardvuur trekkend. ‘Na dat alles, wil ze er misschien niet iedereen aan herinneren wiens zusje ze is.’

‘Laat los,’ gromde James, zijn elleboog lostrekkend, maar zijn nicht naar het vuur volgend. ‘Wie is die Lodewijk gast eigenlijk?’

‘Lodewijk Vervark,’ fluisterde Roos. ‘Vorig jaar hierheen gekomen van Bremmel Waag.’

‘Bremmel Waag? De snobbige privéschool? Dat verklaard waarom hij zo’n zak is. Wat weet *hij* over Petra en wat er vorig schooljaar is gebeurd?’ hij wende zich naar Roos en keek haar doordringend aan. ‘En hoezo noemt hij haar mijn vriendin?’ siste hij woest. ‘Ik had hem direct moeten vervloeken!’

‘Het is maar een grap, James,’ antwoordde Roos zonder hem aan te kijken. ‘Sinds jij en Petra in de Triumvirate geliefden speelden...’

‘Ga even zitten, Potter,’ adviseerde Scorpius scherp, James naar een bank sturend.

‘Nee,’ spooog James, Scorpius hand opzij duwend. ‘Ik ben verdorie nog maar vijf minuten terug en er is al weer drama. Gaat dit zo het hele jaar worden?’

Scorpius rolde met zijn ogen en draaide zich weg. ‘Prima. Blijf dan maar staan.’ Hij zakte op de bank en keek James aan. ‘Maar ik heb je gewaarschuwd, als je je dat kunt herinneren.

‘Waar gaat dát over,’ eiste James dreigend.

‘Voor het eind van het schooljaar,’ antwoordde Scorpius. ‘Ik zei je, dat je niet je gevoelens voor Petra in de weg moest laten komen. Ik zei je op te letten, omdat het lot een manier heeft om jullie Potters in het midden van de geschiedenis te zetten.’

‘Je weet niet waar je het over hebt,’ kookte James met een lage stem.

‘James,’ fluisterde Roos, een poging wagend om tussen hen in te komen, maar James schudde zijn hoofd, nog steeds recht in Scorpius’ ogen kijkend.

Scorpius beantwoordde James’ blik. ‘Ik zal je vertellen wat ik wel weet, Potter,’ zei hij vlak. ‘Ik weet, dat mensen nogal behoorlijk gewend zijn geraakt aan de Potter’s, die de dag redden. Het is logisch, dat ze een beetje teleurgesteld zijn over de eerste Potter, die alles verpest.’

James kon nauwelijks geloven wat hij hoorde. Hij keek onaangenaam naar de blonde jongen, zijn handen weer tot vuisten gebald.

‘Zo bedoelen we het niet, James,’ begon Roos, maar James draaide zich opnieuw naar haar.

‘We?’ herhaalde hij woedend. ‘Je staat aan *zijn* kant?’

‘We zijn het er *niet* over eens,’ hijgde Roos, ze probeerde James in de bank te trekken. ‘Het is gewoon, dat niemand echt weet wat er op de Nacht van de Onthulling gebeurd is. We weten meer dan de anderen, maar dan nog. Jij hebt haar geholpen. Petra kon niet gedaan hebben wat ze deed zonder jou, Ralph en Daan. Het was jouw schuld niet, maar niet iedereen denkt daar zo over...’

James schudde in sprakeloze woede nog steeds zijn hoofd. ‘Ik kan het niet geloven,’ zei hij zachtjes. ‘Niemand van jullie begrijpt het. Niemand van jullie weten waar ze het over hebben, Judith *gebruikte* Petra. De Vrouwe van het Meer zit hier achter...’

‘Maar, James,’ drong Roos ongemakkelijk aan, ‘Niemand *zag* deze Vrouwe van het Meer persoon. Zelfs je vader niet. Het is niet, dat we je niet geloven, maar probeer je eens voor te stellen hoe het er voor de rest van ons uit ziet. De volledige toverwereld werd door *Petra Morgenster* onthuld. Ze is de eerste *Internationale* Nummer Een Ongewenste Persoon, sinds tijden. Ze loopt nog steeds vrij rond en niemand weet wat haar volgende actie zal zijn, of zelfs waar ze toe in staat is.’

James kon er niet meer naar luisteren. Hij wendde zich van zijn nicht af, woede en ellende grepen hem naar zijn keel en zijn kaken, en hij stampte de trappen op naar de jongensslaapkamer, zonder nog een woord te zeggen.

Als er een ding was wat hij niet had kunnen voorspellen, was het het feit, dat de ware schurk van deze hele nachtmerrie, de Vrouwe van het Meer - die Petra gemanipuleerd had, had ingebroken in de Kluis der Lotsbestemmingen, en uiteindelijk zijn dappere nichtje Lucy had vermoord - in staat was te ontsnappen zonder te zijn opgevangen. Niemand, met uitzondering van James zelf, Ralph en Daan, hadden haar kennelijk ooit gezien. James dringende pogingen om Judith, en haar wrede doel, aan de hooggeplaatste mensen te verklaren, waren gestrand in een uitputtende frustratie. Zijn vader geloofde hem, maar de rest van het Ministerie deed dit niet, en er was maar zoveel wat Harry Potter, zonder de volledige steun van zijn leidinggevenden, kon doen. Een paar mensen, waaronder Titus Hardsteen, de partner van zijn vader, waren zover gegaan te zeggen, dat James herinnering aan Judith niet meer was geweest van een illusie, door Petra opgelegd, in een slinkse poging de schuld op een ander te schuiven. Titus verborg zijn ongeloof over de Vrouwe van het Meer niet, noch zijn rechtlijnige denken om Petra, koste wat het kost, gevangen te nemen.

Titus stond daar niet alleen in. Zoals Roos gezegd had was ieder magisch bestuur in de wereld was op zoek naar Petra, met de opdracht haar onmiddellijk te onderwerpen, waarbij geen middel geschuwd diende te worden. Niemand zou haar

mysterieuze krachten opnieuw onderschatten, ondanks dat de bron van haar krachten een volledig raadsel was.

James, echter, kende Petra's geheim. Ze had het bevestigd op de Nacht van de Onthulling. Ze was een bezweerdster, waarschijnlijk de eerste van haar soort die ooit over de wereld had gelopen. Ze was niet slecht, wist hij (of hoopte daar wanhopig op). Maar ze was inderdaad erg machtig, maar haar macht was dubieus. De Vrouwe van het Meer had deze macht gebruikt, gemanipuleerd, en als ze de kans kreeg, zou ze het weer doen.

'Er is niets wat ik daar aan kan doen,' mompelde James boos tegen zichzelf, zijn rugtas op het voeteneinde van zijn bed gooiend en er naast zakkend. De ronde slaapzaal was gelukkig leeg. Luidruchtige stemmen klonken zacht op, vanaf de treden van de leerlingenkamer. James meende het gelach van Lily te horen. 'Het is niet mijn probleem. Wat maakt het uit als de rest van hen me niet gelooft? Ik heb ze niet nodig.'

Dat was natuurlijk niet waar. Zelfs hij wist dat.

Hij graaide ruw door zijn hutkoffer en vond de Scherf, verpakt in een stuk wit doek. Ongeduldig pakte hij hem uit en gooide het doek opzij. De magische spiegel liet zilverachtige rook zien, dik en eindeloos rollend, alsof het een doorgang was naar het hart van een stormwolk. Deze spiegel was de tweeling van degene die Merlijn Ambrosius vorig jaar aan James had gegeven. De andere was nog altijd in de Verenigde Staten, toevertrouwd aan Daan Wilstra, een van James' beste vrienden. De spiegels waren beiden deel van een heel, monsterlijk krachtige (hoewel grillige) Amsera Certh, die had toebehoord aan Merlijn, totdat deze de spiegel te gevaarlijk achtte. In gelijke delen gebroken, waren de scherven tot niet meer in staat dan alleen maar communicatie. James' Scherf was in eerste instantie aan James' vader geven, maar was voor zijn feitelijk doel (draagbare communicatie van de Verenigde Staten naar het hoofdkwartier van het Ministerie) niet langer nodig. Nu deed het dienst als een verbinding naar Daan op de Amerikaanse school Alma Aleron.

'Spiegel, spiegel, scherf van drie, een van mijn,' mompelde James, 'toon me waar ik wens te zijn.'

Het oppervlak van de Scherf begon helder te worden en toonde het interieur van een verduisterde kamer. James tuurde nauwkeurig in het glas. De ruimte was klein en volgepropt, met een steil schuin plafond, bedekt met posters en vlaggen boven een enkel raam. Een rommelige bult onder het raam onthulde zich als een bed, bedekt met een assortiment kleding, stapels dekens en kussens, opengeslagen leerboeken en een indrukwekkende collectie lege dropsodaflessen. James sloeg zich tegen zijn voorhoofd, denkend aan het tijdsverschil. Het was nauwelijks middag in Amerika. Daan was niet in zijn slaapzaal op de bovenverdieping van het Zombiehuis in Alama Aleron. De geel met zwarte Zombievlag - met een scheelkijkende schedel die zijn tong uitstak - hing voor het raam, het licht tegenhoudend. Zoals hij nu kon zien, had Daan de Scherf aan zijn deur gehangen. James zuchtte geagiteerd. Wetend, dat hij deze avond geen antwoorden zou krijgen over welke lessen Daan dit jaar zou gaan volgen.

Op dat ogenblik viel James' blik op iets ver weg in de slaapkamer. Het glansde zacht, net in het verre eind van de verduisterde ruimte. Hij kneep zijn ogen tot spleetjes, onwillekeurig zijn eigen Scherf draaiend en kantelend, alsof hij op die manier zijn zicht op de ruimte daar kon veranderen. De glans leek van een versleten schoolbord te komen, opgehangen tegenover het steile schuine dak. Erop geschreven waren notities en gekrabbel, de magische inkt gloeide in het duister flauw groen. Er was een beledigende tekening van professor Jackson (natuurlijk) en een paar stukken van grove limericks. Daaronder, geschreven in rommelige hoofdletters, was een kennelijke geheugensteun van Daan aan zichzelf: EXP COMM 10.15!!

James fronste hier een paar seconden naar, totdat het bij hem daagde. Daan maakte deel uit van een schoolprogramma, met aan het hoofd Kanselier Benjamin Franklin, die zich bezig hield met experimentele magische communicatie. Kennelijk zou er om kwart over tien (of dat 's morgens of 's avonds was, was niet duidelijk) een bijeenkomst zijn. Jammer genoeg had James weinig aan deze informatie.

Hij overwoog om tegen de Scherf te tikken in een poging Daan wakker te maken, maar met enige tegenzin zag hij hier van af. Hij moest morgen maar proberen met Daan in contact te komen. Hij graaide het witte doek terug en pakte de Scherf weer in. Voorzichtig borg hij hem weer onder in zijn hutkoffer op. Rusteloos en ontevreden, wetend, dat het nog te vroeg was om te gaan slapen, maar geen zin om naar de leerlingenkamer te gaan, begon James zijn pyjama vast aan te trekken. Hij wilde net zijn rugzak op zijn nachtkastje gooien, toen hij zich het pakketje herinnerde wat hij erin gestop had, dat hij van zijn vader had gekregen.

Onmiddellijk plofte hij op het bed en stak zijn arm in de rugzak en groef om het ergens onderin vandaan te halen. Hij voelde het, ingepakt in papier, greep ernaar en trok het gretig te voorschijn, zijn rugzak achteloos op de grond gooiend.

Hij pakte het haastig uit, het dikke, ruwe papier opzij werpend.

Het was een kleine compacte bundel, bijeen gehouden door een stuk draad, James zag direct wat het was, zijn ogen puilden van verrassing en verwarring uit. Het was zijn vaders Onzichtbaarheidsmantel. Nauwelijks gelovend wat hij zag, draaide James hem om en vond een kleine brief, weggestopt onder het draadje, hij pakte het en vouwde het op de samengevouwen mantel open.

James

Dit is geen cadeau. Het is een stuk gereedschap en ik wil dat je het alleen gebruikt, zoals ik je verteld heb. Er is dit jaar een heleboel aan de hand en ik kan, op een gegeven ogenblik, aan je vragen om in Zweinstein mijn ogen en oren te zijn. *Als dat gebeurt* zal de mantel een goede hulp zijn, zoals je goed weet. Tot die tijd, *houdt hem veilig*. Verstop hem goed. Ik zeg dit niet alleen als je vader, maar ook als een Schouwer.

En om er zeker van te zijn; je zult merken dat de Sluipwegwijzer er niet bij zit. Ik houd deze bij de hand, omdat, zoals je al een tijdje weet, hij inmiddels net zo goed op mijn bureau werkt als bij jou

op school. Ermee kan ik, zo vaak als ik kan, de boel in de gaten houden, niet in het minst jou. Snap je wat ik bedoel?

James begreep wat zijn vader bedoelde. Met de Sluipwegwijzer kon hij gemakkelijk zien waar James op ieder moment was, daarvoor, als James de Mantel voor zijn eigen doeleinden zou gaan gebruiken, zat het er dik in dat zijn vader dit zou zien, en mogelijk ook anderen. *Maar* mijmerde James ondeugend, *Pap kan niet altijd kijken.*

Er stond nog meer op:

Ik kan me voorstellen hoe het dit jaar voor je moet zijn, jongen. Het is niet leuk om onbegrepen en niet geloofd te worden. Ik weet hoe dat aanvoelt. Ga er niet tegenin. Probeer rustig te blijven bij hen, die echt de waarheid willen kennen. Die zal zich uiteindelijk onthullen. Vertrouw me hierop, James.

Heb een prettig jaar,

Pap

James las de laatste regels een paar keer opnieuw, fronsend als hij dacht aan Roos en Scorpius en de rest in de Leerlingenkamer. Zelfs Lily, zijn kleine zus, wilde niet met hem gezien worden. Misschien dat zijn vader, de beroemde Harry Potter, inderdaad wist hoe het was om niet geloofd te worden en belachelijk te worden gemaakt, zelfs door degene die het dichtst bij hem stonden. Maar dat maakte niet dat James zich beter voelde.

Hij begon het briefje op te vouwen, maar bedacht zich. In plaats daarvan legde hij het schrijven op zijn nachtkastje en pakte zijn toverstok.

‘Incendio,’ zei hij zachtjes, de spreuk zo zwak als mogelijk gebruikend. Een korte vonk schoot uit zijn toverstok en legde zich over het perkament, deze reducerend tot een hoopje verkreukelde as. James blies erop waardoor de as uiteenviel als een dunne zwarte wolk. Hij knikte tevreden: als hij zou gaan werken als spion voor zijn vader, bedacht hij, kon hij het maar beter goed aanpakken.

James verborg de Onzichtbaarheidsmantel zorgvuldig op de bodem van zijn hutkoffer en sloot hem af. Daarna maakte hij zich verder klaar om naar bed te gaan, sloeg de dekens van zijn hemelbed terug en ging languit op het matras liggen. Daar lag hij, klaarwakker naar het donkere plafond starend.

Hij dacht aan de Onzichtbaarheidsmantel.

Langzaamaan verdwenen de stemmen uit de Leerlingenkamer. Jos Tollens en Govert Wartel kwamen de slaapkamer in, lachend en zacht pratend. James deed alsof hij sliep. Kort daarop stommelde Scorpius de trap op. Tussen zijn oogspleetjes door keek James boos naar de binnenkomst van de blonde jongen. Op een of andere manier sliep Scorpius nog steeds bij de Griffoendoren, die een jaar ouder waren, net als in het eerste jaar, toen de andere eerstejaars hem uitgezonderd hadden van hun slaapkamer.

Scorpius keek naar James en leek te weten dat hij wakker was, James draaide zich nadrukkelijk om, zijn rug naar Scorpius kerend.

Uiteindelijk werden de kaarsen uitgemaakt. Het opwindende begin-van-het-schooljaar gemompel van James mede Griffioendoren (uitgezonderd Scorpius, die liever met zijn bril op las dan te praten met zijn slapiës) stierf langzaam weg.

James kon niet in slaap komen. Hij draaide terug op zijn rug en staarde weer naar het plafond.

Hij dacht opnieuw aan de Onzichtbaarheidsmantel.

Pap zou vanavond vast nog niet kijken, dacht hij.

Niet veel later schopte hij zijn dekens weg en klom stilletjes uit zijn bed.

2. “Broederschap en Verdraagzaamheid”

De leerlingenkamer was vrijwel verlaten, het enige licht kwam van het doovende vuur uit de openhaard. Billie Bitterklaver zat op een liefdesstoel bij het raam, zijn hoofd dicht bij de vijfdejaars Wilma Winters, haar lange blonde haar verlicht door het vuur. Ze giechelde zachtjes en Billie legde zijn arm om haar heen, haar naar zich toetrekend.

James liep op zijn tenen naar de portretopening, bukkend zodat zijn voeten niet zichtbaar waren onder de plooiën van de Onzichtbaarheidsmantel. Het portret zwaaide met een kleine, maar langdurige kraak open, waardoor Billie en Wilma haastig op de liefdesstoel uit elkaar schoven.

James keek door de stof van de mantel naar hen. Zij keken argwanend zijn kant op, zonder hem te zien, naar de portretopening starend om te zien wie er tevoorschijn zou komen. Voorzichtig kroop James door de opening, de blikken van hen prikkelden hem vreemd, terwijl hij er doorheen ging.

'Misschien is het een geest,' fluisterde Wilma.

'Als het Kannewasser is, die zijn Entiteit van Stilte ongein uithaalt,'gromde Billie, 'maak ik mezelf van kant om hem een opdoffer te kunnen geven.'

Wilma giechelde weer, toen het portret achter James dicht zwaaide. De Dikke Dame was diep in slaap in haar lijst, haar deftige kleine snurk snurkend, haar vele onderkinnen lagen op haar borst.

James had geen plan. Hij wilde alleen maar door de gangen en hallen dwalen om zo misschien zijn hoofd leeg te maken. Hij was nog steeds kwaad op Roos en Scorpius. Onder deze boosheid echter, voelde hij zich het meest, gekwetst. Hij had van hen verwacht, dat ze hem zouden geloven. Het was een ding, dat de hotemetoten van het Ministerie twijfelden aan zijn verklaring over de Vrouwe van het Meer. Dat soort mensen was berucht om sceptisch over dat soort dingen te zijn. Maar Roos was zijn nicht. Ze was in het tweede jaar van Ralph en hem erbij gekomen, toen ze het gevaar van de Poortwachter het hoofd geboden hadden. Hoe kon ze nu aan hem twijfelen? Erger nog, hoe kon ze de kant van die afschuwelijke kleine kwal Scorpius kiezen?

'Ze vindt hem leuk,'spuwde hij zacht, terwijl hij een smalle wenteltrap afliep en een donkere hal binnenging. 'Da's alles. Meisjes worden altijd onlogisch wanneer ze een gozer leuk vinden.'

'Potter,' mompelde een stem zacht vanaf zijn rechterkant. 'Ik had het kunnen weten...'

James draaide zich onder zijn mantel, met opengesperde ogen de hal afzoekend. Er was niemand.

"Ik kan alleen maar door het stoppen van je voetstappen aannemen,' zei de stem vermoeid, 'dat je stomiteit verspreid, geschokt, omdat je niemand in de buurt ziet. Hoe snel je vergeet, hoewel ik niet kan zeggen, dat ik verrast ben. Doe die verdomde mantel af, Potter.'

James fronste ontzet en draaide zich heen en weer. De gang leek volkomen leeg, met uitzondering van een knetterende toorts aan het eind van de kruising, en een oud standbeeld van een gebochelde tovenaars met een opmerkelijk lange, typische staf. James liep voorzichtig naar het standbeeld toe, de mantel van zijn hoofd trekkend, maar over zijn schouders latend. Hij tuurde ernaar en draaide zijn hoofd gekanteld. De ogen van het standbeeld waren zo smal en dik, dat het leek alsof ze dichtgezwollen waren. James zwaaide met een hand voor het stenen gezicht.

'Zei u net...' fluisterde hij vertwijfeld, 'Zei u net iets?'

'Hierheen, Potter,'zei de stem overdreven geïrriteerd.

James draaide zich weer en volgde het geluid van de stem. Aan de linkerkant van het standbeeld hing een enorm schilderij met daarop voornamelijk een grote groep tovenaars, die zich rond een mechanische draak, die op een voetstuk voor de helft uit elkaar lag, verzameld hadden. De meeste tovenaars hadden het apparaat voor de

nacht verlaten en hingen slapend tegen een muur of lagen onderuit in leunstoelen met hun puntmutsen over de neus getrokken. Leunend tegen een groot rad, in de schaduwen op de achtergrond, stond een persoon met een spitse neus in een zwarte mantel. De figuur aanschouwde James vanonder lage wenkbrauwen.

‘Oh,’ zei James, naar het schilderij lopend. ‘U bent het.’

‘Je zult mij aanspreken met, professor, Potter.’ beval het vermomde portret van Severus Sneep koud, ‘Of Directeur. En je gaat nu direct terug naar je slaapzaal of ik licht meneer Vilder in over je typische, idiote, kattenkwaad.’

James stapte wat dichter naar het schilderij. ‘Ik denk niet, dat u dat zult gaan doen, professor,’ fluisterde hij. ‘Uiteindelijk durf ik erom te wedden, dat u al u geniepige kleine portretten geheim wilt houden, toch?’

‘Dreigementen, meneer Potter?’ zei Sneep. Hij klonk eerder geamuseerd dan boos. ‘Wie zou u geloven? Zeker niet het nieuwe schoolhoofd. Meneer Degout, zoals u waarschijnlijk al heb vastgesteld, is niet erg, wat iemand zou noemen... fantasierijk.’

‘Hij is een stuk hout, als u het mij vraagt,’ gromde James hoofdschuddend. ‘Wat heeft ze beziel, om een droge oude mummie aan het hoofd van de school te plaatsen?’

‘Om zielige onverlaten als jou op hun plaats te houden, denk ik,’ snoof Sneep goedkeurend. ‘Ik heb goede hoop voor meneer Degout. Ik ben in feite, nogal aangemoedigd door uw afkeer van hem. Het wordt hoog tijd, dat de positie van het Schoolhoofd opnieuw zowel gevreesd als gerespecteerd wordt.’

‘Jep, nou, dat zou u ook denken,’ verduidelijkte James. ‘Van wat ik gehoord heb, was u zo geliefd als een hoop Dixiepoep.’

Sneep liet zijn stem dalen. ‘Populariteit is bijna net zo blindmakend als liefde, meneer Potter. Zoals u beter dan wie ook zou moeten weten.’

James kookte en perste zijn lippen op elkaar. Sneep had het natuurlijk over Petra, hij probeerde hem te stangen. James opende zijn mond om te reageren, maar een plots schrill geluid onderbrak hem. Het klonk als een diepe zucht, of een harde ratelende ademtocht, komend vanuit de hoek van de kruising verderop. James schoot naar de kruising, ogen wijd, maar hij zag niets.

‘Ga naar bed, Potter,’ beval Sneep afkeurend, alsof hij het geluid niet gehoord had. ‘En als u ’s nachts rond moet sluipen, doe ons dan een plezier en draag stillere schoenen.’

James negeerde hem. Een rilling kroop onwillekeurig langs zijn ruggengraat, een sterke huivering trilde tussen zijn schouderbladen. Hij bewoog zich langzaam naar de kruising, wild kijkend, de schaduwen onderzoekend. Er was nu alleen maar stilte. Niets bewoog zich.

James stopte bij de hoek en keek er omzichtig omheen. Het was de gang van de eerste verdieping, die naar de Ontvangst Hal leidde. De hoofdtrap was nog net in de verte te zien, tegenover de Grote Zaal.

'Jaaaammmeesss.....' siste een stem direct in zijn oor. Hij kon de adem ervan voelen, hard, koud en heel nat. Hij haastte zich er weg van, weg van het verrukte gelach en struikelde over de Onzichtbaarheidsmantel. Die werd van zijn schouders gerukt en verstrengelde zich om zijn voeten, waardoor hij onzacht op de stenen vloer terecht kwam. Nog altijd lachte de stem, onzichtbaar, en galmde doelloos door de gang. Het was een vrouwelijk geluid, maar waanzinnig en chaotisch. James' bloed werd door het geluid ervan ijskoud. Hij kroop er als een krab weg van, glibberend en glijdend over de koude vloer. Hij besepte vaag, dat deze nat was. De Onzichtbaarheidsmantel zoog het vocht op en sloeg hem toen hij probeerde op te staan. Hij begon te rennen. Zijn voetstappen kletsten nat op de vloer.

Hij bereikte de Ontvangst Hal, nog steeds wild over zijn schouder kijkend en klapte frontaal tegen iets, dat aanvoelde als een voetbalploeg. Er was een raspand 'Oef' en een gezwaai van armen en benen, en plotseling lag James weer op de grond, boven op een groot, rond figuur.

Er was een stortvloed van knieën, ellebogen en vloekende stemmen en James merkte opeens dat hij naar zijn broer Albus staarde.

'Jij grote eikel,' riep Albus opeens, naar hem wijzend. 'Je hebt hem weer gejat.'

James gaapte naar zijn broer. Vaag besepte hij dat hij deels op iemand anders lag. De andere persoon gooide James van zich af en ging met een kreun overeind zitten.

'Oow,' zei Ralph, voorzichtig de palm van zijn hand over zijn kaak wrijvend. 'Ik denk, dat je iets van zijn plaats geramd hebt met dat keiharde hoofd van je, James. Wat ter wereld was je aan het doen?'

'Hij nam een testrit met de Onzichtbaarheidsmantel, die stelende eikel!' antwoordde Albus beslist, zich bukkend om de mantel te pakken. 'Heeft hem ook helemaal nat gemaakt. Gast, Pap gaat je zo *vermoorden*.' Albus floot bewonderend, kennelijk verrukt.

'Heb je - -' snakte James naar adem, zich losmakend van Ralph en overeind komend. 'Hoorde je de...' hij merkte dat hij hijgde. Zijn hart klopte woest in zijn borstkas, waardoor hij licht in zijn hoofd werd.

Albus negeerde hem. 'Ik had het nooit van je verwacht, James, maar ik moet toegeven, ik ben onder de indruk. Je bent of dapperder dan ik dacht, of zo stom als ik verwacht, want als Pap en Mam dit ontdekken...'

'Pap gaf hem aan me,' siste James, de mantel uit Albus' handen trekkend. 'Hij liet mij hem mee naar school nemen. Ik heb hem niet gestolen.'

'Tuurlijk,' knikte Albus, 'en ik ben Mark Marsman van het Tover Transistor Netwerk. Zin om me een interview te geven meneer Slechtste-Leugenaar-ter-Wereld?'

James rolde geërgerd met zijn ogen, 'Het interesseert me niet of je me wel of niet geloofd. Vraag het maar aan Pap, als je wilt! Vertel me alleen dit, hoorde een van jullie een... euh...' hij keek van waar hij gekomen was en gebaarde vaag. 'Euh... iets... vreemds?'

‘We hoorden iemand door de gang rennen,’ zei Ralph, nog steeds duwend en porrend tegen zijn kaak. ‘En toen knalde jij vanuit het niets, als een kanonskogel met haar.’

‘Liep Ralph zo ondersteboven,’ grijnsde Albus. ‘En daar is heel wat voor nodig. Ik ben blij dat ik het heb kunnen zien. Dus, wat is er aan de hand, James? Zit er een leraar op je hielen? Of een van de geesten? Foppe?’

James schudde zijn hoofd, nog altijd naar de lege gang kijkend, De vloer glom inderdaad van het water maar dat was niet langer een mysterie. Een grote emmer met een kleine mop stonden naast de trap, kennelijk daar achtergelaten door een van de Huiselven, die nachtdienst had. Was het mogelijk dat de stem er een van de geesten was geweest? Of zelfs Foppe, een van zijn kenmerkende gemene grappen uithalend?

‘Het was... niets, denk ik,’ mompelde James. Hij wendde zich weer naar zijn broer en Ralph. ‘War doen *jullie* eigenlijk uit de kelder?’

‘*Wij* hebben *toestemming*,’ zei Albus gewichtig, een grote moedersleutel ophoudend met het Zwadderichwapen erin gegraveerd. ‘Professor Hierraver stuurde ons, om meer hapjes uit de keuken te halen. Officiële Afdelingszaken.’

‘Eerste nacht,’ knikte Ralph glimlachend. ‘Zoals ik zei, het is nogal een ding voor ons Zwadderaars.’

‘Laat me raden,’ zei Albus, de gouden sleutel terug in zijn zak stoppend en met een grijns naar James stappend. ‘Al de Griffioendoren liggen nu opgekruld in hun bedje? De slaap der rechtvaardigen slapend, arme drommels. Ach, ja.’

‘Donder op,’ zei James vermoeid. ‘Ik ga weer naar boven.’

Ralph draaide zich om, toen hij Albus begon te volgen. ‘Wil je een poosje met ons mee?’ vroeg hij. ‘We beginnen maar net. Er komt een spreukenwedstrijd op de schietbaan. De winnaar wordt afdelingshoofd voor een dag.’

James schudde zijn hoofd. Plotseling was hij doodop. ‘Beter doe ik dat niet. Ik hou er niet van Albus voor schut te zetten. Daarbij, wat moet een Griffioendor als afdelingshoofd van Zwadderich voor een dag?’

‘In je dromen, grote broer,’ verkondigde Albus hooghartig. ‘Ik kan je verslaan met mijn stafarm veranderd in een - -’

Hij stopte toen een van de deuren van de Grote Zaal langzaam krakend openging, de duisternis erin onthullend. Een figuur stapte achteloos in hun blikveld - een meisje van ongeveer James’ leeftijd, met kort paars haar, een rond, imp-achtig gezicht en een diamanten steentje schitterend op haar neus. Haar donkere ogen rustten een ogenblik op James, Ralph en Albus en keken toen verder, glijdend rond de Ontvangst Hal.

‘Jak,’ zei ze tegen zichzelf in het licht stappend. ‘Lijkt wel een uit zijn krachten gegroeid mausoleum.’

‘Is zij een leerling van hier?’ vroeg Ralph voorzichtig, kijkend naar haar versleten spijkerbroek en witte topje.

‘Dat moet wel,’ reageerde James. ‘Toch?’

‘Jullie beiden zijn idioot,’ merkt Albus mild op, een stap dichterbij het meisje nemend, die door de entree-ruimte kuierde. ‘He, jij. Neusring, Als je het niet erg vindt, wie verdorie ben je?’

Het meisje keek over haar schouder naar Albus, met een geringschattende blik in haar ogen. ‘Wat gaat jouw dat aan?’

Albus knipperde. ‘Wat het mij aangaat? Het is gewoon, dat opeens na de avondklok het hier lijkt op het verdomde King’s Cross stadion. Ik geef toe, dat ik een jaar weg ben geweest, maar *jij* komt me niet bekend voor. Wil je je aanwezigheid verklaren, voor mijn vrienden en ik er aanstoot aan nemen?’

Het meisje schudde traag haar hoofd en keerde zich om. ‘Ik ben Nastasia. Leuke ontvangst.’

‘Wacht eens even,’ zei James, om Albus heen lopend en net opgeheven hoofd naar het meisje stappend. ‘Ik ken jou. Dat accent... Je bent geen leerling van hier. Jij bent een... Amerikaanse.’

‘In een keer goed, Einstein,’ antwoordde het meisje Nastasia, weer doorlopend. ‘Deze trappen gaan naar de slaapvertrekken, neem ik aan. Jakkas. Jullie zijn echt in de middeleeuwen blijven hangen.’

‘Jij bent van de Vampierafdeling, is het niet?’ hield James aan, voor het meisje plaats nemend, terwijl ze door de Ontvangst Hal liep. Een minachtende glimlach krulde om haar lippen. ‘Ik geloof, dat ik vorig jaar samen met jou op Alma Aleron Mageografie heb gehad. Alleen had je toen roze haar.’

‘Jij vindt, dat ik er als een vampier uitzien?’ vroeg het meisje met een plotselinge interesse, opkijkend naar James. ‘Denk je echt dat dat mijn afdeling is? Ben ik dat type? Vertel eens.’

‘N-nou,’ haperde James, opeens vertwijfeld door het intense staren van het meisje. Hij deed een stapje achteruit. ‘Ik bedoel... Vampieren...Ik dacht dat jij een...’

‘Ik ben een Pixie, Cornelis,’ zei ze, haar uitdrukking van geveinsde interesse verlatend en James op de borst porrend. ‘Vergeet het niet. Ik haat die achterhaalde neppers.’

James deed nog een stap achteruit toen het meisje wegliep en de perkamenten intekenlijsten langs de muur verderop opzocht.

‘Die is maf,’ zei Ralph vanuit zijn mondhoek, James van achteren benaderend.

‘Ze is een soort van leuk,’ voegde Albus toe, terwijl hij hen beiden voorbij liep. ‘Zo, Nastasia, toch? Ik neem aan, dat je hierheen bent gekomen via die nieuwe Verdwijnenkasten, hè? Heel avontuurlijk van je. Zin in een uitgebreide rondleiding?’

Ik ben op een officiële Zweinsteinopdracht, weet je. Heb een gouden sleutel en alles. 'Hij haalde de moedersleutel tevoorschijn en wiebelde ermee.

'Ik weet nog op welke afdeling *jij* zat,' verkondigde Nastasia opeens, zich omdraaiend en naar James wijzend. 'Jij zat op Bigfoot. Het was een goed jaar vorig jaar voor de Bigfoot, nietwaar? Van nul naar tien in een jaar. Je moet wel heel erg trots zijn.'

James knikte, nog steeds een beetje van slag door de ongedwongen stijl van het meisje. 'Ik denk het. Het was een soort van teamding. We - -'

'Ik vroeg je niet om je levensverhaal, gast,' onderbrak ze hem, afwijzend met haar hand wuivend. Ze draaide zich weer om en liep doelgericht terug naar de deuren van de Grote Zaal. 'Ik heb besloten, dat het hier vervelend is. Ik ga hier niet naar de lessen.' Ze stopte voor Ralph en keek naar hem. 'Jij bent een aardige jongen echter, is het niet?'

'Ik ben een Zwadderaar,' zei Ralph onmiddellijk, terwijl hij een rood hoofd kreeg.

'Goed voor jou,' knikte ze, hem op zijn arm kloppend en toen rond hem heen draaiend. 'Nou, hoe dan ook, ik zal jullie niet langer ophouden. Ik weet zeker dat er bloedzuigers en pissebedden voor iedereen voor het ontbijt staan. Geniet van jullie...' ze stopte en keek met een duidelijke walging de Ontvangst Hal rond. 'euh... *duisternis*.' Ze haalde haar schouders op en zwierde door de gedeeltelijk open deuren van de Grote Zaal.

'Wacht even,' raspte James, hij schoot in de richting van de smalle opening, het meisje volgend. 'Hoe ben je hier gekomen? De Verdwijndkasten zijn tot de eerste lessen voor de leerlingen verboden. Tenzij... hoor jij bij dat Experimentele Communicatieding? Met Daan Wilstra?'

Zonder achterom te kijken antwoordde Nastasia zangerig, 'Ik heb geen idee waar je het over hebt...' Ze kwam in de buurt van de Alma Aleronverdwijnkast, die deels openstond en een naadloos zwart interieur liet zien.

James draafde om bij te komen. 'Maar... wacht nou even! Ik wil je iets vragen.'

James hoefde haar eigenlijk helemaal niets te vragen, maar om de een of andere reden leek het heel belangrijk haar nog niet te laten gaan. Er was iets erg vreemds aan haar, om niet te spreken van duidelijke geslepenheid. Ze stopte echter precies voor de Alma Aleronverdwijnkast, met een voet op diens schaduwrijke vloer.

'Wat,' eiste ze ongeduldig.

James stopte een halve meter voor haar en staarde haar aan. Hij opende zijn mond om wat te zeggen, iets, en toen gleed zijn blik een weinig naar links. Er lag iets op het onberispelijk schone oppervlak van de Hoofdtafel. Het was donker en gekreukeld, met een dik touw aan het eind.

'Euh...' zei hij, wijzend naar de Hoofdtafel. 'Is dat... van jou?'

Hij liep naar voren, langs Nastasia en de Alma Aleronverdwijnkast en klom de trap van het podium op. Het voorwerp was een kleine zwarte tas, gemaakt van een soort fijn fluweel. Nieuwsgierig pakte hij het. Het was leeg.

'Is dit,' begon hij, zich omdraaiend opnieuw te vragen, maar ze stond onmiddellijk al naast hem op het podium. Haar gezicht was op gelijke hoogte met die van hem, rustig hem aanstarend. De diamant op haar neus glinsterde door het maanlicht van het roosvormige raam.

'Het is van mij,' zei ze en stak haar hand uit. James hield de kleine tas nog even vast en bewoog hem in haar richting. Haar open hand, merkte hij, trilde. Het was nauwelijks merkbaar, maar onmiskenbaar. Hij keek nieuwsgierig en verrast naar haar gezicht. Ze ademde ongeduldig uit en greep de tas, hem vastklemmend in haar vuist. Ze keerde en draafde de trap af.

'Graag gedaan,' riep James geïrriteerd.

Nastasia stopte bij de Alma Aleronverdwijnkast en wierp een blik omhoog naar hem. Ze keek een ogenblik afwachtend aan en James dacht dat ze zich voor haar onbeschoftheid wilde verontschuldigen.

'Weet je grenzen, Cornelis,' merkte ze bijna liefvallig op. 'Je wilt niet bij de Pixies in een verkeerd boekje komen te staan.'

Daarmee stapte ze de Verdwijnkast in. Met een harde klap sloeg de deur dicht.

James schudde geamuseerd zijn hoofd.

'Is ze weg?' vroeg Albus, in een mislukte poging om zijn stem vanaf de deuropening zacht te laten klinken.

'Ik denk het,' antwoordde James, de trappen van het podium aflopend en de Verdwijnkast benaderend. Hij liep er omheen, keerde zich naar de dubbele deur met de Adelaargravure en trok toen beide deuren open. De binnenkant was donker en leeg. Een paar koperen kledinghaken glansden dof op de achterkant.

Ralph kwam naar hem toe vanaf de Griffioendor en Huffelpuhtafels. 'Ga je achter haar aan?'

James schudde zijn hoofd. 'Ik denk, dat dat niet lukt, zelfs als ik het zou proberen. Wie denk je dat het was? En wat ter wereld zocht ze hier?'

'Een afstotelijke troel zijn, dat is wat,' antwoordde Albus spits. 'Mooi van d'r af. Gelukkig gaat ze hier geen lessen volgen. Kan niet tegen onze *duisternis*. Pfff. *Amerikanen*.'

James knikte, maar bleef stil. Hij sloot de deuren van de Alma Aleronverdwijnkast zorgvuldig.

Tien minuten later sloop hij terug door het portretgat de Griffioendorleerlingenkamer in. Het was na een uur 's nachts en hij was nu echt doodop. Op zijn tenen liep hij door de nu lege afdelingskamer, de Onzichtbaarheidsmantel liet hij ondertussen van zijn schouders glijden.

‘Psst, James,’ fluisterde een stem bij zijn voeten, James sprong achteruit en vloekte hartgrondig. Dat was de derde keer deze avond, dat iemand hem met zijn eigen naam deed schrikken. Hij wendde zich naar de bron van het gefluister en was niet echt verbijsterd zijn vaders gezicht in de nasmeulende sintels van het haardvuur te zien.

‘Lekkere wandeling gemaakt?’

‘Pap,’ siste James, deels buiten adem en deels in verlegenheid. ‘U keek *vannacht*? Hebt u geen leven?’

‘Ik heb een zoon, die ik heel goed ken, dat is wat ik heb,’ zei Harry Potter wrang. ‘Ik zag je ongeveer een uur geleden vertrekken, net als ik verwacht had. Hoe gaat het met Albus en Ralph?’

‘Prima als pasteitjes,’ antwoordde James kernachtig, terwijl hij op de bank plofte.

Zijn vader leek nogal duidelijk ingenomen met zichzelf. ‘En wie, mag ik vragen, is Nastasia Hendriks?’

James zuchtte vermoeid. ‘Niemand. Ze is een Amerikaanse. Ze kwam even over om ons te beledigen, da’s al.’

Harry knikte een beetje onzeker en schudde vervolgens zijn hoofd, kennelijk er voor kiezend het onderwerp te laten rusten. Mogelijk dacht hij, dat James dingen aan het verzinnen was. Voor dit moment kon dat James niet veel schelen.

‘Mag ik nu naar bed?’ vroeg hij, van de bank afglijdend om op handen en knieën voor het vuur plaats te nemen. ‘Het spijt me, dat ik er vanavond tussenuit glipte. Het zal niet meer gebeuren.’

De uitdrukking van zijn vader werd serieus. ‘Let daar op. Voor voorlopig.’

James perste zijn lippen op elkaar en knikte hevig. Dan, opeens, kreeg hij een ingeving.

‘Wacht, Pap, nog een ding,’ zei hij, dichterbij de gloeiende sintels kruipend. ‘Vanavond, toe u naar de Kaart keek, zag u toen... iemand anders?’

Zijn vader keek nieuwsgierig naar hem op, bijna waakzaam. ‘Je bedoeld... buiten Albus, Ralph en die Nastasia vriendin van jou?’

‘Ze is mijn vriendin niet,’ hield James vol, hij liet een ogenblik zijn hoofd zakken. ‘Maar, ja. Daarvoor.’

Er viel een lange stilte. Zijn vader bestudeerde hem, zijn ogen vernauwden zich een beetje. Uiteindelijk zei hij, ‘Er knipperde iets, ik dacht dat het een storing was. De Kaart is al behoorlijk oud, weet je, en niet meer zo betrouwbaar als hij eens was, toen na de Slag er veel van de school moest herbouwd worden. Er zijn verschillende blanco plekken en sommige plekken zijn een beetje verstoord...’

‘Pap,’ fluisterde James hard, ‘vertel het me. Wat hebt u gezien?’

Harry schudde zijn hoofd een beetje. 'Het moet een storing zijn geweest, James. Het kon niet degene zijn, die de Kaart zei dat het was.'

James trilde nu bijna van ongeduld. 'Pap!'

'Het was Petra, jongen,' zei zijn vader met een diepe geheimzinnige stem. 'Petra Morgenster. Maar slechts een seconde. Ze knipperde aan en uit, heen en weer schietend door de gang, En toen, was ze gewoon weer weg.'

James staarde eenvoudig naar het gezicht van zijn vader in de sintels, zijn mond, geschokt, half open.

'James,' zei Harry Potter ernstig. 'Het was een vergissing, juist? Zeg me, dat je haar vanavond niet gezien hebt. Vertel me, dat op een of andere manier... Je hebt Petra niet gezien. Toch?'

James hoorde zijn vader nauwelijks. Verschillende seconden van geschokte stilte rolde over hem heen. Toen sloot hij langzaam zijn mond.

'Nee, Pap,' antwoordde hij zachtjes. 'Dat heb ik... niet.'

Feitelijk had hij niemand *gezien*.

Zijn vader accepteerde het. Hij gaf James de opdracht de Mantel te verbergen en onmiddellijk daarna naar bed te gaan. Dit volgde James letterlijk op.

Maar, ondanks zijn vermoeidheid, duurde het een hele tijd voor hij uiteindelijk in slaap viel.

Het laatste vrije weekend gleed weg onder een pittige storm en een slaande regen, het terrein in een modderbak veranderend. James, net als iedereen, bracht de Zondagmiddag door in de leerlingenkamer, de storm vervloekend en de uren aftellend, dat de lessen zouden beginnen. Lily kwam na het middageten bij hem zitten en stelde hem een paar van haar nieuwe vriendinnen voor. James vond het interessant erachter te komen dat een van hen, een tweedejaars, Siebrand Olivander heette, achterkleinzoon van de beroemde stokverkoper. Hij was een magere, verlegen, gebilde jongen, die liever niet sprak over toverstokken of stokken maken, ondanks (of waarschijnlijk vanwege) zijn overbekende naamgenoot. Dit weerhield hem er echter niet van, om iets over James' nieuwe toverstok te zeggen.

'Hij is zijn oude op zee verloren,' legde Olivander behulpzaam aan de andere eerstejaars uit. 'Werd van hem afgenomen, naar zeggen, terwijl hij aan het zwemmen was, of iets dergelijks.'

‘Bedankt, ja,’ zei James, in een poging het gesprek te verkorten. ‘Het was iets meer dan zwemmen.’

‘Opa was er een beetje van slag van, om je de waarheid te zeggen,’ ging Olivander door, zin in het onderwerp krijgend. ‘Zegt dat een toverstok zich voor het leven aan de tovenaars bindt en dat het zonde is om er zo snel een te verliezen. Zegt, dat Potters normaal gesproken ongelooflijk zuinig zijn op hun toverstokken.’

James rolde geïrriteerd met zijn ogen. ‘Nou, ja, ik zal proberen om deze niet door kwaadaardige tovenaars te laten jatten.’

Verderop aan een tafel grijnsde Lodewijk Vervark, ‘Of een andere schelvis, niet, Potter?’

Anders dan James, was Lily in een ontembaar goed humeur, babbelend over de aanvang van het schooljaar en de nieuwe lessen. Haar natuurlijke uitbundigheid had haar het middelpunt van een groepje mede-eerstejaars gemaakt, van wie de meesten James vrijwel geen aandacht schonken, toen ze naast hem op de bank gingen zitten.

‘Dus we hebben Maandagochtend Kruidenkunde en Transfiguratie,’ verkondigende Lily voor de derde keer, terwijl ze haar lesrooster raadpleegde. ‘Marcel geeft Kruidenkunde. Natuurlijk is hij nu *professor* Lubbermans. Hij is een van de beste kruidenkenners van de wereld. Hij werd vorig jaar uitgenodigd om op de Amerikaanse Toverscholen een lezing te geven.’

‘Ik was daarbij, Lil,’ zuchtte James, maar ze negeerde hem, haar nieuwe beste vriendin, Merel Drakel, bij de arm pakkend.

‘De Geschiedenis van de Magie wordt geleerd door een geest!’ riep ze uit, opgewonden op de bank stuitend. ‘Zal dat niet interessant zijn? Ik wed, dat hij *allerlei* avonturen heeft meegemaakt voor hij stierf en gewoon te vol met verhalen zat om naar het volgende leven over te stappen.’

James schudde, een grijns onderdrukkend, zijn hoofd. Het was de eerste keer, dat hij iemand professor Kist had horen beschuldigen van interessant zijn, maar hij hoedde zich ervoor het enthousiasme van zijn zusje kapot te maken door haar de waarheid te vertellen.

Uiteindelijk onttrok hij zich van het groepje en keek met gemengde gevoelens naar iemand om Augers en Wiekels mee te spelen. Roos en Scorpius zaten in de buurt tegenover elkaar in armstoelen. Zij was aan het lezen, terwijl Scorpius een stuk perkament in en ingewikkelde hippogrief vouwde. Drie perkamenten vouwsels cirkelden al boven zijn stoel, elkaar stil achtervolgend in het waterige licht van een klein raam. James haalde diep adem, overwoog zich bij en te voegen, maar schudde zijn hoofd. In plaats daarvan draaide hij zich om en verliet de leerlingenkamer, op weg naar niets bijzonders.

Die avond, na het avondeten, ontmoette hij Ralph en Albus voor de intekenperkamenten.

‘En, hoe gaat het met Lily?’ vroeg Albus luchtig.

‘Alsof ze er geboren is,’ zuchtte James. ‘Ze is opgewekter dan wij drie tezamen. Iedereen is gek op haar.’

Albus klakte met zijn tong. ‘Jammer dat ze niet bij Zwadderich zit. We zouden wat zout bij haar suiker gedaan hebben. Maar, wat ga je doen?’

Ralph wees naar een grote veer. ‘Heb je al via de Scherf met Daan gesproken?’

James schudde ontkennend. ‘Geen geluk. Hij is nooit op zijn kamer. We zullen maar af moeten wachten.’

‘Er is nog nauwelijks iets over,’ reageerde Ralph ongelukkig. Hij keek weer naar het perkament. ‘Alle goeie lessen zitten al vol. Klokwerk Mechaniek, Magie-Amerikaanse Geschiedenis, Dranken, alles. Het enige wat over is, is de Verboden Uitvoering en Vloekologie –’

‘Echt niet,’ onderbrak James hem nadrukkelijk, het perkament benaderend. ‘Als ik het kan voorkomen, ga ik nooit meer in een les bij professor Remora zitten.’

‘Mageografie,’ ging Ralph door.

‘Dat is niet beter. Tenzij,’ hij stopte en trok zijn wenkbrauwen, iets overwegend, op. ‘Heeft Roos zich er voor opgegeven? Zij maakt aantekeningen. Ze kan het dragelijk maken.’

Ralph schudde zijn hoofd. ‘Helaas.’

‘Vergeet het dan maar,’ gromde James. ‘Nog meer?’

‘Da’s al,’ blies Albus opgewekt. ‘Jullie twee hadden niet moeten wachten op advies van je Zombiemaatje. Ik heb de eerste avond direct ingetekend. Tover Huis Economie.’

James keek vol ongeloof naar zijn broer. ‘*Jij* schreef je in voor Tover Huis Economie?’

Albus haalde zijn schouders op. ‘Wat kan ik zeggen? Ik ben gek op die ouwe Moeder Newt. Zij is een soort kwaaië versie van Oma Wemel.’

‘Hieronder zijn nog een paar mogelijkheden,’ wees Ralph, toen James zijn hoofd schudde. ‘Het zijn geen lessen, eigenlijk, maar clubs en zo. Denk je, dat dat geldt?’

‘Als het op de lijst staat, geldt het,’ reageerde James, naar voren leunend en Ralph’s wijzende vinger volgend. Onder het kopje CLUBS EN TEAMS stond een lijst van een half dozijn buitenschoolse activiteiten. Tussen *Toverschaak Kenners* en *Professor Remora’s Boekenclub*, merkt James een lijst met de naam *Kanselier’s Experimentele Communicatie & Transport*.

‘Die!,’ zei hij opgewekt, de veer uit Ralph’s hand graaiend.

‘Experimentele Communicatie?’ fronste Ralph. ‘Waarom die?’

‘Als ik het goed heb, is dat Daan’s ding,’ zei James, zijn naam op de juiste regel schrijvend. ‘Weet je nog op hoeveel maffe manieren hij vorig jaar steeds verscheen.’

Dat was hij en Kanselier Franklin en nog een paar anderen. Een gast die Rafael heette, denk ik. Het is een soort club waar ze Franklin's nieuwste magische uitvindingen uitproberen.'

'Klinkt vaag,' aarzelde Ralph, toen James hem de veer teruggaf. 'Denk je dat het veilig is?'

'Professor Franklin houdt toezicht,' knikte James, vaag schouderchokkend. 'Dus, weet je. Waarschijnlijk niet. Geen idee. Maar, het is Daan. Kom op, wordt lachen.'

Met een zucht van berusting schreef Ralph zijn naam op het perkament. 'Goed, dat is dat. Ik denk, dat we er klaar voor zijn.'

Albus schudde zijn hoofd en rolde met zijn ogen. 'Jullie zijn even gestoord als die Wilstra. Maar, als jullie geluk hebben breng ik jullie sowieso een muffin.'

Het lukte James ook niet om de volgende ochtend via de Scherf met Daan in contact te komen. De Alma Aleronslaapkamer, zoals deze in de weerspiegeling te zien was, liet niet meer zien dan een lege kamer, nauwelijks opgeruimder dan eerst, maar vol van het gouden middagzonlicht, dat via het open raam naar binnen stroomde. Een dikke spin zonde op de vensterbank, die uitzag over een hoek van het terrein en de uitstekende takken van een kastanjeboom, zwaar in het blad en ruisend in een zachte bries.

Geërgerd pakte James de Scherf weer in en stopte hem in zijn hutkoffer. De ochtendlucht buiten zijn eigen slaapzaalraam was nog steeds staal grijs en was vol met dikke stormwolken, hoewel de regen gedurende de nacht was opgehouden. Een straffe wind deed de toren schudden en de ramen in kozijnen van de puntige toren ver boven hem trillen.

'Verzorging van Fabeldieren, eerste les,' zei Govert met zuinig enthousiasme, kijkend door het raam op weg naar een laat ontbijt. 'Dat wordt feest.'

'We krijgen tenminste Hagrid weer te zien,' merkte James op, terwijl hij Govert de trap af volgde.

'Jeeh, joepie voor ons,' kreunde Govert 'Geen betere manier om de dag te beginnen dan om gestoken, verbrand en vertrappt te worden. En tegelijkertijd ook nog drijfnaat? Knijp me, ik droom nog steeds.'

James gooide zijn rugzak over zijn schouder, toen ze door het portretgat stapten. 'Ik ben maar een jaar weggeweest, Govert,' zei James, 'ik weet niet hoe ik in staat ben geweest om te vergeten wat een vrolijk zonnestaaltje je bent.'

Tegen de tijd dat ze de Grote Zaal bereikten, had James nauwelijks de tijd voor een snel sneetje brood, voordat hij naar zijn eerste les ging. Roos schoot naar hem toe, om zich bij het verlaten van het kasteel, bij hem te voegen. Ze staken de zompige grond over in de richting van een grote stenen schuur waar Hagrid zijn beestenboel huisveste.

'Ben je nog steeds boos?' vroeg ze met een klein stemmetje.

James gaf niet direct antwoord. Ze dwaalden de heuvel over, die uitzag over het meer. Stapels zware wolken lagen ondersteboven op het oppervlak van het meer, de lucht erboven reflecterend. De wind schuurde over de natte grond, jagend door de oneffenheden van het gras.

'Ik ben niet kwaad,' bekende James brommend. 'Ik ben alleen... teleurgesteld.'

'Het spijt me echt, James,' hield Roos vol, hem van opzij aankijkend. Het is niet, dat ik je niet geloof. Dat doe ik wel! Het is alleen... het is moeilijk om heen en weer geslingerd te worden tussen de manier waarop iedereen de dingen ziet en gelovend wat jij zegt, dat echt gebeurd is.'

'Ik snap niet, wat daar zo moeilijk aan is,' zei James duister.

Roos' stem werd zachter en verhardde zich iets. 'Het is niet alleen de Vrouwe van het Meer, James. Ik vertrouwde je. Wij allemaal. Ik weet, dat je je best gedaan hebt en ik geloof je, maar of je het leuk vindt of niet, je was gewaarschuwd. Niet alleen door Scorpius, maar ook door mij. Ik zei je, dat het echt gevaarlijk was om door het Nexusgordijn te gaan. Ik had je kunnen verraden, weet je. Ik had alles tegen kunnen houden, maar dat deed ik niet. Ik liet het gebeuren. Omdat ik je vertrouwde.'

'Geloof me, Roos,' zei James, die zijn nicht staande hield toen ze in de schaduw van de grote stenen schuur kwamen. 'Je had wat er die nacht gebeurde niet tegen kunnen houden. Zelfs Merlijn kon dat niet en, ik zweer het, hij probeerde het echt. Als we de Vrouwe van het Meer niet gevolgd waren, waren zij en Morgan erin geslaagd om mijn vader en Titus te vermoorden. Petra had geen keus. Wat zij deed was niet te stoppen.'

'Ik heb het *daar* niet over,' zei Roos ongeduldig, eerst naar James kijkend en toen weer weg van hem. 'Wat er daarna gebeurde interesseert me niet.'

James knipperde naar haar. 'Wat dan?'

Lucy,' zei Roos, zonder te knippen weer in James ogen kijkend. 'Ik blijf er maar aan denken, dat als ik jullie gestopt had, Lucy nog in leven zou zijn. Niet alleen voor mij, maar voor Tante Audrey en Oom Percy. Ze hebben zoveel moeite gedaan om haar te adopteren en zijn na het verlies niet meer zichzelf. En arme Molly! Lucy was de enige zus, die ze ooit zou kunnen hebben. En ik denk, als ik er maar op een of ander manier bij had kunnen zijn, als ik maar iets gedaan had, misschien had ik haar kunnen redden. En...en...'

Ze keek weer opzij, weigerend om verder te gaan.

‘Je denkt, dat het mijn schuld is dat ze dood is.’ zei James zachtjes.

Roos’ ogen glansden door de verschenen tranen. Ze veegde ze weg.

‘Ik *wil* niet...’ fluisterde ze, weigerend om hem aan te kijken, ‘Ik zeg steeds tegen mezelf... je had niets kunnen doen. Ze was ook jouw nicht. Ik... ik verdedig je in mijn gedachten. Maar... ze keek hem uiteindelijk weer aan en er was iets als een koppige bedde in haar ogen. ‘Het is hard werken, Het spijt me, James. Het spijt me echt. Ik wil niet, dat het is als nu.’

Plotseling trok James zich niets aan van de koude wind, of zijn al doorweekte schoenen, of dat hij te laat zou zijn voor zijn eerste les. Hij besepte hoe zielig hij was geweest om boos op Roos te zijn. Een diep gevoel van leegheid daalde op hem neer, drukte op hem en trok de kleur uit de wereld. Hij kreeg het gevoel, dat hij gewoon op het natte gras kon gaan zitten en nooit meer zou bewegen.

‘Als het helpt, Roos,’ zei hij met een vlakke stem, ‘ik neem je niet kwalijk, dat je dat denkt. Ik voel het ook zo. Ik denk er al de hele zomer aan, speel de film telkens weer af, naar alle manieren kijkend hoe ik anders zou kunnen reageren. In mijn gedachten... in mijn dromen... red ik Lucy wel een miljoen keer, Maar als ik wakker word...’ Hij schudde hulpeloos zijn hoofd en spreidde zijn vingers, de leegheid omlijstend.

Roos bestudeerde zijn gezicht intens, de tranen stonden nog in haar ogen.

Hagrid kwam eraan, zijn stem baste boven de gierende wind uit, terwijl hij een groepje naar de schuur leidde. James hoorde hem nauwelijks.

‘Het helpt, James,’ zei Roos met een knik van haar hoofd. ‘Misschien maakt me dat een verschrikkelijk persoon, maar daar kan ik niets aan doen. Het helpt om te weten, dat je erover gedacht hebt, ermee geworsteld hebt.’ Ze wachtte even, en toen, heel zachtjes, voegde ze toe, ‘Ze vond jou leuk. Ze wist, dat het idioot was, maar ze kon er niets aan doen. Wist je dat?’

James boog zijn hoofd zwak.

Roos stak haar arm door de zijne, hem ondersteunend. Samen liepen ze de hoek om en voegden zich bij de groep bij de grote open deuren.

Twee Zomers, dacht hij bij zichzelf, niet horend hoe Hagrid de klas begroette, zich zelfs niet bewust van de kleine groep van gapende, onbekende gezichten die hem vergezelde. *Twee Zomers... en twee begrafeniszen. Het is te veel. Ik wil niet meer.*

Vaag werd hij zich ervan bewust wat er aan de hand was, toen er nieuwelingen de les in slijpelden, een vreemde mengelmoes vormend. Een van hen, een zware jongen met dik rood haar en een heleboel sproeten nam naast James plaats. Hij ving James’ blik en stak zijn hand uit.

‘Markus Karreman,’ verkondigde hij kort. ‘York Academie.’

Automatisch schudde James de hand van de jongen. ‘James,’ mompelde hij.

‘Dus, dit is waar ze ons over verteld hebben, hè?’ knikte Markus in het rond kijkend, ‘Ziet er volgens mij niet zo bijzonder uit. Waar zijn al de monsters en zo?’

James zag dat Roos schuin naar de zware jongen keek. ‘Ze zwerven niet gewoon in het rond, weet je,’ antwoordde hij stijfjes. ‘De meesten ervan zijn niet precies tam.’

‘Ongeacht wat onze sufferd van een leerkracht denkt,’ mopperde Tim Bosch scherp.

James keek over zijn schouder. Tim stond achteraan de groep naast Ralph. Ralph haalde zijn schouders op en rolde met zijn ogen.

‘Goed dan!’ riep Hagrid vrolijk, klappend in zijn grote vlezige handen. ‘De schuur met jullie in dan. We motte in een korte tijd en hoop doen met al onze nieuwe vriende, die we op de hoogte motte brenge. We beginne met th’ Aankondigerlessen en werke door tot de th’ Afsluiters. As je mazzel heb,’ voegde hij, kijkend over de leerlingen, met een knipoog toe, ‘Zulle we zelufs kenne kijke naar m’n nieuwste anwinst, een originele paarsrug-moerasslak. Op ’n paar centimeter na zo groot as ’n vareke!’

‘Slakken,’ spotte Markus zachtjes, terwijl de groep de warmte van de schuur binnenging. ‘Jep, dit gaat heel erg eng worden. “Ontmoet adembenemende creaturen van mythen en legenden” zeiden ze. Zal wel. Ik had thuis moeten blijven om Realm of Runescape te spelen. Daar zijn de monsters tenminste geen verdomde slakken.’

‘Je kunt maar beter oppassen met wat je zegt, Dreuzel,’ murmelde Tim Bosch dreigend. ‘Hier doen de spreuken meer dan leuke lichtjes op het scherm maken.’

‘Maar je mag ze niet op ons gebruiken,’ reageerde Markus zelfvoldaan. ‘We kunnen dan wel een overeenkomst getekend hebben, dat we niets mogen zeggen over wat we hier zien – *voor zolang als het duurt* – maar dat houdt de autoriteiten niet tegen, om deze plek als een slecht restaurant te sluiten, als je ook maar een van die kleine stokjes de verkeerde kant op richt. Probeer maar.

‘Ache jeetje,’ kweelde een bekende stem van achter uit de groep. James keer achterom en zag Scorpius, die boosaardig zijn hoofd schudde. ‘Ik weet nu al, dat we een gewoonweg *heerlijk* jaar voor de boeg zullen hebben.’

Het was, feitelijk, nogal een hoop om aan te wennen.

Na Verzorging van Fabeldieren, waren er Klammfels in Kruidenkunde, ze stonden ongemakkelijk in de volgepakte kas, zwetend onder veel lagen wol en bontkragen.

‘Hoe zit het met die gasten,’ vroeg Govert Wartel achter zijn hand, ‘is het waar ze vandaan komen *altijd* Winter?’

‘Ik zie geen Klammfelsmeisjes,’ merkte Fiona Vierweg een beetje hoopvol op. ‘Denk je dat het een jongensschool is?’

Roos schimpte hiermee. ‘Natuurlijk niet. Het is een internationale toverschool. Ze moeten ook meisjes aannemen.’

‘Misschien is er een aparte school voor meisjes,’ stelde James redelijk. ‘Zou me niet verbazen. Ze laten per slot ook geen Dreuzelkinderen binnen. Wie weet welke beperkende regels ze nog meer hebben?’

‘Ze zijn *heel* serieus over hun geheimen,’ zei Fiona hooghartig, toen ze zich rond de verhoogde tafels verzamelden, die vol met paarse varens stonden. ‘Niemand weet zelfs waar de school staat. Tenzij *jij* het weet, Wemel, en het gewoon niet aan iemand vertelt.’

‘Nou, eigenlijk, ik weet dat hij niet in Noorwegen of Zweden staat,’ zei Roos stroef. ‘Dat vertelde Mam me.’

‘Misschien is dat, wat de Klammfels ons *willen* laten denken,’ zei Govert samenzweerderig, James met een elleboog porrend.

Later, terwijl de lunchtijd afliep, zagen James, Roos en Ralph de leerlingen, via de Verdwijnenkasten, op weg gaan naar hun verschillende lessen. Een voor een stapte de leerlingen de Verdwijnkast in en sloten de deur. Een ogenblik later, toen de deur weer geopend werd, was de Verdwijnkast volledig leeg. Hangend onder het roosvormige raam tikte de enorme klok met de vijf wijzerplaten de relevante tijdzones weg, de leerling in staat stellend grip te houden op de tijden van de internationale klassenroosters. Roos stuiterde bijna van opwinding over haar eerste les elders, gepland op net na het avondeten die avond (wat volgens de klok, half twee in de middag bij Alma Aleron was). Ralph noch James hadden niet eerder dan Woensdag een internationale les.

Lily, zag James, stond in de rij voor de Beauxbatonverdwijnkast, omgeven door een vrolijk groepje andere eerstejaars. Ze zag James kijken en zwaaide opgewekt naar hem, haar aardbeikleurige haar danste op haar schouders.

Om de een of andere reden moest James aan Issy denken, Petra’s jongere zusje. Lily en Issy waren van bijna dezelfde leeftijd, en waren het afgelopen jaar vriendinnen geworden, toen ze samen de school in Amerika bezocht hadden. James vroeg zich af waar Issy nu was. Bij Petra, waarschijnlijk - ze waren tenslotte vrijwel onafscheidelijk. Maar, waar was dat? Hoe zou Issy opgroeien en leren in een chaotisch leven op de vlucht, met haar eng machtige zuster? Hij wist dat Petra zo goed als ze kon voor haar zou zorgen. Maar, was dat genoeg? Machtig zijn, wist James, betekende niet noodzakelijk ook wijs zijn.

En, natuurlijk, was daar de zaak van de Bloedlijn - het laatste stukje essentie van Heer Voldemort, ergens diep in Petra weggeborgen, als een rank verstrengelt met haar. Ze had het overwonnen, James vertrouwde dit. Maar het zou nooit helemaal weg zijn, het nooit opgeven te proberen haar te verdraaien, om te buigen naar zijn slechte wil. De allure van haar macht was gewoon te groot.

James gaf nog steeds om Petra - heel veel, eigenlijk - maar hij begreep ook, met tegenzin, waarom de mensen haar vreesden. Niet omdat ze slecht was, maar omdat zo vele duistere krachten zich om haar verzameld hadden, trachtend haar te beïnvloeden, om zo grip te krijgen op haar krachten. En Petra had, helaas, laten zien dat ze beïnvloed *kon* worden. Judith, de Vrouwe van het Meer, was in deze opzet geslaagd, had Petra gebruikt om de Eed van Geheimhouding vrijwel te vernietigen. Door dit te doen, had Petra aangetoond, dat ze niet *helemaal* vrij van beïnvloeding was.

James zuchtte diep bij zichzelf, toen Lily in de Beauxbatonverdwijnkast stapte. Ze draaide zich, greep de rand van de openstaande deur en grinnikte nerveus naar haar vriendinnen net erbuiten. Een moment later trok ze de deur dicht en was verdwenen.

James huiverde op zijn stoel.

Na het middageten waren er Beauxbatons bij Transfiguratie. Twee meisjes en twee jongens, in hemelsblauwe gewaden, zaten bijeen aan de voorste tafel, direct voor professor Anderling. Ze spraken op zachte toon, snel in het Frans met elkaar, terwijl de rest van de klas op hun stoelen schuifelden. James kon het gevoel niet van zich afschudden dat ze schaamteloos over alles wat ze zagen spraken, terwijl ze geniepig door het klaslokaal keken.

‘Het is gewoon de manier waarop ze kijken,’ mopperde ze met hard gefluister naar hem. ‘Het is dezelfde uitdrukking, die Tante Fleur altijd heeft, het is de hele tijd, als een soort van beleefde afkeuring voor alles.’

Het hielp niet, dat de Beauxbaton uitzonderlijk vaardig waren met Transfiguratie, kennelijk hier op jonge leeftijd al in getraind. Ze leken totaal verveeld over de klasseopdracht om een pad in een schoen te transfigurieren. Na dit met gemak gedaan te hebben, begonnen ze zich te vermaken door tussentijdse veranderingen toe te voegen, zoals kleine krokodillen (wat resulteerde in een nogal pakkende krokodillen schoenenneus met hoge hakken) en een dikke bruine kiwi (die op weg was een vernuftige *suède* gesp te worden).

Roos zag het geërgerd aan en haar ontevredenheid over haar eigen eenvoudige leren pump groeide. Ralph, die had geleerd zijn eigen transfiguraties netjes onder controle te houden, gaf bewonderend commentaar.

‘Zo, dat is goed,’ knikte hij serieus. ‘Ze hebben er een ratelslang aan toegevoegd en er een cowboylaars van gemaakt. Jammer dat de Amerikanen hier niet zijn om het te zien.’

Aan de tafel aan de voorkant giechelde en geïnde de Beauxbatons over hun creatie. Professor Anderling perste, in duidelijke irritatie, haar lippen open.

‘Waarom *zijn* er geen Amerikanen hier?’ vroeg Andra Dirks vanaf een tafel in de buurt, ongeduldig met haar toverstok zwaaiend.

James onderbrak zijn zwaai, zijn toverstok half geheven voor zijn pad. ‘Nu je het zegt, we hebben niet meer dan één aanvullende school per les gezien. Is dat niet een beetje vreemd?’

‘Waarschijnlijk is het gewoon om het eenvoudig te houden,’ bedacht Ralph. ‘Tenslotte had iedere school zijn eigen inschrijfperkamenten. Het is mogelijk het makkelijkst, om iedere school zijn eigen unieke set van lessen aan te bieden.’

‘Ze kunnen dan gewoon een Hermesbezwering over de verzamelde perkamenten hebben uitgesproken,’ zei James, terwijl hij zijn hoofd schudde. ‘Op die manier, zou iedere school de inschrijvingen van de andere intekenperkamenten hebben gezien.’

Andra schouderchokte. ‘Nou, er moet een reden zijn, dat we niet meer dan één andere school per les zien.’

‘Misschien is er zoiets als *teveel* samenwerking,’ zei Scorpius duister van de tafel achter James.

James draaide zich op zijn stoel. ‘Wat bedoel je *daar* mee?’ vroeg hij geagiteerd.

Scorpius haalde zijn schouders op. ‘Geloof wat je wilt, Potter,’ zei hij, nonchalant met zijn toverstok spelend. ‘Maar ik geloof niet, dat dit iets te maken heeft met “koesteren van broederschap en tolerantie tussen de scholen”. Noem me maar cynisch.’

‘Je bent cynisch,’ beaamde James zich op zijn stoel terugdraaiend.

‘O, nu sloven ze zich gewoon uit!’ siste Roos woest, haar toverstok op tafel smijtend waarop deze een gifgroene vonk ontladde. ‘Dansende tapschoenen gemaakt van winterkrab. Dat is niet eens praktisch! Als ze al zo goed zijn in transfiguratie, zouden ze zich niet voor deze lessen in hebben moeten schrijven!’

James draaide zich, een grijns onderdrukkend, weg. Scorpius kon dan een achterdochtige, vette, ontevreden gast zijn, maar hij leek over een ding gelijk te hebben: de toevoeging van andere scholen in de lessen, leek geen enige meerwaarde voor broederschap en tolerantie te hebben.

De schooldag van Dinsdag maakte duidelijk hoe snel de geestdodendheid van school de opwinding van het terugkeren naar een bekende, zelf geliefde, plaats kon vervangen.

Drankenlessen werden nog steeds ik de kerker gegeven door het hoofd van de Zwadderichafdeling, professor Lucia Vierling, die, een traditie in standhoudend, alleen maar een voorliefde kende voor leerlingen van haar eigen afdeling. Anders dan haar meer beruchte voorganger, Severus Sneep, echter, had professor Vierling geen geheime ambitie om Verweer Tegen de Zwarte Kunsten te geven, of enige andere les. Haar ambities, zo leek het, waren beperkt tot de meer tastbare doelen van het kwellen van niet-Zwadderaars. Om dat te bereiken, was professor Vierling haar eerste klassenopdracht, het maken van een bijzonder moeilijke elixer om je tijdelijk bovennatuurlijk gehoor te geven.

‘Meng het correct,’ beloofde ze, een uiterst dunne wenkbrauw optrekkend, ‘en je kunt naar het geheime overleg van de ratten op de bovenste spanten van de Noordtoren luisteren. Meng het *incorrect*,’ waarschuwde ze, haar hoofd opheffend en haar wijsvinger heen en weer bewegend, ‘en je oren zullen opzwellen tot de grote van kookketels. Ze glimlachte vals, terwijl haar ogen glinsterden, ‘Er is geen tegengif. Dus. Wees voorzichtig.’

De vier Dreuzel uitwisselingsstudenten van de Yorkschool werden, natuurlijk, van deze oefening uitgezonderd. Professor Vierling, een kennelijk bovenmenselijke zelfbeheersing ten toon spreidend, gaf hen alleen maar de opdracht om gewoon in de hoek van het lokaal aan de voorkant te gaan zitten en te kijken.

‘Moeten we aantekeningen maken, professor?’ vroeg een gretig, knap meisje met vlechten en een mondvul zilveren beugels.

‘Al je daar opgewonden van raakt,’ antwoordde professor Vierling met een onopvallende walging. ‘Ik denk, dat zelfs huisdieren kunnen leren om te handelen als hun meesters, als ze hen maar lang genoeg bekijken.’

Gelukkig duurde het effect van de foutief gemengde elixers slechts tot halverwege de tweede les, wat Geschiedenis van de Magie was. De spookachtige professor Kist merkte natuurlijk nauwelijks de aankomst van de leerlingen op, dus al helemaal de enorme oren van velen van hen niet.

‘Ik mis professor Baruti nu al,’ gripte James, zijn oren naar achter houdend om te voorkomen dat ze naar voren vielen en hem in zijn gezicht sloegen. ‘Niemand werd bij *zijn* lessen ooit per ongeluk vervloekt. Trouwens, iedereen weet dat Vierling de Zwadderaars meer dan ieder van ons helpt. Geen van hen heeft zijn drank ooit fout.’

‘Kevin Meershoek heeft gigantische oren, net als jij,’ wees Roos hem scherp terecht, een stapel notities te voorschijn halend. Haar eigen oren, natuurlijk, waren normaal. ‘En *hij* is een Zwadderaar.’

‘Professor Vierling helpt mij ook niet,’ beaamde Ralph, ‘en het gaat mij best af.’

James schudde zijn hoofd, waardoor zijn enorme oren bijna weer losraakten. ‘Dat bewijst alleen, dat Meershoek een hopeloze dubbeldooier is, en jij een kei in dranken maken. Ik zweer het, ze trekt de rest van jullie Zwadderaars doodleuk voor. Ik hoorde, dat ze jullie ‘s nachts in de kerker, zelfs bij het maken van opstellen en huiswerk helpt. Probeer me maar eens wijs te maken, dat *dat* niet waar is.’

Ralph schouderchokte en was opeens druk met het plaatsen van zijn veer en inkt. 'Ze biedt ondersteunende lessen aan, voor iedereen die een beetje hulp kan gebruiken. Daar is niets mis mee.'

'Dat is er wel, als ze dat alleen voor de Zwadderaars doet,' fluisterde James donker, 'en als je met ondersteuning "alle antwoorden geven" bedoeld.'

'Weg met die monsterlijke oren van je, James,' fluisterde Govert geïrriteerd. 'Ik kan de voorkant van het lokaal niet eens zien.'

James keek over zijn schouder, iets wat met zijn grote oren bijzonder ongemakkelijk ging. 'Wat maakt dat uit? Het is niet zo dat je aantekeningen kunt maken van die troep op het schoolbord.'

'Het is niet het schoolbord, dat ik wil zien,' mompelde Govert dromerig.

James volgde Govert's blik. Een paar goudharige Beauxbatonmeisjes zaten vooraan in het lokaal, serieus naar professor Kist voordracht luisterend. Een prachtige zonnestraal van een enkel raam, lag over hun haar en schouders, en deed de beide meisjes in het sombere lokaal bijna gloeien.

'Ze kwamen vroeg, alleen maar om op die plek te kunnen gaan zitten,' mopperde Andra Driks met een rol van haar ogen. 'Dat zijn geen Glamorgana's. Het zijn modepoppetjes.'

Govert glimlachte nostalgisch en liet zijn kin op zijn handen rusten. 'Voor wat mij betreft, mogen ze elk soort poppetje zijn dat ze willen.'

'Shh!' sist Roos, boos haar hoofd schuddend, 'Ik kan nauwelijks professor Kist's voordracht horen boven de ruzie uit tussen de ratten in de Noordtorent. En iedereen's verdomde hartslag. En wie wist dat het maken van een spinnenweb zo rumoerig was, met al die tikkende poten?'

James rolde met zijn ogen, liet zijn hoofd hangen en stond het toe dat zijn oren, met twee vlezige klappen, naar voren vielen.

Tijdens het middageten merkte hij dat hij tegenover Lodewijk Vervark zat, de vijfdejaars, die was overgekomen van de rijke school met de naam Bremmel Waag. Groot, knap en met een soort zelfvertrouwen van wereldlijke wijsheid. Lance had de neiging om ieder gesprek rondom hem te domineren. Hij had een soort aantrekkingskracht, die lastig te ontkennen was. Inderdaad, ondanks Lodewijk's scherpe woorden in de leerlingenkamer tijdens de eerste avond, merkte James, met tegenzin, dat hij naar de goedkeuring en aanvaarding van de jongen verlangde.

'Ik volgde, toen ik twaalf jaar oud was, een privéles bij Klammfels,' zei Lodewijk nonchalant, doelend op de leerlingen, die in de rij stonden voor de internationale Verdwijnkasten. 'Een zeer goed programma ten aanzien van de duistere kunsten. Ze leren wat verdedigende speuken, maar ze leren een heleboel vervloekingen en hexen. Zelfs een paar van de Onvergeeflijke. Je moet ze begrijpen, om te weten hoe ze te bestrijden, weet je.'

Paulien Bloemscheer, een tweedejaars met donkerbruine krullen, vroeg zachtjes, 'Ken jij de Onvergeeflijke Vloeken?'

Lodewijk haalde vaag een schouder op. 'Er zijn plekken op aarde waar het belangrijk is om je je op ieder moment te kunnen verdedigen. Vorig jaar hebben mijn ouders en ik de winter doorgebracht in het Duitse Zwarte Woud. Er zijn daar stammen van reuzen, die nog nooit een mens gezien hebben.'

'Wat moest je daar?' vroeg James fronsend.

'Moeder bestudeert reuzentalen,' antwoordde Lodewijk. 'Ze schrijft er een boek over. Vader en ik brachten onze tijd door in een kamp bij een van de meer beschaafde stammen. Reuzen kunnen feitelijk best onderhoudend zijn, als je iets van de taal kent.'

'Wij waren vorig jaar op een reuzenbruiloft,' vertelde James. 'Hier, in het Verboden Bos. De reuzenkoning was er en alles.'

Lodewijk leek ietwat onder de indruk. 'De reuzenkoning, hè? Je weet, natuurlijk, dat de reuzen vrijwel evenveel koningen hebben als er stammen zijn. Toch, een reuzenhuwelijk is een heel geheime gebeurtenis. Moeder heeft er maar een aantal van gezien, en dat was vanaf een flinke afstand. Het kan een behoorlijk gevaarlijk ding zijn voor mensen, ze worden zo onder de voet gelopen.

'Ik weet het,' knikte James heftig. 'We zaten de meeste tijd bij elkaar in de bomen, gewoon om bij hen uit de buurt te zijn.'

Bij het verlaten van de Grote Zaal enige tijd later, voelde James zich nogal opgewekt, omdat hij aan Lodewijk's goede kant gekomen was. De jongen was eigenlijk nogal interessant en bezat veel kennis, ondanks zijn duidelijke arrogantie. Ralph, daarentegen, had een intense hekel aan hem.

'Hij is van het ergste soort,' zei hij zachtjes, met een ongebruikelijke vorm van venijn. 'Het soort, die op de ene kant honing op je brood smeert en aan de andere kant gif.'

'Je bent in de war,' zei Govert. 'Het zijn de Zwadderaars, waar je aan denkt. Lodewijk is een Griffioendor. Het is jullie soort, die je gewoonlijk je in de rug steekt en verraad, niet wij.'

'Dat is waarom wij op dit gebied experts zijn,' zei Tim Bosch, die zich aan Ralph's zijde voegde. 'Wij kennen een pummel, als we er een zien.'

'Zwadderaars worden gemotiveerd door ambitie,' gromde Ralph. 'Maar er zijn genoeg redenen voor iemand, om te liegen en anderen te gebruiken. Soms zijn degene met schijnbaar de nobelste bedoelingen de ergste. Ze denken, dat alles is toegestaan "voor de goede zaak".'

Ach, Lodewijk is gewoon een beetje verwend,' zei Roos stilletjes, terugkijkend om er zeker van te zijn dat niemand hen, op weg naar Oude Runen, kon horen. 'Hij is oké, echt. Hij kan het niet helpen, dat hij een beetje omhoog gevallen is. Het is de manier waarop hij is opgevoed.'

‘Zijn ouders zijn Dreuzelrecht-activisten,’ benadrukte Govert. ‘Ze hebben allebei lading boeken geschreven en over de hele wereld gestudeerd. Zijn vader was ooit, voordat Lodewijk geboren was, leerkracht op Bremmel Waag.’

‘Dus, waarom is hij nu hier?’ vroeg Ralph kort. ‘Waarom hangt hij rond met ons soort? Zijn wij gewoon een soort huisdierproject, net als de reuzen zijn voor zijn moeder?’

‘Ralph!’ riep Roos. ‘Dat is een afschuwelijk ding om te zeggen!’

Ralph’s gezicht werd rood, maar hij hield voet bij stuk. ‘Ik mag hem niet. Hij is een nepperd.’

‘Jij denkt, dat alle rijke toverfamilies, Zwadderaars moeten zijn,’ zei Govert toen ze het leslokaal bereikten. ‘Niet alle rijke families zijn puurbloed, Dreuzel hatend en slecht.’

‘Wie is er Dreuzel hatend en slecht,’ klonk een stem naast James. ‘Ik dacht dat ouwe Tabby Kraaieveld vorig jaar is afgestudeerd en naar Azkaban, of zoiets, is gegaan. Hoedanook, ze is pleite, toch?’

James keek opzij en een grijns verscheen op zijn gezicht. ‘Daan! Wat doe jij hier?’

‘Oude Runen,’ schouderchokte Daan, terug grijnzend naar James. ‘Net als jij. Het was of dit, of vliegles en ik hou er niet van om jullie er nog beroerder op een bezem uit te laten zien, dan jullie al zijn.’

‘Goed je te zien, maat,’ zei Ralph serieus, Daan op de rug kloppend.

‘Sjonge, Ralph,’ zei Daan, wrijvend over zijn schouder en opkijkend naar Ralph’s zure uitdrukking, ‘Wat is het verhaal met jou? Je ziet eruit of iemand je laatste pasteitje opgegeten heeft.’

Roos duwde zich tussen de jongens door en zakte op een stoel. ‘Het zijn een paar rare dagen geweest,’ zei ze, haar Oude Runenleerboek uit haar tas trekkend en deze achteloos op de tafel gooiend. ‘Al dit, broederschap en tolerantiegedoe, maakt iedereen prikkelbaar.’

De meeste uit de klas keken op, toen de nieuwe professor voor Oude Runen het lokaal binnen kwam, pittig door de klas lopend. Hij was dik en zag er sjofel uit, met verschillende opgezette lappen op zijn slecht passende mantel, een scheve gescheurde vilten hoed, die op zijn hoofd schommelde en een woeste gelige baard. Toen hij zijn bureau bereikte draaide hij zich om en keek met erg grote en felle ogen van achter zijn kleine bril nauwlettend door de klas.

‘Oude Runen,’ begon hij, met een hoge geknepen stem, ‘is *geen* geschiedenisles. Runen zijn krachtig in leven, trillend van voortekens, pulserend van nut. Hoe sneller jullie deze simpele waarheid begrijpen, hoe beter we met elkaar om zullen kunnen gaan.’ Hij pauzeerde even om een enorme velourse tas op te hijsen en op zijn bureau te plaatsen. De tas was bezaaid met allerlei soorten badges, knopen en vlaggen, De grootste badge droeg flitsende gele woorden, op een rode achtergrond: DREUZELS ZIJN OOK MENSEN.

‘Nou?’ eiste de professor opeens. ‘Waarom schrijven jullie dit niet op?’

Er was direct een schuifel in de klas, toen hoofden zich over perkament bogen en veren begonnen de krassen.

‘Mijn naam is,’ verkondigde de professor schril, ‘professor Valerio Valentin. Magisch Runen, Reliëfs en Logogrammen zijn mijn levenspassie en ik zou het op prijsstellen als jullie er zo precies en serieus over spreken, als ik doe. Waarom, zult u vragen? U!’ Hier wees professor Valentin naar Huffelpuf, Kaatje Hoeks, die vooraan zat. ‘U vraagt zich af waarom dit zo is, ja?’

Kaatje leunde in haar stoel achterover, weg van de wijzende vinger. ‘Ik - -’

‘Omdat we in onvergeeflijke tijden leven, leerlingen,’ onderbrak professor Valentin haar gedreven. ‘Tijden, die veel van ons zullen eisen, tijden, die zullen bepalen of wij, als heksen en tovenaars, het hoofd kunnen bieden aan de uitdagingen die voor ons liggen en voort kunnen stuwen in een nieuw era van verlichting, of terug zullen vallen in onze oude vooroordelen, falend om onze lotsbestemming te kunnen behalen, zoals zo velen van ons verwachten.’ Terwijl de professor sprak, ontgespte hij zijn velourse tas, greep erin en haalde een stapel grote, stoffige boeken, verschillende vergrootglazen, een uitschuifbare toverstok en een compleet zilveren theeservies te voorschijn. Uit de theepot verscheen een zachte stoomwolk. Hij zette het theeservies met een klein gekletter op zijn bureau en schok zich een kopje in.

Daan boog zich dicht naar James en fluisterde, ‘Deze gast is een beetje als Zwamdrift op een slechte dag en na een paar glazen Oude Klare Jonge Borrel.’

‘Professor Zwamdrift, jonge man?’ professor Valentin zwaaide zich rond, zijn grote ogen richtend op Daan. ‘De leerkracht van Waarzeggerij, toch? Dit is waar jij mij mee vergelijkt?’

Daan’s ogen puilden van verrassing uit. James wist dat Daan er niet gewend was om bij wat dan ook, betraapt te worden.’

‘U bent een van de Amerikanen,’ zuchtte professor Valentin, een beetje ontspannend. ‘Mij was verteld, dat u hier zou zijn. Prima. Ik weet dat u een geestverwant bent, zelfs als uw omgangsvormen veel te wensen overlaten. Maar, nee. Waarzeggerij zal ons de komende dagen niet helpen. Wat wel zal helpen is scherpste, inzicht en onverschrokkenheid, om de verlichting van hen, die zich aan het vermoeide verleden vasthouden bloot te leggen. Als, om te zeggen, u leerbaar blijkt.’

Met het voortgaan van de les, verdeelde professor Valentin zijn tijd tussen intens droge lezingen over de spitsvondigheden van oude logogrammen en verrassend opwindende verhalen, over de jaren die hij gebruikte om oeroude geschriften in sommige van de meest gevaarlijk vervloekte plekken op aarde te bestuderen. Spijtig genoeg waren zowel de klas als professor Valentin regelmatig gefrustreerd over het gemis van balans tussen de twee.

‘Een vraag, jonge man?’ zei professor Valentin, zichzelf onderbrekend en knikkend naar Kevin Meershoek’s dringend opgestoken hand.

‘Hoeveel mummies achtervolgden u zei u ook al weer.’

‘Professor Valentin fronste en zette zijn bril recht. ‘Ik meen, dat ik dat niet gezegd heb. Het is niet echt belangrijk. Het gebruikelijke gevolg van een Farao was, ongeveer, zes persoonlijk bewakers, tien dienaren en veertig soldaten. Ik zei echter *wel*, dat de traditionele mummies berucht langzaam zijn. Ze bevonden zich op een behoorlijke afstand van ons, aan de andere kant van speertrap en de gifput en zo. Veel interessanter, natuurlijk, waren de inscripties op de sarcofaag, die - -’

‘Hoeveel van uw team bent u in de gifput verloren,’ vroeg Andra Dirks in een ademstroom, zonder te wachten of ze mocht spreken.

‘Nou, eigenlijk, geen,’ antwoordde professor Valentin knipperend. Ze gebruikten gewoon een standaard Slaapspreuk om de slangen rustig te houden, totdat ze eruit geklommen waren. Hoe dan ook, zoals ik al zei, de inscripties waren een eigenaardige combinatie van de Midden Bronzentijdperk en van links-naar-rechtse hiërogliefen, en gemeenschappelijke logogrammen, die, zoals u zich kunt voorstellen, ons *nogal* voor een raadsel zette. Eigenlijk, er is een erg amusant verhaal waarin mijn collega, Doctor Mumbutu, per vergissing het ruimtelijke voorzetsel inzette “zonder” gebruikte maken van wat eigenlijk het metrieke nummer zeven was, en jullie kunnen je eenvoudig de eindeloze misvertalingen voorstellen, wat leidde tot- -’

‘En wat over de vloek van de kevers?’ onderbrak Tim ongeduldig. ‘Ze vraten al gretig aan de gouden deuren! Kwam een van hen erdoor?’

‘Nou, natuurlijk deden ze dat,’ antwoordde professor Valentin geïrriteerd. ‘Ze waren tenslotte metaal-etende bronzen kevers. Ze vraten zich een gat door het midden van de deur, maar ze konden er maar een voor een door, natuurlijk. Terwijl ze er doorheen kwamen, smolt mijn assistent ze met zijn toverstok. Het *echt* interessante echter, is, dat de sarcofaag’s bezwering *opzettelijk een kruiscode* had, in de talen van twee aparte overheersingen, met de bedoeling om grafrovers, die onverstandig genoeg waren om - -’

Daan stak zijn hand de lucht in. ‘Toen u het had, werden u en uw groep toen door de gouden sfinx opgegeten, of hadden jullie het raadsel uiteindelijk opgelost?’

‘Werkelijk, jonge man,’ riep professor Valentin uit, zijn geduld verliezend. ‘Denk eens aan de stupiditeit van uw vraag. *Natuurlijk* hadden we het raadsel toen opgelost. Het antwoord stond in een oeroude graffiti op de muur van de kamer gekrast, tezamen met een aantal anatomisch onmogelijke Egyptische limericks. Waarlijk, ik denk dat jullie allemaal, *nogal* het punt van belang missen...’

Dit ging voor zo’n twintig minuten door, tot het eind van de les. Gefrustreerd en geërgerd gaf professor Valentin hen een nogal schokkende hoeveelheid leeshuiswerk op en vervolgde met het gooien van zijn theeservies in zijn velourse tas.

‘Dit kan eigenlijk wel lollig worden, als we hem steeds van zijn stuk kunnen brengen,’ merkte Daan op, terwijl ze op weg gingen naar de deur. ‘Wat hebben jullie hierna?’

‘Studie-uur,’ antwoordde James. ‘Maar goed ook, met al dat lezen, dat we moeten doen.’

Daan schudde zijn hoofd en klikte met zijn tong. ‘Studeren tijdens een studie-uur,’ zei hij kreunend. ‘Jullie moeten je echt gaan schamen.’

‘En jij dan?’ vroeg Ralph toen ze uitkwamen in de donkere gang. ‘Over een uur is het avondeten. Ben je hier dan nog?’

Daan lachte. ‘In mijn wereld is het nog niet eens tijd voor het middageten. Maar ik ga nog niet naar huis. We hebben hier op Zwijntjes nog een les. Bezwingingen met de goeie ouwe Banning. Het zal goed zijn die ouwe Zompelaar weer te zien.’

‘Wie is “wij”?’ vroeg Roos, die stopte en nieuwsgierig omkeek naar Daan.

Als antwoord daarop zwierde er een meisje naar hen, door de weglopende groep, een grote roze rugzak hing over een schouder. Ze zag Daan en liep naar hem toe.

Zowel Ralph als James zagen haar tegelijkertijd. Ralph wierp zijn blik naar James en onderdrukte een wrange glimlach. Roos fronste naar het paarse haar van het meisje, haar bijpassende mascara en neuspiercing.

‘Dit is Nastasia,’ verkondigde Daan, die, terwijl zij zich bij hem voegde, een arm om haar heensloeg. Ze glimlachte ironisch en bekeek de groep, haar blik stopte uiteindelijk bij James.

Daan ging onverstoord door, ‘Ze is van de Pixieafdeling, als je dat al niet zag. Ik ontmoette haar bij een bijeenkomst voor de aanstaande officiële Drijfbalwedstrijd tussen de Pixies en de Zombies. Natuurlijk waren we er om heel verschillende redenen, zij juichend voor haar kant en onze kant... nou, niet zozeer beschimpen als wel naar het Aphrodite Huis sluipend, met een flinke voorraad van een week oude Jambalaya. Nastasia, dit is de groep waarover ik je vertelde. Dit is Roos Wemel. Die binken, die bij de muur daar rondhangen zij Scorpius Malfidus en Govert Wartel. En deze twee - -’

‘O, deze twee hoeven in dit geval niet voorgesteld te worden,’ sprak Nastasia, nog altijd James met een verontrustende glimlach bestuderend. ‘Wij *hebben* elkaar al ontmoet.’

Daan was overduidelijk erg ingenomen met de mysterieuze Nastasia. James zag ze die avond nog een keer, toen ze op weg gingen naar de Alma Aleron Verdwijnkast. Daan hield Nastasia's hand vast, enthousiast wijzend naar het

betoverde plafond van de Grote Zaal, ongetwijfeld volop babbelend over zijn jaar bij Ravenklauw. Nastasia liet het toe dat ze voort getrokken werd, ze had een geduldige uitdrukking van verveling op haar gezicht. Ze herkende James aan de Griffioendortafel en bleef hem met haar vreemde intense blik aankijken. James fronste.

Ik dacht, dat je hier geen lessen zou gaan volgen, mijmerde hij, met een kort hoofdschudden, naar haar.

Ik ben van gedachten veranderd, leek haar uitdrukking te zeggen alsof ze zijn gedachten kon lezen. *Dat is mijn voorrecht. En ik denk, dat ik blij ben dat ik dat deed...*

James schudde zijn hoofd opnieuw, het oogcontact met haar verbrekend. In plaats daarvan keek hij naar Daan, die hem zag en zwaaide.

‘Morgen bij Klammfels!’ riep hij door de volle Zaal, wijzend naar de enorme klok boven de Hoofdtafel.

James knikte afwezig. Morgen was inderdaad zijn eerste internationale les - Praktisch Voorspellen bij Klammfels - maar hoe wist Daan dat?

‘Volgende week Donderdag, Zwerkbalaudities,’ verkondigende Billie Bitterklaver, neervallend op een stoel verderop aan de tafel. ‘Ben je van plan dit jaar te verschijnen, James?’

James knikte enthousiast. ‘Ik zal er zijn.’

‘We hebben het over je vorige jaar gehad,’ zei Billie, een pasteitje in iedere hand grijpend. ‘Drijfbal is iets heel anders dan Zwerkbal, weet je?’

Govert grinnikte en porde James met een elleboog tussen zijn ribben. ‘Je gaat toch niet op je bezem staan, hè?’

‘Ha-ha,’ zei James. ‘Wacht maar af.’

‘Feitelijk, kon het wel eens heel moeilijk zijn om je aan te passen,’ zei Arjan Adelaar, een zevendejaars met een vet gezicht, zittend tegenover Billie. Met veel omhaal paste hij de stand van zijn zware bril aan. ‘Met al die spierherinnering en zo. Je hele lichaam zal aandringen een Skrim te besturen, in plaats van op een bezem te zitten.’

Fleur Fontein fronste naar Billie. ‘Wat is *spierherinnering*?’

Arjan snoof en leunde naar voren, overduidelijk blij dat iemand het vroeg. ‘Da’s het *enige* ding, dat je laat lopen en tegelijkertijd je toverstok laat gebruiken. Je hersens verdelen de meeste automatisch lichamelijke acties naar je spieren, waardoor je er niet de hele tijd aan hoeft te denken. Je lichaam leert het te doen en je hersens vergeten het. *Da’s* spierherinnering en verdraait moeilijk om te veranderen.

‘Ja, ja, goed dan,’ zei Fleur met rollende ogen. ‘Sorry, dat ik het vroeg.’

‘Billie schudde zijn hoofd naar Arjan, ‘Als James zegt, dat hij het aankan, dan kan hij het aan. Maar het *wordt* een vol team dit jaar,’ voegde hij toe, zich wendend naar

James. 'Alle spelers van vorig jaar komen terug, met uitzondering van Grietje Hansen. Zin in het zijn van een Beuker?'

'Ik wed dat James op *iedere* positie kan spelen,' riep Karel vanaf de andere kant van James. 'Let maar eens op. Hij gaat gewoon geweldig zijn!'

James glimlachte om het enthousiasme van de jongen. Deze keer kon het wel waarden. 'Dank je voor je vertrouwen, Karel. Ik denk, dat we het volgende week Donderdag gaan meemaken, hè?'

Karel knikte gretig en stak beide duimen naar James op.

Na het avondeten ontmoette Ralph, James in de Ontvangt Hal.

'We zien Daan morgen op Klammfels,' vertelde hij vrolijk. 'Hij heeft zich ook voor Praktisch Voorspellen opgegeven.'

James reageerde hier enthousiast op en vernauwde toen zijn ogen. 'Komt zijn paarsharige vriendin met hem mee?'

'Nastasia?' knipperde Ralph. 'Ik geloof het niet. Is ze echt zijn vriendin, denk je?'

James haalde zijn schouders op. 'Wie zal het zeggen? We vragen het hem morgen wel. Hoe dan ook, het gaat er goed uitzien.'

'Gaat vast leuk worden,' beaamde Ralph. 'Wil je met me mee naar de kerkers en samen met mij en Albus studeren. We kunnen wel wat tips van professor Hieraver gebruiken over die supersonische luisterdrank.'

'Ik ben nog niet zo wanhopig,' verzuchte James iets terughoudend. 'Maar misschien een volgende keer. Ik zie je morgen, Ralph.'

Voor het eerst in James' schoolloopbaan was hij vastbesloten boven op zijn huiswerk te blijven, in plaats van het zich te laten opstapelen, naarmate de weken voortrolden. Die avond, zette hij zich aan een goed verlichte hoektafel in de leerlingenkamer en legde zijn boeken voor zich, samen met een veer, inkt en perkamenten.

'Nou, kijk eens aan,' zei Roos waarderend, toen ze bij hem ging zitten. 'Dit lijkt helemaal niet op jou, zo studierend en alles.'

'Misschien, is het helemaal als ik, maar heb ik nog niet de kans gehad het te laten zien.' merkte James, bladerend door zijn lesboek van Oude Runen, op. 'Misschien, werd ik steeds afgeleid door allerlei andere irritante zaken, die altijd om me heen gebeuren.'

'Misschien,' haalde Roos haar schouders op. 'Of, misschien ben je van nature een luiwammes van een leerling, die een verloren strijd vecht. We zullen zien of je hier over een week nog bent.'

'Zou je me niet beter ondersteunen, in plaats van weddenschappen aangaan over hoe snel ik de handdoek in de ring ga gooien?'

‘Opnieuw verwar je mij met mijn moeder,’ snoof Roos, haar Rekenkundelesboek op tafel mikkend en er een stoel bijpakkend. ‘Ik zet er één Galjoen op, dat je tegen de tijd dat professor Remmington haar eerste Toverliteratuuropstel voorschrijft, hopeloos achter ligt.’

‘Daar wil ik wel aan meedoen,’ bemoeide Scorpius zich ermee, terwijl hij naast Roos ging staan.

Lily sprong met een grijns op vanuit een leunstoel even verderop. ‘Dubbel of niets, dat hij tegen Halloween vraagt, om je notities over te schrijven, Roosje.’

‘Jullie bemoediging *ontroert* me,’ gromde James, die met veel gedoe zijn perkamenten en inkt herplaatste.

De waarheid was, dat hij helemaal niet zoveel zin had in studeren. In plaats daarvan, gebruikte hij heel veel tijd met het rechtleggen van zijn perkamenten, het schrijven van zijn naam aan de binnenkanten van zijn nieuwe leerboeken, zijn veren indompelen, zijn toverstok klaarleggen, zijn stoel aan passen en verder niets belangwekkends bereikend.

In de tussentijd, aan de andere kant van de tafel, had Scorpius zijn bril opgezet en was er op een of ander manier in geslaagd om, terwijl hij zijn Kruidenkundeboek las, een gemakkelijke, luie, houding aan te nemen. Hij tikte onnadenkend met zijn veer op de tafel. James staarde hiernaar en luisterde naar het zachte *tap-tap-tap*.

Met zijn eigen Oude Runenleerboek opengeslagen voor zich, merkte hij, dat hij aan Nastasia zat te denken. Er was iets irritant ongemakkelijk aan haar. Wat zag Daan in haar? Iedereen kon direct zien, dat ze een lastpak was, en hinderlijk. Het zat allemaal samengepakt, in dat idioot gekleurde haar en de geheimzinnige halve glimlach, die ze aldoor leek te dragen, en de Impachtige kleine glinstering in haar zwaar opgemaakte ogen, en zelfs de schittering van haar diamanten neuspiercing. James keek uiteindelijk naar zijn leerboek en ergerde zich eraan dat hij haar naam op de hoek van een bladzijde had gekrabbeld. Hij kraste hem met een verstoorde grom weg.

‘Wie is Nastasia Hendriks dan?’ porde Lily hem veelbetekenend. Ze leunde naar voren om naar het leerboek van haar broer te kijken, terwijl hij de naam doorkraste.

‘Niemand,’ gromde hij. ‘Een maffe Amerikaanse griet waar Daan mee optrekt.’

Lily hief haar hoofd op. ‘Jaloers, zijn we?’

James knipperde verafschuwd naar haar. ‘Wat? Nee! Ze is gewoon... maf. En op een of andere manier een lastpost. Ik weet het gewoon.’

Aan de andere kant van de tafel knikte Roos. ‘Hij is jaloers,’ beaamde ze, Lily in de ogen kijkend.

James schudde vol afkeer zijn hoofd. ‘Ze is link en weerzinwekkend,’ hield hij vol, hij liet zijn stem nadrukkelijk zakken. ‘Vraag maar aan Ralph. In de eerste nacht troffen we haar aan, terwijl ze rondsloop bij de Verdwijnkasten, voordat deze feitelijk iemand door konden laten.’

Roos keek sceptisch naar James. 'Ze had kennelijk toestemming, dan.'

'Echt niet,' drong James aan. 'Ze voerde iets in haar schild. En als ze ermee klaar was, kon ze zo in de Alma Aleronverdwijnkast schieten en zo verdwijnen.'

Lily schudde nadrukkelijk haar hoofd. 'Nou, dat is gewoon stom. De Directeur zei, dat de Verdwijnkasten tot de eerste lesdag geen studenten door zouden laten. Ze waren met een standaard beveiligingsspreuk beschermd, die niet te kraken was.'

'Ik weet wat ik zeg,' zei James. 'Zoals ik al zei, vraag het aan Ralph. Of Albus. We zagen haar alle drie.'

Scorpius, merkte James, bezag het gesprek met samengeknepen ogen. 'Als ze er was, Potter, dan was dat de bedoeling. De spreuk is zeer specifiek. Geen mens kon door de Verdwijnkasten komen, tot het er tijd voor was.'

'Geen *mens*,' herhaalde James, nadrukkelijk met zijn vinger naar Scorpius wijzend. 'Maar, wat als ze geen mens is? Wat als ze, soort van, vampier of iets is? Ze hebben op Alma Aleron vampieren, weet je. Een van hen was vorig jaar een klasgenoot van me - Willem Jan heette hij. Niet de meest voor de hand liggende gast in de wereld, maar toch.'

Scorpius leunde weer achterover in zijn stoel, vaag teleurgesteld. 'De onwaarschijnlijkheid van dit idee negerend, vergeet je dat vampieren, uiteindelijk, ook mensen zijn.'

'Dus,' dramde James door. 'Misschien is ze een Faunaat of zoiets! Misschien kan ze in een soort dier veranderen toen ze in de Verdwijnkast was en gebruik maken van de magie, omdat de feitelijk geen mens meer was!'

'Leuk geprobeerd, James,' zei Roos, met haar veer tegen haar kin tikkend en nadenkend knikkend. 'Of misschien is ze een geest. Of een Boeman! Die houden immers van kasten.'

'Ach, nu doe je gewoon stom.' James klapte zijn leerboek dicht en rolde met zijn ogen. 'Ik weet alleen maar, dat ze een lastpak is. Ik had op Ralph's uitnodiging in moeten gaan om met de Zwadderaars te studeren.'

'Laat me weten of je dat gaat doen,' zei Scorpius, lui zijn eigen leerboek sluitend. 'Ga ik misschien met je mee.'

Hij stond op, verzamelde zijn spullen en draaide zich om, om weg te gaan. James volgde hem met zijn ogen door de leerlingenkamer en de trap op.

'Voor wat het waard is,' fluisterde Lily, zich naar hem buigend, 'ik geloof je, grote broer. Als jij denkt dat ze een lastpak is, is ze dat mogelijk. Of dat, of je vindt haar echt leuk.' Ze beet op haar lippen, een lach onderdrukkend.

James knikte en rolde met zijn ogen. 'Dank je voor het vertrouwen, zusje.' Hij verzamelde zijn spullen, schoof ze op een hoop zijn rugzak in en duwde zich achteruit. Een minuut later volgde hij het voorbeeld van Scorpius en liep de trap op naar de slaapkamer van de vierdejaars.

De toren was donker en stil met maar een paar kaarsen, die voor wat licht zorgden. Jos Tollens lag aangekleed op zijn hemelbed, toverstok in zijn hand. Zijn hoofd rustte op zijn geopende Transfiguratieleerboek. James trok zijn pyjama aan en poetste zijn tanden in de kleine badruimte.

Morgen was zijn eerste internationale les op Klammfels. Dat, daarvan was James zeker, zou interessant zijn, helemaal met Ralph en Daan, die samen met hem gingen. Met dat in gedachten – en trachtend niet stil te staan bij de afschuwelijke Nastasia Hendriks – gooide hij zichzelf op zijn bed, legde zijn kin op zijn handen en staaarde door het hoge dubbele raam naar de Maan. Het raam stond op een kier, waardoor de frisheid van de Septemberavond naar binnen dreef, de gordijnen lichtjes beroerend.

De vermoeidheid begon op James' oogleden te drukken. Hij rolde om, schopte de dekens weg en staaarde naar het plafond.

Een ogenblik later ging hij overeind zitten en fronste. Hij keek rond, kneep zijn ogen samen, grabbelde toen over het bedtafeltje op zoek naar zijn gehate bril. Na deze opgezet te hebben keek hij de donkere kamer weer door, plotseling achterdochtig.

Scorpius' bed was leeg. Zijn boeken lagen op zijn bed gegoooid, maar er was geen teken van de jongen.

'Die kleine donder!' fluisterde James zacht. 'Waar is die heen?'

Het was niet de eerste keer, dat Scorpius op mysterieuze wijze van zijn bed verdwenen was. Het was tijdens James' tweede jaar verschillende keren voorgekomen.'

'Wat ben jij van plan, jij glibber?' mopperde James met samengeknepen ogen in zichzelf. Hij besloot op te blijven tot de jongen terug was en hem er dan mee te confronteren, en een verklaring te eisen.

Hij schoof naar achter en leunde tegen het hoofdeinde van zijn bed, sloeg zijn armen over elkaar en staaarde doordringend naar Scorpius' lege bed. Na een paar minuten echter, begonnen zijn ogen dicht te vallen. De eerdere late avonden begonnen hem op te breken. Hij dwong zijn ogen open, om er een minuut later achter te komen dat ze alleen maar zwaarder werden.

Hij besloot, dat hij zijn ogen veilig wel een beetje rust kon gunnen. Hij kon luisteren. Hij zou iemand aan horen komen. Mogelijk kon hij Govert's hulp vragen, als die naar de slaapkamer kwam. Dat was waarschijnlijk het beste idee. Ze konden elkaar dan wakker houden.

James zat en luisterde, ogen gesloten.

Vier minuten later sliep hij. Naast hem bewogen de gordijnen zachtjes in de bries van het deels geopende raam. Ergens ver weg in de duisternis klonk de roep van een uil.

3. Een bekend Gezicht

Naat de volgende ochtend renden James en Ralph door de Grote Zaal, duikend door de leerlingen, net toen de enorme klok boven de Hoofdtafel tien sloeg. Zijn diepe gong vulde de Zaal en weerkaatste van de hoge ramen.

‘Vervloekt zij Remmington en haar stomme Toverliteratuur, helemaal aan de andere kant van het kasteel,’ hijgde James, afslaand naar de Klammfelsverdwijnkast.

Ralph pufte, met rood hoofd en zwetend, achter James aan. ‘Het is niet haar schuld dat we laat zijn,’ piepte hij, ‘het is haar fanclub. En kennelijk ook de jouwe.’

James fronste verlegen.

Enige jaren geleden had professor Remmington een serie geromantiseerde verhalen over Harry Potter geschreven. Deze boeken waren onder een andere naam uitgebracht in de Drezelwereld en waren bijzonder populair geworden. Op de een

of andere manier, waren de leerlingen van de York Academie er achter gekomen, dat professor Remmington de feitelijke auteur was en ze hadden ze zich in groten getale ingeschreven voor de Toverliteratuurlessen. Na de les was de verzamelde groep bewonderaars voor een handtekening alleen maar irritant geweest, doordat ze de uitgang van de klas blokkeerden, totdat Govert luid duidelijk had gemaakt dat James de zoon van de beroemde Harry Potter was.

Het resultaat was nogal verontrustend geweest. James had nog nooit een zwerm van aandacht en vragen ervaren. Hij had het niet echt vervelend gevonden, hoewel het nogal dom en zinloos geleken had. Toch, het was moeilijk geweest om zich van de groep los te maken, waardoor hij en Ralph minder dan vijf minuten de tijd hadden gehad om door het kasteel te sprinten.

De Klammfelsverdwijnkast klapte, op het moment dat James en Ralph er abrupt stil voor stonden, achter de laatste leerling dicht. Een helder groen licht verlichtte de naden rondom de deur en de Verdwijnkast huiverde, alsof een gewicht erin plotseling uit zijn bestaan geploept was.

James slikte en reikte zich terughoudend naar de klink.

‘We kunnen beter samen gaan,’ stelde Ralph voor. ‘De Klammfelsprofessoren houden niet van treuzelaars en ik heb gehoord, dat ze van meet af aan een voorbeeld stellen.’

James knikte. Hij trok de zware deur open en er onthulde zich een leeg houten interieur. Het leek er donker in, alsof het groen gelakte hout het licht eerder absorbeerde dan reflecteerde. Er hing nog altijd een enge mosachtige geur, als dood zeewier op een kiezelstrand. De twee jongens persten zich erin en draaiden zich naar het licht en lawaai van de Grote Zaal. Niemand keek er van buitenaf naar - de Verdwijnkasten waren al gewoon geworden. James zag Wilma Winters en Billie Bitterklaver naar de deuren achterin de ruimte lopen, diep in gesprek, net terug van de lessen van Beauxbaton. Ralph schoof zijn tas tussen zijn voeten en rekte zich naar de open deur uit, maar deze zwaaide uit zichzelf dicht, met een harde klap dichtslaand en alle licht tegenhoudend.

Een fractie van een seconde later was er een verblindend groen licht en de vloer viel uit de Verdwijnkast. James' maag sprong op naar zijn keel, toen zijn voeten in het niets vielen. Een geweldadige zwarte wind brulde rondom hem, waardoor zijn mantel rondom hem sloeg en zijn haren verwarde. En dan, net zo snel als hij onder hun voeten was verdwenen, sloeg de vloer weer onder hun voeten, hen omhoog en naar buiten werkend. De kastdeur klapte open en de beide jongens schoten naar buiten, een koude witheid in.

James viel bovenop Ralph, hierdoor zichzelf reddend van het vallen op een uitgestrekt veld van ruwe kiezelstenen. Ralph had, natuurlijk, minder geluk.

‘Oef!’ kreette hij, zijn stem bedompt tegen de bevroren stenen. Hij rolde zich om, James van zich afgooiend. ‘Da's de tweede keer, dat je me als een verdraaide deurmat gebruikt!’

James werkte zich tot een zittende situatie en merkte dat er zo'n twaalf mensen hem aanstaarden.

'En *daar* hebben we James en Ralph,' bromde Andra Dirks, die haar ogen omhoog draaide.

'Hé, gasten,' riep Tim Bosch grijnzend, 'Lekker gevallen?' Hij giechelde om zijn eigen grapje.

Onder de groep waren een aantal andere Zweinsteinleerlingen, een paar nogal opzichtige Beauvbatonmeisjes, en, tot James opluchting, Daan, gekleed in een lange wollen jas met een geel-zwart gestreepte pet op. Hij leek, nogal falend, een lachbui in te houden.

Een lange, onheilspellende figuur liep rond de rij leerlingen. Duidelijk een oudere Klammfels's leerling, met zijn vierkante kaak en karakteristieke bontmuts. Hij bekeek James en Ralph een ogenblik. Zijn donkere ogen ondoorgrondelijk.

'Ik zie vij heb laatkomers,' zei hij kalm. 'Hebben gemist de oriëntatie, zij varen onvoorbereid voor verschil in hoogte. Een handig demonstratie, om hoe niet te reis met Verdwijnkast, ja?'

'De truc is om omhoog te springen als de deuren sluiten,' fluisterde Andra behulpzaam, eenmaal, als demonstratie, opspringend.

James en Ralph krabbelden snel overeind, knalrood van verlegenheid en kou. Terwijl ze in de rij plaatsnamen bekeek James hun omgeving voor het eerst. Ze leken te staan op een hoge, smalle, stadswal, bekleed met lage gekartelde muren, die leidde naar een kale vierkanten toren. Sneeuwvlokken dwarrelden in de lucht, schuurden langs de plaveien en vormden kleine duinen tegen de muren. De wind was hard en snijdend, blazend vanaf een kring van nabijgelegen bergtoppen, wiens scherpe toppen in de staalgrijze lucht priemden.

'Volg mij, alstublieft,' zei de Klammfelsbegeleider, hij draaide zich snel op de hakken van zijn laarzen waardoor zijn mantel door de lucht zwaaide. Hij stapte naar de plompe, vierkanten toren. Stram haastte de groep zich om hem te volgen.

'Hé, mannen,' mompelde Daan vanuit een mondhoek. 'Beste manier om binnen te vallen.'

James kromp ineen voor de harde koude wind en vocht tegen het klapperen van zijn tanden. 'Wat hebben we gemist?'

'Die daar, is Volkiev,' knikte Daan naar hun begeleider. 'Hij is hun versie van een Monitor en hij is onze gids tijdens ons bezoek, daarmee bedoel ik, dat als we ergens heen dwalen zonder hem, we waarschijnlijk ergens aan onze duimen zullen worden opgehangen.'

'En, waar zijn we?' vroeg Ralph, zacht fluisterend. 'Welke bergen zijn dat?'

'Geen idee,' antwoordde Daan, 'en ik denk, dat dat maar goed is. Iets zegt me, dat hier teveel vragen stellen, niet echt goed voor je gezondheid is. Deze plek is geheimzinniger dan Odius en Oorlof in de Verdonkeremaansteeg.'

‘Oooh,’ koerde Andra, over haar schouder achterom kijkend. ‘Odius en Oorlof? Ik ben dol op die zaak! Mijn oom nam me er eens mee naar toe. Mijn moeder was er helemaal Dementor over, maar dat was het waard.’

Een van de Beauxbatonmeisjes siste hard naar hen, toen ze de ingang van de toren naderden.

Volkiev stopte niet voor de houten deur, maar hief eenvoudig zijn toverstok in zijn zwart gehandschoende hand. De deur zwaaide snel open en onthulde een lage, door toortsen verlichte, trap. Volkiev marcheerde verder en draaide zich bij het stenen trappenhuis.

‘Klammfels Academie velkoms ‘aar bezoekers,’ riep hij, zijn stem galmde door de keel van de toren. ‘Alstublieft, als u vil achter mij blijf, u zal voorkom verdwalen in school vele kangen. Voor uw *veilig’eid* is dat niet verstandig de veg te verlies.’

Volkiev leidde de groep langs vele trappen naar beneden, dan door een gebogen deuropening, in een lange gang. Hij liep snel en door, waardoor de leerlingen zo nu en dan een draf inzette om bij te blijven. James keek nieuwsgierig om zich heen, maar er was niet veel te zien. De deuren in de gang waren hoog en bovenaan rond, maar allemaal potdicht, slechts verlicht door sputterende toortsen. Volkiev’s laarzen kletterden op de vuurstenen vloer, luid galmend.

Bij een kruising draaiden ze naar rechts, liepen nog zo’n honderd meter en sloegen linksaf. Ze passeerden een tweede kale deuropening, deze werd bewaakt door een tweetal zeer intimiderende rode harnessen, hun vierkanten helmen keken hen blind aan, hun stalen handschoenen rustte op het gevest van enorme glinsterende zwaarden.

‘Niets te zien, mensen,’ mompelde Daan, ‘Loop maar door, loop maar door.’

James schudde zijn hoofd. ‘Het lijkt wel of hij ons opzettelijk deze lange en vervelende weg laat volgen, zodat we noch iets zien van wat ze niet willen dat we zien, noch op ons eigen houtje weg kunnen komen.’

Daan snoof nadenkend. ‘Neem de volgende keer wat broodkruimels mee, Hans.’

Ralph schoof tussen hen in. ‘Dus, hoe gaat het op het Alma Aleron?’ vroeg hij zachtjes. ‘Hoe gaat het nu met iedereen na de Nacht van de Onthulling?’

‘Teveel om op te noemen,’ antwoordde Daan ongewoon serieus. ‘Kort gezegd, het verkeerde soort mensen zijn zo blij als een kind. Vraag me het later nog een keer en dan vertel ik je wat ik weet.’

James keek over Ralph’s schouder. ‘Nu je het hebt over het verkeerde soort mensen hebt, hoe zit het met jou en die Nastasia?’

Daan grijnsde. ‘Ze is geweldig vindt je niet? Ik kan niet geloven dat ze een Pixie is. Als je het mij vraagt, heeft ze alles wat een Zombie zou moeten hebben.’

‘Dus jullie twee zijn, als...’ drong James verder aan, terwijl hij iets met zijn hoofd schudde, ‘bij elkaar, of zoiets?’

'Kwee nie. Misschien. Ik heb haar al voor het Halloweenbal gevraagd,' schouderochte Daan. 'Ik denk erover dit jaar iets anders te doen. Wat denk je hiervan:' hij hief zijn handen op en maakte een lijstje met zijn wijsvingers en duimen, 'Star Wars Ontmoet Klassieke Horror - "The Phantom Menice of the Opera"! Ik zal spookachtig ruimtewezenachtig zingen, Nastasia kan de wonderbaarlijke koningin van het koor zijn. Eh? Eh?' Hij wiebelde betekenisvol met zijn wenkbrauwen.

'Da's volslagen idioot,' haakte Andra aan.

'Ik vind het wel grappig,' bekende Ralph.

'Jullie zijn beiden maf,' momperde James. 'Het ding is, dat Nastasia een lastpak is. Dat weet je, toch?'

Daan zuchtte gelukkig. 'Ik zou het niet anders willen.'

Terwijl Volkiev de groep door nog een deuropening leidde, rolde James met zijn ogen, ze kwamen in een veel bredere en heldere gang. Daar, uiteindelijk, konden ze Klammfels zien lopen, die op weg waren naar hun les of bijeen stonden onder monsterlijke, ijzeren kroonluchters. Hoge wandkleden hingen voor de wanden en toonden tovenaars, die veel groter dan levensgroot afgebeld waren, met enorm indrukwekkende baarden en snorren, hun donkere ogen staarden van boven dikke lagen van fluweel en bont. De gewelfde plafonds waren dof door de hoogte, vol met schichtige schaduwbewegingen en ver gekwetter.

'Vleermuizen,' huiverde Andra. 'Ik haat vleermuizen.'

'Het zijn allemaal jongens,' mompelde Ralph, terwijl ze Volkiev door de volle gang volgden.

Andra verdraaide haar nek nerveus, omhoog turend naar het verre plafond. 'Hoe kun je dat van hier af zien?'

'Niet de vleermuizen,' fluisterde Ralph, James aanstotend en knikkend naar de Klammfelsleerlingen. 'Alle anderen.'

James keek rondom zich, terwijl de Klammfels voorbij schoten, ieder van hen loerend naar de nieuwkomers met kille nieuwsgierigheid of openlijke achterdocht. Het waren inderdaad allemaal jongens, ieder van hen gekleed in gelijke grijze uniformen met hoge kragen en met bont afgezette mantels, allen eng stil in de hoge galmende gang, Zelfs de jongere onder hen, leken op een of andere manier groot en intimiderend. Sommigen hadden donker haar en bodemloze zwarte ogen. Andere waren spierwit met koude blauwe ogen, of levendig groen.

'Geen meisjes,' bevestigde Ralph zacht. 'En geen... euh... Wemels.'

Volkiev sloeg onverwachts rechtsaf en duwde met zijn beide handen een paar extreem hoge deuren open. Zonlicht, vanaf een raam verderop, dreef de gang in, waardoor James zijn ogen tot spleetjes kneep. Toen zijn ogen zich hadden aangepast aan de aanblik voor hem, bleef hij even stilstaan. Zijn mond zakte van verrassing open.

De saaie, smalle gangen, die hij tot nu toe gezien had, hadden hem niet voorbereid op de enorme omvang en verbijstering van deze ruimte. De vloer was met marmeren tegels in de vorm van een halve cirkel gelegd en reflecteerde de gewelfde koepel van ijzeren ramen, die de veraf gelegen muur maakte. Iedere ruit was aan de randen bedekt met ijs, waardoor er een wazig beeld ontstond tussen zwart ijzer en wit ijs, tegen een uitgestrekt panorama van bergen die er voorbij zichtbaar waren. Onder de van ramen gemaakte muur, er klein en in vergelijk donker uitzierend, stond een houtgemaakt bureau met een rijk versierde stoel, met hoge rugleuning, er tegenaan gezet.

‘Wauw,’ hijgde Daan, die de ruimte verder instapte en omhoog keek. James volgde zijn blik. Een tweetal exact dezelfde smeedijzeren trappen krulden aan beide zijden van de deur omhoog en leidde naar ronde balkons aan iedere kant van de ruimte. Elk balkon stond stampvol met een vracht aan objecten. Aan de linkerkant herkende James een verzameling van enorm grote instrumenten bedoeld voor Voorspellen: een kristallen bol ter grootte van een bureau op een complex versierde gouden steun; een oude spiegel met verweerde, doffe hoeken, ingelegd op een verguld barokke lijst; een stenen schaal zo groot als een molensteen, wat een gigantische Hersenpan zou kunnen zijn en andere vreemde in elkaar opgaande kunstvoorwerpen en apparaten, die overduidelijk oeroud waren.

Het rechter balkon echter, was een vracht van dingen, die op planten leken. Elk van deze was massaal, onwerelds en geplaatst in een eigen keramieke pot, waar, bij sommigen, er de wortels en ranken overheen gegroeid waren, en nu op het roostervloer van het balkon lagen. Griezelige, uit de kluiten gegroeide bloemen, bladeren en ranken bewogen zich ritmisch, knikkend naar de leerlingen, terwijl deze een plek zochten aan de rijen tafels in het midden van de vloer eronder.

‘Het is een kas,’ zei Tim Bosch, licht fronsend. ‘Ik dacht, dat dit Voorspellen was.’

‘Praktisch Voorspellen, in feite,’ antwoordde een slepende oude stem, vanaf de voorkant van de kamer. Alle ogen richtten zich naar het geluid. Een lang figuur stond voor het bureau, als een silhouet tegen de verblindende witheid van het glas achter hem. James kon nog maar net een erg lange, witte baard met slierten staalgrijs onderscheiden, en een puntmuts, die rijkelijk met rood brokaat versiert was. De figuur gebaarde dat de leerlingen konden gaan zitten. ‘Voorspellen en Profeteren, zoals jullie zullen ontdekken, zijn twee totaal verschillende dingen, inderdaad heel verschillend.’

James, Ralph en Daan gleden in hun stoelen, in het midden van de drie grote hoge tafels. Terwijl Ralph zijn tas van zijn rug liet glijden en zijn veer en perkament pakte, fluisterde hij, ‘Waar komt hij vandaan? Hij was er niet toen we binnen kwamen, en dat daar is de enige ingang.’

‘‘t Is *maaagie*.’ verklaarde Daan beslist. ‘Mogelijk Verschijnselde hij of iets dergelijks.’

‘Je kunt niet Verschijnselen in Zwein-’ begon James, maar hij onderbrak zichzelf. ‘O. Ja. Die dingen werken hier waarschijnlijk anders, zou het niet?’

De figuur aan het bureau wachtte tot de leerlingen hun veren en perkament hadden gepakt. Uiteindelijk, toen de ruimte weer volledig in stilte gehuld was, haalde hij diep adem en liep naar de tafels.

‘Zoals jullie kunnen zien, zijn er vandaag geen van mijn reguliere leerlingen die de les bijwonen,’ zei hij rustig, verwijzend naar de lege stoelen en tafels. ‘Voor de eerste keer in de geschiedenis van deze les heb ik hen een... vrije dag gegeven. Dit was noodzakelijk, begrijpt u, om het voor mij mogelijk te maken om u kennis te laten maken met de nogal verschillende methoden, die u hier zult tegenkomen. Methoden, die nogal standaard zijn voor mijn mede Klammfels.’

De professor (die, naar James beseftte, zich nog niet had voorgesteld) begon om de tafels heen te lopen. Terwijl hij dit deed, verscheen zijn gezicht uit het silhouet. James keek met groeiende nieuwsgierigheid. Er was iets vreemd vertrouwds aan hem. Hij zocht zijn geheugen af terwijl de professor doorging.

‘Er zijn twee belangrijke verschillen tussen, hoe we dingen doen, en hoe u deze waarschijnlijk zijn aangeleerd. Ten eerste, veel beoefenaren van de kunst van het voorspellen, beschouwen dit als een onafhankelijke studie. Ze moeten hun eigen specifieke interpretatie maken, uit de soms frustrerende mist van een profetie. Dit, zoals iedere wetenschapper u kan vertellen, is een onbetrouwbare en domme methode. Hier volgen we een strikt protocol van groepvoorspelling, bundelen onze observaties, zoeken een gemiddelde en bepalen de juistheid van elke voorspelling aan de hand van de overeenkomsten van hen, die het voorspelt hebben.’

‘Is eigenlijk wel logisch,’ mompelde Daan. ‘Zwamdrift zou zich, als ze dood was, in haar graf omdraaien.’ Hij wachtte, knipperde en voegde toen toe, ‘Ze is nog *niet* dood, toch?’

James schudde hevig zijn hoofd, nog altijd zijn geheugen pijnigend onder het bekijken van de professor. De oude man bewoog zich voort met een ongedwongen gemak waar grote kracht uit sprak, ondanks zijn kennelijke broosheid. Zijn gehaakte neus en holle wangen werden sterk geaccentueerd door een paar twinkelende krachtige blauwe ogen. Terwijl hij langzaam naar de andere kant van de tafels kuierde, hief hij een knokige hand naar het linker balkon.

‘Deze, zoals u kunt zien, zijn de gereedschappen van onze gezamenlijke kracht. Hier zal er geen individuele voorspelling zijn met behulp van kaarten of kleine, verschillende kopieën van magische objecten. Hier, verzamelen we de meest krachtige profetiehulpmiddelen in het magisch universum rond ons, bundelen onze waarneming en richten we onze kracht.’

Met het teruglopen naar de voorkant van de ruimte liet zijn hand zakken. Zijn priemende blauwe ogen gleden over de leerlingen. ‘Het tweede verschil, dat u hier zult ervaren, is, wat we kiezen om te voorspellen,’ verkondigde hij rustig. ‘Er zal u geleerd worden de toekomst te kennen. Dit, zoals u zeker zult beseffen, is op zijn best een halve overwinning. Zelfs als men erin slaagt, door wat geluk en inzicht, te bepalen wat er gaat komen, is hij niet beter voorbereid op die toekomst, als een leerling, die toegang heeft tot de vragen van het examen van de volgende dag. Wat wij zoeken, en wat vele malen praktischer is, zijn de gereedschappen om te weten

hoe we de toekomst kunnen leiden. We zoeken niet enkel de vragen, die ons gesteld zullen worden, maar de antwoorden, die ons vooruit zullen stuwten.'

Hij stopte en bewoog zich dichterbij, leunend op de voorste tafel, zijn ernstige gezicht en heldere ogen gingen van leerling naar leerling. 'Hier zoeken wij niet slechts de kennis van de strijd die voor ons ligt, maar de wapens, die ons zullen helpen deze te winnen.'

Hij pauzeerde. James bestudeerde verwoed het gezicht van de professor. Hij wist, dat hij het gezicht ergens van kende. Misschien een Chocokikkerplaatje, of misschien had hij in het verleden de professor eens ontmoet tijdens een bezoek op het Ministerie? Het vrat aan hem, frustreerde hem.

'Goed, dan,' ging de professor door. 'Zijn er nog vragen?'

Daan's hand schoot omhoog. James keek opzij naar zijn vriend en dan naar de voorkant van de ruimte waar de professor stond, die zijn blik kalm over de klas liet gaan. Iets vreemds gebeurde, toen de professor's blik oplichtte door Daan's opgestoken hand. Zijn blauwe ogen verhardde zich een weinig en zijn lippen versmalden. En dan, gleed zijn blik verder, voorbij Daan, hem negerend.

Tim Bosch stak zijn hand op.

De professor knikte een keer naar hem. 'Meneer Bosch, geloof ik.'

'Ja, meneer,' zei Tim. 'Ik vroeg me af, wat al die planten en spullen daar moeten. Is het zo, dat u deze ruimte verhuurt aan de Kruidenkundeles of zoiets?'

Er klonk verspreid gelach en zelfs de professor glimlachte iets. 'U hebt dit goed opgemerkt, jongeman, maar uw aanname is helemaal fout. Het zal u interesseren te weten, dat deze, net als de objecten aan de andere kant, gereedschappen zijn voor het voorspellen. Ondanks hun uiterlijk echter, zijn het helemaal geen planten. Uw eigen professor Lubbermans zou behoorlijk in de war zijn in een poging om ze te begrijpen.'

De professor hief zijn rechterhand opnieuw en deze keer hield hij een toverstok tussen zijn knokige vingers. Hij zwaaide er statig mee en James keek naar rechts. De kleinste van de planten verhief zich behoedzaam in de lucht, in zijn vlucht een verzameling van harige wortels en ranken langs de rand van de pot meenemend. Hij begon om in het witte zonlicht boven de tafels te drijven.

'Ze groeien niet,' verkondigde de professor, zijn stem licht verheffend terwijl de leerlingen hun blik ophieven. 'Ze eten niet, tenminste, niet op de manier van levende wezens. Ze bestaan gewoon, net als ze dit duizenden jaren voor ons deden. Hun zaden - als er al gezegd kan worden, dat ze ergens uit ontspringen - zijn de abstracte gedachten van de meest krachtige tovenaarsprofeet van alle tijden. Uit gewoonte worden ze *Yuxu Baslatma*, ofwel Droom Bepleiters genoemd.

De pot zakte boven de tafels en dreef naar de professor. Met zijn zweven trilden zijn, hem volgende, slangachtige wortels, griezelig. De wasachtige blauwglanzende bladeren ritselden. Daarboven, licht rollend en draaiend, eruit ziend als gezichten om de leerlingen onder hem te observeren, zaten vette, vlezige bloemen, ieder groter dan

het gezicht van een mens en bestonden uit bonte oranje-paarse bloemblaadjes rond een borstelige gele kern.

De professor rekte zich uit plukte heel voorzichtig, zeer behoedzaam, een van de bloemblaadjes. Het fladderde in zijn vingers alsof hij door een milde bries geraakt werd, ondanks de volledige rust in de ruimte.

‘Elke Yuxa vindt de persoon, die hem nodig heeft,’ ging de professor door, het geplukte blad in zijn hand bekijkend. ‘Als hij jou kiest, dringt hij er opaan om hem zo snel mogelijk te gebruiken. *Maar,*’ voegde hij er ernstig aan toe, zich weer naar de klas wendend, ‘u moet hem met *grote zorgvuldigheid* gebruiken. Onzorgvuldig gebruik van Droom Bepleiters, is immens gevaarlijk. Gelukkig zijn de regels om hem te gebruiken bijzonder eenvoudig. Laat het blad eenvoudig in een vloeistof vallen en dan... drinken.’ De professor deed, als voorbeeld, alsof hij het blad in een onzichtbare beker liet vallen. ‘In precies elf minuten, zal de droom tot je komen. Aannemend, dat u slaapt als deze dit doet - een eenvoudige opgave, omdat de Droom Bepleiter een natuurlijk rustgevend effect heeft - en de voorgeschreven profetie zal zich in uw slapende hoofd ontvouwen, net zo helder en levendig als iedere ervaring, die u wakend meemaakt.’

Tim hief zijn hand, ietwat terughoudend, weer op. ‘En wat als je niet in slaap valt, voor de Droom Bepleiter zijn magie begint?’

‘Dat,’ zei de professor zachtjes, zijn toverstok gebruikend om de pot langzaam naar zijn plaats terug te laten zweven, ‘zou een slechte keus zijn, de droom, niet verbonden met de slaap, raakt in conflict met de werkelijkheid. Toegebracht aan een wakend brein, is de droom een nachtmerrie van monsterlijke hallucinaties. Voor de onfortuinlijke heks of tovenaar, is het resultaat een permanente, razende waanzin. Voor de fortuinlijke... zal hun brein eenvoudig verwelken, krimpen tot niets, slechts een levende homp vlees achterlatend.’

Hoog boven de klas klikte de pot voorzichtig op de vloer van het balkon. James slikte.

Daan stak zijn hand weer omhoog.

‘Zijn er nog meer vragen, dan?’ vroeg de professor, een wenkbrauw kwaadaardig optrekkend.

Daan stak zijn hand nog een centimeter hoger op, bijna verend op zijn stoel.

‘Ja,’ erkende de professor, zijn blik omlaag brengend naar een Beauxbatonmeisje op de voorste rij. ‘Juffrouw Desmarais, meen ik. Toe maar.’

‘Ik vraag me af, meneer,’ vroeg het meisje, met slechts een spoortje van een accent, door de klas terugkijkend naar de open deuren achter haar. ‘Waar zijn de Klammfelsmeisjes? Zeker zijn er meer dan alleen jongens in dit deel van de wereld.’

‘Die zijn er inderdaad,’ bekende de professor terughoudend. ‘De Klammfels Academie gelooft diep in een nadruk op scholing, zonder afleidingen. Daarom, vrij logisch, is de school verdeeld in twee afdelingen. De meisjes en de jongens van

Klammfels bezoeken de lessen gescheiden van elkaar, alleen tijdens de maaltijden en voorgeschreven sociale bijeenkomsten komen ze samen.'

'Maar...,' ging het Beauxbatonmeisje fronsend verder, 'waarom zijn wij dan niet gescheiden?'

De professor zuchtte, met een ondertoon van ongeduld. 'Helaas, de administrateurs van uw verschillende scholen stonden er zwaar op, om kosten drukkend te zijn, dat een dubbel klassenrooster nogal... "onmogelijk" zou zijn.'

'Ik *ken* hem,' fluisterde James uiteindelijk, opzij naar Daan leunend, die nog altijd zijn hand opgestoken had. 'Ik weet het *zeker!* Ik kan er alleen niet...'

'Professor,' riep Daan opeens. 'Mag ik?'

De professor keek niet naar Daan. Zijn ogen vernauwde zich, terwijl hij het blad, wat nog steeds in zijn opgestoken hand fladderde, bekeek. Hij zuchtte teatraal.

'Ja,' zei hij vlak. 'Meneer Wilstra, dan. Wat is het, waarvan u meent, dat u het eenvoudigweg *moet* vragen?'

'Meneer,' sprak Daan helder. 'Ik zie hier, Beauxbaton- , Zweinstein- en Alma Aleronleerlingen. Ik vroeg me af, waar zijn de mensen van York?'

In de ruimte was het doodstil geworden, James merkte dat het nogal warm in de ruimte was, dit ondanks het besneeuwde panorama achter de bevroren ramen.

'En, waarom, alstublieft,' vroeg de professor, ieder woord met een ijzige nadruk articulerend, 'zouden zulke individuen op hun plaats zijn bij een les van Profetie? Graag, jonge man,' ging hij door, zijn linkerhand omhoog houdend en ogen sluitend, 'gewag u zich niet te antwoorden. U zelf bent slechts hier, omdat uw school, nadrukkelijk, heeft gekozen om hen van mindere afkomst dit toe te staan. Ik tolereer dit in de naam van diplomatie, maar alstublieft, stel mijn geduld niet op de proef.' Hij zuchtte opnieuw en opende zijn ogen om de rest van de klas te bekijken. 'De overigen van ons zullen vanzelfsprekend begrijpen dat het geen meerwaarde heeft voor een Dreuzel, om hen in een situatie te plaatsen waarin hun, ahh, *geërfde incompetentie* hier slechts blootgelegd zou worden, voor allen van ons om dit te zien. Het zou een schaamte en onrecht zijn om hen zo'n vernedering te laten ondergaan. Hiervoor, als een gebaar van... medeleven... heeft de Klammfels Academie hun de toegang verboden. Ik ben er vrij zeker van, dat de meesten van ons deze beslissing kunnen eren en waarderen.'

James huiverde, in de warmte van de ruimte, van de koudheid van de woorden van de professor. Naast hem liet Daan zijn hand zakken.

Door deze beweging leek de professor zich iets te ontspannen. Hij hield het blad weer op. 'Uiteindelijk,' zei hij vlak, kijkend naar het fladderende blad tussen zijn vingers. 'Laten we zien wie de Yuxa kiest. Deze, zou u kunnen interesseren, is een van de meer wispelturigere Droom Bepleiters. Hij geeft voorkennis van liefde. Zult u trouwen, of alleen sterven? Zult u door een ander geliefd worden, of onbekend vanaf een afstand liefhebben, gedoemd tot een leven van onbeantwoorde passie? U zult geen namen horen, maar wel de vorm van uw romantische persoon, zowel

verrukkelijk of kommerlijk. Wie zal de Droom Bepleiter kiezen om zijn geheimen aan te onthullen?’

Daarmee liet de professor het blad ontsnappen. Onmiddellijk fladderde deze de lucht in als een paarskleurige sjaal, draaiend en glanzend om zijn onzichtbare stroming. De klas keek gefascineerd met opengesperde ogen, terwijl hij neerdaalde, draaiend boven de tafels. Tenslotte, zachtjes, viel hij op de eerste tafel neer, precies op het perkament van het Beauxbatonmeisje, Desmarais. Ze keek er zowel nerveus als geïntrigeerd naar.

‘Hij is voor u, juffrouw Desmarais,’ zei de professor met een dunne glimlach. ‘U mag er mee doen wat u wilt. Gebruik hem, of niet. Er is geen verplichting welke u moet volgen. U kent de wijze van gebruik voor de Droom Bepleiter, en de gevaren als u deze niet exact opvolgt. De rest ligt in uw bekwame handen.’

Het meisje pakte het blad opgewonden op en liet hem in haar gekomde handen liggen. Behoedzaam rook ze eraan en nodigde haar vrienden uit hetzelfde te doen. Daarmee bezig, stopte de professor zijn toverstok weg en haalde een bril uit zijn mantel. Het zette hem op, kennelijk zich voorbereidend om de klas eerder weg te sturen, maar James hijgde opeens waar hij zat.

De bril – een paar kleine halve maantjes in een eenvoudig metalen montuur – was het missende element geweest. Nu, op zijn plaats op de neus van de professor, vormde ze het laatste stukje van de puzzel. James wist waar hij de professor eerder gezien had, hoewel hij zich er niet toe kon brengen het te geloven. Het was onzinnig en onmogelijk.

‘Wat is er met jou, James?’ fluisterde Ralph, hem porrend met zijn elleboog. ‘Je ziet eruit alsof je een Hippogriefei door wilt slikken.’

‘De professor!’ raspte James, starend naar de man voor hem, die was begonnen met vellen met notities uit te delen in de klas. ‘Kijk naar hem! Kijk dan!’

‘Ik kijk,’ mompelde Daan duister. ‘Dus?’

‘Zie je het dan niet? Hij is...is...’

‘Wat?’ siste Ralph nerveus, kijkend van James naar de professor.

James was verbijsterd. Hij kon zich er nauwelijks toe brengen het te zeggen. De laatste keer, dat hij dat gezicht gezien had, was dat op het portret in het kantoor van het schoolhoofd geweest, raadselachtig glimlachend, zijn ogen glinsterend achter zijn halve maantjesbril.

James gebaarde hulpeloos met een hand en zakte achteruit in zijn stoel.

‘Dat is Perkamentus,’ fluisterde hij, zijn hoofd in ongeloof schuddend. ‘Dat kan natuurlijk niet. Dat is onmogelijk. Maar het is zo. Dat is Directeur Perkamentus.’

James wist dat het belachelijk was. Albus Perkamentus was al heel lang dood, vermoord – hoewel genadig en volgens een eerdere afspraak – door professor Severus Sneep, die hem als schoolhoofd opvolgde, tijdens het duistere tijdperk van Voldemorts laatste dagen.

Het hielp niet, dat niemand anders de gelijkenis zag, tenminste niet zo sterk als hij dat deed.

‘Ik *soort van* zie het,’ bekende Daan na de les, zijn hoofd scheef en nadenkend de ogen geknepen. ‘Maar echt, is het niet gewoon dat karakteriserende “rimpelige oude tovenaars” uiterlijk, die ze allemaal lijken te hebben? Punthoed, lange baard, ouderwetse bril, blablabla. Ze doen waarschijnlijk allemaal in dezelfde winkel voor overjarige, oude tovenaartypes, hun boodschappen.’

Ralph stelde zich op de hoogte van de inhoud van het uitgereikte vel van de professor, terwijl ze uit het Klammfelskasteel werden geleid, wederom door de onverstoorbare Volkiev.

‘Hier staat zijn naam, bovenaan de het blad,’ zei hij, intens fronsend. ‘Ziet er behoorlijk eigen en Klammfels uit. Porcha... Porchascathan? Voornaam Avior. Geen wonder dat hij zich niet voorstelde.’

Later die avond waren zowel Roos en Scorpius sceptisch genoeg om het af te wijzen.

‘Hij *leek* niet alleen een beetje op hem,’ hield James vol, tezamen met de anderen aan hun gewone tafel in de hoek van de Griffioendorleerlingenkamer. ‘Maar het is niet zo, dat het Perkamentus’ eeneiige tweelingbroer was. Het *was* Perkamentus, maar... op de een of andere manier, anders. Verschillend...’

‘Dus het was een oude professor, die leek op een andere oude professor,’ verduidelijkte Scorpius sarcastisch. ‘behalve dat hij volledig anders was, uit een ander land komt, en heeft een volledig andere Dreuzelhaat, zuiverbloed houding. Iemand, haal het Ministerie van Brandstof. Dit mysterie is duidelijk te veel voor ons.’

‘Het was niet alleen, dat ze er hetzelfde uitzien,’ mopperde James, zijn kin op zijn gekruiste armen leggend. ‘Kijk naar de namen! Albus Perkamentus. Avior Porchascathan. Dezelfde initialen. Ik hoor al, sinds ik geboren werd, verhalen van mijn vader over het schoolhoofd Perkamentus. Ik heb het gevoel dat ik hem bijna net zo goed ken als hij. De manier waarop hij magie doet, en hoe hij loopt. Misschien moet ik mijn vader er naar vragen.’

‘Zeer zeker niet!’ onderbrak Roos hem, scherp opkijkend van haar Rekenvaardigheidleerboek. ‘Niet tenzij je alle vreselijke herinneringen uit zijn verleden op wilt rakelen. Directeur Perkamentus was het dichtste bij wat Oom Harry als een vader had – en hij zag hem voor zijn ogen vermoord worden. Als jij hem gaat vertellen, dat er een soort van half slechte dubbelganger van hem rond hangt, zal een deel van hem dat *willen* geloven, getrainde Schouwer of niet. Dat zou niet eerlijk zijn, James.’

James opende zijn mond om hierover te twisten, maar sloot hem weer. Zijn nicht had gelijk. Voor nu zou het het beste zijn om dit bijzondere mysterie te onderzoeken zonder zijn vader erin te betrekken. Per slot, als James gelijk had, zou het bestaan van een bizarre tweelingbroer van een van zijn vaders meest geëerde helden, inderdaad nogal ongemakkelijk zijn. Wat als ze ooit zouden moeten vechten of zoiets? Zou zijn vader daar dan toe in staat zijn?

Dat was onzin. Hij schudde zijn hoofd, het idee ervan verwerpend.

‘Ik ga het tot op de bodem uitzoeken,’ zei hij beslist. ‘t Is niet alleen, dat deze Avior gast op Perkamentus lijkt. Hij is ook net zo machtig. Veel machtiger dan een ouwe chagrijnige Profetieleraar zou moeten zijn.’

‘Wil je weten hoe ik erover denk, Potter?’ vroeg Scorpius, een luchtige toon in zijn stem leggend.

James schudde ferm zijn hoofd en boog zich over zijn huiswerk. ‘Helemaal niet.’

‘Ik denk, dat jij dit soort drama *nodig* hebt,’ ging de blonde jongen onaangedaan door. ‘Ik denk, dat je gewend bent geraakt om in het midden van grote dramatische samenzweringen te staan, dat je ze overal begint te zien.’

James sloeg enkele bladen van zijn leerboek om. ‘Dat is gewoon stom. Je weet niet waar je het over hebt. Ik *wilde* niet, dat het opviel dat Avior en Perkamentus dezelfde persoon zijn.’

Roos keek schaaft op. ‘De vorige avond zat je precies daar en vertelde ons, dat Daan’s nieuwe vriendin een soort van geheime vampier Faunaatpion, of iets dergelijks, was. Het wordt wel een beetje veel, James.’

James voelde zich beschaamd en woede maakte, dat zijn wangen rood kleurden. Opeens was hij blij, dat hij niet verteld had over de mysterieuze, lichaamloze, stem, die hij de eerste avond op de gang gehoord had. ‘Jullie zijn beiden niet wijs,’ zei hij zacht, woest naar zijn boeken starend. ‘Je moet wel blind zijn om niet te zien, dat Nastasia een laspost is.’

‘Misschien,’ gaf Scorpius luchtig toe, terwijl hij zijn bril afdeed en zijn boeken sloot. ‘Of misschien heeft je zuster gelijk en ben je gewoon jaloers. Nastasia is soort van fascinerend. Als, zo gezegd, je wel van ietwat vreemde meisjes met bedenkelijke, verstoorde achtergrond houdt.’

James keek op naar Scorpius, hij fronste. Vergeleek hij Nastasia met Petra? Scorpius beantwoorde slechts zijn blik, wenkbrauwen hoog en een kleine glimlach op de hoeken van zijn mond.

Na een ogenblik schudde James zijn hoofd en keek weer omlaag naar zijn huiswerk. Hij wilde het niet toegeven, maar de opmerking van Scorpius had hem geraakt. Het was niet zo, dat Nastasia en Petra in enig opzicht op elkaar leken. Eigenlijk, je kon je moeilijk twee meisjes voorstellen die minder verschillend waren. Maar, toch...

Later die avond deed James iets, wat hij in maanden niet gedaan had. Voor hij zijn pyjama aantrok pakte hij iets uit zijn kontzak en legde het op zijn bed. Het was een klein pakketje van perkament, samengevouwen tot een naadloze enveloppe. Hij ging er met een diepe zucht naast zitten, pakte zijn toverstok en tikte erop.

'*Revelierus*,' fluisterde hij.

Het pakketje ontvouwde zich als een openklappende papieren bloem, een dun stapeltje van perkamenten onthullend. De pagina's hadden eens een verhaal bevat - een opgeschreven droom - geschreven in Petra Morgenster's nette handschrift. Ze had het hem het vorige jaar gegeven, tijdens hun reis naar Amerika. Op dezelfde reis was iets vreemds - en krachtig magisch - voorgevallen tussen hen. Op het hoogtepunt van een razende storm, was Petra overboord geslagen, nog net uit de stampend golven gehouden door de lengte van een gebroken mast en tuigage. James had haar uiteindelijk gered, maar op een manier, die geen van hen helemaal begreep. Iets had hen die avond verbonden, een soort onverbreekelijk koord, schietend van zijn hand naar de hare, haar reddend van de ondergang waar ze naar scheen te verlangen. Om de een of andere reden, had een deel van Petra *gewild* om die nacht te sterven, James had haar tegengehouden, haar reddend door haar eigen, kennelijk oneindige, magie op te roepen, door de sleutel van zijn onuitgesproken liefde voor haar te gebruiken.

Die magie was er nog altijd. Het zilveren koord, nu onzichtbaar, verbond hen op een of ander manier nog steeds. Hij kon hem soms voelen, helemaal als Petra in de buurt was. Vaker echter, was er het toenmalige droomverhaal. Het stapeltje perkamenten was een soort van poort geworden met toegang tot haar gedachten, een waar allen zij twee van wisten. Petra had er een keer eerder door gecommuniceerd. Misschien zou ze het weer doen.

Hij boog zich over de perkamenten, ze bij het doffe maanlicht door het raam in de buurt bekiijkend.

Het was deze keer geen notitie. Het was nog steeds bedekt door Petra's handschrift, maar nu meer gekrabbeld, met regels die regels overschreven, sommige gekrast in grote uitgehaalde streken, andere opeengepakt in een dichte, onleesbare alinea en bundels. James kon maar een paar woorden onderscheiden, hoewel hij er maar weinig zinnigs van kon maken: *Judith... Issy... lot... Mark Paauw... voorbij-alleedaags... talisman... de Verzamelaar...*

En groter geschreven, hoewel zo woest dat het bijna onleesbaar was: *Het Morrigan Web*.

Het was allemaal niet samenhangend, willekeurig alsof Petra's meest koortsachtige gedachte aantekeningen er in een keer opgekrast waren, blind en

zonder enige relatie met elkaar. James wist niet zeker naar wat hij precies op zoek was, maar een ding was duidelijk: er konden hier geen antwoorden gevonden worden. Hij huiverde, schudde zijn hoofd en tikte toen opnieuw op het perkament, het zo verzegelend. Hij verstopte het droomverhaal in zijn hutkoffer, deed het deksel dicht, sloot hem zorgvuldig af en maakte zich toen klaar om naar bed te gaan.

Was het echt Petra geweest, die op de eerste avond in de gang naar hem gefluisterd had? Het had wel als haar stem geklonken. De stem was vrouwelijk geweest, maar op een of andere manier *kwaad*. De herinnering eraan stuurde een rilling over zijn ruggengraat.

Hij herinnerde zich de stem van zijn vader vanuit het haardvuur in de leerlingenkamer: *het was Petra, jongen... ze knipperde aan en uit, heen en weer schietend door de gang, En toen, was ze gewoon weer weg.*

James huiverde opnieuw toen hij zijn bed in klom.

Petra was machtig. Zo machtig, dat zelfs de grote Merlinus Ambrosius er niet in was geslaagd haar te stoppen. Mogelijk was de kracht eenvoudigweg meer dan ze kon beheersen. Misschien (hoewel het hem enorme pijn deed om het te overwegen) was de Petra, die hij gekend had – en in het geheim verliefd op geworden was – er werkelijk niet meer.

Het was, om eerlijk te zijn, een diepe en trieste gedachte.

Hij draaide zich om.

Uiteindelijk sliep hij.

Terwijl de eerste week afliep, bezochten James en Ralph hun eerste les bij Beauxbaton, Theoretische Rekenkunde en begrepen tenslotte waar Roos hen voor gewaarschuwd had.

De les werd gegeven in een hoge toren van het Beauxbatonpaleis, die (in James' ogen) veel nieuwer, helderder was dan Zweinstein en versierd met fresco's op de muren, gefacetteerde kristallen ramen en glanzend gouden kroonluchters. Het Rekenkundelokaal was hoog en luchtig, met open ramen langs een kant, en een muur van spiegels aan de andere, die het licht reflecteerde en de ruimte van het lokaal ogenschijnlijk verdubbelde. De van parket voorziene vloer stond vol met een verzameling van vreemde lijsten, ieder zo groot als James zelf en voorzien van rijen van metalen staven, ieder ervan was uitgerust met zware glazen kralen. De leerlingen van Beauxbaton verzamelden zich in hun onberispelijke blauwe gewaden

voor de lijsten, leergierig de kralen verschuivend en eigenaardige klikkende geluiden veroorzakend, die de verder stille ruimte vulden.

James en Ralph stopten verbijsterd bij de ingang.

‘Wat moeten we *hier* dan doen?’ mompelde Ralph vanuit zijn mondhoek.

Een ander jongen duwde zich tussen hen door, achter zijn brillenglazen lichtte zijn ogen op. ‘O!’ Die heb ik eerder gezien,’ verklaarde hij. ‘Abacus! Of abaci, meervoud, om precies te zijn. Maar, kijk eens hoe groot ze zijn!’

James fronste naar de jongen en zag dat het Markus Karreman was, de Dreuzel van de York Academie. Hij werd het lokaal in gevolgd door twee andere jongens en een meisje met een paardenstaart en een beugel. Ze keek heimelijk naar James en dan vlug weer weg. James herkende haar van een van zijn andere lessen, waaronder Toverliteratuur. Ze was een deel geweest van de troep, die professor Remmington belaagd had – en hijzelf – in de bibliotheek, gecharmeerd van het feit, dat hun geliefde Harry Potterverhalen eigenlijk op waarheid berustten. Buiten de meute echter, was het meisje (wiens naam, zo herinnerde James zich, Lucia was) kennelijk minder dapper. Ze dook snel achter een onbemande abacus en gluurde tussen de metalen staven en de kralen door.

James keek rond op zoek naar een leerkracht, maar er leek er geen te zijn. ‘Dus, wat is een abacus?’

Karreman smaalde luid. ‘Een ouderwetse rekenmachine, voorloper van de moderne computer. Eindelijk een stuk gereedschap waar ik in dit maffe, achterlijke, magische universum van jullie iets mee kan.’ Hij zette zijn bril recht en keek naar het grote schoolbord aan het hoofd van het lokaal. Deze stond barstensvol tabellen en getallen, geometrische diagrammen en formules. ‘O, ik zie het,’ sneerde hij. ‘We moeten een serie programmatische coördinaten, gebaseerd op een vooraf gestelde tijd-ruimte golflengte oplossen. Tijdreizen, mogelijk. Of misschien...’

‘Ruimtereizen?’ riep een Dreuzeljongen met stekeltjes hoopvol.

‘Dat is onzinnig,’ fronste Ralph, zich onzeker achter een van de grote abaci plaatsend. Hij keek naar James. ‘Euh, toch?’

James haalde zijn schouders op. Voorzichtig strekte hij zijn hand uit en raakte de glazen kralen aan. ‘Dus...hoe werkt dit dan?’

‘Heb u al kework met Kevoorderd Rekenkund?’ vroeg een ouder Beauxbatonmeisje zonder een spoor van een glimlach, de nieuwkomers aansprekend.

Karreman duwde met een dikke vinger zijn bril hoger op zijn neus. ‘Ik maakte hyperspace coördinaten voor de sneller-dan-licht reis in iedere spacegame, sinds Galaxy Quest Ninety-Nine. Dit ziet eruit, als een standaard afkeer gebeurtenismatrix, maar hij is niet breukvrij, voor zover als ik weet.’ Hij fronste een ogenblik naar de kralen voor hem, dan, kennelijk willekeurig, schoof hij vier groene naar rechts, twee rode naar links en telde zeven blauwe kralen af, maar verschoof er maar een, met een zekere klik.

‘Heel koed,’ gaf het Beauxbatonmeisje met tegenzin toe. ‘Ka maar veurt, dân. Ma, alsublief, wees erk voorzich. Professor Moreau eef zij terugkeer aan ons toevertrouw. As u niet weet precies wat u doet, dân alsublief, *doe...niets.*’

‘Dat is mijn meest favoriete ding,’ grapte Govert. Hij liet zijn boeken op de grond vallen en ging er prompt op zitten. James keek naar hem en dan naar Ralph, die alleen maar zijn schouders ophaalde.

Karreman verschoof nog een paar kralen en schudde zijn hoofd. ‘Eerlijk, de gaten in jullie opleiding zijn groot genoeg om er een vrachtwagen doorheen te rijden,’ mopperde hij. ‘Geen wonder, dat jullie mensen geen werk in de echte wereld kunnen vinden.’

‘Schuif jij nou maar met je kraaltjes, vent,’ antwoordde Govert luchtig.

James vernauwde zijn ogen. Met een zachte stem vroeg hij, ‘Hoe bedoel je “in de echte wereld”.’

‘Je weet wat ik bedoel,’ antwoordde Karreman. ‘Waar de rest van ons leeft. Waar we gloeilampen hebben en raketten, en waar de geschiedenis niet vast zit in de middeleeuwen. We zijn hier om over jullie zoi te leren, maar het lijkt me, dat het een stuk moeilijker is voor jullie magische types, om aan de *onze* te wennen nu onze werelden samen gaan komen.’

‘Wie zegt, dat onze werelden samen gaan komen?’ vroeg Govert scherp, zijn stem zacht om onder het geluid van het constante geschuifel en geklik van het lokaal te blijven.

‘Duh,’ zei Karreman met rollende ogen. ‘De Nacht van de Onthulling? Jullie Eed van Geheimhouding was verbroken, toen die gekke heks vorig jaar alles onthulde. De mensen proberen het nog steeds in de doofpot te stoppen, tenminste voor een tijdje, maar er is geen geheim meer. Heel spoedig gaan jullie en onze wereld samenkomen. Daarom zijn wij hier. Wij zijn soort van bufferzone om de weg effenen. Dat is wat juffrouw Kraaieveld ons vertelde.’

James was een boze reactie voor Karreman’s uitlating aan het voorbereiden, maar opeens keek hij met opengesperde ogen naar de jongen.

‘Juffrouw, wie?’ vroeg hij, dringend fluisterend.

‘Juffrouw Kraaieveld,’ herhaalde Karreman. ‘Zij is onze bemiddelaar tussen jullie scholen en de onze, en ze heeft jullie helemaal door. Ze zegt, dat ze al haar hele leven de magische wereld bestudeerd en jullie als haar broekzak kent. Ze zegt, dat de meesten van jullie totaal niet voorbereid zijn om met de Dreuzelwereld om te gaan. Kennelijk zijn er een paar “verlichte” heksen en tovenaars, maar die heb ik nog mooi niet ontmoet.’

‘Markus!’ siste het meisje met de paardenstaart vanaf haar abacus. ‘Kop dicht, jij stomme geit!’

Karreman haalde zijn schouders op. ‘Wat maakt het uit, dat ze het weten? Ze komen er toch snel genoeg achter.’

James verschoof zijn verbijsterde blik naar Ralph. 'Kraaieveld?' fluisterde hij. 'Zou het?'

Ralph schudde eenvoudig zijn hoofd. "t Kan *Tabitha* Kraaieveld niet zijn.'

Lucia keek weer van haar abacus op. 'Je kent haar?'

James keek naar haar. 'Ik weet het niet. Als het is aan wie we denken dan... dan zou dat...'

'Om te brullen zijn,' knikte Govert met een grijns.

'Misschien ontdekken we het morgen,' zei Ralph. 'Dan hebben we onze eerste les op de York Academie. Als zij de contactpersoon is, dan is ze waarschijnlijk daar.'

Onzeker knikte James instemmend. Zou het mogelijk zijn dat Tabitha Kraaiveld naar de Dreuzeleschool gestuurd was om het uitwisselprogramma te begeleiden? Zou zijn vader hierover weten? En als het waar was. Wat betekende het dan?

Later die avond, toen het avondeten in de Grote Zaal ten einde kwam en het betoverde plafond het getwinkel van de eerste sterren liet zien, keken James en Ralph over de tafel naar de enorme Klok. Toen deze kwart voor zeven sloeg gingen ze op weg naar de hoge Verdwijnkast met de uitgesneden dubbele adelaar.

Roos ontmoette hen daar, gekleed in haar uniform met een keurig roze vest over haar schouders geslagen.

'Jullie gaan er toch niet zo heen, is het?' vroeg ze scherp, hen van top tot teen bekijkend.

'Hoe bedoel je?' knipperde James, kijkend naar zijn spijkerbroek en "T" shirt. "t Is een buitenschoolse club. Er worden geen uniformen geëist. Daarbij, wat weet jij van hoe de Amerikanen zich kleden?'

'Genoeg om te weten, dat ik er niet als hen uit wil zien,' snoof Roos.

Ralph hief zijn hoofd op. 'Wat, jij komt toch niet mee, of wel?'

'Dat doe ik zeker,' zei ze terughoudend. 'Jullie gaan dit jaar niet de enige zijn die lol gaan maken. We willen dolgraag op het Alma Aleron rondneuzen en omdat dit het eind van onze schooldag is, is de tijd perfect. Trouwens, Daan beloofde ons over het hele terrein te smokkelen.'

Ralph knikte samenzweerderig. 'Klinkt als Daan.'

'Wacht even,' zei James. 'Wie is "ons"?''

'Scorpius en ik,' antwoordde Roos luchtig en keek terug door de Zaal. 'Daar komt hij. Maar jullie kunnen waarschijnlijk meekomen als je zin hebt. Vinden wij niet erg.'

James knikte sarcastisch. 'O, hartstikke bedankt.'

Scorpius voegde zich bij hen aan de voorkant van de Alma Aleronverdwijnkast, gekleed in een piekfijne khaki broek en een smetteloos wit overhemd. 'Ik zie, dat de

club compleet is,' verkondigende hij wrang, wantrouwend naar James en Ralph kijkend en duidelijk afziend van commentaar op hun kleding. 'Zullen we dan maar?'

James rolde met zijn ogen. 'Laten we opschieten.'

Met z'n viereen persten ze zich in de Verdwijnkast, waar ze maar net in pasten. Scorpius trok de deur dicht.

Het binnenste van de kast werd donker en lichtte op door een blauwe elektrische flits. Gelijktijdig sprongen de leerlingen. Toen alle acht de voeten terugkeerden op de vloer gingen de deuren weer open en onthulden nu een heldere namiddagglucht besproeid met wolken. Kastanjabomen suisdan verderop en wierpen hun schaduw over de kleurrijke tuinen, fonteinen en standbeelden. Wandelpaden slingerden zich door een onberispelijk grasveld en verbond de vierkanten gebouwen, die er langs lagen.

'Ruik eens!' riep Roos, in het zonlicht stappend, verrukt uit, 'Kamperfoelie!'

Ralph keek omhoog naar de Zon en toen op zijn horloge. 'Het is hier net lunchtijd geweest,' verkondigde hij. 'Alles wat ik ruik is de goulash uit het restaurant in het administratiegebouw.'

'O, sloof je niet zo uit, Deeter,' gromde Scorpius die de groep volgde naar het voetpad. 'Iedereen weet, dat je het afgelopen jaar hier geweest bent.'

Toen de deuren van de Verdwijnkast dichtklapte, keek James om. Hier was de kast versierd met een kleurrijk geverfde uitsnede van het wapen van Zweinstein, bijna zo groot als de deuren zelf. De Verdwijnkast zelf stond in de schaduw van een grote luifel, geplaatst in het midden van een van de vele grasrijke velden van Alma Aleron. Drie andere Verdwijnkasten stonden ook onder de luifel, elk van hen naar een andere kant gedraaid.

'Gegroet, maatjes!' riep Daan, op hen toelopend vanuit de richting van een gigantisch stenen gebouw aan de voorkant van het veld. 'Precies op tijd. Iedereen klaar om lol te maken en wat wild maf spul uit te halen?'

'Ga naar voor, Wilstra,' instrueerde Scorpius. 'Bewaar die Amerikaanse overdrevenheid maar voor de toeristen.'

'O, da's leuk, ik dacht dat jullie dat *waren*.' zei Daan opgewekt, hij hief zijn hoofd omhoog en tikte met een vinger tegen zijn kin.

'Lorretje!' riep James opeens grijnzend. 'Kijk, Ralph!'

Een kortharige lapjeskat kwam lichtvoetig dravend over het voetpad, hij stopte in een baan van zonlicht. Hij zakte half op zijn zij neer en wreef met zijn rechterschoonbeen over zijn snuit, wachtend om geaaid te worden.

'Aaaach!' kreette Roos schril, naar voren stappend en op een knie naast de kat te zakken. 'Is dit Lorretje? Ik weet nog, dat je het vorig jaar over hem had. Wat een mooi, slim klein katje ben je...'

James keek opzij naar Scorpius, wachtend op een sarcastische opmerking. Scorpius, die om de een of andere reden een bijzonder slecht humeur leek te hebben, keek alleen maar weg, walging droop van zijn gezicht.

‘Welkom op Alma Aleron,’ verkondigde Daan onverstoorbaar. ‘Dit hier is het hoofdgrasveld. Daar helemaal verderop is het Zombiehuis, algemeen bekend het beste huis van het hele terrein. En daar is het Administratiegebouw, ons doel. Dit is het eind van de rondleiding voor nu. Laten we in de benen gaan, anders zijn we voor allerlei dingen te laat.’

De groep ging op weg over het zonovergoten voetpad, nonchalant gevolgd door Lorretje de kat, die elke gelegenheid te baat nam om, terwijl ze liep, langs Roos’ benen te wrijven.

‘Zie je dat?’ zei ze verheerlijkt. ‘Hij vindt me aardig! Wat een slim katje.’

Bij het bereiken van de imposante vorm van het Administratiegebouw, nam James een moment om rond te kijken over het terrein en de samenscholende leerlingen, die op weg waren naar de les of luierden in de Zon. Het zag er allemaal heel bekend uit voor hem en geruststellend om naar te kijken. Aan zijn rechterkant was het theater waar professor Lubbermans zijn lezing over kruidenkunde had gegeven. Verderop was het Stafgebouw waar Petra en Issy kort hadden gewoond, voor het incident wat had geleid tot Petra’s arrestatie. En net boven de toppen van de bomen uit was Pepperpock Landing, het Drijfbalstadion met vlaggen vrolijk wuivend tegen de diepblauwe lucht.

Daan leidde met twee stappen tegelijk het groepje de trap op naar het Administratiegebouw. Toen ze de schaduw van de hoge klokkentoren passeerden begon deze het hele uur te slaan

‘Vraag niet voor wie de klok luid,’ riep Daan achterom. ‘Hij luid voor ons. Kanselier Franklin blijft niet op ons wachten.’

‘Niet op ons wachten?’ puftte Ralph, die achteraan mee hobbelde. ‘Gaat hij ergens heen?’

‘Wacht maar af, Ralphinator,’ antwoordde Daan, die kort achterom keek. ‘Experimentele communicatie is nogal quantum geworden, sinds professor Jackson erbij betrokken werd. Wie had ooit kunnen denken, dat die ouwe Kanteel gave ideeën had over hoe technomanie gebruikt kom worden voor echte lol?’

Scorpius fronste. ‘Lol?’

‘Jep,’ voegde James toe, ‘dat klinkt helemaal niet als Kanteel.’

Daan passeerde de openstaande dubbele deuren van het Administratiegebouw en boog af naar een brede trap. ‘Nou, ik zou het woord “lol” niet in *zijn* bijzijn gebruiken,’ bekende hij, zijn stem zacht in de galmende hal. ‘Maar, waar is waar en wat hij en Kanselier Franklin bedacht hebben, heeft heel goede mogelijkheden. We hopen het vandaag voor het eerst uit te proberen.’

Voor James kon vragen of professor Jackson erbij zou zijn, bereikte Daan het eind van de trap en draaide naar rechts, een nauwe deuropening door. Roos volgde en James hoorde haar uitroep van verbazing, toen zij in de relatief donkere kamer stapte.

Het was benauwd op de eerste etage, maar in de beslotenheid van de kleine kamer, die stampvol stond met allerlei dingemedingen, apparaten en machinerie, nog erger. Het meeste ervan, merkte James terwijl hij rondkeek, leken kapot of uit elkaar gehaald te zijn, opgestapeld en gemerkt op planken aan de muur aan het eind van de kamer, de ramen blokkerend, tezamen met hun dichtgeschoven vuile gordijnen. Een grote werkbank stond in de verste uithoek van de kamer, het blad bedekt met gereedschap, gigantische schimmelige boeken en iets wat leek op een half afgemaakt reuzenuurwerk.

‘Stel je eens de nachtmerrie voor van een Spitroede, die professor van der Beek zou kunnen bouwen met *dit* allemaal,’ mompelde Ralph, die in de stoffige duisternis zijn ogen tot spleetjes kneep.

Een beweging achter de werkbank ving James’ blik. Hij keek en zag een vreemde, schuifelende figuur ontstaan. Zijn ogen gloeiden groen op aan het eind van telescopische koperen stelen en zijn handen waren gecompliceerde metalen klauwen, alarmerend grinnikend en ratelend. James schuifelde er achteruit weg van en stootte tegen Ralph, die tegen Scorpius aanbotste, de blonde jongen bijna tegen de grond werpend.

‘Ah!’ zei de schuifelende figuur zich oprichtend. ‘Meneer Wilstra en vrienden. Is het al één uur? Ik ben de tijd uit het oog verloren, vrees ik.’ Onhandig leek de figuur zich van zijn lange klauwen te ontdoen, gooide ze op de hoop op het werkblad en toonde zijn menselijke handen. Met een diepe zucht duwde hij een ingewikkelde bril weg op de bovenkant van zijn, omringd met lange grijze haren, kale hoofd.

‘Kanselier Franklin!’ riep Roos opgewonden uit, bijna van plezier in haar handen klappend.

‘Tot uw dienst,’ antwoordde de Kanselier met een glimlach. ‘Welkom in mijn laboratorium, u allen, en heel erg bedankt voor uw bereidheid om te helpen met de vooruitgang van de wetenschap en uitvindingen voor het grotere goed van de mensheid, enzovoort, enzovoort...euh...’ begon hij, terwijl hij op zijn vele zakken klopte. ‘Heeft iemand mijn bril gezien?’

Daan schudde zijn hoofd en draaide zich om naar de anderen. ‘Dit is slechts een van zijn laboratoria,’ fluisterde hij gemaakt, met een hand gekomd aan de zijkant van zijn mond. ‘Degene onder het Igorlandhuis is een grot. Een echte grot! Met stalactieten en vleermuizen en alles!’

‘Minder aantrekkelijk dan het klinkt, vrees ik,’ erkende Kanselier Franklin, nu kloppend over de werkbank op zoek naar zijn bril. ‘Alstublieft, meneer Wilstra, wilt u zo vriendelijk zijn iedereen voor te stellen. Ik ben bang, dat ik momenteel nogal hulpeloos ben.’

Daan knikte. 'Tuurlijk, Kanselier. U kent James Potter en Ralph Deeter natuurlijk al. Deze andere gezelligheid is Scorpius Malfidus. En tenslotte, de roos tussen de doornen, Roos Wemel, kattenliefhebster en vrouwelijk genie.'

'Ja,' knikte Kanselier Franklin afgeleid. 'Dank u. Ik ken meneer Potter en meneer Deeter inderdaad, natuurlijk.'

Natuurlijk, dacht James en hij is waarschijnlijk helemaal niet zo blij ons weer te zien na alles wat er vorig jaar gebeurt is, inclusief het openen van het Nexus Gordijn en de Nacht van de Onthulling.

Aan de achterkant van de kamer kraakte en opeens een smalle deur open en liet een lang, imponerend figuur binnen. Professor Jackson zag de groep die voor de werkbank stond en tilde zijn kin op, zijn donkere wenkbrauwen daalden lichtelijk.

'Ik zie dat uw proefkonijnen gearriveerd zijn,' zei hij koel. 'Welkom terug, meneer Potter, meneer Deeter. U hebt deze keer vrienden meegenomen?'

'Gegroet, Generaal!' verkondigde Daan, opspringen in een stijf saluut. 'Trots om van dienst te kunnen zijn, sir. Staat alles er klaar voor, sir?'

Professor Jackson keek Daan langdurig aan en wendde zich vervolgens tot de Kanselier.

'Ik geloof, dat we klaar zijn, Benjamin. Stuur ze door, zodra ze er klaar voor zijn. Meneer Hernandez en ik zullen achterblijven voor het geval er een... misrekening is.'

Kanselier Franklin leek zijn zoektocht naar zijn bril op te geven. Hij knikte. 'Goed dan. Dank u, professor. We voegen ons spoedig bij u.'

Professor Jackson accepteerde dit stoïcijns, keek nogmaals misprijzend naar de groep en stapte terug door de deuropening, deze met een klap sluitend.

'Prima, dus,' zei Kanselier Franklin, een beetje bijziend naar de leerlingen glimlachend. 'Zoals jullie, naar ik denk, weten, is dit een buitenschoolse club. Er worden geen cijfers gegeven. Geen trofeeën of prijzen. Simpel gezegd, ons doel is kennis. Succes wordt in resultaat gemeten, zowel positief als negatief. Er komt maar weinig gevaar bij kijken, zolang jullie maar precies doen wat ik zeg. Vragen?'

Roos keek om naar James en Ralph, gretig grinnikend en wippend op haar tenen.

Scorpius stak ongeduldig zijn hand op. 'Wij houden ons, als ik het goed begrijp, voornamelijk bezig met de experimentele vorm van magische communicatie. Klopt dat?'

Kanselier Franklin knikte snel. 'Ja. Ja, natuurlijk. Wij hebben, echter, met de hulp van professor Jackson, onze blik een weinig verbeterd en verruimt, meneer... euh, Malfidus. Ja,' zei hij terwijl hij zijn ingewikkelde bril weghaalde van zijn voorhoofd, ze op de werkbank gooide en zijn vest afklopte. 'In plaats van alleen vertouwend op het versturen van berichten via beeldtelegrafie, zijn we begonnen het idee te overwegen van een meer directe en betrouwbare methoden, vooruitgaand op de inherente complicatie van een verzending van een derde persoon in kwestie. Kortom,

in plaats van slechts een uitzending van onze boodschap naar veraf gelegen plaatsen...'

'We gaan gewoon zelf,' onderbrak Dan grijnzend.

'Tijdelijk, natuurlijk,' verduidelijkte Kanselier Franklin met opgestoken wijsvinger. 'Dit is op geen enkele manier een vervanging voor het Verschijpselen of Brandstof. In tegendeel, wij experimenteren met voorgeprogrammeerde transdimensionale Viavia's, die in staat zijn om door de gebruiker gedragen te worden en te gebruiken voor een zeer specifieke lichamelijke communicatie tussen aangewezen locaties.'

'Het zijn als, persoonlijke Viavia's,' melde Daan.

'Ja,' erkende Kanselier Franklin terughoudend. 'Euh, bij wijze van spreken, De schoonheid in deze apparaten ligt in hun eenvoud. Ze kunnen door iedereen gebruikt worden, gemakkelijk, en zonder training. Zelfs kinderen zonder Verschijpselvaardigheid of brevet, kunnen in staat zijn om eenvoudig lichamen te communiceren naar een willekeurige uitgezochte bestemming. Aangenomen, natuurlijk, dat professor Jacksons technomanische berekeningen correct zijn en herhaalbaar. Niet om aan zijn kwaliteiten te twijfelen, natuurlijk.'

'Natuurlijk,' beaamde Daan, omkijkend naar de anderen, een beetje te snel.

'Zullen we dan maar?' zie Kanselier Franklin, (nogal vaag) gebarend naar de deur achter in de ruimte. 'Natuurlijk mag iedereen, die liever niet deel wil nemen aan het experiment, zich vrij voelen om er zonder schaamte van af te zien. Hij tuurde naar de leerlingen. 'Iemand?'

'Geen getreuzel,' verkondigde Daan. 'Vooruit, Roos. Op voor een Sikkel, op voor een Knoet!'

Hij leidde de groep om de werkbank heen naar een verweerde deur, die Kanselier Franklin met een, weer, snerpend gekraak opende. Een voor een naar binnen stappend, was James de laatste die binnenging, Ralph volgend naar een veel kleinere en donkerdere kamer, vrijwel leeg met uitzondering van een eenzame tafel in het midden van de vloer, verlicht door een kaars. Een verzameling glanzende zilverachtige ringen lagen in paren rond de kaars. De groep naderde hem nieuwsgierig.

'Wij zessen,' zei Kanselier Franklin, met samengeknepen ogen over de tafel buigend, 'en zes paar betoverde apparaten. Hoe toevallig. Iedereen, neem niet meer dan één paar per persoon, maar doe ze voor dit moment *niet* om de vingers. Professor Jackson en Meneer Hernandez, in het kantoor aansluitend aan deze kamer, zullen vanaf dit ogenblik alles voor het Archief vastleggen.'

James keek naar de tafel en de verzameling glinsterende ringen. Daan greep een paar en liet deze in zijn hand rollen. Voorzichtig rekte Roos zich uit om voor zichzelf een paar te pakken, James, Ralph en Scorpius volgden haar voorbeeld.

'Prachtig,' knikte Kanselier Franklin, die het laatste paar pakte. 'Het zal jullie opvallen, dat van ieder paar ringen, een ervan een klein verschil in kleur heeft. Een

ring heeft een meer gouden glans, terwijl de andere meer groenig is. Deze kleuren zijn belangrijk, omdat dit bepaald of het een ring voor weggaan is, of een ring om terug te komen. Let erop, dat jullie het verschil makkelijk herkennen.'

James keek naar de ringen in zijn hand. Ze waren opmerkelijk zwaar en voelden koud aan, ze glansden sterker dan het magere kaarslicht kon veroorzaken. Een ring had inderdaad een vaal gouden glans, terwijl de ander een groenige tint reflecteerde.

Kanselier Franklin ging door, 'Het is wellicht het beste om iedere ring in een andere zak te stoppen. De gouden links om weg te gaan en de ander dus om terug te komen. Het laten werken van de ring is kinderlijk eenvoudig: doe hem gewoon om je vinger. De technomanie is behoorlijk ingewikkeld, maar het resultaat lijkt onmiddellijk te zijn. Eenmaal op de bestemming is het terugkeren niet meer dan het wisselen van de ringen. Begrijpt iedereen dit?'

Roos onderzocht de ringen in haar hand zorgvuldig, 'Heb ik hier niet ooit iets over gelezen? vroeg ze achterdochtig. 'Iets uit een kinderboek?'

'Jep,' verkondigde James met een glimlach. 'Mijn moeder las die aan mij voor! De ringen waren geel en groen, net als deze! En er waren een jongen en een meisje die ze gebruikten om tussen werelden te reizen! En toen was er die boom, die in een magische kleerkast veranderde toen het allemaal voorbij was, en...'

'Ja, ja, prima, dank u!' onderbrak Kanselier Franklin ongeduldig. 'Noem het maar een eerbetoon als u dat wilt. Goede magie is waar je het vindt. Nu dan, zijn er nog vragen over de *feitelijke werking* van de ringen, als u wilt?'

Ralph stak nerveus zijn hand op. 'Euh... wat gebeurt er, als we allebei de ringen tegelijkertijd omdoen?'

Zowel Kanselier Franklin als Daan keken Ralph doordringend en knipperend aan. Na een langdurige pijnlijke stilte schraapte Kanselier Franklin zijn keel. 'Laten we... euh, maar eenvoudigweg aannemen, dat dat een nogal vernietigende vergissing zou zijn. Dank u voor uw inbreng, meneer Deeter. Jullie allemaal: onder geen enkele omstandigheid zult u proberen beide ringen tegelijkertijd om te doen. Duidelijk?'

Er werd hartgrondig geknikt.

'Juist,' knikte Kanselier Franklin. 'Goed, dan. Om veiligheidsredenen, zal dit specifieke experimentele set ringen ons slechts naar de noordkant van het terrein vervoeren. Ik heb dit zelf een paar uur geleden uitgeprobeerd, en met succes. Deze keer zullen we hopelijk bewijzen, dat het resultaat herhaald kan worden, en met een grotere groep. Iedereen klaar? Uitstekend. Op drie, dan.'

Kanselier Franklin pakte de gouden ring uit het linker vestzakje, hield hem in zijn linkerhand omhoog en stak zijn rechtervinger er naar uit. Snel deed iedereen hetzelfde.

'Een,' zei Kanselier Franklin stijfjes

'Twee,' zeiden Daan en hij gelijktijdig. James zag dat Daan gretig grinnikte, kijkend naar de gespannen gezichten van zijn vrienden.

'Drie!'

James duwde de gouden ring om zijn vinger. Onmiddellijk groeide zijn vinger tot een schokkende lengte uit, zich uitstrekkend in een plotse duisternis. In een oogwenk volgde zijn hand, dan zijn arm, zijn lichaam in een uitgestrekte waas van snelheid trekkend. De kamer verdween in wild kleurrijke wazige kleuren. Dan, met een soort geestelijke *twang*, schoot hij terug in zijn gewone vorm en de wereld eiste hem weer op.

Daan stond nog steeds tegenover hem - iedereen eigenlijk, stond in vrijwel dezelfde positie ten opzichte van elkaar, als ze een seconde ervoor gestaan hadden - alleen stond de groep nu op het zonovergoten gras van Pepperpock Landing. Niet ver van hen rende een groep Weerwolf afdelingsleerlingen in een formatie, rond het veld rennend en schorre kreten met militaire precisie brullend.

'Uitstekend!' verkondigde Kanselier Franklin met een ongebruikelijke opwinding. 'Knallend succes! Goed gedaan, iedereen!'

James keek om naar de hoge indrukwekkende tribunes en de slanke teamplatformen, onwillekeurig glimlachte hij. 'De laatste keer dat ik hier was,' zei hij met een zucht, 'wonnen wij het Drijfbaltoernooi voor Bigfoot.'

'Mooie tijden,' beaamde Daan vurig. 'De Wolven zijn er nog steeds niet overheen. Ze hebben het spel van voor af aan moeten leren, sinds Albus en professor Jackson hun geluksstandbeeld opbliezen. Komende Vrijdag spelen we tegen hen en iedereen voorspelt dat het Zombieteam het op hun sloffen gaat winnen.'

'Indrukwekkend, denk ik,' zei Scorpius lauw, opkijkend naar een paar Skrimrijders, die boven hen heen en weer vlogen en hun rondjes oefenden door de zwevende Drijfbalringen. 'Dat is, als je nog nooit een Zwerkbalwedstrijd hebt gezien.'

'Ik moet toegeven dat ik nogal een Slurkfan ben,' zei Kanselier Franklin, bijna barstend van opgewektheid. 'Maar ondanks dat, zullen we proberen - -'

Het geluid van krakend glas kwam vanonder de Kanseliers laars toen hij naar voor stapte. Met een pijnlijke uitdrukking op zijn gezicht keek hij naar beneden.

'Goed nieuws, Kanselier!' riep Daan, die op een knie zakte en iets uit het gras opraapte. 'Ik heb uw bril gevonden!' Hij hield een vierkanten montuur met gebroken glazen omhoog, dat er wat verwrongen uitzag. 'U moet hem, toen u vanmorgen hierheen zoefde, verloren zijn.'

'Ik kan hem *Reparo*, meneer!' sprong Roos naar voren, zwaaiend met haar toverstok.

'Nee, dank u, juffrouw Wemel,' verzuchtte Kanselier Franklin, teder de bril van Daan overnemend. 'Ik ben bang dat hij al zo vaak magisch gerepareerd is, dat de glazen hun originele sterkte niet meer kennen. Er zit niets anders op dan hem op de traditionele manier te laten herstellen.' Voorzichtig stopte hij de bril in een jaszak, klopte er toen op en glimlachte. 'Toch, het is een goede herinnering aan wat misschien wel de belangrijkste levensles is voor alle heksen en tovenaars.'

Roos keek hem nieuwsgierig aan. 'Welke levensles is dat, Kanselier?'

Hij glimlachte oprecht en lachte toen een beetje. 'Dat niet alles in het leven uitsluitend opgelost kan - of zelfs zou - worden door magie. Als er een ding is waarvan ik hoop, dat ik het in al mijn eeuwen waarlijk zou kunnen leren, is het dat ene, simpele ding.'

James dacht hier over na en keek toen opzij naar Scorpius. De blonde jongen schudde zijn hoofd en rolde met zijn ogen.

'Wat is er met jou, Scorpius?' vroeg James zacht.

Scorpius fronste en keek weg. 'Jij. Ik denk, dat dat veel verklaard, ja?'

Dat was een belediging, maar hij was zo brutaal en zinloos dat James bijna lachte. 'Jij het er echt de "P" in, is het niet? Heeft het misschien te maken met al je kleine middernachtelijke uitstapjes?'

Scorpius keek hem scherp aan. 'Wat weet jij daarover?' fluisterde hij. 'Zit je me te bespioneren?'

James knikte. 'Jep, dat doe ik iedere nacht: ik zit en kijk naar je bed om te zien wat je in je schild voert. Doen we allemaal. Het is een soort van obsessie.'

Scorpius ontspande zich iets. 'Je bent grappig, Potter. Ik wil een afspraak met je maken. Jij bemoeit je niet met mijn zaken, en ik bemoei me niet met de jouwe.'

James overwoog dit en schouderstokte, 'Zie wel.'

Achter hen leken de anderen zich klaar te maken voor de terugtocht.

'Gouden ringen af, dan,' verkondigde Kanselier Franklin joviaal. 'Goede gedachtegang van onze vriend, meneer Deeter, was dat! Geen van ons zou willen, dat we uitgerekt worden tussen hier en de Administratiezaal, is het niet zo?' Het idee leek hem opeens amusant toe en hij giechelde bij zichzelf.

Daan leek aangestoken te zijn door Kanselier Franklins goede humeur. 'Niets zo vreugdevol als een experiment dat werk zoals je hoopte, juist, Kanselier?'

'U hebt volledig gelijk, meneer Wilstra,' beaamde Kanselier Franklin, terwijl hij de gouden ring in zijn linker vestzak stopte en de groengetinte uit de ander viste. 'U hebt volledig gelijk. Zo! Zullen we aftellen voor de terugweg?'

James haalde zijn eigen gouden ring van zijn vinger en stopte hem in de zak van zijn spijkerbroek. Samen met de rest hief hij zijn groene ring en hield hem boven zijn linker ringvinger.

'Een!' ze telden tegelijkertijd af. 'Twee! Drie!'

De terugweg was precies hetzelfde als de heenweg, maar achterstevoren. In een fractie van een seconde leek James' lichaam uitgerekt te worden tussen twee verre punten. Dan, met een duidelijk merkbare *twang*, schoot de donkere laboratoriumkamer weer rondom hem te voorschijn.

‘Jottum,’ kreette Kanselier Franklin vrolijk. Hij haalde de groene ring van zijn vinger. ‘Opwindend, zelfs. Wel, ik kan me een hele reeks van therapeutische bijwerkingen bij deze procedure voorstellen. Ik geloof waarlijk, dat mijn gewrichten niet meer zo soepel hebben gevoeld sinds ik honderdvijftig was!’

Kort daarop ging de groep terug naar het grote laboratorium, waar Kanselier Franklin hen enthousiast begon te vertellen over de enorme mechanische man, het apparaat waarmee hij aan het werk was, toen zij arriveerden. Helaas werd de rest van het uur door professor Jackson het hele experiment punt voor punt op een saaie manier doorgenomen, op zijn droge, serieuze wijze. De professor maakte overvloedige aantekeningen over ieder detail, met een specifieke interesse voor de uittrekkende sensatie, die iedereen had ervaren op het ogenblik van hun transport.

‘Dit kon wel eens een nogal serieuze beperking betekenen, Benjamin,’ merkte hij op, terwijl hij zijn notities bestudeerde. ‘Zelfs onder de magische invloed, kan het menselijk lichaam maar zoveel de-integratie hanteren, totdat re-integratie onstabiel wordt.’

‘O, pietluttigheid, Theodore,’ hield Kanselier Franklin, volledig onaangedaan, vol. ‘Je bent veel te voorzichtig. Verschijnselen is vele malen meer chaotisch, dan wat wij ervaren hebben.’

‘Mogelijk,’ beaamde professor Jackson stoïcijns. ‘Maar ik verwacht een grotere mutiplicatie van het effect over een grotere afstand. Dit experiment stuurde jullie nauwelijks 500 meter weg. Wat zal er gebeuren als de afstand wordt gemeten in tientallen of zelfs duizenden kilometers?’

‘Risico!’ lachte Kanselier Franklin. ‘Risico en analyse! Dit zijn de kenmerken van wetenschappelijke en technomaniesche vooruitgang. Je zult het zien, mijn vriend. Alles valt met de tijd vanzelf op zijn plaats.’

Professor Jackson knikte sceptisch.

‘Professoren,’ meldde Daan zich opeens. ‘Het is nu bijna twee uur. We moeten allemaal weer terug naar onze lessen, is het niet?’

Kanselier Franklin zag er geschokt uit. ‘O, potverkaatje. Is het al zó laat? Ja, ja, natuurlijk, we moeten allemaal op weg. Mijn Verdedigende Technikenleerlingen verwachten een nogal indrukwekkende demonstratie van de Herculan Hoogte-ho methode om Reuzen te bevechten. Op zeker, zal ik deze specifieke uitoefening morgen betreuren. Desalniettemin...’

Hij stond op, klopte nogmaals op zijn zakken op zoek naar zijn bril. Het geluid van het gebroken glas horend schudde hij resoluut zijn hoofd. ‘Niet alles kan met magie gerepareerd worden,’ herhaalde hij met een glimlach. ‘Maar, dat help me niet om naar Verdedigend Technieken te komen zonder in een fontein te vallen. Theodor, zou je zo vriendelijk willen zijn om, euh...?’

Professor Jackson trok zijn borstelige wenkbrauwen vragend op en scheen toen te beseffen wat de Kanselier vroeg.

‘Ben u graag van dienst,’ antwoordde hij knorrig, precies het tegendeel bedoelend. ‘Mevrouw,’ zei hij, knikkend naar Roos, ‘Mijn heren. Goedemiddag. Meneer Wilstra, ik ga er vanuit dat u uw vrienden terug leidt naar hun Verdwijnkast, ja?’

Daan salueerde opnieuw. ‘Sir, yes, sir!’

Een ogenblik later konden de voetstappen van Kanselier Franklin en professor Jackson, voorbij de laboratoriumdeur gehoord worden, die galmend vanaf de trap naar beneden klonken.

‘Dus,’ zei Roos opgewekt, ‘Is dit het moment, dat je ons over het terrein rondleidt?’

‘Terrein – venijn,’ grinnikte Daan, hij boog zich naar voren en liet zijn stem dalen. ‘Zouden jullie niet iets *echt* verbluffends willen zien?’

‘Ik weet niet of ik dat wel wil,’ mompelde Ralph.

‘Scorpius trok een wenkbrauw op. ‘Wat stel je voor, Wilstra?’

‘O, niets,’ schouderchokte Daan overdreven. ‘Behalve dat de Kanselier misschien in zo’n goede bui was, dat hij toen hij wegging vergat af te sluiten, deels dankzij mijn tip aan hem, op het juiste moment, om hem te herinneren aan zijn bril.’

‘Jij geweldige schurk!’ piepte Roos, zich naar Daan werpend en een arm over zijn schouders werpend. ‘Wat ben je van plan?’

‘Professor Jackson is een eigenaardige ouwe vent,’ zei Daan, een serieuze toon aannemend. ‘Hij praat dik over de risico’s en ondertussen is hij bezig met de gevaarlijkste en verbazingwekkendste dingen van alle tijden.’ Hij boog zich weer naar voren, de anderen uitnodigend om de koppen bijeen te steken. ‘Er is daar een bureau, in dat onafgesloten laboratorium, met *tientallen ringen*, allemaal afgestemd op allerlei locaties, overal! Ik zeg, dat we er gebruik van gaan maken! Ik zeg, dat we naar een *echt* toffe plek moeten gaan!’

‘Da’s krankzinnig!’ raspte Ralph. ‘Je hoorde wat professor Jackson zei! Het klonk, dat als we naar een plek te ver weg gaan, dat we ons tot niets uit zullen rekken!’

‘Pietluttigheid,’ wees Daan dit af, kanselier Franklin imiterend. ‘Als hij echt dacht, dat het gevaarlijk was, zou hij niet al die ringen gemaakt hebben. Trouwens, ik stel niet voor dat we zo ver weg gaan. Maar een *klein* beetje ver. Een soort, hink – stap – sprong, eigenlijk.’

‘Je bent gestoord,’ zei James, maar hij grijnsde. Hij kon er niets aan doen.

‘Jullie willen gaan,’ drong Daan aan. ‘Vertrouw me.’

‘Het is roekeloze zelfmoord.’ zei Scorpius zakelijk.

Daan ging rechtop zitten en keek beurtelings naar ieders gezicht. ‘Het is, Nieuw Amsterdam.’

Roos knikte serieus. ‘Wanneer kunnen we?’

Daan klopte haar op de schouder. ‘Ik ga mijn jas halen.’

4. De Verzamelaar

Minder dan een minuut later, leidde Daan de groep terug door de donkere voorkamer, met de eenzame tafel en verzameling ringen, en een korte houten trap op naar een tweede, smalle, deur. Hij opende deze voorzichtig. Toen hij dit deed klonk er een kraak vanuit het buitenste laboratorium. Daan bewoog zich niet en keek gespannen achterom.

‘Wat?’ vroeg James. ‘Komt Kanselier Franklin terug?’

‘Sssh!’ siste Daan en voegde zachtjes toe, ‘het is niet Kanselier Franklin waar ik me zorgen over maak. Maar professor Jackson. Als hij ons bij zijn ringen betrapt, zal het tot het oneindige uitgerekt worden, het minste van onze zorgen zijn.’

‘Ben ik te laat?’ vroeg een meisjesstem in een opgewonden gefluister. ‘O, gelukkig. Ik ben niet laat.’

Daan ademde opgelucht uit. ‘Jullie kennen allemaal Nastasia. Ik vertelde haar dat we op een kleine reis gingen.’

James fronste toen Nastasia zich naast hem perste, haar haar was nu veranderd in glimmend roze. ‘Vindt je het een goed idee om zoveel mensen mee te nemen?’

‘Komt wel goed,’ antwoordde Daan eenvoudig, hij stapte het kleine kantoor in. ‘Professor Jackson maakte zes copieën van ieder set ringen. We zijn met z’n zessen. Dat is dus perfect.’

‘Daarbij,’ glimlachte Nastasia, naast James glijdend aan de voet van de trap. ‘Als jullie mij achterlaten, ga ik jullie *totaal* verraden.’

‘Strak,’ knikte Scorpius, niet zonder waardering.

Roos draafde de treden op en keek vanuit de deuropening achterom. ‘Vooruit, allemaal,’ grinnikte ze. ‘Op voor de Sikkkel, op voor een Knoet!’

Voorzichtig, om niets aan te raken, propte James zich in de donkere kamer tussen de anderen. De kamer was ontzettend klein, erin geplaatst waren een bureau, een overvolle boekenplank en een hoge houten kast voorzien van smalle lades. Daan telde af vanaf de bovenste en trok de achtste lade open. Een verzameling opgevouwen paarse lappen lagen netjes bijeen, op ieder ervan was een briefje vastgespeld. James boog zich erover, de briefjes lezend.

‘Deze zijn krankzinnig,’ mompelde Ralph onder de indruk. ‘Ze bestrijken de hele magische wereld! Hier zijn de piramides van Egypte! En Loch Ness! En wat is deze? “De ring van de Bebaarde Ouderlingen”?’

‘Ooo!’ zei Roos verbaasd, met enige moeite Ralph opzij duwend. ‘Dat is de Pakistaanse Tovenaar Universiteit! *Heel* geheim en oeroud! Ze zeggen, dat hij hoog in het Karakoramgebergte verborgen ligt, omgeven door onmogelijke bergtoppen! Laten we daarheen gaan!’

‘Doe niet zo stom,’ drong James aan. ‘Dat is te ver. Ik zie het niet zitten om tot een haar uitgetrokken te worden, en dan in tweeën te breken. Nog geen minuut geleden was je helemaal in de wolken over het naar Nieuw Amsterdam gaan.’

‘Dat was voordat ik alle mogelijkheden wist.’ pruilde Roos.

‘Schiet op met die ringen, Daan, jij Zombiegoombah!’ drong Nastasia gretig aan. ‘James hier, kan niet langer wachten!’

James keek haar van opzij geïrriteerd aan. Alles bij elkaar had hij zo zijn bedenkingen bij dit hele avontuur. Nastasia echter, leek er plezier aan te beleven hem op stang te jagen. Ze keek, schouder aan schouder, naar hem en knipoogde ondeugend.

‘Kijk eens aan,’ verkondigde Daan, een van de stoffen pakketjes uit de lade optillend. ‘“De Kristallen Berg, bestuursniveau”. ‘Dat is de bovenste etage van de grote wolkenkrabber, die we vorig jaar zagen, weet je nog? Oh, dit wordt echt geweldig.’ Heel zorgvuldig legde hij het doek op het bureau en vouwde het open, behoedzaam om zich te herinneren hoe het precies dichtgevouwen was. Een moment later glansden er twaalf ringen in de duisternis.

‘Ieder een paar,’ zei Scorpius, op een zakelijke manier, zich uittrekkend naar een paar ringen. ‘Net als eerst.’

‘Dit is het, mensen,’ waarschuwde Daan. ‘Goud om weg te gaan, groen om terug te komen. Stop de ringen goed weg in je zak als je ze niet gebruikt. Als alles gaat zoals bedoeld, zijn we voor de volgende les terug, en zal niemand ook maar iets vermoeden.’

Ralph kreunde. ‘Sinds wanneer gaat alles zoals dat bedoeld is?’

‘We moeten het er allemaal mee eens zijn,’ merkte Roos op. Ze zette een streng gezicht op en keek de groep rond. ‘Als er *iemand* achter wil blijven, dan blijven we *allemaal* achter, akkoord?’

‘Hmm...’ Nastasia kantelde haar hoofd bedachtzaam. Ze keek opzij naar James en vernauwde haar ogen. ‘Mmmm... nee.’ Daarmee schoof ze de gouden ring om haar vinger en verdween een waas van snelheid.

‘Ik moet toegeven,’ verkondigde Scorpius abrupt, ‘ik vind haar wel soort van aardig.’ Hij ramde zijn eigen ring om zijn vinger en verdween ook.

‘Eeee!’ riep Roos, zowel van opwinding als angst, dansend op haar tenen. Ze deed haar ring om en verdween tegelijk met Daan, die een trillende *whoop* galmend achter zich liet.

James haalde perplex zijn schouders op. ‘Wat denk je, Ralph? Op drie?’

Ralph knikte stijf. Gezamenlijk telden ze af, de ringen net boven hun vingers. In de fractie van een seconde voelde James, dat zijn lichaam niets meer dan een lint was, vele kilometers lang, stromend door een kanaal van licht en kleur. Dan, gewelddadiger dan eerder, sprong de werkelijkheid rondom hem op, hem bijna in zijn gezicht slaand. Hij struikelde en viel zwaar, languit op een zachte platte ondergrond liggend.

‘Oooh,’ kreunde hij, zichzelf opduwend. Hij opende zijn ogen en merkte, dat hij door dikke lagen wazig glas, naar een duizelingwekkende diepte staarde. ‘Oh!’ riep hij uit en ging gealarmeerd op zijn knieën zitten.

‘Yeeks!’ beaamde Ralph van verderop. James keek omhoog en zag een paar meter verderop zijn vriend tegen een doorzichtig bureau hangen. Ze leken in een soort enorm kantoorgebouw, gevuld met bureaus, lage muren en een verzameling zachte stoelen en lange tafels te zijn beland. Het leek een beetje op sommige delen van het Ministerie van Toverkunst, behalve het feit dat alles, tot aan het pluche tapijt en het hoge systeemplafond, uit perfect doorzichtig materiaal leek te zijn gemaakt. Ieder oppervlak glansde van verschillende prisma’s, dansend door het zonlicht, dat ongehinderd door het hele gebouw straalde. Beneden hen, en vanuit iedere hoek zichtbaar, stond de opgestapelde tweelingstad van Nieuw Amsterdam en Manhattan, er in de afstand sereen en eng leeg uitzierend.

‘De Kristallen Berg,’ zei James, in verbazing glimlachend.

‘Griezelig,’ merkte Ralph op, terwijl hij voorzichtig overeind ging staan. ‘Niets zo leuk als in een permanente staat van hoogtevrees te leven. Waar zijn de andere trouwens?’

Als antwoord hierop baste een stem door de lucht, wijds galmend. 'Alle verlate gearriveerden moeten op weg naar de liften,' verkondigde deze streng, onderbroken door een ver meisjesgegiechel. De stem ging door, nu weg van de microfoon, 'Kop dicht, Nastasia! Je verpest het effect!'

James en Daan keken elkaar aan. 'Daan,' zeiden ze gelijktijdig.

De oproepinstallatie werd met een luide klik uitgeschakeld.

'Hierheen,' grinnikte James, wijzend naar een paar glazen liftdeuren, vervormd door de kristallen bureaus en een verzameling van smaakvolle, bijna onzichtbare, ingepotte varens. Met z'n tweeën begonnen ze op weg te gaan door het kantoor, nauwelijks in staat om hun schenen niet tegen de doorzichtige bureaus en stoelen aan te stoten.

Ondanks de schoonheid van de locatie herinnerde de dunne laag stof op de kristallen oppervlakten hen aan de maandenlange verlatenheid. Glazen mokken stonden nog steeds op de bureaus, half vol ingedikte koffie en thee. Aan het hoofd van een lange vergadertafel, krabbelde een magische markeerstift notities op een zwevend kristallen scherm, dezelfde lijsten telkens weer herhalend, doordringend piepend in de stilte.

Ondanks de warmte in het gebouw rilde James door dit geluid.

Ralph bereikte de lift als eerste en drukte de knop in. In de verte begon een machine te zoemen. Naar beneden kijkend, kon James tussen zijn voeten een kleine glimmende doos zien. Deze begon snel omhoog te klimmen, en onthulde de onmiskenbare vorm van een liftkooi. Hij schoof soepel op zijn plaats achter de glazen deuren en stopte schokkend. De deuren schoven open en de beide jongens stapten erin zonder dat hun voeten enig geluid op het onzichtbare pluche tapijt maakten.

James keek naar de oplichtende knoppen naast de deur. De bovenste knop was groter dan de anderen, eronder stond DAK-TUSSENETAGE. James haalde zijn schouders op en drukte hem in.

Onmiddellijk begon de lift te stijgen. Voorbij de deuren, begonnen de etages naar beneden te schieten en bood hen uitzicht op meer kantoren en vergaderruimten. In een paar seconden schoot de laatste etage onder hen weg en stopte de lift. James kon Daan, Roos, Scorpius en Nastasia buiten zien staan, maar de rest van het interieur was een weerkaatsing van zonlicht op kristal.

Toen de deuren openschoven, blies een windvlaag de lift in en verwarde James' haar en "T"shirt.

'Ziet er naar uit, dat er over grotere afstanden een soort van verplaatsingseffect plaatsvindt,' riep Daan boven het geluid van de wind uit. 'Mazzel, dat geen van ons in een van de vloeren verschenen is.'

Nastasia knikte. 'Of in een liftkoker.'

Ralph knikte en huiverde. 'Ik haat het idee, dat het enige wat tussen ons en een val van tweehonderd etages stond, stom geluk was.'

‘Ik zou me maar niet teveel zorgen maken, Deeter,’ zei Scorpius bemoedigend. ‘Stom geluk schijnt iets met jullie op te hebben.’

James en Ralph voegden zich bij de anderen, terwijl ze naar een lage reling kuierden. Verschillende trappen leidden, van tegenover liggende kanten, vanaf het dak, dat verdeeld was in een serie vierkanten platformen.

‘Landingsplatvormen,’ zei Daan, wijzend. Voor mensen, die per bezem reizen. Kijk, er staan daar nog steeds een paar bezems geparkeerd.’

James kneep zijn ogen tegen het zonlicht samen. Inderdaad stonden er een aantal rekken langs de rand van het dak, nog altijd voorzien van een aantal slanke zwarte bezems. Elke bezem leek een ongebruikelijke vorm in de voorkant van de steel geperst te hebben. James meende dat ze eruit zagen als miniatuur waterspuwers.

‘Vooruit!’ riep Daan, die de trappen naar het grootste dak begon af te draven. ‘Laten we over de rand kijken!’

Roos en Nastasia volgen gretig, openlijk nieuwsgierig in het rond kijkend. Met een vreemde tegenzin daalde James ook de trappen af.

‘Bliksems,’ zei Ralph zachtjes toen hij de rand van het dak bereikte. ‘Da’s wel heel hoog.’

James keek er voorzichtig overheen. De vierbaansweg leek wel kilometers lager te zijn, wazig door de enorme afstand. De wind gierde over het dak, deed de bezems in het rek rammelen en sloeg door het haar van de leerlingen.

‘Dit is geweldig,’ verkondigde Nastasia. Ze leunde op de reling en hief haar hoofd de lucht in, haar ogen waren gesloten en haar roze haar wapperde.

‘Brr!’ zei Roos, zichzelf over haar armen wrijvend. ‘Ik krijg er de rillingen van!’ Ze stapte achter Daan en klampte haar vest strak om haar schouders.

‘Mijn vader zegt, dat Viktor Kruml en de Harriers hier soms zijn,’ mompelde Scorpius, naar de afstand fronsend. ‘Het officiële verhaal is, dat ze helpen met het zoeken naar achterblijvers, maar mijn vader denkt dat er andere redenen zijn. Hij denkt, dat ze hier zijn om een oogje te houden op de staf van Directeur Merlijn.’

‘Zijn staf?’ knipperde Roos. ‘Bedoel je, dat die nog steeds hier is?’

‘Scorpius knikte, nog altijd naar de stad onder hen te kijkend. ‘Hij ramde hem de straat in, toen hij de bezwering, die iedere Dreuzel voor een dag deed bevriezen, deed. Het was de bezwering, die al zijn krachten verbruikte en hem doodde. Maar zijn staf zit daar sindsdien vast. Niemand kan hem eruit krijgen, maar hij is te machtig om daar onbewaakt te laten zitten.’

‘Net als het Zwaard in de Steen.’ zuchtte Ralph, dan huiverde hij.

James keek opzij naar zijn vriend en zag de frons op diens gezicht. De laatste keer dat ze hier waren had Ralph het dode lichaam van de arme Lucy gedragen, vermoord in de Wereld tussen de Werelden. Een diep gevoel van melancholie daalde bij die gedachte over hem.

‘Kom op,’ zei hij vlak. ‘Laten we wegwezen.’

Tot zijn verrassing werd er rondom hem geknikt. Langzaam en stil bewoog de groep zich naar terug naar tussenetage.

Toen ze de bovenste treden bereikten, gierde een opmerkelijk harde windvlaag over het dak, liet James’ “T” shirt tegen zijn borst klapperen en stroomde woest door het lange haar van Roos. Het vest, dat ze rond haar schouders had geslagen, ving de wind als een zeil en werd de lucht in gerukt.

‘Nee!’ gilde ze terwijl ze er naar greep, maar hij was al weg. Het vest draaide sierlijk door de lucht, gedragen door de grilligheid van de wind en viel toen, stil voorbij de reling van het dak glijdend, lager, en lager, buiten hun zicht.

‘Nee,’ gilde Roos opnieuw, ‘Sodeju! Nee!’

‘Pech hebben,’ verkondigde Daan met gevoel. ‘Het was een mooi vest.’

Roos draaide zich om naar hem en keek hen verdwaast aan, haar ogen wild en haar haar golfde nog altijd in de wind. ‘Het gaat niet om het vest, grote idioot!’ schreeuwde ze en omklemde toen haar gezicht met haar handen. Ze wende zich weer naar de lege ruimte voorbij het dak. ‘O, hoe heb ik zo ongelooflijk stom kunnen zijn?’

‘Wat is er, Roos?’ vroeg James op haar afstappend. ‘Wat is het probleem?’

‘De ring!’ zei ze, hem aankijkend en haar linkerhand opstekend waaraan de gouden ring aan haar vinger zichtbaar was. ‘De groene ring om terug te keren! Hij zat in de zak van mijn vest, James. Nu is ie weg, zo over het dak geblazen en ik zit hier nu vast!’

Er viel een langdurige stilte, terwijl iedereen stomgeslagen en verafschuwd naar Roos staarde.

Nastasia stapte terug van bovenste trede en tuurde over de reling naar de wazige verte van de stad eronder.

‘Oops!’ zong ze, en keek met een ironische glimlach weer om.

De zes leerlingen stapten naar de reling waarover Roos’ vest was gewaaid.

Ralph fronste bedachtzaam. ‘Kan de rest van ons niet gewoon teruggaan en iemand met twee groene ringen terug sturen?’

‘Zo werkt het niet,’ schudde Daan zijn hoofd. ‘Ze worden per twee gemaakt. De groene ringen werken alleen met hun gouden tegenpool. Apart, zijn ze niet meer dan sieraden.’

James keek met samengeknepen ogen over de rand, op zoek naar een teken van Roos’ verdwenen vest. ‘Gelukkig kan iemand die haar vest vindt, geen gebruik van de ring maken, toch?’

‘Juist,’ beaamde Daan, ‘Maar als wij hem niet vinden, zal Roos naar huis moeten lopen. En het is een verschrikkelijk lange weg, te voet naar Alma Aleron.’

‘Dit is allemaal *haar* schuld,’ zei James opeens. Hij draaide zich om en keek naar Nastasia. ‘Zij ging er vandoor voor we het er over eens waren, dat we zouden gaan. Waarschijnlijk gaat ze, zonder er over na te denken, zó weer terug.’

Een oprecht pijnlijk trek trok over het gezicht van Nastasia. James was zo verrast dit te zien, dat hij zich er slecht over voelde, haar de schuld te hebben gegeven. Deze blik echter, was even snel verdwenen als hij verschenen was.

‘Ik heb niemand gedwongen om me te volgen,’ merkte ze luchtig op. ‘Ik ben een avontuurlijk tiep. Kan ik niets aan doen.’

Ralph wendde zich met een pijnlijke uitdrukking naar Roos. ‘Waarom kon je de ring niet in je zak stoppen, net als iedereen?’

‘Dat vest had de enige zakken die ik heb!’ siste ze. ‘Ga jij maar eens in een rok rondlopen en dan kijken waar je je spullen moet laten!’

‘Jaaa,’ zei Daan opeens enthousiast.

‘Dit is allemaal heel onderhoudend,’ onderbrak Scorpius, ‘maar de klok tikt door en we zijn geen steek dicht bij het vinden van de ring van Roos. Mag ik voorstellen dat je op weg naar beneden gaat en een zoektocht op poten zet?’

James zuchtte. ‘Prima. Het heeft geen zin te kibbelen. Ik blijf hier bij Roos om haar ring te zoeken. Jullie kunnen terug gaan als je wilt.’

‘Echt niet,’ zei Ralph onmiddellijk. ‘We blijven bij elkaar. Roos heeft gelijk. We zitten allemaal in hetzelfde schuitje.’

‘Ik ga nergens zonder Roosje heen,’ knikte Daan. ‘Per slot van rekening was het mijn idee.’

Scorpius knikte kort en wendde zich naar Nastasia.

‘Oh, hoe leuk zou het zijn, als ik nu weg zou gaan?’ meldde ze, met nu opeens een wrevelige stem. James was stiekem tevreden om te zien, dat ook zij in staat was om ontevreden te zijn.

‘Prima,’ zei Scorpius, die zich naar de tussenetage en de liften verderop draaide. ‘Naar beneden dan.’

Daan schudde zijn hoofd. 'Aan de liften hebben we niets. Op straatniveau is alles binnen en buiten afgesloten. De magische veiligheidsrand is door professor Jackson zelf opgezet. We kunnen het gebouw onmogelijk uit.'

'Dus, wat gaan we nu doen?' schouderchokte Ralph hulpeloos. 'Springen?'

'Neh,' zei James, draaiend naar de andere reling en wijzend. 'We vliegen!'

Roos benaderde de enkele bezems, die achtergebleven waren in het bezemrek. 'Maar, dat zou diefstal zijn. Nietwaar?'

'Neeeee,' verzekerde Daan haar hartelijk. 'Nee, dat noemen we "voorderen". Tenslotte is dit een noodgeval. We kunnen ze, als we klaar zijn, terugbrengen.'

Roos keek hem van opzij achterdochtig aan. 'Je vindt het idee van met de bezems over de rand gaan *leuk* hè, is het niet?'

'Doe niet zo raar,' reageerde Daan, weinig overtuigend. 'Lastige tijden vragen om lastige maatregelen, en al dat soort dingen. Het is een smerig zaakje. Dan liever de lucht in. Ooo! Dit is een Avantidrone! Heeft zijn eigen valwindstabilisator en alles!'

'Daan!' brandde Roos los. 'Dit is heel serieus!'

'Precies,' gaf Daan toe, zonder zijn ogen van de bezem af te nemen. 'Heel serieus. Volledig. Maar toch. Deze is voor mij!'

James keek zorgvuldig naar de bezem en merkte opnieuw de impische vorm, geperst aan het eind, op. 'Wat is dat eigenlijk voor ding?'

Daan haalde zijn schouders op. 'Kwee nie. Versiering, misschien?' Hij rekte zich er naar uit, greep de slanke zwarte bezem uit het rek op het zelfde ogenblik dat Scorpius een waarschuwing blafte. Zij woorden gingen verloren door het oorverdovende gekrijs, dat vanuit de bezem kwam.

'DIEF,' brulde de bezem schrill. 'DIEF! ONGEORLOOFD PERSOON! WHOOP! WHOOP! BEL DE POLITIE! WAARSCHUW DE EIGENAAR! MELD HET BIJ DE VERZEKERING! WHOOP! WHOOP! WHOOP!'

Dat is een waterspuwer voor een persoonlijk alarm!' schreeuwde Scorpius boven het geluid van de bezem uit. Hij wees naar de geperste vorm aan het eind, die zijn handen rond zijn mond gekomt had. 'Wat ben je, een volslagen malloot?'

'Ah,' knikte Daan, in een poging gewoon te klinken, maar schreeuwend over de brullende imp. 'Leuk extraatje! Er moet toch een mogelijkheid zijn, om dat, op een of ander manier, uit te schakelen.'

Hij begon te prikken en te steken in de imp, alsof hij een knop zocht. De imp sloeg naar zijn hand en begon woedend te lachen.

'Kap daarmee!' eiste hij. 'Dit is geen grap! Ik wordt gestolen! DIEF! BEL DE POLITIE! WHOOP! WHEEOOO!'

‘We zijn geen dieven!’ riep Roos, ze boog zich naar de imp met haar handen over haar oren. ‘En je eigenaar is helemaal niet in de buurt! De hele stad is geëvacueerd! Er is hier niemand! Geen politie, of wie dan ook!’

De imp keek haar achterdochtig aan. ‘DAT ZAL WEL, DAME!’ blérde hij. Zijn schrille stem galmde over het dak. ‘DAT IS PRECIËS WAT U ME WILT LATEN GELOVEN, NIETWAAR?’

‘We kunnen het bewijzen,’ overwoog Nastasia bedachtzaam. ‘Gooi hem gewoon over de rand, Daan, dat kan hij het zelf zien.’

‘Laten we geen overhaaste dingen doen!’ capituleerde de imp, met beide handen uitgestoken. ‘Ik doe gewoon mijn werk hier, Rosétje! Niet nodig de waren te beschadigen!’

‘Kijk eens,’ zei Scorpius tot de imp. ‘We stelen je niet. We lenen je in verband met een soort van noodzaak. Mijn vader heeft een van jullie op zijn eigen bezen geïnstalleerd, en ik weet als feit, dat jullie speciaal behekt zijn om te helpen, als er een noodsituatie is. Maar dan,’ hij deed een stap achteruit en hield, in gedachten, zijn hoofd schuin. ‘Misschien geldt dat alleen voor de Feeks Vijfhonderd serie.’

‘De Feeks Vijfhonderd serie!?’ smaalde de imp, terwijl hij hooghartig zijn armen over zijn borst kruiste. ‘Dat is uitsluitend een overgebleven restant Dwergbezweringsspul! Niet eens echt imp! Ik ben een tweehonderd Drummelfabriekoptie. Probeer me maar eens, jochie.’

‘Ik weet het niet,’ zei Daan, een glimlach onderdrukkend. ‘Ik wed, dat je ons niet eens van dit dak afkrijgt.’

De imp rolde met uitpuilende gele ogen. ‘Leuke omgekeerde psychologie, Sigmund. WHOOP! WHOOP! IK WORD DOOR EEN IDIOOT ZONDER FANTASIE GESTOLEN!’

‘Stop nou!’ riep Ralph uit, de imp onderbrekend, die opnieuw een diepe teug adem nam. ‘Dit is echt een noodsituatie. We zitten hier echt vast, tenzij we allemaal naar beneden van dit dak kunnen komen en onze weg terug vinden. U bent de enige, die ons kan helpen, maar u kunt ons toch niet allemaal naar beneden vliegen. Kunt u de alarmwaterspuwers van deze overige bezems ook uit zetten?’

De imp hield nog steeds zijn adem in, klaar om met whooping door te gaan. Met een ingehouden stem vroeg hij, ‘Weet je zeker, dat dit een noodsituatie is?’

‘Alstublieft,’ zei Roos serieus. ‘Wij zitten hier vast als we niet naar beneden kunnen, om te vinden wat we kwijt zijn geraakt. We brengen u hier direct terug, als we klaar zijn.’

‘Als dat lukt,’ voegde Nastasia redelijkerwijs toe. De imp keek naar haar, kennelijk zich haar dreigement herinnerend, hem over de rand heen te smijten. Uiteindelijk ademde hij doordringend uit en schudde zijn hoofd.

‘Goed dan,’ gaf hij terughoudend toe. ‘Maar ik ben behekt met een fotografisch geheugen en ik geef jullie een voor een aan, als de boel in de maling genomen wordt.’

Hey. De rest van jullie. Stel de vergrendeling geel in, rijders in nood en hebben hulp nodig.'

De overgebleven twee bezems stootte een soort piepende geblaat uit. De imp's hurkten opgeschrikt op de stelen en bekeken de leerlingen met een mix van nieuwsgierigheid en gretigheid. Een van hen was lenig en zilverachtig blauw met een klein puntvormig hoofd en glanzende, pupilloze ogen. De andere was dik, roze en opgesierd met een paar pluizig witte vleugels.

'Oooh,' zei de roze, met een vette stem, 'Een echte noodsituatie! Zal ik de dichtsbijzijnde bloemist opzoeken?'

'Cupido gedoe,' mompelde de eerste zachtjes. 'Geweldig.'

'Joo!' klapte de Cupido in zijn mollige handen. 'Een avontuur!'

Daan hield de Avantidrone op. 'Ik heb deze!' Naar Roos mompelde hij, 'zeg, voorin.'

'Voorin!' riep Roos, bij hem plaatsnemend, onmiddellijk.

James keek naar haar, niet helemaal zeker wetend wat dit betekende, maar er van overtuigd, dat dit waarschijnlijk uit zou draaien op hem, die op de Cupidobezem zou moeten vliegen. Hij keek opzij naar Scorpius en zag de deze de blauwe bezem uit het rek griste. Diens zilveren imp kronkelen aan het eind ervan.

'Ik ga met Scorpius,' zei Ralph, schaapachtig omkijkend naar de roze bezem. 'Ik denk, dat die me sowieso niet zou kunnen houden.'

Nastasia grinnikte en nam naast James plaats. 'Wil jij rijden?' vroeg ze liefjes, ze keek naar hem en knipperde met haar ogen.

James zuchtte en schudde zijn hoofd. Hij reikte naar de Cupidobezem. Net als de anderen, was hij overwegend zwart, hoewel voorzien van strakke dunne roze lijnen aan beide zijden en er gedroogde rozen, die in de staart zaten.

'Jullie twee zien er aanbiddelijk uit,' verkneukelde hij zich toen James met tegenzin op de bezem ging zitten en Nastasia haar armen rond zijn schouders wierp. 'En kijk nou eens!' ging hij door, wijzend naar Nastasia's haar. 'We kleuren met elkaar. Hoe perfect verrukkelijk!'

'Jep,' grijnsde Nastasia en riep hard in James oor. 'Het is verrukkelijk, is het niet, James?'

James voelde zijn gezicht heet worden in een mengeling van vernedering, angst en een paar andere emoties, welke hij niet onmiddellijk thuis kon brengen.

'De wind waait die kant uit,' verkondigde Daan wijzend over de lengte van de laan onder hen. 'Laten we die volgen en goed opletten. Roos' vest moet daar ergens in de straat terecht zijn gekomen. Laten we laag genoeg gaan om ernaar te zoeken. Heb je dat, impy?'

'Ken je grens,' gromde de Avantidrone berustend.

James omklemde zijn bezem. 'Laten we gaan. Iedereen, bij elkaar blijven.'

'Ik zal de aanvangstijden van de goede optredens bij Moxy Mage op gaan zoeken!' riep de Cupido geïnspireerd.

Daarmee schoten de drie bezems van het dak, zwaar onder het gewicht van de twee berijders, en bewogen zich op duizelingwekkende hoogten in de jagende wind. Onmiddellijk bogen ze af en begonnen in slalom af te dalen in de schaduwen van de wolkenkrabbers.

'Je drijft naar rechts af,' blafte Nastasia in James' oor, ze vernieuwde de greep om zijn schouders. 'Je daalt te snel! Waar heb je geleerd hoe te vliegen?'

'Hou gewoon je kop, ik probeer me te concentreren,' riep James kernachtig. 'En moet je me zo strak vasthouden? Je knijpt bijna mijn hoofd eraf.'

'Als jij beter vliegt, kan ik me meer ontspannen. Kijk uit!'

James week naar link uit om een vlaggenmast te ontwijken, die vanuit een wolkenkrabber stak.

Terwijl hij snelheid maakte, klom Nastasia bijna op zijn schouders. 'Er is een hele rij van die dingen!' gilde ze. 'Niet zo dichtbij! Wat ben je aan het doen?'

'Ik ben op zoek naar Roos' vest, domme doos. Hij kan ergens aan vast hangen. Ga van me af! Ik kan haast niets zien!'

'Liefdesheibel,' kirde Cupido, met de klik van zijn tong. 'Ik kan een afspraak regelen voor een Hem-en-Haarpedicure. Hoe romantisch zou dát zijn? Antwoord: heel!'

'Kop dicht,' bevalen James en Nastasia gelijktijdig.

De drie bezemstelen bleven naar beneden bewegen, heen en weer vliegend tussen de ravijnen van glas en staal.

Vooraan riep Daan terug, 'Ziet iemand iets?'

'We moeten nog lager,' verkondigende Scorpius, gefrustreerd zijn hoofd schuddend. 'Hij kan overal naar toe geblazen zijn: onder een willekeurig verlaten auto, of bovenop een luifel, overal.'

'Sodeju, verdorie en verdraaid,' vervloekte Roos zichzelf. 'Kon ik maar een Acciospreuk uitvoeren!'

Ralph's gezicht lichtte op. 'Da's een geweldig idee! Waarom doe je dat niet?'

Roos keek naar hem om, alsof hij een complete idioot was. 'Omdat mijn toverstok ook in de zak van mijn vest zit!'

'En geen van ons kent hem goed genoeg om hem zelf tot ons te roepen,' zuchtte Scorpius. 'Er zit niets anders op dan door - -'

'Wat is dat?' onderbrak Nastasia hem, ze stak haar arm uit en wees naar een dak even verderop. James volgde haar gebaar en keek naar rechts. Het dak gleed voorbij,

stijgend naarmate zij daalden. Iets bewoog zich tussen de verzameling oude air-conditioners en slangachtige kokers. Onhandig struikelend verscheen het in het zonlicht.

‘Het is een vrouw!’ riep Roos, bovenop de bezem werden Daan’s schouders heen en weer geschud. ‘Wat doet zij hier?’

Het was inderdaad een vrouw. Haar vuile blonde haar hing in slierten, die door de wind heen en weer gegooid werden en zo, wild verstrooid, rond haar hoofd en opgejaagde heldere ogen zwaaiden. James herkende haar direct als een Dreuzel, maar toch, toen ze hen zag - zes jonge mensen, die op bezems vlogen op zo’n 30 meter boven de straat - knipperde ze niet eens. Ze liep op hen af, haar schoenen glipten wild weg op het mustieken dak.

‘Help,’ kreette ze schor. Er was beweging achter haar. Donkere vormen flitsten langs de dakventilatieroosters. En bogen naar haar af. James had nauwelijks de tijd om ze te zien, doordat zijn bezem onder de rand van het dak zakte waardoor zijn blik van het tafereel werd afgesneden.

Toen James voorbij schoot keek de vrouw achterom naar haar achtervolgers. In doodsangst kreunde ze, en dan, tot James afgrijzen, sprong ze.

‘Nee!’ gilte Roos.

Maar de vrouw sprong niet naar haar einde. Ze mikte op James’ bezem. Hierin verschrikkelijk falend, knalde ze tegen James en Nastasia aan, een arm rond Nastasia’s nek en een arm rond James’ nek, zich wanhopig vastklemmend. De bezem kantelde ziekmakend naar links, bijna volledig doordraaiend en begon in een duizelingwekkende spiraal naar beneden te vallen.

‘Te zwaar,’ brulde Cupido. ‘Het gewichtslimiet wordt met veertig procent overschreden!’

‘Grijp haar!’ schreeuwde James, worstelend om contrôle te krijgen over de bezem terwijl deze stijl daalde.

‘Ben je gek?!’ krijste Nastasia tegen de brullende wind in. ‘We kunnen haar er hier niet bij hebben!’

‘We kunnen haar er niet afgooien!’

‘We slaan te pletter, als we dat niet doen!’ Nastasia, besepte James, probeerde de arm van de vrouw van haar nek af te rukken. De vrouw kreunde, kennelijk te zwak om nog langer vast te houden.

‘Nastasia!’ riep James. ‘Stop daarmee! Hou haar vast! We redden het wel!’

Een vorm schoot hen voorbij en deed hen trillen, toen hij passeerde. James keek paniekerig opzij en zag Daan worstelen om op gelijke dalingssnelheid te komen. Achter hem hield Roos zich vast of haar leven er vanaf hing, haar lippen van ontzetting, tot een dunne streep, op elkaar geperst.

Daan wees naar beneden en brulde iets.

‘Wat?’ riep James, zinloos met de bezem worstelend om hem recht te krijgen.

Daan leunde opzij en riep opnieuw. ‘Mik op de luifels!’

Verward keek James hem aan en richtte zijn aandacht op de laan, die hem brullend tegemoet kwam. Een brede groene luifel stak uit vanaf een gebouw aan de linkerkant. James knikte begrijpend en leunde hard naar links, de onwillige bezem met zich meetrekkend.

‘Hou je vast!’ riep hij. De luifel verscheen onder hen. Kantelend en onbestuurbaar verloor James de controle. Hij zette zich schrap en sloot zijn ogen.

De klap was veel harder dan dat hij verwacht had. Het stevige canvas was verrassend stug, maar het lijstwerk eronder brak met het geknars van verbuigend materiaal af. De luifel stortte onder hen in, hen met zich meenemend terwijl hij neerstortte, voor de helft op straat en de andere helft op een verlaten taxi.

James stuiterde er van af, verloor zijn grip op de bezem en ketste van de taxideur. Hij raakte de stoep hard genoeg om zijn tanden te laten klapperen en voor even was zijn zicht vertroebeld.

Schaduw en gleden over hem, toen de anderen naar beneden zoefden om in de buurt van hem te landen.

‘James!’ riep Roos geschrokken. ‘Ben je in orde? Zeg me dat je in orde bent!’

‘Ik ben oké,’ zei James wollig. Hij dwong zichzelf om in de schaduw van de taxi overeind te gaan zitten. ‘Denk ik. Hoe is het met de anderen?’

Hij keek in de rondte en vreesde het ergste. Nastasia zet verstrengeld in de restanten van de luifel, die zich als een groene cocon om haar heen gevouwen had. Ze kreunde geïrriteerd en begon zich uit de rommel te worstelen. De mysterieuze blonde vrouw was op de taxi gevallen en rolde slap op de kofferdeksel. Verbazingwekkend genoeg leek ze geestelijk prima, maar wel bijna uitgeput. Ze gleed van de kofferdeksel en haar knieën knikten.

‘Ren,’ mompelde ze gespannen. ‘Ga, Lissa. Zorg dat hij je niet verzameld. Ren, schatje, ren!’

Maar haar benen protesteerden en weigerden haar overeind te houden. Ze slingerden onder haar en ze waggelde triest naar de stoep.

‘Is ze wel goed?’ vroeg Daan, hij wierp de bezem opzij en rende op haar af.

‘Wie is ze?’ voegde Ralph hieraan toe, terwijl hij op zijn knieën naast haar zakte.

Roos kwam bij hen staan. Gezamenlijk hielpen de drie leerlingen haar in een zittende positie. ‘Juffrouw?’ vroeg Roos haar voorzichtig. ‘Is dat uw naam? Lissa? Wat doet u hier?’

‘Moet rennen,’ hield de vrouw, Lissa, dof vol. Ze keek in de rondte, zag Roos en Ralph en opeens stonden haar ogen helder. Ze greep naar hen ‘Moeten rennen!’ herhaalde ze paniekerig. ‘De verzamelaar komt eraan!’

‘De wie?’ zei James, die eigenaardig overeind kwam.

‘De Verzamelaar,’ sprak een diepe stem vanachter hem.

James schrok en draaide zich zo snel om, dat hij bijna zijn knieën uit hun plaats draaide. Een figuur stond voor de zakkende zon en wierp zijn schaduw over James. Het was een man, erg lang en droeg een lange, zware rode mantel met goud stiksel aan de mouwen. Een diepe kap verborg zijn gezicht, slechts zijn kin en het puntje van zijn neus onthullend. Hij leek James vanuit de diepte van zijn kap aan te staren, alsof hij hem in wilde schatten.

‘Ik verontschuldig me,’ zei hij, plotseling glimlachend. Hij hief zijn bleke handen op en duwde de kap weg en onthulde een knap, maar niet opmerkelijk gezicht. Donker haar, doorvlochten met staalgrijze draden, was vanaf zijn slapen naar achteren gekamd. ‘Ik wilde u niet laten schrikken. Ik ben de persoon waar zij het over heeft, de Verzamelaar, hoewel het niet zozeer een naam is, maar meer een soort... titel.’

‘Wat wilt u?’ riep Roos, terwijl ze haar arm beschermend om Lissa heensloeg, die, in een kennelijke afschuw, begon te hyperventileren. ‘Waarom jaagt u haar op?’

‘Dit arme wezen is een van mijn kostgangers,’ antwoordde de man, met een lichte triestheid in zijn stem. ‘Gewoon een van de ongelukkige, vergeten mensen, achtergelaten om voor zichzelf te zorgen in dit, de geest van een stad. Ik heb het op me genomen om voor hen te zorgen, zo vaak als mijn taken dit toestaan.’

‘Als u voor haar zorgt,’ vroeg Scorpius, naar voren stappend. ‘Waarom rende ze dan van u weg? Waarom vermoordde ze zich bijna om bij u weg te komen.’

‘Helaas,’ zei de Verzamelaar, voorzichtig dichterbij Lissa bewegend en naast haar knielend. ‘Ze is verstandelijk beperkt. Velen zijn zo. Dit is waarom ze, van meet af aan, hier zijn achtergelaten, waarom ze geen acht sloegen op de waarschuwingen om te evacueren. Ze is in de war. En zoals jullie hebben kunnen zien, is ze een gevaar voor zichzelf. Ik neem haar mee terug. Ik zal voor haar zorgen, net als voor de rest.’

Opeens lachte Lissa. Het was een ruw, wanhopig geluid. ‘De rest!’ hijgde ze. ‘Er zijn er bijna geen van ons over! Je hebt er zoveel “verzameld”! Je bent een monster! Een... een *beest*!’

De Verzamelaar boog zijn hoofd en spreidde zijn vingers. ‘Helaas zijn sommige waanbeelden volhardender, dan de anderen. Ik doe wat ik kan om te helpen, maar sommigen... vragen speciale aandacht.’ Hij hief zijn hoofd weer op en sprak direct tegen de vrouw. ‘Vooruit, mijn beste Melissa. Je weet, dat er nu geen weg is uit de quarantainezone, niet als je niet gearresteerd wilt worden door de autoriteiten. Ze zouden je in de gevangenis zetten. Je vele misdaden...’

Lissa lachte opnieuw, een wild, dierlijk, kakelen. ‘Gevangen zetten! Ja! Laten ze me maar halen! Ik ga graag mee!’ Ze giechelde en het gegiechel was een halve snik, alsof de Verzamelaar haar plaagde met een geweldige verrassing, in plaats van te dreigen met gevangenneming. Er liep een rilling langs James’ ruggengraat.

‘Ze hoeft niet met u mee te gaan,’ zei hij, terwijl hij tussen de Verzamelaar en Lissa in ging staan. ‘Ze kan met ons mee. Wij kunnen voor haar zorgen. U hebt... uw deel gedaan.’

De Verzamelaar keek naar hem op zonder zijn hoofd te bewegen. Zijn ogen stonden koud en zijn glimlach was niets meer dan gemaakt.

‘Hoe *gul* ben je... James Potter,’ zei hij.

James deed een stap achteruit en taste naar zijn toverstok. Hij vernauwde zijn ogen en vroeg, ‘Hoe weet u wie ik ben?’

‘Kom, Lissa,’ zei de Verzamelaar opnieuw, terwijl hij zijn bleke hand uitstak. ‘Je wilt deze aardige jonge mensen niet betrekken in jouw problemen. Nee, toch?’

De dreiging was overduidelijk. James keek opzij naar Lissa en zag de bevroren angst op haar gezicht. Als ze niet met deze man mee zou gaan, zou haar lot – wat dat ook was – uitgebreid worden naar hen, die haar hielpen. Langzaam, aarzelend, trok ze zich terug van Roos, Ralph en Daan. Ze stond op.

‘Dat denk ik niet,’ zei Scorpius ongeduldig. Hij hief zijn vuist op, eruit stak zijn toverstok, gericht op de Verzamelaar. ‘Ik heb niets tegen je, vriend, maar persoonlijk word ik doodmoe van bedekte bedreigingen. Geloof me, ik ken ze zodra ik ze hoor. De vrouw blijft bij ons.’

De Verzamelaar keek naar de toverstok van Scorpius, zijn wenkbrauwen iets verhoogd. ‘Is dit, zoals jullie er allemaal over denken?’ vroeg hij, met een hint van teleurstelling in zijn stem.

James hief zijn eigen toverstok en ging naast Scorpius staan. Hij knikte resoluut. Vrijwel direct voelde hij aan beide kanten van hem, Ralph en Daan, toverstokken getrokken.

‘Werkelijk, James?’ zei de Verzamelaar, de anderen negerend. ‘Dit is de positie, die je in wilt nemen? Alles riskeren voor het belang van een trieste, verloren Dreuzelvrouw? Een vrouw, die zelfs door haar eigen soort ontkend wordt?’

James slikte iets weg, verstevigde zijn greep op zijn toverstok en knikte.

‘Je moet je echt afvragen,’ zei de Verzamelaar, die zich tot zijn volle lengte oprichtte, ‘of je je gevechten niet *verstandiger* moet kiezen.’

Hij hief zijn armen op en toonde hen zijn witte palmen, alsof hij een magische truc zou gaan uitvoeren. En dan, om dit idee te versterken, begon er zwarte rook uit zijn afhangende mouwen te stromen. De rook krinkelde, werden tentakels en veranderde toen in afzichtelijke vormen. Twee figuren ontstonden vanuit de rook, beiden groter dan de Verzamelaar zelf, en beiden even verschrikkelijk.

‘Jullie hebben nog niet geleerd over de Wendigo,’ sprak de Verzamelaar kalm. ‘Hij is onbekend in dit land, oeroud en bijna uitgestorven. Totdat, dat is, een zekere Magiër, een kennis van mij, hen behoedde. Het zijn kannibalistische geesten. En zoals jullie kunnen zien... hebben ze *honger*.’

De Wendigo's zagen eruit als vreselijk uitgeteerde mensen, met een gevlekte grijze huid, die strak over hun botten lag. Hun voeten waren grotesk verlengd en net als bij wolven, bij de hielen verhoogt. Lange spichtige armen bengelden naar de grond, eindigend in spinachtige vingers, Het ergste, echter, waren hun hoofden: veel te groot, voorovergebogen tussen hun schouders met diepe, uiteen staande ogen, wit als marmer en dunne bloedrode lippen, die strak over hun tanden lagen, haveloze geweien ontsprongen aan hun slapen, scherp en glad vertand.

De Wendigo's hieven hun lange vingers, gehaakt tot klauwen en kronkelden om te springen.

'Rennen!' riep James, hij wees met zijn toverstok naar het rechter monster. Hij vuurde een lamstraal, maar de magische straal ontplofte slechts tegen zijn, bijna doorzichtige, huid. Het ding sprong op hem toe, een diepe brul met zijn ranzige adem uitstotend.

James dook opzij en wierp zich onder de neergestorte luifel. Het metaal krijste toen de Wendigo er bovenop landde en er onmiddellijk aan begon te scheuren. De andere brulde kwaadaardig. James hoorde zijn stampende voetstappen terwijl hij de anderen achtervolgde. Iemand gilte. Spreuken werden afgevuurd en verlichtten de straat. Een gezoef vertelde James, dat tenminste een van de bezems weer in de lucht hing. Hij krabbelde aan de andere kant onder de luifel uit en begon te rennen.

Scorpius, Roos en Lissa zaten samengepakt op een van de bezems, maar ze waren te zwaar om goed omhoog te komen. De tweede Wendigo jaagde hen op, springend over achtergelaten auto's en hees grommend.

Een zware dreun raakte de grond achter James, vergezeld van een stoot stinkende adem. Hij wist, dat de eerste Wendigo recht achter hem was en voelde diens lange armen naar hem uitrekken.

Hij schoot naar links en sprong door een gebroken winkelraam. Paspoppen vielen voor hem om, wegglijdend over stukken gebroken glas. Hij buitelde over ze heen, krabbelde overeind en wierp zich in de donkere winkel. Achter hem brulde de Wendigo, rammend door de resten van het raam en zinloos de paspoppen opzij gooiend. James keek achterom en zag zijn enge witte ogen zwak in de duisternis gloeien. Het ding zag hem en sprong.

James dook ineen en schuilde onder een kledingrek. De Wendigo sloeg erin en werkte hem opzij, maar James maakte zich aan de andere kant ervan uit de voeten en spurtte door een achterdeur. Duisternis omringde hem, de ruimte stond propvol dozen en nog meer paspoppen. Er stonden rijen planken, volgepakt met handelswaren. Het enige licht kwam van een klein raam in een stevig uitziende deur achterin. James ging er op af, paniekerig rond de vele schappen lopend.

Achter hem werd de winkeldeur uit zijn scharnieren gerukt. De Wendigo hief hem in zijn spichtige armen en wierp hem als een discus naar James. De deur zoefde over zijn schouder en knalde tegen een rek waardoor dozen alle kanten op vlogen.

Hijgend van angst bereikte James de achterdeur. Deze was met een duwstang uitgerust, die James met beide handen naar beneden sloeg. Gelukkig zwaaide de

deur voor hem open en hij kwam in een smalle steeg terecht, afgeladen vol met vuilnisbakken en houten pallets.

James rende, zigzaggend langs de vuilnisbakken. Op een afstand hoorde hij gillen, botsingen en suizende stralen van magie.

De Wendigo ramde zich door de achterdeur, knalde hem uit zijn scharnieren en verpletterde hem tegen de muur er tegenover. De Wendigo zag James en viel op handen en voeten. Schrapend over het asfalt lanceerde hij zich naar hem, met een verschrikkelijke snelheid galopperend tussen de vuilnisbakken door. Het ding was bijna bij hem. Met een diepe, rochelende snauw, sprong hij.

James wierp zich op het gebroken asfalt en bedekte zijn hoofd.

Een schaduw schoot over hem heen, vergezeld door een vreemd metalen geluid: *FPANG!* Een fractie van een seconde later vulde een zware trillende botsing de lucht.

James keek net lang genoeg omhoog om te zien dat de Wendigo omgegooid was en ondersteboven tegen een draadijzeren hek, die de steeg verdeelde, lag. Het hek boog door onder zijn gewicht en veerde toen terug, het afschuwelijke ding tegen een stapel pallets gooiend.

‘Blijf! Waar! Je! Bent!’ beval een diepe stem streng.

James draaide zijn hoofd, om over zijn schouder terug te kijken. Een man in een zwaar groen tuniek, bekleed met zwart leren platen, zweefde boven de steeg op een gemeen uitziende zwarte bezem. Terwijl hij langs zijn toverstok keek was zijn arm volledig uitgestrekt, wijzend naar de Wendigo.

De Wendigo krabbelde overeind, kennelijk onaangedaan over zijn ontmoeting met het hek. Hij zag de man op de bezem, trok zijn bloedrode lippen terug over zijn zwarte tandvlees en snoef. Dan, met een soepele snelheid, die eng was om te zien, boog hij zich naar de dichtst bijzijnde vuilnisbak. James dacht dat hij erin wilde schuilen. In plaats daarvan wierp het creatuur de enorme bak de lucht in, hem gebruikend als een projectiel.

De man op de bezem maakte direct een beweging naar links, net genoeg om de vuilnisbak voorbij te laten suizen en tegen de muur achter hem aan te laten slaan. Hij vuurde een groene spreuk af, die kort de steeg verlichtte en nog een vreemde metalen *FPANG!* produceerde. De spreuk sloeg de Wendigo recht tegen de borst, hem met een ongelooflijke kracht achteruit meppend. De Wendigo raakte de stenen muur en sloeg er volledig doorheen, een scherp gat in de duisternis makend.

‘Kom!’ beval de man op de bezem, een grote gehandschoende hand naar James uitstekend. ‘Ze kunnen niet gedood worden, alleen weggedreven. Snel, voor hij zich herstelt!’

James keek van de gebroken stenen muur, naar de man op de bezem. Dit was duidelijk een van de Harriers waar Scorpius het over gehad had. Zonder er verder over na te denken, rekte hij zijn arm uit en greep de onderarm van de man. Hij voelde hoe hij van de grond opgetild werd en op de bezem werd gezet.

'Hou je vast!' blafte de Harrier schor, snel draaide hij de smalle doorgang van de steeg in.

Achter hen brulde de Wendigo. Er was een dreun, veroorzaakt door stenen.

De groengeklede Harrier boog zich over zijn bezem en schoot vooruit, sneller en krachtiger, dan James ooit had meegemaakt. Hij zocht naar iets om zich aan vast te houden, greep twee vuisten vol van de korte mantel van de man en hield deze zo stevig als hij kon vast. De kracht van de versnelling sneed zijn adem af. Een ogenblik later stooft de bezem het zonlicht in, de steeg achter zich latend.

'Mijn vrienden!' riep James boven het lawaai van de wind uit. 'Er zit zo'n ander ding achter hen aan!'

De Harrier reageerde niet, maar trok hard naar rechts, scherend over de laan waar het gevecht begonnen was. James zag de gebroken luifel en de gedeukte taxi. De bezem trok weer opzij, toen zijn berijder de scène in ogenschouw nam, kennelijk om aan de hand van een duizendtal kleine aanwijzingen te bepalen in welke richting het gevecht gegaan was. Hij trok de bezem op en versnelde weer.

Toen ze de bocht om gingen merkte James een flits van elektrisch blauw licht op. De Harrier richtte zijn bezem recht vooruit en hief zijn toverstok opnieuw.

'Dat zijn ze!' riep James, terwijl ze dichterbij kwamen.

Inderdaad schokten Scorpius, Roos en Lissa verder op de blauwe bezem, nauwelijks tien meter boven de straat. Onder hen sprong de tweede Wendigo op een bus, dook ineen en sprong naar hen, zijn ongelooflijke lange armen naar hen uittrekkend. Hij mepte, met de bedoeling hen zo uit de lucht te maaien, maar vanaf een magische bron werd de straat verlicht door een nieuwe blauwe flits, die hing flikkerend rond de bezem en weerde de greep van de Wendigo af. Die viel woedend gehurkt terug op straat en brulde.

'Da's een taaie kleine imp,' riep de Harrier uit, gebarend met zijn toverstok, toen ze rond de anderen cirkelden. James tuurde door de gierende wind en zag de kleine beveiligingswaterspuwer alert gehurkt op de top van de zakkende bezem zitten. Zijn blauwe ogen gloeiden als speldenkoppen van bliksem, een beschermende bel rond de bezem werpend. 'Hij houdt het niet lang meer vol,' voegde hij toe, duikend om de Wendigo bij hen uit de buurt te houden, 'We zullen hem moeten afhouden. Gelukkig is er alleen die ene. Ah, verdorie.'

James zag hem op hetzelfde ogenblik komen: de tweede Wendigo sprong aan het eind van de straat in beeld. Hij zag de gebrekkig vliegende bezem en gromde wreed. Vrijwel onmiddellijk begon hij van autodak naar autodak te springen, de metalen daken indeukend met de dreun van zijn voeten.

'Toverstok tevoorschijn!' beval de Harrier, met zijn eigen toverstok wijzend naar de dichtstbijzijnde achtervolger. 'Gebruik de Colvulvisspreuk, als je die kent! Iets waar kracht achter zit! Neem jij de verste!'

'Nu?' riep James, rommelend met zijn toverstok en deze richtend.

'NU!'

Beiden vuurden tegelijkertijd. De dichtstbijzijnde Wendigo werd, toen de spreuk hem raakte, achteruit geworpen. James' Covulvisspreuk echter, miste zijn doel en liet een krantenkraam achter het naderende monster ontploffen. De Wendigo zigzagde naar achter en naar voor, luifels verpletterend en zwaaiend vanaf de steunpalen.

'Opnieuw!' beval de Harrier.

Meer magische stralen verlichtten de straat, met Scorpius, die zich van achter bij hen voegde, maar dat mocht niet veel baten. Zelfs de directe treffers van de Harrier vertraagden de dingen maar kort. De twee monsters waren bijna vlak bij hen, wreder grommend dan tevoren.

Een serie knallen galmde plotseling door het ravijn van wolkenkrabbers. Figuren verschenen door het midden ervan, ieder van hen gekleed in een groen tuniek en een mat zwart pantser, ieder reed op zijn eigen lange slanke bezem. Ze bogen in een serie strakke bochten en stopte uiteindelijk in formatie, een ring rond de eerste Harrier en zijn gevolg vormend. Negen Harriers in totaal, negen toverstokken wezen naar de Wendigo's, die plotseling, in opletende woeste gehurkte houding, laag bleven.

'Op mijn teken!' blafte een van de nieuwkomers. James keek op en was dolgelukkig om Viktor Kruml te zien, zijn gezicht vertrokken in een grimmige vastberadenheid. 'VUUR!'

Alle negen Harriers losten tegelijkertijd hun spreuk op de Wendigo's. Groene stralen verlichtten de straat en kwamen in een oogwenk samen op de creaturen. Die vreemde, metalen *FPANG!* klonk weer, deze keer bijna tienvoudig. Er was een explosie van groen licht en een naschok van dikke, zwarte rook. Toen de stilte weer neerdaalde waren de Wendigo's weg.

De Harrier, die zijn bezem deelde met James haalde diep adem en liet deze opzettelijk langzaam ontsnappen om zich te kalmeren. Hij keek opzij, om zich ervan te overtuigen, dat ze allemaal in orde waren, en keek toen omhoog naar Kruml.

'Zal... verdorie... *tijd*... worden!' schreeuwde hij, zijn stem galmde door de lege straat.

'Wat is er aan de hand, Pjotr?' riep een van de gearriveerde, 'Kun je niet eens alleen een paar ontsnapte huisdieren aan?'

'James!' schreeuwde Kruml, hij stuurde zijn bezem in een positie naast hem. Zijn gezicht stond dodelijk streng. 'Wat doe je hier?'

James stamelde. 'We - er zijn een paar ringen... experimentele magie...'

Kruml schudde wild met zijn hoofd. 'In tweede instantie, het interesseert me niet. Heb je de mogelijkheid terug naar huis te keren?'

James knikte en keek toen opzij, terwijl Roos en Scorpius hun overbeladen bezem lieten dalen met de Dreuzelvrouw tussen hen in geperst. 'Euh, soort van. En we willen het eigenlijk ook heel graag. Maar Roos is haar ring kwijt, die zat in haar vest toen die, euh, van het dak van de kristallen Berg afwaaide.'

James wendde zich weer naar Kruml en verwachtte een strenge of verwarde frons te zien. In plaats daarvan haalde Kruml een notitieblokje te voorschijn uit zijn borstzak van zijn leren pantser. Hij schreef erin met een even kleine veer. De voorwerpen zagen er in zijn grote gehandschoende handen grappig uit. Hij knikte kort naar zijn eigen aantekeningen.

'Vest,' stelde hij. 'Kleur?'

'Um,' sprak Roos schaaftig, 'Het is een soort van bleke zalmkleur? Mogelijk met een beetje paars?'

Kruml keek haar fronsend aan zonder iets op te schrijven.

'Roze,' onderbrak James. 'Hij is roze. Denk je dat je ons kunt helpen?'

'In het vest zit een ring,' bevestigde Kruml, opnieuw fronsend naar zijn aantekeningen. 'Nog meer?'

'Mijn toverstok,' riep Roos. 'En, eh, wat Bazooka Joe kauwgum. En waarschijnlijk een Bloedneusnoga of twee - -'

'Da's genoeg,' verkondigde Kruml bondig, het notitieboekje en kleine veer werden weer weggeborgen. Hij verhief zijn stem en riep, 'Zoekpatroon Sigma! Object is een roze vest, verloren van het dak van de Kristallen Berg. Houdt rekening met valwinden en let op hoge uithangborden en luifels. Bij het terugvinden letten op de inhoud: een ring, een toverstok en overige kleinigheden. Teams een tot drie, op weg en rapporteer over vijftien minuten. Team vier, terug op wacht in de omgeving. Dit kan een afleiding zijn geweest.' Het laatste werd bezorgd gegromd en hij keerde zich naar James.

'Het was erg dwaas om hierheen te komen, James,' zei hij ernstig, en het deed zeer bij James, om de teleurstelling in de stem van de oudere man te horen.

'Het was helemaal niet de bedoeling, dat we precies *hier* zouden komen,' verdedigde James zich zwak. 'We begonnen op de hoogste etages van de Kristalen Berg. Het zou gewoon een, vlug heen en terug, moeten zijn geweest, door gebruik van de magische ringen, die Daan en zijn vrienden bedacht hebben.'

Kruml's ogen werden hard. 'Daan Wilstra? Hij is hier ook?'

James knikte nerveus. 'Ja. Ergens, hij en een meisje dat Nastasia heet.' Een golf van angst spoelde plotseling over hem heen en hij keek rond door de lege straat. 'En Ralph ook! Waar zijn ze? Die Verzamelaargast moet ze hebben!'

Terwijl James sprak galmde er gekletter vanaf een hoek verderop en een drietal figuren verschenen in beeld. James keek naar het geluid en was verbijsterd om Daan, Nastasia en Ralph rond het wrak van een bus te zien komen.

Pjotr, de Harrier die nog altijd een bezem met James deelde, zei, 'Zijn dat je vrienden?'

'Dat zijn ze,' knikte James wurmend om van de bezem af te komen. De Harrier liet zijn bezem dalen waarop James eraf kon springen.

'James,' riep Daan. 'Wat is er met de Wendigo's gebeurd? En wie zijn je nieuwe vrienden? Bij nader inzien,' hij fronste een beetje, 'denk ik, dat beide vragen elkaar, soort van, beantwoorden. Oi! Hoi, Viktor!'

'Ik had kunnen weten, dat jij hier deel van uitmaakte, Wilstra,' zuchtte Viktor.

James ontmoette zijn vrienden bij het wrak, wat de bus nu was. 'Wat...?' stamelde hij, hen van top tot teen opnemend. Ze leken niet eens gezweet te hebben. 'Hoe zijn jullie...?'

'Hoe voorkwamen we, dat wij de lunch werden van een paar uitgeteerde kannibalen?' verhelderde Daan met opgetrokken wenkbrauwen. 'Goeie vraag. Het is het verhaal van ware moed en genialiteit, als er ooit was. Kijk, zodra ik Scorpius en Roos met de Dreuzelvrouw weg zag vliegen...'

'Ik deed gewoon de groene ring om,' bemoeide Nastasia zich ermee, ze tilde haar hand op en wiebelde met haar vingers. 'Hopeta. Ingebouwde ontsnappingsroute.'

Ralph en ik volgde haar,' schouderchokte Daan. 'Leek het meest logisch om te doen. Toen zaptten we weer terug. Alleen toen we terugkwamen, zorgden de ringen ervoor dat we weer bovenin de Kristallen Berg terecht kwamen. Het duurde een paar minuten om hier weer te komen. Gelukkig was ik geniaal genoeg om deze vanuit het EX-Com laboratorium mee te nemen. Hij hield een paar oude maar nog goed werkende bezems omhoog.

Roos en Scorpius voegden zich, samen met Lissa, bij hen.

James fronste naar Daan, 'Je bedoelt, dat jullie die gewoon... gingen?'

'We dachten, dat jullie hetzelfde zouden doen,' zei Ralph. 'Die Wendigodinnen waren niet te bevechten. Tenminste, niet zonder... euh, professionele hulp. Hij keek naar Viktor en Pjotr, die in de buurt in de lucht hingen en met serieuze stemmen met elkaar praatten op hun slanke bezems.

'Maar ik - - ' begon James en stopte. Hij was eerlijk gezegd de ring in zijn zak vergeten, degene die hem onmiddellijk naar veiligheid had kunnen transporteren. Terugkijkend, leek het allemaal nogal dwaas - en dodelijk - van hem, om er niet meer aan te denken. Maar dan herinnerde hij zich, dat Roos haar ring niet had, noch de Dreuzelvrouw, Lissa. Hij keek naar Daan en Ralph en toen naar Nastasia. 'Jij,' zei

hij, besef daagde bij hem. 'Je kon niet wachten op een gelegenheid om terug te gaan. Je trekt je niets aan van de anderen. Als Daan en Ralph je het niet hadden zien doen, hadden ze er zelf nooit aan gedacht. Ze zouden Roos hier nooit achterlaten.'

'Nou heel even wachten, James,' onderbrak Daan hem. 'We kwamen onmiddellijk terug *en* met hulp. We wilden de bezems gebruiken om van de straat te komen waar die monsters ons niet konden bereiken.'

'Zij dacht aan niemand anders dan *zichzelf*,' hield James vol, nog altijd starend naar Nastasia. 'Geen van jullie zou vertrokken zijn, als jullie het haar niet eerst hadden zien doen. Ik ben verrast, dat jullie haar over hebben kunnen halen mee terug te komen.'

Nastasia beantwoordde zijn blik in gekwetste verrassing. Dan verhardde haar gezicht. Ze draaide zich weg, maar James kon nog net tranen in haar ogen zien.

Opeens deed Daan het laatste wat James verwachtte. Hij duwde James hard tegen zijn schouder. 'Wat is er met jou aan de hand?' eiste hij. 'Wat hadden we dan moeten doen? Jij rende weg! Scorpius en Roos schoten met Lissa de lucht in! Een van die dingen sloeg met een slag bijna Nastasia's hoofd eraf! Het was instinctief, dat we naar de veiligheid wilden, op iedere manier die we konden! Als het niet aan haar snelle denken was geweest, waren we op dit moment alle drie waarschijnlijk dood!'

James keek geschokt naar zijn vriend. Hij keek naar Ralph voor steun en zag een diep gekwetste trek over het gezicht van de grote jongen.

'Het spijt me, James, zei Ralph zachtjes. 'Je kunt gelijk hebben. Misschien hadden we niet moeten vertrekken. Maar we kwamen zo snel mogelijk terug.'

James voelde zich een volledige hufter. Hij schudde zijn hoofd. 'Nee, Ralph. Ik...ik had niet moeten zeggen...'

'Ja, ja,' zei Daan met een ongebruikelijke bitterheid. 'We hebben allemaal spijt over alles. Kunnen we nu Roos' vest gaan vinden en als de sodemieters hier vandaan gaan?'

Hij stapte langs James op weg naar Viktor en Pjotr.

'Echt, Ralph,' zei James zachtjes. 'Het spijt me. Jullie deden alle twee het slimste. Het was stom van me om de ring in mijn zak te vergeten en ik werd daarvoor bijna vermoord.'

'Tuurlijk,' zei Ralph met een wrange glimlach. 'Maar je kunt gelijk hebben. Uiteindelijk liet jij Roos niet achter. Jij en Scorpius, jullie zijn de helden.'

'Hah,' smaalde James. 'Ik heb nauwelijks een spreuk kunnen vuren. Ik rende als een tuinkabouter en raakte Roos en de anderen compleet kwijt. Als het niet voor Viktor en de Harriers was geweest...' Hij huiverde, beseffend hoe echt de gevaarlijk zijn situatie geweest was.

'Het is wel goed,' zei Roos zacht, een hand op James' en Ralph's schouder leggend. 'We deden allemaal ons uiterste best. En alles is goed gekomen. Toch?'

Lissa lachte opeens bitter wreed. 'Alles is goed gekomen,' herhaalde ze hoofdschuddend. 'Geen van jullie heeft ook maar enig idee. Geen flauwe notie.'

'Wat bedoel je daar mee?' vroeg Ralph, die zich naar de vrouw wendde. 'Wie was trouwens die man? Wie is de Verzamelaar?'

Lissa keek in Ralph's ogen en de bittere trek gleed van haar gezicht. Ze haalde diep en trillend adem. 'Hij is... de duivel.' Ze huiverde hulpeloos. 'Hij vond ons. Degene, die achterbleven, toen de stad leeggehaald werd. Ik, meneer Park en een verzameling van de andere straatbewoners, waren net bezig om samen te komen, om te begrijpen wat er gebeurd was. En hij vond ons. Hij was machtig... magisch... en hij beloofde ons dingen. Maar hij... hij loog.'

Scorpius hief nieuwsgierig zijn hoofd omhoog. 'Dus, er zijn anderen?'

Lissa giechelde weer een beetje. Er *waren* anderen. Er zijn er nu nog nauwelijks mensen over. Nu hij klaar is met... *verzamelen*.'

'Wat betekent dat, Lissa?' vroeg Roos bezorgd, terwijl ze wit weg trok.

Lissa schouderchokte onwillekeurig. 'We wilden het niet doen, maar hij beloofde om ons met zich mee te nemen, als de nieuwe wereld kwam. Hij zorgde voor ons, maar voor een prijs. Iedere dag stuurde hij ons de stad in op zoek naar dingen. Hij was iets aan het... maken.' Ze schudde haar hoofd en grimaste. 'Iets afschuwelijks, Hij had er heel veel speciale ingrediënten voor nodig. Maar toen hij uiteindelijk alles had wat hij nodig had... had hij *ons* niet meer nodig. In plaats daarvan begon hij mensen te *verzamelen*. Eerst Park, en toen, een voor een, vrijwel iedereen. Zelfs degene, die waren als hij. De magische.'

Roos keek verbijsterd. 'Hij *vermoordde* mensen? Zelfs andere tovenaars?'

Lissa schudde opnieuw haar hoofd, langzaam en nadrukkelijk. 'Het was niet gewoon vermoorden. Het was... als een spel voor hem. Het deed hem... *plezier*. En het maakte hem krachtiger. Hij verzamelde hen. Als hij klaar was, waren ze niet zozeer alleen dood, maar ze waren ook... soort van... *leeg gezogen*. Lege menselijke hulzen, waaruit alles weggehaald was. Hij liet ons hen in het park begraven, iets wat het ergste van alles was. Sommigen van hen...' Ze huiverde wild en keek bijna smekend in James' ogen. 'Sommigen van hen ademde nog. Ze waren dood... op iedere manier, die je kunt bedenken. Maar ze *ademden*...'

'Hij is een boosaardige tovenaar,' zei Ralph opeens, van Scorpius naar James kijkend. 'Hij maakt misbruik van de situatie hier, nu al de autoriteiten weg zijn. Juist? Gewoon een gestoorde, wrede tovenaar met grootheidswaan?'

Scorpius fronste nadenkend. 'Ik heb een groot deel van mijn leven in de buurt van tovenaars met grootheidswaan doorgebracht. Ik kom, als ik eerlijk ben, uit een lange lijn van dat soort tovenaars. Niet veel daarvan konden magische beesten uit het niets laten verschijnen. Dat was serieuze duistere magie.'

'Hij heeft het over zijn magiërvriendjes van hem,' zei Roos, huiverend bij de herinnering aan de Wendigo's. 'Magiërs zijn heel speciale tovenaars. Ze maken magische wapens, vergiften en instrumenten voor magische oorlogen. Daar krijgen

ze hun naam van. Maar er zijn er nog maar weinig van, als ik het goed heb? Vele van hen stonden aan de kant van Voldemort, ten tijde van de schooljaren van onze ouders, en werden naar Azkaban gestuurd. Ze waren de boosaardigste tovenaars van allemaal. Omdat ze oprecht geloofden, dat wat zij aan het doen waren het juiste was. Ze toonden geen berouw en zwoeren, dat als ze ooit vrij zouden komen, ze hun werk voort zouden zetten.'

'Magiels!' hijgde James, met opengesperde ogen.

De anderen keken hem verbaasd aan. Ralph vroeg, 'Wie?'

'Die misdadiger, die ik in Azkaban ontmoette, degene die met Judith's hulp kon ontsnappen! Ik heb jullie erover verteld, weet je nog? Zijn noemde zich Magiels! Maar wat zegt een naam? Wat als niet gewoon een woord voor magiër is?'

Roos keek naar Scorpius. Ze wisselden vreemde ongemakkelijke blikken uit. 'Het is... mogelijk.' Gaf ze toe.

'Dat was de reden waarom hij om te beginnen in Azkaban was,' ging James door, meer tegen zichzelf dan tegen de anderen. 'Hij maakte allerlei duistere magische wapens en vergiften! Hij doodde een van Pap's beste schouwers met gebruik ervan! Hij moet degene zijn, die met die Verzamelaargast samenwerkt! En dat betekent dat ze beiden betrokken zijn bij... bij *Judith*.' Hij op zijn buurt keek naar de gezichten van de anderen. 'De Vrouwe van het Meer!'

Roos beet, met een vreemde grimas, op haar lippen. Scorpius keek nadrukkelijk weg. Zelfs Ralph schuifelde een beetje met zijn voeten. Alleen Lissa, de Dreuzelvrouw, knipperde niet. Ze keek gehypnotiseerd naar het gezicht van James.

'Heb je haar ooit gezien?' vroeg hij, terwijl hij een stap naar haar toe zette. 'Een lange vrouw? Met roodachtig haar? Er slim uitziend, maar koud?'

Lissa beantwoordde nog altijd intens zijn blik. Ze schudde langzaam haar hoofd. 'Er was een andere...' bekende ze nauwelijks hoorbaar. 'Maar niemand zag wie... of wat... het was. Ze ontmoetten elkaar altijd in het geheim. De Verzamelaar nam opdrachten aan, Soms maakten ze ruzie. Hij wilde het nu gebruiken. De andere stond erop, dat ze op een betere tijd moesten wachten. De *perfecte* tijd.'

Scorpius keek scherp naar Lissa. 'De perfecte tijd voor wat? Waar hadden ze het over om te gaan gebruiken?'

Lissa staaarde naar James. Haar ogen waren opengesperd, griezelig intens. Met een zachte, mompelende stem zei ze, 'Hij kende jou. Hij zei je naam...'

James rilde. 'Waar heb je het over, Lissa?' drong hij aan. 'Dit kan belangrijk zijn. Waarop waren ze aan het wachten, wat de perfecte tijd, waarvoor, was?'

Lissa trok haar blik weg van James' gezicht. Ze keek om naar de anderen alsof ze deze voor het eerst zag. Toen ze sprak was dit een stil gefluister. 'Het ding wat ze gemaakt hadden, het ding waar voor we alle ingrediënten moesten verzamelen. Het was erg moeilijk, zeiden ze, maar krachtig. Afschuwelijk. Ze noemden het... het Morrigan Web.' Ze rilde.

Al de kleur trok uit James' gezicht weg.

'Het Morrigan...' herhaalde Roos, bedachtzaam haar ogen vernauwend. 'Daar heb ik over gehoord. De Morrigan was de godin van de oorlog. Maar wat is... een Morrigan Web?'

Lissa schudde langzaam haar hoofd. 'De Verzamelaar vertelde ons...' mompelde ze. 'Hij vertelde wat het was. Hij vertelde ons... dat het het einde van onze wereld was.'

Een ijskoude rilling liep langs James' rug, terwijl hij naar haar keek. In zijn gedachten zag hij Petra's droomverhaal, zag haar handschrift erover gekrabbeld, samensmeltend in een wirwar van willekeurige gedachten en ideeën. En in het midden, groter en nadrukkelijker dan de rest, iedere letter met grote kracht in het perkament gedrukt, stond dezelfde uitdrukking: *het Morrigan Web*.

Petra wist ervan. Petra was erbij betrokken.

'Jullie moeten ogenblikkelijk vertrekken,' riep Viktor opeens, James uit zijn overdenkingen halend. 'We zullen de jonge dame, totdat zij haar eigendommen terug heeft en op eigen gelegenheid terug kan keren, beschermen. De Dreuzelvrouw zal naar de autoriteiten gebracht worden.'

Ralph schudde zijn hoofd. 'Ik blijf bij Roos,' hield hij voet bij stuk, en James zag, dat hij zich nog steeds schuldig voelde, dat hij haar tijdens de aanval alleen gelaten had. 'Als die Verzamelaargast ons eenmaal aanviel, kan hij het weer proberen.'

'Je kunt hier zekerder van zijn dan je nu vermoedt,' erkende Pjotr duister terwijl hij op zijn bezem langs kwam. 'Zoals ik al tegen meneer Potter hier zei, de Wendigo's kunnen niet gedood worden, alleen weggedreven. Ze zijn op zeker teruggekeerd naar hun meester, wie of wat die dan ook is.'

Daan keerde met een serieus gezicht terug naar de groep. 'Ik heb Viktor over de Verzamelaar verteld,' knikte hij.

'Een profiteur,' erkende Viktor. 'Het ergste soort tovenaars welke je maar voor kunt stellen. Waar sommigen gebruikmaken om na een ramp goederen te stelen, scheppen zij behagen in het stelen van zielen. We zullen hem vinden en hij zal voor wat hij gedaan heeft moeten betalen,' dit richtte hij direct naar Lissa, ernstig in haar ogen kijkend. Zich terugwendend naar de anderen ging hij door, 'Voor nu, echter, is dit al te meer een reden om veilig terug te keren. Ik vraag het niet. Jullie hebben al verschillende verordeningen geschonden door hierheen te komen. Jullie moeten er niet aan twifelen, dat ik jullie gerechtelijk zal laten vervolgen, als jullie mij niet gehoorzamen.'

'Viktor,' zei Daan met stemverheffing. 'Echt. We kunnen niet vertrekken zonder -'

'Dat kunnen én zullen jullie,' beval Viktor streng. 'Onmiddellijk. Het interesseert me niet hoe of waarom jullie hier zijn, maar geloof me, jullie hebben voor meer moeilijkheden gezorgd dan jullie beseffen. Nu weg, of de gevolgen ondergaan.'

Terwijl hij sprak, zoefden er, gelukkig, twee Harriers laag de straat in en voegde zich bij hen. Een van hen, zag James, had een roze fladderende vorm bij zich.

‘De bezittingen van de jonge dame,’ riep hij, dalend op de straat en het vest omhoog houdend. ‘Het hing, erg handig, aan een standbeeld in het midden van een plein. Alles lijkt in orde te zijn.’

Hij gaf het vest aan Roos. ‘Dank u,’ zei ze schaapachtig.

Viktor knikte strak. ‘Ik denk, dat dit alles dan geregeld is. Moet er nog meer gezegd worden?’

James meende een kleine ondertoon van wrange humor in de woorden van de voormalige kampioen te horen. Hij schudde nadrukkelijk zijn hoofd.

‘Uitstekend. Wegwezen dan. Juffrouw?’ Hij richtte zich naar Lissa en stak zijn hand naar haar uit. ‘Daar is het kantoor van het Magisch Onderzoek Bureau. Zij zullen u verder helpen.’

Lissa knikte vermoeid.

‘Jij eerst, Roos,’ zuchtte Daan, een groene ring uit zijn zak pakkend. ‘Wij volgen.’

Roos knikte. Ze rommelde in de zak van haar vest, vond haar groene ring en liet deze aan de anderen zien. ‘Sorry, allemaal,’ zei ze, bleek glimlachend.

Ralph glimlachte naar haar terug. ‘Ga maar veilig terug. We hebben nog een sprong vanaf daar te maken, terug door de Verdwijnkast. Het is op Zweinstein waarschijnlijk midden in de nacht.’

‘Da’s waar,’ knikte ze. ‘Goed. Ik zie jullie weer aan de andere kant.’ Daarmee schoof ze de ring om haar vinger. Direct was ze met een ruisende *pop* verdwenen.

Scorpius wachtte niet. Met een ferme zucht plaatste hij zijn eigen ring en verdween.

‘Het spijt me, Daan,’ zei James nederig, zich naar zijn vriend wendend. ‘Echt.’

Daan keek hem aan, maar zijn blik bleef hard. Hij knikte kort. ‘Laten we gewoon maar gaan.’

‘Waar is Nastasia dan?’ vroeg Ralph, die in de rondte keek.

‘Is al weg,’ schouderchokte Daan. Hij keek naar zijn eigen ring. ‘We vonden beide, dat dat het beste was, na, je weet wel... alles.’

Zonder op te kijken duwde hij zijn ring over zijn vinger en verdween.

James haalde diep adem en liet hem weer gaan, hij voelde zich volledig ellendig. Gedachten draaiden als een storm rond in zijn hoofd: Petra, het Morrigan Web, Magiels, de Vrouwe van het Meer, de Verzamelaar, zelfs Nastasia, in het bijzonder de gekwetste trek over haar gezicht, toen hij haar had beschuldigd alleen aan zichzelf te denken. Hij diepte zijn ring op uit zijn zak, terwijl hij de oplettende blik van Viktor, vanaf zijn bezem twintig meter boven hem, op zich voelde.

'Ralph?' vroeg hij zacht, wachtend met de groene ring voor zijn vinger. 'Toen we het hadden over Magiels en zijn ontsnapping, waarom keken jullie toe allemaal zo vreemd?'

Ralph keek kort in James' ogen en liet zijn blik toen wegglijden. 'Dat is het niet,' bekende hij ongemakkelijk. 'Het is allemaal een beetje... vreemd. Weet je?'

James schudde zij hoofd krachtig. 'Nee, ik weet het niet. Wat is daar zo vreemd aan? Het is volkomen logisch. Zij hielp Magiels ontsnappen, zodat hij haar en de Verzamelaar kon helpen met het maken van een soort ultiem magisch wapen. Het is afschuwelijk, maar wat is daar zo vreemd aan?'

Ralph fronste verbluft. 'James,' zei hij nog zachter. 'Ik weet niet precies hoe ik dit moet zeggen. Ik denk, dat ik soort van dacht dat je het al wist...'

'Wat, Ralph?' eiste James, terwijl hij zijn geduld verloor. 'Vertel op!'

Ralph liet de hand, die de ring vasthield zakken en haalde de ander door zijn dikke haar. Hij keek de straat door, leek Viktor te zien kijken en dan keek hij weer naar James. Zijn gezicht was een masker van ellendige berusting. 'James,' fluisterde hij schor, zich naar hem buigend. 'Niemand anders zag de Vrouwe van het Meer ooit. Alleen jij. Wist je dat?'

James staarde ongelovig naar Ralph. Hij vernauwde zijn ogen, 'Maar... dat is belachelijk! Jullie waren erbij in de Wereld tussen de Werelden! Zij was daar met ons, in het zwarte kasteel! We spraken met haar!'

Ralph schuifelde opnieuw met zijn voeten, maar schudde nadrukkelijk zijn hoofd. 'We hoorden een stem,' gaf hij toe. 'Maar ik zag niemand. Ik zag alleen... de andere Petra. De rest was alleen maar schaduwen en galmen. Daan en ik dachten beiden, dat het een soort truc was, dat de andere Petra - - de Morgan versie - - soort van krankzinnig was en met twee stemmen sprak.'

Ralph, siste James, een ongelovige glimlach lag rond zijn lippen. 'Je maakt een grapje, toch? De Vrouwe van het Meer...' de glimlach gleed van zijn gezicht. 'Ralph, ze vermoordde Lucy. Je zag het gebeuren.'

'Iemand vermoordde haar,' gaf Ralph ernstig toe. 'Maar wie? Ik zag het niet gebeuren. Ik dacht dat het Morgan was. Daan ook.'

'Maar, wat dan van de andere keren dat ze opdook,' hield James vol. 'Op de Zenith! Je zag haar vanaf de ramen op die FRETgasten schieten, ze uit de lucht blazend!'

'Ik zag heel veel mensen op de trein,' gaf Ralph terughoudend toe. 'Er waren een heleboel mensen bij ons op de trein.'

'Ralph, dit is maf!' riep James, stemverheffend, uit. 'En al die andere keren dan! Toen...'

Hij stopte, toen koud besef over hem heen spoelde. Er waren geen andere tijden. De andere tijden dat hij Judith ontmoet had, eerst in de gang van Aquastad en toen

in de Noordzee, toen ze Magiels had weggerukt van de achtersteven, waren geen van zijn vrienden erbij geweest.

‘Maar, op de Nacht van de Onthulling,’ zei James, die hard nadacht, ‘Was ze daar in de straat, roepend dat mijn vader schuldig was aan het vermoorden van die Senator. Je hoorde haar. Ze was daar met Morgan, zij aan zij!’

Ralph schudde langzaam maar nadrukkelijk zijn hoofd. ‘Ik hoorde mensen dingen schreeuwen. Ik hoorde dat soort dingen vanuit de menigte. Maar ik zag niemand speciaal. Niemand deed dat, James. Daarom wordt iedereen een beetje zenuwachtig, als je over Judith spreekt. Omdat de meeste mensen...*niet echt geloven dat ze bestaat.*’

‘James!’ blafte Viktor vanaf een afstand. ‘Beiden! Jullie moeten gaan! Nu!’

Ralph keek zenuwachtig opzij. ‘Kom op, James,’ zei hij terwijl hij zijn ring in positie bracht. ‘We kunnen het hier later nog over hebben.’

James was te verbijsterd om te reageren. Ralph porde hem. ‘Op drie,’ stelde hij opnieuw voor. ‘Klaar?’

James knikte pips. Ralph telde.

Beiden deden ze hun ring om.

Twintig minuten later rolden James, Ralph, Ross en Scorpius uit de Verdwijnkast in de donkere stilte van de Grote Zaal.

‘Thuis,’ zei Roos hartstochtelijk. ‘Voor even daar, dacht ik dat ik deze plek nooit meer zou zien. Is dat gek?’

‘Ik denk, dat we dat allemaal gedacht hebben,’ beaamde Ralph.

Zachtjes, bedrukt, liepen de leerlingen door de Grote Zaal. Ze wensten Ralph bij de trappen naar de kelder zachtjes goedenacht. Op hun tenen, om niet de aandacht van Vilder of mevrouw Norris op zich te vestigen, die altijd rond zwierven, klommen de drie Griffioendoren de trappen op naar het portret van de Dikke Dame. Scorpius fluisterde het wachtwoord, waarop ze toegang tot de lege leerlingenkamer kregen. Oranje sintels gloeiden in de openhaard, het enige licht veroorzakend.

Roos keek naar de grote klok naats de openhaard en geeuwde uitgebreid. Ze keek heen en weer naar Scorpius en James.

‘Dank jullie,’ zei ze serieus. ‘Dank jullie, dat jullie vanavond op me gewacht hebben. Dat hadden jullie niet hoeven te doen, maar ik ben blij dat jullie het deden.’

James knikte. Scorpius haalde zijn schouders op alsof hij wilde zeggen *wat hadden we anders moeten doen?*

‘Roos,’ zei James vermoeid, dicht naar zijn nicht stappend. ‘Jij gelooft ook niet in Judith, is het?’

Een pijnlijke uitdrukking trok over haar gezicht. ‘Ik... James, ik twijfel niet aan wat jij gelooft. Het is...’

‘‘t Is wel goed, Roos,’ knikte James. ‘Ik denk niet, dat het er iets toe doet. Maar wil je me wel met iets helpen?’

‘Natuurlijk,’ antwoordde ze nogal opgelucht. ‘Wat kan ik doen?’

James keek opzij naar Scorpius die het onbevangen aanzag. ‘Help me om uit te zoeken wat het Morrigan Web is.’

Roos fronste iets. ‘Zou je het niet beter gewoon aan je vader vertellen - -’

‘Dat zal ik,’ onderbrak James haar aankijkend. ‘Maar, toch. Jij ben heel slim, net als je moeder, en ik heb het gevoel, dat Pap alle hulp die hij krijgt kan gebruiken.’

Roos knikte, ‘Ik zal helpen. We beginnen dit weekend. Goed?’

James ging akkoord. Een ogenblik later draaide Roos zich om en beklom de trappen naar de meisjesslaapkamer.

‘Ik zou dit eigenlijk niet moeten zeggen,’ mompelde Scorpius, terwijl ze op weg gingen naar de wenteltrap naar hun slaapkamer. ‘Maar je herinnert je wat het vanavond was, toch?’

James schudde, nauwelijks zichtbaar, zijn hoofd. ‘Ik weet het niet, en het boeit me niet,’ zei hij vermoeid.

Scorpius knikte, ‘Dat is goed. Het had tenslotte een haastklus geworden. Zelfs zonder wat er allemaal in Nieuw Amsterdam gebeurd is.’

James bleef op de trap stilstaan. In het duister verwijfde zijn ogen zich. ‘O, nee,’ zei hij langzaam. ‘Dat kan niet. Ik kan het niet *opnieuw* gemist hebben...’

Scorpius keek achterom naar hem. ‘Ik dacht dat je zei, dat het je niet boeide?’ merkte hij sarcastisch op.

In het duister staarde James hem met een lege uitdrukking aan, zijn mond hing iets open. Het zou eigenlijk leuk moeten zijn, als het niet zo bespottelijk frustrerend was.

‘Maak je geen zorgen,’ zei Scorpius, die weer op weg naar de slaapkamer ging. ‘Er is altijd nog volgend jaar. Per slot... het is alleen maar Zwerkbal.’

5. Verdenkingen en Geheimen

De volgende morgen sloeg James, voor de eerste keer tijdens al zijn schooljaren, het ontbijt over. Hij kon eenvoudig de gedachten aan de beschimpingen van de rest van de Griffoendoren, die hij ongetwijfeld zou ontvangen, niet verdragen, en al helemaal niet van het Zwerkbalteam. Hongerig en ongelukkig ging hij op weg naar zijn eerste les, Vliegen voor Gevorderden, met de ontembare professor Gabriël Beylach. Met zijn Donderslag over zijn schouder en zijn volle schooltas tegen zijn rug stapte hij voort. Hij zuchtte, wetend dat wat hij bij het ontbijt vermeden had, hem op zeker zou overkomen op het Zuidelijke grasmat, bij de rest van de vierdejaars.

Hier vergiste hij zich niet in.

‘James!’ riep Govert serieus, rennend naar hem over het natte grasveld. ‘Je leeft! Het is een wonder!’

‘Kop dicht, Govert,’ gromde James hem voorbij lopend. Govert draaide zich om, om hem te volgen.

‘Iedereen denkt, dat je koud watervrees gekregen had, maar ik vertelde hen, dat je was aangevallen door Skrewts, of zoiets. Was dat het? Vooruit, je kunt mij het wel vertellen.’

James wierp hem een sceptische blik toe. ‘Feitelijk waren het Wendigo’s.’

‘Het was Wendigo!’ verkondigde Govert luid met zijn handen gekomd om zijn mond. ‘Wendigo! Echt heel afschuwelijke dingen! Euh,’ hij wendde zich terug naar James. ‘Is dat een ding of een persoon? Heb je geduëlleerd met iemand, die Wendy heet? Donders, ik hoop dat je won.’

‘Je had het gezicht van die arme Karel moeten *zien*,’ joelde Fleur Fontijn, die zich op de grasmat bij hen voegde. ‘Hij en zijn kleine Potterfanclub, zagen eruit of ze in tranen uit konden barsten.’

‘Billy had al een plekje voor je op het oog,’ voegde Govert toe. ‘Zoeker, ter ere van je goeie ouwe pa. Er vanuit gaand, dat je de vaardigheden ervoor had, natuurlijk.’

‘Goed, goed!’ siste James, die zijn schooltas op het gras liet vallen en snel zijn bezem pakte. ‘Denken jullie dat ik het al niet rot genoeg erover voel?’

Fleur schudde haar hoofd. ‘Nee, dat denk ik niet. Dit is gewoon niet leuk meer, James.’

‘Het is niet bedoeld om leuk te zijn!’ riep James. ‘Ziet het er naar uit dat ik lach?’

Govert trok geringschattend een wenkbrauw op. ‘Nou, je hebt onder de beste omstandigheden al niet veel gevoel voor humor.’

James kneep zijn ogen dicht om zich te kalmeren. Na even, wendde hij zich naar Fleur. Vertel maar, wie is de Zoeker geworden?’

Fleur draaide met haar ogen. ‘Lodewijk Vervark.’

‘Lodewijk...’ herhaalde James ongelovig. ‘Maar hij is geen sporter. Ik heb hem zien vliegen. Als het niet voor die luxe, dure bezem van hem was...’

‘Of het feit, dat zijn ouders en nieuw scorebord hebben laten bouwen voor het Zwerkbaldveld, voorzien van verlichtte cijfers *en* vuurwerk bezweringen als er gescoord wordt.’

‘Echt?’ zei James, ondanks alles onder de indruk. ‘Da’s behoorlijk vet, eigenlijk.’

‘Maar *Lodewijk als Zoeker!*’ herhaalde Fleur verwaand. ‘Hoe vaak, denk je, dat het vuurwerk af zal gaan voor een Griffioendorp?’

James zuchtte diep. ‘Misschien is hij beter dan we denken?’

Govert schudde zijn hoofd en fronste. ‘Dat hoop ik voor hem. Maar, serieus, James. Voor volgend jaar; breek gewoon je been, of zoiets. We hebben bijna geen smoesjes meer voor je, waarom je niet meer op de audities verschijnt.’

De plagerijen gingen de hele ochtend door. Ralph, Roos en Scorpius wisten natuurlijk de ware reden waardoor James de Zwerkbalaudities gemist had, hem bij het middageten enige bescherming gevend. Maar weinig geloofden de fantastische verhalen over hun avontuur in Nieuw Amsterdam, hoewel het verhaal voor een prettige afleiding zorgde, en tegen de middag leken de meesten van de schoolinwoners, James gemiste kans te zijn vergeten.

Allemaal, behalve Lodewijk Vervark, die voorbij James liep, toen hij in de rij ging staan bij de Yorkverdwijnkast.

‘Ik neem het jou niet kwalijk, James,’ zei hij zachtjes, James op zijn schouder kloppend. ‘Het is beter zo, echt. Je bent een goeie knul. Ik wilde je niet voor schut zetten of zoiets.’

Hij stapte verder, gevolgd door de gebruikelijke groep van Griffioendoren en meelopers.

‘Hij meent het,’ zei Ralph verwonderd. ‘Hij was niet eens sarcastisch. Wat een pompeuze eikel!’

James schudde zijn hoofd, zijn wangen rood van woedde en teleurstelling.

Een metalen klap klonk vanachter hem. Omdraaiend, zag hij de vier vreemde smalle deuren van de Yorkkast. Het was natuurlijk geen echte Verdwijnkast, omdat hij van een pure Dreuzelschool kwam. De groen geverfde deuren waren, zonder dat dit van hun doodgewone uiterlijk te verwachten was, speciaal betoverd om als een Viavia te werken.

Ralph haalde zijn grote schouders op. ‘Zo te zien zijn wij nu aan de beurt.’

Met z’n tweeën naderden ze de kast en trokken twee van de smalle deuren open. De binnenkanten waren zeer klein en nauw. Ralph keek met duidelijke angstogen de kast in.

‘Dat gaat krap worden,’ merkte hij op.

James knikte. ‘Heb je hulp nodig? Ik kan proberen om je met een *Reductiospreuk* wat kleiner te maken.’ Het was een grapje, maar Ralph leek het te overwegen. Uiteindelijk schudde hij afwijzend zijn hoofd. Met een korte schouderchok stapte James in zijn deel van de kast. Naast hem kreunde de metalen muur, toen Ralph zich in zijn deel perste.

Direct daarop sloegen de deuren met een piep en een klap dicht. Een verblindend licht omringde James, vergezeld door het gevoel van vallen. De kast was te klein om in te springen, maar de besloten ruimte zorgde ervoor, dat hij er niet uit viel toen de deur weer open sprong.

Hij keek knipperend naar buiten. Schaduwen bewogen in een verduisterde ruimte, galmend met verre stemmen. James klauterde de kast uit en voegde zich bij zijn klasgenoten.

‘Wat is dit?’ vroeg hij Joseph Tollen. ‘Lijkt wel een soort van... kerker.’

Terwijl hij rond keek, knikte Joseph. ‘Maar ik heb nog nooit een kerker in een specifieke tint van, euh, mintgroen gezien.’

‘Een beetje hulp?’ zei Ralph vermoeid.

James draaide zich om en zag dat Ralph, eigenaardig, in zijn deel van de kast geperst vastzat, met een hand naar hem zwaaiend. James pakte de hand van zijn vriend met zijn beide handen en gaf een harde rug. Ralph tuimelde eruit, de smalle

metalen deur met zich mee trekkend. Zodra hij eruit was, sloegen de kastdeuren dicht, hiermee een harde KNAL galmend langs de muren van de verduisterde ruimte te sturend.

‘Dank je,’ mompelde Ralph, terwijl hij zijn hand door zijn slordige haar haalde. ‘Bliksems, ’t is hier heet. Wat is dit, een sauna?’

‘Dat zou zomaar kunnen,’ zei James, rond door de duistere ruimte kijkend. Geverfde betegelde vierkanten muren vormden een forse ruimte, met een, van scheuren voorziene, betonnen vloer en werd in het midden gescheiden door een lange houten bank. De achterste muur was voorzien van smalle kasten onder een enkel lang, smal raam. Een van draadijzer voorzien melkglas was er in aangebracht. Aan de voorkant van de ruimte was een zware houten deur voorzien van een vierkanten ruit. Er bewogen zich vormen achter, vergezeld van galmden ruwe stemmen.

Fiona Vierweg stampte ongeduldig met haar voet. ‘Wat is dit eigenlijk voor ontvangst? Wat moeten we nu doen? Waar is onze leraar?’

‘De deur zit op slot,’ meldde Kevin Meershoek, een zinloze ruk aan de deurknop gevend. Hij trok zijn toverstok en draaide hem grinnikend tussen zijn vingers door. ‘Domme Drezels weten niet, dat sloten *mij* niet tegenhouden.’

‘Ik zou maar niet - ‘ begon James, maar het was al te laat. Meershoek wijs met zijn toverstok naar de deurknop en riep luid de ontsluitingspreuk.

Er was een flits van diep paars licht, en Meershoek vloog achteruit, weggeblazen door een soort onzichtbare kracht. Hij klapte tegen verschillende leerlingen aan, die achterover over de smalle houten bank vielen.

James sprong achteruit en stootte tegen Ralph aan, maar ontweek het domino-effect, die bijna alle anderen spartelend op de grond deed belanden. Op dat ogenblik klonk er in de hal buiten een luid krijsen, een soort rinkelende bel. Als een reactie, steeg het gebabbel op uit een hoogtepunt. In de verte sloegen deuren, het geluid met decibellen verlagend. En dan, net toen Kevin en de rest overeind begonnen te krabbelen, was er het onmiskenbare geluid van een sleutel, die in een slot werd geschoven. De deur aan het hoofd van de ruimte zwaaide statig open en onthulde een lange vrouw van middelbare leeftijd met strenge trekken en staalgrijs haar wat in een knot naar achter was getrokken. Grimmig keek ze de ruimte door, haar ogen vergroot achter een paar dikke, in een zwart montuur gevatte glazen.

‘Hoe *durft* u in onze school magie te proberen...’ hijgde ze, haar diepe stem rolde door de ruimte. James zag, dat ze erg dun was, bijna pijnlijk dun, en gekleed in een ernstig grijs broekpak. Haar zware bril leek veel te groot voor haar gezicht, en zag er, hoog op haar neus geplaatst, uit als een wip. Achter de bolvormige lenzen schoten haar ogen over ieder gezicht in de ruimte, alsof ze hen inschatte. Dan stapte ze afgemeten naar binnen en stelde de deur in de gelegenheid om achter haar dicht te vallen. Zonder een woord te zeggen liep ze naar de hoek die het dichtst bij de deur was, boog zich en pakte iets op. Toen ze zich weer oprichtte hield ze een witte waszak op, vol, en hangend aan het sluitkoord.

‘Zolang u in deze gangen bent,’ zei ze met zo’n ijzige kalmte, dat het de temperatuur in de ruimte met wel tien graden leek te doen dalen, ‘Zult u ... *geen... magie... gebruiken*. U zult *het woord magie* niet eens in uw mond nemen. U zult niet spreken over heksen, of tovenaars, of enig ander detail van uw geheime kleine wereld. Ik had niet gedacht dit te moeten zeggen, maar kennelijk moet het. Als die deur niet door uw eigen schoolhoofd speciaal versterkt was geweest, zou u hoogstwaarschijnlijk nu door de gangen van deze school gezworven hebben, om elke magische ravage die u wenste, over ons uit te storten, ongeacht de gevolgen. U allen, opstaan *alstublieft*.’

James en Ralph maakten ruimte, terwijl zij, die achterover waren gevallen overeind kwamen. Met het vinden van een plekje aan iedere kant van de bank, telde James acht leerlingen. Het waren, vreemd genoeg, allemaal Zweinsteinleerlingen.

‘Mijn naam,’ zei de vrouw kil, ‘is juffrouw Kraaieveld. Ik zal, als u hier op de York Academie bent, uw contactpersoon en leerkracht zijn. Als u vragen hebt, stelt u deze aan mij. Is dat begrepen?’

James van de gelegenheid gebruik, om met opgetrokken wenkbrauwen naar Ralph te kijken. Hij knikte nauwelijks merkbaar naar de vrouw. Ralph haalde een schouder op. Dit was in ieder geval niet de Kraaieveld, die ze half, half verwacht hadden.

De vrouw haalde snel adem en ging door. ‘Sta mij toe om, in de afwezigheid van enige vragen van uw kant, u over uw aanwezigheid hier in te lichten. Zoals u zich zeker bewust van zult zijn, hebben bepaalde gebeurtenissen eerder dit jaar een ernstige scheur in de sluier van geheimhouding gemaakt, welke uw verborgen wereld voor eeuwen van de onze verborgen gehouden heeft. Velen geloven, dat deze sluier binnenkort volledig weg zal vallen, de magische en niet-magische werelden opnieuw bijeen duwend. Om de waarschijnlijk schok was een dergelijke onthulling te verzachten, is er een programma van opzettelijke integratie ontwikkeld. Dat, leerlingen, is waarom *jullie* hier zijn. *Jullie* zullen contacten gaan leggen met een kleine groep Yorkleerlingen, die op de hoogte zijn gebracht van jullie wereld. Dan, als de tijd is aangebroken om de geheimen van uw wereld te onthullen, zullen *zij* hun vrienden ondersteunen om zich aan deze nieuwe realiteit aan te passen.’

Terwijl juffrouw Kraaiveld doorging, leunde James naar Ralph en fluisterde, ‘Dus, dat is waarom de Minster van Toverkunst er plotseling zo gebrand is op een internationale samenwerking! Het was gewoon een dekmantel voor *dit*.’

Ralph wiebelde met zijn hoofd. ‘Ik vraag me af of je vader hier van af weet.’

Dat, dacht James, was een heel goede vraag. Een waarop hij zo snel mogelijk antwoord op wilde krijgen.

Vóór James, stak Meershoek zijn hand op. Juffrouw Kraaieveld wachtte, duidelijk geërgerd over de onderbreking.

‘Kennelijk hebben we toch een vraag,’ stelde ze bot, een wenkbrauw naar Meershoek opheffend.

‘Alleen dit,’ zei Meershoek rondkijkend langs de leerlingen. ‘Als dit allemaal gaat over de Dreuzels klaarstomen voor de magische wereld, waarom zijn er hier dan geen andere toverscholen? Waarom alleen Zweinsteinmensen?’

‘Dat weet ik niet,’ reageerde juffrouw Kraaieveld kortaf. ‘Het was strikt een vrijwillig programma. Misschien is niet iedereen in de magische wereld helemaal voorbereid, om zich met ons te mengen, zoals jullie lieflijke kinderen zijn.’

James grimaste, niet allen door het duidelijke sarcasme van juffrouw Kraaieveld, maar de waarschijnlijke waarheid van haar woorden. Je kon je moeilijk voorstellen dat de Klammfelsleerlingen zich zouden mengen met de Dreuzels, zelfs als Klammfels een deel van het programma was - - wat niet waarschijnlijk was gelet op hun houding naar zelfs Dreuzelgeboren heksen en tovenaars. Beauxbatonleerlingen stonden meer open voor Dreuzels, natuurlijk, maar zouden waarschijnlijk te verveeld zijn door het idee van het bezoeken van een saaie, niet magische school in het een of andere onbeduidend Engels dorpje. Toch, waarom waren er geen Alma Aleronleerlingen? Gelet op de populariteit van het Progressieve Element op de Amerikaanse school, zou dit soort ding helemaal in hun straatje passen. Hij bedacht, dat hij het aan Daan zou vragen als hij hem weer zag. Toen, natuurlijk, besefte hij zich, dat Daan een beetje nijdig op hem was. Hij zuchtte ongelukkig, terwijl juffrouw Kraaieveld doorging.

‘Met betrekking tot de leerlingen hier op York, degene in jullie lessen weten wie en wat jullie zijn, en hebben al vele van jullie op jullie school ontmoet. Een paar anderen weten ervan, inclusief sommige leerkrachten, maar bij lange na niet alle. Om deze reden gaan jullie nergens heen zonder mij. Jullie leggen buiten mijn aanwezigheid met niemand contact. En jullie zullen *nooit* buiten de lestijden hierheen komen. Is dat begrepen?’

Er klonk een algemeen geprevel van norse instemming.

‘Heel goed,’ zei juffrouw Kraaieveld kortaf. ‘Ik zie aan de manier waarop de meesten van jullie gekleed zijn, dat jullie geen idee hebben van de term “lichamelijke opvoeding”. Maken jullie je maar geen zorgen, jullie zullen het snel genoeg doorhebben. Het volstaat om te zeggen, dat het een goede zaak zal zijn om u in deze kleding te steken.’

Ze zwaaide de waszak naar voren en liet hem op de grond vallen. Het sluitkoord schoot los en onthulde een massa rubbergrijze “T” shirts. En blauwe korte broeken.

‘Wat zijn dat?’ fronste Fiona Vierweg, ‘Dit kunt u niet menen...’

Meershoek haalde een van de “T” shirts uit de zak en hield deze omhoog. Blauwe letters aan de voorkant van het shirt vormden de woorden ST. BRUTUS VEILIGHEID CENTRUM. ‘Wat is dat voor plek?’ Is dit waar we zogenaamd vandaan komen?’

‘Tuut, tuut,’ vermaande juffrouw Kraaieveld, met haar kin omhoog. ‘Jullie kunnen niet zomaar op de York Academie verschijnen zonder een achtergrondverhaal. Voor zover als het de meest leerlingen betreft, volgen jullie een heropvoedingsprogramma waarin... euh... *probleemjongeren* opnieuw

geïntroduceerd worden in de samenleving. Nu snel van kleding wisselen. De meisjes gebruiken de omkleedruimten aan de linkerkant, de jongens die aan de rechter. Vlug, leerlingen. Uw nieuwe klasgenoten wachten op u.'

Het leek erop, dat er niets anders opzat dan de afschuwelijke gymnastiekleding aan te trekken. Terneergeslagen voegde James zich bij de rest terwijl die door de zak groeven op zoek naar een "T" shirt en korte broek, die zouden passen. De kleding was hopeloos gekreukeld en had een merkbare vochtigheid in zich, alsof de zak de laatste tientallen jaren zijn tijd in een schimmelachtige kelderkast had doorgebracht.

Tien minuten later verzamelden de leerlingen zich in de eerste vierkanten ruimte, elkaar in de nieuwe uniformen nauwelijks herkenkend.

'Dit is belachelijk,' verzuchtte Ralph. James keek naar hem.

'Dus, je korte broek is een beetje, kort,' merkte hij op, in een poging de belachelijke krapte van de blauwe broek van de jongen te vergoelijken. 'Het is eigenlijk zo slecht nog niet, eerlijk. Jouw shirt hangt tenminste niet bijna over je knieën. Niemand kan zelfs zien of ik een korte broek draag.'

'In één rij, graag,' riep juffrouw Kraaieveld luid naar de verzamelde leerlingen. 'Jullie leiders hebben mij verteld, dat jullie feitelijk, niet deelnemen aan lichamelijke opvoeding op jullie school. Dus hebben zij mij toestemming gegeven voor speciale, nauwgezette leefregels voor jullie. Er zal niet geklaagd worden. Als jullie, echter, het Yorkvoetbalteam - zevenvoudig kampioenen die ze zijn - niet bij kunnen houden, dan hadden jullie mogelijk moeten overwegen, om u niet voor deze lessen op te geven. Gedraag u correct, en misschien wint u dan het respect van uw nieuwe klasgenoten, en te zijner tijd de gunsten van de gehele niet-magischewereld. Begrepen?'

Deze keer was een nog minder enthousiasme. Juffrouw Kraaieveld onderbrak de mompelende groep met een opgestoken vinger. 'Het juiste antwoordt is een opgewekt, "Ja, juffrouw Kraaieveld". Dus, *ben ik begrepen?*'

Verspreidde stemmen herhaalden de zin nors. Juffrouw Kraaieveld leek hier tevreden mee. Eigenlijk leek ze in James ogen bijna te genieten van de ongemakkelijkheid van haar nieuwe leerlingen.

'Heel goed,' knikte juffrouw Kraaiveld. Ik zal voor gaan naar de gymnastiekzaal. Als eerste, echter, zult u een nette rij gaan vormen in de gang achter deze deur. Zonder te praten, alstublieft, de lessen zijn al begonnen. Als u van mening bent, dat het u zal worden toegestaan uw toverstokken mee op het terrein van de school te nemen, dan vrees ik dat u zich vergist. In het voorbijkomen, zult u uw toverstok hierin achterlaten.' Ze knikte naar een grote plastic emmer aan haar voeten.

In de ruimte werd nadrukkelijk gekreund. James had zijn toverstok in zijn sok gestopt. Hij keek met een kleine frons naar Ralph. Samen met de rest van de groep haalden ze hun toverstok tevoorschijn en begonnen om een voor een door de deuropening te lopen. De emmer kletterde herhaaldelijk, terwijl de toverstokken erin gegooid werden.

James was de laatste die de ruimte verliet. Toen hij juffrouw Kraaieveld passeerde zei zij zachtjes zijn naam.

Verbaasd draaide James zich om en keek naar het strenge gezicht van de leerkracht. Zij bood hem een kleine smalle glimlach.

‘Dus, hoe gaat het met Albus, dan?’ vroeg ze zacht. ‘En kleine Lily? Ze verwachtte toch niet, dat ze ook in Zwadderich terecht te komen, hoop ik? Ik zou dat een weinig... onverwacht gevonden hebben.’

James fronste verrast naar haar. ‘Hoe weet u...?’

Juffrouw Kraaieveld haalde traag haar schouders op en tilde haar hand op om haar te grote bril aan te raken. ‘Het leven is iets grappigs, James. Gelet op mijn jonge leeftijd, was Azkaban geen optie, gelukkig, dus werd ik veroordeeld tot een jaar op het Ministerieveldkantoor in Australië, gedoemd om mijn straf uit de zitten met het in kaart brengen van giftige waterkevers. Moeilijk om te begrijpen, eigenlijk. Echt *alles* in Australië lijkt giftig te zijn. Toen, tot mijn vreugde, kwam deze mogelijkheid en een zekere, niet bij naam te noemen, weldoener, overtuigde de Wikenwegschaar ervan, dat het mij een zekere noodzakelijke... nederigheid zou leren.’

Terwijl ze sprak deed juffrouw Kraaieveld haar bril af. Toen ze dit deed, veranderde haar hele gezicht. Ieder aspect van haar uiterlijk verschoof en herstelde zich op een ander manier, alsof de bril het kantelpunt was geweest van een soort geprojecteerde magische vermomming. Opeens stond Tabitha Kraaieveld voor hem, haar lange zwarte heren hing als een gordijn over haar rug, haar mooie, doordringende ogen, glansden naar hem.

‘Jij bent het...’ mompelde James in ongelooft.

‘Ik ben het,’ beaamde ze, haar hoofd gereserveerd oprichtend. ‘Het Ministerie meende dat mijn jeugd en, euh, persoonlijkheid, een nadeel voor mijn aanname hier op York zou kunnen zijn, dus...’ Ze keek minachtend naar de blokkige bril in haar hand, ‘Dit.’ Haar uitdrukking klaarde op en ze glimlachte naar James. ‘Het *is* leuk je weer te zien, James. Onze laatste ontmoeting was onder zulke... ongelukkige omstandigheden. Ik wil je alleen laten weten, dat ik je nergens de schuld van geef. Je kunt er waarschijnlijk niets aan doen, dat je een onuitstaanbare, bemoeizuchtige, vernietiger bent van de hoop en dromen van andere mensen. Ik ben er zeker van, dat dit je... natuurlijk afgaat.’

‘Tabitha,’ zei James hoofdschuddend. ‘Ik wilde niet... zo is het niet...’

‘Tuut, tuut,’ onderbrak ze hem, wegwuivend met haar bril zwaaiend. ‘Dat is allemaal in het verleden. Ik ben tevreden het verleden te laten rusten. We staan voor een heel nieuw schooljaar, James,’ Ze pauzeerde nadrukkelijk en zette toen haar bril weer op. Haar uiterlijk veranderde terug naar haar oudere, grijsharige persoonlijkheid. Ze leunde dichterbij hem, alsof ze een duister geheim wilde delen. ‘Ik beloof je, het *uitdagend* te maken, James.’ Haar glimlach verbreedde zich waardoor haar lippen zich verdunden en er rimpeltjes rond haar, nu grijze, ogen krulden. ‘We weten beiden, hoeveel je houdt van... een goede...*uitdaging*.’

James zag geen reden om de identiteit van Tabitha Kraaieveld geheim te houden. Hij vertelde Ralph, Roos en Scorpius er die avond alles over, toen ze rond een tafel in de hoek van de bibliotheek zaten.

‘Ze zag er soort van bekend uit,’ knikte Ralph nadenkend. ‘Het is niet zozeer een vermomming, als een oudere versie van haarzelf. Misschien, dat die dril bezweert is om haar zo’n twintig jaar ouder te laten lijken.’

‘Nou, ze wordt er niet aangenamer door,’ gromde James. ‘Ze wordt weer een regelrechte nachtmerrie. Ik blijf nog dagen spierpijn houden van al dat rennen dat ze ons liet doen.’

Ralph kreunde instemmend. ‘En wat was dat met dat touwklimgedoe in de gymnastiekzaal. Ik weet uit betrouwbare bron, dat dat lichamelijk onmogelijk is.’

Roos beet op haar lip. ‘Ik hoorde, dat de Drezelleerlingen het heel goed deden.’

‘Ja, sommigen,’ gaf James toe. ‘Maar dat waren ook echte sportmensen. Voetbalkampioenen, en twee keer zo groot als wij.’

Ralph keek een beetje opgewekt, ‘Die Karreman kon het in ieder geval ook niet. Die kleine betweter hing er als een vette aas aan een vishaak bij.’

Roos fronste van weerzin. ‘Ik dacht, dat het hele doel van dit programma, bedoeld was om een brug te slaan tussen de Drezel- en de magischewereld.’

‘Dat is wat Kraaieveld zegt,’ knikte James bitter.

‘Wat is wat Kraaieveld zegt?’ vroeg een andere stem, vergezeld van een stapel boeken, die op tafel gegooid werden. James leunde achterover in zijn stoel toen Albus naast hem neerplofte. ‘Je hebt het toch niet over Tabby, is het?’

‘Jag,’ gromde James. ‘Ik moet iedere keer als ik haar naam hoor bijna spugen.’

‘Ze verscheen vandaag in York,’ legde Ralph uit. ‘Blijkt, dat ze daar heen is gestuurd door het Ministerie, om een soort van hoe-gaat-het-met-jou-programma met de Drezels te overzien, dit voor het geval, dat de Eed van Geheimhouding volledig wegvalt.’

Albus dacht hier even over na. ‘Lijkt me logisch.’

‘O, ja? Nou, het is *mij* helemaal niet *duidelijk*,’ weerkaatste James, terwijl hij recht in zijn stoel ging zitten. ‘Van het Ministerie wordt verwacht, dat ze de Eed van Geheimhouding herstelt en zich er niet op voorbereidt het op te geven.’

Ralph haalde zijn schouders op. 'Misschien proberen ze alleen maar om voorbereid te zijn, voor, je weet wel, het geval dat.'

'Het ziet er meer uit als een planning, dan als een voorbereiding,' gaf Roos toe. 'Maar, hoe dan ook, het is uit onze handen. We hebben genoeg om ons zorgen over te maken, denk aan die Verzamelaargast, die bezig is in Nieuw Amsterdam en van plan is om een of andere magische overname te doen, of zoiets. 'Ze keek in James' ogen toen hij naar haar keek. 'Wat ik nog steeds onderzoek, James, en ik heb nog geen aanknopingspunten, hoewel ik er *zeker* van ben, dat ik er ergens over gehoord heb.'

Aldus duwde zijn wenkbrauwen naar elkaar. 'Wat gehoord? En wie voor de donder is de Verzamelaar?'

'Houdt het netjes, wil je?' berispte Lily hem vlak, toen ze tegenover hem ging zitten en haar schooltas naast de stoel op de grond liet vallen. 'Als Mam hier was, zou ze je een Hex bezorgen.'

James zuchtte ongeduldig. 'De Verzamelaar is een wrede tovenaar, die zich in Nieuw Amsterdam verbergt. Hij heeft een aantal mensen, die daar zijn achtergebleven na de evacuatie, tot slaaf gemaakt. Hij maakt plannen voor een omegamagische aanval of zoiets. Het Morrigan Web.'

'Welk woord zou ik niet mogen zeggen?' fronste Albus zich naar Lily wendend. 'Verdorie? Wat ben je, Mams' verklikker of iets dergelijks?'

'Misschien ben ik dat wel,' reageerde Lily bits. Ze trok haar wenkbrauwen op en opende een van Albus' leerboeken. 'Dit is niet eens een leerboek. Het is een van die Drakenhart Tweelingavonturen. Waar heb je die trouwens vandaan? Dit soort rommel hebben ze niet in de bibliotheek.'

'Ze hebben daar ook die verschrikkelijke vampierboeken van Pernilla Remora niet, maar dat weerhoudt *jou* er niet van, elke bloederige pagina een voor een op te slurpen, als was het verdomd nectar.'

'Dat is het,' Lily stak haar kaak vooruit. 'Ik ga aan Mam, op zeker, alles vertellen.'

Albus wuifde afwijzend met zijn hand naar haar. 'Wacht eens even, zeggen jullie me nu, dat dat stomme verhaal van James, die verdwaald raakte in Nieuw Amsterdam en op zombies joeg, meer is dan alleen een lam excuus om onder de Zwerkbalaudities uit te komen?'

Roos grimaste bij het woord "zombies". James stak zijn handen geïrriteerd de lucht in, maar het was Scorpius die sprak. 'Het was allemaal waar, ondanks dat ik het als een handig excuus voor je broer gebruikte.'

Lily keek van Scorpius naar James. 'Dus, je bent echt met Daan Wilstra naar Nieuw Amsterdam gereisd, en bent daar een slechte tovenaar tegengekomen, en je werd achtervolgd door zombies?'

Roos' geduld was op. 'Het waren geen *zombies*,' verklaarde ze. 'Het waren *Wendigo's*. Heel oude griezelige magie, van oeroude, inheems Amerikaanse afkom - -'

‘En, waarom mocht ik niet mee?’ eiste Lily, woest naar James kijkend.

‘Lil, doe niet zo stom. Je bent niet eens ingeschreven in een klas bij Alma Aleron. Daarbij, het was heel gevaarlijk. Van Pap moest ik beloven ervoor te zorgen dat je veilig bent. Het laatste wat ik doe, is je meesleuren op een van Daan’s linke avonturen.’

‘Je had er geen problemen mee *mij* mee te sleuren,’ bromde Ralph.

Albus grinnikte. ‘Wie zou, als jij er niet bij was, Ralph, al James’ neerstort momenten voorkomen?’

James rolde met zijn ogen. ‘En, kunnen we het hier niet met iedereen in deze school over hebben?’

‘Ik wist niet dat ik telde als iedereen in deze school,’ snoof Lily.

‘Het wáárover hebben?’ zuchtte Scorpius verveeld. ‘Alles wat we hebben is een gestoorde tovenaar met grootheidswaan, die net doet alsof hij een soort superwapen aan het maken is, een glibberige Amerikaanse Pixieheks met mogelijk een overontwikkeld gevoel voor zelfbehoud, en een gestoorde voormalige Zwaddeaar, die haar straftijd volmaakt met het babysitten van een groep Drezelleerlingen.’

‘Klinkt voor mij als meer dan genoeg,’ mompelde James. ‘En je vergeet het over Perkamentus en zijn slechte tweeling op Klammfels te hebben.’

‘Ik was hem niet vergeten,’ reageerde Scorpius, terugkerend naar zijn boeken. ‘Ik liet hem er opzettelijk buiten. Zelfs onder heksen en toveraars, zijn sommige dingen te dwaas om zelfs te overwegen.’

James liet zijn kin op zijn gekruiste armen zakken. Nog altijd was er ook nog het mysterie van Petra’s droomverhaal met de woorden *Het Morrigan Web*, in Petra’s handschrift, erover gekrast, om nog maar te zwijgen over de geheimzinnige stem, (Petra?) die hem op de eerste avond in de gang was overgevallen. James kon er niets aan doen, maar hij voelde dat het, op een of andere manier, allemaal met elkaar verbonden was. Maar, hoe? Hoe weerzinwekkend Scorpius de laatste tijd ook geweest was, hij had waarschijnlijk gelijk: sommige dingen waren het waarschijnlijk niet waard om genoemd te worden. Tenminste, nog niet.

Lily duwde Albus’ boek naar hem terug en boog zich toen over de tafel naar James. ‘Heeft Pap echt gevraagd om voor me te zorgen?’

James keek neerslachtig naar haar op. ‘Jep. Voor wat dat ook waard is.’

Ze glimlachte gespannen. ‘Dank je, grote broer. Maar, doe maar niet heel goed je best, oké? Ik wil ook een beetje lol maken.’

James knikte. ‘Maak je geen zorgen. Ik heb op dit moment mijn handen al vol genoeg.’

Lily’s glimlach verbreedde zich. ‘Goed,’ antwoordde ze opgewekt. ‘Ik kan toch wel goed op mezelf passen.’

Het weekend kwam en ging met een verrassende snelheid. James bracht de meeste tijd door in de Griffioendorleerlingenkamer in een poging bij te komen met zijn huiswerk en de vele afleidingen, die om zijn aandacht smeekten, vergetend. Zijn stugge volharding opmerkend, probeerde Roos te helpen, maar ze was bijna altijd in het gezelschap van Scorpius, wiens zelfvoldaanheid alleen maar voor nog meer afleiding zorgde.

‘Hoe zit het met jullie twee?’ had James, tijdens de zeldzame momenten, dat Scorpius er niet bij was, gesist. ‘Zoenen jullie of wat?’

‘Nee!’ had ze volgehouden, zonder hem aan te kijken. ‘En gaat je niet aan, nieuwsgierig aagje!’

James had zij hoofd nadrukkelijk opgericht. ‘Ja, nou. Dan doe je dat?’

‘Misschien,’ bekende ze kortaf. ‘Wat denk je, James? Je mag Scorpius, toch?’

‘Kennelijk niet zoals *jij* dat doet,’ spotte James. ‘De laatste tijd lijkt hij een stuk meer op een Zwadderaar, dan een Griffioendor, als je het mij vraagt. Ik denk, dat je met hem moet kappen.’

‘Nou, ik denk, dat niemand je dat vraagt,’ mopperde ze. ‘Je kent hem niet. Je was hier vorig jaar niet eens.’

‘Ik weet, dat hij geheimen heeft.’

Roos keek plotseling naar hem op. Ze vernauwde haar ogen. ‘Wat bedoel je daarmee?’

‘Geheimen. Je weet toch wat dat zijn? Heimelijke dingen waar hij het niet over heeft? Hij voert iets in zijn schild.’

Roos bleef hem betekenisvol aankijken. Toen leek er een gedachte bij haar op te komen en ze schudde, in afwijzing, haar hoofd. ‘Ah,’ zei ze tot zichzelf.

‘Ah, wat?’ eiste James.

‘Ah, niets. Ga door met je bezweringopstel. Het is bijna tijd voor het middageten.’

James voelde, dat Roos iets wist, maar hem er niets over zou zeggen, hoe hard hij dit ook probeerde. Met tegenzin boog hij zich over zijn huiswerk. Het voornemen om erachter te komen wat Scorpius van plan was, versterkte zich.

De gelegenheid diende zich Zondagavond aan.

Het was een bijzonder treurige dag geweest. Griffendoor speelde de eerste Zwerkbaldwedstrijd tegen Huffelpuf, een zeldzame Zondagmiddag gebeurtenis, die, als eerste wedstrijd van het seizoen, massaal bezocht werd. Een saaie, miezerige regen omhulde het veld in een natte mist die niet zo erg geweest was, als niet Huffelpuf al direct de leiding had genomen, en deze, de drie uur dat de wedstrijd duurde, behouden had. James school onder zijn natte gewaad tussen Roos en Henk Thron, uiteindelijk turend door de mist, omdat hij zijn bril had opgeborgen vanwege het feit dat deze door de spetters van de mist ondoorzichtbaar geworden was.

De aanblik van Lodewijk Vervark, spelend als Zoeker, was niet minder dan ergerlijk, helemaal omdat de jongen noch enige vaardigheid, noch enige passie voor deze positie toonde. Hij zat het grootste deel van de wedstrijd zwevend naast het nieuwe scorebord, zinloos langs het veld kijkend en achter het bord wegduikend als er een beuker zijn kant op kwam.

De rest van het Griffendoorteam leek voor hun deel té bezig met het op hun bezem blijven. Samen met het scorebord, hadden Lodewijk's ouders voor iedere speler een splinternieuwe Sterschicht gekocht. Een bezem zo vooruitstrevend, dat er verondersteld werd, dat ze op het Departement van Mysteriën ontwikkeld waren. James herkende ze als dezelfde bezems waar de Harriers tijdens hun avontuur in Nieuw Amsterdam op gevlogen hadden. Dat, wat onvoorstelbaar snel en wendbaar in de ravijnen van de verlaten stad was geweest, was bijna te veel energie om in de beslotenheid van het Zwerkbaldveld mee om te gaan. Terwijl James er naar keek, hief Mei Isis, een van de Griffendor Drijvers, haar knots en dook naar de ronddraaiende Beuker om er vlak langs te flitsen en bijna tegen Billy Bitterklaver aan te vliegen, die bij de ringen zweefde. Hij vloekte in de mistige regen naar haar en zij vloekte terug. Haar lange zwarte paardenstaart sloeg het regenwater over haar schouder.

Lodewijk zag het met een koele afkeuring aan. Achter hem schoot een rij van gouden vuurwerk van het scorebord, nog een Huffelpufpunt verkondigend.

'Zijn haar is niet eens nat!' verkondigde Roos opeens, wijzend. 'Hij heeft de lucht rondom hem betoverd om de regen van hem af te houden, zodat zijn kapsel niet door de war zou raken! Wat een complete eikel!'

'Misschien deed hij het om beter te kunnen zien,' stelde Henk, niet overtuigend, voor.

'Ik zou bereid zijn dat te geloven,' mompelde James, 'als hij echt zijn best zou doen óm iets te zien. Hij wacht gewoon tot de wedstrijd voorbij is, om me in de leerlingenkamer zelfvoldaan aan te kijken.'

'Dit is jouw schuld, James!' onderbrak Fleur Fontein hem, hem van achter in zijn schouder prikkend. 'Je had de auditie niet moeten missen!'

James keek haar achterom geïrriteerd aan. 'Zul je me dat ooit laten vergeten?'

Van naast Govert Wortel, wierp zij hem een betekenisvolle blik toe. 'Nee!' zeiden beiden tegelijkertijd.

De wedstrijd eindigde eerloos, toen de Huffelpufzoeker, Jacobina Leeuwerik, vanuit een lange boog om de Ravenklauwtribune verscheen, met de Snaai glanzend in haar uitgestoken linkerhand.

Aan de andere kant van het veld haalde Lodewijk zijn schouders op en applaudisseerde opgewekt. 'Goeie wedstrijd!' riep hij over het geluid van de nu sissende regen. 'Goeie wedstrijd, allemaal! Hazzar!'

James sprong van zijn stoel, voor dat moment vergetend, dat hij niet op een bezem zat om naar Lodewijk te gaan en hem van zijn bezem te schoppen.

Tegen de avond was de aanhoudende miezerregen overgegaan in een aanhoudende stortbui.

De regen bedekte de ramen en werd ondersteund door het geflits van de bliksem en rommelende donderslagen. James keek niet uit naar de volgende ochtend. Hagrid's Verzorging van Fabeldieren, het was een uitje met de boot naar het midden van het meer, voor een bezoek aan de reuzeninktvis. Hagrid kennende, zou deze het nauwelijks opmerken of het nog steeds regende, nog minder overwegend om de les naar de warmte van de schuur met de dieren te verschuiven. Ook, ergerlijk, zouden Markus Karreman en andere Dreuzels van York er zijn, op zeker klagend over de regen en het meer, en hoe vervelend de reuzeninktvis was in vergelijking met de monsters uit hun stomme computerspelletjes.

Het bleef wonderlijk voor James, dat zoveel Dreuzels de zogenaamde uitdagingen op hun videoscherm verkozen boven de voldoening van een levensechte uitdaging. Natuurlijk, zoals Ralph hem vaak hielp herinneren, als iemand in de videospelletjes door een draak opgegeten werd, kon men eenvoudig op "reset" drukken en het opnieuw proberen. Er was geen echt gevaar mee gemoeid. James zei dit niet tegen Ralph, maar hij geloofde, in het geheim, dat het echte element - het gevaar - datgene was, dat een avontuur de moeite waard maakte.

Hij dreef net weg in een rommelige slaap, toen een hevige donderslag het raam bij zijn bed in zijn sponningen deed trillen. Een bliksemschicht verlichtte de kamer, alles een fractie van een seconde helder zichtbaar makend. James zuchtte en draaide zich om, geërgerd dat hij weer klaarwakker was. Hij tuurde in de duisternis van de kamer, verrast dat niemand anders wakker was geworden. Hij zag Gouvert's arm langs de zijkant van het bed hangen. Aan de andere kant van de torenkamer, leek Henk Throon boven zijn leerboeken in slaap te zijn gevallen. Een zacht snurken steeg op vanonder het boek, dat opengeslagen op zijn gezicht lag. Naast hem brandde er een kaars zacht op het nachtkastje.

Het kaarslicht spreidde zich uit naar het eind van Scorpius' bed. James hief zijn hoofd op in tuurde ingespannen. Scorpius' bed was niet opgemaakt, bulten van lakens en dekens waren te zien. Het bed was leeg.

James sprong bijna uit zijn eigen bed. Zijn hart sloeg opeens verwachtingsvol. Hij sloop naar het hemelbed van Scorpius en zakte er op een knie naast. Hij keek eronder. Er was daar niets anders dan een enkele sok en wat stofwolken.

‘Geen schoenen,’ fluisterde James tegen zichzelf. ‘Die kleine slang! Waar hangt hij uit?’

James stond, nadenkend, op. Hij wist, dat hij Scorpius moest volgen, maar hoe? Er zat niets anders op, dan om zelf weg te sluipen en te hopen hem op te kunnen sporen. Misschien dat Carlo in de gangen rondhing en hem kon helpen. Maar dan, mogelijk was Foppe de eerste die tevoorschijn zou komen en de boel op stelten zou zetten. James kon niet het risico nemen om gepakt te worden, tenminste niet voor hij Scorpius gevonden had.

Hij knikte in het duister en ging weer naar zijn bed. Zo zacht als hij kon trok hij een spijkerbroek aan en een donker “T” shirt, opende zijn koffer en pakte de Onzichtbaarheidsmantel. Met een zwaai gooide hij hem over zich heen, contrôlerend of hij laag genoeg hing om zijn voeten te bedekken.

Nog een donderslag deed de muren trillen en hem rillen. Aan de andere kant van de kamer viel iets met een klap op de vloer. Bij het geluid ervan sprong James op, zijn hart klopte in zijn keel. Hij draaide zich met opengesperde ogen om en zag dat Henk in zijn slaap was omgekeerd, waardoor het boek met een klap op de grond was gevallen.

‘Het was alleen maar een Transfiguratieleerboek,’ mompelde hij zacht, wensend dat zijn hart zou stoppen met in zijn keel te kloppen. Waarom was hij opeens zo schrikachtig? Hij herinnerde zich eraan, dat hij niet op weg was naar een gevaarlijk avontuur. Hij wilde eenvoudig Scorpius volgen in een poging uit te vinden waarom de jongen midden in de nacht rondsloopt. Het was, feitelijk, een lang bestaand mysterie. Wat miste de jongen, sinds zijn eerste jaar, zo dringend. En waarom? Waar ging hij heen? Ontmoette hij iemand? Wat waren ze van plan?

Een koude trok over de schouders van James. Was Scorpius misschien minder betrouwbaar dan ze allemaal aannamen? Tenslotte had hij, tenminste voor een tijdje, samengespannen met zijn nu overleden grootvader, Lucius Malfidus, in een plan, dat zou zijn geëindigd in de dood van James’ zusje Lily. Scorpius beweerde natuurlijk, dat hij niet op de hoogte was geweest van dat deel van het plan. Maar vertelde hij de waarheid? Loog hij misschien zelfs nog steeds over zijn trouw?

James perste zijn lippen resoluut op elkaar en wendde zich naar de wenteltrap. Vannacht, uiteindelijk, zou hij het uitvinden.

De leerlingenkamer was donker en ogenschijnlijk leeg, slechts verlicht door een mild gloeien van het haaruur. James gleed voorbij de bank en de stoelen in de richting van het portretgat. Echter, net voor hij die bereikte bleef zijn voet aan iets zwaars haken, wat hem spartelend op de vloer deed belanden in een rommelige hoop.

‘Auw!’ siste een stem.

‘Wie is daar?’ fluisterde James doordringend, onder zijn mantel op krabbelen, nog steeds onbekend met wat hem had laten struikelen. Een hand greep zijn mantel en trok hem weg.

'James!' riep een meisjesstem in hese irritatie.

James knipperde in de duisternis. 'Lil? Wat doe jij op?'

'Gaaf je geen zier aan!' verkondigde Lily hooghartig, maar verstijvend. 'Ik kan jou hetzelfde vragen! En ook nog Pap's mantel gebruiken! Hij zal je compleet vermoorden, als hij erachter komt dat je hem weer gejat hebt!'

James rolde met zijn ogen. 'Hoe vaak moet ik het nog uitleggen, ik heb hem deze keer *niet* gejat. Hoe wist je dat ik het was?'

Lily liet een verbeten zucht gaan. 'Ik hoorde je grote voeten de trap af stampen, maar ik zag niemand. Het was, of een onhandige geest, of jij, weer onder Pap's Mantel.'

Een gegegiechel steeg op vanachter de bank.

'Wie's dat?' eiste James overeind staand. 'Wat is dit?'

'O, da's Merel,' grinnikte Lily. 'Kom maar tevoorschijn, het is alleen James maar.'

Een hoofd met krullend bruin haar verscheen boven de rand van de bank. James herkende eerstejaars Merel Drakel, een van de nieuwe vriendinnen van Lily.

'Kijk,' verkondigde hij streng, de Onzichtbaarheidsmantel bij Lily weg trekkend. 'Ik weet niet waar jullie mee bezig denken te zijn - -'

'Jullie *drie*, bedoel je,' verbeterde een jongensstem terwijl een tweede hoofd boven de bank verscheen. Het was Siebrand Olivander, met een slaapmuts over zijn hoofd getrokken, waardoor zijn haar totaal niet te zien was.

James staarde naar hem. 'Goed,' gaf hij afgemeten toe. 'Ik weet niet waar jullie *drie* mee bezig zijn, maar het is al laat en jullie horen allemaal in bed te liggen.'

'Wie ben jij om dat te zeggen?' weerlegde een gedempte stem. 'Jij bent uit bed, is het niet?'

James keek om de beurt naar de drie gezichten. 'Wie van jullie zei dat?'

'Dat was ik,' antwoordde de gedempte stem koppig.

'O, kom maar tevoorschijn, Max,' zuchtte Lily. 't Is James maar. Hij kan ons niets maken.'

Een derde hoofd verscheen, deze keer vanachter de stoel aan de linkerkant van James. Max Combee keek naar hem op, zijn zwarte haar verward tot vogelnestjes en zijn groene ogen helder in de duisternis.

'Wacht eens,' gebaarde James geërgerd. 'met hoevelen zijn jullie eigenlijk?'

'Nou,' bekende Lily met opgeheven hand tellend op haar vingers. 'Buiten ons vieren is daar, Sjanien, die nog steeds boven is, om zich op te maken, omdat ze een nogal ijdel ding is, die denkt, dat we mogelijk een knappe vampier tegen het lijf lopen en wil er leuk uitzien. Dan Paulien Bloemscheer, zij wilde mee komen, maar op het laatste moment durfde ze niet meer en deed alsof ze sliep, hoe hard ik haar ook

schudde. Dat is het zo'n beetje - - een nachtelijk avontuurtje naar de kassen en terug, misschien dat we bij de keukens stoppen voor een hapje. En wat doe *jij* op en alleen, grote broer?'

James herstelde zich en stak zijn kin naar voren. 'Misschien houd ik *jou* in de gaten, zusje, ervoor zorgen dat je geen malle dingen doet.'

Lily knikte. 'Tuurlijk. En misschien ben ik de verdraaide Koningin van Engeland.'

Op de bank giechelde Merel Drakel weer, haar mond met twee handen bedekkend.

'Je kunt ons niets maken,' verkondigde Max, die vanachter de stoel naar James bleef staren. 'Je bent geen Hoofdmonitor of Klassenoudste of zoiets. Trouwens, jij sluipt altijd rond als de lichten uit zijn. Je kunt niet alle lol hebben!'

'Ik ben niet op weg om lol te maken!' Siste James. 'Ik ben... kijk, dit is iets serieus. Ik kan jullie er niets over zeggen.'

'Ooo,' koerde Siebrand gretig. 'Ben je op weg naar een spannend nieuw avontuur? Karel zegt - -'

'Karel zegt heel veel,' onderbrak James hem met opgestoken handen. 'Het antwoord is, nee. Jullie kunnen niet met me mee en jullie moeten weer naar boven, naar jullie slaapkamers. Het is 's nachts niet veilig in de gangen. Je kunt zomaar tegen...'

Lily hief haar hoofd op. 'Tegen wie of wat kunnen we aanlopen?'

'Maakt niet uit,' James ontspande iets. 'Vertrouw me nu maar, goed? Niet vannacht. Ik kan het niet riskeren, dat jullie door Foppe of Vilder gepakt worden en alles verpesten. Morgen mogen jullie naar hartenlust rondsluipen. Het maakt me niet uit of jullie dan gepakt worden.'

Lily staarde, bedenkelijk, langdurig naar James. Achter haar verscheen Sjanien Denneboom vanaf de wenteltrap, haar zwarte ogen waren dik opgemaakt met donkere oogschaduw. Toen ze James zag stopte ze en verlaagde haar wenkbrauwen.

'Je vroeg je broer om mee te gaan?' informeerde ze met duidelijke afkeer.

'Nee,' glimlachte Lily. 'Hij heeft zijn eigen plannen. Laten we gaan.'

De vier jongere leerlingen begonnen zich voor het portretgat samen te voegen.

'Nee!' kreette James, terwijl hij sprong om voor hen te komen. 'Ik...ik verraad jullie!'

'Dat doe je *niet*.' Stoppend vóór James tilde Lily haar hoofd op naar hem.

'Doe ik wel. Kijk, het maakt me niet uit wat jullie doen. Alleen niet vannacht. Goed? Vooruit, Lil.'

Ze vernauwde geïrriteerd haar ogen naar hem. Uiteindelijk zuchtte ze monter. 'Goed. Op een voorwaarde.'

'Welke?'

'Ik houd de mantel.'

James keek haar verrast aan. 'Wat?! Maar Pap - -'

'En morgen moet je ons vertellen wat je gedaan hebt.'

'Jep!' beaamde Siebrand hartgrondig.

'Maar...! Wacht even, dat zijn *twee* voorwaarden,' stamelde James.

Lily sloeg haar armen over elkaar. 'Graag of heel niet. Trouwens, een grote vierdejaars als jij heeft helemaal geen Onzichtbaarheidsmantel nodig om 's nachts rond te sluipen, is het niet?'

James ademde gefrustreerd uit. 'Goed!' Woest schoof hij de mantel naar zijn zus. 'Maar ik krijg hem terug, als ik hem nodig heb, begrepen? Die is een serieuze zaak! Pap zei me dat!'

'En we kunnen niet wachten om daar *alles* over te horen,' knikte Lily, de Mantel met een kleine, triomfantelijke glimlach aannemend. 'Oké allemaal, ik denk, dat het voor vanavond terug naar bed is voor ons.'

'Wat?' klaagde Sjanien schel, gebarend naar haar onberispelijk opgemaakte gezicht. 'Ik heb er twintig minuten over gedaan om dit erop te krijgen.'

'Helemaal voor niets opgedoft,' knikte Max droevig. 'En al die eenzame vampieren, die daarbuiten op je wachten.'

'We proberen het morgenavond opnieuw,' suste Lily, Sjanien terug naar de trappen van de meisjesslaapkamers leidend. 'En morgen hebben we *dit!*' Ze hield de Onzichtbaarheidsmantel omhoog. 'Zelfs meneer Vilder kan ons niet pakken als we hieronder verstopt zijn. Het is het wachten waard.'

Kokend keek James hoe Lily zich terugtrok naar de meisjesslaapkamers. Ze had wel gelijk: hij had de Onzichtbaarheidsmantel niet echt nodig om rond te sluipen. Toch baalde hij ervan, dat ze de Mantel zo succesvol van hem afgetrosgeld had. Het was duidelijk, dat de Potters aangeborenheid voor streken, niet bij de jongens ophield.

Geïrriteerd zijn hoofd schuddend wendde James zich naar het portretgat en gleed naar buiten.

Buiten bleef op de ramen van de gang, de regen onverminderd in een volhardend gordijn vallen, het maanlicht blokkerend en de gangen in vrijwel volledige duisternis hullend. Op gevoel ging James op weg naar de trappen, wetend, dat hij het zich niet kon veroorloven zijn toverstok te verlichten, vanwege het risico, dat hij dan Scorpius kon alarmeren. Zijn enige hoop was om de jongen te zien, zonder zelf gezien te worden.

Bliksem flitste stil voorbij het Herculesraam, de trap in de duisternis kort verlichtend. James sloop naar de Ontvangst Hal en wachtte toen. Geconcentreerd luisterend door het regelmatig geroffel van de regen en het gebruikelijke gekraak,

zo nu en dan, van het kasteel en het draaien van de trappen. Hij kon van de zwerfende Scorpius niets zien of horen. Ongeduldig keek hij in het rond. Had hij de Sluipwegwijzer maar! Een ogenblik overwoog hij om zijn vader via het Brandstofnetwerk te vragen of hij Scorpius voor hem kon lokaliseren, maar dat zou betekenen, dat hij terug naar de leerlingenkamer moest en hopen, dat zijn vader nog wakker was, om nog maar te zwijgen over het feit of hij bereid zou zijn om James te helpen op zijn persoonlijke missie van wantrouwen. Zeer waarschijnlijk zou zijn vader hem eenvoudigweg zeggen het door Vilder uit te laten zoeken en terug naar bed te gaan. Gefrustreerd en geërgerd zuchtte James nadrukkelijk.

Plotseling bewoog er een schaduw aan het eind van het gewelf van de Ontvangt Hal. Er verscheen een licht, hoog gehouden door een schaduwrijke hand.

‘Je hebt inderdaad gelijk, liefde,’ raspte een oude stem mompelend. ‘Iemand is onzorgvuldig geweest. Heel onzorgvuldig inderdaad.’

James’ hart klopte in zijn oren. Het was Vilder, vergezeld door zijn oude kat mevrouw Norks. Zo stil als hij kon, klom James achteruit de trap op en verborg zich achter de balustrade. Hij kon het licht van de lantaarn zien, die door het naderen van Vilder helderder werd, zijn laarzen bonkten hol. Een schaduw strekte zich langgerekt in het licht van de lantaarn uit, en vormde zich toen tot de vorm van mevrouw Norks zelf, haar kop laag, de haren op de rug overeind in ruwe sprieten. James kromp ineen tegen de treden en probeerde zich in de blijvende duisternis van de schaduw van de balustrade weg te drukken.

Opeens, tot James’ grote opluchting, draaide de kat zich weg, schietend naar de deuren van de Grote Zaal. James keek naar de deuren en zag dat deze een klein beetje open stonden doordat ze een smalle rand van duisternis lieten zien.

‘Dit kunnen we niet hebben, is het wel, mijn liefde,’ gromde Vilder, die de kat volgde. Hij leunde zwaar op een oude knoestige wandelstok. ‘Niet met al die gehaaide Verdwijnkasten, die als mooie meisjes op een rij staan, gewoon smekend om kattenkwaad. Dat zou de Directeur niet leuk vinden, zou hij? Nee, medunkt van niet. Iemands kop gaat dan zeker rollen.’

James huiverde. Iets in de duistere zekerheid van Vilder’s stem duidde erop, dat zijn woorden niet voor de grap werden uitgesproken. Terwijl Vilder de deuren dicht trok en ze afsloot, ging James als een krab achterwaarts de trap op en door de bocht die leidde naar de eerste overloop. Weer een bliksemflits verlichtte de trappen in heldere kleuren, deze keer vergezelt van een donderslag.

Mevrouw Norks keerde haar kogelvormige kop in de richting van de trap, haar ogen vernauwt en haar oren tegen haar schedel geperst. James hijgde. Net op tijd zijn voeten wegtrekkend. Ondanks het geluid van de regen, stelde hij zich voor, dat hij het hoge spinnen van de kat kon horen.

‘Heb geen angst, mijn liefde,’ zong Vilder met een ongemakkelijke vrolijke stem. ‘Het is een nieuwe dag, is het niet? Zelfs je oude baas heeft nog een paar trucjes achter de hand, is het niet?’ Hij giechelde in zichzelf, wat het geluid van een schrapende roestige ketel maakte. James’ nekharen gingen overeind staan.

Toen was Vilder langdurig stil. James kon vanaf zijn schuilplaats maar een klein stukje van de vloer in een hoek van de Ontvangst Hal zien. Hij werd nog steeds verlicht door het gelige licht van de lantaarn van Vilder, licht hobbelend terwijl de man rond leek te sluipen, schuifelend en tikkend met zijn wandelstok. Iedere schuifel en tik leek treiterend dichterbij te komen.

En dan, met een lange kraak en een grom, begon Vilder de trappen op te lopen.

James kon nergens heen; de trappen achter hem waren te hoog voor hem om te beklimmen zonder dat Vilder op zou merken. Hij duwde zich verder achteruit en voelde de treden zich in zijn rug graven, terwijl het lantaarnlicht voor hem helderder werd, zich verspreidend over de vloer van de overloop. De schaduw van mevrouw Norks tripte in beeld. Ze gromde nog altijd, diep en hoog in haar poezenkeel.

Opeens viel er een gordijn van koele stof van achter over James, tijdelijk zijn uitzicht blokkerend. Hij schrok maar uitte, gelukkig, geen geluid. De stof was achteraf heel bekend, hoewel hij diens plotselinge verschijning niet kon verklaren. De Onzichtbaarheidsmantel viel over zijn knieën toen een klein figuur dicht achter hem klauterde, hem stevig bij zijn schouders grijpend.

Toen mevrouw Norks op de overloop voor James verscheen, zat hij verstijfd van angst. De mantel viel net helemaal over hem heen. Vilder klom langzaam in het zicht achter haar, tikkend met zijn wandelstok op iedere trede en met een piepende ademhaling.

‘Laten we een kijkje nemen op de tweede etage, zullen we, mijn liefje,’ stelde hij voor, ‘de Directeur zal heel tevreden zijn, als we de verantwoordelijke persoon bij hem brengen. Natuurlijk kan het net zo goed een argeloze Huiself zijn geweest. Maar we kunnen hopen, is het niet?’

Weer, bracht de subtiele zwarte humor in de stem van Vilder een rilling bij James teweeg. Hij hoopte dat zijn tenen helemaal door de Onzichtbaarheidsmantel bedekt waren. Achter hem, hijgde de kleine figuur met korte, oppervlakkige ademstoten in zijn oor, hem omklemmend in een doodsgreep.

Mevrouw Norks snoof in de lucht, ze leek dwars door de Onzichtbaarheidsmantel heen te kijken. Op dat ogenblik bereikte Vilder haar op de overloop en porde haar ongeduldig met zijn wandelstok. Ze trippelde de trappen op, James en zijn weldoener dicht genoeg passerend, dat ze hen bijna met haar staart aanraakte. Vilde volgde, gelukkig in het midden van de trap lopend, maar zijn knoestige wandelstok dicht genoeg bij James’ schoen, dat hij een vouw in de Onzichtbaarheidsmantel duwde.

James hield zijn adem in, net als de kleine figuur achter hem. Hij wist wie het was, natuurlijk, en zijn opluchting over haar verschijnen was maar net iets groter, dan zijn ergernis over haar huichelarij. Een minuut later, terwijl het licht van Vilder’s lantaarn en het bonken van zijn laarzen verdwenen op de gang van de tweede etage, wierp hij de mantel van zich af en draaide zich om.

‘Jij onmogelijke kleine gluiperd,’ siste hij.

‘Je bent me heel wat schuldig, grote broer,’ fluisterde Lily, haar gezicht was in de valse duisternis wit weggetrokken. Ze was duidelijk onder de indruk van de hachelijkheid van de situatie, maar er ook ontgezeglijk opgewonden door. Haar gezicht toonde een wilde grijns. ‘Dat was *gruwelijk* heftig, vind je niet?’

‘Dit is niet grappig!’ morde James. ‘Dat was echt *te* ongemakkelijk. Wat doe je hier?’

‘Je bedoelt, buiten je hachie redden?’ antwoordde ze, nog steeds zenuwachtig grinnikend. ‘Kijken wat jij aan het uitspoken bent, natuurlijk. Ik ben je, zodra je vertrok, gevolgd.’

‘Maar,’ James schudde korzelig zijn hoofd, ‘ik heb je beloofd om het morgen te vertellen!’

‘Ik dacht, dat je gewoon iets zou verzinnen. Ik volgde je om je eerlijk te houden.’

James zuchtte en zakte op een trede. ‘Ik denk niet, dat ik je op enige manier terug naar bed kan sturen, kan ik?’

‘Ik betwijfel het,’ antwoordde ze vrolijk, ‘trouwens, het ziet er naar uit, dat je de Onzichtbaarheidsmantel achteraf toch nodig lijkt te hebben. Echt, ik dacht, dat je hier nu wel beter in geworden was. Dit ding heeft je zorgeloos gemaakt.’

‘Bekijk het,’ mopperde James opstaand, ‘blijf maar dicht bij me. Ik vertel je niets. Zorg ervoor, dat we niet gepakt worden, begrepen?’

Lily giechelde nerveus toen ze achter James aan schuifelde, ze wierp de Onzichtbaarheidsmantel over haar schouders, maar liet haar hoofd vrij, waardoor deze in de lucht achter hem leek te zweven.

‘Dus, wat gebeurt er als we door meneer Vilder gepakt worden?’ fluisterde ze, terwijl ze op weg waren naar de Ontvangst Hal. ‘Ik hoorde, dat hij het leuk vindt om de wandelaars in de nacht te martelen met duimschroeven en de, euh, IJzeren Maagd. Of zoiets.’

‘Dat zijn gewoon eerstejaarsverhalen,’ reageerde James kortaf. ‘Als je gepakt wordt, krijg je strafwerk. Dat is gewoonlijk vervelend en walgelijk. Maar het is wel waar, dat als Vilder zijn zin zou krijgen, het veel erger zou zijn.’

‘Dus, wat gaan we doen?’ drong ze aan, James zo dicht op de hielen zittend, dat ze tegen hem aan stootte toen ze een hoek om liepen. ‘Is het gevaarlijk? Zijn er slechte Zwadderaars bij betrokken? Kent Albus hen? Misschien moeten we vragen of hij meekomt, hè? Ik hoorde, dat hun slaapvertrekken onder het meer zijn, met ramen om erin te kijken. Ooh! Kunnen we daar gaan kijken?’

‘Lil, kop dicht, alsjeblieft,’ siste James naar haar. ‘Dit is geen verdomde pleziertocht! Ik kan niets horen met dat geklep van je!’

‘Waar moet je dan naar luisteren?’ hijgde ze onverstoord. ‘Zijn we iemand aan het volgen? Dat is het, nietwaar?’

‘Sssh!’

Ze stopten, toen ze de oude rotonde naderden. Toortsen flikkerden er, de ruimte vullend met oranje licht. Vanaf de gang kon James de gebroken restanten van de gebroken standbeelden van de oprichters zien. Er leken schaduwen over de muur te bewegen.

‘Er is daar iemand!’ fluisterde Lily schrill in James’ oor. Opnieuw naar zijn schouder grijpend.

Hij schudde zijn hoofd. ‘Dat is gewoon het flakkeren van het licht van de toortsen. Er is hier niemand - -’

De woorden bleven in zijn keel steken, toen een paar figuren voorbij het gebroken standbeeld schoten. De figuren waren van top tot teen in mantels gehuld, die hun vorm en grote verborg. Een moment later, beroerde een koude mistige windvlaag de tapijten in de gang. Ongezien kraakte de deur van de rotonde een beetje en dan sloeg hij dicht.

‘Je zei?’ fluisterde Lily.

James schudde zijn hoofd. ‘Blijf dichtbij me, en blijf onder de Mantel,’ commandeerde hij haar. ‘Als er problemen ontstaan, ga je onmiddellijk terug en probeer je Pap via de openhaard te bereiken. Als we geluk hebben, bekijkt hij het al via de Sluipwegwijzer.’

Lily knikte. ‘Hoi, Pap,’ fluisterde ze nerveus giechelend.

Met z’n tweeën slopen ze naar de rotonde. James besefte, dat hij zijn toverstok in zijn hand had, hij had deze instinctief gepakt op het moment, dat hij de mysterieuze figuren had gezien. Dat was waarschijnlijk teveel van het goede geweest, natuurlijk. Het waren vast gewoon Scorpius en een andere leerling, mogelijk een Zwadderaar, geweest. Toch kon James er zich niet toe brengen zijn toverstok weer op te bergen, of hem zelfs maar te laten zakken vanuit zijn verdedigende positie. Hij hield hem voor zich uit, iets naar beneden wijzend.

De rotonde was rossig oranje door het licht van toortsen. Het gebroken standbeeld, dat alleen de voeten en de onderbenen van de oprichters liet zien, wierp een dansende schaduw op de muren. Er tegenover leken de imposante oude dubbele deuren, wel dertig meter hoog.

James stopte, opeens werd hij ijskoud.

‘Lil,’ fluisterde hij, zonder zich om te draaien. ‘Je moet teruggaan. Je hoort hier niet te zijn.’

‘Dat kan ik niet,’ antwoordde Lily koppig, zich opnieuw tegen James aandrukkend en over zijn schouder glurend.

‘Ik meen het,’ hield James vol, omdraaiend om haar aan te kijken, ‘dit is geen plek voor jou. Je bent te jong. Je weet nauwelijks wat de voorkant van je toverstok is, laat staan hoe hem te gebruiken. Het is hier niet veilig.’

‘Ik meen het ook, James!’ fluisterde ze, en James zag, dat het gezicht van zijn zusje heel bleek was geworden. ‘Ik kan niet alleen terug, tenzij je met me meegaat.’

James begreep het. Ze was doodsbang. Met het verschijnen van de gemantelde figuren, was het avontuur veranderd van een onschuldig middernachtelijk zwerftochtje, in een reël gevaarlijke onderneming. Lily was bang, om, alleen, op deze stormachtige avond, door het enorme kasteel terug te gaan. Denkend aan wat hem op zijn eerste avond was overkomen, nam James haar dit niet kwalijk.

‘Al goed, Lil,’ zei hij, zijn zusje bij haar schouders pakkend. ‘Blijf goed achter me en houdt de hele tijd de Onzichtbaarheidsmantel over je heen. Doe hem om geen enkele reden af. Duidelijk? We gaan gewoon even buiten kijken wat er aan de hand is. Waarschijnlijk is het niets. Waarschijnlijk is het gewoon Scorpius Malfidus, die met een Zwadderaarvriendje rottigheid aan het uithalen is.’

‘Ik wist het!’ grinnikte Lily opeens, haar mond met haar hand bedekkend. ‘Sluwe Zwadderaars, net als in de tijd van Pap. En een Malfidus, die er middenin staat! Oooh! Dit is zo opwindend!’

James zuchtte. Hij gebaarde ongeduldig en Lily trok de Mantel over haar hoofd, volledig verdwijnend.

Met een hoofdknik draaide James zich om en sloop naar de ingang van de rotonde. Een kleinere, manshoge, deur was in de veel hogere rechterdeur gezet. James opende hem en een windvlaag duwde de deur tegen hem aan, waardoor een miezerige regen en de geluiden van een stormachtige avond hem tegemoet kwamen. Van achter greep Lily, James hard vast.

Opnieuw overviel een ijzige koude James. Hij vermande zich en stapte door de deur het duister in, met Lily op zijn hielen.

De miezerregen was overgegaan in een zware bui. Glanzende gordijnen vielen van de kasteelwallen en de daken rondom, maar toen de twee de binnenplaats opstapten waren de druppels wisselend dik en dun. De wind duwde over de ommuurde binnenplaats, de begroeiing verwarrend en huilend door de onzichtbare bomen van het Verboden Bos. James keek in het rond, zijn ogen inspannend in het donker. Daar, ver weg aan de rechterkant, was een flikkering van toverstoklicht, dat hobbelde en verdween, als werd het verstopt in de mouw van de drager.

‘Hierheen,’ mompelde James, Lily met zich meetrekkend. Op weg naar de lage stenen muur en de geopende poort, bleef ze dicht bij hem. Een bliksemschicht verlichtte de wolken, het zwarte landschap veranderend in een bleke foto. In de verte stond Hagrid’s schuur solide tegen de donkere lucht, omgeven door een aantal druipende bomen. Een fractie van een seconde later, werd hij weer opgeslokt door de duisternis, die zelfs dikker leek dan daarvoor.

‘Waar gaan we heen?’ fluisterde Lily. Haar voeten soppend in het gras.

James schudde zijn hoofd, moeizaam en zonder bril door de duisternis kijkend. Er waren geen flitsen van toverstoklicht in de verte meer, maar bliksemflitsen die zo nu en dan flitsten en lieten zien dat ze het Zwerkbalveld naderden.

Lily had niet met hem mee moeten komen. De zekerheid hiervan zakte als een ijsbal in James maag. Het was veel te gevaarlijk voor haar. Hij wist niet, hoe hij dit

wist, maar hij wist het. Het was zijn taak haar te beschermen. Dat was wat zijn vader gezegd had. En kijk, hier waren ze, in het pikkedonker op een stormachtige avond, een stel mysterieuze figuren in het onbekende volgend.

‘Je had niet mee moeten gaan,’ murmelde James. ‘Het is te gevaarlijk. Je had moeten blijven waar het veilig was.’ Hij schudde bitter zijn hoofd. ‘Ik had je moeten tegenhouden, Lucy.’

Lily stopte abrupt. Er klonk geruis, toen ze de Mantel van haar hoofd trok, in het donker, haar aardbeirode haar en bleke gezicht onthullend. ‘Wat zei je daar?’ vroeg ze met zachte stem.

‘Ik zei, dat had moeten blijven waar het veilig was!’ herhaalde James ongeduldig, zich omkerend. ‘Het is te gevaarlijk. Ik had je niet mee moeten nemen.’

Lily keek hem in het donker alleen maar aan, en James wist waarom. Hij wilde het alleen niet bekennen.

Hij had haar Lucy genoemd.

Hij stapte naar zijn zusje toe en legde de Mantel weer over haar heen. ‘Blijf eronder,’ zei hij bruusk. ‘We gaan gewoon terug. Samen, oké? Dit was... een vergissing. Trouwens, het is waarschijnlijk niets.’

Om deze opmerking te logenstraffen, galmde er vanuit de duisternis achter James een luide klap. Er was, op korte afstand, het plotselinge gebabbel van zachte stemmen, onverstaanbaar door de gierende wind en de kreunende bomen.

‘Er zijn er nog meer!’ hijgde Lily, van angst op James’ arm slaand. ‘Ze zijn daar! Op het Zwerkbaveld!’

James knikte en draaide zich, met wijd open ogen, om. Hij wenste nog een bliksemschicht om het Zwerkbaveld te verlichten en zijn geheimen te onthullen, maar de storm begon weg te trekken en de avond was naadloos zwart. Onbewust begon hij weer naar voren te bewegen, Lily met zich meenemend. Hij voelde de afdelingstribunes zich over hem heen buigen en hoorde het geklapper van de vlaggen hoog erboven.

Vanaf het midden van het veld kwamen met de wind meer stemmen, gedempt en en vreemd opgewonden. Er leken er verschillende te zijn, bijna een kleine groep. James kroop dicht naar de tribune vlakbij hem, en spande zijn ogen in, zich voorstellend dat hij een donkere vlek van gemantelde figuren kon zien, die samenschoolden in het gras van de middellijn. Nog een doffe klap klonk. Een gedempt gelach. Het ruisen van een stuk stof.

Een groen licht verlichtte de gemantelde groep. Hij schoot als vuurwerk, of als een spreuk afgevuurd van een toverstok, omhoog. Het licht verspreidde zich dof over het veld, niet minder dan twintig gemantelde figuren verlichtend. De meeste van hen droegen bezems en allemaal keken ze met hun hoofd achterover omhoog. Een ijzige angst nam bezit van James, terwijl het groene licht hoger de lucht in schoot. Instinctief tastte hij naar Lily, lucht verzamelend om haar te zeggen dat ze, zo snel ze kon, terug naar het kasteel moest rennen.

Voor hij echter kon spreken, prikte er iets in zijn rug. Een toverstok, sterk en beheerst vastgehouden.

James draaide zich razendsnel om, de toverstok met zijn elleboog wegstotend. Hij zwaaide wild met zijn eigen toverstok, de onzichtbare vorm van Lily opzij duwend en achteruit vallend op het modderige veld. Bliksem flitste nogmaals en deed het veld baden in zijn bottige licht. James zag, dat hij zich toverstok tegen toverstok, tegenover een van de gemantelde figuren bevond, James op zijn billen op het gras, zijn rechterarm wees hoog en vooruit, kaarsrecht, toverstok in de vuist. Het hoofd van de gemantelde figuur was onbedekt en toonde een kop vol blond haar en een onverwacht bekend gezicht.

James keek, terwijl de bliksem flitste, verbaasd naar hem, niet zeker of hij geloofde wat hij zag. 'Daan?' blafte hij.

De blonde jongen rolde met zijn ogen en stopte zijn toverstok weg. 'Het werd tijd dat je ons vond,' zei hij. 'Ik begon te geloven, dat je het nooit door zou krijgen. En jullie gasten hebben *echt* vers bloed nodig. Er was bijna geen uitdaging meer aan.'

'Blijf maar kletsen, Wilstra,' riep een vrouwenstem vanaf het veld. 'Was je maar zo goed op de bezem, als je met je mond bent.'

'Is dat Wilma?' vroeg James, toen hij overeind krabbelde, verwarring begon langzaam zijn angst te vervangen.

'Is dat James?' vroeg Wilma Winters, uit het duister naar voren stappend. 'Werd tijd dat je eens op kwam dagen. Ik begon te denken, dat we een gegraveerd briefje voor je achter moesten laten en een spoor van broodkruimels.'

'Ik weet niet... ' stamelde James. Rond kijkend toen er meer leerlingen zich om hem verzamelden, in wrang vermaak hun hoofd schuddend. 'Ik dacht... het groene licht! Ik dacht dat het...! Wat zijn jullie...?'

Scorpius Malfidus benaderde James, zijn hoofd naar een kant gebogen en een smalende grijns op zijn lippen. 'Jij dacht, dat we klassieke Dooddoeners waren, misschien? Het Duistere Teken afvurend voor de kick en de lol?'

Er klonk een verspreid zacht gelach. Boven de hoofden van de verzamelde leerlingen zoefde en hobbelde het groenachtige licht, een spoor van flauwe vonken achter zich. James keek er naar op en zag eindelijk wat het echt was. Het was een Gouden Snaai, zijn kleine vleugels behekt met groen licht, gloeiend tegen de donkere wolken, als een hyperactieve vuurvlieg.

'Nou, Potter, je bent er uiteindelijk achter gekomen,' zei Scorpius, duidelijk genietend van de volledige verwarring van James, 'en daarom kun je officieel lid van ons worden. Als je durft. En als je goed genoeg bent. Welkom,' verkondigde hij, 'bij Nacht Zwerkbal.'

Naast James, was er het onverwachte geruis van stof, Lily's hoofd onthullend, haar ogen stonden opgewonden en haar rode haar spreidde zich rond haar blozende

gezicht uit. *'Dit,'* riep ze in een nauwelijks gedempte kreet, 'is het gaafste... ding... ooit!'

6. Het Nachtelijke Genootschap

Daan legde snel aan James uit, hoe het er bij het Nacht Zwerkbal aan toeging.

‘Feitelijk, is het drie delen Zwerkbal, een deel Drijfbal en een vleugje volslagen waanzin,’ zei hij, James leidend naar het midden van het veld. Een open kist stuitte lichtelijk op het gras, doordat er drie, vaag gloeiende, beukers aan hun leren banden rukten. In het midden van hen, glansde een oude leren Hibba vaal paars op.

‘Nacht Zwerkbal, heeft per team maar vijf man – twee Jagers, een Drijver, een Wachter en een Zoeker. We spelen echter wel met drie Beukers, maakt het wat interessanter,’ legde Daan, wijzend naar de kist, uit. ‘Scoren doe je met de Hibba, die is net iets kleiner als een Slurk en veel makkelijker om in het donker te dragen. Je mag op je tegenstander iedere duelleerspreuk gebruiken die je kent. Dat klinkt erger dan het is, omdat het te donker is om goed te kunnen richten en je evenveel kans maakt om je eigen teamgenoot, als iemand anders te raken. En het belangrijkste, de Snaai is vijftig punten waard.’

‘Wat?’ riep James, zijn gedachten verward, terwijl allen om hem heen begonnen op te stijgen in hun zwarte mantels, die nat in de wind klapperden. ‘Waarom maar vijftig punten? Dat zijn er honderd minder, dan bij gewoon Zwerkbal!’

‘Precies,’ knikte Daan nadrukkelijk. ‘In het gewone Zwerkbal, draait de hele wedstrijd om de Zoeker. De rest van het team kan die dag over de wedstrijd heersen, door als een gek te scoren, maar als de Zoeker van het andere team de Snaai grijpt, maakt dat feitelijk geen donder uit.’

‘Maar daar komt strategie bij kijken!’ hield James vol. ‘Dat is waarom het team, dat de hoogste score heeft, zijn Zoeker verhinderd om de Snaai te pakken tot de score hoog genoeg is om te voorkomen de tegenpartij wint! Dat is gewoon basale Zwerkbalstrategie!’

‘Nacht Zwerkbal gaat niet om strategie,’ berispte Wilma Winters, James speels met haar elleboog aanstotend. ‘Het gaat over het maken van zoveel mogelijk doelpunten voor je eigen team, zonder dat je tanden uit je mond geslagen worden. Ben je er klaar voor, of heb je een dringende afspraak in Nieuw Amsterdam? We kunnen nog altijd Lodewijk Vervark wakker schudden. Kijken of hij zin heeft om te spelen.’

James keek haar verdund aan. ‘Je bedoelt, dat je wilt dat ik speel? Nu, vanavond?’

‘Ik wil niet direct zeggen, dat we *willen* dat je speelt,’ schouderchokte Wilma, zich afzettend naar de donkere lucht. ‘Maar Arjan had de laatste wedstrijd een aanvaring met een Beuker. Hij heeft nog zoveel pijn, dat hij geen knots beet kan houden. We hebben voor vanavond een vervangende Drijver nodig. Doe je mee, of niet?’

James knipperde. Alles gebeurde zo snel, en zo totaal anders dan hij verwacht had. ‘Ik... tuurlijk! Ik ben... ik ben er niet echt op gekleed. En ik heb mijn bezem niet bij me.’

‘Hé, Adelaar!’ riep Wilma zachtjes over het veld. ‘Geef je mantel en knots eens aan James. Hij speelt vanavond voor je.’

Nog altijd op de grond, keek Arjan haar beledigd aan, iets wat door zijn dikke brillen glazen versterkt leek. ‘Wat? Vergeet het maar! Ik kan nog best spelen! Ik ben tweehandig! Kijk!’ Hij zwaaide wild met de knots in zijn linkerarm, bijna zich er een opdoffer mee verkopend.

Wilma schudde ferm haar hoofd. ‘Sorry, Adelaar. Laten we eens zien wat James kan. Als hij het niet bij kan houden, wisselen met jou.’

‘Fijn,’ spoog Arjan, woest zijn mantel uittrekkend en een rood gestreepte pyjama onthullend. ‘Maar mijn bezem krijgt hij niet! Ik heb hem net helemaal uitgebalanceerd en ik wil niet dat hij hem ontregeld.’

James nam de mantel van de jongen aan en begon hem aan te trekken. Hij was diep zwart, en veel te groot!

Dus, waar ga ik op vliegen?' vroeg hij, met een stem, die gesmoord werd, terwijl hij de mantel aantrok. 'Ik kan niet terugsluipen om mijn Donderslag op te halen. Vilder sluipt vanavond rond, gewoon op zoek naar iemand om naar de Directeur te slepen.'

Daan zuchtte. Hij keek schattend naar James en zei uiteindelijk, 'Dit is tegen beter weten in, weet je. Uiteindelijk zit je bij het andere team. En ik ben nog steeds behoorlijk link op je.'

James fronste. 'Weet ik. Ik wilde het er met je over hebben - -'

Daan stak zijn hand op. 'Niet nu. En ik ben er niet zeker van, dat praten het goed zal maken. Ik weet niet wat jouw probleem met Nastasia is, maar mijn advies is, dat je dat van nu af aan voor jezelf houdt. We hebben samen heel wat meegemaakt, James. Maar Nastasia is mijn meisje.'

James haalde zijn schouders op, zijn wangen gloeiden in een mengeling van woede en een andere, onuitsprekbare emotie. 'Ik ben er niet zeker van, dat, als je het haar vraagt, ze het meisje van iemand is.'

'Wat?' vroeg Daan, met zijn wenkbrauwen uitdagend opgetrokken.

'Niets. Laat maar. Nacht Zwerkbal, weet je nog? Waar ga ik op vliegen? Heb je een reserve huisbezem, of iets, rondslingeren?'

Daan vernauwde zijn ogen en perste zijn lippen tot een dunne streep. Een moment later draaide hij zich en liep weg.

'Best,' mompelde James in zichzelf. 'Ga je gang maar.'

Hij keek omhoog, op zoek naar Wilma tussen de flitsende figuren, als vleermuizen schietend over het veld. Zover hij kon zien, was de wedstrijd tussen Griffioendor en Ravenklauw met Daan, die voor zijn oude Afdeling speelde. Bekende stemmen riepen op gedempte toon, het waren veelal zesde- en zevendejaars. James komde zijn handen rond zijn mond om naar hen te roepen, toen een figuur hem uit de duisternis bruusk naderde. Het was Daan, met een lange, herkenbare, vorm in zijn handen.

'Hier,' zei hij kortaf. 'Ik weet niet eens, waarom ik hem meegebracht heb. Ik heb hem sinds de eerste wedstrijd dit jaar, in de materialenshuur verstopt.'

James ogen sperden zich open toen hij het voorwerp aanpakte. Het was zijn Drijfbal Skrim van het vorige jaar, zijn zwart gelakte oppervlak met de blauwe vlammen glinsterde in de duisternis. Hij wreef met zijn hand over de slanke vorm, opeens beseffend, hoeveel hij het gemist had om erop te kunnen vliegen.

'Dit is echt toegestaan?' vroeg hij in een zucht.

Daan haalde zijn schouders op. 't Is Nacht Zwerkbal. Vrijwel alles is toegestaan.'

Hiermee besteeg de jongen zijn eigen bezem, zette af, en schoot als een raket het avondduister in.

'Vooruit, James,' riep Lily, zo zacht als ze kon. 'Dit is zo geweldig! Ik kan niet wachten om Mam en Pap erover te vertellen!'

‘De eerste regel voor Nacht Zwerkbald,’ verkondigde Wilma streng, vanuit de duisternis boven hen, ‘is, dat we niet over Nacht Zwerkbald praten.’

‘Ah,’ knikte Lily, met enthousiast begrip. ‘Natuurlijk!’ Ze maakte een gebaar, dat ze haar mond dichttristte, onbedwingbaar grinnikend.

James knikte bij zichzelf, zijn hoofd nog vol van al de opmerkelijke veranderingen. Met een ge oefende zwaai wierp hij zijn Skrim, met de bovenkant naar hem toe, op de grond. Hij zweefde tien centimeter boven het gras en James hield hem met zijn rechtervoet in bedwang.

‘Belachelijk,’ merkte Arjan zakelijk op. Hij keek James in de ogen en gooide zijn knots naar hem toe. ‘Maak jezelf niet van kant op dat ding, Potter.’

‘Dank voor je bezorgdheid,’ knikte James.

‘Ik ben niet bezorgd,’ rolde Arjan met zijn ogen. ‘Het is alleen verdomd moeilijk om het aan de Directeur uit te leggen. Nou op weg, en gooi zout op die Ravenklauwstaarten.’

James hief de knots en grijnsde. Een ogenblik later zette hij zich van de grond af, boog zich laag over zijn Skrim en versnelde door de vochtige lucht. Voor een ogenblik wiebelde hij, doordat hij al in maanden niet op een Skrim gevlogen had. Maar bijna direct echter, vloeide zijn vaardigheid weer terug in hem. Hij zoefde van kant naar kant, slalomtend tussen de spelers. Op enige afstand, schoot de Snaai heen en weer, groenige strepen in de lucht tekenend.

‘Oké!’ raspte Arjan vanaf de middellijn, de rol van scheidsrechter aannemend. ‘We hebben zes uur aan duisternis, laten we die goed gebruiken! Dit is Griffondor tegen Ravenklauw! De winner komt volgende week uit tegen Zwadderich. En maar beter is de winnaar; team Griffondor!’

‘Laat de speelballen nou maar los, Adelaar!’ riep Herman Potsdam van het Ravenklauwteam naar beneden. James had hem wel eens in de gangen gezien, maar nog nooit met hem gesproken. De jongen was een zesdejaars, een beetje te dik en zag er wat onhandig uit, net als Arjan Adelaar. Kennelijk leende Nacht Zwerkbald zich voor zulke spelers. James verwonderde zich vluchtig, hoe dat er voor hem uitzag.

‘Spel start!’ verkondigde Arjan hees, hij gooide de Hibba de lucht in en liet de Beukers los.

James grijns voelde alsof hij op zijn gezicht vastgeplakt was. Hij hief knots, boog over zijn Skrim naar voren en gooide zich in het plotse luchtgevecht.

De daarop volgende twee weken, verdreef Nacht Zwerkbal bijna al het andere uit James' hoofd.

Over de wedstrijden werd overdag nooit gediscussieerd, maar blikken van verstandhouding werden wel in de gangen met elkaar gewisseld. Herman Potsdam, bijvoorbeeld, wierp James, na Rekenkunde in de week na Griffioendor's keiharde nachtelijke overwinning op Ravenklauw, een nogal verwoestende blik toe. Wilma Winters, gewoonlijk afstandelijk en koud als een ijsberg naar iedereen jonger dan zij, werd opeens heel vriendelijk naar James, stoppend bij zijn tafel in de bibliotheek en "per ongeluk" boeken over de Zwerkbalgeschiedenis en aanvallende duelleertechnieken achterlatend. Zelfs Scorpius leek dragelijker, nu ze een gezamenlijk geheim deelden.

Langzaam, met vallen en opstaan, leerde James de geschiedenis van Nacht Zwerkbal. Het was tijdens James' tweede jaar begonnen, per ongeluk door professor Lubbermans voorgesteld.

'Herinner je je nog het drankje, dat ik je na je eerste wedstrijd gaf?' fluisterde Scorpius, de daarop volgende Woensdag tussen twee lessen door, heimelijk in het rond kijkend toen hij en James bij het standbeeld van Lokimagus de Constant Productieve ineen gedoken zaten.

'Dat slaapding?' knikte James. 'Ja, natuurlijk. Ik ging er vanuit, dat je het uit de Drankenkast gepikt had.

'Niet precies, en het doet meer dan je helpen om een nachtje over te slaan,' zei Scorpius, zijn schouders naar voren bewegend en om de neus van Lokimagus heen kijkend. Op enige afstand van hen, tekende Foppe snorren op een aantal naast elkaar hangende portretten, vele van hen hadden al een snor en klaagden luidkeels over deze opsmuk. 'We brouwen de drank zelf, met gebruik van een zeldzame plant, Rustucbulis, die door het Ministerie om een heleboel saaie redenen in de ban is gedaan. Iets met tovenaarshandelsovereenkomsten met telers in andere landen. Roos legde het uit. Ik luisterde niet. Het punt is, dat sommigen van ons ontdekten, dat professor Lubbermans stiekem, tijdens mijn eerste jaar, was begonnen met het kweken ervan. Tim Bosch dacht, dat het ons nachtzicht of zoiets zou geven. We jatte er wat van, brouwden het volgens een oud recept, dat hij gevonden had. Het eindigde ermee, dat we de hele nacht wakker bleven en niets te doen hadden.

James fronste. 'Dus besloten jullie om naar het Zwerkbalveld te gaan, met een verzameling gloeiende speelballen?'

Het duurde twee weken om op het idee te komen, om een kist met oude Zwerkbalmaterialen te bezweren. Daarna was zaak, om een voorraad Rustucbulis te bemachtigen en genoeg spelers te verzamelen. Het was de bedoeling om maar een man of tien als speler te vinden, net genoeg om een aardig partijtje te spelen. Maar het begon een eigen leven te leiden. Personen verspraken zich tegenover andere personen. Uiteindelijk was er voor iedere afdeling een team. We moesten toen wel

iets van officiële regels maken. Een, we spreken nooit over Nacht Zwerkbal. Hij wachtte en keek betekenisvol naar James.

‘Heb ik,’ knikte James ernstig.

‘Twee,’ fluisterde Scorpius, omkijkend naar Foppe de plaaggeest, die steeds dichterbij kroop, maniakaal gichelend met een verfkwast in zijn hand. ‘Nieuwe spelers kunnen alleen toegevoegd worden, als ze uit zichzelf achter Nacht Zwerkbal komen. Bij voorbeeld; jij werd achterdochtig en volgde ons naar het veld, dus kwam je erbij. Dat is ook een goed ding, omdat het ons een extra speler geeft. Tot op heden betekende een geblesseerde speler, dat we met een minder door moesten.’

James knikte stil. Zelfs na één wedstrijd, wist hij, dat blessures onvermijdelijk waren. Hijzelf was nog altijd kleurrijk beurs vanwege een botsing met een van zijn teammaten.

‘De derde regel is een soort onuitgesproken overeenkomst,’ mompelde Scorpius. ‘Niemand uit de reguliere afdelingteams. We willen niet, dat Nacht Zwerkbal uiteindelijk meer soort een training voor dag Zwerkbal wordt.’

‘Maar Billy was er wel,’ fluisterde James. ‘Hij speelt Wachter, net als overdag.’

Scorpius haalde zijn schouders op. ‘Hij zit er al vanaf het begin bij. We kunnen hem er nu niet ineens uitmikken. Daarbij, hij is Lubbermans’ favoriet. Die zegt, dat we zonder Bill bij de ringen geen schijn van kans hebben tegen Buitendag en de Zwadderaars.’

James fronste. ‘Bedoel je...?’

‘Lubbermans weet er alles over,’ knikte Scorpius, een boosaardige glimlach onderdrukkend. ‘Ik bedoel, hij weet het *nu*. Hij betrapte ons begin vorig jaar toen we de kassen binnenslopen. We vertelden hem alles, en waarom zouden we dat niet? Hij heeft zijn eigen geheim, die van het telen van de Rustucbulis. Ik denk, dat hij heel boos op ons wilde worden, maar hij vond het idee van Nacht Zwerkbal erg leuk, toen hij erover hoorde. Hij komt wel eens lang om een wedstrijd of twee bij te wonen.’

‘Dat meen je niet!’ grinnikte James.

‘In tegendeel. Hij is bestwel oké, echt. En hij is erop gebrand het Nacht Genootschaptoernooi dit jaar te winnen en de cup van Zwadderich weg te kapen.’

‘Ik wist helemaal niet, dat hij zo ambitieus was,’ mijmerde James, nog altijd grinnikend. ‘Hij lijkt zo... soort van duf. Op een leuke manier, natuurlijk.’

‘Je weet wat ze zeggen,’ zei Scorpius, die rechtop ging staan. ‘Lubbermans doodde een slang, Nagini, toen hij hier nog maar een student was. Iedereen heeft het over jouw vader en het beslissende duel met de Duistere Heer, maar als Lubbermans niet eerst zijn deel gedaan had, de Gruzielementslang vermoorden...’

‘Dan zou geen van ons waarschijnlijk hier zijn,’ knikte James eenvoudig. ‘De professor is een... gecompliceerde man, is het niet?’

Scorpius knikte. 'Vooruit, voor Foppe straks snorren probeert te verven op *ons*.'

De lessen ontwikkelden zich in een constant ritme, James raakte langzaam gewend aan de aanwezigheid van de verschillende Klammfels-, Alma Aleron- en Beauxbatonleerlingen, die verspreid door het leslokaal zaten. Zelfs de Dreuzelleerlingen van de York Academie begonnen hun plekje te vinden, daar ze meestal bij de minder magie-intensieve lessen, zoals Verzorging van Fabeldieren, Dranken bereiden, en Rekenkunde aanschoven. Lucia, het Dreuzelmeisje, die samen met James les had gehad op Beauxbaton en die continue verwonderd over hem leek te zijn (na het lezen van de Dreuzelaanpassingen van de Harry Potterverhalen), bleek een verrassende vaardigheid te hebben voor het maken van dranken, zozeer zelfs, dat professor Vierling, met tegenzin, onder de indruk was. Karreman, echter, bleef een nogal onverdraaglijke klager, niets anders dan vijanden in Zweinstein makend en zelfs de legendarisch diplomatieke leerkrachten, zoals professor Anderling, irriterend.

'Hij vroeg me werkelijk, of ik niet in iets "aparts" kon veranderen!' verkondigde ze duidelijk hoorbaar aan de Hoofdtafel tijdens het avondeten. 'Ik zei hem, "jongeman, het vraagt jaren van oefening, om de kunst te beheersen van een Faunaat". En hij had de onbeschaamdheid mij te vragen, waarom ik zoveel jaren in iets zo vervelends, als een kat gestopt had! Niet eens rekening houdend met het aanpassingsvermogen en het heimelijke potentieel van de gewone kat, en nog minder, de moeilijkheidsgraad, die komt kijken bij het bewaren van de massa tussen de vormen!'

'We kunnen het onze niet-magische tegenhanger's hun onwetendheid niet kwalijk nemen, Minerva,' verkondigde professor van der Beek grootmoedig. 'Zulks is de bedoeling van dit programma, tenslotte. Om hen de waarlijkheid van onze wereld te laten zien, in voorbereiding op een mogelijke samenvoeging.'

Professor Anderling snoof en opende haar mond om te reageren, maar besloot om er het hare van te denken. James, kijkend vanaf de Griffoendortafel, zag haar ogen flitsen naar de nieuwe Directeur, Degout. Zoals gewoonlijk, zat de magere man zwijgend in het midden van de Hoofdtafel, zijn vingers met de toppen tegen elkaar gedrukt, sprekend noch etend, terwijl zijn blik, kennelijk in gedachten verzonken, kil over de Grote Zaal zwierf.

'Ik krijg de zenuwen van hem,' bekende Ralph later die avond. 'Hij lijkt nooit te eten. Komt bijna nooit uit zijn kantoor. Het lijkt wel of hij er nauwelijks is. Hij is als een geest, die op het punt staat dit toe te geven!'

'Niet iedere Directeur kan als Merlijn zijn,' mompelde Roos. 'Of Anderling. Of Perkamentus, als het daar over gaat. De nieuwe Directeur heeft gewoon zijn eigen, euh, stijl.'

'Of het gebrek eraan,' voegde Scorpius toe.

Terwijl de bladeren van het Verboden Bos van kleur begonnen te veranderen en zich in stapels rond de enorme boomstammen verzamelden, werden de Woensdaguitstapjes naar Klammfels kouder en kouder. James, Daan en Ralph begonnen hun dikste mantels te dragen, ze zelfs niet uittrekkend tijdens de les in het ijzige en spelonkachtige Klammfelsleslokaal. James probeerde zijn aandacht erbij te houden, als professor Porchascathan hen de verfijnde technieken van organisch voorspellen uitlegde, maar de angstaanjagende overeenkomsten met de lang geleden overleden Directeur Perkamentus, waren een constant groeiende afleiding.

Op zijn derde bezoek aan het Klammfelsleslokaal, had James stiekem een Chocokikkerplaatje met Albus Perkamentus meegesmokkeld. Terwijl professor Porchascathan hen over het oostelijke koperen balkon leidde en de eigenschappen van zijn eigenaardige magische planten uitlegde – zijn Droom Bepleiters, zoals hij ze noemde – haalde James het Chocokikkerplaatje uit zijn mouw en vergleek deze met het gezicht van de professor. De twee gezichten leken niet allen op elkaar, ze waren, griezelig, exact hetzelfde.

Het was een onweerstaanbaar mysterie, maar toch had James geen idee hoe hij het moets aanpakken om het op te lossen. Er moest een verbinding zijn tussen Avior Porchascathan en zijn mysterieuze, lang overleden, tweeling. Maar welke?

Toen de les afgelopen was, volgde James de Klammfelsleerlingen op weg naar de wenteltrap, onopvallend het Chocokikkerplaatje in zijn mouw verbergend. Iets greep abrupt de zoom van zijn mantel, waardoor hij bijna struikelde. Hij stopte, hinkend met zijn rechtervoet, en dwong Ralph om tegen hem aan te botsen.

‘Rustig,’ klaagde Daan, vanachter Ralph. ‘Waarom deze file?’

James keek over zijn schouder terug naar Ralph. ‘Stomme plant valt me aan,’ mompelde hij, zich uittrekkend om zijn mantel weg te trekken van de plompe doornige massa. Het bleef koppig zitten, vast aan een groep stekelige ranken. Ongeduldig rukte James harder. Er klonk een scheurend geluid en een kleine knot van ranken werd van de plant losgetrokken, muurvast aan James’ mantel genesteld.

‘Woow,’ mompelde Ralph. ‘De Yuxa vindt de persoon die hem nodig heeft.’

‘Wat?’ zei James, naar de lelijke vastgekleefde bruine massa kijkend.

Ralph trok zijn wenkbrauwen op en keek naar hem. ‘Weet je nog? Eerste les? Professor Porchascathan vertelde ons dat iedere profetieplant de persoon vindt, die het meeste te leren heeft van zijn geheimen. Ik zeg, dat je gevonden bent.’

James schudde zijn hoofd. ‘Ik werd alleen maar door dat stomme ding gegrepen.’

‘Ik geloof niet, dat dat per ongeluk gebeurde,’ merkte Daan op, naast James hurkend. Voorzichtig trok hij de knot van James’ mantel af. ‘Auw,’ siste hij. ‘Die zijn scherp!’

“De Vraag Die Je Het Belangrijkst Vindt,” las Ralph hardop, met de punt van zijn schoen de gegraveerde steen aanrakend, die voor de plant stond. ‘Dit is de “Mysteriën en Antwoorden” selectie, is het niet? Van deze plant wordt verwacht, dat hij je het antwoord geeft op je belangrijkste vraag. Wauw! Ik vraag me af, welke belangrijke vraag? Je zou hem vanavond moeten proberen!’

‘Wat is er hier aan de hand?’ vroeg een zachte stem van direct achter James.

De drie jongens maakten een sprongetje en draaiden zich om, schuldig naar het gezicht van professor Porchascathan kijkend. De oude tovenaars keek langs zijn neus naar Daan. Zijn blauwe ogen glinsterend in het koude licht. Met een kalme ernst zei hij, ‘Het lijkt erop, dat u een Klammfels’ eigendom in uw hand hebt, jongeman.’

Daan deed een stap achteruit, weg van de ijzige blik van de professor. Hij hield de Yuxaknot uit naar James. ‘Jep. Nou, ik wilde net...’

‘Hij hielp me alleen, meneer,’ knikte James, de knot aannemend. ‘Ze kwamen in mijn mantel vast te zitten. Daan hielp me ze los te krijgen.’

Professor Porchascathan liet zijn blik niet van Daan glijden. ‘Het is nobel van u, om de schuld van uw vriend op u te nemen, meneer Potter. Maar misplaatst. Anders dan andere scholen, wordt diefstal binnen deze muren heel serieus genomen. Helemaal de diefstal van iets zo waardevol als de zeldzame Yuxa Baslatmaplant.’

‘Hij heeft ze niet gestolen,’ zei Ralph nerveus. ‘Echt. Hij raakte in James’ mantel vast. Het is zoals u zei, professor: de Yuxa vindt de persoon, die hem nodig heeft. Misschien is er een mysterie die de plant aan James wil laten zien.’

Professor Porchascathan’s blik schoot door naar James, zijn ogen vernauwden zich. Hij hief zijn kin op en stak zijn hand uit, palm naar boven. James keek er op neer, wetend wat dit betekende. Met een zucht plaatste hij de knot ranken in de hand van de professor. Diens vingers sloten zich tot een vuist, waardoor er een zwak gekraak hoorbaar werd, toen de knot fijngeknepen werd.

‘Auw,’ kromp Daan ineen, denkend aan hoe scherp de knot geweest was.

‘Uw diplomatieke status in aanmerking nemend,’ zei professor Porchascathan zachtjes, doordringend naar James kijkend, ‘zal ik uw poging om zich te mengen in de Klammfels tuchtmaatregelen negeren. Deze keer. Doe dit niet weer, meneer Wilstra.’ Hij wendde zijn blik naar Daan, zijn gezicht stond streng. ‘Het wordt u verboden terug te keren naar deze school. Uw cijfer zal laten zien, dat u gefaald hebt. En, alstublieft, ik dring er op aan, ga hier met mij niet de uitdaging over aan. Uw situatie kan er alleen maar erger door worden.’

Daarmee, draaide professor Porchascathan zijn rug naar hen toe, zijn bont gevoerde mantel zwaaide over de grijsbetonnen vloer. ‘Nu weg van hier, jullie,’ riep hij over zijn schouder. ‘Ik verwacht, dat u op uw eigen school nog andere

verantwoordelijkheden hebt. Volkiev wacht, om u terug naar uw Verdwijnkast te begeleiden.'

James, Ralph en Daan begonnen de professor stil te volgen, ieder van hen kookte van woede. James keek, bij het naderen van de wenteltrap, achterom naar Daan. Daan weigerde hem aan te kijken. Zijn gezicht was een masker van bleke razernij.

De drie jongens bereikten de benedenverdieping en bogen af naar de dubbele deuren. Buiten wachtte Volkiev ongeduldig bij de rest van de uitwisselleerlingen.

'Meneer Potter, als u even hebt,' zei professor Porchascathan zachtjes, James' elleboog aanrakend toen deze de deur naderde.

James keek op naar hem en zag dat de professor wilde, dat hij wachtte. Ralph en Daan gingen, zonder om te kijken, de deuropening door.

'Gaat u maar, meneer Volkiev,' stelde professor Porchascathan luchtig voor. 'Meneer Potter komt zo dadelijk bij u. Ik verwacht, dat hij inmiddels de weg wel weet.

Aan de buitenkant van de deuropening leek Volkiev terughoudend. Hij staarde naar James en perste zijn lippen op elkaar. Dan, met een klik van de hakken van zijn laarzen en een stijve knik, draaide hij zich om en stapte weg, voor de groep uitgaand.

'Ik ben geen onredelijke man, meneer Potter,' zuchtte professor Porchascathan diep, opzij van de deur stappend in het ijzige licht van het klaslokaal. 'En toch werk ik in een starre omgeving. Er worden bepaalde dingen van mij verwacht, niet alleen door het schoolbestuur, maar door haar leerlingen, en ja, na zo vele jaren, ook door mijzelf. Ik ben genoodzaakt een bepaald imago te behouden. Ik hoop, dat u niet te slecht over mij denkt.'

James keek naar de rug van de professor, terwijl deze in de richting van het verlichtte raam liep. Zich wat vrijer voelend, zei hij, 'Daan stal helemaal niets. Ik vertelde de waarheid. De plant bleef aan mijn mantel hangen.'

'Meneer Wilsta hoort hier niet,' verkondigde professor Porchascathan beslist. 'Ik deed hem een plezier, om hem te verwijderen. Deze school heeft geen plek voor iemand van zijn... afkomst.'

'Dat is de taal van een duistere tovenaar,' mompelde James. Angst en woede klonken er in door.

Professor Porchascathan draaide zich deels om en keek over zijn schouder naar James. Hij leek geamuseerd te glimlachen. De glimlach rimpelde rond zijn ogen, waardoor ze in het kille leslokaal plotseling warm leken. 'U bent een erg dappere jongeman. Weinig verschil met uw vader, toen hij zo oud was.'

James hief zijn hoofd op. 'Hoe kunt u iets weten over mijn vader?'

Professor Porchascathan's glimlach werd zachter. 'O, we kennen uw vader allemaal. Hij is, tenslotte, heel bekend. Ik heb respect voor hem. Anders dan vele anderen in deze gangen. Maar, dit is niet waarom ik u heb opgehouden.'

De professor wenkte James naar zich toe. Nerveus naderde James. Koude, afkomstig van de hoge, bevroren ramen voorbij de professor, drukte op hem neer.

‘De vraag, die je het belangrijkste vindt,’ giechelde de oude tovenaar zachtjes. ‘U bent, geloof ik, een jonge man met vele belangrijke vragen, is het niet?’

James bleef naar professor Porchascathan toelopen. Hij zag dat de vuist van de tovenaar nog losjes gesloten was, kennelijk nog steeds de Yuxaknot vasthoudend.

‘En toch,’ ging professor Porchascathan door, James in de ogen kijkend. ‘Ik vraag me af, wat de belangrijkste vraag is? Het is een interessante overweging, juist? Per slot van rekening, zijn sommige van de meest belangrijke vragen in het leven, diegene, die we het minst beantwoord willen hebben. Soms, zijn de antwoorden gevaarlijker, dan de vragen.’

James stopte voor de oude tovenaar. Achter hem glansden de winterse witte toppen van de met sneeuw bedekt bergtoppen. De heldere winterlucht, reduceerde professor Porchascathan tot een silhouet.

‘Maar ik ben geen onredelijke man, meneer Potter,’ zei hij opnieuw. ‘Mijn vertrekken zijn niet ver van hier. Ik heb ervoor gezorgd, dat u zich vrij door de school kunt bewegen. Kom, en zoek me op, als u wenst. Ik ben bereid, om iedere gepaste vraag te beantwoorden. Als, dat is... u bereidt bent te vragen.’

Daarmee hield de professor zijn hand uit, zijn vuist openend. James keek omlaag naar de palm, de Yuxaknot verwachtend. In plaats daarvan, zag hij het Chocokikkerplaatje met het vriendelijk glimlachende gezicht van Albus Perkamentus naar hem op kijken, exact hetzelfde gezicht, als die van de tovenaar, die hem vasthield.

James keek weer omhoog naar professor Porchascathan. Er liep een rilling over zijn ruggengraat, die hem deed trillen. Professor Porchascathan knikte flauw, hem het kaartje aanbiedend. Aarzelend nam James hem aan.

Professor Porchascathan knikte opnieuw, vastberaden, alsof hun zaken beëindigd waren. ‘Opschieten nu, jongeman. Uw klasgenoten zijn nu bijna bij de Verdwijnkast. U kunt ze nog inhalen.’

James draaide zich om en haastte zich weg, gretig om weg uit de koude van het leslokaal te komen en de aanwezigheid van de vreemde, griezelige tovenaar. Hij liep net door de dubbele openstaande deuren de betrekkelijke warmte van de gang in, toen professor Porchascathan’s stem nogmaals naar hem galmde, waardoor hij stopte.

‘Het zou het beste zijn, meneer Potter,’ zei hij kalm, bijna aardig, ‘als u uw vader hier niets over verteld. Harry kan hierdoor een weinig... *in de war*, raken.’

James huiverde opnieuw. Hij antwoordde niet. In plaats daarvan, rende hij weg van de ruimte, zwaaiend door groepen van uitdrukingsloze Klammfelsleerlingen, de kilte van het leslokaal, als een opjagende geest, met zich meenemend.

Op de Maandag voor de Nacht Zwerkbalwedstrijd tegen Zwadderich, schoof Roos tijdens Transfiguratie een stuk perkament naar James. Hij vouwde het voorzichtig open en keek er onder zijn lessenaar naar.

Na het avondeten een ontmoeting in de uilenvleugel. Met niemand over praten. Zorg dat je niet gevolgd wordt. Vink het vakje naast je naam aan als je zult komen.

Aan de onderkant van het perkament stonden de namen *Ralph, Daan, Nastasia, Roos, Scorpius* en *James*. Behalve bij James waren alle vakjes met rood aangevinkt. Onder James' naam, had Roos toegevoegd; *Neem perkament en inkt mee!*

De neiging om met zijn ogen te rollen onderdrukkend, tikte James met zijn veer tegen zijn toverstok, de inkt erin rood makend, en kraste een v-tje in het vakje naast zijn naam. Dan, na een ogenblik, voegde hij toe: *Echte geheime genootschappen schrijven de namen van hun leden nooit op.*

Hij vouwde het perkament weer op en leviteerde hem voorzichtig naar Roos in de rij voor hem, haar zachtjes ermee tegen haar achterhoofd tikkend. Ze greep hem ongeduldig. Terwijl professor Anderling Fiona Vierweg hielp met haar half getransfigureerde appel/schoen tussenvorm, vouwde Roos het briefje open en las het. Ze keek kort, met een vernietigende blik, naar James, en liet toen het bericht in de flits van een geruisloze vlam verdwijnen, er zeker van zijnd, dat hij het zag.

Voor een onoplettende aanwezige, leek het avondeten in de Grote Zaal er net als altijd uit te zien, met mogelijk een beetje ongewoonlijk rumoer tussen de zittenden de tafels. Aan de Zwadderichkant van de Grote Zaal, trok Nico Buitendag onnodig uitdagende gezichten naar Billy Bitterklaver aan de Griffoendortafel. Wilma Winters, van haar kant, maakte verdacht luide opmerkingen, over Zwadderaar Fien Hoogstra's onhandigheid, toen deze een complete schaal met beboterde pasteitjes liet vallen. James had de sterke indruk, dat Wilma Fien behekst had met een zorgvuldig verborgen toverstok.

Aan de Huffelpuftafel, keken verschillende gezichten naar deze uitwisselingen, met een ongebruikelijke, hoewel stille, interesse. James wist, dat sommige van Huffelpuf Nacht Zwerkbalspelers naar het veld zouden sluipen om de wedstrijd te bekijken zeer geïnteresseerd waren tegen wie zij moesten spelen in hun eigen nachtelijke wedstrijd. Er hing een voelbare spanning in de lucht, die gevoed werd door de totale geheimhouding om het verborgen te houden voor de rest van de school.

Aan de Hoofdtafel gierde voor de vijfde keer een onverwacht geluid op, een geïrriteerde grom van professor Hierraver veroorzakend. Ze dook opnieuw in de plooiën van haar gewaden, op zoek naar haar Gluiposcoop. Niet in staan om het krijsende mechanisme uit te zetten, gooide ze het op de tafel en vuurde er een helder oranje vloek erop af. De Gluiposcoop piepte hard en viel stil.

Naast haar fronste professor Anderling met een achterdochtige trek over haar gezicht, naar de verzamelde leerlingen. Ze wisselde een aantal woorden uit met professor Lubbermans, die als reactie een beetje te schrill lachte. Achter en boven hen sloeg de enorme klok met de vijf wijzerplaten het hele uur, de leerlingen roepend naar hun avondlessen, na te zijn verplaatst door de Verdwijnkasten. Lily stond in de rij voor de Alma Alreonverdwijnkast, omgeven door haar nieuwe vrienden. Terwijl James keek, verschenen Daan en Nastasia plotseling uit de Verdwijnkast, de rij eerstejaars opschrikkend. Lily glimlachte verrast naar Daan en keek naar de twee Amerikanen, die gehaast door de Grote Zaal voorbij liepen.

‘James,’ riep Roos van verderop aan de Griffioendortafel.

James zag, dat ze ernstig met haar wenkbrauwen wiebelde. Hij duwde zijn bord opzij en stond op. ‘Ik ga, ik ga. Ik moet eerst naar mijn slaapkamer om wat perkament en inkt te halen.’

‘Shhh!’ siste Roos fel naar hem. Ze stond op, draaide zich op haar hielen en ging op weg naar de open dubbele deuren.

James verliet de Grote Zaal ook en rende de trappen op, op weg naar de Griffioendorleerlingenkamer. Vijf minuten later had zijn schoolgewaad uitgedaan en zijn perkament, veer en inkt dragend, dook hij door de portretopening en ging op weg naar de Uilenvleugel. Op weg daarheen, passeerde hij een lange, donkere, gang en stopte bij de aanblik van een tweetal geesten, die langzaam in de verte zweefden. Het waren Carlo Kannewasser en de Grijze Dame, langzaam, schouder aan schouder voortdrijvend. James vroeg zich af of hij gedag zou zeggen, maar ze waren nogal ver weg en hij had haast. Hij schoot door, zich kort afvragend of er romantiek in het leven na de dood was.

Zoals gebruikelijk hing er in de Uilenvleugel de scherpe geur van uilenveren, poep en muizenlijkjes. Het was binnen vrij koud, met een bleke halve maan, die door de glasloze raamopeningen scheen. Toen James naar binnen ging, zag hij de anderen, samengepakt tegen de herfstkoude, bij elkaar in het midden van de vloer.

‘Het zal tijd worden,’ klaagde Scorpius. ‘Het is verdraaid koud hier. En sommigen van ons hebben *dingen* te doen.’

Roos fronste. ‘O, doe niet zo raadselachtig. Iedereen weet van de grote Nacht Zwerkbaldwedstijd vanavond. Je hebt nog genoeg tijd om net te doen alsof je naar bed gaat en weg te sluipen in een poging om je in het donker te laten vermoorden. Dit, aan de andere kant, is belangrijk.’

‘Wat is Nacht Zwerkbald?’ vroeg Ralph, in de rondte kijkend.

Scorpius neusvleugels trilden en hij ramde zijn vuisten tegen zijn heupen, met vuurspuwende ogen Roos aanstarend.

‘Dus, waar gaat dit over?’ vroeg James, zich bij de groep voegend. ‘Wat hebben we er allemaal mee te maken?’

Roos klemde haar kaken op elkaar, James in de ogen kijkend. ‘Het is eenvoudig,’ zei ze zacht, ‘het wordt tijd, dat we weer samen gaan werken.’ Ze keek de anderen een voor een aan. ‘Omdat James gelijk heeft. Er is iets gaande. Iets groots.’

‘Ooo!’ koerde Nastasia. ‘Samenzwering! Avonturen! Een of andere maffe, verzonnen Vrouwe van het Meer, die niemand, behalve James kan zien! Eigenlijk, nu ik erover denk,’ ze wachtte en fronste iets. ‘Het boeit me niet. Kan ik nu gaan?’

‘Stil, Nastasia,’ mompelde Daan.

Nastasia paste zich gemakkelijk aan, haakte haar arm om Daan’s elleboog en hing tegen hem aan. Ze ving James’ blik en glimlachte breed naar hem.

Ralph sleepte met zijn voet een lage houten stoel naar zich toe en liet zich erop zakken. ‘Dus, wat is het, Roos? *Heeft* het iets te maken met James’ Vrouwe van het Meer?’

Roos negeerde de vraag. In plaats daarvan haalde ze een vel gevouwen perkament uit haar rugzak en vouwde hem luidruchtig open, een lading notities onthullend in haar eigen nette handschrift. ‘Aangesteld door Igor Karkaroff in het jaar negentien-zeven-en-zeventig voor de taak van assistent Drankenmeester,’ las ze kwek voor. ‘Gepromoveerd voor de baan van drakenmeester twee jaar later. Geplaatst in het bestuur van Klammfels in negentien-vijf-en-tachtig. Zes jaar later, levenslang een gegarandeerde positie als professor. En een van de drie mensen, die zitting namen in het herinstellen van het Toverschool Toernooi...’

‘Tot het laatste stuk, verveelde ik me,’ onderbrak Scorpius haar. ‘Over wie heb je het?’

Roos liet haar perkament zakken. ‘Avior Porchascathan, Klammfelsprofessor van Praktisch Voorspellen.’

‘Hij,’ rolde Daan met zijn ogen. ‘Ik denk, dat ik voor de komende miljoen jaar genoeg van die oude zak botten heb. Ik heb mijn ouders nog niet verteld, dat ik al in staat geweest ben om voor zijn klas te zakken, *en* niet vanwege de *gebruikelijke* redenen.’

‘Arm schatje,’ snorde Nastasia, haar greep om Daan’s arm verstevigend. James voelde zich opeens een beetje misselijk.

Scorpius boog zich voorover om naar de notities van Roos te kijken. ‘Sinds wanneer onderzoek jij chagrijnige oude buitenlandse leerkrachten? Heeft James je meegezogen in het stuk, over dat die gast, Perkamentus slechte helft van een tweeling is?’

‘Dat is precies waar ik het over heb!’ zei Roos, met een onverwachte felheid, het perkament in haar hand verkreukelend. ‘Wie ben jij, dat je James uit kunt lachen over

wat hij zegt? Hoe vaak heeft hij dingen verzonnen? Hoe vaak heeft hij het fout gehad, als hij zei dat er een complot was?’

‘Nou,’ zei Ralph ongemakkelijk. ‘Hij *had* het mis over professor Jackson toen, tijdens de Hal der Oudste’ Kruising. Bleek, dat hij een van de goeie was.

‘Hetzelfde met Merlinus in ons tweede jaar,’ knikte Daan.

Roos blies ongeduldig haar haar uit haar gezicht. ‘Daar gaat het niet om. Waar het om gaat, is dat er enge complotten aan de hand *waren*. *Zal* ie op een paar details fout gezeten hebben.’

‘Zoals de staf van Merlijn,’ erkende Ralph. ‘Hij dacht, dat dat Kraaieveld’s bezem was.’

Daan werd enthousiast. ‘Of, wat toen hij Merlijn’s mantel direct naar Madame Delacroix bracht, denkend dat het de Onzichtbaarheidsmantel was? Ze was ons daar wel te slim af, is het niet, James?’

‘Da’s een aardige verzameling,’ knikte Nastasia waardierend.

‘Hou allemaal je kop dicht!’ onderbrak Roos, met een ernstig gezicht. ‘Het punt is, dat als James zegt, dat er iets niet klopt, dat ik, in ieder geval, er voor kiest hem te geloven. Ik denk, dat hij dit verdient heeft.’

‘Wat is het dan, met die Vrouwe van het Meer?’ vroeg Scorpius kalm. ‘Of je het leuk vindt of niet, Roos hier, heeft gelijk. Niemand heeft haar ooit gezien. Geloof je James hierover?’

Roos beantwoorde Scorpius blik standvastig. ‘Mijn nicht Lucy is dood. James zegt, dat de Vrouwe van het Meer haar vermoordde. Willen jullie suggereren, dat hij hierover loog? Zeggen jullie, dat hij de dood van een twaalf jaar oud meisje gebruikt... om aandacht te krijgen?’

Scorpius bestudeerde Roos’ gezicht langdurig. Uiteindelijk keek hij weg. Voor een keer, leek hij geen reactie te hebben. James’ gezicht voelde warm aan van verlegenheid en dankbaarheid. Hij had tot op dit moment niet beseft, hoe erg hij het had gevonden om niet geloofd te worden. Hij keek in Roos’ ogen en knikte dankbaar naar haar. Ze wendde haar blik naar de vloer. Toen ze weer opkeek, haalde ze haar schouders op. Misschien was ze niet zo overtuigd als ze leek, maar ze was bereid om hem het voordeel van de twijfel te gunnen.’

‘Dus,’ zei Ralph, ‘Als James zegt, dat er iets eigenaardigs aan professor Porchascathan is, dan is het het waard om er naar te kijken, juist?’

Roos antwoordde niet. In plaats daarvan, hief ze haar notities weer op. ‘Kort nadat Avior Porchascathan was geplaatst als assistent Drankenmeester, werd er een topperleg daar gehouden, bijgewoond door Zweinstein en afgevaardigden van het Ministerie. Avior was daar niet bij. Kennelijk was hij de hele tijd ziek, gekluisterd aan zijn vertrekken.’

‘Had niet een aardiger figuur kunnen overkomen,’ mompelde Daan duister.

‘Een paar jaar later, toen Avior een volledige professor was,’ ging Roos door, ‘was er een groot schandaal, waar een lading leerlingen van Zweinstein, Klammfels en Beauxbaton bij betrokken waren, die op vakantie waren. Het scheen, dat ze in een Drezelvisdorp verschenen en er een heftige duelleerwedstrijd tussen hen uitbrak, allerlei soorten problemen veroorzakend. Boten leviterend in de dorpsstraten en vissen tot enorme monsters vergrotend. Het Ministerie van Toverkunst riepen teams van professoren van alle drie de scholen op, om uit te zoeken wie er gestraft moest worden. Avior Porchascathan was de enige professor, die alle Klammfels kenden, maar hij weigerde te komen. Hij beweerde een “dringende familiezaak” te hebben. Het ding is, dat er niets bekend is over een vermeldde familie. Geen vader, geen moeder. Geen broers of zusters. Niet eens een maffe oom.’

Ralph zei, ‘Nou, hij moet *iets* van familie hebben, toch? Ik bedoel, hij komt toch niet uit een ei. Euh, tenzij, dat dit soms in de toverwereld voorkomt. Dat is niet zo, is het wel?’

‘Waar gaat dit dan over, Roos?’ schudde Scorpius zijn hoofd.

‘In negentie-vier-en-negentig,’ ging Roos verder, haar stem verheffend, ‘werd het Toverschool Toernooi voor de eerste keer in bijna honderd jaar gehouden, mede door de voortdurende inspanning van ene Avior Porchascathan. En toch, om redenen, die niemand kent, was de professor zelf *hier...niet...bij...aanwezig*.

In de duisternis van de Uilenvleugel volgde een langdurige stilte. Rondom schuifelden gevederde vormen. Een koude wind perste zich door de open ramen, James’ haar verwarrend.

‘Dus,’ zei Daan uiteindelijk, ‘de oude gast is verlegen. Of misschien verlaat hij het Klammfelskasteel liever niet.’

‘Dat kan niet,’ weerlegde Roos. ‘Hij heeft het kasteel heel vaak verlaten. Eigenlijk, volgens sommige van de Klammfelsleerlingen die ik erover geïnterviewd heb, reist Avior Porchascathan heel vaak en soms voor weken achtereen. Hij heeft er in ieder geval geen moeite mee om eruit en weg te gaan.’

Ralph haalde zijn schouders op. ‘Dus, wat is het probleem, dan?’

‘Het probleem,’ reageerde Roos en liet haar stem dalen, ‘Is, dat Avior Porchascathan, iedere keer opmerkelijk afwezig is wanneer er mensen in de buurt zijn uit Zweinstein, of het Ministerie van Toverkunst.’ Ze wendde zich naar James, haar gezicht stond heel serieus. ‘Iedere keer als hij mensen kon ontmoeten, die *Albus Perkamentus* kenden.

Een huivering, die niets te maken had met de koude van de ruimte, trok over James’ schouders. Hij keek rond naar de anderen. ‘Na de laatste les bij Klammfels,’ zei hij,’ zei professor Porchascathan, dat hij mijn meest belangrijke vraag zou beantwoorden.’ Hij verteld hen van het Chocokikkerplaatje en hoe professor Porchascathan hem had gebruikt om aan te tonen, dat hij van James’ verdenkingen wist.

Ademloos vroeg Roos, ‘Ga je hem aan zijn aanbod houden?’

James haalde zijn schouders op. 'Weet ik niet. Misschien. Ik sterf van nieuwsgierigheid om te weten te komen of hij bereid is om gewoon de waarheid te vertellen...'

Roos schudde onvermurwbaar haar hoofd. 'Ik denk niet, dat dat een goed idee is, James. Hij gaat je na al deze jaren van geheimzinnigheid, niet zomaar alles vertellen. Hij weet, dat je een bedreiging bent voor wat hij dan ook wil verbergen.'

'Roos heeft gelijk,' zei Daan. 'Hij probeert er alleen maar achter te komen wat je weet, en je dan op een of andere manier de mond te snoeren. Wij tovenaartiepes hebben heel wat manieren om dat voor elkaar te krijgen. Een snelle Imperiovloek en je houdt voor altijd je mond.'

James fronste nadenkend. 'Dat denk ik nochtans niet. Op een of andere manier... vertrouw ik hem, soort van.'

'Allen omdat hij op professor Perkamentus lijkt,' zei Roos zacht, 'betekent dat niet dat hij te vertrouwen is. Misschien is het een truc. Misschien... ik weet het niet. Misschien gebruikt hij gewoon Wisseldrank.'

'Maar, waarom?' onderbrak Ralph haar. 'Waarom zoveel moeite doen, als dat betekent, dat je jezelf moet verbergen van wie dan ook, die je zou kunnen herkennen als de persoon op wie je zoveel wilt lijken?'

'Nee,' zei James beslist. 'Het is geen truc. Dat zou helemaal niet logisch zijn. Wat of wie hij ook is, er *is* een verband tussen hem en Perkamentus. Als ik naar zijn kantoor kan gaan en hem overhalen het me te vertellen...'

'Ik ga met je mee,' zei Nastasia onverwacht.

Iedereen, inclusief Daan, draaiden zich naar haar. Zij glimlachte eenvoudig mild, van gezicht naar gezicht kijkend.

James was de eerste om de voor de hand liggende vraag te stellen. 'Maar... waarom?'

'Simpel,' zei Nastasia, zich losmakend van Daan's arm. 'Het zal Porchascathan vertellen, dat je het al aan meer mensen verteld hebt. Jou laten verdwijnen, zal zijn geheim niet veilig houden als je het al rondgebazuind hebt. Daarbij,' schouderchokte ze, 'ben ik nieuwsgierig.'

James schudde ongeduldig zijn hoofd. 'Ik dacht, dat dit alles je niet boeide?'

'Ach, ik ben daarin heel veranderlijk,' zei ze, overstekend naar hem. 'Soms weet ik zelf niet, wanneer ik ergens van gedachten over verander.'

Maar Porchascathan haat Dreuzelgeborenen,' zei Daan, zijn armen op zijn borst over elkaar slaand. 'Hij werpt een blik op je haar en neuspiercing en, weet ik veel, mikt je in een kerker, of iets.'

'O, wist je dat niet?' Nastasia hief haar hoofd op en glimlachte scheef. 'Ik ben, feitelijk, honderd procent een puurbloed heks van een van de oudste magische families in Amerika. Wel, sommige van mijn bet, bet, bettantes, zijn feitelijk tijdens

de heksenjacht in Salem, op de brandstapel gezet. Ze wendde zich naar James en fluisterde in zijn oor, 'Geen van hen werd natuurlijk verbrand. Maar ze maakten er voor de Dreuzels een leuke voorstelling van.' Ze giechelde.

'Ik blijf erbij, dat het een slecht idee is,' zei Roos, 'Maar Nastasia heeft een punt. Als Porchascathan weet, dat er meer dan alleen jullie twee van zijn geheim weten, zal het een beetje veiliger voor jullie zijn. Tenminste totdat hij ontdekt wie er nog meer, precies, wat weten.'

'Er is een ding, dat ik niet begrijp,' verkondigde Scorpius. 'Ik neem aan, dat wij hier allemaal zijn, omdat wij degene waren die naar Nieuw Amsterdam zijn geweest, en gezamenlijk, die Verzamelaar persoon ontmoet hebben. We hoorden de Dreuzelvrouw, Lissa, praten over het Morrigan Web. James hier, vroeg jou Roos, om hier onderzoek naar te doen. Niet naar professor Porchascathan. Hoe ben je bij hem terecht gekomen?'

Roos knikte betekenisvol. 'Dat is waar dit allemaal begon,' bekende ze. 'Ik begon met het zoeken naar informatie over het Morrigan Web, net als James gevraagd had. Het was niet makkelijk. Eerlijk gezegd, wilde ik het opgeven. Toen, op de een of andere manier, trof ik, tegelijkertijd, twee documenten. Het begon met de geschiedenis van het Alma Aleron. Het Morrigan Web was, meer dan honderd jaar geleden, het lievelingsproject van de een of andere professor van de Igorafdeling. Ze noemde het, het ultieme magische superwapen, en zei, dat het zo krachtig was, zo vernietigend, dat als het ooit geperfectioneerd zou worden, het de magisch oorlogsvoering voor altijd zou beëindigen.'

'Dat...' fronste Ralph bedachtzaam. 'Klinkt helemaal niet logisch.'

'Natuurlijk wel,' glimlachte Nastasia. 'Ze geloofde waarschijnlijk, dat als iedereen een Morrigan Web had, niemand ooit zo gek zou zijn om hem te gaan gebruiken.' Ze schudde haar hoofd en draaide zich naar James. 'Idealisten zijn zo schattig,' snorde ze. Zijn gezicht werd warm, terwijl hij haar probeerde te negeren.

Tegen Roos zei hij, 'Heb je kunnen ontdekken wat het doet, of hoe het werkt?'

'Nee. Ik kon er verder niets over vinden. Er stond alleen, dat de experimenten van de professor haar uiteindelijk in de problemen bracht met de magische Amerikaanse overheid. Die dreigden haar al haar gereedschappen af te nemen en in de gevangenis te gooien, als ze niet onmiddellijk zou stoppen met haar onderzoek naar het Morrigan Web. Ze moet hier gehoor aan gegeven hebben, omdat haar naam verder niet meer genoemd wordt.'

'Dat klinkt niet als de Igors, die ik ken,' zei Daan, met zijn hoofd iets gekanteld. 'Wat *was* haar naam?'

Roos bladerde door haar aantekeningen. 'Professor Principia Laosa. Ik heb nog nooit van haar gehoord. Ze is natuurlijk al lang dood.'

Daan keek opzij naar Ralph, dan naar James, zijn wenkbrauwen gefronst. 'Zou het kunnen...?'

'Wat?' vroeg Ralph.

Naast James veerde Nastasia opeens op. 'Natuurlijk! Tenzij ze maar een legende is. Ach, dat zou jammer zijn.'

'Wat?!' eiste James, bijna springend van ongeduld.

'Droge Laosa,' zei Daan, hoofdschuddend. 'Maar dat is volledig, als...'

'O, ja. Ik herinner me, dat je het over haar had,' zei Ralph, van zijn stoel opstaand. 'Ze wordt verondersteld om die echt verschrikkelijk oude heks te zijn, die in de diepste kelders van het Alma Aleron Administratiegebouw rondspookt, toch?'

Roos keek geïrriteerd van Ralph naar James. 'Is dat zo?'

James herinnerde het zich schouderophalend. 'Het Administratiegebouw is door dwergen gebouwd, en de legende beweert, dat het voorzien is van eindeloze lagen van tunnels en kelders, die wie weet, hoe diep zijn. Het is verboden terrein voor de leerlingen. Sommige mensen zeggen, dat de kelders bewaakt worden door een heel krachtige en sinistere heks, Droge Laosa.'

'Maar niemand heeft haar ooit gezien, toch?' vroeg Ralph, bijna smekend naar Daan kijkend. 'Ik bedoel, ze is een legende. Net als de Boeman, toch?'

'De Boeman is geen legende,' onderbrak Scorpius. 'Hij probeerde, tig-jaar geleden, aangesteld te worden als de Minster van Toverkunst. Vertelde zich gebeterd te hebben, van al het "in het diepst van de nacht angstaanjagen van kinderen" en zo.'

'Daarbij,' zei Roos, Scorpius opzij duwend en Daan aansprekend. 'Zou ze ongelooflijk oud zijn. Bijna tweehonderd jaar.'

Daan haalde zijn schouders op. 'Onze Kanselier is zo'n tweehonderdvijftien of zoiets. Magisch tiepes hebben manieren om lang te blijven leven, als ze dat willen. Als Droge Laosa inderdaad de oude professor van de Igorafdeling is, weet ze héél goed hoe ze haar leven kan verlengen. Igors houden zich daar nogal mee bezig.'

Er was weer een lange, nadenkende stilte in de Uilenvleugel, toen iedereen de uitgebreidheid van dit nieuws overdacht.

Uiteindelijk wendde James zich weer naar Roos. 'Wat was de andere informatie, die je over het Morrigan Web vond?'

Roos keek ongemakkelijk weer naar haar aantekeningen. 'Het is waarschijnlijk niets, verwacht ik. Maar de toevalligheid ervan was een beetje te veel.'

'Alsof er al niet genoeg toevalligheden zijn geweest,' merkte Daan op. Hij keek langs de groep naar Nastasia, die nu naast James stond.

'In het boek over de geschiedenis van Alma Aleron,' zei Roos, Daan negerend, 'toen er over het Morrigan Web werd geschreven, werd er verwezen naar een expert over de magische "dag van de ondergang" toestellen en superwapens. Ik dacht, dat het mogelijk over de man ging die afgelopen Zomer uit Azkaban ontsnapte, Magiels.' Ze keek naar James. 'Tenslotte is hij waarschijnlijk een Magiër, en dat is hun specialiteit. In plaats...'

James boog zich dichter naar haar terwijl ze haar aantekeningen ophield. Ze tikte op een geschreven naam bovenaan, drie keer onderstreept: *Avior Porchascathan*.

‘Professor Porchascathan?’ riep Ralph. ‘Hij is een expert op het gebied van magische vernietigingswapens?’

Scorpius knikte. ‘Dus, dát is het waardoor je geïnteresseerd in hem bent. Niet alleen James’ verdenkingen.’

Roos schudde haar hoofd. ‘Het was beiden,’ bekende ze. ‘Maar het bewijst, dat James een neus voor verdachte figuren heeft.’

‘Het is, denk ik, een Potterspecialiteit,’ zei Nastasia met een zucht.

Ralph haalde zijn handen door zijn haar, ‘Dus, waar láát het ons?’

‘Het belangrijkste ding is,’ zei Roos, haar perkamenten oprollend, ‘dat het ons op dezelfde pagina laat. Er is iets onvermijdelijk gevaarlijks aan de gang in Nieuw Amsterdam. De Verzamelaar en zijn hulpje Magielse, samen met een ander persoon, die wel of niet, James’ Vrouwe van het Meer is -’

‘Ze is niet *mijn* Vrouwe van het Meer,’ onderbrak James haar geïrriteerd. ‘Ik heb haar niet aan een riem of zoiets.’ Naast hem, giechelde Nastasia opnieuw.

‘Sorry,’ verbeterde Roos, zonder hem aan te kijken. ‘Hoe dan ook, de Verzamelaar en zijn maatjes zijn waarschijnlijk bezig iets echt afgrijselijks te maken. Ik denk, dat het het beste voor ons is, om er alles wat we kunnen over te weten te komen.’

James knikte. ‘En ik zal proberen meer over professor Porchascathan te weten te komen.’

‘Met mijn hulp,’ drong Nastasia aan, hem met haar heup aanstotend.

‘Maar, waarom moest ik dít meenemen?’ vroeg James aan Roos, de spullen vooruit stekend, perkament, veer en inkt.

‘Om dezelfde reden, dat we elkaar hier in de Uilenvleugel hebben ontmoet,’ zei Roos nadrukkelijk. ‘Omdat je deze keer, *naar je Vader gaat schrijven*. Ik heb een brief naar mijn ouders geschreven. We hebben hulp nodig. Wie beter te vragen, dan de Hoofdschouwer van het Ministerie, en de twee mensen die hem hielpen om de slechtste tovenaars aller tijden te verslaan?’

James keek zoekend rond en zag Nobby, die op een verhoging in de buurt zijn veren uitschudde, gretig om op weg te gaan.

‘Je hebt gelijk, Roos,’ zei James gelaten, hij zakte op de grond en legde een vel perkament op zijn knie. ‘Dit is te serieus om alleen door ons te gaan doen.’

Duidelijk opgelucht zuchtte Roos. Ze haalde een al verzegelde brief uit haar rugzak. ‘We hebben Nobby nodig om beide brieven op te sturen. We kunnen het ons niet veroorloven, dat een van de Huisuilen onderschept wordt. We moeten onze ouders alles vertellen.’

James knikte, al zorgvuldig krabbelend op zijn perkament. Het was echt een goed idee en hij voelde zich iets beschaamd, dat hij niet al naar zijn vader geschreven had.

Maar toch. Hij was niet helemaal bereid om zijn vader *alles* te vertellen.

Lily wachtte James op in de Griffioendorleerlingenkamer, toen hij met zijn Skrim in zijn hand naar beneden sloop.

‘Waar zijn Scorpius en Billy en alle anderen?’ fluisterde ze opgewonden, van haar ene voet op haar andere hippend.

James schudde geïrriteerd zijn hoofd. ‘We sluipen apart weg. Dat is veiliger. En wat doe jij hier? Ga weer naar bed!’

‘Leuk geprobeerd, grote broer,’ verkondigde ze onaangedaan. Ze draafde lichtvoetig naar het portretgat en wenkte hem naar haar. ‘Vooruit met de Onzichtbaarheidsmantel. Ik weet dat je hem bij je hebt. Zonder hem, bak je niets van het rondsluipen.’

James zuchtte en glimlachte. Stiekem hield hij van zijn zusjes aanmoedigingen, stil als ze moesten zijn. Hij liep naar haar toe en schudde de Onzichtbaarheidsmantel tevoorschijn. ‘Wat denk je ervan om vanavond de weg te leiden, Lil,’ porde hij haar, dan stopte hij. ‘Je bent toch wel alleen, hè? Je hebt niet een stapeltje van je eerstejaars vrienden onder het meubilair verstopt, om ons te volgen, toch?’

‘Nee,’ zei Lily, ‘maar het is geen slecht idee. Ik probeer het de volgende keer.’

Tien minuten later schoten de twee door de duisternis van het Zwerkbalveld, zich voegend bij degene die daar al waren. Een dikke driekwart Maan hing laag boven de horizon, soms gehinderd door voorbij trekkende wolken, waardoor het veld op het ene moment door het bleke maanlicht verhelderd werd, en het volgende moment in diepe schaduwen werd gehuld. Een koude wind kreunde door de tribunes, de vlaggen erboven beroerend.

‘We zijn vanavond bijna door Vilder in de kraag gegrepen,’ verkondigde Billy hoofdschuddend. ‘Hij, en die schurftige kat van hem, kwamen de hoek om van de derde etage, net toen ik de trap af sloop. Ik ben er bijna zeker van, dat ze me zagen, maar ik sprong over de leuning, vóór ze me in konden halen.’

Wilma zwaaide haar blonde haren naar achter en maakte een paardenstaart. ‘Vilder zal niemand ooit te pakken krijgen, tenzij we heel knullig zijn.’

‘Wat als hij de gloeiende ballen vanuit een kasteelraam ziet?’ vroeg Lily.

‘Is al aan gedacht,’ antwoordde Scorpius. ‘De Beukers, Hibba en Snaai zijn allemaal behekt met Lui Licht. Het gaat na een tiental meter uit. Vanuit het kasteel, is het veld zo donker, als zijn gedachten.’

‘Scorpius is erg trots op dat Lui Lichtding,’ voegde Billy toe. ‘Hij vindt Technomanie geweldig. Voor mij is het allemaal quantum.’

‘Daarbij,’ ging Wilma door, op haar bezem stappend. ‘Als Vilder het ooit probeert om naar het veld te komen, komt zijn stok vast in de modder te zitten en loopt hij de hele nacht rondjes.’

Lily moest hierom lachen. Tegen James zei ze, ‘Ik ga vanavond op de tribune zitten. Kijk! We hebben toeschouwers!’

James fronste en keek omhoog naar de Griffioendortribune. Inderdaad, verspreid erover hadden er figuren een plek gezocht. Een van hen zwaaide naar hem. Het was Nastasia. Naast haar zat Daan, ingepakt in een dikke mantel en een shawl om. Duidelijk waren ze, na de bijeenkomst in de Uilenvleugel, achtergebleven. Boven hen, wist James bijna zeker, dat hij professor Lubbermans herkende, een grote puntmuts over zijn wenkbrauwen getrokken, ineengedoken naast een groepje Huffelpuf Nacht Zwerkbalspelers. Zonder om te kijken, beklom Lily de trappen om zich bij hen te voegen.

‘Wel, kijk wie de Zompelaar naar buiten gesjouwd heeft,’ riep een stem van boven James.

James herkende de stem, maar kon zijn oren niet geloven. Hij keek omhoog en zag een donker figuur op zo’n tien meter boven hem zweven, een groene shawl fladderend over zijn gemantelde schouder. ‘Albus!’ kraspte James. ‘Wat doe jij hier?’

‘Een Bezwingingopstel schrijven. Wat denk jij dan?’

‘Maar bij Nacht Zwerkbal mogen geen dagspelers komen! Jij bent een van de vaste spelers van het Zwadderichteam!’

‘Het is feitelijk geen regel,’ schouderchokte Albus. ‘Het is meer een soort richtlijn. Sorry als je denkt, dat mijn aanwezigheid Zwadderich een oneerlijke voorsprong geeft.’

‘*Onerlijke voorsprong,*’ gromde James, die zijn Skrim liet vallen en erop sprong. ‘Ik zal je een oneerlijke voorsprong laten zien.’ Hij leunde diep over zijn Skrim, kromde zijn vingers over de rand, en racete de lucht in, dicht genoeg langs zijn broer suizend om diens shawl te laten wapperen. De shawl schoof over Albus’ gezicht, hem tijdelijk verblindend.

‘Nacht Zwerkbal komt uit een andere ketel Slijmballen, dan dag Zwerkbal, Al,’ riep James achterom. ‘Ik hoop, dat je je grote jongensonderbroek vanavond draagt.’ Hij schoot zonder om te kijken hoog de lucht in, herplaatste zich in hurkzit en maakte een strakke verticale lus, om naast Wilma tot stilstand te komen.

‘Jij bent vanavond onze Zoeker, James,’ zei ze. ‘Kijk uit voor Bitterklaver. Hij zal proberen, om met een goed geplaatste Beuker, je eruit te werken. Hier.’ Ze wierp een

knots naar hem, die hij handig ving. 'Gewoon voor bescherming. Het wordt een ruwe avond, vergis je niet.'

'Ze hebben Albus ingezet,' gromde James, zwaaiend met de knots.

Wilma haalde haar schouders op. 'Broer tegen broer. Klinkt een beetje poëtisch, vindt je niet? Je gaat het hem toch niet makkelijk maken, wel?'

James keek haar aan, geschokt door het hele idee ervan. 'Jij hebt geen broers of zussen, hè, Wilma?'

Ze schudde haar hoofd. 'Hoe weet je dat?'

James boog zich over zijn Skrim, klaar om hem in beweging te zetten. 'Ik ben helderziend.'

Een moment later waggelde de Hibba de lucht in. Vijf gloeiende ballen schoten in vijf verschillende richtingen, bleke lijnen tekenend tegen het nachtelijke duister. Vliegende gemantelde vormen stoven erop af, midden in de lucht wild tegen elkaar botsend. James wachtte, zoekend naar de smalle groen streep van de Snaai. Die draaide weg naar de Huffelpuftribune, als een te veel opgeladen vuurvlieg. James schoot naar voren in achtervolging ervan.

De wedstrijd duurde bijna vier uur. Aan het eind, uitgeput, beurs en bedekt met koud zweet, was James schouder aan schouder in een race tegen Albus voor de Snaai. De twee knalden genadeloos tegen elkaar aan in hun spurt naar de duikende Snaai. James boog zich diep over zijn Skrim, Albus strekte zich over zijn bezem uit met zijn neus centimeters boven de schuddende top.

De score was tweehonderd en dertien tegen honderd twee en negentig, met Zwadderich, die een kleine, maar constante, voorsprong hield.

'Nee!' riep Albus, zich nog verder naar voren uitstrekkend, zijn wijd uitgespreide vingers klaar om de kleine gouden bal met zijn groene waas te omsluiten.

'Hij is voor mij!' gromde James, zijn Skrim dwingend om nog sneller te gaan.

Voor hen schoot de Snaai heen en weer, denderde door het duister, voorbij de tribunes en over de bomen van het Verboden Bos.

James balanceerde op de rand van zijn Skrim, graaiend naar de fladderende vorm. Hij streek er met zijn vingers over, voelde de kietelende vleugeltjes, en sloot met een klap zijn hand.

Whump!

Plotseling, onverklaarbaar, draaide de wereld zich om. Zwarte aarde en nachtelijk lucht draaiden om elkaar heen, van plaats veranderend, en James besepte vaag, dat zijn hand zich om niets gesloten had. Een langwerpige smalle vorm schoot weg tegen de draaiende nacht; zijn Skrim, plots van zijn voeten gescheiden. James zweefde en viel, tuimelend door het duister. Een koude wind gierde in zijn oren, maar alles waar hij zich zorgen over maakte, was dat hij de Snaai gemist had.

‘Sode! Sode! Sode! Sode! Sode!’ gilte hij terwijl hij viel, geen moment eraan denkend bang te zijn.

Opeens werd hij gemept en herhaaldelijk geranseld door verende prikkende vormen. Duf herkende hij de uitlopers van een grote Denneboom, die naar hem sloegen, krakend en brekend zijn val vertragend. Uiteindelijk ving een uitzonderlijk lange tak hem, boog diep onder James gewicht door en veerde toen terug, James uit de boom lancerend. Iets breed en wijds vulde zijn blik, zich uittrekkend om hem op te vangen. Hij stortte erin en viel plat op een dik, zacht, oppervlak. Stukjes riet en afgebroken hout, besproeiden hem van boven, rondom hem neer tikkend. James kneep zijn ogen dicht tegen de rommel en bedekte zijn hoofd met zijn handen. Toen het lawaai wegtrok, opende hij zijn ogen weer, om te merken, dat hij staarde langs de lengte van een lange, roze paraplu, zijn punt was direct naar zijn neus gericht.

‘James?!’ riep een ruwe stem ongelovig. ‘Wat in de lieve sodeju vrede ben je an ‘t doen?’

James gluurde omhoog naar Hagrid. Besef daalde over hem heen. Hij was op het laatste moment door een Beuker van zijn Skrim geslagen en had net aan kunnen voorkomen, dat hij door een val boven de rand van het Verboden Bos gedood was. Hij keek voorbij Hagrid naar het enorme gat in het rieten dak, dan opzij naar het dikke berenvel waar hij op gevallen was. Stukken gebroken dak lagen overal verspreid. Terwijl James keek viel zijn Skrim elegant door het gat in het dak en stuitte op Hagrid’s tafel, een enorm theeservies opzij tikkend.

7. Echo's van Omber

‘Wegweze!’ brulde Hagrid, James ruw ophijsend en door de deuropening duwend. ‘Van alle belachelijke, idiote, onverantwoordelijke...!’

‘Het spijt me echt, Hagrid,’ hield James vol, nog steeds zacht pratend. ‘Ik had gewoon zin in een nachtvlucht! Ik knalde tegen iets aan en viel eraf. Een vogel of een vleermuis misschien! Ja, een vleermuis! Een hele grote! Ik wilde niet - - ’

Hagrid schudde zijn enorme hoofd en stak zijn beide, straattegelgrote, handen omhoog. Zijn gestreepte nachthemd fladderde in het maanlicht. ‘K wil t niet hore! ‘t Is onzin, zeg ik je! Nou, as je ouwelui niet zuke goeie vriende van me ware, zou’k zo naar de Directeur lope! Zo as ‘t nou is, ken je d’r wat onder verwedde, asdat ik ‘n lang gesprek met je vader hierover ga houwe. Nachtvlucht, in Merlijn’s naam! En ook nog, op een van die maffe Amerikaanse scrams, van alle dinge!’

‘Eigenlijk noemen ze het een Skrim,’ merkte James gedwee op, naar de Skrim in zijn handen kijkend.

‘Maak me nie uit hoe die heet!’ gromde Hagrid, een hand tegen zijn rommelige slaand. ‘‘t Mikte je door me dak, en vermoordde je zowat! Hoe gaan ik dit uitlegge? Wanneer zou ik tijd hebbe om ‘t te make?’

‘Ik kan misschien helpen?’ bood James aan, hoopvol een wenkbrauw optrekkend.

‘Werrl,’ schudde Hagrid zijn hoofd, iets ontspannend. ‘Ik wed asdat je dat zeker ken. Je joeg ouwe Trife de stuipe op z’n botte. Hij leg nog steeds onder ‘t bed, trillend as ‘n blad in ‘n storm.’

‘Ik kan het aanstaande weekend komen,’ stelde James gretig voor. ‘Misschien breng ik een paar vrienden mee? Ik wed, dat we je hut zó weer in orde hebben!’

Hagrid liet een reuzen zucht gaan. ‘Goed. Goed, dan. Nou wegweze voor ‘k van gedachte verander. Zorrug asdat je hier Zaterdagmorrege vroeg ben. En je ken maar beter hope asdat ‘t tot die tijd nie regent, of ik zal in een heel slechte bui zijn!’

James knikte enthousiast. ‘Heb ik, Hagrid! Sorry! Ik, euh, heb mijn lesje geleerd. Echt.’

Hagrid wuifde hem ongeduldig weg. ‘Dat zal wel zo weze,’ bromde hij, terug naar zijn hut lopend. Direct daarna sloeg hij de zware houten deur hard dicht. De muren schudde, en de dreun galmde door het duister.

James ging op weg naar het kasteel, nu pas beseffend hoe pijnlijk hij na zijn val was. Krassen stonden op zijn gezicht en dennennaalden zaten vast in zijn haar. Hij hief zijn hand op om ze eruit te trekken.

‘James!’ siste een stem uit een bosje. ‘Wat is er gebeurd?’

Scorpius verscheen eruit, gevolgd door Lily, die in het licht van de Maan een bleek gezicht had.

James gebaarde vaag naar Hagrid’s hut. ‘Ik viel door het dak. Verpletterde mezelf bijna in het hele Verboden Bos.’

Scorpius schudde geïrriteerd zijn hoofd. ‘Niet dat!’ blafte hij. ‘De Snaai! Hoe kon je die missen? Albus en de Zwadderaars wonnen!’

‘Verder gaat het eigenlijk bestwel goed, dank je,’ zei James gepikeerd, hem voorbij lopend. Lily rende om hem in te halen en greep zijn vrije hand.

‘Je hebt lekker praten,’ bromde Scorpius. ‘Als Griffioendor het Nacht Zwerkbaltoernooi verliest, stopt Lubbermans er helemaal mee, Rustucbulis en al. De gast is gek op zijn plant, maar er zijn grenzen.’

Professor Lubbermans leidde je met zijn toverstok naar beneden,’ zei Lily zachtjes, nog steeds James hand omklemmend. ‘Hij keek vanaf de tribune en zag je vallen. Je was te ver weg voor een Levitatiespreuk, maar hij deed zijn best. We wisten, dat je in orde was, toen Hagrid begon te schreeuwen. Hij zorgde ervoor, dat de anderen direct naar hun slaapkamers gingen.’

‘Wat heb je Hagrid verteld?’ informeerde Scorpius nors.

‘Ik heb hem niets over Nacht Zwerkbal verteld, als je dat bedoelt. Het geheim is veilig. Maar ik heb komende Zaterdag je hulp nodig, als je wilt, dat dit zo blijft.’

‘Waarom?’ eiste Scorpius, hem wantrouwend aankijkend.

‘Laten we maar zeggen, dat ik hoop, dat je met een hamer om kunt gaan.’

Scorpius zuchtte geërgerd. 'Wij Malfidussen hebben een afkeer van lichamelijke arbeid,' mompelde hij.

De drie slopen de binnenplaats in en doken door de ingezette deur van de rotonde. James rilde, moe tot op het bot, hoewel hij wist dat hij helemaal opgefrist zou zijn na een slok van Scorpius Rustucbulisdrank, die hij in een fles verborg in de slaapkamer.

De gangen waren in de prille dageraad eng stil. Er stond geen zuchtje wind en maar een paar toortsen branden. James eigen ademhaling leek van de koude muren naar hem terug te kaatsen. Beurs, pijnlijk en verkleumd van het zweet, huiverde hij, dennennaalden uit zijn haar plukkend. Rondom hen leek het kasteel zich in de duisternis uit te strekken, krakend en kreunend.

'Wat was dat?' fluisterde Lily opeens, James bij zijn arm grijpend.

'Niets,' antwoordde James, hoewel hij het ook gehoord had; een doffe "*thump*" aan het eind van de donkere gang. 'Gewoon de deur van een leslokaal, die dichtslaat.'

'Ik ben niet bang,' piepte Lily. James begreep haar nerveusiteit. Opeens, met de gedachte aan de lege donkere kamers langs de kant van de gang, vertraagde hij zijn passen. Hij stelde zich grijnzende, schaduwachtige figuren achter ieder sleutelgat voor, die keken hoe ze passeerden.

Lily trok aan zijn arm. 'Laten we hierheen gaan!' fluisterde ze, wijzend naar een kruising. Hoge stenen bogen stonden als doorgangen van de kruisende gang, voorzien van flikkerende lantaarns.

'Dan doen we er langer over,' klaagde Scorpius vermoeid. 'Die leiden naar de andere kant van de trappen.'

'Dat is het waard,' zei James, zijn zusje naar het licht van de gang leidend. Hij boog zich naar haar. 'Zou je je beter voelen, als we onder de Onzichtbaarheidsmantel zouden duiken?'

Ze schudde haar hoofd, zich tegen hem aandrukkend terwijl ze zich voort repten.

Een plotse windvlaag ruiste langs hen, waarop alle drie de leerlingen opsprongen. Schilderijen rammelden aan de muren van de gang en de lantaarns flikkerden wild. De verste lantaarn waaide volledig uit, het eind van de gang in duisternis werpend.

'James!' piepte Lily opnieuw zijn arm nog steviger omklemmend.

'Laat los, Lil,' hijgde James, strak naar de uitgewaaide lantaarn starend. 'Je klemt mijn circulatie af. Het is niets. Gewoon... gewoon een beetje wind.'

'In een windstille gang,' voegde Scorpius, achter hen om zich heen kijkend, oe.

Lily wees naar de vloer voor hen. 'Waar komt al dat water vandaan?'

James voelde zijn hart naar zijn voeten zakken toen hij naar beneden keek. De vloer glinsterde inderdaad van water. Rimpelend water liep naar beneden van een hogere verdieping en vormde een lange troebele plas aan het eind van de gang.

‘Lek in de badkamer,’ fluisterde James, pogend een hoopvolle toon in zijn stem te leggen.

Langzaam begonnen ze door te schuifelen, hun voeten klotsten zacht in de dieper wordende plas.

Nog een windvlaag zuchtte door de gang, waardoor de lantaarnvlammen op wervelden en de schilderijen weer rammelden. De twee na laatste lantaarn flikkerde, pruttelde en ging uit.

‘Goed,’ huiverde Lily. ‘Nu ben ik bang.’

James schudde zijn hoofd, diep fronsend. ‘Ik heb dit eerder gezien,’ fluisterde hij. ‘Het is gewoon Carlo, die zijn Entiteit van Stilte uitvoert. Ik zag hem eerder deze avond met de Grijze Dame. Hij deed hetzelfde eens met Roos, Ralph en mij.’

Een derde windvlaag hijgde door de gang, nog een lantaarn dovend. Het eind van de gang was nu een massa schaduwen.

‘Carlo,’ kraste hij tussen zijn tanden door, ‘als jij dat bent, maakt het me niet uit, dat je dood bent. Ik zal een manier vinden om je opnieuw te vermoorden.’

Nog een vlag, harder dan ooit, raasde door James’ haar en mantel, fluitend in zijn oren. Lily stootte een schrille kleine gil uit en greep naar haar hoofd. Een koor van gefluister leek de gang te vullen. De helft van de overgebleven lantaarns sputterden uit.

‘Carlo?’ riep James het duister in, zijn stem trilde merkbaar.

Als antwoord, schoot er een dikke spookachtige vorm door een gesloten deur aan James’ rechterkant. Hij boog over naar hem, stak zijn tong uit en boerde een harde scheet. Alle drie de leerlingen sprongen achteruit voor ze de vorm herkenden.

‘Foppe!’ riep Scorpius, nauwelijks in staat zijn stem te beheersen om niet te schreeuwen. ‘Wat mankeert jou?’

‘Net goed voor vervelende leerlingen, die op zijn in het midden van de nacht.’ Reageerde Foppe muziekaal, zijn armen over elkaar slaand en zijn neus in de lucht stekend.

‘Maar de wind, en het gefluister!’ gebaarde James rond de donkere gang, trillend van woede. ‘Dat was gewoon gemeen! We schrokken ons bijna dood met dat lantaarngedoe.’

Foppe opende een oog en stak zijn hoofd uit naar James. ‘Welk lantaarngedoe?’

Achter de klopgeest, rees vanuit de natte vloer opeens een glimmende vorm op, kennelijk van water gemaakt. Het ademde wreed uit, de gang vullend met een koude wind en slaand naar Foppe. De klopgeest verpulverde als rook, met achterlating van een kleine, verschrikte kreet. De vorm boog zich naar voren, in de duisternis steviger wordend, water stroomde van diens vloeiende armen. De uitademing werd een stem.

JAAAAMMESSSSS!!!

Lily gilde en rende weg, James aan de hand met zich meetrekkend. James gleed op de natte vloer uit, slipte en viel op zijn knieën.

‘Ga, Lil!’ riep hij, toen ze beduusd stopte en naar hem terug keek. ‘Ren naar de leerlingenkamer! Ga, nu!’

Een koude mist sloeg over James’ schouder. Spookachtige armen spreidden zich rond hem uit, schijnbaar gemaakt van water en rook. De ratelende, hijgende stem, raasde opnieuw, wat onstuimig van vreugde klinkend: *LILLYYYYY! IIIK HEB JEEEE GEMMIISTTT!*

Lily zag de vorm achter James en haar ogen sperden zich open. Het waterige figuur leek boven hem uit te stijgen. Lily draaide zich en rende, haar haar wapperend achter zich aan. De waterige vorm blies zich over James’ schouder, duwde hem neer en vulde zijn gezicht met stinkende, troebele deining. Hij krabbelde naar voren en liet de Onzichtbaarheidsmantel op de natte vloer vallen. Uiteindelijk overeind komend, stak hij zijn hand uit, zijn toverstok richtend naar de vormloze figuur, waar die naar zich over Lily boog.

Hij opende zijn mond om zijn spreuk af te doen laten gaan, na te hebben besloten – zonder er over nagedacht te hebben – om een vriesspreuk te gebruiken, toen er een figuur in zicht schoot vanuit een zijgang, tot stilstand slippend tussen James en het watercreatuur.

‘Daar zijn we dan!’ riep Vilder triomfantelijk, met zijn stok naar James wijzend. ‘Het werd tijd dat ik je te pakken kreeg!’

‘Ga opzij!’ schreeuwde James, nog altijd wijzend met zijn toverstok. Achter Vilder, viel de watervorm over Lily heen, uiteindelijk de complete en solide – en ontegenzeggelijke vrouwelijke vorm – aannemend. Bleke armen grepen Lily en draaide haar in een verstikkende omhelzing.

‘Laat je toverstok vallen!’ brulde Vilder, nog steeds met zijn stok naar James wijzend, zijn arm trilde van de spanning.

James schudde zijn hoofd, nog steeds naar voren bewegend. ‘Zakken!’ riep hij. ‘Ze staat vlak achter je!’

‘Oh nee,’ Vilder schudde wild zijn hoofd, via zijn stok op James neerkijkend. ‘In die oude truc trap ik niet.’

Achter Vilder, tilde de afschuwelijke water-vrouw Lily op en liet een hand over haar gezicht glijden. Lily werd slap in haar armen. James kon de trekken van de vrouw niet zien, omdat Vilder in de weg stond, maar hij had het verschrikkelijke idee, dat hij wist wie het was.

‘Lily!’ riep James wanhopig, zijn hand heffend om over Vilders’ schouder te vuren.

‘*Expeliarmus!*’ kreette Vilder zo hard, dat het spuug van zijn lippen vloog. Een straal rood licht spoot uit het eind van zijn stok en James’ toverstok werd hem uit

zijn hand gewrongen. Die raakte het plafond en kletterde tien meter verder op de vloer.

James keek verbaasd naar de oude man, verbijsterd ondanks alles wat er gebeurde. Vilder was een Snul! Een Snul kon geen magie doen!

Vilder grinnikte, duidelijk genietend van James' schok. *'Immobulus!'* riep hij hierna, genietend van iedere lettergreep. Weer een straal licht schoot uit de stok, raakte James en verstijfde hem. James ogen puilden uit, zowel van verrassing als van afschuw. Hij probeerde zich uit te rekken om voorbij Vilder te kijken. De water-vrouw ontsnapte, haar donkere haar hing in natte linten tegen haar rug. Lily's hoofd bewoog meelijwekkend heen en weer in de sterke armen van de vrouw. Een moment later sprinte ze uit zijn blikveld.

James probeerde nogmaals naar Lily te roepen, maar zijn lippen waren zo gevoelloos als steen.

Vilder knikte langzaam naar hem, smalend. *'Dit verwachtte we niet, durf ik wat onder te verwedden, en jij? Neeee, een nieuwe tijd is aangebroken, schatje. Inderdaad, een nieuwe tijd.'*

'Hé, Vilder,' riep een stem vanuit een doorgang even verderop. James kon de spreker niet zien, maar hij herkende de stem. Vilder gromde en draaide zich, worstelend om zijn stok weer omhoog te richten. James hoorde Scorpius naar voren stappen, zijn schoenen sopten op het natte steen. *'Heeft iemand je deze al geleerd?'*

Een ontploffing van rood licht verlichtte de gang en Vilder riep met een mengeling van woede en verrassing. Zijn stok kletterde op de vloer. Direct daarop stortte dan man zelf, bewusteloos, languit neer.

'Libertio!' riep Scorpius met zijn toverstok op James gericht uit. De verstijvingspreuk verwijderde zich en James viel bijna door zijn eigen gewicht om.

'Kom op!' riep Scorpius doordringend, zelf al rennend door de gang, zijn schoenen schopten koude spetters op. James graaide zijn toverstok van de natte vloer en schoot naar voren om bij Scorpius te komen.

'Ze ging naar rechts!' hijgde hij, zijn greep om zijn toverstok verstevigend. *'Wat is er met jou gebeurd?'*

'Ik stond recht achter je, toen Vilder verscheen,' hijgde Scorpius. *'Ik dook uit het zicht en achter een uitbouw. Wachtte om hem te verlammen. Wat was dat ding, dat Lily meenam?'*

Voor James kon reageren, galmde er scherp een kreet vanuit de verte. Het was niet Lily, maar toch werd James' bloed koud. De twee jongens renden harder, uiteindelijk het eind van de gang bereikend, en gooiden zich de hoek om. Wat ze zagen, deed de jongens stokstijf staan.

Als silhouetten voor een enkele toorts, worstelden twee figuren gewelddadig. Een van hen was de water-vrouw, haar haar slingerde als nat touw rond haar hoofd, haar jurk spetterde druppels in alle richtingen. De andere, ongelooflijk, was een

kronkelende, sissende monsterlijke slang, gemakkelijk tien meter lang, maar extreem lenig, het lichaam glansde gelig in het licht van de toorts. Lily lag op de stenen vloer op de voorgrond, nog altijd bewusteloos met haar gezicht naar beneden.

James schoot naar voren, zonder te denken, aan het schreeuwende, sissende gevecht, en nam zijn zusje in zijn armen. Hij trok haar achteruit naar Scorpius, die Lily overeind hielp. Ze begon suf te kreunen. Zware rennende voetstappen naderden hen van achter. James keek achterom en verwachtte Vilder te zien, maar was verrast, dat het Daan was, met uitpuilende ogen en zwaar hijgend.

‘Wat ter wereld is dat!?’ piepte hij, wijzend naar de worsteling voor hem.

James schudde ontzet zijn hoofd.

Voor hem, slingerde de slang woest, zich kronkelend rond de worstelende water-vrouw. De kaak ontkoppelde zich, direct in het gezicht van de tegenstander sissend. Deze greep het bij de keel, nauwelijks in staat het te beheersen. Ze leken gevangen te zijn in een trillende impasse. Dan, onverwacht, viel de vrouw, in los water, uiteen. Ze stortte neer, een brede plas vormend, strekte zich uit tot een rivier en stroomde naar een groot rooster. De slang viel op de vloer, slinkend en spattend in de wegtrekkende poel.

‘Achtervolg die!’ riep Scorpius, wijzend naar de slang en afbuigend naar het stromende water.

‘Ben je gek geworden!?’ reageerde James.

‘Ga!’ hijgde Daan, zijn hand tegen zijn zij aandrukkend. ‘Ik blijf hier bij Lil... Ik ben uitachtervolgd... na het horen van het schreeuwen van jullie... als Banshees... en rond rennend... om jullie te vinden! Go, go, go!’

James knikte, voelde zich suf en niet goed. Hij begon achter de zich terugtrekkende slang aan te rennen.

Toen hij het een andere gang in achtervolgde, hoorde hij het glijdende terugtrekkende geluid van de monsterlijke slang. Groots zwaaiend gekras verraadde diens locatie, terwijl het door een laag trappenhuis omlaag gleed, James rende er naar toe, zich bij iedere stap afvragend, wat hij zou doen, als hij het dier ingehaald had.

Hij bereikte het trappenhuis en was teleurgesteld om te zien, dat die eindigde in een gesloten overloop, met slechts een smalle deur – waarschijnlijk een bezemkast – aan het eind. De slang was nergens te zien. James stopte, zijn mogelijkheden overwegend. Zijn hart klopte wild, suizende oren veroorzakend.

Hij begon behoedzaam de trap af te lopen, zijn ogen inspannend om door het duister een glimp van de slang op te vangen. Die zou de kast in gegaan kunnen zijn. Maar hoe? Slangen konden geen deurkruk omdraaien. Toch?

James liet zijn toverstok door zijn hand rollen, hij greep hem toen stijf vast, raakte de deurkruk aan en haalde diep adem. Dan, zo hard als hij kon, rukte hij de deur open. Die sloeg hard tegen de buitenmuur aan.

Gehurkt op de bodem van de kast, trillend en druipend van het zweet, was Nastasia. Ze wendde haar hoofd op en keek James in zijn ogen.

Langzaam, verbijsterd, liet hij zijn toverstok zakken.

‘Vertel het tegen niemand,’ zei ze, terwijl ze haar blik liet zakken, ‘en ik vertel je alles.’

Met stomheid geslagen stopte James zijn toverstok weg. Hij rekte zich naar beneden uit en pakte Nastasia’s hand, haar omhoog helpend. Ze trilde heftig en haar paarse haren staken alle kanten op. Voorzichtig gingen ze de trap weer op.

‘Nee maar, dit maakt het plaatje compleet,’ gromde een stem levendig, toen ze in de gang uitkwamen. ‘Kijk mevrouw Norks. Nog twee muizen in de val.’

Verrast keek James op en zag Vilder voor hem staan, zijn kleren druipnat van zijn aanvaring met de natte vloer, zijn stok wees strak in hun richting. Voor hem, stonden Scorpius, Daan en Lily er ellendig bij. Mevrouw Norks spon overdreven, terwijl ze rond hun benen cirkelde, hen omsingelend. Lily ving James’ blik met gespannen verschrikking, geluidloos een vraag stellend.

‘Wel nu,’ zei Vilder bedachtzaam, zijn hoofd kantelend met een hatelijke grimas rond de hoeken van zijn mond, ‘ik vraag me af of het te vroeg is... om de Directeur te wekken?’

Naar bleek, nogal verontrustend, was de Directeur al wakker. Degout zat rustig achter zijn bureau, volledig gekleed mild Vilder en de leerlingen opnemend, terwijl deze zijn ronde kantoor vulden. De openhaard was donker en koud, de ruimte parelgrijs tonend, terwijl de dageraad door een enkel raam sijpelde.

Vilder knikte kort, triomfantelijk, kijkend van de Directeur naar de rij leerlingen, alsof er geen verklaring nodig was. Inderdaad stelde Directeur Degout geen vragen, maar keek kalm van gezicht naar gezicht en deed voorkomen, dat hij ze in zijn geheugen op wilde slaan voor toekomstige naslag.

‘Ze hadden *dit* bij zich,’ gromde Vilder, naar het bureau van de Directeur stappend en een massa vochtige stof op de hoek neerleggend.

‘Ik zie het,’ knikte Directeur Degout, met heldere ogen, langzaam. ‘De beruchte Onzichtbaarheidsmantel. Inderdaad nogal verdacht. Uw waakzaamheid is bewonderenswaardig, Meneer Vilder.’

'Ik had ze nooit allemaal te pakken gekregen, als het niet door uw speciale, euh, *cadeau* was, Directeur. Vilder zwaaide met zijn stok en glimlachte mager naar de leerlingen. 'Ze *Verlamden* me, moet u weten. Gelukkig, aan het eind, waren ze geen partij voor mij en mevrouw Norks. Jaren geleden, zouden deugnieten als deze er, zonder gepakt *en* gestraft te worden, mee weggekomen zijn.

'Meneer Degout,' sprak Daan tot de Directeur. 'Vilder kent het hele verhaal niet. We kunnen het uitleggen! Er was er dat waterige vrouwspersoon - '

'Zwijg, jongeman,' onderbrak Directeur Degout, opstaand van zijn stoel, hem zacht. Zijn draderige grijze haren hingen tegen zijn magere wangen toen hij zich omdraaide en naar het raam stapte. 'Dit is niet de Wikenweegschaar. Uw verklaring is noch vereist, noch verlangd. Meneer Vilder, hebt u uw nogal uitgebreide krachten aan de leerlingen uitgelegd?''

Vilder keek snel om naar de leerlingen. 'Nou. Nee, meneer. Niet met zoveel woorden. Ik dacht niet... dat is, ik dacht, dat het beter was als... aangezien verrassing de voorkeur...'

'Ontspan, mijn vriend,' zei Directeur Degout, zijn hand opheffend. 'Er is geen verkeerd antwoord. Er zullen geen onwaarheden ontstaan, waardoor uw doelwitten uit uw greep zullen glippen. En toch, met de vangst van deze ongelukkige deugnieten, geloof ik, dat de tijd van geheimhouding voorbij is. Leerlingen,' Directeur Degout draaide zichom, om naar Daan, Nastasia, Lily, Scorpius en James te kijken, ' u bent zich er nu van bewust, dat onze gewaardeerde Huismeester, berooft van de krachten welke hij nodig heeft voor het uitoefenen van zijn taken, nu uitgerust en door mij aangesteld is, om alles te doen wat nodig is, om de orde en discipline binnen deze muren te bewaren.'

'Maar,' zei Lily met een iel stemmetje, 'Zo werkt magie niet, toch? Je kunt niet gewoon een toverstok aan iemand geven en verwachten dat het werkt.'

'Zeer scherpzinnig, juffrouw Potter,' antwoordde Directeur Degout bemoedigend, 'als zodanig zult u zeker weten, dat de spreuken door meneer Vilder uitgesproken, niet van zichzelf zijn. De magie in uw Huismeesters' stok, is *mijn* magie. Ik wil aandringen, dat u niet zijn grenzen uitprobeert. Maar nu, ter zake. Meneer Vilder, als ik mij niet vergis, zijn twee van deze individuen, feitelijk, géén Zweinsteinleerlingen.'

'Nee, meneer,' gromde Vilder met tegenzin, kijkend naar Daan en Nastasia. 'Ze hebben hun voorrechten misbruikt, sluipend naar Zweinstein door middel van die vervloekte Verdwijnkasten. U herinnert zich, dat ik aangeraden heb, om de deuren te allen tijde te bewaken.'

'Hoe dan ook,' knikte de Directeur toegeeflijk, 'over deze twee hebben wij geen zeggenschap. Let er alstublieft op, dat als we klaar zijn, ze vergezeld gaan worden naar de juiste school. 'Ik zal contact opnemen met hun Kanselier en er zeker van zijn, dat hun misstappen op de juiste manier aangepakt zullen worden.'

'Directeur,' zei James zenuwachtig, een stap naar voren nemend. 'We kunnen echt uitleggen wat we vannacht zagen. We accepteren wat voor straf dan ook die u ons geeft, maar dit is echt belangrijk.'

Directeur Degout keek langdurig in James' ogen, zijn blik volledig ondoorgrondelijk. Uiteindelijk spreidde hij zijn vingers en boog zijn hoofd iets. 'Ga uw gang, meneer Potter,' zei hij met een zijden grootmoedigheid. 'Het podium is voor u.'

James haalde diep adem. Terug naar de anderen kijkend. Scorpius keek ernstig naar hem en schudde zijn hoofd. Lily haar ogen waren nog groot van verschrikking. Nastasia keek weg, haar gezicht zo bleek als een grafsteen.

'We waren ongeoorloofd uit bed,' bekend James, terugkijkend naar Directeur Degout. 'En we gebruikten de Onzichtbaarheidsmantel. Meneer Vilder heeft gelijk. Hij pakte ons, eerlijk is eerlijk. Maar er was iets anders. We zagen het allemaal...'

Onhandig, naar grondig, beschreef James de waterige vrouw, haar verschijnen uit de geheimzinnige poel, haar poging om Lily te ontvoeren en de felle strijd met de slang. Lily knikte bevestigend, huiverend bij de herinnering. Daan en Scorpius boden hun eigen details aan, uitleggend hoe de strijd geëindigd was, het vloeibaar worden van de watervrouw, haar ontsnapping in het rooster en de vlucht van de reusachtige slang.

Nastasia staarde enkel naar de duisternis van de openhaard, alsof ze wenste, dat ze een handvol Brandstof had, wanhopig om zich te verplaatsen naar ergens anders – *waar dan ook*.

James zei niet, wat hij over de slang wist.

Directeur Degout luisterde, zijn grijze gezicht liet niets meer zien dan beleefd geduld. Toen het verhaal verteld was, knikte hij bij zichzelf en haalde diep adem. 'Meneer Vilder,' zei hij, terugkerend naar zijn bureau. 'wilt u alstublieft de Alma Aleronleerlingen naar hun Verdwijnkast vergezellen. De andere drie zullen u daarna volgen naar uw kantoor. Ik vertrouw erop dat u hen zult straffen, zoals u toepasselijk vindt.'

Op Vilder's gezicht ontplooidde zich een strakke glimlach. 'Ja, meneer. Dank u, meneer,'

'Wacht eens even,' onderbrak Scorpius, zijn wenkbrauwen verlagend. 'Gaat u niets doen aan wat we zagen? Iemand brak in in de school en ging bijna met een leerling er vandoor!'

'Meneer Malfidus,' antwoordde Directeur Degout vleierig, kraken plaatsnemend achter zijn bureau. 'Ik verzeker u, dat u allen veilig bent. Ik wil u meegeven, dat u zich méér zorgen moet maken over uw straf.'

'We zagen haar allemaal!' drong James aan, Directeur Degout's bureau naderend. 'U kunt dit niet negeren!'

De Directeur wendde zich naar Vilder, 'Vertel me, meneer Vilder, zag u deze mysterieuze figuur?'

De glimlach op Vilder's gezicht werd een stukje breder. 'Nee, Directeur. Dat heb ik zeker niet.'

Directeur Degout knikte goedkeurend. 'Zeer goed. En bent u, per toeval, tegen enig bewijs van een inbraak aangelopen?'

Niets meer dan de geopende deuren van de Grote Zaal, meneer,' reageerde Vilder, zijn kin opheffend. 'Ongetwijfeld het werk van deze twee binnendringers.'

'Daar zijn we dan,' gebaarde Directeur Degout naar Vilder. 'Het lijkt erop dat er inderdaad een inbraak was. Gelukkig zijn de daders nogal handig gevangen door onze onvermoeibare Huismeester. Ik zie geen reden tot zorgen.'

Lily stapte naar voren, zich bij haar broer aan het bureau voegend. 'Maar, ze probeerde me mee te nemen! Ze was gemaakt van water! Als het niet voor die enorme slang geweest was...!'

Voor de eerste keer verscheen er een emotie op het gezicht van Directeur Degout; James zag de woede in de ogen van de Directeur opstijgen, zijn al bleke wangen werden wit. 'Juffrouw Potter,' zei hij koud en zacht, 'ik ben teleurgesteld, dat u uw broeders gehechtheid voor het zoeken naar aandacht met gebruik van gedetailleerde verhalen, overgenomen hebt. Of misschien bent u een gewillige handlanger en is dit allemaal zijn idee? Eerlijk gezegd, vind ik beide mogelijkheden extreem onsmakelijk.'

James staarde geschokt naar de Directeur. 'Maar... we hebben niets verzonnen!' riep hij uit. 'We zagen het allemaal! Waarom zouden we zoiets verschrikkelijks bedenken?'

'Waarom, inderdaad?' beaamde Directeur Degout. 'Ik denk, dat het een familiale aanleg is, doorgegeven van vader op zoon. En nu, helaas, ook naar de dochter. Dit, mag u gerust weten, is wat onze Huismeester toepasselijk af zal straffen. Niet alleen het wegsluipen in de nacht. Onder de andere Schoolhoofden, kunnen uw onzinnige verhalen voedingsbodem hebben gevonden, op een moment van angst en paniek, zodat u een gevoel van belangrikheid kon aannemen. U wenst faam, meneer Potter, als uw vader voor u. Hij had zijn Basilisk; u hebt uw mysterieuze slang. Hij had zijn Heer Voldemort. U hebt uw Vrouwe van het Meer.' Hij trok zijn wenkbrauwen op terwijl James' gezicht bleek werd. 'Ja, meneer Potter, ik weet van deze verhalen, welke u in de nasleep van de afgelopen zomer verteld hebt. Profijt trekkend uit de onfortuinlijke toevallige dood van uw eigen nichtje. Anderen kunnen uw wilde verhalen verdragen, meneer Potter, ze, waanbeelden of schok, noemend. Maar ik ken een platte leugenaar wanneer ik er een zie, meneer Potter. U, vrees ik, bent niet meer te redden. Uw jongere zuster, daarentegen echter... kan nog te redden zijn.'

Directeur Degout wendde zich naar Vilder. 'Ander plan, meneer Vilder,' verkondigde hij. 'Straf meneer Potter maar helemaal niet. Dat heeft geen zin, zoals u kunt zien. Hij is niet leerbaar. Laat in plaats daarvan, zijn straf aan zijn zuster toekomen en let erop dat hij het kan zien. Misschien leert zij om niet te wedijveren met zijn vergissingen, en hij kan misschien de gevolgen begrijpen van het betrekken van haar erin.'

Lily's hand greep opeens de zijne, zo hard knijpend, dat hij hem voelde trillen.

‘Dat kunt u niet doen!’ riep James op precies hetzelfde ogenblik dat Scorpius dat deed.

‘Ik verzeker u, dat ik dan wel kan,’ zei Directeur Degout, een ondertoon van zelfvoldaanheid klonk door in zijn stem, terwijl hij hen wegstuurde.

Vilder begon de leerlingen naar de deur te drijven, een strakke, genadeloze glimlach lag nog steeds om zijn lippen. James schudde zijn hoofd, weigerend om te gaan. Hij liep direct op het bureau af en leunde er met beide handen op.

‘Ik vertel het aan mijn vader,’ zei hij woedend.

Directeur Degout keek omhoog naar hem, zijn wenkbrauwen nieuwsgierig hoog. ‘Zult u?’ reageerde hij bedachtzaam. ‘Ja, misschien moet u dat. De oudere Potter zou inderdaad ongelukkig met deze gebeurtenissen zijn. Maar toch kan het u interesseren, dat ouders van leerlingen op deze school, zowel de vader als de moeder, mij de onvoorwaardelijke toestemming hebben gegeven om de orde te handhaven, zoals dit mij goeddunkt. In het kort, ik doe mijn werk niet alleen voor Zweinsteins Hogeschool voor Hekserij en Hocus-Pocus, maar ook voor uw ouders. Ze kunnen inderdaad beslissen, dat ze mijn methoden niet ondersteunen, dit zou hen plaatsen voor het breken van deze afspraak, en dat, vrees ik, zou dan weer vereisen dat u van deze school verwijderd moet worden. Mogelijk vindt u dit prettiger?’

James’ gezicht brandde van woede en verwarring. Vertelde de Directeur de waarheid? Hadden zijn ouders een overeenkomst met Zweinstein om ieder soort straf te ondersteunen die de Directeur uitdeelde? Kon hij, James, het zich echt veroorloven om van Zweinstein verwijderd te worden terwijl er zoveel duistere en gevaarlijke dingen aan de hand waren?

Directeur Degout leek te merken waar James aan dacht. Hij stond zich een kleine glimlach toe. ‘Kom, meneer Potter,’ wenkte hij zacht. Ik kan de haard aansteken. We kunnen direct met uw vader in contact komen. Hij is vast en zeker al wakker, zich voorbereidend op zijn o-zo belangrijke werk als een Hoofd Schouwer. Wel, met een beetje geluk, kunt u vanavond nog comfortabel naar uw huis in de Marmerlaan gestuurd worden. Zullen we, meneer Potter? Laten we de anderen niet laten wachten.’

James zat vast in besluiteloosheid. Naast hem, trilde Lily. Ze boog zich dicht naar hem toe en fluisterde. ‘Doe het alsjeblieft niet, James. We kunnen niet van Zweinstein weg! Ik... ik kan het wel aan.’

James keek haar van opzij verrast aan. Hij kon zien dat ze het meende. Hij zuchtte van diepe afkeer.

‘Nee,’ zei hij uiteindelijk.

‘Sorry,’ zei Directeur Degout met stemverheffing. ‘Vergeef me. Mijn gehoor is niet meer wat het geweest is.’

‘Ik zei, nee,’ herhaalde James ellendig, wegstappend van het bureau.

Directeur Degout knikte ernstig. 'Oké. Goed dan. Meneer Vilder, de dag is net begonnen. Als u voortmaakt, kunt u de straffen toedienen, voor de lessen beginnen. Het heeft geen zin het onvermijdelijke uit te stellen.'

Scorpius schudde zijn hoofd. 'We zijn de hele nacht opgeweest,' zei hij hulpeloos. 'En nu is er ontbijt. Zijn nablijfmomenten gewoonlijk niet op een later tijdstip?'

Directeur Degout klakte zachtjes met zijn tong. 'Ik ben bang, dat u daar aan had moeten denken, voor u de onverstandige keuze maakte, om mee te gaan in liegen en losbandigheid. Maakt u zich geen zorgen, meneer Malfidus,' glimlachte de Directeur gemeen. 'U bouwt karakter! Net als juffrouw Potter, kan er ook nog hoop zijn voor u. Kies uw vrienden beter, jongeman, en laten we hopen, dat onze volgende ontmoeting onder gelukkigere omstandigheden zal zijn.'

Hopeloos, draaide James zich om, om te vertrekken, zich uittrekkend om de Onzichtbaarheidsmantel van de hoek van het bureau te pakken. De Directeur bewoog met een onverwachte soepelheid, de mantel vastpinnend met zijn toverstok.

'Ik denk, dat ik deze een poosje hier houd,' berispte Directeur Degout zachtjes. 'Per slot geeft het een nogal onweerstaanbare verleiding, voor iemand met uw persoonlijkheid. Is het niet, meneer Potter?'

James kon de glimlach in de stem van de Directeur horen, hij weigerde hem aan te kijken. Na een lange, nare, pauze, liet hij de Mantel los, deze op de hoek van het bureau achterlatend.

'Vooruit, vriendjes,' drong Vilder opgewekt aan. 'De Directeur heeft gelijk. De dag is al begonnen en we hebben veel te doen. O, ja,' knikte hij gretig. Zijn donkere ogen glansden. 'Inderdaad veel te doen.'

Terwijl Vilder hen naar de deur duwde, keek James opzij naar de verzameling portretten van de voormalige Schoolhoofden. Merlijn hing het dichtst bij de deur, nog altijd onbeweeglijk, met ijsig starende ogen. Hiernaast, keek Severus Sneep ijskoud, zijn zwarte ogen heerszuchtig en zelfvoldaan.

Daarnaast echter, was de lijst met het portret van Albus Perkamentus, donker en verdacht leeg.

Terwijl hij James, Lily en Scorpius voorging, afdalend van verschillende trappen, op weg naar zijn kantoor in de doolhofachtige diepten van de kerkers, murmelde Vilder voortdurend in zichzelf. Mevrouw Norks rende vooruit, haar pluizige staat recht overeind, gretig miauwend.

Nastasia en Daan waren weg, teruggestuurd naar het Alma Aleron, door de Verdwijnkast in de Grote Zaal. Vilder had de drie Zweinsteinleerlingen niet eens de kans gegeven, om een broodje van de borden van de leerlingentafel te pakken. Slechts een handvol andere leerlingen waren zo vroeg al op, maar degene die op waren, keken met bleke gezichten en opengesperde ogen, toen Vilder de drie terug naar de deuren leidde, op zijn gezicht een dunne glimlach en zijn stok luid tikkend op de stenen vloer.

‘Daar zijn we dan,’ zei hij spottend joviaal, een enorme sleutelring uitschuddend. Deze rinkelde als arreslee-bellen, toen hij een lange sleutel in het sleutelgat dreef en draaide. De deur ging krakend open en Vilder gaf een ongeduldige duw, hem openslaand tegen een rij antieke houten opbergkasten. Vilder hief verwelkomend zijn arm op en liet aan James zijn tanden zien. ‘Na jou, vriendje.’

James nam een diepe, maar trillende, ademteug en leidde Lily de kamer in, met Scorpius dicht op zijn hielen. Vilders kantoor was nogal klein, bijna onverdraaglijk bedompt en duidelijk niet berekend op bezoekers. In het midden van de ruimte stond een groot bureau, iedere centimeter van het bovenblad was bedekt met stapels en stapels perkament, kranten, goedkope weekbladen, gebruikte bekers en bokalen, flessen, afgevreten veren, uitgedroogde inktpotten en een verzameling onduidelijke prullaria. Nog meer stapels, dozen, boeken en vellen perkament leunden tot bijna aan het plafond, tegen een muur achter het bureau, een stapel zag eruit alsof hij bij het kleinste zuchtje wind om kon vallen. Er was net genoeg ruimte voor Vilder, om via een smal pad achter zijn bureau te komen, waar hij een wankele bureaustoel bereikte, die hij met zijn hiel wegschopte. De wieltjes krijsten als een stel woedende ratten.

‘Nou?’ eiste hij, de drie ernstig aankijkend. ‘Zit!’ Hij gebaarde met een rimpelige hand naar de rij opbergkasten die plomp achter de deur stonden. Er tegenaan geschoven, stond, bijna verborgen door jaren rommel, een kleine schoolbank. Twee kleine stoelen waren eronder geperst.

‘Niet jij, gromde Vilder,’ toen James aarzelend de schoolbank naderde. ‘Jij blijft staan! Hier! En doe die deur dicht, voordat al de warmte eruit vliegt. Waar zijn je manieren?’

Met tegenzin duwde James tegen de deur, tot deze in het slot klikte. Achter hem schraapten en rammelden de twee stoeltjes, toen Lily en Scorpius erop gingen zitten.

‘Ik heb precies wat moois voor jullie twee,’ zei Vilder, aan het eind van een zucht, alsof hij al jaren op dit moment had gewacht. Met een verrassende fijngevoeligheid reikte hij omlaag en trok een lade open in het midden van zijn bureau. ‘Een groot man is hij, Directeur Degout. Een groot man inderdaad. Maar hij is niet het eerste Schoolhoofd die echt het belang van discipline inzag. Er was ooit eens een Directrice... een vrouw met verrassende talenten en bewonderenswaardige overtuigingen...’

Terwijl Vilder sprak, trok hij een paar veren uit de lade en onderzocht ze kritisch. De veren waren zwart en zagen er dof en vet uit. De punten waren door de tand

des tijds vergeeld, vuil en aan het eind was verontrustend roodbruin. Zonder van de veren op te kijken, liep Vilder rondom zijn bureau, de zittende leerlingen benaderend.

‘In de goeie ouwe tijd,’ zei hij zachtjes, bijna tegen zichzelf, ‘hadden we duimschroeven en afranselen. Ik dacht, dat ik afstraffen kende. Maar de Directrice toonde me de *subtiele* manier van discipline. Soms, spreekt de zachtste stem het hardst. Soms, snijden de mildste regels het diepst...’

Vilder zuchtte bedroeft, mijmerend over het verleden. Uiteindelijk keek hij weer neer op de leerlingen. ‘Ik heb een hele tijd een portret van haar naast mijn bureau opgehangen gehad. Ik moest hem weghalen. *Sommige* mensen vonden het een beetje... *incorrect.*’ Tegen die tijd was zij tenslotte gevangengenomen, hoe onrechtvaardig ook. Ze stief daar, in Azkaban.’

Vilder staarde langdurig naar een lichte vlek op de muur. James kreeg het ongemakkelijke idee, dat de man tranen in zijn ogen kreeg. Hij deed geen moeite ze weg te vegen.

Uiteindelijk snoof hij nadrukkelijk, draaide zich om en hield de veren omhoog. ‘Maar op een zekere manier leeft ze voort. Deze waren eens van haar, achtergelaten na haar abrupte verdwijnen. Ik eiste ze, natuurlijk, op, wetend, dat er een dag zou komen waarop ze hun waarde weer zouden kunnen bewijzen. Kijk eens mijn jonge juffouw...’ Met een stijve buiging en een mistige blik in zijn ogen, gaf hij een van de veren behoedzaam aan Lily. Zij nam hem in groot wantrouwen aan, hem vastgrijpend tussen haar duim en wijsvinger.

Vilder knikte waarderend en bood daarna Scorpius de andere veer aan. Ondanks de warmte van de kamer bemerkte James een plotse koude in zijn maag.

‘Strafwerk, mijn schatjes,’ verkondigde Vilder zich wegdraaiend. Hij pakte zijn stok uit de hoek, wees ermee naar Lily en Scorpius en zwaaide ermee. ‘*Exorier!*’ spooog hij fanatiek. Met een plof verschenen er een grote stapel blanco perkamenten voor de zittende leerlingen.

Vilder liet trots zijn stok zakken en krabbelde over zijn kin. ‘Eens even denken. Wat denken jullie van “Ik... zal... me... niet... inlaten... met... herrieschoppers”. Ja,’ knikte hij, met vernauwde ogen naar James kijkend. ‘Ik denk, dat dat wel passend is. Honderd keer, als u wilt. Dat betekent *tweehonderd* keer voor jou, schatje, omdat je het deel van je broer moet overnemen. De ochtendlessen zijn over nauwelijks een uur. Als het je niet lukt in die tijd, dan kom je vanavond terug, om er nog honderd extra te doen.’

Scorpius rolde geïrriteerd met zijn ogen. ‘Goed,’ zuchtte hij. ‘Inkt, alstublieft?’

‘O,’ glimlachte Vilder breed. ‘Inkt zal niet nodig zijn.’ Opeens schoot er een gedachte bij hem op. Hij boog zich dicht naar Lily. Een ogenblik later siste ze van pijn en trok haar hand terug. Geschrokken keek ze ernaar. Een kleine kras was op de achterkant van haar hand verschenen, waar bloed uit vloeide.

‘Het zal niet genezen,’ zei Vilder, nog altijd bemoedigend glimlachend, ‘tot je de hele zin geschreven hebt.’

‘Kijk,’ sprak James, naar voren stappend om tussen Vilder en Lily te gaan staan. ‘Ik ben degene, die verkeerd bezig is geweest. Zij niet. Ik ben degene, die deze regels zou moeten schrijven. Ze is maar een eerstejaars!’

‘*Ga...terug!*’ beval Vilder, zijn stem tot een hese brul verheffend. Hij legde zijn hand op James’ borst en duwde hem hard achteruit. ‘Jij blijft hier staan en kijkt, of ik verdubbel nu direct haar strafwerk. Begrepen?’

James voelde een bijna onbeheersbare aandrang de hand van de man van zijn borst te duwen. Hij wilde met zijn toverstok zwaaien en Vilder recht in zijn gezicht vervloeken. De gedachte hieraan deed zijn handen zich tot vuisten ballen. Achter Vilder keek Lily, alle kleur was uit haar gezicht getrokken en ze omklemde met een hand de andere, gewonde, hand.

Vilder boog zich dicht naar James en liet zijn wenkbrauwen zakken. ‘Je had je kans om terug naar je papppie te rennen, Potter. Nu is je enige optie, je onderwerpen. Of misschien denk je aan een duel?’ Hij hief zijn stoppelige kin, een gemene glimlach krulde rond zijn lippen. ‘In het verleden, zou die arme, ouwe snul Vilder geen schijn van kans hebben. Maar nu... zijn de dingen een beetje anders, is het niet?’

Hij ramde met zijn stok uitdagend op de vloer. Zonder zijn ogen van James af te nemen, deed hij een stap achteruit.

‘Schrijf!’ beval hij.

Lily schrok. Ze leunde over haar perkament, liet de veer in haar bloedende trillende hand nogmaals zakken en begon te schrijven. James luisterde, met zijn vuisten nog altijd trillend aan zijn zij, terwijl haar veer over het perkament kraste. Bloedrode woorden begonnen in haar hellende handschrift te glinsteren. Bloedrode krassen groeven zich magisch in de bleke huid van haar hand.

Toen de zin af was, trok zij haar hand weg van het perkament. Onmiddellijk begonnen de bloederige sneden uit haar huid weg te trekken, genezend terwijl James keek. Ze ademde rillend en keek naar hem op.

‘Het is wel goed,’ zei ze zachtjes. ‘Het duurt maar kort.’

‘Stilte!’ blafte Vilder, terugkerend naar zijn bureau en zakkend in zijn wankele stoel. ‘Jullie hebben vier en vijftig minuten. De tijd tikt door.’

Scorpius keek van James naar Lily, zijn lippen tot een dunne woedende streep open geperst. Hij begon te schrijven, snel, alsof pijn iets was waaraan hij gewend was.

Lily zag dit, leek hier kracht uit te putten, en boog weer over haar perkament. Twee veren krasten luidruchtig in het kleine kantoor.

James keek, woede borrelde in zijn borst op en klopte in zijn ooghoeken. Hij kon nauwelijks geloven dat dit gebeurde. Vilder had altijd een soort vaag komische tegenstander geleken, nooit een echte dreiging. Pas nu besepte James, dat de

wreedheid van de oude man alleen maar ingehouden was door zijn machteloosheid en de juiste oordelen van zijn meerderen.

Die dagen waren kennelijk voorbij.

Op dit moment maakte James zich geen zorgen meer om van Zweinstein gestuurd te worden. De veiligheid van zijn zuster was hem toevertrouwd en ondanks dat, had hij haar toegestaan om in de problemen te raken. Hij zou zijn ouders alles vertellen, als eerste, zodra deze beproeving voorbij was.

En op een of andere manier, zou hij Vilder dit betaald zetten.

8. Hinderlijke Degout

Terwijl de Zaterdagmorgenzon de dauw verdampte tot een mist, waren James, Scorpius en Roos over het terrein op weg naar de hut van Hagrid. De halfreus stond al buiten, opgewekt fluitend een stuk vers gekapt hout in een ruwe balk zegend. ‘k Dach dat we maar helemaal los moste gaan en nog ‘n paar kromgetrokke dwarsbalke vervange, as we toch bezig benne,’ verkondigde hij, James ter begroeting op zijn rug kloppend, terwijl de zaag uit zichzelf doorging, waarbij hij zaagsel over het natte gras verspreidde. ‘k Zie dat je zo goed ben as je woord, James, ‘k zie, asdat je ‘n paar extra hulpies meegenome heb. Môge Roosje, ... meneer Malfidus.’

Als altijd, koelde Hagrid’s stem af als hij Scorpius aansprak. Sommige dingen, wist James, waren moeilijker te vergeten dan andere, en het was algemeen bekend, dat Scorpius’ nu overleden grootvader Lucius, er eens voor gezorgd had, dat Hagrid voor een tijdje in Azkaban vast moest zitten. Ondanks dat, was Hagrid’s goede humeur en opgewekte stemming binnen een kwartier weer helemaal terug en spoedig hees hij de helblonde jongen het dak op en liet hem de fijnere kneepjes van het vasttimmeren van dakplankjes zien.

‘Heel goed, meneer Malfidus,’ knikte hij bemoedigend. ‘Je heb nogal ‘n oog voor detail. ‘k Zou die plankies met een liniaal niet rechter kenne maake. Wed ik.’

Scorpius knikte halfslachtig, maar James merkte, dat de jongen trots op zichzelf was.

Halverwege de ochtend was de Zon als een harde diamant opgestegen, de late herfstmorgen verwarmend en schijnend op een vrijwel nieuw dakdeel, de verse dakplaatjes in een onberispelijk roze kleurend tegen het matgrijze van de rest. De geur van zaagsel hing in de hut, vermengt met het knisperen van het haardvuur en de stoom van zwarte thee.

‘Nachtvlucht,’ Hagrid schudde zijn grote hoofd glimlachend, terwijl hij de thee inschonk. ‘Klinkt as iets, wat je Pa zou doen, zou die. Hoewel hij nooit ‘t lef zou hebbe om door m’n dak neer te storte.’

Hij zette giechelend de theepot op tafel.

Scorpius rekte zich uit naar een beker. ‘De Potters lijken inderdaad een gave te hebben om in de problemen te komen,’ zei hij opmerkzaam, een wenkbrauw naar James optrekkend. ‘En om anderen er in mee te trekken.’

Roos staarde serieus in beker, de thee erin heen en weer zwaaiend. ‘Hagrid,’ zei ze opeens, ‘Wat vindt jij ervan, dat meneer Vilder nu magische krachten toebedeeld gekregen heeft?’

Hagrid keek verrast op. ‘Magisch krachten?’ herhaalde hij, verward glimlachend. ‘Je ken ‘t niet hebbe over meneer Vilder. Nou, hij is... wel... Zie je, hij is ‘n...’ Hij pauzeerde, wild met zijn wenkbrauwen werkend, vechtend tegen de willoosheid van zijn lippen. ‘Hijs de... huismeester, dat ie is. Waar hep ie, euh, magie voor nodig?’

‘Iedereen weet, dat hij een Snul is, Hagrid,’ rolde Scorpius met zijn ogen. ‘Maar de Directeur heeft hem een magische stok gegeven. Die werkt, op de een of andere manier, op Degout’s eigen magie. En Vilder gaat er als een gek mee tekeer.’

‘Weerrl,’ zei Hagrid, ontspannen achterover leunend in zijn stoel, met een beker en een worstje in zijn enorme hand. ‘k Geloof nie, asdat daar kwaad in schuilt. Ik heb, toen ik dat niet moch, ook wel magie gebruikt. Had me toverstok in me paraplu verstopt, om ‘t geheim te houwe. ‘t Ouwe schoolhoofd, Perkamentus, wist d’r n’tuurlijk vanaf. Niks ontging hem, weet je. Gebruik ‘em vandaag de dag nog, hoewel ik niet denk, asdat ‘t ie nog verstopt mot worde.’ Hij knikte naar de roze paraplu, die tegen de muur naast de deur stond.

‘Dat weten we,’ zei Roos met een kleine glimlach. De roze paraplu was nogal moeilijk te missen. ‘Maar toch. Hoewel professor Perkamentus je toestond om magie te gebruiken, gaf hij Vilder nooit magisch krachten, toch? Ik had nooit gedacht, dat zoiets mogelijk was. Denk je, dat Degout gewoon een betere tovenaars is?’

Hagrid schoot zo abrupt op, dat zijn thee over zijn worstje klotste, en keek scherp naar Roos. ‘Albus Perkamentus was zonder enige twijfel de beste tovenaars die d’r ooit was. ‘t Is maar dat je weet, dattie magisch krachten aan een walnoot kon geve as ie d’r zin in had. D’r is niks, dat enige tovenaars die nu leeft, ken doen, dat Albus Perkamentus niet beter zou kenne. Donders, hij hep de helft van jullie spreuke in je leerboek uitgevonde!’

‘Natuurlijk,’ stemde Roos onmiddellijk in. ‘Je hebt gelijk. Dus waarom denk je, dat hij nooit zijn krachten met meneer Vilder deelde? En Directeur Degout dat wel doet?’

Hagrid zakte weer achteruit in zijn stoel, die luid kraakte. ‘Schoolhoofden benne verschillend, da’s al. Dat betekent niet, dat Directeur Degout ‘t verkeerd doet. ‘t Betekent alleenig, dattie dingen op z’n eige manier doet. Jullie hoeve daar je hoofd niet over te breke, geloof me. Gaat nou niet dezellufde foute make, die je ouwelui maakte. En niet maar een keer! Ze twijfelde altijd over de krachten die d’r ware. Naar mijn toekomme met wilde verhale over hoe pr’fessor Sneep ze op de huid zat en hoe Directeur Perkamentus zo dom kon zijn om ‘em te vertrouwe. As ze maar voor de helft wiste, wat ik wist...’

‘Je bedoelt, de helft, die je hen niet per ongeluk vertelde?’ mompelde James met een grijns.

‘Overdreve,’ verkondigde Hagrid, met een zwaai van zijn hand. ‘Je heb teveel van pr’fessor Remmington’s verhale geleze. Wel, as ze hier was en niet op vakantie, zou ze zelluf toegeve, asdat ‘meeste d’r van verzonne was, alleenig om ‘t verhaal interessant te make.’ Hij duwde zich dieper in zijn stoel en zuchtte verlangend. ‘Maar, tis waar, asdat de dinge, toen in die dage, anders ware en dat komp veelal door Directeur Perkamentus. Hij was ‘n grote man, en laat niemand je iets anders vertelle.’

James merkte opeens, dat hij op een ongemakkelijke manier aan professor Porchascathan moest denken. Hij besepte, dat zijn vader, Harry, niet de enige persoon was, die behoorlijk van slag zou zijn over het bestaan van de vage dubbelganger van Albus Perkamentus.

‘Vertel ons eens over hem, Hagrid,’ zei hij. ‘Had professor Perkamentus nog, euh, geheimen? Jij zou dat net zo goed weten als een ander, is het niet?’

James had half verwacht, dat Hagrid zich zou ergeren aan de vraag, maar de grote man haalde slechts zijn schouders op en staarde uit het raam. ‘‘k Denk, dat iedereen wel geheime hep,’ zei hij. ‘En de grootste van ons allen, hep de grootste geheime van al. ‘k heb nooit ergegens me neus in gestoke, n’tuurlijk, maar ik ken je dit vertelle: al die verhale, die sinds zijn dood verteld benne over Directeur Perkamentus – helemaal de troep geschreve door die verschrikkelijke Rita Pulpers – is niks meer dan rommel. Hij ken z’n geheime gehad hebbe, en hij ken in z’n jeugd dinge gedaan hebbe waar ie spijt van had. Maar da’s niks vergeleke met al ‘t goeie dat ie in ‘t algemeen dee. Kijk, toen ie nog een jonge knul was, duelleerde en versloeg pr’fessor Perkamentus de beruchte Gellert Grindewald, die ooit z’n beste maatje was, voordat Grindewald de donkere kant opging. Dat vraag meer dan kracht, weet je. Dat is ‘n sterk karakter, dat ‘t is, vechte met iemand, die eens as ‘n broer voor je was!’

Hagrid viel stil en staarde doordringend naar het raam. Het vuur kraakte vrolijk. Trife snuffelde bij Hagrid’s voeten en rekte zich uit. Buiten klonken verre stemmen, genietend van een ongebruikelijk warme Zaterdagochtend.

‘Een grote man,’ zei Hagrid opnieuw, hoofdschuddend, alsof hij uit een trance kwam. Hij nipte aan zijn thee. ‘Weet je, d’r benne d’r, die ‘t nieuws asdat ie dood was, niet geloofde. Zeien, dat ‘t niet mogelijk was, helemaal op de manier waarop ‘t gebeurde. Stom, n’tuurlijk, maar das ‘t soort van legende, die Albus Perkamentus was.’

‘Zellufs bij z’n begravenis, waren d’r, die weigerde te gelove, asdat ‘t voorbij was, weigerde toe te geve an d’r eige, asdat d’r ook maar ‘n lichaam in de crypte was. ‘t Most een truc weze, of ‘n vergissing, of ‘n soort van ingewikkeld plan. Zellufs vandaag de dag...’ Hij pauzeerde en bekeek de drap in zijn theebeker. Met een zachter stem ging hij door, ‘Zellufs vandaag de dag, benne d’r mense, die denke, dat Albus Perkamentus nog steeds ereges is, wachtend, kijkend, gewoon z’n tijd afwachtend, werekend an z’n laatste meesterplan. En as de tijd er klaar voor is, as ‘t perfecte ogenblik d’r is... nou, dan laat ie zich weer zien.’ Hij knikte bij zichzelf en slaakte en diepe zucht. ‘Dan laat ie zich weer zien, en maakt alles op de manier asdat ie mot zijn.’

Hij schudde zich nogmaals en keek naar de leerlingen die rond zijn tafel zaten. ‘Maar da’s n’tuurlijk dwaas. Zellufs grote mannen gaan dood, en as ze dat doen... nou, dan komme ze niet terug.’

James knikte langzaam, nadrukkelijk. Hij wist dit. Hij wist dit heel goed.

Tijdens het ontbijt de volgende Donderdag, net toen de eerste vorst de ramen bedekte en het vuur in de Grote Zaal hoog opgestookt was tegen de sluipende koude, kwam Nobby terug. Hij landde klungelig op de tafel en kwam bijna in James’ pap terecht, er ongebruikelijk jammerlijk en uitgeput uitzierend.

‘Dat moet een behoorlijke reis geweest zijn,’ merkte Roos, haar beker pompoensap neerzettend, verrast op.

James rekte zich uit naar Nobby’s poot en knoopte een stapeltje perkament, dat daaromheen vastzat, los. ‘Zal ook wel tijd worden. Ik heb al een dikke brief klaarleggen om terug te sturen. Wacht maar tot Pap en Mam horen, wat er zich hier afspeelt.’

Hij maakte de brief helemaal van Nobby’s poot los en pauzeerde toen, er in zijn hand naar fronsend.

‘Wat?’ vroeg Ralph zachtjes. ‘Denk je, dat we tot later moeten wachten om ze te lezen?’

‘Heeft geen zin,’ mompelde Scorpius, dicht naar James buigend en starend naar de brieven. ‘Kijk.’

Hij nam de brieven uit James’ hand en hield ze omhoog. Lily, Roos en Ralph bogen zich er naar toe.

‘Dat zijn *onze* brieven!’ siste Roos verrast. Ze keek gealarmeerd naar de anderen. ‘Degene, die we naar mijn ouders en Oom Harry stuurden! Ze zijn ongeopend teruggekomen! Wat is hier aan de hand?’

James draaide zich om, om naar de Hoofdtafel te kijken. Directeur Degout zat in het midden, etend noch drinkend, zoals gewoonlijk. Het was moeilijk voor James om van zover weg te zien (helemaal zonder zijn gehate bril), maar het Schoolhoofd leek hem bijna aan te kijken. Na een ogenblik, stond de oude grijze tovenaars op en tikte met zijn toverstok op zijn lege bokaal. Het gebabbel van de stemmen stief weg, toen iedereen zich naar de Hoofdtafel draaide.

‘Sommigen van jullie hebben gemerkt,’ verkondigde Directeur Degout rustig, met zijn diepe stem die door de zaal galmde, ‘dat er enkele veranderingen zijn over de schoolpost. Vanwege de huidige druk geplaatst op de Eed van geheimhouding, zijn er extreme maatregelen getroffen, om zeker te zijn van de voortdurende veiligheid van de magische wereld. Voor voorlopig, zal er geen ongeoorloofde post in of uit toegestaan worden, zonder de goedkeuring en akkoord verklaring van de schoolleiding.’

Een golf van gefluister rolde door de ruimte bij deze nogal ongelooflijke verandering. Roos keek James ongemakkelijk aan.

‘Rustig, leerlingen,’ ging Directeur Degout, met stemverheffing, verder. ‘Er is geen reden om u zorgen te maken. Als u zich met uw familie in contact wilt stellen, kunt u dat op elk moment doen. Er wordt alleen van u verwacht, dat u dit doet via mij, of via professor Valentin. Als wij instemmen met uw schrijven, zal dit zonder vertraging verzonden worden via de vloot van speciaal betoverde uilen welke momenteel in onze dienst zijn. Helaas zullen uw eigen uilen, of die van school in de Uilenvleugel, eenvoudigweg eindeloos rond de school cirkelen, en niet in staat zijn de tijdelijke grenzen te doorbreken.’

James rekte zich uit naar Nobby en streelde hem over zijn verfromfaaide rug. ‘Sorry, vriendje,’ fluisterde hij. ‘Ik wist niet waar ik je op af stuurde.’

‘Dat kunnen ze niet maken,’ fluisterde Roos, in haar wiek geschoten. ‘Het... het is niet legaal!’

Scorpius fronste naar de Hoofdtafel. ‘Dit is geen nieuwe regel,’ mompelde hij. ‘Ik wed, dat die grens er al weken is. Hij vertelt het nu pas, omdat de mensen vragen beginnen te stellen.’

‘Maar, waarom?’ schudde Ralph zijn hoofd. ‘Maken ze zich echt zorgen, dat de hele magische wereld opengetrokken zal worden door een verdwaalde uil?’

James schudde zijn hoofd. 'Gasten als Degout geven niets om de veiligheid van de magische wereld. Ze geven alleen om macht. Hij stopt de post, alleen omdat hij dat kan.'

'Of, misschien,' zei Lily heel zachtjes, 'probeert hij zijn geheimen veilig te stellen?'

Scorpius keek Lily scherp aan. 'Bedoel je, dat Degout de post tegenhoudt om te voorkomen dat wij de zaken aan onze ouders doorgeven?'

James huiverde. Die gedachte was bijna te schokkend om te overwegen. Naast hem, haalde Lily langzaam haar schouders op.

Later die middag, vingen Roos en James professor Valentin buiten zijn kantoor op.

'Ja, leerlingen,' zei hij, zijn enorme, met badges overladen velourse tas tot aan zijn nek omklemmend en de deur van zijn kantoor met de tik van zijn toverstok sluitend.

'We willen iets vragen over de post, professor,' zei Roos, met de kleine dikke professor mee op lopend. 'We hebben een paar brieven, die naar ons teruggekomen zijn. We hoopten, dat u ze misschien kunt...'

'Stempel ze gewoon af,' voegde James haastig toe. 'Of wat u dan ook moet doen om ze gewoon, u weet wel, ze op te sturen.'

'Een noodzakelijke maatregel, neem ik aan,' zuchtte professor Valentin bruusk. 'Persoonlijk denk ik, dat een paar verdwaalde uilen, strategisch de Dreuzelwereld in gesluisd, een uitstekende manier zou zijn om het nieuws voorzichtig bij hen bekend te maken. Strategie en matigheid, dat is waar dit om vraagt! Niets zoals dat fiasco aan de andere kant van de vijver. Toch, de mars naar vooruitgang is altijd heuvelop, en gelijkheid is als een ei, het beste, euh, langzaam gebroken.' Al lopend leek hij dit vergelijk kritisch te overwegen, dan schudde hij zijn hoofd. 'Laat het zijn wat het is, de Directeur heeft groot gelijk, inderdaad, groot gelijk. We kunnen niet toestaan, dat de dingen verder uit de hand lopen. Dit moet behoedzaam behandeld worden. Dus! Waar zijn uw brieven?'

Roos keek snel omhoog naar de professor en dan naar James. 'We, euh, hebben ze niet bij ons. We vroegen het ons alleen af... wat is er voor nodig?'

'U hield voor dat het nogal dringend was,' fronste professor Valentin, toen ze een hoek omsloegen. 'Breng ze naar me toe, dan kijk ik ze na en stuur ze direct weg. Het is niet zo, dat er een op dit moment een meterslange rij staat.'

'Ze liggen in onze slaapkamers,' antwoordde James armzalig. 'Maar, euh, u moet ze inkijken?'

Valentin knikte nadrukkelijk. 'Maar, natuurlijk! Daar gaat het om. Puur een formaliteit verzeker ik u,' legde hij uit, 'ik verafschuw het schenden van de privacy, natuurlijk, maar wanhopige tijden vragen om wanhopige maatregelen en al dat soort dingen. Het Schoolhoofd wil er zeker van zijn, dat er geen overduidelijke belastende spullen of opmerkingen in de verkeerde handen vallen. Nadenkend, zeker, als niet ook een beetje, *absoluut*. Vrede ten koste van alles, niet?' Hij tilde zijn tas op en wees

met zijn gezicht naar een overheersende badge aan het eind. *VREDE TEN KOSTE VAN ALLES!* flitste het in rode letters.

James knikte bedrukt.

Roos sprak. 'We brengen ze morgen langs bij uw klaslokaal. Toch, James?'

'Tuurlijk doen we dat,' murmelde James.

Professor Valentin fronste vaag naar hen. 'Nou. Dat is prima, denk ik. Goedenavond dan, juffrouw Wemel, meneer Potter.'

Ze wachtten tot de professor zonder hen doorliep en hij een hoek omsloeg. Dan, zonder een woord te zeggen, renden ze de trap af en door de openstaande deuren van de Ontvangst Hal.

De lucht was laag en staalgrijs, vol met wolken en kennelijk zwaar van sneeuw. De wind blies over het meer, het oppervlak opzwevend tot lange, ijzerkleurige brandingen. De golven sloegen tegen de steiger, mist sproeiend over Scorpius, Lily en Ralph, die er stonden te wachten, de schouders gebogen onder hun zware mantels.

'Al iets gehoord van Daan en Nastasia?' vroeg James, toen Roos en hij zich snel bij hen voegde.

Ik heb via de Scherf contact met Daan gehad,' zei Ralph. 'Ze komen ons hier over een paar minuten halen. De Experimentele Communicatie Club komt vandaag vroeg bij elkaar in de een of andere super geheime locatie, dus ze hebben bijzondere toestemming om ons op te halen.'

James tilde zijn hoofd verstoord op. 'Ze kunnen ons niet gewoon buiten de Verdwijnkast opwachten, als we eenmaal op Alma Aleron zijn?'

Ralph schouderchokte en gooide een homp oud brood in de golven. Een lange reusachtige tentakel kwam naar het oppervlak, betastte het brood en draaide zich er omheen, het omlaag trekkend. 'Daan deed er heel vreemd over toen ik hem erover sprak, alsof hij bang was om er teveel over te zeggen. Kanselier Franklin was van plan hun beiden te verbieden om nog ooit het terrein te verlaten, maar Daan's afdelingshoofd wist hem over te halen om het niet zover te laten komen.'

'Goeie ouwe professor Klaverhoef,' verzuchtte James. 'Soms denk ik, dat het geweldig is om een Zombie te zijn.'

'Soms? Niets, soms,' verklaarde een stem achter hem. James keek achterom en zag Daan over de steiger naar hem toe klossen, met Nastasia dicht bij hem. 'Rondsluipen is bijna de belangrijkste Zombiedeugd,' ging de blonde jongen door. 'Maar toch, de Jersey Duivel moest bijna iedere truc uit het Zombiehandboek gebruiken om ons uit die te halen.'

'Ik was slechts een onschuldige toeschouwer,' voegde Nastasia toe, gedwee met haar ogen knipperend. 'Wij Pixies houden er niet van om die troef te spelen, maar het werkt als een jekko. Ik werd streng toegesproken door Moeder Newt en een week lang ketels reinigen, maar meh.' Ze haalde haar schouders op en keek over de

slaande golven. James probeerde haar aan te kijken, sinds ze hem beloofd had alles te vertellen over haar slangengeheim, had hij geen ogenblik met haar alleen gehad. Hij hoopte haar na de discussie vandaag apart te spreken te krijgen.

‘Dus, hoe gaat het met Ex-Comm?’ vroeg Ralph nieuwsgierig. ‘Waarom moest je ons hier ontmoeten?’

Daan keek heimelijk in het rond. ‘Super geheim spul. Voor selectief gezelschap. Ik zou het je wel vertellen, maar dan moet ik je vermoorden.’

‘Goed, goed,’ zei James, met rollende ogen.

‘Ze lezen onze post,’ begon Roos, direct de koe bij de hoorns vattend.

‘Ze *lezen* die?’ herhaalde Daan. ‘Dat mogen ze niet, toch?’

James keek donker. ‘Wanhopige tijden vragen om wanhopige maatregelen,’ zei hij, professor Valentin herhalend. ‘Vrede tot elke prijs! Bah! Valentin gaat erin mee, omdat hij een bal gehakt is, maar Degout houdt beslist om zijn eigen redenen de communicatie op een laag pitje. Misschien heeft Lily gelijk, en probeert hij te voorkomen, dat we contact met onze ouders maken.’

Daan kantelde nadenkend zijn hoofd. ‘Ik kan jullie brieven mee naar Alma Aleron nemen en ze daar op de post doen, denk ik.’

‘Heb ik al aan gedacht,’ zei Scorpius hoofdschuddend. ‘Uilen vliegen niet over oceanen, weet je nog?’

‘Wij gebruiken duiven,’ corrigeerde Nastasia hooghartig, ‘die vliegen *totaal* over oceanen.’

Toen de anderen bij elkaar kropen liet James zich tussen Lily en Ralph aan het eind van de steiger zakken. ‘Het is een goed idee, maar het zou te lang duren. We moeten op een of andere manier in contact met mijn ouders - *en* oom Ron en Tante Hermelien - komen,’ voegde hij toe, ‘en wel spoedig. Hoe langer we wachten, hoe griezeliger het wordt.’

‘Vilder misbruikt zijn magie volledig!’ onderbrak Lily, zich wendend naar Daan. ‘Hij is een Snulbullebak met die grote toverstok van ‘em, dankzij Degout! Hij heeft iedereen doosbang gemaakt, nu hij hen kan pakken en op iedere manier, die hij wil, mag straffen!’ Ze wreef onbewust over haar hand, waar een boze rode striem nog altijd een kras in haar huid vormde.

‘Vilder, totaal opgeladen, is inderdaad serieus slecht nieuws,’ fluisterde Daan met verbazing. ‘Wie heeft hij nog meer te pakken gekregen?’

Ralph snoof. ‘Wie weet? Het is een nieuwe regel, dat niemand het over zijn straf mag hebben,’ zei hij met een harde toon in zijn stem. ‘Het is blijkbaar een privéding. Maar wat het doet, is iedereen’s verbeelding op hol laten slaan. En dan is er Vilder, altijd rondsluipend door de gangen, gewoon op zoek om zijn gevreesde straffen uit te kunnen delen, rammend met die stok van hem, zodat we nooit vergeten wat hij kan doen.’

‘De hele school voelt het,’ beaamde James.

Er was een stilte, toen de wind over de steiger trok en de golven tegen zijn steunpalen sloegen. Toen hij wegviel, sprak Lily, van onderwerp veranderend, ‘Ik vraag me iets af.’

‘Wat dan?’ vroeg Roos opzij kijkend.

‘Toen die afschuwelijke waterige vrouw verscheen...’ zei Lily bedachtzaam, nog steeds kijkend naar de golven. ‘Net voordat ze me greep, haalde ze naar Foppe uit. Weet je nog?’

Scorpius knikte. ‘Eigen schuld van die kleine Imp.’

Lily keek in het rond. ‘Heeft iemand Foppe sindsdien nog gezien?’

James fronste, hard nadenkend. Hij keek naar Ralph en dan naar de anderen. ‘Nee, ik kan niet zeggen, dat ik dat eigenlijk heb. Iemand van jullie?’

Scorpius en Ralph schudden hun hoofd.

‘Ik ook niet,’ bekende Roos. ‘Denken jullie, dat zoiets feitelijk mogelijk is? Zou die waterige vrouw echt...’

‘Je kunt een klopgeest niet vermoorden,’ zei Nastasia zakelijk. ‘Om te beginnen, leven ze niet eens.’

Lily keek opnieuw ernstig naar de anderen. ‘Hoe dan ook, Foppe lijkt weg te zijn. Als hij echt, op een of andere manier, door dat ding weggevaagd is...’

‘Is dat bewijs, dat iets echt gebeurd is,’ knikte James. ‘Het is niet langer meer alleen maar ons woord.’

‘Maar,’ Scorpius schudde ferm zijn hoofd, ‘wie - of wat - was die vrouw? Waar kwam ze vandaan? Hoe kwam ze in Zweinstein?’

James keek ondoorgroendelijk naar Daan. ‘Het was, de Vrouwe van het Meer,’ verklaarde hij. ‘Ze reist door het water. Ik heb het zelf gezien! Ze kan door leidingen, meren en zelfs oceanen. Zolang als er waterkranen zijn, kan zij erin.’

Roos keek James, terwijl hij sprak, strak aan. Uiteindelijk zei ze, ‘Ben je daar helemaal zeker van, James?’

‘Zo zeker als ik kan zijn,’ bevestigde James. ‘Ik heb nog nooit echt haar gezicht gezien. Maar het is logisch, denk je niet?’

Roos haalde nerveus haar schouders op. ‘Misschien. Ik denk het.’

Ralph staarde naar haar. ‘Heb je een ander idee, Roos?’

Roos haalde opnieuw haar schouders op, zijn blik ontwijkend.

Scorpius rolde met zijn ogen. ‘Oké, laten we er niet omheen draaien. We denken allemaal hetzelfde.’

‘Wat?’ zei James, die een rood hoofd kreeg.

‘Denk een ogenblikje na, Potter,’ porde Scorpius hem. ‘De water-vrouw, noemde Lily bij naam. Ze zei, dat ze haar gemist had. En toen probeerde ze er met haar vandoor te gaan. Doet je dat niet aan iemand denken?’

James schudde koppig zijn hoofd. ‘Nee! Ik heb geen flauw benul waar je naartoe wilt -’

‘Petra,’ antwoordde Lily zacht, besef daagde bij haar.

James keek sprakeloos naar zijn zusje. Haar ogen waren opengesperd en nadenkend, bijna griezelig kalm. Uiteindelijk keek ze hem aan. ‘Petra nam me al eens eerder mee. Weet je nog? Ze toverde me uit het publiek, tijdens het optreden van je, in je tweede jaar. Ze wilde me in de Geheime kamer opofferen, om haar moeder en vader terug te krijgen.’

‘Lily, dat was niet echt Petra,’ drong James zenuwachtig aan. ‘Ze was onder de invloed van het laatste stukje van de essentie van Voldemort. Maar ze vocht terug! Ze overwon het en redde je aan het eind.’

‘Mogelijk heeft ze daar nu spijt van,’ reageerde Lily. ‘Misschien wil ze een nieuwe kans.’

‘Dat *was* Petra niet,’ verklaarde James stemverheffend. Plotseling, als tegenwerping van dit argument, gleed er een herinnering in zijn gedachten: de stem van de griezelige vrouw, had op zijn eerste avond vanuit het donker tot hem gesproken. Zijn vader, kijkend op de Sluipwegwijzer, was getuige geweest van deze ontmoeting. *Het was Petra, jongen*, had hij gezegd, *Petra Morgenster...*

‘Petra de Bloedlijn,’ bekende Ralph zacht. ‘Ze kan Voldemort’s stem overwonnen hebben, maar die is niet zomaar weg. Dat is voor altijd bij haar. Uiteindelijk, waarschijnlijk...’ Hij haalde kort zijn schouders op, onwillig om door te gaan.

‘En, ze is krachtig,’ voegde Daan ernstig toe. ‘Zij en Issy samen. Tezamen zijn ze op een of andere manier krachtiger dan Merlijn. Hij kon ze niet stoppen.’

James had het gevoel dat hij viel, vallend in de diepte van het meer onder hem. Koude sloeg van alle kanten om hem heen. ‘Lot Zusters,’ zei hij bij zichzelf. ‘Zo noemde ze hen. De Vrouwe van het Meer, Judith... ze noemde Petra en Issy... haar Lot Zusters.’

‘Je bedoelt,’ vroeg Roos voorzichtig, ‘dat ze misschien een en dezelfde zijn?’

‘Dat is helemaal niet logisch,’ zei Ralph hoofdschuddend.

Maar James was daar niet zeker van. Opeens voelde hij zich minder zeker, dan ooit in zijn leven.

‘Niets hiervan verandert iets,’ zei Daan beslist. ‘Onze eerste taak is nog steeds, om in contact komen met je ouders en hun hulp te vragen, om de boel op orde te krijgen.’

‘Heb je niet nog een neef hier?’ meldde Nastasia. ‘Misschien kun je hem op een of andere manier als ezel gebruiken, om een geheim bericht mee te smokkelen, als hij naar huis schrijft. Hij zal geen achterdocht oproepen, toch?’

‘Louis is inderdaad een ezel,’ mompelde Roos. ‘En hij wekt net zoveel achterdocht op als een Flubberwurm. Maar er is altijd een mogelijkheid, dat ze de geheime boodschap ontdekken wanneer ze de brief inspecteren. We hebben iets nodig, dat op zeker doorgaat.’

Toen er een idee bij hem opkwam, ging James opeens rechtop zitten. ‘Iets, dat opzeker doorgaat,’ herhaalde hij, nadenkend zijn ogen dichtknijpend. ‘Iets, dat niet onderschep kan worden...’

‘Gaat je er een lichtje op daar, James?’ vroeg Daan.

‘Zou kunnen,’ knikte James, ‘maar het is riskant. Helemaal met Vilder, die op oorlogspad is. En, we hebben hulp nodig.’

Scorpius hief zijn hoofd sceptisch op. ‘Hulp van wie?’

James keek om naar hem. Gedachten raceten door zijn hoofd. ‘Het hele Nacht Zwerkbalgenuootschap.’

‘O,’ grijnsde Scorpius sarcastisch, ‘alleen dat? Ik ga er gelijk voor zorgen. Je weet toch, dat Lubbermans de hele boel afgeblazen heeft, niet?’

‘Roos, Ralph en ik gaan wel met professor Lubbermans praten,’ antwoordde James. ‘Hij zal niet bij de kliek zitten van Degout en zijn nieuwe regels.’

Roos keek hen scherp aan. ‘Ga je ons nog iets vertellen van dit idee van je?’

James schudde zijn hoofd. ‘Laat me eerst de details uitwerken. Scorpius, eens zien of je alle teams om middernacht op het Zwerkbalveld kunt krijgen. Zeg ze, dat het is om Degout te ondermijnen. Roos en Ralph, we moeten vanavond na het eten professor Lubbermans te pakken zien te krijgen.’

‘En wat kan ik doen?’ vroeg Lily schril, pruilend naar hem. ‘Ik wil ook iets doen!’

‘Deze keer niets, zusje,’ zei James ferm. ‘En dit staat niet ter discussie. Als Vilder je nog een keer straft voor iets dat ik gedaan heb, dan zweer ik, dat ik hem naar het Stenen Tijdperk vervloek.’

‘Met mij naast je,’ beaamde Ralph vurig.

‘Ik weet niet, wat er zich in je hoofd afspeelt,’ zei Daan, James de eerste echte glimlach gevend die hij in weken gezien had. ‘Maar ik ben er nu al gek op. Ik zou het voor alle mosterd in Nieuw Amsterdam niet willen missen. Voor nu echter, kunnen we beter terug gaan naar het Aleron. Ex-Comm begint vandaag vroeg.’

Met het opheffen van de bijeenkomst, begon de groep terug naar het kasteel te lopen. Terwijl ze voortgingen, begon er een koude miezerregen, opgejaagd door de wind, als zandkorrels in hun gezicht te prikken. James liet zich naar de achterkant van de groep zakken, om naast Nastasia terecht te komen.

'Jij en ik,' zei hij zonder zijn mond te bewegen, en tijdens het lopen naar de grond starend. 'Vannacht, als alles voorbij is. Je beloofde me om alles te vertellen.'

'Ik weet het,' mompelde ze kortaf.

'Ik heb me aan mijn deel van de afspraak gehouden,' ging hij door. 'Ik heb niemand iets verteld. Houd jij je aan jouw deel.'

Ze keek hem van opzij scherp aan, haar ogen donker, bijna glinsterend van woede. Dan, met een griezelige snelheid, veranderde haar gezicht. Ze leunde in de sterker wordende regen, dicht naar hem toe, haar schouder tegen de zijne gedrukt. Ze zuchtte diep, huiverend. Bijna zonder er bij na te denken, sloeg James zijn arm om haar heen. Ze leunde erin, hem toestaand haar te ondersteunen.

Daan liep voor hen uit, zijn schouders in de regen gebogen, gelukkig merkte hij niets op.

'Hij is volslagen gestoord,' schudde James zijn hoofd, toen hij, Ralph en Roos een paar uur later de trappen naar professor Lubbermans' kamer opklommen. 'Experimentele Communicatie was helemaal niet vroeg. Daan wilde ons laten zien, hoe hij de Verdwijnkast in de maling kon nemen, om ons naar de kelders van de Administratie Zaal te verplaatsen.'

'Deed hij dat?' kreette Roos met zachte stem, duidelijk onder de indruk. 'Hoe is dat zelfs mogelijk? Dat vraagt een boel serieuze Technomanie!'

'Pah!' schamperde James. 'Jij begrijpt niet hoe Zombies denken. Waarom rommelig quantumspul als Technomanie gebruiken, als ze gewoon een goedkoop kunstje kunnen flikken?'

Ralph legde het uit, 'Daan plaatste een Hermesbezwering op de Alma Aleronverdwijnkast, deze verbindend met een zilveren munt, die hij in zijn zak heeft.'

'Dus wanneer hij de munt naar een andere locatie laat verdwijnen,' voegde James toe, ondanks alles glimlachend, 'stuurt de Hermesbezwering de Alma Aleronverdwijnkast met zijn inzittende, naar dezelfde plek.'

Roos sloot haar ogen om zich te concentreren. 'Maar dat... dat is... ' ze schudde verwonderd haar hoofd. 'Dat is donders briljant. Serieus. Dus, als hij de zilveren munt naar de kelders van de Administratie Zaal stuurt, gaat hun Verdwijnkast daar

ook heen. Wij stappen er aan deze kant in, en ploppen er, onder de bewaakte gebieden van het terrein, uit. Maar, merkt niemand, dat de Verdwijnkast weg is?’

‘Nastasia bedacht daar wat voor,’ antwoordde Ralph. ‘Ze verborgen een oude krat onder de Verdwijnkast, en spraken er een Visum Ineptiobezwering over uit. Wanneer de Kast verdwijnt, ziet iedereen de krat aan voor de Verdwijnkast, maar met een waarschuwing erop getimmerd.’

James hield zijn handen op, met zijn duimen en wijsvingers een lijstje makend. ‘Waarschuwing: Hondsdolle Nargel binnenin.’

Roos klakte met haar tong. ‘Dat hadden ze beter kunnen doen. Nargels worden niet hondsdol. Toch, het is doodgewoon briljant. Je hebt de kelders onderzocht, neem ik aan?’

‘Nee,’ zei James kort. ‘Geen tijd. Trouwens, geen van ons was er op voorbereid.’

‘En *dubbel* trouwens,’ onderbrak Ralph hem, ‘dat waren geen kelders zoals ik die ooit gezien heb. Leken meer catacomben, die tien meter hoog waren!’

‘En *driemaal* trouwens,’ zei Roos, hen tegenhoudend voor professor Lubbermans’ deur. ‘Wanneer jullie op weg gaan, om die Droge Laosaheks te vinden en wat dan ook te leren over het Morrigan Web, ga ik zó met jullie mee.’

Ralph keek haar verbaasd aan. ‘Je hebt een beetje een ongezond ding voor gevaar, is het niet, Roos?’

‘Ik heb nog nooit ondergrondse dwergenarchitectuur gezien,’ snoof ze. ‘Ik ben het nieuwsgierige soort, da’s al.’

James stapte langs haar en roffelde hard op de deur.

‘Niemand gaat waar dan ook heen,’ fluisterde hij, ‘totdat we bericht naar onze ouders kunnen sturen over wat er op Zweinstein aan de hand is. Laten we hopen, dat professor Lubbermans zich bij ons aansluit.’

Van achter de deur klonk geschuifel, gevolgd door het ratelen van een slot. Een moment later zwaaide de deur open en onthulde professor Lubbermans in zijn avondkleding: een ruime flanellen broek en een vest over zijn witte overhemd, tot aan de kraag dichtgeknoopt. Hij glimlachte naar de leerlingen, maar James dacht, dat er iets anders over het gezicht van de professor lag. Was het zorgen? Nerveusiteit?

‘James,’ zei hij joviaal, ‘Ralph, Roos. Wat kan ik voor jullie drie doen?’

‘Goedenavond, professor,’ begroette James hem. ‘We hopen, dat we even met u kunnen praten, euh, privé. Het gaat over... nou, u *weet* wel.’

De professor lachte flauwtjes, en opnieuw was er een ongebruikelijke breekbaarheid in. ‘Ik ben bang dat ik dat *niet* weet, eigenlijk. Maar, euh, natuurlijk. Ja, kom binnen. Ik wilde net... wel.’ Hij keek over zijn schouder zijn kamer in, alsof hij verwachtte, dat er iets op hem af kon springen. Na even, stapte hij stijf opzij en gebaarde hen binnen te komen.

De kamer was gemeubileerd met comfortabele stoelen, welke nogal gezellig bij elkaar stonden. Een groot schilderij, van een door zonlicht beschenen kas, die door een magere aap beheerd werd, besloeg het grootste deel van de muur boven de openhaard. De aap groef enthousiast in een bloempot ter grootte van een badkuip, zo nu en dan de bladrijke uitlopers van de plant erin, wegmeppend.

‘Thee, misschien?’ stelde professor Lubbermans voor, knikkend naar een dienblad met een vrolijk stomende theepot en kopjes. ‘Ik was net van plan mezelf een lekker kopje in te schenken. Ik zet er graag nog een beetje bij.’

‘Nee, dank u, professor,’ zei Roos, zich plaatsend op de doorgezakte bank. ‘We kunnen niet zo lang blijven. We willen u alleen spreken over alles wat er aan de hand is, en uw hulp met iets vragen.’

James opende zijn mond om het verder uit te leggen, maar de professor snoerde hem de mond. ‘Ik kan u verzekeren, juffrouw Wemel,’ zei hij, nogal overbodig luid. ‘Zoals ik u al eerder zei, uw S.L.I.J.M.B.A.L.werkstukken zijn prima in orde. U hebt jaren de tijd, om de aantekeningen, die ik u gegeven heb, uit het hoofd te leren. Kruidenkunde is een levenslange studie, weet u. Ik zal niet verwachten, dat u na de eerste paar maanden alles al weet.’

‘Dat is,’ zei James langzaam, ‘niet precies waar we het met u over wilde hebben, professor. Scorpius vertelde ons alles, maar maakt u zich geen zorgen, uw geheim is veilig bij ons. Trouwens, Roos hier, zegt, dat Rustucbulis niet zozeer illegaal is, als wel zeer gereguleerd.’

‘Heb geen angst,’ glimlachte professor Lubbermans, heet water gietend in zijn kopje. ‘Ik heb afgezien van die specifieke zoektocht. Het was een hobby, maar de glans is eraf. Interessant spul, Rustucbulis. Het zal echter niet op het examen voorkomen.’ Hij lachte flauw, niet overtuigend.

‘Ja,’ knikte James fronsend. ‘Nou, waar we werkelijk over willen praten, is over Nacht-’

Een harde klap onderbrak James, de rest van zijn woorden verdringend, toen het dienblad op de vloer viel, de kopjes erop versplinterden op de harde ondergrond.

‘O, lieve help,’ zei professor Lubbermans luid, omlaag naar de gebroken kopjes kijkend, met de stomende theepot nog in zijn hand. ‘Hoe onhandig van me.’

Hij keek omhoog naar James, ving zijn blik, en dan, langzaam, schudde hij zijn hoofd, zijn ogen indringend en waarschuwend.

‘Hier,’ zei Ralph, opstaand uit zijn stoel en zijn veel te grote toverstok pakkend. ‘Ik zal u daarmee helpen, professor.’

Met een paar snelle *Reparobezweringen*, werd het theeservies hersteld en op de tafel terug gezet. Tegen de tijd, dat deze taak volbracht was, stond iedereen met een toverstok in de hand, ongemakkelijk rondkijkend.

‘Goed, dan,’ knikte professor Lubbermans vriendelijk. ‘Dank u zeer voor uw hulp. Hoe onhandig, inderdaad. Ik hoop, dat ik al uw, euh, zorgen weg heb kunnen

nemen. En inderdaad, Nachtschade zal als onderwerp in het examen voorkomen. Geeft u dat alstublieft door aan de medeleerlingen. Ik zou niet willen, dat er iemand voorgetrokken werd. Voelt u vrij om, wanneer u maar wilt, weer aan te komen. Wanneer u maar wilt. Ja.'

James, Ralph en Roos merkten, dat ze met zachte hand in de richting van de deur geduwd werden. Even later stonden ze buiten in de gang, verward terug naar de professor kijkend.

'Nogmaals bedankt voor het bezoek,' zei professor Lubbermans, de glimlach vervaagde van zijn gezicht. 'Ik zie u morgen weer, verwacht ik. Bij Kruidenkunde. Misschien wilt u zo vriendelijk zijn om daarna te blijven, om mij te helpen een aantal Mandragora te verpotten. Ik weet, dat we dit pas zouden moeten doen aan het eind van het jaar, maar professor Hieraver heeft mij gevraagd om er een aantal eerder om te zetten. Ze kunnen behoorlijk *luidruchtig* zijn, weet u. Behoorlijk *lawaaierig*, inderdaad.'

Hij knikte betekenisvol, de glimlach was volledig van zijn gezicht verdwenen. Dan sloot hij nogal abrupt de deur. Deze hoorbaar op slot draaiend.

'Waar,' zei Roos zachtjes, 'ging *dat* helemaal over?'

'Ralph krabbelde zich op zijn achterhoofd. 'We hebben morgen helemaal geen Kruidenkunde. Toch?'

'Kom op,' zuchtte James. 'Deze hele tent is volslagen maf geworden. Ziet er naar uit, dat we vannacht uiteindelijk toch op onszelf aangewezen zijn.'

Ontevreden en bezorgd, gingen de drie op weg naar de hoofdtrappen.

Tegen middernacht was de lucht eindelijk wolkenvrij geworden, een heldere maansikkel en sterrenhemel onthullend. Een vroege winterkou had het gras bevroren, waardoor het zacht onder James' voeten kraakte, terwijl hij over het veld liep, op weg naar de mensen die daar al bij de middenstreep waren.

'Wat doet die koffer hier?' vroeg hij doordringend fluisterend, gebarend naar de Zwerkbalkoffer, die verlicht werd door het maanlicht.

'Je vroeg daarstraks zelf naar het gehele Zwerkbalgenootschap,' antwoordde Scorpius lijsig. 'Wat gaan we anders doen, Wiekels en Augers spelen? Die koffer gaat, waar het genootschap gaat.'

James wreef met een hand over zijn gezicht. 'We zijn hier niet om Zwerkbal te spelen,' verklaarde hij vermoeid, 'we zijn hier om een boodschap naar mijn vader te sturen!'

Het geluid van zacht babbelende stemmen steeg op in de nachtelijke lucht. James stak zijn handen op, om de aandacht te vragen. 'Kijk, jullie zijn net zo ongelukkig over hoe het nu gaat, als ik ben, nietwaar? Vilder, die rondloopt als een eenmans inquisiteur en Degout, die alle post van en naar school stil gelegd heeft!'

'Hij heeft het niet stilgelegd,' merkte Nico Buitendag op. 'Hij houdt gewoon de touwtjes strak in handen erover.'

'Jep,' kaatste Herman Potsdam terug, 'door het verdorie allemaal te lezen!'

Nog een golf van gebabbel steeg als reactie uit de menigte op.

'Koppen dicht, allemaal,' riep Daan hees, zich naast James plaatsend. 'Echt, dit is het spul van een dictator. Degout zou deze bijeenkomst waarschijnlijk een ondermijnende daad noemen, en als hij ons te pakken kan krijgen, allemaal in de kerkers gooien.'

Fien Hoogstra stak haar hand in de lucht. 'Ik weet niet wat de rest van jullie ervan vindt, zei ze, 'maar ik dacht, dat dit genootschap over Zwerkbal ging. Ik zit er niet op te wachten, om door Vilder in m'n kraag gepakt te worden. Hij is volslagen gek geworden.'

'Vooruit, James,' riep Albus, met zijn handen rond zijn mond gekomt. 'Wat is de bedoeling? De rest van de leerkrachten laten Vilder niet voor eeuwig zijn gang gaan. Degout kan dan de directeur zijn, maar Anderling en Lubbermans hebben voor hetere vuren gestaan. Zij kunnen dat beter bestrijden, dan wij dat kunnen.'

Hierbij, stapte een lang figuur tussen James en Daan in, waardoor de verzamelde Nacht Zwerkbalspelers geschrokken ineen krompen. James keek op en was verrast om professor Lubbermans te zien, zijn gezicht in de schaduw van een grote capuchon.

'Jullie zouden allemaal in je bed moeten liggen,' zei hij streng. 'Nacht Zwerkbal is afgezegd. Jullie hebben er geen idee van, wat jullie riskeren door hier te zijn.'

'Dit is waar we u eerder over wilden spreken, professor,' siste James. 'We wilden het niet achter uw rug om doen. We wilden u hulp!'

Professor Lubbermans keek omlaag naar hem, zijn gezicht ernstig onder zijn capuchon. 'James, jij van alle mensen zou de ernst van dit soort dingen moeten begrijpen. Als Vilder hier achterkomt...'

'Ik moet met mijn vader in contact komen,' onderbrak James. 'Ik moet hem vertellen wat er hier gebeurt. En er is meer! Ik kan u niet alles vertellen, maar toen we in Nieuw Amsterdam waren, toen liepen we tegen -'

Professor Lubbermans liet hem opeens zwijgen. Hij keek opzij naar de anderen op het veld. De meeste van hen waren in kleine groepjes nerveus aan het praten. Alleen Albus hield hen vanaf een afstand met vernauwde ogen in de gaten.

‘Jongens,’ fluisterde professor Lubbermans, James en Daan een paar passen wegleidend van de anderen. ‘De dingen zijn veel ernstiger dan jullie weten. Veel leerkrachten maken zich nog meer zorgen, dan jullie.’

‘Waarom, professor?’ vroeg James zachtjes. ‘Waarom houdt niemand Degout en Vilder tegen?’

‘Omdat Vilder door Degout gesteund wordt, en Degout wordt gesteund door het Ministerie,’ legde professor Lubbermans snel uit. ‘Iedereen, die tegen hen opkomt, blijft niet lang. Jullie hebben gemerkt, dat professor Remmington niet langer lesgeeft op Zweinstein.’

‘Ik dacht, dat ze gewoon op vakantie was?’ fronste James. ‘Dat is waarom die plaatsvervangende Tover Literatuurleerkracht er nog steeds is.’

‘Remmington is niet op vakantie. Ze wordt door de Wikenweegschaar ondervraagd over haar ondermijnende gedrag. Zij was de eerste om Degout uit te dagen over zijn nieuwe beleid, en dat deed ze luidruchtig. Binnen een week was ze van haar taak ontheven en voor ondervraging meegenomen naar Londen.’

‘Maar,’ sputterde Daan, ‘waarover?’

‘Maakt dat wat uit?’ antwoordde professor Lubbermans hulpeloos. ‘Ze heeft al eerder overhoop gelegen met het Ministerie, vanwege die boeken, die ze in de Dreuzelwereld publiceerde. Het zou voor Degout niet moeilijk zijn geweest, om nieuwe verdenkingen tegen haar op te werpen. En met haar uit de weg was hij vrij om haar functie te laten vervullen met iemand die zowel zeer loyaal aan hem, als aan het Ministerie is. Hadewych Borrewater is geen literatuurdocent. Ze is een ondersecretaresse van de Minster van magie zelf, ofschoon, een met een ongelukkige voorkeur voor... nou ja, *speciale soorten* van magische literatuur.’

James knikte verbitterd. ‘Ik heb de nieuwe lijst van te lezen boeken gezien. Ze laat ons de komende maanden starten met die stomme vampierserie van Pernilla Remora.’

Professor Lubbermans schudde afkeurend zijn hoofd. ‘Het punt is, dat Degout de mensen die hem ter discussie stellen, afvoert. En hij heeft *manieren* om erachter te komen wie er tegen hem is. Er zijn maar weinig plekken, waar veilig gesproken kan worden. Zelfs mijn kamers niet. *Dat* is waarom ik je vroeg mij morgen in de kassen te ontmoeten,’ voegde hij verbeterd toe. ‘De Mandragora’s zouden, als iemand mee zou luisteren, onze conversatie overstemmen. Ik zou je dan alles vertellen wat ik nu doe, omdat het veiliger zou zijn.’

‘Ik begrijp het niet,’ fluisterde Daan. ‘Waarom zoekt u zelf geen contact met James’ vader? Overduidelijk zou hij niet instemmen met wat hier gebeurd. Misschien kan hij de Schouwers er op een of andere manier bij betrekken, er ophef over maken, totdat iemand aan de top luistert.’

De professor schudde langzaam zijn hoofd. ‘Zoals ik al zei, meneer Wilstra, de dingen zijn veel ernstiger, dan u weet. Zelfs de docentencorrespondentie is niet veilig voor de inspectie van Degout. Hij beweert, dat het de verordening van het Ministerie

is, maar wij weten wel beter. Iedere openhaard van de leerkrachten wordt in de gaten gehouden. Het reizen is ingeperkt. Iedere aanwijzing van “ondermijning” wordt snel en definitief afgehandeld. Er is genoeg geheime weerstand, natuurlijk. Ik, professor Anderling, van der Beek, Zwamdriest, Banning en een paar anderen. Maar we moeten heel erg stil en uitzonderlijk voorzichtig zijn. Als we ontdekt worden, zullen we van school worden verwijderd en dan kunnen we niemand meer helpen.’

‘U gelooft echt, dat uw kamers bespied worden?’ raspte James. ‘Is dat waarom u vanavond zo suf deed?’

‘Het is heel goed mogelijk,’ zuchtte professor Lubbermans. ‘Het is niet een vraag, of Degout op de meest onverwachte plaatsen afluistert, hoewel niemand van ons weet hoe? Ik kon je in mijn kamer niet over Nacht Zwerkbal laten praten, want dat zou ons allemaal beschuldigd hebben. James, jij en al deze leerlingen moeten onmiddellijk terug naar hun slaapkamers. Het is veel te gevaarlijk om een spel te gaan spelen.’

‘We zijn hier niet om Zwerkbal te spelen, professor,’ zei Daan. ‘James heeft een idee.’

James knikte vurig. ‘Ik denk, dat we contact met mijn vader kunnen maken,’ legde hij vlug uit. ‘Dat is, als we allemaal samenwerken. We kunnen hem een kort bericht sturen; ervoor zorgen, dat hij via Brandstof in de openhaard met ons kan praten. Worden de openhaarden in de leerlingenkamers in de gaten gehouden?’

Professor Lubbermans schudde langzaam zijn hoofd. ‘Nee... nee, ik geloof het niet. Maar hoe, James? Hoe ter wereld kun je een bericht naar je vader sturen?’

‘We schrijven het,’ antwoordde James. ‘In de lucht, waarbij *wij* allemaal een letter vormen. Mijn vader heeft de Sluipwegwijzer – die laat het hele kasteel en omgeving zien met iedereen die daar is – en hij heeft gezegd, dat hij hem in de gaten houdt. Ik denk, dat hij al wist, dat er iets dit jaar zou gebeuren wat niet te vertouwen was. Hij heeft me al eens betrapt, dat ik rondsloop. Als hij vanavond kijkt, zie hij ons allemaal op het veld verzameld. Als we op onze bezems springen, kunnen we een serie letters en woorden vormen, die hij dan op de Sluipwegwijzer kan lezen.’

‘Wauw,’ zei Daan waarderend. ‘Dat is Zombieniveau denken! Netjes! Denk je echt, dat dat kan werken?’

‘Als Pap kijkt.’ Schoudergeschokte James. ‘Kan hij het onmogelijk missen.’

Professor Lubbermans bestudeerde James’ gezicht langdurig. Uiteindelijk knikte hij kort. ‘We moeten snel zijn. Verzamel iedereen. Voor ik het uitleg, wil ik iedereen, die er niets mee te maken wil hebben, de kans geven om te vertrekken. Als ook maar een persoon uit de school klappt, James, is alles voorbij. Niet alleen voor jou, maar ook voor mij. We moeten beiden bereid zijn, dat risico te nemen.’

James ademde doordringend uit. ‘Het is onze beste kans, denk ik. Trouwens, u bent de onofficiële oprichter van Nacht Zwerkbal. Ik denk, dat het hele genootschap dit doorzet, als u de weg leidt.’

‘Dat is waar ik bang voor ben,’ mompelde professor Lubbermans donker. ‘Goed dan. Laten we spijkers met koppen slaan.’

Het duurde langer dan verwacht. Gelukkig koos niet een Nacht Zwerkbalspeler ervoor om te vertrekken. Ondanks de risico’s. Met zoveel man op een bezem, was het bijzonder lastig om ze in de noodzakelijke formatie te rangschikken. Professor Lubbermans en James hielden toezicht op het proces, door om de beurt van hoog erboven kijkend en indien nodig aanwijzingen naar onder roepend.

‘De “G” drijft af,’ riep James naar onder, zijn handen gekomd om zijn mond tegen de aantrekkende koude wind in. ‘Fien, blijf goed naast de verste ring. Dat is je vaste punt. Iedereen, verder, blijf strak op deze hoogte. Niet meer dan een armlengte uit elkaar.’

‘Dit is moeilijker dan het lijkt!’ riep Albus omhoog. ‘Probeer jij maar eens om in een verdomde orkaan tussen twee mensen te blijven zweven, zonder tegen ze aan te knallen!’

‘Draai je bezem naar de wind,’ instrueerde Wilma. ‘Eerste regel van vliegen voor gevorderden; er is geen spreuk tegen windvlagen.’

‘Ik vecht tegen wat ik maar wil,’ gromde Albus luid. ‘Zijn we bijna klaar? Wat spellen we eigenlijk?’

‘Bijna klaar,’ verkondigde professor Lubbermans. Hij scheerde weg van de lijn en zoefde naast James. Samen keken ze neer op de golvende, door maanlicht beschenen rij van bezemvliegers.

‘GRIFF BRANDST 12 AM,’ las James hardop. ‘Denkt u dat Pap het zal begrijpen?’

Professor Lubbermans knikte. ‘Als hij dit ziet, om de dooie donder wel. Griffendor Brandstof, morgen, middernacht. Als je het niet erg vindt, James, wil ik er bij zijn, misschien met een paar anderen. Ik geef het wel door. Op zeker zijn er nog meer mensen geïnteresseerd om met je Vader te spreken, hoe kort ook.’

James keek naar de professor, de ernst van hun situatie beseffend. ‘Euh, ja. Wat u maar wilt, professor.’

Van onder hen riep Herman Potsdam, ‘Hoe lang moeten we dit vol blijven houden? Het is hierboven een stuk minder leuk, als ik geen Beukers naar Albus’ hoofd kan meppen.’

‘Het is nu bijna vijf minuten, sinds het bericht leesbaar was,’ knikte James. ‘Als Pap ons niet in positie zag gaan, zal langer wachten waarschijnlijk geen verschil maken.’

‘Vingers gekruist,’ zuchtte professor Lubbermans hoopvol, en riep toen naar beneden, ‘Goed gedaan iedereen! Voorzichtig uit de rij zakken, uiteen spreiden en dan op weg naar het gras.’

Als paardenbloemzaden, viel de rij uiteen en dreef betekenisloos door de lucht. Een voor een doken de Nacht Zwerkbalspelers naar het bevroren gras. James volgde, naast professor Lubbermans op de middellijn landend.

‘Wat zegt u ervan, professor,’ grinnikte Albus, met rode wangen en ogen, die sprankelden in het maanlicht. ‘Nu we hier toch zijn, wat denkt u van een korte wedstrijd?’

‘Ja!’ klonken er verspreidde stemmen enthousiast.

Professor Lubbermans schudde zijn hoofd. ‘Doe niet zo belachelijk,’ zei hij, duidelijk met tegenzin. ‘Daar is geen tijd voor. Daarbij, er is geen Rustucbulisdrank meer. Jullie moeten allemaal terug naar je bed.’

Zijn instructie werden overstemd door het groter wordende, enthousiaste aandringen, toen meer spelers zich rond hem verzamelde.

Billy Bitterklaver’s ogen waren wijd opengesperd van inspiratie. ‘We kunnen een hoogte instellen! Honderd punten! Het eerste team die dat haalt wint! Geen Snaai! We zijn dan binnen het uur klaar!’

‘Geen Snaai!?’ onderbrak Albus schel. ‘Dat is geen Zwerkbalk, jij ketter!’

Daan bemoeide zich ermee, ‘We kunnen complete teams samenstellen met al de mensen die er zijn! Vergeet de afdelingen voor een nacht, gewoon verschillende ploegen voor de lol ervan! Tenslotte is het Genootschap afgeblazen. Zie het als een afsluitwedstrijd!’

‘Genoeg!’ verkondigde professor Lubbermans ferm, zijn handen opheffend. ‘Koppen dicht, allemaal!’ Hij stopte, wachtend toen de verzamelde spelers met tegenzin stil werden. Hij keek rondom, allen bekijkend, zijn ogen stonden hard onder zijn capuchon. Uiteindelijk haalde hij diep adem en schudde zijn hoofd. ‘Vijfenzeventig punten,’ stond hij toe. ‘Snaai beslist de wedstrijd. Omdat Albus gelijk heeft. Er is geen Zwerkbalk, zonder de Gouden Snaai.’

Een rauw, nauwelijks onderdrukt gejuich, steeg bij de spelers op, die onmiddellijk opbraken in snel samengestelde teams.

‘Dit is totaal gestoord,’ mompelde professor Lubbermans, maar James hoorde een glimlach in zijn stem. De professor haalde zijn toverstok uit de diepte van zijn gewaad en wees hem op de Zwerkbalkkoffer. Een gele straal ontsloot de koffer en deze sprong open, de rusteloze gloeiende ballen erin onthullend.

‘Goed luisteren,’ meldde professor Lubbermans, zich richtend op de spelers. ‘Serieus, dit is het. Na vannacht -’

Achter hem sloeg de Zwerkbalkkoffer met een harde klap dicht.

James maakte een sprongetje en draaide zich naar de koffer. Een oude laars stond er bovenop in het midden ervan, hem dicht houdend. Met de suis van een zwaai van een lap stof, werd de laars volledig gemaakt door het bottige figuur van Argus Vilder, zijn voet stond stijf op de deksel van de Zwerkbalkkoffer, de Onzichtbaarheidsmantel wapperde in zijn uitgestrekte hand. In de andere hief hij zijn stok langzaam, uitdagend, op.

‘Inderdaad, professor,’ gromde hij triomfantelijk. ‘Dit is het heel erg.’

Voor een lang, ongemakkelijk ogenblik, staarde professor Lubbermans naar Vilder, zijn gezicht ondoorgrondelijk. Tenslotte duwde hij zijn capuchon naar achteren en stapte naar voren.

‘Dank u, meneer Vilder,’ zei hij luchtig. ‘Zoals u kunt zien, heb ik dit middernachtelijk uitje georganiseerd. Kruidenkundeclub, begrijpt u. Midnachtelijke bloesem en dergelijke. Uw waakzaamheid wordt op prijs gesteld, maar is onnodig. Ik zal de leerlingen, nu we er klaar mee zijn, terug naar het kasteel begeleiden.’

‘O, dat denk ik niet, professor,’ hijgde Vilder langzaam, terwijl zijn grijns steeds meer tanden liet zien, met zijn stok onbeweeglijk in zijn uitgestoken hand. ‘Als u mij uw toverstok wilt geven, kunnen we... onplezierigheden vermijden.’

Een koude rilling, deed James tot zijn enkels trillen. Vilder had nog nooit, zover als hij wist, een leerkracht uitgedaagd.

‘Argus,’ zei professor Lubbermans rustig. ‘Ik zou niet graag zien, dat je nu iets doet waar je later spijt van krijgt...’

‘Uw toverstok, meneer Lubbermans,’ eiste Vilder met een luidere stem. Hij deed een stap dichterbij de professor. ‘En u bent het, die ongeveer nu spijt van dingen heeft gekregen. *Alstublieft.*’ Hij hield een eeltige hand op.

‘Ik zou doen wat hij zegt,’ instrueerde een dunne stem vanuit het donker. James’ hart schoot in zijn keel toen hij zich omdraaide, zich inspannend om voorbij het halfduister van de tribunes te kijken. Er stond daar een lange figuur, kijkend: Schoolhoofd Degout, zijn gezicht verborgen in een ondoordringbare schaduw. ‘Ik heb een aantal zeer ernstige vragen voor u, meneer Lubbermans. Gaat u mee naar mijn kantoor. Mogelijk kunnen we dit snel oplossen. Mogelijk is het een gemakkelijk uit te leggen misverstand.’

Marcel Lubbermans keek om naar de groep leerlingen, die samengedrongen achter hem stond. ‘Ik neem de volledige verantwoordelijkheid,’ stelde hij. ‘Ga met meneer Vilder terug naar jullie slaapkamers. Er zal vanavond geen strafwerk uitgedeeld worden.’

‘Daar hebt u gelijk in,’ stemde Vilder gemeen mee in, de professor’s toverstok van hem afpakkend. ‘Leerkrachten krijgen tenslotte geen strafwerk. O, nee. Dat krijgen ze *zeker* niet.’

De wind kreunde door de tribunes en deed de grote hoogten kraken. Het geluid vermengde zich met Vilder’s monotone, piepende gelach.

9. De Nachtelijke Samenkomst

Het was in het midden van de nacht, toen James wakker werd.

Rondom hem was het kasteel zo stil als een tombe. De kachel in de slaapkamer gaf nog maar zo weinig warmte, dat James zijn adem boven zijn bed kon zien opstijgen. Als hij nog langer wakker was gebleven, had hij een van de Zweinstein Huiselven kunnen zien verschijnen om de kachel voor de dageraad weer op te stoken, stil en heimelijk, gebruikmakend van zijn eigen unieke magie.

James wist niet waarom hij plotseling wakker was geworden, maar hij wenste, dat het niet gebeurd was. Stormachtige gedachten raceten door zijn hoofd, tot stilstand komend toen hij volledig wakker werd: Professor Lubbermans, opgepakt door Vilder en Degout; de onzekere boodschap naar zijn vader; de griezelige overeenkomsten tussen Avior Porchascathan en Albus Perkamentus; de boosaardige Vrouwe van het Meer en Petra haar droomverhaal...

De Verzamelaar...

Het Morrigan Web...

Vanaf de trappen kwam een zacht schrapend geluid. James spitste zijn oren en draaide zijn hoofd om te kijken. Het geluid was heel zacht geweest, subtiel, maar toch, tegenover de stilte van het kasteel, was het zo duidelijk geweest als gestamp. Hij tuurde in de duisternis van de wenteltrap en spande zijn oren in.

'James,' fluisterde een stem in zijn oor.

Hij schrok, sloeg wild om zich heen en viel met een klap op de grond, zijn dekens met zich meetrokkend. Hij krabbelde op zijn knieën en gluurde met uitpuilende ogen over zijn bed.

Nastasia knielde aan de andere kant. Ze keek hem met heldere, maar serieuze ogen aan.

‘Jij,’ hijgde James, proberend zijn hartslag weer rustig te krijgen. ‘Hoe ben je...?’

‘Kunnen we naar de leerlingenkamer gaan?’ fluisterde ze ernstig.

James knikte zwak. ‘Best. Ik ben nu toch al wakker.’

‘Wacht hier nog even, ‘n minuutje,’ zei ze, nog altijd in zijn ogen kijkend. ‘Kom dan naar beneden om me te ontmoeten. Niet kijken. Oké?’

James fronste vermoeid, geïrriteerd. ‘Jij sluipt mijn slaapkamer in en zegt *mij*, dat ik niet mag kijken? Ik weet toch al, dat je in een slang kunt veranderen. Dat is het, is het niet?’

‘Gewoon...’ zei ze kleintjes, ‘gewoon niet kijken. Beloof het me. Ik weet dat je je aan je beloftes houdt, dus doe het.’

Hij schudde ongeduldig zijn hoofd. ‘Best. Ik beloof het. Glibber maar weg.’ Hij sloot zijn ogen en leunde op zijn bed.

Tegenover hem was een schuifelend geluid, gevolgd door een droog geschraap, als een dun maliënkolder, dat over steen gesleept werd. In haar slangenvorm was Nastasia, feitelijk, opmerkelijk stil. De volgende keer dat hij haar hoorde, was toen ze de trap bereikte, met een zacht zwaaiend glijden, deze afdalend.

James telde tot dertig, hondsmoe, maar bijna onnatuurlijk wakker. Dan, met een zucht, stond hij op, griste zijn mantel van de haak van zijn bedstijl en wierp hem, terwijl hij op weg naar beneden sloop, over zijn schouders.

Nastasia zat in het donker bij het raam, een nauwelijks herkenbare meisjesvorm tegen het nachtelijke duister. James ging op een stoel tegenover haar zitten. Hij wachtte op haar om te beginnen.

‘Je hebt je belofte gehouden,’ zei ze.

‘Dat is waar beloften voor zijn,’ reageerde hij kort. ‘Anders zijn het gewoon leugens.’

Nastasia lachte zwak en somber. ‘Soms in het niet zo simpel.’

James had geen zin in raadsels. ‘Dus je kunt je in een slang veranderen,’ stelde hij bot. Een gedachte schoot hem te binnen en hij veerde op. ‘Ik gokte dat!’ zei hij opeens hees. ‘Toen, op de eerste nacht, je het kasteel in sloop. Ik wist, dat er iets was, dat je ons niet vertelde! De Verdwijnkasten waren voor mensen afgesloten, maar jij wist er op de een of andere manier door te komen. Ik zei tegen Scorpius en Roos, en Ralph, dat je een Faunaat of iets moest zijn! Dat was de enige manier! Wacht tot ik ze het vertel...’ Hij stopte, fronste, en zakte weer in zijn stoel. ‘Juist, dat kan ik dus niet.’

‘Ik ben niet *precies* een Faunaat,’ murmelde Nastasia, haar kin draaiend naar het donkere raam.

‘Ik ben misschien maar een vierdejaars tovenaar,’ antwoordde James, ‘maar ik weet hoe het heet als een heks zich in een slang kan veranderen. Dat heet een Faunaat. Snappie? Fauna?’

‘Is je vriend Ted Lupus een Faunaat?’ vroeg ze opeens, naar hem terug kijkend.

James vernauwde zijn ogen. ‘Wat weet jij over Ted?’

‘Ik weet, wat Daan me vertelde. Hij zei, dat Ted Lupos ooit Ralph aanviel in de vorm van een wolf. Maar Ted is geen weerwolf. Dus is hij een Faunaat?’

‘Daan praat wel veel, is het niet?’ zuchtte James. ‘Maar, nee. Ik geloof het niet. Petra zei, dat Ted soms verandert door een maffe combinatie van zijn weerwolf Pa en zijn Transformagiër Ma. Het is ingewikkeld. Dus, je vertelt me, dat je een vader hebt, die een, wat, een weerslang is?’

Nastasia keek weer opzij en haalde lang en diep adem, ze huiverde terwijl ze uitademde. ‘Doe niet zo stom.’

James wachtte, maar Nastasia ging niet verder. ‘Vertel op,’ drong hij aan pogend om niet ongeduldig te lijken, wat hij wel was. ‘Je beloofde me alles te vertellen, als ik het geheim hield.’

‘Zo gemakkelijk is het niet!’ fluisterde ze boos. ‘Ik heb het ooit maar eens aan een persoon verteld! Het is moeilijk het zegel van zo’n geheim te verbreken! Even geduld graag!’

‘Best.’ James sloeg zijn armen over elkaar en zakte achteruit in zijn stoel. ‘Trouwens, waar was je hier vanavond? Ik heb je niet gezien.’

‘Ik was hier,’ antwoordde ze nors.

James knikte, ‘Het moet makkelijk zijn om zo je weg te vinden. Ongezien glibberen door het gras. Glibberend naar de betoverde slaapkamers zonder het alarm af te laten gaan. Rondglijdend door leidingen en afvoeren...’

Nastasia bleef stil.

James probeerde een andere aanpak. ‘Dus, hoe lang ben je al in staat om in een slang te veranderen?’

‘Ik verander niet in *een* slang,’ siste ze opeens, terwijl ze zich terug naar hem wendde. ‘Ik...’

James schouderchokte. ‘Je, wat?’

Ze zuchtte opnieuw, kordaat, alsof ze gefrustreerd was. ‘Het is niet...’ begon ze, vaag met haar handen gebarend. ‘Ik ben niet... wat de meeste mensen als, *normaal* beschouwen.’ Ze liet haar handen in haar schoot vallen en tuurde naar James, haar gezicht gespannen, alsof ze er een grapje van wilde maken en er mee worstelde om

dat niet te doen. Ze wreef onrustig haar handen over elkaar, als worstelende spinnen. Uiteindelijk keek ze naar beneden.

‘Juist,’ zei James langzaam. ‘Ik denk, dat ik je dat ook wel had kunnen vertellen.’

‘Moeder Newt helpt me,’ ging Nastasia zachtjes verder, ze bleef naar haar handen staren. ‘Zij is de enige die ervan weet en ze heeft alles aan me uitgelegd. De Dreuzels hebben zoiets dergelijks. Ze noemen het *Dissociative Identity Disorder*. Ik heb het uit mijn hoofd geleerd. Ik vind het prettig klinken. De heksvariant is heel zeldzaam. Het heeft een naam, maar die kan ik nauwelijks uitspreken.’

James schudde langzaam zijn hoofd. ‘Hier ben je me... een beetje kwijtgeraakt, Nastasia.’

Ze keek weer naar hem op. ‘Ik heb een... gespleten persoonlijkheid.’ Ze glimlachte zwak. ‘Twee, eigenlijk. Twee versies van mezelf, beiden totaal verschillend, beiden levend in dezelfde geest. Er is Nasti, de gemene, en er is Ashya, de aardige. Het is zo al versimpeld, maar je snapt het wel, denk ik.’

‘Eigenlijk,’ reageerde James serieus, ‘dat, soort van, verklaart een hele boel.’

‘Neem me niet in het ootje,’ zei ze, weer naar beneden kijkend.

‘Dat doe ik niet. Echt. Het is gewoon...’ hij haalde zijn schouders op. ‘Het is niet een grote verrassing. Het... helpt, soort van.’

Nastasia zuchtte trillend, opnieuw. ‘In de Dreuzelwereld, hebben ze medicijnen voor mensen met meer dan een persoonlijkheid. In de magische wereld, hebben ze... andere methoden. Moeder Newt, ze leerde mij, dat wat ik heb, geen vloek hoeft te zijn. Ze zei, dat het voor heksen totaal anders is als voor Dreuzels. Ik kan mijn geest trainen om samen te werken, als partners, als ze hetzelfde doel voor ogen hebben. De kunst is, zei ze, is het om heel duidelijke doelen te stellen, om er zeker van te zijn, dat mijn beide... *versies*... naar dezelfde dingen toewerken.’

James was ziekelijk gefascineerd. ‘Hoe doe je dat?’

‘Ah,’ zei Nastasia met een glimlach naar hem kijkend. ‘Dat is tussen mij en Moeder Newt.’ Er was een glinstering in Nastasia’s blik, een ondeugende glans, en James vroeg zich af of hij een glimp van haar *andere* persoonlijkheid opving: Nasti. Hij kreeg er een kleine koude rilling van.

‘Dus, dat slangding?’

De glans in Nastasia’s ogen werd een harde blik, brandend in het duister. Toen, door wilskracht, knipperde ze deze weg. ‘Moeder Newt zegt, dat daar ook woorden voor zijn, als je het de Helers van het Medisch College vraagt. Zij noemen het een “Transform Feit”. Moeder Newt noemt het iets anders. Zij noemt het een magische uitlaatklep.’

James hief zijn hoofd op. ‘Een manier om de druk eraf te krijgen?’

Ze knikte. ‘Het begon toen ik vier was. Normaal gesproken duurt het jaren om de kunst van het Faanaat worden te leren, maar onder bepaalde omstandigheden,

wanneer een heks, of een tovenaars, hersenen van binnenin extreme stress ervaren, kan het spontaan gebeuren, als een soort van ontsnapping. Toen de beiden kanten van mijn persoonlijkheid, Nasti en Ashya, de strijd met elkaar aanbonden, konden mijn hersenen de spanning niet aan. Dus,... veranderde het me.'

'Ik snap het,' zei James langzaam. 'Als een slang, zijn de dingen een stuk eenvoudiger, vermoed ik. Een beetje meer, euh, rechtlijnig. Juist?'

Nastasia haalde haar schouders op en keek weg. 'Zoiets, ja.'

'Dus, toen de Vrouwe van het Meer Lily aanviel,' zei James, zijn ogen vernauwend, 'zag je wat er gebeurde en... ging je de strijd met jezelf aan?'

Nastasia keek James nog altijd niet aan. 'Ik heb geleerd om het onder controle te krijgen,' antwoordde ze prompt. 'Met het verstrijken van de jaren, begon ik de hersenspijeren, die voor de verandering zorgen, te begrijpen. Nu kan ik het laten gebeuren wanneer ik maar wil. Het is een heel handige vaardigheid. Soms, zoals je zei, is het handig om in staat te zijn om in iets... anders te veranderen.'

'Dus je bevocht de Vrouwe van het Meer en redde Lily,' knikte James. 'Ik heb je er nog niet eens voor bedankt.'

Ze lachte duister. 'Ik ben er niet zeker van, dat ze de "Vrouwe van het Meer" was waar je het altijd over hebt. Maakt niet uit. Maar, bedank me niet. Bedank me nooit.'

'Waarom niet?'

Ze keek hem scherp en doordringend aan. Opeens gleed ze van haar stoel en knielde neer voor James, dicht over de armleuning leunend.

'Je kunt me niet vertrouwen, James,' fluisterde ze bars. 'Zie je het dan niet? De delen van mij, ze zijn het niet altijd eens met elkaar. Ik *probeer* het om Nasti en Ashya met elkaar te laten samenwerken. Echt waar! Maar ik kan de twee delen van me, niet altijd dwingen hetzelfde te willen. Ik weet niet altijd wat ik van plan ben. En ik weet niet... of ik erop kan vertrouwen, dat het altijd het goede is.' Opeens was ze stil, haar gezicht was vertrokken in diepe concentratie. 'Heb ik... heb ik je verteld, dat ik mee zou gaan naar Klammfels, om met professor Porchascathan te praten?'

James bestudeerde haar gezicht ongelovig. 'Nou... ja. Natuurlijk deed je dat. Weet je dat niet meer?'

Haar blik dreef langzaam weg, verloren in gedachten. 'Ja... ' zei ze vaag. 'Ja, ik geloof, dat ik dat deed. Maar...'

Er viel een lange stilte. Uiteindelijk schudde Nastasia vermoed haar hoofd. 'Zorg dat je voorzichtig bent rondom me, James. Ik probeer het onder controle te houden. Ik heb er... *manieren* voor.'

'De slang,' knikte James.

'Ja,' zei ze, bijna ontkennend. Haar ogen werden weer glazig en afstandelijk. 'Maar niet alleen dat. Er is nog iets anders. Iets waar ik me op moet concentreren, iets, dat me laat blijven werken naar hetzelfde ding.'

James voelde zich plotseling erg droevig voor Nastasia. Voor het eerst zag hij haar niet als de onberekenbare, manipulatieve Pixie, maar als een gemarteld meisje met een zwaar geheim, worstelend om zichzelf – en iedereen rondom haar – veilig te houden van haar nachtmerries. In sommige opzichten, leek ze heel erg op Petra.

Hij raakte haar schouder zachtjes aan. ‘Het kan niet zo erg zijn,’ zei hij. ‘Wat is het waar je je op concentreert?’

Nastasia keek weer in zijn ogen, ernstig en strak. ‘Het ding waar de twee delen van mij, sinds het begin van dit schooljaar, mee ingestemd hebben,’ antwoordde ze zacht. En toen kuste ze hem. Het was snel, direct en voor hij door had dat het gebeurd was. Zijn hart schoot in zijn keel, zijn gezicht werd warm en zijn wangen werden rood.

‘Welterusten, James,’ zei Nastasia, haar lippen nog steeds een paar centimeter van de zijne. ‘Doe je ogen weer dicht, oké?’

‘Je bent gestoord,’ fluisterde hij zwak.

Een glimlach krulde rond de mondhoeken van Nastasia. ‘Dat probeer ik je de hele tijd te vertellen.’

James schudde zijn hoofd, zijn hart klopte nog steeds in zijn keel, zijn wangen gloeiden nog. Hij sloot zijn ogen.

Nastasia zakte met een doffe *Thump* op de vloer. Hij hoorde het zachte gerasp van haar glijden over de tapijten onder de banken en stoelen van de leerlingenkamer. Seconden later, was er alleen nog maar stilte.

Hij opende zijn ogen. Zijn hoofd duizelde net zo hard als zijn emoties. Hij wist nauwelijks hoe hij zich voelde. Hij wist maar een ding zeker.

Nastasia’s bezoek had de dingen niet eenvoudiger gemaakt.

‘Rennen leerlingen! Het heet contactrugby, niet contact – rondhangend – piepend – als – een – oude – vrouw!’ De stalen stem van Tabitha Kraaieveld, in haar Yorkdocentvermomming, klonk over het modderige veld met behulp van een elektrische megafoon.

‘Ze vindt dit veel te leuk,’ hijgde Ralph met zijn handen op zijn knieën, moddervlekken zaten tot aan zijn borst op zijn St. BRUTUS ‘T’ shirt.

Govert knikte flauw. ‘Het is een door de gemeente goedgekeurde marteling, wat ik je zeg.’

James keek op en zag een groep leerlingen, die in achtervolging van een doodsbanne Kevin Meershoek, die de bal als een bom voor zich hield, naar hen toe galoppeerden. De bende rolde over James, Govert en Ralph, hen vangend in een gevecht van rammende schouders, modderige knieën en harde ellebogen. James viel, liet een nogal gezette Yorkleerling struikelen en voelde er twee over zijn rug stampen, hun grote met bagger besmeurde schoenen dreven hem in het modderige gras. Een seconde later, dook de hele bups op Meershoek en bedolven hem in een enorme, verpletterende tackle.

‘Onthoudt, leerlingen,’ riep Kraaieveld, de megafoon veranderde haar stem in een elektrisch gekwaak. ‘Dit is *contactrugby*. Maar ik vind uw enthousiasme bewonderenswaardig. Ga zo door! We hebben nog vijftig minuten te gaan voor de afkoelingsoefeningen!’

‘Je gelooft nooit, wat ik net gehoord heb,’ kreunde Govert, terug naar James en Ralph strompelend toen de rugbybende op weg naar het verre doel stormde.

‘Je gaat me niet vertellen, dat ze ons na dit nog een aantal ronden om het veld laat rennen,’ smeekte Ralph met opengesperde ogen.

‘Erger!’ spooft Govert. ‘Kraaieveld gaat een dubbele docententaak op zich nemen. Ze gaat, vanwege een onverwachte vacature, als invaller op een andere school tijd invullen. Ik hoorde de aanvoerder van het Yorkteam erover praten. Kraaieveld vertelde het vanmorgen aan ze en ze zijn er helemaal ondersteboven van! Ze zijn gek op haar!’

‘Da’s onmogelijk,’ zei James verbouwereerd.

‘Lekker belangrijk!’ onderbrak Ralph hen, terwijl hij een modderklont uit zijn oor opgroef.

‘Ze moesten lachen om de naam van de leerkracht, die ze moet vervangen,’ voegde Govert doordringend toe. ‘Een echte dijenkletser, zeiden ze! De leerkracht, die ze gaat vervangen, is de een of andere sukkel met de naam... Lubbermans!’

James schrok zo erg, dat hij over het gras weggleed en bijna op zijn rug op het natte gras viel. ‘*Lubbermans*? Weet je dat zeker?’

Govert rolde met zijn ogen. ‘Nogal lastig om die naam verkeerd te horen, is net niet? Kraaieveld vertelde hen, dat hij ergens in het noorden op de een of andere boerenschool les gaf. Geloof je dat?’

James schudde verwonderd langzaam zijn hoofd. ‘Degout heeft professor Lubbermans al vervangen! Hij heeft het Ministerie zover gekregen om Kraaieveld aan te stellen op zijn baan!’

‘Hij heeft er waarschijnlijk speciaal naar haar gevraagd,’ zei Ralph bitter. ‘Ze is precies zijn soort.’

‘Geen wonder, dat ze in zo’n goeie bui is,’ zuchtte Govert.

Ralph schudde zijn hoofd zo hard, dat er modderwater uit zijn haren vloog. ‘Ik vraag me af waar professor Lubbermans nu is?’

James fronste bezorgd. 'Waarschijnlijk bij professor Remmington in de een of andere besloten plaats, ergens in het Ministerie. Misschien weet mijn vader er iets over. Als we de kans krijgen, vragen we het hem vanavond.'

Het geroffel op de grond kondigde de terugkeer van de rugbybende aan. James zette zich schrap toen de troep weer over hem heentrok, de drie jongens opzij duwend, als zweterige, modderige sneeuwballen.

Vanaf de zijlijn grinnikte Kraaieveld met haar onechte, middelbare leeftijdgezicht. Haar veel te grote bril weerkaatste de bewolkte lucht.

James was de rest van de dag afgeleid door zijn gedachten aan de afgelopen nacht, als ook aan de hoop die hij had, voor de komende nacht. Hij hoopte dat zijn vader hun bericht had ontvangen en in staat zou zijn om via de openhaard in de Griffioendor leerlingenkamer door te komen. Verder maakte hij zich zorgen, dat Vilder een draconisch avondstrafwerk voor alle leden van het Nacht Zwerkbalteam aan zou kondigen, waardoor dit de middernachtelijke afspraak met zijn vader zou verstoren. Terwijl de avond vorderde echter, werd er geen woord gerept over wat voor straf dan ook.

'Mogelijk is Degout gewoon al tevreden, dat hij professor Lubbermans te pakken gekregen heeft,' fluisterde Roos tijdens de avondmaaltijd.

'Zeer waarschijnlijk, heeft professor Lubbermans de verantwoordelijkheid voor alles op zich nomen,' mompelde James. 'Het ergste is, dat het allemaal mijn schuld is. Het was mijn idee, en ik heb hem omgepraat.'

Scorpius knikte hooghartig. 'Dat is waar.'

'Stil, Scorpius,' bitste Roos. 'De professor zou er nooit mee ingestemd hebben, als hij het geen goed idee had gevonden. Het heeft geen zin jezelf er de schuld van te geven, James.'

Terwijl ze met gedempte stemmen spraken, naderde Albus vanuit de richting van de Zwadderichtafel, bijna absurd nonchalant, met zijn handen op zijn rug en luid fluitend. Hij deelde een blik met James en dook op hem af, zich tussen Lily en Ralph persend.

'Dus,, hoe gaat het vanavond gebeuren, eh?' vroeg hij zachtjes. 'Je gaat ons opwachten bij het portretgat? Of vertrouw je mij, je bloedeigen broer, genoeg om hem het wachtwoord te geven?'

‘Vanavond?’ knipperde James naar zijn broer. ‘Je bedoelt toch niet...?’

‘Dat doe ik wel!’ knikte Albus energiek. ‘Buitendag, Fien en de rest van het Nacht Zwerkbalteam, we hebben gisteravond allemaal onze nek uitgestoken, om je te helpen dat bericht te verzenden. We hebben er net zoveel recht op als ieder ander om er bij te zijn als Pap contact zoekt.’

‘Vergeet het maar,’ murmelde Scorpius. ‘Als jij denkt, dat we je zomaar de Griffendoor leerlingenkamer in laten marcheren, ben je gekker dan ik dacht.’

Albus gezicht betrok. ‘Let op je woorden, Malfidus. Ik ben onze eerste dag op de trein nog niet vergeten, of wat er gebeurd is op de dag van de begrafenis van onze Opa. Iemand is je een goed pak slaag verschuldigd.’

‘Je bent nog steeds jaloers, dat de Sorteelhoed mij naar de afdeling van je goeie ouwe Pa stuurde en jou tussen de slangen wierp,’ grinnikte Scorpius humorloos. ‘Is dat niet zo, Asp?’

‘Stop een sok er in, beiden!’ riep Lily, de twee jongens uit elkaar duwend.

‘Tisser,’ fluisterde Kaatje Hoeks opeens, haar hoofd tussen die van James en Ralph stekend. ‘Hoe laat vanavond? Precies om middernacht? Ik en de andere Huffelpufs denken erover om vroeg van de Astronomieclub weg te glijden en er om half twaalf te zijn. Wat denk je?’

James keek haar verafschuwd aan.

‘Ik denk, dat het geschift begint te worden,’ zei Roos met een ferme zucht. ‘Kijk, Kaat, we kunnen om middernacht niet twee dozijn mensen de Griffendoor leerlingenkamer binnen laten sluipen.’

Albus leunde gespannen over de tafel. ‘Je kunt de anderen niet zomaar uitsluiten. We hebben ons enorm ingespannen. Jullie Griffendooren proberen altijd met de eer te gaan strijken.’

Kaatje knikte. ‘Het is helemaal niet eerlijk, James. Je moet tenminste mij en Albus erbij betrekken.’

‘Hou je erbuiten, Scorpius,’ verkondigde Herman Potsdam opeens, zijn niet onaanzienlijke postuur tussen Scorpius en Lily duwend. Hij keek serieus de tafel rond. ‘Het gaat over vannacht, is het niet? Hoe laat ontmoeten we elkaar?’

James gooide korzelig zijn handen op. ‘Jullie allemaal, zullen het bederven. Dat weten jullie, toch?’

Ralph haalde zijn schouders op. ‘Ze hebben allemaal geholpen, James,’ zei hij. ‘Het is gewoon eerlijk om ze bij het gesprek te betrekken.’

‘Ik weet niet eens of mijn vader het bericht heeft ontvangen!’ siste James. ‘Dit kan allemaal voor niets zijn.’

‘We moeten het waarschijnlijk aan een of twee docenten vertellen,’ stelde Albus voor, James negerend. ‘Ik hoorde professor Lubbermans gisteravond zeggen, dat Anderling en Banning voor de anti – Degout rebellie zijn.’

‘Ssh!’ dempte James hen plotseling. Hij keek snel naar de Hoofdtafel, verwachtend dat Degout zou kijken. In plaats daarvan leek de Directeur, gelukkig, bijna in slaap te zijn, zijn vingers waren uitgestrekt en zijn ogen waren vredig gesloten. James haalde opgelucht adem. ‘We kunnen hierover niet gewoon met de leerkrachten praten,’ ging hij zachtjes verder. ‘Professor Lubbermans zei, dat Degout overal oren heeft, waarschijnlijk zelfs in de kamers van de leerkrachten. Als dit bekend wordt, worden we op zeker gestopt.’

Roos fronste. ‘Hoe kan Degout horen wat er in de kamers gezegd wordt?’

Ralph vertrok in gedachten zijn gezicht. ‘Hangoren, misschien?’ stelde hij voor. ‘Weet je nog degene die Ted Lupos vorig jaar had? Degene, die niet eens met de bron verbonden hoefde te zijn?’

Scorpius schudde zijn hoofd. ‘Iedere beetje tovenaars of heks, weet dat soort spul zó te vinden. Als er een soort van magische ontvanger in hun kamers was, zou een eenvoudige *Ravali*speuk deze onthullen.’

‘Hoe dan ook,’ onderbrak James, in een poging het gesprek om een punt te laten gaan, ‘We kunnen het niet aan andere leerkrachten vertellen, zelfs als we weten dat ze aan onze kant staan. Niet tenzij we zeker weten, dat Degout het niet af kan luisteren.’

‘Best,’ bevestigde Albus, ‘maar je moet tenminste ons drie toestaan om erbij te zijn. Dat is gewoon eerlijk.’ Hij keek van Kaatje naar Herman Potsdam, beiden knikten vastberaden.

James ontspande. ‘Goed, goed. Zorg ervoor, dat je vijf voor twaalf buiten de leerlingenkamer staat. Iemand zal jullie binnenlaten, *er van uitgaand*,’ voegde hij toe, terwijl hij weer rechtop ging zitten, ‘dat er in de leerlingenkamer geen Griffioendoren meer aanwezig zijn, die niet weten wat er aan de hand is, en dat jullie op weg erheen niet opgepakt gaan worden door Vilder! Onthoud goed, hij heeft nu de Onzichtbaarheidsmantel! Als jullie gepakt worden, dan zeggen jullie geen woord hierover.’

‘O,’ knipperde Albus in spottende verwarring. ‘Ik ging er vanuit dat je Vilder mee wilde vragen, misschien hem een geschreven uitnodiging sturen met een vraag of hij Mevrouw Norks ook meeneemt.’

Scorpius glimlachte hier wrang om, zich deels van Albus afkerend om te voorkomen dat deze dit zag.

‘Maak er maar een grap van,’ zei Roos. ‘Zorg dat je niet gesnapt wordt. En neem Ralph ook mee. Hij was bij ons in Nieuw Amsterdam. Zijn inbreng kan handig zijn.’

Ralph schoot in protest overeind, zonk toen terug, kennelijk beseffend dat het zinloos zou zijn.

‘Punt voor Zwadderich!’ kraaide Albus vrolijk, Ralph op zijn schouder kloppend.

Scorpius zwaaide met een hand naar de nieuwkomers. ‘Allemaal wegwezen nu. Degout zal een samenzwering ruiken als jullie hier rond blijven hangen.’

‘Da’s waar,’ knikte Herman. ‘De laatste keer dat een Huffelpuf aan tafel met Griffioendoren zat was...,’ hij fronste diep. ‘Eigenlijk denk ik niet, dat er een laatste keer was.’

Albus salueerde kwiek. ‘Ik zie je vannacht, James. Zorg dat we niet hoeven te wachten. Kom op, Ralph.’

Een voor een trokken de niet Griffioendoren zich terug naar hun eigen tafels.

‘Goed dan,’ verkondigde Scorpius opgewekt, een cupcake van een bord grissend. ‘Ziet er naar uit, dat we een leuk klein partijtje gaan hebben.’

James begroef zijn hoofd in zijn gekruiste armen op tafel.

Om vijf minuten na middernacht, zat James op de bank voor de Griffioendor openhaard, tussen Roos en Albus in geperst, als het middelpunt van een ongemakkelijke stilte.

‘Je vergat, kennelijk,’ site Roos naar hem, ‘dat het Vrijdagavond is. Morgen geen school, bekend dat er veel mensen, zonder zinvolle reden, op blijven.’

James reageerde hier niet op. Het had geen zin. Achter hem was het in de leerlingenkamer inderdaad een drukte van belang, volgepakt met groepjes babbelende leerlingen, een tovertransistor stond afgestemd op een Wyrd Sister reünieconcert, en tenminste een felle Wiekels en Augerswedstrijd. In het middel van dit alles, uitstekend als een opvallende derde duim, zaten de leerlingen Albus, Raplh, Kaatje Hoeks en Herman Potsdam schouder aan schouder bij de haard, met James, Roos, Lily en Scorpius achter hen.

‘Kan het wat minder?’ kreette Albus plotsklaps, Karel Krauwel een uitbrander gevend, die nieuwsgierig om de armleuning van de bank te voorschijn kwam. ‘We hebben een studeergroep! Geen storingen!’

‘Albus,’ mompelde Roos vanuit haar mondhoek, ‘je trekt meer aandacht dan je wegstuurt. Het is als erg genoeg om zonder enige reden leerlingen van alle afdelingen hier te hebben.’

Albus ging ongedaan door, terwijl Karel zich weer bij zijn vrienden voegde in een nabije tafel. ‘We oefenen geavanceerde telepathie! Gevaarlijk spul, als je niet weet hoe het te doen. Kom je binnen een straal van drie meter, zal het je hersenen permanent vervormen. Echt! Je bent gewaarschuwd!’

Herman bewoog zich ongemakkelijk. 'Het is bijna tien over. Waar blijft ie?'

'We weten niet eens of hij de boodschap ontvangen heeft,' merkte Ralph op. 'Dit kan allemaal zinloos zijn.'

James sloeg koppige zijn armen over elkaar. 'Laten we nog even wachten. Pap *moet* de Kaart bekeken hebben gehad. Hij kan ons nooit allemaal op het veld gemist hebben.'

'Misschien moest hij gisteravond werken,' deed Albus, verveeld, een duit in het zakje. 'Soms moet hij dat, weet je. Schouwerspul. Komt vrijwel dagelijks voor.'

'De laatste tijd niet,' zei Lily. 'Titus Hardsteen heeft de laatste tijd de invallen en zo onder zijn hoede. Hij heeft per slot van rekening geen familie of iets anders.'

'Titus is te gek,' knikte Albus enthousiast naar Herman en Kaatje. 'Taai als een drakenklauw en zo serieus als een vervloeking. Hij bood een het hoofd aan een aantal necroten, met niets meer dan een gebroken toverstok en een theeketel.'

'Dat is belachelijk,' zei Herman hoofdschuddend. 'Hoe versloeg hij ze?'

Albus grijnsde scheef. 'Laten we maar zeggen, dat niemand ooit nog in *die* theeketel iets gekookt heeft,' hij tikte wijs tegen de zijkant van zijn neus en voegde toen toe, 'Omdat ie daarna zo gedeukt en vol bloedvlekken zat van de ingeslagen necroothoofden. Heeft er een paar compleet afgeslagen!'

'Ugh,' rolde Kaatje met haar ogen.

Lily porde haar elleboog tussen Albus' ribben. 'Dat heb je gewoon verzonnen.'

'Helemaal niet!' protesteerde Albus. 'Titus vertelde het me zelf! Hij heeft zelfs een van die necroothoofden gehouden! Bewaard hem in een kleine koffer in zijn kamer en laat hem, zo nu en dan, Schotse slaapliedjes zingen, als hij de slaap niet kan vatten.'

'Als dat niet waar is,' murmelde Scorpius, 'zou het dat wel moeten zijn.'

'Kijk,' wees Ralph opeens naar de openhaard. 'Er komt iemand door!'

Inderdaad verschoven de kolen in de openhaard. Vonken spatte, toen er een figuur er in op begon te rijzen. Als één schoven de leerlingen van de bank en verzamelden zich nerveus bij de haard.

Een gezicht verscheen tussen de kolen en grinnikte naar hen. 'Zo, dit is nogal een feestje, is het niet?'

'Dat is wat ik zei,' beaamde Scorpius, opzij naar James kijkend.

'Oom Ron?' zei James.

'Pap!' riep Roos verrukt. 'We hadden u niet verwacht!'

'Ik had niet verwacht, te zien te zullen worden,' zei Ron. 'Ik kreeg op het laatste moment een bericht van Harry, dat jullie gasten hem dringend wilden spreken. Had

het over een boodschap via de Sluipwegwijzer. Ik wist niet eens, dat dat mogelijk was.'

'Oom Ron,' vroeg James heel serieus, zich tussen de anderen door naar voren duwend. 'Waar is Pap? Waarom is hij er zelf niet?'

'Wat? Is je ouwe Oom Ron niet goed genoeg voor je?' vroeg Ron, gekwetstheid veinzend.

'Pap,' liet Roos zich horen, 'dit is ernstig. We hebben heel veel belangrijke dingen te vertellen.'

Ron knikte. 'Oké, even serieus.' Tegen James zei hij, 'Je vader is op pad gestuurd voor het een of andere internationaal diplomatiek gedoetje, hij staat er als bewaker belangrijk en officieel bij, als een groep ambassadeurs dít tekenen en dáárover handjes schudden. Hij wordt de laatste tijd telkens op dit soort opdrachten gestuurd, waardoor Titus de dagelijkse operaties leidt.'

'Wat?' riep Albus, 'Nog steeds? Maar Pap is Hoofdschouwer! Hij zou degene moeten zijn, die andere op weg stuurt voor dat soort drukke taken.'

'Geloof me,' bevestigde Ron. 'Het is voor ons allemaal niet leuk. Titus is nou niet precies een tiep, dat zijn zaakjes op orde heeft, zelfs wanneer hij niet de baas hoeft te spelen. De Minister zelf heeft echter, om Harry persoonlijk gevraagd. Niet ieder ministerie heeft een Harry Potter om met te showen, litteken en alles.'

'Pap,' onderbrak Roos, dicht naar het vuur buigend, 'Vilder is volledig van het pad. De nieuwe directeur heeft hem allerlei bevoegdheden gegeven *en* de magie om hem erbij te helpen.'

'En hij heeft de post op slot gedaan,' voegde Lily toe. 'We kunnen niets ergens naar versturen, zonder dat Degout het eerst gelezen heeft!'

'En, Oom Ron,' zei James ernstig, hij liet zijn stem tot nog zachter dan gefluister dalen, 'we zijn naar Nieuw Amsterdam gereisd! Het ging per ongeluk, maar toen we daar waren, kwamen we een echt griezelige tovenaar tegen, die zichzelf de Verzamelaar noemt! Hij heeft een heleboel Dreuzeles tot slaaf gemaakt en dwingt ze hem te helpen met een afschuwelijk magisch wapen! En hij is niet alleen! We denken, dat hij samenwerkt met een ontsnapte gevangene, Magiels, en misschien zelfs... euh...' Hij stopte zichzelf en bedacht dat zijn Oom, net als de meeste mensen, niet precies geloofden in de Vrouwe van het Meer.

'We zagen daar Viktor Kruml,' merkte Ralph op. 'Hij kan bevestigen wat we zeggen. Hij en de Harriers vochten tegen monsters, die die Verzamelaargast op ons afstuurde!'

'Wenidigo's,' verduidelijkte Roos enthousiast. 'Gemene oude inlandse monsters! Ze waren afgrijselijk!'

'Wow, wow, wow,' zei Ron hoofdschuddend en zijn ogen dichtknijpend. 'Da's een hele boel spul en ik probeer bij te blijven. Jullie beweren, dat Vilder magie gebruikt?'

James haalde diep adem en keek de anderen aan. Langzamer deze keer, legden ze om de beurt uit wat er op school gebeurd was, inclusief Lily en Scorpius' straf en het ontslag van professor Lubbermans. Ron luisterde geconcentreerd, zijn uitdrukking werd steeds ernstiger. Toen ze klaar waren zei hij, 'De veiligheid is overal op scherp gezet, maar dit gaat te ver. Niemand kan een reden bedenken om de post na te kijken. En je vader zal heel ongelukkig zijn, als hij hoort dat zijn Mantel in handen van Vilder terecht is gekomen. Ik zou, als ik Degout was, hier een pittige vermelding over verwachten.'

'Maar, Pap,' drong Roos aan, 'wat over hetgeen we in Nieuw Amsterdam zagen? Zoals Ralph zei, Viktor Kruml kan ons verhaal bevestigen. Hij heeft een van de Drezels, die de Verzamelaar tot slaaf gemaakt had, ondervraagd. Zij is degene, die ons over het Morrigan Web vertelde.'

Ron schudde bitter zijn hoofd. 'We zullen het er met Viktor over hebben, geloof dat maar. Maar, het Morrigan Web... dat is slechts een mythe, een eng verhaal om kinderen bang te maken. Het is geen echt ding.'

'Ik heb het opgezocht, Pap,' onderbrak Roos hem pinnig.

'Jij en je moeder,' verzuchtte Ron, hoewel James er zeker van was, dat er trots in de stem van zijn oom doorklonk. 'Goed dan, wat heb je ontdekt?'

Roos legde haar ontdekking uit over de historische professor Principia Laosa en haar ontdekking van het mythische Morrigan Web. 'Kennelijke leeft er een heks in de diepten onder Alma Aleron's Administratiezaal met de naam Droge Laosa. Ze kan verwant zijn aan de originele professor Laosa, en kan informatie hebben over wat het Morrigan Web doet en hoe hij zou kunnen werken.'

Ron was zijn hoofd al aan het schudden. 'Jullie zijn onverbeterlijk, weten jullie dat?' mompelde hij. 'Nu weet ik hoe Mam zich gevoeld moet hebben, toen Harry Hermelien en ik kinderen waren. Sodeju, het is hard werk om de verantwoordelijke te zijn.'

'Maar, Oom Ron,' hield James vol, 'Daan heeft al een manier bedacht hoe we in de kelders onder de Administratiezaal kunnen komen, en Droge Laosa kunnen vinden, als ze bestaat tenminste. Als deze Verzamelaartovenaar echt van plan is om een magisch superwapen -'

'Dan zullen jouw vader en Titus Hardsteen en de rest van ons hem stoppen,' onderbrak Ron hem. 'Echt! Wat denken jullie gassies te kunnen doen, wat ladingen volwassen getrainde Schouwers en Harriers niet kunnen?'

'Dus...' zei Ralph langzaam, 'betekent dit, dat... u ons gelooft?'

In de kolen verdraaide Ron's gezicht zich iets om naar Ralph te kijken. 'Is dit waar het om gaat? Jullie denken, dat wij volwassen tiepes jullie niet vertrouwen omdat jullie kinderen zijn?'

Ralph haalde zijn schouders op en keek naar de anderen. 'Nou... daar hebben we wel aan gedacht, denk ik.'

‘Kijk,’ zei Ron, die zijn stem liet zakken en om de beurt naar de gezichten keek. ‘Onthoud tegen wie je hier praat, hè? Ik ben nog niet zo oud, dat ik vergeten ben hoe het is om aan die kant van het gelijk te staan. We weten, dat er in Zweinstein behoorlijk serieuze, vage toestanden aan de hand zijn, zoals ook op het Ministerie. Eerlijk gezegd, zijn er een paar verdraaid goede redenen, dat de veiligheid verscherpt is. Sinds die hele puinhoop in Nieuw Amsterdam, valt de Eed van Geheimhouding overal uit elkaar. Waarom denken jullie, dat er al die irritante diplomatieke reizen over de hele wereld zijn, waar je vader bij moet verschijnen?’ vroeg hij, kijkend naar James, Albus en Lily. ‘Dreuzeloverheden krijgen lucht van ons bestaan. Er worden lastige vragen gesteld. Behoedzaam worden er tijdelijke verdragen getekend. Erger...’

Ron wachtte, ernstig keek hij naar de bijeen gekropen leerlingen, alsof hij er niet zeker van was om door te gaan. Hij vervolgde nog zachter, ‘Erger, er zijn al berichten, dat de Dreuzeloverheden al geïnfilteerd zijn door duistere heksen en tovenaars, die proberen om, wanneer ze maar kunnen, zaken naar hun hand te zetten. Degene die Imperiovloeken en Wisseldranken gebruiken zijn het makkelijkste te vinden. Dranken laten een spoor van bewijsmateriaal achter, en vervloeking kunnen zo door kapabele Schouwers als ons opgemerkt worden. Maar sommige van deze tovenaars zijn heel slim en laten helemaal geen sporen achter. Als ze in een belangrijke Dreuzeloverheid het voor het zeggen krijgen, nou... dan is het niet te voorspellen hoeveel ellende ze kunnen veroorzaken.’

James keek met een bleek gezicht wantrouwend naar Roos en Scorpius. ‘Daarom moeten we er alles aan doen wat we maar kunnen, om zoveel mogelijk over het Morigan Web te weten te komen,’ fluisterde hij, terugkijkend naar zijn Oom. ‘Het kan heel goed een onderdeel zijn van dat soort plannen!’

‘We zullen er naar kijken, James,’ knikte Ron. ‘Vertouw me. Jullie hebben je deel al gedaan. Er is niets om je zorgen over te maken, we krijgen de onderste steen boven, dat is tenslotte ons werk.’

‘Maar-’ zei Roos.

‘Geen gemaar!’ riep haar vader over haar stem heen. ‘Jullie taak is het om niet op te vallen, houdt de boel op school in de gaten, en stuur ons, zodra je kunt, bericht erover. We hebben het er binnenkort wel over, tijdens de feestdagen. Voor nu, niet opvallen, houdt je aan je studeerwerk, en blijf uit de buurt van Vilder.’

Albus knikte. ‘Dat staat al bovenaan mijn lijstje.’

‘Niet bijdehand gaan doen, Albus,’ zei Ron serieus, ‘en wie, sodeju, zijn al die anderen?’

‘Herman Potsdam, meneer,’ verkondigde Herman. ‘Ravenklauw. Een genoeg u te mogen ontmoeten. Ik heb alles over u gelezen.’

Kaatje draaide zich naar hem. ‘Jij hebt die verhalen gelezen? Dat geloof ik niet.’

‘Ze hebben ons geholpen om het bericht naar Pap te sturen,’ verklaarde James zuchtend. ‘Ze zijn oké.’

Ron overdacht dit een moment en leek het te accepteren. 'Goed dan. Nu allemaal naar bed. En onthoud wat ik gezegd heb! Ik zet jullie niet buitenspel – jullie hebben belangrijk werk te doen. Maar laat ons ons deel doen en we werken allemaal samen. Begrepen?'

James knikte vermoeid. De anderen volgden zijn voorbeeld.

'Mooi zo,' glimlachte Ron. 'Alle anderen doen de groetjes, en Roos, Hugo wil je laten weten, dat hij je kamer helemaal ingepikt heeft voor zijn tuinkabouters, en er is niets wat je eraan kunt doen. Zijn woorden, niet de mijne.'

Roos keek gekweld. 'Pap!'

'We zien de meesten van jullie het komend Kerstfeest, dat is er al voor je er erg in hebt. Onthoud wat ik gezegd heb!'

'Doen we,' beaamden de leerlingen niet erg enthousiast. Een ogenblik later waren de kolen in de openhaard weer een onsamenvangende massa. Ron was weg.

'Wel,' zei Albus gelaten, 'dat was leuk, denk ik. Kom op, Ralph, laten we terug naar de kelders gaan, Fien, Buitendag en de rest zullen wel nieuwsgierig zijn. Niet dat we iets bijzonders te melden hebben.'

Terwijl ze allemaal opstonden, ving Kaatje James' blik. 'Dus, dat verhaal over dat jullie naar Nieuw Amsterdam zijn geweest en een gemene tovenaars tegen zijn gekomen, dat was geen verzinsel om te verbergen dat je de Zwerkbalaudities gemist had?'

'Het was niet *alleen* dat,' antwoordde Scorpius, 'maar het verschaftte James een gemakkelijk excuus.'

Herman kantelde zijn hoofd sceptisch. 'Het Morrigan Web, hè? Die Verzamelaarfiguur is waarschijnlijk zo idioot als een Lagerwalkrab. Je Oom heeft gelijk. Het is waarschijnlijk niets.'

'Die Wendigo's waren niet niets,' zei Roos huiverend.

Albus haalde zijn schouders op. 'Als je het mij vraagt, is dit totaal zinloos geweest. Ik begrijp niet waarom we zoveel moeite hebben gedaan voor een onderonsje met Oom Ron.'

'Het had *Pap* moeten wezen,' hield James vol.

'Lily zuchtte. 'Hij zou waarschijnlijk hetzelfde gezegd hebben. Hij en Oom Ron zitten in hetzelfde schuitje, weet je, beide werkend in het Departement van Schouwers.'

'Maar Pap is de *Hoofd* Schouwer,' mokte James. 'Oom Ron is een coördinator.'

Roos veerde hierdoor op. 'Wat bedoel je daar mee? Noem je mijn vader een baliekluiver?'

'Nee, nee, Roos,' reageerde Lily snel. 'Zijn baan is ook super belangrijk! Mijn vader kan niets doen zonder dat jouw vader al die toverdrankensporen volgt. Hij

coördineert gesprekken met onguere heksen en tovenaars, Grijpgraag bankzaken volgend en al dat soort dingen.'

Roos zuchtte zwak. 'Hij is een beetje een baliekluiver, is het niet?'

Albus sloeg een arm om de schouder van zijn nichtje. 'Maar hij is de meest verdomd goeie baliekluiver, die er is. En Lily heeft gelijk. Pap zegt, dat hij niets zonder hem kan. En bedenk dit, jouw vader weet meer over wat er zich achter de schermen afspeelt, dan mijn vader dat doet.'

'Nou,' merkte Kaatje op, 'als dit een blik is in de opwindende wereld van de familie Potteravonturen, dan denk ik, dat ik dit van nu af aan voorbij laat gaan.' Ze bewoog zich hoofdschuddend naar de uitgang.

'Kom de volgende keer maar eens met mij praten,' beaamde Herman. 'Ik kan je hetzelfde als je Oom vertellen en ons een ketel vol ellende besparen.'

James plofte terug op de bank, toen Herman achter Kaatje, Albus en Ralph aanging op weg naar het portretgat. Deze klapte achter hen dicht.

'Waar ging dat allemaal over?' bedelde een stem gretig. James keek opzij terwijl Karel op een plekje naast hem ging zitten. 'Dat was Ron Wemel in de openhaard, hè? Ik hoorde Wilma Winters praten over het bericht dat je gisteravond hebt verzonden vanaf het Zwerkbalveld! Dat was echt briljant!'

'Tot zover het "niemand praat over Nacht Zwerkbal",' zuchtte James.

'Laat het met rust, Karel,' zei Scorpius waarschuwend, 'je hebt niets gezien.'

'O, ik weet het!' barstte Karel los. 'Je kunt me echt compleet vertrouwen! Ik praat nergens over! Dus, wat zei hij? Wat is er aan de hand?'

Roos schudde haar hoofd. 'Hij zei ons, dat we ons met onze studie bezig moeten houden en de volwassenen hun werk moeten laten doen, en ook dat we uit de buurt van Vilder moeten blijven.'

'O,' knipperde Karel. 'Nou. Da's... best wel goed advies, denk ik.'

Een paar minuten later wenste James iedereen een goed nacht en beklom vermoeid de trap naar de vierdejaarsslaapkamer. Het daagde bij hem, dat ze niet precies *alles* aan Oom Ron verteld hadden. Hij had niet het feit vermeld, dat de woorden *Morrigan Web* op Petra's magische perkament verschenen waren, het vroegere droomverhaal, samen met een naam die hij niet kende: Mark Paauw. Eigenlijk, had hij dit aan niemand verteld, omdat hij aan Petra beloofd had het verhaal geheim te houden.

Maar ze hadden er ook niet aan gedacht, om het over de mysterieuze Klammfels' professor Avior Porchascathan en diens verbijsterende gelijkenissen met de overleden Albus Perkamentus te hebben. Alles in aanmerking nemend, was dat waarschijnlijk de minste van hun zorgen. Maar toch, terwijl James zijn pyjama aantrok en in zijn hemelbed ging liggen, met zijn gedachten die traag vochten tegen de vermoeidheid van zijn lichaam, vroeg hij zich af, of professor Porchascathan niet, op de een of andere manier, het grootste en belangrijkste mysterie van alles was.

Flarden van bekende stemmen volgden James, hem ongemakkelijk in slaap wiegend...

Het zou het beste zijn, meneer Potter, zei professor Porchascathan kalm, bijna aardig, als u uw vader hier niets over verteld. Harry kan hierdoor een weinig... in de war, raken...

Je kunt me niet vertrouwen, James, fluisterde Nastasia bars. Zie je het dan niet? De delen van mij, ze zijn het niet altijd eens met elkaar...

Maar de stem die hem in zijn slaap achtervolgde was die van zijn vader van verscheidene weken eerder: *Het was Petra, jongen... Petra Morgenster ... ze knipperde aan en uit... en toen... was ze gewoon weer weg.'*

De laatste weken voor de Kerstvakantie ontrolden zich als een Tovertweeling Topfopshop nepklok, wiens wijzers iedere minuut langzamer draaiden.

De laatste week was de les op Klammfels afgezegd vanwege onbarmhartig bergweer ("Drie meter en veertig centimeter lange ijspegels groeiden *horizontaal* door de wind!" had Kaatje hen toevertrouwd, nadat ze toevallig een deel van een gesprek tussen Hagid en professor van der Beek had gehoord. "*Horizontale ijspegels! Kun je je dát voorstellen?*").

De lessen op Beauxbaton aan de andere kant, waren een week eerder afgesloten, vanwege het verschil in het vakantieschema. ("Ze hebben bijna een maand vrij voor de Kerst," had Govert die avond tijdens het eten droefgeestig verteld. 'Een hele maand! *En* ze gebruiken de helft van die tijd, om in de Alpen te Elf-skiën en gekruide hete chocolade naar binnen te gieten! Da's geweldig, ik ga kijken of ik niet voor de rest van mijn schooljaren daarheen overgeplaatst kan worden.")

James vond het helemaal niet erg, dat de lessen van Beauxbaton stilstonden. Hij had nog steeds geen flauwe notie over wat Theoretische Rekenkunde inhield, met de monsterlijk grote telramen en de onverklaarbare doelen ervan, ondanks de constante zelfvoldane uitleg, aangeboden door de Yorkleerling Markus Karreman, die er een griezelige (en irritante) voorliefde voor had.

Hij was echter teleurgesteld, dat de laatste week op Klammfels niet doorging. Hij had uiteindelijk besloten om bij professor Porchascathan in zijn vertrekken op bezoek te gaan, zoals de professor voorgesteld had, en was hier nogal zenuwachtig over. Nu hij besloten had om het door te zetten, wilde hij het zo snel mogelijk achter de rug hebben en hij keek er niet naar uit om er zich met de feestdagen zorgen over te maken.

Om dat te voorkomen, had hij een keer geprobeerd om alleen met de Klammfelsverdwijnkast de reis te maken, lessen of geen lessen, ondanks de waarschuwing die erop gespijkerd was. Wachtend tot de stille uren tussen het middag- en avondeten, was hij naar de Klammfels barokke Verdwijnkast geslopen en deze opengemaakt, alleen om te merken, dat deze voor zijn ogen wijd open geblazen werd en hem met een ijzige stormkracht en stekende sneeuw bestookte. Tegen de tijd dat hij met pijn en moeite de deur weer dicht gekregen had, was hij bedekt met bijna drie centimeter ijskristallen en lag er een laag sneeuw, die de vloer tot aan de Zwadderichtafel bedekte. In de buurt schudde de Bloedige Baron, in wreed leedvermaak, zijn hoofd.

Lessen werden geestdodende zaken, toen de ramen bedekt werden met verblindende witte sneeuw en broze ijzel, die er om smeekten om tot sneeuwmannen gemaakt te worden en sneeuwballen om te gooien. Het plafond van de Grote Zaal werd vertroebeld door rollende grijze wolken, zwaar van sneeuw. Vuren werden hoog opgestookt, waardoor het kasteel tegelijkertijd bitter koud was (wanneer je er meer dan tien meter vanaf een haard stond) als onverdraaglijk heet (wanneer je je dichterbij bevond). In traditie, velde Hagrid een enorme dennenboom en zette deze in een hoek van de Grote Zaal, waar professor Banning en zijn eerstejaars Bezweringsleerlingen de monsterlijke boom versierden. De wilde geur van dennennaalden vermengde zich met het aroma van warme gember- en pepermuntkoekjes, die de toetjes van de avondmaaltijden waren.

Op de laatste Woensdag voor Kerst, begaven James, Roos en Ralph zich terneergeslagen op weg naar de Astronomietoren, toen Albus buiten adem op hen toe rende, zijn wangen gloeiden rood in het koele daglicht.

‘Jullie raden het nooit!’ hijgde hij grijnzend. ‘We brengen de feestdagen door op het Nest! Oma Wemel en Oom George en Tante Angelina en iedereen zal er zijn! Zelfs Loena Leeftang en die wandelstok waar ze mee getrouwd is! Geen Dominique, die brengt de feestdagen skiënd door met een zootje Beauxbatonvrienden, maar dat is geen verlies, is het?’

‘Echt? Kerstmis op het Nest?’ kreette Roos opgewonden. ‘Dat is te gek! Hoe weet je dat?’

‘Brief van Mam en Pap,’ antwoordde hij, een verfromfaaide brief uit zijn rugzak opdiepend. ‘Vanmorgen gekregen. Zei me het door te vertellen aan jullie allemaal. Lily en Victoire ontploften bijna toen ik ze het vertelde. Ik moet alleen Louis nog vinden.’

‘Als we het hem niet vertellen, betekent dat dan, dat hij er niet zal zijn?’ vroeg Roos met vernauwde ogen.

‘Roos!’ riep James, een lach onderdrukkend.

‘Ik maak maar een geintje,’ bekende ze terughoudend. ‘Maar als hij probeert om *Artis Decerto* op me uit te “oefenen”, dan zweer ik dat ik slakken in zijn cadeautjes stop.’

‘Jij mag ook komen, Ralph,’ voegde Albus toe, de brief terug proppend in zijn rugzak. ‘Je Vader zal er ook zijn. Hij heeft de brief ondertekent samen met mijn ouders en Oom Ron en Tante Hermelien. Ik denk, dat ze ons in een keer wilden berichten, in verband met het gedoe om de post.’

Betekent dit, dat Degout de brief voor dat wij hem kregen gelezen heeft?’ vroeg James scherp.

‘Hij of professor Valentin,’ schouderde Albus. ‘Ik kreeg de brief via de interne post. Buitendag gaf hem vanuit Degout’s kantoor, omdat ie Klassenoudste is. Maar hier is de klap op de vuurpijl: we gaan niet naar huis met de Zweinsteinexpress!

‘Wat?’ fronste Ralph. ‘Waarom niet?’

‘Albus keek opgewonden van gezicht naar gezicht. ‘We reizen per Viavia!’

‘Nee!’ hijgde Roos. ‘Maar... waarom?’

‘Je Moeder heeft haar contacten gebruikt bij het Departement van Magisch Vervoer,’ zei Albus. ‘Bedacht, dat het een heleboel tijd scheelt om iedereen’s reis apart te coördineren. Ik denk, dat het goed is om ouders op belangrijke plaatsen te hebben, eh?’

‘Dus, waar is die Viavia?’ vroeg James, een golf van opwinding welde in hem op. ‘Hebben ze die al gestuurd?’

Albus grinnikte. ‘En of ze dat gedaan hebben! Hij kwam met de brief. Het is een mottige ouwe kersttrui. Ik denk, dat Oma Wemel hem voor Oom Ron gemaakt heeft, toen hij hier nog een leerling was. Hij werkt niet tot het er de tijd voor is, en hij werkt niet op het Zweinsteinterrein. We zullen, net als de anderen, naar Zweinsveldstation moeten liften en kunnen hem daar pas gebruiken.’

‘Dus, we hoeven niets in te pakken, dan,’ zei Roos nadenkend. ‘We kunnen geen bagage meenemen als we met de Viavia gaan.’

‘Ik denk, dat onze families alles meenemen wat we nodig hebben,’ redeneerde James. ‘Zij reizen waarschijnlijk op de gewone manier.’

‘Hoe dan ook,’ vatte Albus vrolijk samen, ‘dit gaat verdomd geweldig worden!’

James versliep zich de volgende Zaterdagochtend. Hij werd gewekt door een ratelend geluid tegen het raam naast zijn bed. Wazig knipperde hij naar het

verblindende, sneeuwwitte licht en schrok toen een vorm onhandig tegen het raam klapte. Het was Nobby, die buiten zonder succes probeerde te landen op het beijzelde raamkozijn. James gooide de dekens van zich af, besefte onmiddellijk wat er aan de hand was en vervloekte zichzelf.

‘Sorry, Nobby!’ riep hij, terwijl hij het raam opende en de met sneeuw bedekte vogel uit de gure winterlucht binnenliet. ‘Ik ben te lang opgebleven om Daan via de Scherf te bereiken. Ik wilde weten of hij met ons naar het Nest zou komen. Het spijt me, dat je niet mee kunt. Uilen kunnen niet met een Viavia reizen.’

Nobby fladderde naar het nachtkastje en schudde de sneeuw van zijn vleugels. Ongeduldig strekte hij zijn poot uit, waardoor er een briefje zichtbaar werd. James nam het haastig in ontvangst.

WAAR BEN JE? HAGRID VERTREKT OVER VIJF MINUTEN!

Het was niet ondertekend, maar James herkende natuurlijk het handschrift van Roos. Hij gooide het briefje opzij, ramde zijn benen in een spijkerbroek en wurmde zich terwijl hij de wenteltrap afrende in een trui. Op de laatste tree echter, dacht hij aan Petra’s droomverhaal. Het was zijn gewoonte geworden om het overal mee naar toe te nemen, de reden waarom wist hij eigenlijk niet, maar ondanks dat voelde hij, dat het belangrijk was. Hij draaide zich en stormde de trap naar de slaapkamer weer op.

‘O,’ zei hij, Nobby bemerkend die nog steeds op het nachtkastje stond. De vogel keek hem sarcastisch aan. James schudde zijn hoofd en rende naar het raam. ‘Wegwezen. Heb een prettig kerstfeest! Eet ladingen muizen en al dat soort dingen.’

Nobby klapte met zijn snavel en het leek bijna alsof hij met zijn grote goudkleurige ogen rolde. Met een slag van zijn vleugels zette hij zich van het nachtkastje af en steeg naar het raam op. James sloeg, zodra de uil er voorbij was, het raam dicht en draaide de klink erop. Een ogenblik later viel hij op zijn knieën voor zijn hutkoffer en begon door de inhoud heen te rommelen. Zijn rechterhand vond het pakket perkament van Petra op hetzelfde moment dat zijn linkerhand langs een onverwacht scherp voorwerp streek. Hij trok beide handen terug en inspecteerde zijn linker. Een flauwe schaafwond vormde een witte streep aan de buitenkant van zijn duim. James fronste ernaar en tuurde in zijn hutkoffer, zoekend naar het object, dat hem gekrast had.

Een kleine stevige vorm zat vast in de zoom van zijn schoolgewaad. James trok hem eruit en vouwde hem open, waardoor het vastzittende object zichtbaar werd.

‘De Yuxa Baslatma,’ zei hij tegen zichzelf. Hij herinnerde zich, dat hij in professor Porchascathan klaslokaal door een knot van de magische voorspellingsplant gegrepen was. Hij herinnerde zich, dat de professor de knot afgenomen had, beweerend, dat Daan hem gestolen had. Een deel van de knot was echter achtergebleven, al die tijd vastgekleefd in James gewaad, wachtend om gevonden te worden. James dacht terug aan die dag en probeerde zich te herinneren van welke voorspellingsplant hij afkomstig was.

‘De Vraag Die Je Het Belangrijkst Vindt,’ fluisterde hij. Zijn ogen sperden zich open, terwijl hij naar de spinachtige bruine knot keek.

Voorzichtig trok hij de knot van zijn gewaad. Opnieuw kijkend in de diepte van zijn hutkoffer, vond hij een heel oud stuk van Bazooka Joe’s Koelst Kauwende Kauwgom. Hij pakte het uit, propte het keiharde stuk kauwgom in zijn mond en vouwde het papier om de knot.

Zowel de ingepakte knot als Petra’s droomverhaal stopte hij in zijn spijkerbroek. James krabbelde overeind en holde de wenteltrap af.

Hagrid leverde de zeven, tezamen met de laatste van de afscheidnemende Zweinsteinleerlingen, af op het Zweinsveldstation. James sprong van de grote koets af op het ijskoude station, zich bij Albus, Lily, Roos, Ralph, Louis en Victoire voegend.

‘Heb ‘n goed Kerstmis, dan,’ bulderde Hagrid van de hoge bok en dan boog hij zich opzij en knipoogde nadrukkelijk naar James.

James knipperde naar hem. ‘Euh, jij ook, Hagrid.’

Hagrid knikte, zijn appelrode wangen en wilde haren waren bedekt met sneeuwvlokken. Zijn keverzwarte ogen glinsterden. ‘‘K zie jelui, *as jullie terug komme*, nietwaar, hè?’ Hij knipoogde opnieuw, twee keer.

‘Zeker weten, Hagrid,’ antwoordde Lily met een diepe frons. Ze keek opzij naar James en Roos.

Achter hen wreef Louis zich over zijn armen om warm te worden. ‘Vooruit. Laten we gaan,’ zei hij. ‘Het is hier zo koud als het achterwerk van een Banshee.’

‘Wat een taal,’ bitste Victoire, haar woorden werden rookwolkjes in de koude lucht. Ze zette haar bontmutsje rechter op haar hoofd en stopte haar handen in de bijpassende mof. ‘Maar Louis heeft gelijk. Deze koude is niet goed voor de huidskleur.’

‘Dat zei ik niet!’ protesteerde Louis.

‘Laten we onder die luifel gaan staan, waar er minder sneeuw ligt,’ zei Albus kweik, zwaaiend met een zacht pakketje, dat stevig dichtgebonden was met papier en touw. ‘De Viavia zal om precies tien uur geactiveerd worden.’

De groep ging over het besneeuwde station op weg, terwijl de Zweinsteinexpress lawaaierig, onder het uitbraken van dikke massa's zwarte rook in de heldere lucht, zijn ketel onder druk bracht. Zijn forse rode wielen draaiden op de rails, metaal krijste op metaal en begonnen langzaam maar zeker vooruit te kruipen, de grote trein centimeter voor centimeter uit het station brengend en geleidelijk meer snelheid krijgend. James zag de ramen voorbij schuiven, zag glimpen van passagiers, zijn klasgenoten lachend op hun banken plaatsnemend, of hun jassen en mutsen in de rekken proppend. In minder dan geen tijd schoot het rode gevaarte voorbij, een met sneeuw en rook verzadigde luchtstroom met zich meeslepend, en dan was de trein verdwenen. Zijn schrille fluit galmde vanuit de vallei verderop.

'Ik hoop, dat je dat ding goed in de gaten hebt gehouden,' kritiseerde Louis Albus, toen deze het pakket op de bank legde en het touw losmaakte.

'Nee, ik leende het uit om er Wiekels en Augers mee te spelen,' reageerde Albus. 'Ik liet de andere Zwadderaars hem gebruiken als doelwit, om spreuken op te oefenen. Wat denk je, genie?'

'Nou,' puftte Louis, 'het *is* nu onze enige manier om thuis te kunnen komen. Als de bezwering veranderd is, of om de een of andere reden mee geknoeid is, weten we helemaal niet waar we terecht komen.'

Victoire schudde geërgerd haar hoofd. 'Ik ben er zeker van, dat Albus er voorzichtig mee is geweest. Hij heeft niet de nijging om belangrijke magische gereedschappen in de verkeerde handen te laten vallen.'

'Je bedoelt, als James hier?' zei Louis nadrukkelijk, zich naar zijn zuster draaiend. 'We hoorden er allemaal over, hoe Vilder de Onzichtbaarheidsmantel in handen kreeg. Heel zorgvuldig, die.'

'Stop er een sok in, Louis,' zei Lily mild, 'of Roos stopt er een in voor je.'

Louis keek naar Roos, die naar hem keek. Hij keek voor hulp om naar Victoire, maar die haalde bazig haar schouders op.

'Wat was dat met Hagrid?' vroeg Ralph. 'Hij gedroeg zich wel vreemd, vond je niet?'

'Hij is Hagrid,' snoof Victoire. 'Wat is er raar aan, dat hij vreemd doet?'

Op dat moment begon de klok in Zweinsveld te slaan, het geluid schalde over de kale bomen en de sneeuwbedekte daken.

'Het is zover,' zei Albus opgewonden. Hij trok de verpakking open en onthulde een keurig opgevouwen, hoewel iets versleten, oude trui. Hij was rood, met een grote gouden R in het midden gebreid. Albus keek van de trui naar de verzamelde groep. 'Jullie hebben allemaal al eens per Viavia gereisd,' zei hij boven het geluid van de slaande klok uit. 'Dit is het dan! Iedereen, grijp en houdt stevig vast!'

Hij rekte een arm uit, gevolgd door de zes anderen. Ieder greep een vuistvol van de oude trui. Een ogenblik later voelde James de bekende (hoewel onplezierige) sensatie van een haak, die zich achter zijn navel vastzette en hem scherp vooruit trok.

Zijn laatste gedachte, toen Zweinsveldstation langs hem schoot en tot een stip verdween, was dat hij vergeten was zijn bril mee te nemen en dat zijn moeder hem daar waarschijnlijk voor zou vermoorden.

Terwijl hij de trui stevig vasthield, blies er een koude waas over hem heen. Een ogenblik later ontstond er een harde vloer onder hem en hij verloor zijn evenwicht waardoor hij bijna omviel. Hij liet de trui los, botste tegen Victoire aan en stootte haar hoedje van haar hoofd.'

'Auw!' kafferde ze schrill. 'Houd je enorme voeten bij je, ja! Je stampte op mijn tenen.'

'Sorry,' zei Ralph, nog steeds bezig zijn evenwicht te hervinden, 'Ik raak hier nooit gewend aan.'

In het donker hield Albus nog steeds de trui vast. James kon zijn broers gezicht, terwijl hij met gespannen ogen rondkeek in het halfduister, nauwelijks zien.

'Waar zijn we?' vroeg Albus. 'Dit is het Nest niet. Toch?'

'Ik zei het je!' riep Louis. 'De Viavia is op een of andere manier beschadigd geraakt! Wie weet waar we terecht gekomen zijn?'

'Stil, Louis!' berispte Lily hem bezorgt.

'Het ziet eruit als een zolder,' merkte Roos, die behoedzaam vooruit liep, op. Ze duwde een stapel gordijnen opzij. Die vielen zwaar, een stofwolk opwerpend en een rond raam onthullend, melkweit en vuil. Bleek daglicht scheen er door.

'Het *is* een zolder,' zei James, zich bij Roos naast het raam voegend. 'Maar het is niet het Nest, dat is zeker.' Hij rekte zich uit naar het raam met de bedoeling het vuil eraf te vegen en naar buiten te kijken, toen een lange doordringende kraak vanuit het duister achter hen kwam.

Alle zeven leerlingen sprongen op en hijgden terwijl ze zich naar het geluid keerden. Er was niets te zien, behalve het naar beide zijden stijl aflopende dak, wat leidde naar een ondoordringbare duisternis. Dan begonnen er krakende voetstappen vanuit het duister te komen.

'Toverstokken,' fluisterde Victoire scherp. James hoorde haar en merkte, dat ze de hare uit haar mof haalde. Hij grabbelde naar de zijne, net als de anderen die naar die van hen tasten. Langzaam trokken ze zich terug, weg de duisternis, toen de voetstappen dichterbij kwamen, langzaam bonzend op de oude houten vloer. James voelde de kou van het raam toen hij er tegenaan stootte. Naast hem, trilde Ralph's toverstok in zijn hand, de groene tip wiebelde in het duister.

Een paar grote blote voeten doken uit het duister op, gevolgd door verrassend korte, knokige benen en een smerige theedoek. Toen de figuur volledig in het licht verschenen was, keek deze op naar de leerlingen, zijn uitpuilende ogen toonden niets meer dan vermoeid geduld. Hij hield een dienblad in zijn rechterhand, waarop zeven mokken stonden.

‘Warme appelpider voor de jonge Meesters en Meesteressen,’ zei hij met een diepe krakende stem. Als een soort terughoudende nagedachte voegde hij toe, ‘en mag ik de eerste zijn, die u allen een... prettige Kerst toewenst.’

‘Knijster,’ barstte Lily opgelucht uit, ‘ben jij dat echt?’

James schudde zijn hoofd, niet wetend of hij woedend zou moeten worden of hardop zou lachen. ‘Maar... waar *zijn* we dan?’

‘Ja,’ eiste Victoire, haar vuisten in haar zij zettend, ‘dit is niet het Nest.’

‘Nederigste verontschuldigen, Meester en Meesteressen,’ gromde Knijster, ellendig zijn hoofd buigend. ‘Het was het idee van uw ouders. Er zal in het Nest geen Kerstmis zijn, ongeacht wat u, en vele anderen, wijs is gemaakt. Ik ben bang, dat u in plaats daarvan uw tijd hier zult doorbrengen... op Grimboudplein nummer twaalf.’

10. Een Heimelijk Kerstmis

‘Ik kan niet geloven, dat je je bril vergeten bent.’ Ginny Potter schudde haar hoofd terwijl ze haar koffer uitpakte en twee stapels kleding maakte, een voor Albus en een voor James. ‘Als je hem zou dragen zoals dat zou moeten, was je hem voor de feestdagen niet vergeten!’

‘Ik wist, dat u erover uit uw ketel zou gaan,’ zuchtte James, die opzij ging staan toen zijn moeder door de kamer bewoog en de opgevouwen kleren in de verschillende lade’s van een meidenkast plaatste en de koffer zelf leviteerde naar een hoge plank. ‘Ik had me verslapen, Mam. Ik had nauwelijks de tijd om me aan te kleden. U mag van geluk spreken, dat ik een broek draag!’

‘En toch ben je op wonderbaarlijke wijze niet vergeten je toverstok mee te nemen,’ merkte zijn moeder scherp op. Ze stopte een stapel kleding in zijn armen en draaide zich naar Roos. ‘Roos, draagt James tijdens de lessen zijn bril?’

‘Is nog nooit voorgekomen,’ antwoordde Roos onmiddellijk.

‘Ze zit niet eens *in* al mijn lessen,’ hield James vol. ‘Hoe kan ze dat dan weten?’

Albus stapte langs Roos en griste een stapel van zijn eigen kleding van het bed. ‘Ik denk niet, dat hij zijn bril gedragen heeft sinds school begonnen is,’ gaf hij luchtig zijn mening. ‘Ik zeg steeds tegen hem, dat er “geen magische remedie tegen bijziendheid” is.’

‘Da’s niet waar!’ riep James woedend.

‘Genoeg!’ maakte Ginny er een einde aan. Tegen James zei ze, ‘Je gaat die bril dragen zoals dat afgesproken is, of ik vraag aan je Vader of hij hem zo behekt, dat hij permanent op je neus blijft staan. En jij,’ ze wendde zich naar Albus, ‘wees geen oproerkraaiër. De dag, dat jij een helpend advies geeft, is de dag, dat we de Wereld Zwerkbacup winnen.’ Daarmee stapte ze met grote passen de kamer uit met James, Roos en Albus op haar hielen.

‘Dus, waarom zijn we hier op Grimboudplein in plaats van op het Nest, Mam?’ vroeg Albus onaangedaan.

Ze zuchtte. ‘Vraag het je Vader. Of aan een Oom of Tante. Dit was allemaal hun idee. Niet dat ik het er niet mee eens ben,’ voegde ze toe. ‘Het is alleen, dat zij het beter uit kunnen leggen, als ze dat al helemaal willen.’

Roos keek naar James en Albus en draaide zich toen naar de trap, deze met twee treden tegelijk aflopend. Albus en James achtervolgden haar in haar kielzog, de trap afstampend om haar voorbij te gaan. Ralph stond met Lily in de gang, beiden staarden naar het portret van de oude mevrouw Zwart in haar lijst. Jaren geleden was de familie er per toeval achter gekomen, dat het haatdragende portret kalmeerde door Deuzeltelevisieuitzendingen en hadden zich gehaast om een televisie op het doek te laten verven. Normaal gesproken brachten de praatprogramma’s en rechtbankzaken haar in een dromerige stemming. Nu echter, murmelde ze geagiteerd in zichzelf, om zo nu en dan genoeg oplettend te worden om uit haar lijst te kijken en in afschuw terug te deinzen over wat ze in de gang zag.

‘Ontwijding,’ siste ze, met blikken uit haar ogen, die van de televisie naar Ralph en Lily schoten. ‘*Onzuiveren...* Huis van mijn voorvaderen...’

James keek zorgvuldiger naar de televisie in het schilderij. Erop kweelde een nieuwsprogramma en liet beelden zien van wereldleiders, verzameld aan een lange tafel. Het zou heel goed mogelijk zijn, dacht James, dat zijn eigen vader in het nieuws geweest was, staand op de achtergrond, terwijl verdragen getekend werden, de Eed van Geheimhouding ondersteunend bij de achterdochtige Dreuzeloverheden. Mogelijk was dit het, wat de oude mevrouw Zwart irriteerde.

‘De tover- en de Dreuzelwereld zijn dicht bij elkaar, dan ze in eeuwen geweest zijn,’ merkte een stem dichtbij op. James draaide zich, net als de anderen, om, en zag zijn Oom Percy, zijn ogen ernstig, terwijl hij naar de geschilderde televisie keek. ‘Walburga Zwart is niet de enige persoon die dit voelt. We leven in interessante tijden, kinderen.’

‘Hoi, Oom Percy,’ zei Lily, de man benaderend en haar armen om hem leggend. Percy knuffelde haar en keek toen naar de anderen. James dacht, en niet voor het eerst, dat zijn Oom behoorlijk veranderd was sinds de dood van zijn geadopteerde dochter, Lucy. Zijn dikdoenerij had plaats gemaakt voor een soort matte serieusheid en een opgejaagde trek lag vrijwel constant over zijn gezicht.

‘Molly, Tante Audrey en ik zijn nog maar net aangekomen. Ze zijn nog beneden in de keuken,’ hij bood hen een zwakke glimlach. ‘Het ziet er naar uit, dat we met de feestdagen nogal op elkaar zitten, is het niet? Het is maar goed, dat we met elkaar op kunnen schieten.’

Albus haalde zijn schouders op. ‘Ik had het niet erg gevonden als James op Zweintjes was achtergebleven. Hij snurkt.’

‘Doe ik niet,’ duwde James zijn broer. ‘Jouw voeten stinken zo erg, dat het lijkt op de keer, dat die Flubberwurmen onder je bed dood waren gegaan.’

‘Stop,’ suste Lily tussen haar broers in stappend, terwijl Percy op weg naar de trap ging. ‘Het heeft geen zin om er ruzie over te maken. Jullie hebben *beiden* gelijk.’

Achter hen liep Roos de laatste treden af. ‘Ik ga eens kijken hoe het er nu uit gaat zien.’

‘Roosje!’ riep een mannenstem toen ze voorbij de zitkamer liep. Roos grijnsde en boog af door de opening, gevolgd door James en Ralph. Binnen brandde de haard met Gobelinvuur, bijna onhoorbaar knetterend en zonder iets van rook te produceren. Zittend erbij, in een verzameling oude, niet bij elkaar passende stoelen, waren de drie Wemelbroers, Ron, Bill en Charlie. Loena Leeftang was er ook, lui op de schoot van haar echtgenoot Rolf Scamander liggend, die rechtop zat in een hoge oorstoel. Zijn dikke brillenglazen vergrootte zijn ogen, tot een uitdrukking van een aanhoudende verrassing.

‘Pap!’ riep Roos, zich op haar vaders schoot werpend.

‘Oom Bill! Oom Charlie!’ grinnikte Albus, naar de bank tussen zijn Ooms stappend.

‘Jij kleine boef!’ glimlachte Bill, Albus’ haar verwarrend. ‘Hoe zijn de zaken in de kerker? Houd je de Zwadderaars op het rechte spoor?’

Charlie porde Albus toegenegen met zijn elleboog. ‘Wij weten, dat ze een Potter nodig hebben om te weten wat wat is.’

‘Ik ben bang, dat de tijden nogal veranderd zijn, beste Ooms,’ reageerde Albus droevig. ‘Het zijn tegenwoordig de Griffioendoren, die gluisperig en achterbaks zijn. Nou, een paar weken geleden lukte het James bijna om ons allemaal uit school te gegooid te krijgen, omdat hij ’s avonds rondsloop, illegale berichten en zo versturend.’

‘Daar hebben we over gehoord,’ zei Bill gebarend naar Ron. ‘Dat was briljant denkwerk, James. Je maakt de Orde trots.’

James glimlachte naar zijn Ooms en merkte, dat hij begon te blozen. 'De Orde?' vroeg hij met een opgetrokken wenkbrauw.

'Sssh, allemaal,' zei Loena, haar mok opheffend. 'Het is Kerstmis. Laten we niet over dit soort dingen spreken.'

'Voor nu, tenminste,' beaamde Ron. Hij glimlachte naar Roos, die het zich op zijn schoot makkelijk had gemaakt. Hoe was de Viavia?'

'Prima,' antwoordde ze. 'Maar Oma Wemel zal u er met een hex van langs geven, omdat u uw oude trui gebruikt hebt. Dus, waarom zijn we hier bij elkaar in plaats van op het Nest, zoals de bedoeling was?'

'Niets mis met het ouwe Grimboundplein,' antwoordde Bill hartelijk. 'Ik durf te zeggen, dat Knijster het bijna net zo feestelijk maakt als binnen zijn macht ligt. Wel, toen we aankwamen, liet hij die oude Huiselfhoofden kerstliedjes zingen.'

'Nee,' riep Albus uit. 'Dat probeert hij al jaren, maar van Mam mag het niet!'

Loena glimlachte, 'Ze is heel druk bezig geweest om het te regelen, dat we allemaal hier konden zijn. Toch, ik houd wel van het zingen. Het is wonderlijk... ongebruikelijk.'

Achter haar knikte Rolf betekenisvol. James wist waarom: er waren maar weinig mensen die het wonderlijk ongebruikelijke zo waarderden - of mee vereenzelvigden -, als Loena Leeftang - Scamander.

'Even serieus,' zei James, naast zijn Oom Bill neerzakkend op de leuning van de bank. 'Waarom hier? Albus kreeg een brief waarin stond, dat we per Viavia naar het Nest zouden reizen en toen werden we hierheen gebracht. En net hadden jullie het over "de Orde" ...'

'Een verandering van plan, op het laatste moment,' melde Charlie met een hand in de lucht zwaaiend. 'Je Pa stelde het een paar dagen geleden voor en we vonden het geweldig. Genoeg erover, hier zijn we allemaal.'

'En Gobelinvuur in de haard,' zei Roos opverend van haar vaders schoot en haar ogen vernauwend. 'Geen rook uit de schoorsteen.'

'Heel erg listig,' beaamde Albus, doordringend naar zijn Oom Charlie kijkend. 'Jullie verbergen iets. Wat is het?'

'Lariekoek,' zei Ron ferm. 'Stop met zo verdomd nieuwsgierig te zijn, jullie allemaal. Er zijn hier meer slaapkamers dan in het Nest, zo simpel ligt het. En we hebben de zolder zo betoverd, dat hij door jullie gebruikt kan worden als een slaapzaal. Je hebt hem gezien toen jullie aankwamen.'

'Als u de zolder betoverd hebt,' zei Roos gevat, 'dan hebt u geen idee hoe een slaapzaal eruit ziet.'

'Sodeju,' mompelde Ron, die opstond en Roos op de zitting van de stoel zette. 'Ik dacht, dat Hermelien dat zou doen. En zij dacht waarschijnlijk, dat ik me er mee

bezig zou houden. En nu is ze weg om met Ted Lupos een boom te halen. Maar serieus, zij is veel beter met meubeltransfiguratie dan ik...'

Hij liep naar de deuropening, stopte opeens en keek streng om. 'Jullie allemaal, houd je bij je eigen zaken. Er is niets verdachts aan de gang - ' hij stopte door de blik in Roos' ogen. 'En ik verdoe totaal mijn tijd hiermee, nietwaar?'

'U hebt nog nooit kunnen liegen, Pap,' schudde Roos haar hoofd. 'Sorry. U bent gewoon van nature eerlijk. Laat het aan Oom Charlie over.'

'Verdomd waar,' beaamde Charlie, zijn mok appelcider optillend. 'Laat ze met rust, Ron. Ze komen er snel genoeg achter. Dat zouden wij ook, toen we hun leeftijd hadden.'

Ron overwoog dit een moment en leek dan met een kort hoofdschudden erin te berusten. 'Loena heeft gelijk,' schouderchokte hij. 'Het is Kerstmis. Laten we niet over dit soort dingen spreken.' Hij zuchtte diep en liet een flauwe glimlach zien. 'Ik heb een zolder te transfigureren. Wie wil er helpen?'

'Ik wel,' sprong Albus gretig op. 'Ik wil een driehoog stapelbed, helemaal tot aan het plafond, James onderop.'

'James? Roosje?' opperde Ron.

'Nee, bedankt,' zei James opstaand. 'Ik wil de anderen goeiedag gaan zeggen.'

'Ik ook,' zei Roos snel, zich bij James voegend.

Ron rolde met zijn ogen. 'Jullie zijn zo doorzichtig als een stel geesten. Goed. Ga maar kijken welke geheimen jullie kunnen opduikelen. Maar ik zeg jullie, jullie verspillen je tijd.'

Daarin, naar bleek, had Oom Ron volledig gelijk.

Oma Wemel was, tot niemands verbazing, in de keuken, omgeven door zonnestralen van het hoge raam en de warme geur van koken. Kommen roerden zichzelf op het werkblok, terwijl een grote houten lepel snel hompen rauw koekjesdeeg op het bakblik legde. Fleur was bij haar, er verrassend elfachtig uitzierend in een onberispelijk wit schort. Haar blonde haar was met een feestelijke bandjes in twee paardenstaarten naar achter getrokken.

'Goedemorgen, James, Roos,' zong Oma Wemel verrukt, haar handen aan haar schort afvegend en hen in een gezamenlijke omhelzing omklemmend. 'Zo, zijn jullie er allemaal? Waar zijn de anderen?'

'Vrijwel iedereen is boven,' glimlachte Roos, haar Oma zo stijf als ze kon vasthoudend. 'Ze veranderen de zolder in een herberg.'

Fleur merkte nors op, 'Met al dies magie, die zij gooien eruit in dit 'uis, is vonder 'et niet groei benen en gooi ons alle op de straat. Nieuw vloer, verkroot dit, verklein dat. Is meer dan die 'uis kan aan!'

'Wie is er dingen aan het vergroten en voegt er kamers en vloeren toe,' vroeg James zo gewoon als hij kon, maar zijn Oma wapperde met haar hand naar hem.

‘Niets van aantrekken. Als jullie in de keuken rond blijven hangen, kunnen jullie je net zo goed nuttig maken, allebei. Het is geen kleine opdracht om voor een familie als deze te koken en te bakken, al helemaal met die extra bezoekers en onverwachte gasten.’

‘Wie is er onverwacht?’ drong Roos aan. ‘Gaan er nog meer mensen komen?’

‘En waar is Pap?’ voegde James toe. ‘Vertel me niet, dat hij weer op reis is?’

‘Deez zijn vraag voor je Ooms,’ schudde Fleur haar hoofd, de plaat met koekjesdeeg optillend en met de zwaai van haar toverstok de ovendeur openend. ‘Zij vertel alles wat je moet weet.’

James rolde met zijn ogen. ‘We vroegen het hen al! Ze vertelden ons niets.’

‘Nou, dan denk ik, dat jullie het niet hoeven te weten, is het niet?’ reageerde Oma Wemel bruusk. ‘Nu dan, ophoepelen of aanpakken, wat gaat het worden?’

Die vraag behoefde geen antwoord. James en Roos schoten door de zonverlichtte keuken en trokken de kelderdeur, die nijdig kraakte, open. Ze stampten de houten trap af naar het mufte duister.

De kelder was eens een haveloze eetkamer geweest. Nu was de oude tafel vervangen door een verzameling oude banken en stoelen, die rond een enorm roestige fornuis stonden en samen een sjofele, maar comfortabele algemene ruimte vormde. Voor James voelde de lage kamer een beetje aan als de oude speelkamer van zijn verblijf bij de Bigfootafdeling.

Stemmen klonken van nabij het gloeiende fornuis.

‘Degout heeft de uiteindelijke stem als het aankomt op de leerkrachten,’ was George’s stem duister te horen. ‘Ik twijfel eraan of Harry de Minister om kan praten.’

‘Harry is vasthoudend,’ antwoordde een vrouwenstem. ‘Daarbij, de wet is de wet.’

Toen Roos en James de stemmen naderden, zagen ze George en Angelina, George’s vrouw, naast elkaar op de bank zitten. Ze keek op naar hen en glimlachte.

‘Precies op tijd! Goedemorgen James, Roos. Vrolijk Kerstmis!’

‘Ook voor u Tante Angelina,’ zuchtte Roos wat gefrustreerd. ‘Kunnen jullie twee ons vertellen wat er aan de hand is?’

‘Hoe kom je erbij, dat er iets aan de hand is,’ reageerde Oom George, indringend naar de gloed van het fornuis starend.

James liet zich op een stoel in de buurt van zijn Oom zakken. ‘Beter begint u *daar* niet aan. U, van alle mensen, Oom George.’

‘We vertellen jullie niet wat voor cadeautjes jullie krijgen, maakt niet uit hoe vaak jullie het vragen,’ plaagde Angelina.

‘Wat is er aan de hand met Oom Harry en Directeur Degout,’ verzuchtte Roos, naast Angelina op de bank zakkend. ‘Hebt u trouwens gehoord wat een nachtmerrie hij is? Hij heeft Vilder een magische wandelstok gegeven en heeft hem vrij gelaten om zijn eigen kleine schrikbewind te voeren.’

Angelina knikte, haar glimlach werd duister. ‘We hebben er alles over gehoord. Geloof me.’

‘Daar komt ie,’ zei George, opeens naar voren springend en de greep van de deur van het fornuis grijpend. Toen hij hem openrukte klonk er een gierend geluid van metaal over metaal en de gloeiende kolen erin werden onthult. James staarde naar de bijna verblindende glans en verwachtte een gezicht te zien. In plaats daarvan gloeiden de kolen fel groen op en ontstonden er hoog op schietende vlammen. Een figuur plopte eigenaardig uit de kleine ruimte, een sliert groene vlammen met zich meenemend. Toen de vlammen verdampt waren, stond Harry Potter er, gekleed in zijn wintermantel, waar een piekfijn pak onder te zien was.

‘Pap!’ riep James opspringend uit. Hij bewoog zich naar zijn vaders zij, pas nu beseffend hoeveel hij hem gemist had.

‘James,’ begroette Harry hem warm, een arm stevig op zijn schouder leggen en knijpend. Direct daarop gloeide het fornuis weer fel groen op en Harry trok zijn zoon opzij om ruimte te maken. Nog een figuur plopte op uit de vlammen, deze zag er beduidend erbarmelijker uit, zijn haar, sluik en vuil, hing voor zijn gezicht. Toen hij zich oprichtte en zijn lokken opzij veegde, herkende James de figuur en hij hijgde.

Roos sprong van de bank. ‘Professor Lubbermans,’ riep ze.

De professor glimlachte vermoeid en schudde as van zijn schouders. ‘Ruik ik koekjes?’ vroeg hij zwak. ‘Ik ben uitgehongerd.’

‘Het is niet zo, dat het een geheim is,’ legde Harry Potter later, op de tweede etage van kamer naar kamer lopend met James, Roos en Ralph op zijn hielen, uit. ‘Het is gewoon niets waar jullie geïnteresseerd in zouden kunnen zijn. Het zijn gewoon, zaken.’

‘Maar u bent *Hoofd Schouwer*, Oom Harry,’ weerlegde Roos, Harry zijn slaapkamer in volgend. ‘Uw zaken zijn extreem opwindend! Echt!’

Harry glimlachte naar haar en zwaaide toen zijn toverstok, die een paars licht uitstootte, langzaam de kamer rond. James herkende hem als een onthullingspreuk, bedoeld om verborgen objecten of bezweringspreuken zichtbaar te maken. Terwijl

hij de kamer doorzocht sprak Harry. 'Je zou verbaasd zijn hoe saai een Schouwersbaan kan zijn, Roos. Vraag maar aan je vader. De bijeenkomst morgenavond, zal stom vervelend zijn. Als ik kon, zou ik er onderuit proberen te komen. Liever zou ik op zolder Wiekels en Augers met jullie spelen, of misschien zelfs Toverschaak. Wees maar blij.'

'Daar geloof ik helemaal niets van,' drong James ferm aan. 'Waarom wordt er dan zo geheimzinnig gedaan? Er voor zorgend, dat iedereen denkt dat we in het Nest zitten, rookloos Gobelinvuur in de openhaard, iedere kamer die onderzocht wordt op weet ik wat. Dit is meer dan de gewone zaken van het Ministerie.'

'Ik zei niet, dat het niet serieus was,' antwoordde Harry mild. 'Ik zei alleen, dat het saai zou zijn, Het is niet zoals vroeger, toen een enkel kwaad de wereld over wilde nemen. Om sommige redenen was dat makkelijker. Ik maak met minder moeite een bosbrand uit, dan een heidebrand.'

'Maar wat dan met die Verzamelaar?' vroeg Ralph, kijkend terwijl Harry een verdacht gloeiende ladekast onderzocht, die onthuld was door het groene licht. 'Die lijkt me een prachtig kwaad voor wereldoverheersing.'

Harry trok een lade open waar een klopgeest in zat in de vorm van een dikke vrouw met een paardengebit en vleermuisvleugels. Ze keek omhoog naar Harry, greep een paar lepels, die groter waren dan zijzelf, en begon ze lawaaierig tegen elkaar aan te slaan. 'Viktor Kruml vertelde me daarover,' zei Harry, zijn stem verheffend om boven het lawaai van de slaande lepels uit te komen. 'Hij en de Harriers zijn nog steeds in Nieuw Amsterdam en houden een oogje op de staf van Merlijn die nog altijd in de grond vastzit. Het is vervelend werk, een oude stok bewaken. Als deze Verzamelaarpersoon zich weer laat zien, geloof me, dan weten ze het.' Hij tikte, verrassend voorzichtig, met zijn toverstok tegen de Klopgeest en de kleine geest liet de lepels kletterend vallen, keek scheel en viel achterover in de lade, kennelijk in slaap. Harry schudde zijn hoofd ernaar. 'Maffe dingen verschijnen de laatste tijd op de vreemdste plaatsen. Onschuldig genoeg, als niet een weinig hinderlijk.'

'Pap,' zei James ernstig, 'de man noemde zich zelf *de Verzamelaar*. Hij maakte een aantal arme Drezels tot slaaf en dwong hen hem te helpen om iets te maken, mogelijk een superwapen van een of ander soort, genaamd het Morrigan Web. Hij zei dat hij hulp had van een Magiër.'

'Dat is wat Magiërs doen,' merkte Harry op, James voorbij lopend op weg naar de gang. 'Magische oorlogsvoering staat in hun werkschrijving. Maar serieus, James, er zijn er bijna geen over. De meesten van hen zijn al jaren en jaren geleden gevangen genomen, destijds, toen de Dooddoeners elkaar aangaven om hun eigen huid te redden. Ik geloof eerder, dat deze Verzamelaar een roze eenhoorn heeft, dan een Magiër als partner.'

'Maar, wat als het die wrede gast is, die uit Azkaban ontsnapte?' hield James, zijn vader de gang in volgend, vol. 'Magiërs! De reden dat u hem gevangen hebt, was dat hij allerlei soorten boosaardige duistere spreuken en dranken aan het maken was, toch? En dan zorgt de Vrouwe van het Meer ervoor, dat hij uit de gevangenis kan

ontsnappen! Wat als hij een van de laatste Magiërs is die nog rondhangt en dat ze hem nodig hadden om het ergste magische wapen van allen te maken, het Morrigan Web?’

Harry stond midden in de gang stil en keek om naar zijn zoon. ‘Wie zijn “zij”?’

James wachtte. ‘Nou, de Vrouwe van het Meer en de Verzamelaar. Wij denken... nou, *ik* denk, dat ze misschien samenwerken.’

Harry bestudeerde zijn zoon langdurig en keek toen naar Roos en Ralph. ‘Toen ik nog maar een jochie was,’ zei hij, hen zijn volledige aandacht gevend, ‘vertelde ik de volwassenen destijds niet alles wat ik wist. Ik vertelde hen niet over de basilisk die ik in de muren hoorde sissen. Ik vroeg geen hulp met het ontcijferen van het dagboek van Marten Vilijn. Ik hield Dobby’s pogingen om me te “helpen” voor mezelf. En weten jullie waarom?’ Hij trok zijn wenkbrauwen op. ‘Omdat ik bang was, dat niemand me zou geloven. Opgroeiend in die familie van mij... nou, laten we maar zeggen, dat die niet leidde tot hoge verwachtingen van de betrouwbaarheid van volwassenen.’

Harry liet zich op een knie zakken, zijn zoon, Roos en Ralph naar zich toetrekend, ‘Jullie zijn beter dan ik toen was. Jullie brengen je bezorgdheid naar ons. En het laatste wat ik *ooit* wil zijn... is de volwassene waar ik, toen ik jullie leeftijd had, bang voor was. Dus luister goed. Ik geloof wat jullie in Nieuw Amsterdam zagen. Feitelijk geloof ik er zo sterk in, dat ik er erg over twijfel, of ik jullie in de eerste plaats zou moeten bestraffen omdat jullie daarheen zijn gegaan, of te reageren op jullie perfecte domme geluk voor het ontsnappen aan die monsters. Als Kruml en de Harriers er niet geweest waren...’ hij schudde zijn hoofd en staaarde hen aan. ‘Nou, het moet voldoende zijn te zeggen, dat ik jullie moeders een nogal andere versie van het hele verhaal heb verteld, en jullie de schaamte heb bespaard om met een bezwering aan Zweinstein vastgebonden te worden.’ Tegen Ralph zei hij. ‘Je vader weet natuurlijk overal van af. Hij was bij me toen Viktor me bijpraatte. Als ik ernaar moet raden, was hij... op hetzelfde moment zowel boos als trots. Ik kan me wel vinden in zijn reactie.’

‘De Verzamelaar is niet gewoon een gestoorde tovenaardie die in Nieuw Amsterdam herrie maakt, Pap,’ verklaarde James zachtjes. Hij was krachtig.’

‘En slim,’ voegde Roos ernstig toe. ‘Hij wist wie James was.’

Dat maakte Harry opletterend. Hij knipperde naar haar. Tenslotte knikte hij en zuchtte. ‘Ik zou willen, dat ik er al mijn mogelijkheden voor kon gebruiken om het te onderzoeken,’ bekende hij. ‘Maar we hebben het al enorm druk. Toch, we *zullen* er naar kijken. Dat beloof ik. Samen met... al het andere.’ Hij schudde zijn hoofd.

Ralph incasseerde het stoïcijns. ‘Ik denk, dat dat goed genoeg is voor ons. Juist?’

Roos en James haalden hun schouders op.

‘Mogen we morgen dan naar de bijeenkomst komen, Oom Harry?’ vroeg ze, lief glimlachend. ‘Alstublieft?’

‘Nee,’ glimlachte Harry. ‘Maar ik zal jullie vertellen wat ik wel zal doen. Ik zet Knijster buiten de deur van de zolder, om er zeker van te zijn, dat jullie veilig zijn van pogingen om naar beneden sluipen om ons af te luisteren. Wat denk je daar van?’

James rolde met zijn ogen. ‘Dat is wel een beetje een dooddoener, Pap.’

‘Daar zijn Vaders voor, zoon.’ Harry stond op en veegde zijn broek af. ‘Nu, als ik me niet vergis, geloof ik dat ik je Tante en Ted Lupos met de kerstboom terug hoor komen. Kom op. De boom zal zichzelf niet versieren.’

‘Feitelijk,’ zei Ralph nadenkend, toen Harry voor hen uit de trap opliep, ‘met Knijster in de buurt, is dat wel degelijk mogelijk.’

Kerstochtend werd een uitzonderlijk ruwe en drukke gebeurtenis, daar er zoveel mensen in het smalle huis gepropt zaten en er zoveel zoetigheid gegeten werd, zoveel cadeautjes uitgepakt werden, en zoveel nieuwe truien, speelgoed en spelletjes gepast en geprobeerd en gespeeld werden, dat er nauwelijks ruimte was, om je ergens naar toe te bewegen. Stemmen weerkaatsten van de muren in een kakaphonie van vrolijke woordenwisseling, terwijl Roos, Albus en Louis een nieuw toverbordspel speelden, genaamd; Fop de Feeks, waarin een kleine mechanische Feeks over het bord rende en ketels stal. Dit liep een beetje uit de hand, toen de kleine Feeks van het bord ontsnapte en onder een stoel schoot, waarop ze prompt besprongen werd door de oude rode kat Knikkebeen van Tante Hermelien, die er met de krijsende Feeks vandoor ging. Vlakbij zag James, dat zijn Tante Fleur een paar ellebooglange rode handschoenen paste voor haar slanke handen en deze opgewekt toonde, terwijl Victoire jaloers mokte, al verveeld met haar nieuwe laarsjes en magisch dansende halsketting.

James kreeg van zijn Oma een nieuwe trui, net als vrijwel iedereen van het huishouden, elke anders en uniek voor de drager en elke, natuurlijk, met de hand gebreid en heerlijk warm, zelfs als ze niet wat Victoire “van deze tijd” noemde waren. De meesten van de familieleden waren er blij mee en droegen ze de verdere dag, zelfs toen ze de eetkamer binnen drongen voor het kerstdiner.

‘Kun je me even helpen, Ron?’ riep Harry toen James, Ralph, Albus en Roos zich naar de zware tafel elleboogden, die al vol stond met stomende schalen, borden en terrines. ‘Bij een kamer van deze grootte krijg ik de hoeken nooit recht. Licht net buiten mijn bereik.’

‘Geen probleem, maat,’ knikte Rond, hij hief zijn toverstok op naar de verste muur van de ruimte, mikkend boven de enorme brullende haard. ‘Op drie, dan?’

Harry knikte en keek naar de kinderen, met zijn hoofd gebarend om achteruit te stappen. James deed een halve stap terug, Ralph en Roos achter zich duwend. Iedereen keek terwijl de mannen hun grip op hun toverstokken verstevigden en aftelden.

‘Een...’ begon Ron

‘Twee...’ volgde Harry

‘Drie!’ zeiden ze gelijktijdig. De opgeheven toverstokken vuurden gelijktijdig stralen een zacht, bijna onzichtbaar, oranje licht uitstotend. De vloer onder James voeten schudde toen de verre muur begon te bewegen, de brandende openhaard en de vrolijke versiering met zich meenemend. De muren aan beide kanten kraakten terwijl ze verlengd werden, langzaam de hoge eetkamer veranderend in een lange zaal. Het enige bevroren raam rekte uit, het glas rimpelde als water, en dan, met een zachte plof, verdeelde hij zich in twee ramen. Een langdurig gekraak klonk op, terwijl de kamer zich bijna in lengte verdubbelde. Samen daarmee, rekte de tafel zich uit en ontsprongen er, als mahonie popcorn, nieuwe bijpassende stoelen. Het huis kreunde diep, vermoeid, en dan was er het onmiskenbare geluid van een gesmoorde kreet.

Ron en Harry doofden onmiddellijk hun toverstokken.

‘Wie was dat?’ vroeg Ron met opengesperde ogen snel.

‘Het kwam van achter de muur,’ meldde Roos, wijzend naar het eind van de kamer.

‘Jullie stelletje onbekwame botterikken!’ klonk een woedende vrouwenstem, vermoord achter de openhaard. James keek opzij naar zijn vader. Het was Tante Hermelien. Er was een dreun, gekletter en een serie nogal onvrouwelijke vloeken. ‘Jullie hebben de eetkamer recht door de badkamer vergroot!’

Een blik van pure wanhoop trok over het gezicht van Oom Ron. Hij liet onmiddellijk zijn toverstok zakken en ging op zijn tenen staan. Pogend de paniek uit zijn stem te houden riep hij, ‘Is alles goed, schatje?’

‘Ik zit vast!’ schreeuwde ze woedend terug. ‘In de *badkuip!*’

‘Onder de omstandigheden,’ knikte Harry nadrukkelijk, ‘Denk ik, dat het het beste is als jij gaat en daar een deur tovert, Ron. Achter in de gang is het beste.’

Ron’s gezicht was bleek toen hij knikte. ‘Ik kom eraan, liefje!’ riep hij trillerig.

‘En Ron,’ voegde Harry, Ron stoppend toen hij de deur bereikte, toe. ‘Je kunt maar beter een badjas meenemen.’

Ron’s ogen sperden zich weer open. Hij knikte heftig en ging, nerveus mompelend.

Vijftien minuten later was de nieuw vergrootte eetkamertafel gevuld met een vrolijke groep etende en drinkende mensen. Van velen ervan, was James verrast ze te zien. Zittend naast Marcel Lubbermans waren professor Banning en professor Anderling, beiden veel informeler gekleed dan waar de leerlingen gewent aan waren ze in te zien (hoewel professor Anderling's groen en rode tartan vest met grote pofmouwen veruit het meest ongemakkelijk van allen was). Verderop, luid en overdreven sprekend, aan de andere kant van de tafel met beide grote onderarmen boven zijn bord gekruist, zat professor van der Beek, zijn stekeltjes glinsterden in het licht van de openhaard en zijn stem weerkaatste van de muren. En aan het eind van de tafel, dominerend met zijn enorme, behaarde gezicht, was Hagrid, zijn feestelijke mok met boterbier was bijna zo groot als een emmer en versierd met een zware zilveren handgreep.

'Wanneer zijn al deze mensen hier gekomen,' vroeg Roos aan James, terwijl ze de tafel rondkeek.

'In de loop van de middag zijn ze binnen komen druppelen,' antwoordde Louis bijdehand, zich uittrekkend naar nog een stuk rollade. 'De meesten kwamen via het fornuis in de kelder, maar een paar, zoals Banning en die Schouwergast, Verschijnselden net voor het diner. Ze moesten eerst naar hun eigen familie, hoorde ik van Oom George.'

James schudde verwonderd zijn hoofd. 'Waarom zijn ze eigenlijk allemaal hier?'

'Nogal duidelijk, is 't niet?' reageerde Louis met zijn wenkbrauwen opgetrokken. 'Het is de oude Orde, die weer bij elkaar komt!'

'Dat is belachelijk,' smaalde Albus. 'Grimboudplein is niet meer zo beschermd. Niet zoals het eens was, toen Pap nog een jochie was. Daarbij, de orde van de Feniks ging over het verslaan van Voldemort. Tenzij ik iets belangrijks gemist heb, ben ik er behoorlijk zeker van dat ie nog steeds dood is.'

'De Orde van de Feniks ging over de veiligheid van de magische wereld,' weerlegde Roos zacht, kijkend langs de lengte van de tafel. 'Hoewel ik het niet leuk vind om het te zeggen, Louis heeft gelijk. Veel van deze mensen zijn de originele leden. We hebben er eerder grappen over gemaakt, maar misschien is het waar. De Orde van de Feniks kan weer bijeen gekomen zijn.'

Albus keek verbaasd. 'Waarom? Omdat de een of ander idiote Directeur, Vilder een magische wandelstok gaf?'

Bij James rees het gevoel van twijfel, ondanks de uitbundige feest sfeer. 'Er is veel meer aan de hand in de wereld, dan wij op Zweinstein te horen krijgen. Degout kan er deel van uitmaken... maar het gaat niet alleen om hem.'

'Waarom is Titus Hardsteen hier dan niet?' vroeg Albus, half opstaand uit zijn stoel en naar de genodigden kijkend. 'Er zijn wel een paar ander figuren van het Schouwersdepartement, maar Titus niet. Is wel vreemd om hem niet uit te nodigen, is het niet?'

James haalde zijn schouders op. 'Misschien komt hij later.'

‘Misschien,’ knikte Ralph. ‘Ik hoorde mijn Vader tegen Ron Wemel zeggen, dat hij vandaag via de scherf met iemand van het Alma Aleron gesproken heeft en ze komen later vanavond.’

‘Het Alma Aleron?’ fluisterde Roos schrill. ‘Je bedoelt, dat ze gewoon binnenkomen als verschijningen of zoiets, met gebruikmaking van Kanselier Franklin’s experimentele communicatietechnieken, ja?’

Ralph schudde vertwijfeld zijn hoofd. ‘Dat denk ik niet. Ik denk, dat ze hier persoonlijk zullen zijn. Waar het ook over gaat, ik denk niet, dat ze het risico willen lopen dat iemand het af kan luisteren.’

‘Wie komt er?’ vroeg Louis over de tafel buigend. ‘Je kunt het ons wel vertellen!’

Ralph trok een wenkbrauw naar hem op. ‘Weet ik niet. Ik hoorde geen namen.’

‘Nou, dat is dan dat,’ zei Albus beslist. ‘We moeten op een of ander manier bij die bespreking zien te komen.’

Louis gooide zijn handen de lucht in. ‘Kansloos. Je weet, dat we na het diner vanavond naar de zolder verbannen zijn. Knijster zal ook nog op wacht staan. Hij is zo koppig als een wrat op de neus een wrattenzwijn. Niemand kan langs hem komen.’

‘Nou, *jij* niet, da’s wel zeker,’ erkende Albus.

‘Koppen dicht, allemaal,’ siste Roos. ‘Als ze in de gaten krijgen, dat we het erover hebben, doen ze iets heftigers dan Knijster op wacht zetten!’

James knikte instemmend. Op dat moment verschenen Oma Wemel en Tante Fleur met hun armen overladen vol met verse toetjes, sommigen ervan bijna zo groot als een huiself en bedekt met rode en groene snoepjes.

Opeens echter, was het laatste wat James wilde een bord vol zoetigheid.

Voor het eerst in zijn leven eigenlijk, wenste hij dat het kerstdiner voorbij was.

Ralph en Louis speelden lusteloos Fop de Feeks op de vloer van de zolder, om de beurt het klein mechanische figuurtje beheksend, zodat die heen en weer over het bord rende en ketels opzij wierp. Vanaf een stapelbed in de buurt gloeiden Knikkebeen’s grote groene ogen als toortsen, gretig naar het figuurtje kijkend. Voorbij de bedden, kon Knijster’s mompelende stem aan de andere kant van de afgesloten zolderdeur gehoord worden.

‘We kunnen ons uit het raam leviteren,’ stelde James, niet overtuigd, voor.

‘Doe niet zo idioot,’ gromde Roos met haar kin op haar gekruiste armen rustend en haar voeten zinloos over de zijkant van het stapelbed schoppend.

Achter haar, lawaaierig in de duisternis van de verborgen plekken van de zolder, klauterde Albus heen en weer, kratten opzij schuivend en zoekend door koffers.

‘Wat spookt hij daarachter uit?’ vroeg Lily, turend door de schaduwen. ‘En waarom is hij in zo’n goeie bui, terwijl wij hier allemaal opgesloten zitten en er beneden grote opwindende dingen worden besproken?’

‘Ik hoorde, dat professor Jackson van het Alma Aleron hier is!’ zei Louis opeens. ‘Ik zou hem zó graag eens ontmoeten. Hij heeft Technomanie op de kaart gezet.’

‘Letterlijk,’ knikte Ralph.

‘Misschien kan een van ons Verdwijnselen!’ stelde James voor, een ogenblik opgewekt. ‘Dat is tegenwoordig toch mogelijk, ja toch? We zakken gewoon een etage! Knijster zal er niets van weten!’

‘Heb je ooit iemand *gezien* die versprokkeld werd?’ vroeg Roos doordringend.

James keek haar dreigend aan. ‘Nee.’

‘Ik zag eens een vijfdejaars terecht komen *in* een bureau, ondersteboven.’

James klemde zijn kaken op elkaar. ‘Nou. Dat klinkt... euh... klinkt niet zo...’

‘Zijn hoofd zat in de onderste la,’ voegde ze toe.

‘Luister eens, ik hoor jou niet met briljante ideeën komen!’ verklaarde James met zijn hand naar zijn nicht zwaaiend.

Aan de andere kant van de ruimte luierde Victoire futloos op het middelste bed en liet haar boek zakken.

‘Jullie allemaal, geef het op. Het gaat ons trouwens niets aan. Waarom jullie zoveel energie verspillen aan zoiets zinloos, ontgaat me volledig.’

Roos rolde met haar ogen. ‘Zegt het meisje met een abonnement op het weekblad, *Betoverende Mode*.’

‘Kijk naar me!’ lachte een stem opeens. ‘Ik ben die ouwe mevrouw Zwart!’

James draaide zich op zijn bed om en zag Albus bij het zolderraam staan, uitgedost in een monsterlijke paarse jurk, zijn hoofd bijna verborgen onder een hoed, die de grootte had van een vrachtwagenband. Een afzichtelijk lelijke opgezette uil leunde er bovenop vervaarlijk over, zijn amberkleurige ogen flitsten. ‘Er is hierachter een complete garderobe. Met juwelen! Kijk!’ Hij liet hen zijn pols zien waaromheen een volledige collectie van zilveren armbanden, bedeltjes en slavenbanden bungelde, die professor Zwamdrift groen van afgunst zou maken.

‘Albus, mafkees,’ klonk Roos’ stem streng, maar James hoorde dat ze haar lachen bijna niet kon houden.

‘Mijn naam is Walburga Zwart!’ verkondigde Albus met een hoge stem, met zijn handen zijn gezicht omlijstend. ‘Hoe durven jullie het huis van mijn Vaders te ontwijden, jullie afschuwelijke Dreuzelvriendjes, ketelgooiers! Opdonderen of ik vervloek jullie net zo lelijk, als ik zelf ben!’

‘Albus Severus Potter,’ gichelde Lily hulpeloos, ‘leg die dingen terug! Echt, we komen door jou allemaal in de problemen.’

‘Ach, je weet niet wat problemen zijn, schatje!’ zei Albus schrill, grijpend naar een met een van juwelen voorziene handgreep van een kanten, zwarte paraplu en deze zwaaiend als een zwaard. ‘Jullie afgedroogde halfbloedknuffelaars zullen de steken van mijn vervloekingen voelen! Hoe durven jullie je smerige voeten in het huis van mijn Vader te zetten! Ik draag nog verschrikkelijker kleding dan jullie, let maar eens op!’ Hij maakte een rondje en ramde zijn voeten in een paar laarzen met hoge hakken. ‘Nu, kom naar hier, zodat ik niet met deze dingen hoeft te lopen!’

Een koude luchtstroom trok door de zolder toen de zolderdeur opeens opengerukt werd. Iedereen draaide zich, om Knijster op te zien doemen in de opening, zijn bottige schouders gebogen, zijn gezicht lang in een frons die bijna de vloer leek te raken.

‘Hebben de spullen van de Meesters gevonden, hebben ze,’ momperde hij nors, zijn diepe brulkikkerachtige stem deed de houten vloer trillen. ‘Spotten met mijn geliefde overleden Meesteres, dat ze doen. Laten geen respect zien, doen ze niet.’

En dan, zonder enige ophef, verdween Knijster.

‘Aaauw!’ schreeuwde Albus. ‘Wat ter...! Ga van me af!’

James draaide zich weer om. Knijster was direct achter Albus weer verschenen, zijn gezicht was vertrokken van intense woede en leek uit graniet gehouwen te zijn. Snel wees hij met zijn bottige vingers naar Albus, hem bestokkend met vervloekingen zodat Albus zich onvrijwillig begon uit te kleden, hortend en stotend.

‘Aagh!’ hijgde Albus. ‘Oké! Hou-op! ARGH! AUW! Rot op, jij kleine mislukte AAURHG!!’

Knijster wachtte toen Albus wanhopig de laarzen uitschopte, op zijn kont vallend op de stoffige houten vloer. De Huiself ving de laarzen handig, nog altijd zonder te knippen Albus aanstarend, zijn lippen woest tot een dunne witte streep opeen geperst.

‘Ze moeten de dingen van Meesteres niet aanraken,’ gromde hij met zijn ernstige stem. ‘Eens een Meesteres, altijd een Meesteres. En Meesteres heeft precies verteld, dat niemand ooit met haar eigendommen mag rommelen. Zelfs de nieuwe “Meesters” niet.’

‘Ik was er niet mee aan het *rommelen*,’ protesteerde Albus, wrijvend over zijn armen waar Knijster hem geraakt had. ‘Ik maakte maar een dolletje. Gewoon een beetje lol maken. Wat had je dan verwacht, wij zijn hier de hele nacht op zolder opgesloten!’

‘Toont geen respect,’ mompelde Knijster opnieuw, een bevelend gebaar naar de schaduwen makend. In reactie sloeg de geopende koffer dicht en slingerde vooruit, rumoerig op zijn hoeken heen en weer schommelend. ‘Moeten een nieuwe plek voor mijn Meesters’ dingen vinden, zolang de nieuwe “Meester” er is, hem is nooit manieren geleerd. Schaamtevol is het, dat het is. O, hoe zou Meesteres hem manieren hebben geleerd. Nog nooit zo’n belediging moeten dragen, heeft ze. Wist hoe kinderen te drillen. Wist dat toverstok sterkers is dan woord.’

Terwijl hij mompelde, liep Knijster kriskras tussen de koffers door en leidde een klossende rij van koffers, hoedenrekken en een zeer smalle vergulde kledingkast waarvan de oude spiegeldeuren bijna zwart verkleurt waren en onder het stof zaten, voor zich uit. Een voor een marcheerden de spullen door de deuropening de gang in onder het toeziende oog van Knijster. Uiteindelijk, met een boosaardige blik in de richting van Albus, volgde hij. Hij sloeg de deur hard achter zich dicht waardoor de muren schudden en gruis van de spanten regende. Gedempt ging de rij vooruit en het geluid vervaagde naar het eind van het huis.

‘En zo,’ verkondigde Albus, opspringend en stof van zijn broek kloppend, ‘raak je Knijster kwijt. Dus, wie gaat er mee?’

Lily knipperde uilachtig naar haar broer. ‘Je bedoelt dat... je dit van *plan* was?’

‘Terwijl jullie zoi je adem verspilde om te bedenken hoe je die ouwe imp te magisch af kon zijn,’ knikte Albus. ‘Ik dacht aan wat professor van der Beek ons leerde.’ Hier liet hij zijn stem dalen en zette zijn borst op. “Onderzoek niet de zwakheid van je tegenstander, want hij kan er geen hebben. Onderzoek zijn gedrevenheid en het gevecht is voor jou”.’

‘Wouw,’ zei James goedkeurend van zijn bed afspringend. ‘Je hebt er echt een voor het team genomen. Ik was er een ogenblik zeker van, dat Knijster je gewoon zou vermoorden.’

‘Ik geef toe, dat ik het mogelijk iets overdreven heb,’ bekende Albus, opnieuw over zijn armen wrijvend. ‘Maar, als de plicht roept.’

‘Ik ga nergens heen,’ merkte Louis op. ‘En jullie gasten zijn gestoord als je dat wel doet. Na de gebeurtenis van daarnet, zal Knijster jullie *zeker* vermoorden als hij jullie te pakken krijgt.’

‘Onzin,’ zei Lily. ‘Knijster is onze Huiself. Hij zal ons nooit iets aandoen.’

‘Knijster kwam samen met het Grimvoudplein,’ corrigeerde Victoire, terug op haar bed zakkend. ‘Hij is de *huis* Huiself. Hij gehoorzaamt jullie alleen maar, omdat gehoorzaamheid iets is, wat moeilijk voor Huiselfen is om te negeren. Louis heeft gelijk. Jullie zijn gestoord om er uit te glippen. Als je dat doet, verlinken we jullie.’

‘Doe dat,’ zei Roos vastberaden naar de deur lopend, ‘dan vertel ik Ted Lupos over hoe je de maand, die jullie uit elkaar waren “voor de goede relatie”, *echt* hebt doorgebracht.’

Victoire’s gezicht betrok gevaarlijk. ‘Jij klein secreet. Dat doe je niet.’

Roos zette een overdreven Frans accent aan en sloeg beide handen tegen haar wangen. 'Oh, Nico Buitendag! Hoe *kroot* en *sterk* jij ben! En zo koet bij Zwerkbal! Iek weet 'et ies fout, maar er ies iets over Zwadderiekmanne' dat ies zo... *ondeukend!*'

'Zo praat ik helemaal niet!' ziedde Victoire luid. 'En het was alleen maar een weekend! Geen maand!'

'Vooruit,' zei Roos, wijzend met haar toverstok naar de deur, 'Knijster kan ieder moment terug zijn. *Alohamora!*'

Er was een gouden flits en het slot klikte. Albus greep de deurknopen draaide hem om, om de deur te openen. De gang was leeg en donker, hij leidde naar een smalle trap. James stopte in de deuropening en keek om. 'Lily, jij blijft hier en ik wil er geen woord over horen, Als wij betrappt worden, zitten we alleen maar in de problemen. Als we met jou erbij betrappt worden, vernietigt Mam ons.'

'Je *laat* me er niet uit!' protesteerde Lily. 'Ik ben geen hamster! Ik kan gaan als ik dat wil!'

'James heeft gelijk, Lily,' vermaande Roos haar zachtjes. 'We vertellen je alles als we terug komen, beloofd.'

'Ik kan nooit eens iets leuks doen,' bromde Lily, haar armen met gevoel voor drama over elkaar slaand.

James wendde zich naar Ralph. 'Ga je mee, Ralphinator?'

Ralph schudde zijn hoofd. 'Deze keer niet. Die Elf van jullie jaagt me de stuipen op het lijf. Ik laat deze aan jullie over.'

'Wat je wilt,' beaamde Albus vrolijk, hij schoot langs James de gang in. 'Laten we gaan, We missen al het goeie spul beneden.'

James volgde zijn broer de donkere gang in, de deur achter hem sluitend. Deze klikte automatisch op slot en James stopte toen er een gedachte bij hem opkwam.

'Even op het ho-ijzer. Als Knijster terug komt als we weg zijn, hoe komen we dan weer binnen?'

Hij keek naar Albus en Roos die beiden op de eerste tree van de trap stonden. Ze keken elkaar aan. Albus haalde zijn schouders op.

'Ik heb alleen maar bedacht hoe we eruit moesten komen,' gaf hij toe. 'Weer naar binnen komen heb ik nooit aan gedacht.'

'Da's dan lekker bijdehand,' siste James. 'We hebben er niets aan, als we gesnapt worden als we *terug* komen! Roos, ga terug, gebruik je toverstok en maak dat ding weer open. Ik ben de mijne vergeten!' Hij stapte weg van de deur en wees ernaar.

Roos fronste bitter, maar leek de logica van James' weerstand te herkennen. Ze stapte naar de afgesloten deur, toverstok in de hand, toen een ploppend geluid vanuit het duister van de gang klonk. Knijster verscheen, zijn rug naar hen toe, doordringend naar de deur starend, alsof hij wist dat er iets mis was. Langzaam

draaide hij zich en keek over zijn schouder, zijn grote ogen glansden in het doffe licht.

Zonder er bij na te denken stoof James weg. Hij rende naar de trap en voegde zich daar bij Roos en Albus. Met stotende schouders en van de muur af ketsende lichamen kwamen de drie, bijna op een hoop tuimelend, aan op de mat op de tweede etage.

‘Daar!’ hijgde Albus wijzend. ‘Uit elkaar! Een per kamer!’

‘Je bent gek!’ protesteerde Roos schrill terwijl Albus voorover dook, zich in een openstaande slaapkamer werpend en de deur dicht rammend.

‘Ik neem de slaapkamer van pap en Mam!’ pufte ze vooruit schietend, ‘Neem jij de badkamer!’

‘Maar het slot is kapot!’ wierp James tegen.

Roos echter, keek niet om. Ze holde de tweede slaapkamer in en sloot de deur zo snel en zacht als ze kon. Direct daarop klikte het slot dicht. James schudde gefrustreerd zijn hoofd en dook op de donkere badkamer af. Zijn stappen galmden op de oude betegelde vloer. Aangekomen bij de badkamerdeur trok hij deze open, draaide zich om en duwde de deur dicht. Deze weigerde echter te sluiten, laat staan op slot te gaan. James graaide de wankele stoel naast de wastafel en duwde hem onder de deurknop. Hij leunde tegen de deur, gleeed toen naar de vloer en hield zijn oog voor de kier van de deur aan de onderkant.

Vanuit dit zichtspunt, kon hij de lengte van de gangmat zien, zich uitstrekkend naar de trap. Langzaam, stilletjes, stapten er een paar blote grijze voeten in het zicht, en stopte toen. James kon Knijster’s stem zacht mompelend, maar duidelijk in de beslotenheid van de gang horen.

‘Ze denken, dat ze slimmer zijn dan Knijster, dat ze denken,’ zei hij woedend in zichzelf. ‘Maar Knijster heeft manieren waar ze niet van weten. Knijster heeft mogelijkheden, beter dan iedere jonge heks of tovenaar.’

James kon niet hoger kijken dan tot Knijster’s bottige enkels, maar hij keek naar de schaduw van de Huiself waar deze op de muur viel. De schaduw knipte met de vingers en een kleine rechthoek verscheen midden in de lucht, vallend in de schaduw’s geopende hand. De ander hand ontvouwde zijn lange vingers en prikte in het kleine voorwerp, het als een bijouteriedoosje openend. Knijsters schaduw keerde het doosje om.

Twee donkere voorwerpen vielen stil op de vloer van de gang voor de voeten van Knijster. Vanuit waar James keek, leken de voorwerpen zwarte knikkers te zijn, glanzend als de ogen van een raaf in het donker. Dan begonnen de voorwerpen plat te worden en zich uit te spreiden, als kralen van olie die opgezogen werden door het schone tapijt. De druppels groeiden, werden groter en zonden lange, glinsterende ranken uit. Dan begonnen er vanuit de zwarte prut vormen uit te puilen. De vormen werden hard, hoekig, veranderden in bij elkaar passende aanhangsels, zich snel ontworstelend uit het kleverige zwart. Uiteindelijk sprongen de beide vormen uit

zichzelf op en veranderden in twee miniaturen van Knijster, ieder van hen niet meer dan vijftien centimeter hoog, en beiden zo zwart en vloeibaar als inkt.

‘Drie ontsnapte lastpakken,’ kraaide Knijster tevreden. ‘En drie van Knijster. Is eerlijk, is het niet?’

Daarmee gingen de drie, geruisloos over het versleten tapijt, op weg door de gang. Ze gingen uiteen, ieder van hen naderde een deur. Knijster stapte naar de slaapkamer waar Roos zich in verstopt had. Een van de Inktknijsters liep doelbewust naar de badkamerdeur waarachter James geknield zat. Toen stopte hij opeens. Hij leek James’ oog op te merken, die onder de deur doorkeek. Hij boog zich een beetje, bijna speels, alsof hij beter wilde kijken. Dan ging hij weer rechtop staan, stak een hand als een vuist omhoog en wees met zijn wijsvinger naar het plafond. De vinge bewoog heen en weer in een beweging, die foei zei.

De Inktknijster, besefte James, kon zo onder de deur door glijden, als hij wilde.

Hij ging overeind staan toen deze gedachte bij hem doordrong. Hij keek wanhopig door de donkere badkamer. Opeens leek het gesnapt te worden door deze verschrikkelijke Inktknijster het laatste wat hij wilde. De badkamer bood echter geen enkele verstoppelplek. De oude, van leeuwenklauwen voorziene, badkuip was groot en roestig, de gordijnroos was leeg. De krakkemikkige wastafel glansde in het duister ivoorkleurig op.

Een schaduw bewoog in de lichtstreep onder de deur. Een bijna onhoorbaar vloeibaar zuigend geluid bereikte James’ oren, toen de Knijster er onderdoor begon te glijden. James deinsde achteruit en stootte tegen de betegelde muur tussen de wastafel en de badkuip. Zijn hand raakte, met een hol geluid, een houten object aan. Hij keek ernaar. Het was een kleine deur in de muur verborgen, voorzien van een kleine deurklink. Achter die deur, wist James, was de wasgoedkoker, een donkere schacht, die tussen de muren drie etage’s lager in de kelder uitkwam. Zou het kunnen? Was het, uiteindelijk, veiliger?

De Inktknijster sijpelde de duisternis van de badkamer in, met een arm die zwak zwaaide, terwijl de rest van zijn lichaam zich onderdoor perste. In afgrijzen hoorde James een hoog mompelend geluid eruit komen. De woorden waren onsamenhangend, maar de toon was het zelfde monotone gebrabbel, dat Knijster altijd liet horen. Het piepte en kletste tegen zichzelf, terwijl het zich de badkamer in liet stromen.

James trok de deur van de wasgoedkoker open, bestudeerde nieuwsgierig het donker er achter en klom toen op de rand van de koker. Hij had net zijn rechtervoet erin gestoken, toen de Inktknijster uiteindelijk volledig aan de binnenkant van de badkamer verscheen. Hij stond kaarsrecht en keek hem met zijn zwarte ogen aan. Het was alsof je aangekeken werd door een bijzonder afzichtelijke tweebeinige spin.

James liet zijn andere voet in de donkere koker glijden, greep met zijn beide handen de bovenste rand vast, duwde zich af en begon om snel door de smalle opening te glijden. De Inktknijster sprong achter hem aan, maar de deur sloeg achter James dicht, waardoor de kleine imp met een natte *klets* er vanaf ketste.

James viel in een naadloze, suizende duisternis, nu pas volledig beseffend, dat hij zich zojuist in een zeer krappe vijftien meter lange tunnel had geworpen. Hij trok zijn benen op en zette zijn ellebogen opzij in een wanhopige poging zich wat af te remmen. Met een haperend gekrijs, wist hij na enige meters tot stilstand te komen. Een smalle, iets uitstekende, rand duwde tegen zijn hielen, die uitstak van een onbekende ruimte. Hij duwde zijn voeten eerst naar deze ruimte, waarna zijn hele lichaam volgde en werd pijnlijk en hardhandig door de opening in een ijsskoude omgeving geworpen, die hem hard omhelsde als een benauwende kokonvorm. Hij stootte zijn hoofd ertegen en hoorde het dichtslaan van een andere kleine houten deur achter hem.

‘Auw!’ raspte hij, met zijn tanden op elkaar zijn hoofd met beide handen wrijvend, keek hij rond en zag alleen maar duisternis. Uiteindelijk besepte hij, dat hij onbedoeld zijn weg had gevonden naar een lagere waskokerdeur, die toegang bood naar de badkamer van de eerste verdieping, de badkuip had hem opgevangen, waar hij geluk mee had, omdat de rest van de ruimte in puin lag, en bijna niet als badkamer herkend kon worden. Natuurlijk was dit de badkamer, die zijn ruimte in had moeten leveren voor de vergrote eetkamer die ernaast lag. Het resultaat was, dat de wastafel, als een gier, net naast de badkuip hing. Het toilet lag in de in de nauwe ruimte op zijn kant in een smalle kast, waarvan de deur er als een gebroken vleugel bij hing. Er was geen uitgang meer, de toegangsdeur was begraven achter de samengevouwen muren, wat de benarde positie van Tante Hermelien eerder verklaarde.

Op dit moment was James blij dat er geen deur was. Het betekende, dat er voor Knijster, of zelfs die afzichtelijke inktdubbelgangers, geen mogelijkheid was om binnen te komen en hem te vangen.

En dan, vanachter de muur aan James’ linkerkant, hoorde hij het zwakke galmen van stemmen.

‘Ik ben er zeker van, dat het niets was,’ verkondigde een mannenstem – was het zijn vader? ‘We moesten de eetkamer vergroten om aan ons allemaal plaats te kunnen bieden. Het huis zakt een beetje op zijn plek. Vertel verder, Draco.’

‘Zoals ik al zei,’ sprak een andere mannenstem, met een ongeduldige ondertoon, ‘juffrouw Morgenster zal dan inderdaad een ontzagwekkende heks zijn, maar haar mogelijkheid om verborgen te blijven is verrassend belabberd.’ Liggend in de badkuip fronste James, zich concentrerend op de gedempte stem. Was dat Draco Malfidus, de oude kwelgeest van zijn Vader’s schooltijd en de Vader van Scorpius? Hij herkende de luie, onverschillige lijzige manier van praten van de man van twee jaar geleden, bij de begrafenis van zijn Opa, toen Draco en zijn vrouw gekomen waren om te condoleren.

‘Verborgen blijven komt van een gevoel van gevaar,’ sprak een vrouwenstem, duidelijk professor Anderling. ‘Het is heel goed mogelijk, dat juffrouw Morgenster in het geheel dit gevoel niet kent. Het is heel goed mogelijk, dat ze haar aanwezigheid niet verbergt, omdat ze zich geen zorgen maakt om gevangen genomen te worden. Haar kracht, wat de bron ook mag wezen, kan haar het idee geven onkwetsbaar te zijn.’

‘Na wat er afgelopen Zomer gebeurd is,’ merkte zijn oom George donker op, ‘ben ik er zeker van, dat dit geen *idee* van haar is.’

Coenraad van der Beek bromde. ‘Ze is zonder twijfel krachtig. Maar iedereen is kwetsbaar. Ze is tenslotte al eens eerder gevangen genomen, door die druïloren van de Amerikaanse Tover Administratie. Ze kan weer gepakt worden.’

‘Die “druïloren”, zoals u ze noemt, zijn ontegenzeggelijk de beste professionele wetshandhavers in de wereld.’ De spreker was professor Jackson van het Alma Aleron, die James herkende aan de stalen toon in zijn Amerikaanse accent. ‘En er waren er zeven van hen tegelijkertijd nodig, om haar eronder te krijgen. Om nog maar te zwijgen van het feit, dat ze het voordeel van verrassing hadden. Juffrouw Morgenster zal zich niet meer laten verrassen. Daar durf ik om te wedden. Vóór de afgelopen Zomer, was ze niet meer dan een mysterieus begenadigde heks. Nu is ze de meest gezochte magische voortvluchtige van de wereld, niet alleen persoonlijk verantwoordelijk voor de onthulling van de magische wereld, maar ook voor het verduisteren van een onbetaalbaar en krachtig voorwerp; de rode draad uit de Kluis der Lotsbestemmingen. Deze is nog altijd niet teruggevonden en heeft een geheimzinnig en feitelijk onbekend effect op onze wereld, dat ieder moment van iedere dag sterker wordt.’

James ging rechtop in de badkuip zitten en staaarde blind in het duister, zijn oren inspannend. Dit was het laatste waarvan hij verwachtte dat zijn Vader en de ander over zouden discussiëren. Was Petra echt de meest gezochte crimineel in de gehele magisch wereld? En was de vermiste Rode Draad, verloren in de Wereld Tussen de Werelden, echt elke dag de lotsbestemming van de wereld aan het veranderen? Hij herinnerde zich de woorden van Directeur Merlijn van vorige jaar, terwijl ze allemaal verbaasd gestaard hadden naar het gestopte magische weefgetouw van lotsbestemmingen, gestopt door de vermiste draad; *Dit verandert alles*. Het was meer dan James kon bevatten. Een gevoel van diepe ontzetting en bezorgdheid stoomde uit zijn aderen toen het gesprek werd voortgezet.

‘Het belangrijkste punt aansnijdend,’ hoorde James zijn Vader kalm zeggen. ‘Draco, betekent dit, dat je in staat bent geweest om sommige van Petra’s bewegingen te kunnen volgen?’

‘Deels,’ erkende Draco. ‘Het lastige is niet het volgen van haar via haar transacties. Het lastige is, dat te doen zonder dat mijn superieuren het ontdekken. Goudgrijp Gobelins zijn berucht om hun neutraliteit in de juridische zaken van de toverwereld, maar hun gevoel van professioneel fatsoen, is een op zichzelf staande wet. Als ze er achter komen, dat ik de gegevens van de bank heb gebruik om op het spoor van een voortvluchtige te komen, is ontslag krijgen de minste van mijn zorgen.’

‘We stellen het risico dat u durft te lopen, zeer op prijs,’ stelde professor Banning hem met een dunne stem gerust. ‘Maar uw informatie is het beste wat we hebben. Het is jammer, dat het ministerie het afwijst.’

‘Ze wijzen het niet alleen af,’ betreurde Harry. ‘Ze achten het volslagen illegaal. En misschien hebben ze gelijk. Goudgrijp’s muntvolgbezwerings is een krachtige Gobelinmagie, in de verkeerde handen kan het gebruik ervan gevaarlijk zijn.’

Gelukkig staan de gobelins net zo boven onrechtmatig verkregen winst, als dat ze gewetensvol zijn.'

'Nou, ik denk, dat dat een beetje hardvochtig is,' vermaande professor Anderling.

Harry zuchtte. 'U hebt waarschijnlijk gelijk. Mijn verontschuldigen aan je medewerkers, Draco.'

'Geen verontschuldiging nodig,' zei Draco luchtig. 'Ze zouden het met je eens zijn. Ze geloven, dat dingen als burgerplicht, ethiek en sociaalbewustzijn niets minder zijn dan ergerlijke hindernissen voor fatsoenlijk bankieren. Ze doen alles, om dat soort gevoelens uit de weg te gaan.

Professor Lubbermans vroeg vermoeid, 'Wat heb je ontdekt, Draco?'

'Niet zo heel veel, maar wat ik weet is nogal eigenaardig,' zei Draco, die er duidelijk van genoot in het middelpunt van de belangstelling te staan. 'Ze reist heel veel, allerlei soorten winkels bezoekend. Ze blijft er nooit lang en ze koopt maar weinig. Het geld dát van eigenaar verandert, is bijna uitsluitend voor het verkrijgen van tips.'

'Tips voor wat?' vroeg Angelina. 'Als ze toch niets koopt?'

'Tips, als in; informatie,' antwoordde Harry, bijna tegen zichzelf. 'Ze is naar iets, of iemand, op zoek.'

'Enig idee wat?' vroeg Tante Hermelien met een ernstige stem. 'Wat kan ze zoeken, dat zo belangrijk is, dat ze de hele wereld over reist om het te vinden?'

Er werd mompelend gegist, maar niemand leek een zinnig antwoord te hebben. Draco verhief zijn stem en ging door.

'Nog belangrijker, waarschijnlijk, is dit: juffrouw Morgenster is niet alleen.'

Hermelien hijgde. 'Bedoel je, dat ze met haar halfzusje, Isabella, reist?'

'Nou, ja, het meeste van de tijd. Als bewijs: door de paar dingen die ze wel koopt, zoals maaltijden en, vreemd genoeg, poppen. Haar jongere zusje heeft kennelijk iets met Chinese Poppen. Maar het lijkt er op, dat ze ook een mannelijke reisgenoot heeft. Zijn transacties komen regelmatig genoeg voor, vrijwel tegelijkertijd met de hare op precies dezelfde plaatsen, om vast te kunnen stellen dat ze vrijwel constant bij elkaar zijn.'

'Wie?' vroeg Angelina vrijwel ademloos.

'Zijn naam is Mark Paauw,' antwoordde Draco. Hij verplaatste enkele omgeslagen velen perkament, terwijl hij kennelijk zijn aantekeningen raadpleegde. 'Voorheen in Nieuw Amsterdam. Een Dreuzel, maar een met een geschiedenis van contacten in de magische wereld. Hij biedt zijn diensten aan als een privé-detective, en zijn lijst van voormalige cliënten vertonen een verrassend aantal Amerikaanse tovenaars en heksen, sommigen van hen zijn nogal vooraanstaand.'

'Ik heb van hem gehoord,' zei professor Jackson minachtend. 'Noemt zich een expert van "het anderaardse". Pure onzin. Veroorzaakt bij het Magisch Onderzoek

Bureau meer overlast, dan hij goed doet. Feitelijk, als ik mij niet vergis, hebben ze meer dan eens geprobeerd hem tot stoppen te dwingen.'

'Wat ter wereld,' vroeg professor Anderling sceptisch, 'doet een tovenaars of heks besluiten een Dreuzel te huren voor onderzoekingen naar wat dan ook?'

Professor Jackson schimpte. 'Niemand weet het, en niemand vraagt het. Maar toch, op een of andere manier, lijkt hij resultaten te boeken. Hij heeft bij sommige van de duisterste en meest beruchte tovenaarsfamilies in Nieuw Amsterdam, vijanden gemaakt. Men zou denken, dat hij wel honderden keren de doodsvloek over zich uitgesproken moet hebben gekregen. Maar toch, hij houdt vol, gewoon een van de ontelbare Nieuw Amsterdamse kakkerlakken. Welke betovering of talisman hij ook gebruikt om zichzelf te beschermen, dat moet dan uitzonderlijk en uniek zijn. Het is of dat, of hij is eenvoudigweg de grootste mazzelaar die over de Aarde loopt.'

In de benauwde duisternis van de badkamer fronste James. *Mark Paauw*. Hij was die naam eerder tegengekomen. Het duurde even voor hij het zich herinnerde, en toen wist hij het. Het was in Petra's handschrift op het perkament van het Droomverhaal gekrabbeld. Het stond er waarschijnlijk nog op, weggestopt in het verzegelde pakketje in zijn koffer op zolder. Hij nam zich voor om het later die avond na te kijken. Dat was, natuurlijk, als hij uit deze deurloze badkamer kon komen.

'Dus, wat juffrouw Morgenster ook aan het zoeken is,' mijmerde professor Lubbermans, 'ze meent, dat ze het niet alleen kan vinden. Ze heeft hulp ingeroepen van een Dreuzel die bijzonder getalenteerd is, op een of ander manier, om magische voorwerpen te vinden.'

'En in de magische wereld vijanden maakt,' voegde Oom Ron nors toe. 'Met dit, heeft hij zich wel overtroffen, Als hij Petra Morgenster helpt, maakt hij zich iedere tovenaars en heks op de planeet tot vijand.'

Harry reageerde hier niet op. In plaats daarvan vroeg hij aan Draco, 'Enige idee waar zij en deze Mark Paauw figuur naar toe gaan?'

James kon bijna horen hoe Draco zuchtend zijn hoofd schudde. 'Er is letterlijk geen pijl op hun reisschema te trekken. Ze reizen in een paar minuten honderden kilometers, dan verdwijnen ze onbepaalde tijd uit beeld. Je kunt net zo goed een pijltje naar de landkaart gooien en zo net zo'n goeie gok maken als ik.'

Er viel een langdurige stilte. Dan vroeg Harry, 'Zijn ze sinds de Nacht van de Onthulling nog in Nieuw Amsterdam opgedoken?'

'Nou, dat is de vraag, is het niet?' antwoordde Draco. 'Voor zover het Goudgrijp betreft, is Nieuw Amsterdam volledig afgeschreven. Alle zaken zijn gesloten. Als geld daar van hand tot hand gaat, gaat dat volledig anoniem. Het komt niet meer tevoorschijn, totdat het weer verschijnt buiten de afgesloten zone. Op dat moment, hebben we er niets meer aan.'

Er was weer een mompelend geruis van opgewonden gesprekken. Na een halve minuut sprak Draco weer, en deze keer deed zijn stem James herinneren aan Draco's

overleden vader, de kwaadaardige Lucius Malfidus. 'Ik heb ook een vraag voor jou, Harry,' kweelde hij. 'En ik hoop, dat je me het niet kwalijk neemt, dat ik het vraag. Ik verwacht, dat je de achtergrond van mijn bezorgdheid begrijpt.'

'Vooruit,' zei Harry. 'We hebben veel aan je hulp, vraag maar.'

'Goed dan,' zei Draco die zijn stem liet dalen. 'Ik vraag me iets af. Als het Ministerie van Toverkunst het bewijs verzameld uit Goudgrijp's achtervolgingstransacties illegaal en niet ontvankelijk acht. Wat hoop jij dan, als een afgevaardigde van het Departement van Schouwers, een onderdeel van het Ministerie, met deze informatie te bereiken?'

Hagrid antwoordde, voor de eerste keer sprekend. 't Is eigenlijk niet soort van onze zaak, toch?' zei hij bruusk, zijn stem rolde door de badkamermuur. 'Harry is meer as 'n Schouwer. Dat wete we allemaal. 't Ken niet zo weze, asdat je an z'n methoden twijfelt.'

'Het is wel goed, Hagrid,' suste Harry. 'Draco heeft er recht op het te vragen. Tenslotte neemt hij een groot risico. Hij verdient het te weten, dat zijn inspanningen niet voor niets zijn geweest. Het feit is, zoals sommigen van jullie weten, dat ik de zoektocht naar Petra niet leid. Officieel gesproken, word ik alleen ingezet voor administratieve taken en diplomatieke zaken. Titus Hardsteen gaat over straatbeveiliging en invallen.'

'Huh?' verkondigende Hagrid ongelovig. 'Wurrom dan? Jij ben de beste Schouwer die d'r ooit geweest is! Iedereen weet dat!'

Tot James' verrassing was het Oom Ron die het woord nam. 'Het Ministerie, en daarmee bedoel ik Louis Knappert en zijn nieuwste beste maatje, Schoolhoofd Degout, hebben besloten dat Harry's trouw in deze zaak vertroebeld is. Harry en zijn familie hebben tenslotte, op twee gelegenheden Petra onderdak geboden, Beide keren nadat ze beschuldigd was en, tijdens een gelegenheid, later veroordeeld voor een ernstig misdrijf.'

'Wageffe,' protesteerde Hagrid met stemverheffing. 'k Geloof nie, dat ik dat lekker vin klinke. As Harry iemand in z'n huis toelaat, is dat om 'n verdomd goeie rede. Ken 't em nie kwalijk neme, asdat ie 'n hart hep. Hij blijf 'n professional!'

'Dat begrijpen we en we zijn het met je eens, Hagrid,' onderbark Hermelien hem. 'Maar de Minister wil in deze zaak niet wijken. Hij meent dat Harry, en veel van de rest van ons, niet vertrouwd kunnen worden om ons werk objectief te doen zonder dat onze persoonlijke gevoelens in de weg gaan zitten.'

'En wat heb je daarop te zeggen, Harry?' vroeg Draco. Alle ingetogen beleefdheid was volledig uit zijn stem verdwenen. 'Kun je jouw taak objectief vervullen? Kun je doen wat nodig is, officieel of anders, want ik ga er vanuit, dat dit de reden is, dat we allemaal hier zijn, in het geheim vergaderend - om Petra Morgenster op te pakken en haar te stoppen van het toebrengen van onherstelbare schade aan zowel de tover- als de Dreuzelwereld? Kun je, eigenlijk, deze taak uitvoeren zonder dat je gevoelens je in de weg gaan zitten?'

Er viel een lange zware pauze, een die zelfs Hagrid (die, op zeker, duidelijk ziedend van onderdrukte woede over Draco's opmerking was) niet onderbrak.

En dan, als was het een antwoord, deed een zware dreun het hele huis schudden. Het geluid en een vibrerende trilling verraste James zo, dat hij bijna uit de donkere badkuip sprong. De spiegel boven de wastafel liet los en versplinterde op het harde porselein, James met zilveren scherven besproeiend.

'Wat ter wereld...!' De schrille stem van professor Anderling trilde vanaf de andere kant van de muur.

Een stoel kletterde tegen de muur toen verschillende mensen overeind sprongen. 'Dat, durf ik wel te stellen,' gromde Coenraad van der Beek, 'is *niet* het huis, dat op zijn plek zakte.'

James' eerste gedachte was, dat Knijster een speciaal soort krachtige elfmagie gebruikte om hem, Roos en Albus te pakken te krijgen. Vrijwel onmiddellijk echter, wist hij, dat dat belachelijk was. Elfmagie was zeer krachtig, maar omdat het dienstbaarheid met zich meedroeg, was het altijd subtiel. Wat het huis had doen schudden, was totaal niet subtiel geweest.

'De *Repello Inimicum* bezwering,' verkondigende Ron Wemel zacht. 'Iets raakte hem. En hard!'

Stemmen galmden boos, deze keer vanachter James. Er klonk de bekende *KRAAK* van Verschijnselen, gevolgd door stampende voetstappen. James klopte op zijn zakken op zoek naar zijn toverstok, en herinnerde zich toen dat hij hem, stom genoeg, op zolder achter had gelaten. Als hij uit de samengeperste badkamer zou willen komen om te zien wat er gebeurd was, zou dat alleen gebeuren als hij eruit gelaten werd.

Hij was er niet zeker van of hij hier teleurgesteld of opgelucht over was.

Twee paar rennende voetstappen verzamelden zich in gang achter James. Door de muur hoorde hij een hese stem grommen. 'Er is een grote bijeenkomst in de kamer, vijf stappen voorbij die muur - de eetkamer, als ik me het goed herinner. Bewaak de omgeving en laat niemand erdoor, noch magisch, noch via een geheime doorgang, let op, dit huis is volgepakt met geheimen. Wij snijden ze de pas af vanaf de ingang aan de andere kant.'

De spreker stampte snel weg, kennelijk zijn maatje verlatend. James had nauwelijks de tijd om de woorden te laten bezinken, toen de muur achter hem angstwekkend begon te schudden, de badkamer bedekkend met stukken muurverf. Toen hij opkeek was er een grote eikenhouten deur in de muur verschenen, zijn glimmende koperen handgreep glansde over de volledige lengte van de badkuip. De greep werd omlaag bewogen en de deur draaide stil open, een donker figuur onthullend, de toverstok uitgestoken vanuit een gehandschoende hand.

'Wat in...?' riep de donkere figuur zacht uit, een stap naar achter nemend van de badkuip met een vijftien jaar oude jongen erin, die de deur tegenhield. James was

verrast om te zien dat het een vrouw was. Ze herstelde van haar verrassing en wees met haar toverstok naar hem.

James reageerde instinctief. Hij greep de pols van de hand die de toverstok vasthield en gebruikte deze om zich uit de badkuip omhoog en zich naar haar toe te trekken. Ze vloekte woedend, nog steeds haar stem professioneel zacht houdend, en kantelde James door de deuropening naar de muur achter haar, waardoor er een groot portret van een humeurig kijkende Zwart voorouder viel. Het portret viel bovenop James, wat zijn geluk was, omdat het een rode straal, afkomstig vanuit de toverstok van de heks, afketste. De straal spatte in vonken uiteen, waardoor het portret onmiddellijk ontwaakte.

‘Wat is hier de bedoeling van?’ eiste hij schrill.

James stond op en duwde het portret voor zich omhoog, hem als een schild tegen de indringer gebruikend. Ze vloekte opnieuw, verloor haar zelfbeheersing en stommelde achteruit door de deuropening die ze tevoorschijn getoverd had. De badkuip maakte contact met haar knieholten en ze zakte lawaaierig het duister van de badkamer in, stootte haar hoofd hard tegen de rand van de badkuip toen ze erin viel. Deze keer was haar uitroep van woede niet zacht of professioneel. Ze sloeg wild met haar benen, terwijl ze uit de badkuip probeerde op te krabbelen.

James gooide het portret naar haar. Deze sloeg tegen haar knieën en viel bovenop haar, de badkuip bedekkend met een gouden rand.

‘Dit is een schandaal!’ riep het portret met gedempte stem.

‘*Kop dicht!*’ siste de vrouw. Opeens besepte James, dat haar stem vaag bekend klonk. Hij verspilde echter geen tijd om er over na te denken, in plaats daarvan schoot hij door de smalle gang naar de trap. Nog een ander donker figuur verscheen daar, Verschijnselend met een gesuis en een kraak. Zoals de vrouw, was de figuur volledig in het zwart gekleed, zijn gezicht verborgen onder een dikke kraag. Zijn toverstok was al zichtbaar. Ogenblikkelijk wees de toverstok naar James.

‘Stop hem!’ riep de vrouw onder het portret vandaan.

James dook, net toen een rode straal de gang verlichtte, onder een kleine tafel. De Lamspreuk raakte de slanke tafel en gooide hem opzij. James rende door, zijn voeten wild stampend en wegglijdend op het versleten tapijt in de gang. Meer stralen sisten over zijn hoofd.

Hij haastte zich de hoek om en liep tegen iets zo groot en massiefs aan, dat hij er vanaf ketste en op zijn billen op de vloer terecht kwam. Iets boog zich over hem heen en stak een monsterlijk plakkaat van een hand uit. James sloeg ernaar voor hij zich realiseerde aan wie de hand toebehoorde.

‘Achter me!’ baste Hagrid. ‘*Nu!*’

James voelde, dat hij van de vloer opgetild werd en achter de halfreus geveegd werd, wiens enorme vorm de hele gang leek te vullen. Verbazingwekkend ontplofte rode stralen tegen Hagrid’s schouder en borst, die hem achteruit deden stappen,

maar niet, zoals men zou verwachten, hem als een gevelde boom naar de vloer deden storten.

‘Wie zijn jullie!’ eiste een stem in de buurt. Vaag besepte James, dat het de stem van zijn Vader was. ‘Staak het vuren en maak je bekend!’

Wonder boven wonder stopte de spreuken. De geur van gebruikte magie, zwak maar herkenbaar, hing in de lucht. James keek op en zag zijn vader, Marcel Lubbermans, Oom George, Professor Jackson en Coenraad van der Beek, allen met uitgestoken toverstok, bijeen gedrongen achter de enorme figuur van Hagrid’s beschermende lichaam. Hagrid zwaaide eigenaardig, maar bleef overeind. James dook naar de vloer, en keek onder de zoom van Hagrid’s mantel door.

De figuur op de trap werd vergezeld door drie anderen, een ervan was de vrouw de James was tegengekomen buiten de badkamer. Alles wat hij van haar gezicht kon zien was een ietwat puntige kin en woedend getuiste rode lippen. Toverstokken staken uit de vuisten van de indringers, deze rotsvast omklemd. Uiteindelijk stapte de, duidelijk grootste van de groep, van de trap naar beneden en liet zijn toverstok zakken. De anderen volgende, aarzelend, zijn voorbeeld. Toen de lange figuur de gang bereikte, hief hij zijn hand op en trok zijn kraag weg, een rommelige baard van rossig haar en kraalogen, zwart als onyx, onthullend.

‘Titus,’ ademde Harry hard uit. ‘Waar gaat dit over?’

‘We kunnen jou hetzelfde vragen,’ bitste de vrouw woest, nog steeds haar toverstok geklemd in haar vuist. ‘Je zou in het Nest zijn! Dat vertelde je ons allemaal!’

‘Stil, Lucinda,’ gromde Titus. James ogen sperden zich open, toen hij haar naam hoorde. Lucinda de Leeuw was een van zijn vaders beste Schouwers. Ze was verschillende keren in hun huis op de Marmerlaan geweest, zowel zakelijk als voor de gezelligheid. Ze leek altijd vriendelijk en grappig, iets wat ongebruikelijk was voor een Schouwer. James kon nauwelijks de vriendelijke, grappige Lucinda die hij kende, herkennen in de koude woeste vrouw die nu voor hen stond.

‘We zijn van gedachten veranderd,’ antwoordde Harry stug. ‘De laatste keer dat ik dit nagekeken heb, was het niet verboden.’

‘Daar zou ik maar niet meer zo zeker van zijn,’ zuchtte Titus, zijn toverstok tussen de plooiën van zijn gewaad stoppend. Ondanks dit geruststellende gebaar, merkte James, dat Titus zijn blik niet van de groep, verzameld voor de ingang van de eetkamer, afnam. ‘Dit zijn verraderlijke tijden, Harry. Voorzichtigheid is altijd wijs. En grote samenscholingen komen verdacht over, helemaal in het licht van de gebeurtenissen van deze avond. Je had ons kunnen inlichten.’

‘Welke gebeurtenissen?’ vroeg van der Beek, die zijn toverstok naar de vloer liet wijzen. ‘Een bijeenkomst tussen vrienden op de avond voor Kerstmis is voor het Ministerie toch geen reden om verontrust te zijn.’

‘Normaal gesproken niet,’ antwoordde Titus. ‘Maar ik verwees naar anders, meer serieuze gebeurtenissen. We hebben geprobeerd je via Brandstof in te lichten, Harry,

maar we vonden natuurlijk een leeg Nest, zonder reactie. Het zelfde op de Marmerlaan. Daardoor stelde ik een team samen om je te zoeken op de laatste plek die we konden bedenken, onzeker over wat we daar aan zouden treffen. Behoedzaamheid leek geboden.'

'Behoedzaamheid!?' baste Hagrid trillend, nog steeds onzeker op zijn voeten staand. 'Jullie storme 't huis van je vriend binne met toverstokken, vervloekingen afvurend en noeme 't behoedzaamheid?'

'Hagrid,' zei Marcel zachtjes. 'Waarom ga je niet even zitten?'

Hagrid knikte en leek zich iets te ontspannen. 'Nou je 't zegt, lijkt 't me een heel goed idee.' Daarmee knikten de knieën van de halfreus en hij zakte met een dreun, die het huis deed schudden, op de vloer. James had nauwelijks tijd om zich uit de buurt te haasten, voor Hagrid achterover op het tapijt zakte, bewusteloos.

'Hoeveel Lamspreuken heeft hij eigenlijk geïncasseerd?' James hoorde de stem van zijn moeder uit de opening van de eetkamer komen.

'Weet ik niet,' reageerde Tante Hermelien zachtjes. 'Maar ik stel me zo voor, dat al die pepermunt Drakenmede's, die hij eerder naar binnen heeft gegoten, hem ook niet veel goed hebben gedaan.'

Harry stapte over de platliggende figuur van Hagrid en naderde zijn mede Schouwer. Ik ben het met je eens, dat behoedzaamheid nodig was, Titus. Maar dit lijkt meer op een overval, dan het bezorgen van nieuws.'

'Als ik je het nieuws vertel, zul je ons onze bezorgdheid waarschijnlijk wel vergeven. Maar ik wil het duidelijk hebben, dat geen van ons begon met spreuken afvuren vóór we aangevallen werden.'

'Wie viel jullie aan?' merkte professor Anderling scherp op terwijl ze uit de eetkamer tevoorschijn kwam. 'Geen van ons, dat kan ik u verzekeren!'

Titus knikte met zijn hoofd naar Lucinda, die achteruit deinsde.

'Hij gooide een schilderij naar me!' verklaarde ze, haar kap achterover werpend en haar korte blonde haar onthullend. Ze wees naar James en haar wangen werden rood. 'Ik herkende hem niet door de duisternis en het volgende moment werd de een of andere oude gast in mijn gezicht geramd.'

'Op die manier,' zei Harry onbewogen, omkijkend naar zijn zoon. 'Nou. Gelukkig niets aan de hand. Maar misschien wordt er een volgende keer geen spreuk afgevuurd, voordat je precies weet op wie je die richt. Ik ben er zeker van, dat dit een van de eerste dingen is geweest die ik jullie geleerd heb.'

Lucinda's wangen werden nog roder, maar een blik van opstandigheid glinsterde in haar ogen.

Titus sprak zachter, Harry direct aansprekend, 'Er was vandaag een aanval bij het topoeverleg in Luxemburg. Een schurk van een tovenaars wist op een of andere manier door de afzetting te komen. Hij was in staat verschillende dodelijke vervloekingen af te vuren, voordat de beveiliging bij hem in de buurt kon komen.'

‘Wacht eens even,’ vroeg professor Banning, bijna struikelend toen hij over de slapende Hagrid heen klom. ‘Vandaag, zeg je? Wat voor topperleg kan er op kerstdag plaatsvinden?’

Coenraad van der Beek antwoordde duister, ‘Een topperleg waar niemand verder iets over wist, wed ik. Niemand verwacht, dat een overheid op deze dag ook maar iets doet, daarom, kunnen ze, wat ze ook doen, dit doen zonder enig soort van toezicht. Is dat niet zo, Harry?’

Harry knikte. ‘Het was een afgeschermd bijeenkomst tussen Dreuzel en magische gezaghebbenden over hoe nu om te gaan met de geheimhouding van de magische wereld, een taak die steeds moeilijker wordt, en met veel ongenoegen. Sommige Dreuzelleiders zijn feitelijk tegen deze geheimhouding en dringen actief aan op een volledige onthulling. In het topperleg zitten leden van wereld toveradministraties, pogend bijval en medewerking te krijgen voor deze onthulling.’

‘Waarom wist ik hier niets van af?’ eiste Percy met stemverheffing, zich naar de voorkant van de groep werkend. ‘Ik had erbij moeten zijn!’

‘Wees maar blij, dat je dat niet was,’ reageerde Titus, uitdagend zijn bebaarde kin opheffend. ‘Twee leden van het Departement van Ambassadeur Relaties werden geraakt, een fataal. De ander werd gelukkig alleen maar geschraamd door de dodelijke vloek. Maar toch lijkt de linkerkant van haar lichaam blijvend verlamd te zijn, en ze gaan er vanuit, dat ze blind is.’

‘Goeie grutten,’ fluisterde professor Anderling. Haar hand naar haar keel brengend.

Harry zuchtte berustend. ‘Wie nog meer?’

‘Maar één ander dodelijk slachtoffer,’ antwoordde Titus grimmig. ‘Maar wel een die zal leiden tot een afschuwelijke weerslag. Ongeacht welke overeenkomsten er vanavond met de Dreuzeloverheid zijn afgesproken, deze zijn nu in gevaar gebracht. Deze laaghartige tovenaars, die op de een of andere manier in staat was om langs twintig bewakers te komen, is erin geslaagd om de vice-president van de Verenigde Staten te vermoorden. Een man genaamd Joseph Manders.’

‘Grote genade,’ hijgde Harry, hij sloeg een hand over zijn ogen. Zonder deze weg te halen vroeg hij, ‘Is de moordenaar gevangen genomen?’

Titus schudde langzaam zijn hoofd. ‘Was niet nodig. Toen hij erin geslaagd was om de vice-president te vervloeken, hief hij zijn eigen toverstok en verklaarde zijn verbondenheid met het Front Radicaal Eenwording Tovenaars. Daarmee vervloekte hij zichzelf. Hij was dood voor hij de grond raakte.’

‘Krankzinnig!’ verkondigde Marcel Lubbermans verbijstert. ‘Hoe kon een krankzinnige door de afzetting heenkomen?’

‘Niet krankzinnig,’ antwoordde Harry zachtjes. ‘De F.R.E.T. geeft nooit een zelfmoordopdracht. Dit was iets totaal anders.’

‘Bedoel je, dat deze man loog over zijn verbondenheid?’ vroeg professor Anderling ongelovig.

Harry antwoordde hier niet op, maar schudde slechts hulpeloos zijn hoofd.

‘Een team is onderweg naar de plek, voor wat dat dan ook waard is,’ zei Titus. ‘Tezamen met een regiment Harriers.’

‘De Harriers hadden er van het begin af aan bij moeten zijn geweest,’ verkondigde professor van der Beek boos. ‘En naar de verdommenis met het Ministerie en hun gebrek aan inzicht. “Provocerende aanwezigheid” me zolen! Als de Harriers als bewaking voor dit soort bijeenkomsten ingezet zouden worden, zouden we veel minder doden te tellen hebben!’

Harry negeerde de uitbarsting van de professor. Aan Titus vroeg hij, ‘Wat is de reactie van de Amerikaanse overheid hierover?’

‘Er is maar één reactie,’ kwam het antwoord van achter James. Hij keek en zag professor Jackson kaarsrecht in de deuropening van de eetkamer staan, zijn gezicht bleek van woede. ‘De president zal een nieuwe vice-president van zijn keuze benoemen, zoals de wet dit toelaat. Er zal door het Draaisma bestuur een verhaal opgedist worden om het plotselinge overlijden van vice-president Manders te verklaren, waarbij zijn aanwezigheid bij de top met magische betrokkenen verzwegen zal worden. En in het geheim zullen alle overeenstemmingen, die getekend zijn tussen president Draaisma en de Amerikaanse Magische Administratie als ongeldig beschouwd worden. Dit voorspelt weinig goeds voor de beveiliging van de Magische samenleving in de Verenigde Staten.’

‘Om nog maar te zwijgen over de rest van de wereld,’ beaamde Harry. ‘Hoe je het ook bekijkt, waar Amerika gaat, zullen velen anderen volgen.’ Hij wendde zich naar Titus. ‘Ik ga met je mee terug naar het Ministerie. We moeten onmiddellijk teams samenstellen om de rest van de wereldleiders terug naar hun land te begeleiden. Het zal waarschijnlijk mosterd na de maaltijd zijn, maar het laat een gebaar van goede wil zien, dat het Ministerie van Toverkunst hen na het doorstaan van deze tragedie niet in de steek laat.’

‘Al geregeld,’ verkondigende Titus kort. ‘Er is geen reden dat je met ons terugkomt, dank je. De Minister dacht dat het het beste was, om niet te wachten tot je op de hoogte gebracht kon worden en actie te ondernemen.’

‘Op die manier,’ zei Harry behoedzaam. ‘En jij, neem ik aan, leidt deze actie?’

‘Het gaat gewoon volgens het boekje,’ zei Titus, opzij kijkend. ‘Blijf bij je familie en ... vrienden. Dat brengt me bij het volgende, en ik hoop dat je begrijpt, dat dit alleen maar bij mijn taak hoort. Ik heb er net zo’n hekel aan, als jij dat hebt.’

‘Begrijp ik,’ knikte Harry vermoeid. ‘We vieren gewoon Kerstmis, Titus. Ik zou jullie vier ook uitgenodigd hebben, als jullie niet hadden moeten werken.’

Titus knikte langzaam maar zei niets, James was er zeker van, dat iedereen wist dat dit een leugen was. Er leek een onzichtbare muur van kilte tussen Harry en zijn

partner te zijn, een die er nooit was geweest. Het was onuitsprekelijk onthutsend om te zien.

‘Ik neem dan aan, dat de Minister jou aan het hoofd van deze crisissituatie heeft geplaatst?’ merkte Harry op. ‘Is dit juist?’

‘Het spijt me,’ antwoordde Titus zonder zelfs maar met zijn ogen te knippen. ‘Je begrijpt het wel verwacht ik.’

‘Vrolijk Kerstmis dan, Titus. En ook voor jou, Lucinda en jullie twee, Koos en Peter.’

De andere twee donkere figuren, die nog steeds hun kappen op hadden, schuifelden ongemakkelijk op hun voeten.

Een ogenblik later hief Titus zijn eeltige hand op naar Harry. James wist niet of dit gebaar een verontschuldiging of een waarschuwing inhield. Dan, in een draaiende beweging en de kraak van ineen klappende lucht, verdween Titus. De andere drie volgden onmiddellijk.

Harry liet een lange ademteug ontsnappen.

‘De Amerikaanse vice-president,’ Oom George schudde zijn hoofd. ‘Dood door de hand van een tovenaar, dit voorspelt inderdaad niet veel goeds.’

‘Heel zwak uitgedrukt, dat verzeker ik je,’ kookte professor Jackson zachtjes terwijl hij terug naar de eetkamer liep. De anderen schuifelden terneergeslagen mompelend achter hem aan. Draco Malfoy, merkte James, was nergens te zien. Waarschijnlijk was hij bij het eerste teken van onraad verdwenen.

‘Ik kom in de verleiding te vragen, wat je hier doet in plaats van op zolder te zijn,’ zei Harry, met een vermoeid hoofdschudden neerkijkend op zijn zoon. ‘Maar ik weet het inmiddels al. Ben je alleen?’

‘Nee,’ antwoordde James berouwvol. ‘Roos en Albus zijn er ook. Voor zover ik weet zijn ze nog steeds boven, in het nauw gedreven door Knijster. Knijsters, eigenlijk.’

Harry knikte, niet verder vragend om een verklaring. ‘Ga maar mee. Ik leg het wel aan Knijster uit. We hebben het later wel over een juiste straf.’

James was opeens te vermoeid om te protesteren. De adrenaline, die tijdens het conflict door zijn lichaam gestroomd was, leek te zijn veranderd in een slaapmiddel. Hij sjokte naast zijn vader en volgde hem naar de trap.

‘Wat is er tussen u en Titus aan de hand, Pap?’ vroeg hij zacht, toen ze de trap opliepen.

Zijn vader antwoordde niet direct. Dan, zonder zich om te keren, zei hij, ‘Titus doet wat hem gezegd is. Daar is hij goed in. Dat is waarom hij altijd mijn rechterhand is geweest. Hij is vastberaden. Hij is sterk. Het probleem van nu, denk ik... is dat iemand buiten mij de opdrachten geeft.’

‘Is hij echt op jacht naar Petra?’ vroeg James, die naast zijn vader ging lopen toen ze bij de overloop kwamen. Harry stopte en keek met gefronste wenkbrauwen naar zijn zoon.

‘Hoe weet jij...?’ vroeg hij, en schudde toen zijn hoofd weer. ‘Laat maar. Hoe kan ik het je kwalijk nemen. Ik denk, dat ik ook een manier gevonden had om af te luisteren. Ooit zul je een goede Schouwer zijn, jongen. Tot dan, zul je mij en je Moeder tot waanzin drijven.’

James opende zijn mond om te reageren, maar zijn vader legde hem met een handgebaar het zwijgen op. ‘Titus volgt gewoon orders op, jongen, net als ik zei. Petra is de meest gezochte persoon in de gehele magische wereld, mogelijk gewoon in de hele wereld. En is dat een verrassing? Je hebt gezien wat ze de afgelopen zomer gedaan heeft.’

‘Ze redde uw leven, Pap!’ drong James, nog steeds met zachte stem, aan. ‘Die F.R.E.T. moordenaars wilden u gaan vermoorden! Ze moest ze op een of andere manier tegenhouden!’

‘Dat *moest* ze feitelijk niet,’ zei Harry, zijn gezicht verhardde zich iets. ‘Begrijp me niet verkeerd. Ik ben blij, dat ik nog in leven ben en verwacht, dat ik haar daarvoor moet bedanken. Maar toch is het moeilijk voor te stellen, dat we dat gevaar in de eerste plaats onder ogen moesten komen, ware het niet, dat het in de eerste plaats door haar kwam.’

‘Zij was het niet, Pap! U moet me geloven! Het was de Vrouwe van het Meer! En Morgan, de andere versie van Petra van een andere realiteit!’

Maar zijn Vader had zijn ogen vermoeid gesloten. James wist, dat het zinloos was om het over de Vrouwe van het Meer te hebben, zelfs met zijn eigen Vader. Toen Harry zijn ogen weer opendeed stonden ze ernstig.

‘Hoe dan ook. Titus heeft de opdracht gekregen om Petra op te sporen. En James, als hij haar vindt, zal hij geen enkele manier van geweld schuwen die nodig is. Hij zal haar niet laten ontsnappen.’

‘U bedoelt,’ zei James koud, ‘dat hij haar zal vermoorden.’

‘Zoals ik zei, jongen, voor wat het het Ministerie betreft, is Petra de gevaarlijkste persoon die er is. En luister naar me: daar kunnen ze gelijk in hebben.’

‘Maar, u bent ook naar haar op zoek,’ zei James snel. ‘U en de nieuwe Orde van de Feniks. Juist?’

Harry rolde ongeduldig met zijn ogen toen de Orde benoemd werd, maar James ging door. ‘Jullie zoeken ook allemaal naar Petra. Waarom? Waarom laten jullie het niet aan Titus over?’

Harry boog zich dichterbij zijn zoon. ‘Omdat Titus mogelijk niet zal slagen. Of misschien nog erger, hij slaagt wel. Na wat de afgelopen Zomer gezien hebben, kan een directe confrontatie met Petra Morgenster het gevaarlijkste denkbare zijn, niet alleen voor degene die haar confronteert, maar ook voor alle anderen.’

‘Dus u bedoelt, dat u haar ook wilt vangen? Maar op een andere manier?’

Harry perste nadenkend zijn lippen stijf op elkaar. Na enkele ogenblikken ademde hij uit. ‘We willen haar niet gevangennemen,’ antwoordde hij zachtjes. ‘Gevangenneming is waarschijnlijk niet eens mogelijk. Wij willen...’ hij pauzeerde, kennelijk op zoek naar de juiste woorden. ‘Wij willen... met haar praten.’

James overwoog dit, en een gevoel van bij onuitsprekelijke opluchting viel over hem heen. Hij knikte begrijpend en liet zijn blik over de gang onder hen glijden, over het portret van de oude mevrouw Zwart en haar onophoudelijk flikkerende en flitsende televisie.

Hij bevroor.

‘Wat is er jongen?’ vroeg Harry bij het zien van James’ wijd open gesperde ogen.

James kon geen woord uitbrengen. Hij staaarde naar het televisiescherm, niet de woorden horend die er vanuit kwamen, niet de grijnzende blik van de oude mevrouw Zwart ziend terwijl ze vanuit het portret staaarde, kwaadwillig grinnikend alsof ze een nieuw duister, gemeen geheim kende. James hief zijn arm en wees zwak, trillend.

‘Dat is ‘em,’ zei hij, verrast hoe kalm zijn stem klonk.

Harry draaide zich fronsend helemaal om en keek naar de geschilderde televisie. Er was een nieuwsuitzending te zien over het plotselinge overlijden van de Amerikaanse vice-president. Woorden kropen boven in beeld voorbij: JOS MANDERS, OP 56 JARIGE LEEFTIJD OVERLEDEN AAN EEN NATUURLIJKE OORZAAK TIJDENS EEN VAKANTIE MET ZIJN FAMILIE. PRESIDENT DRAAISMA BENOEMD NIEUWE VICE-PRESIDENT IN EEN SPOEDOVERLEG...

Onder de voorbij kruipende woorden stond president Draaisma voor een blauw banier, het Amerikaanse Presidentiële zegel was er precies in het midden opgeborduurd. De President sprak met een ernstige uitdrukking op zijn gezicht, zijn houding zorgvuldig opgesteld om zowel verdriet als vastberadenheid uit te stralen. En toch, hieronder verscholen, zelfs door het geschilderde televisiescherm, merkte James dat de President nerveus was. Mogelijk zelfs doodsbang. Staand naast de President, zijn gezicht ijzig knap en gekleed in een piekfijn donkerblauw pak met rode das, was de man die James voor het laatst gezien had in de lege straten van Nieuw Amsterdam, de man die vanuit het niets oude Amerikaanse monsters tevoorschijn had laten komen, terwijl hij gemeen grinnikte. Nu knikte het knappe gezicht plechtig toen de President hem voorstelde.

‘Quincy Quaedackers,’ las Harry, toen de President de man introduceerde. ‘De man gekozen voor de zetel van de pas overleden Senator Charles Vrijmoedt. Ken je hem, James?’

James huiverde, toen de man op het scherm naar voren stapte. Hij sprak en de camera zoomde in.

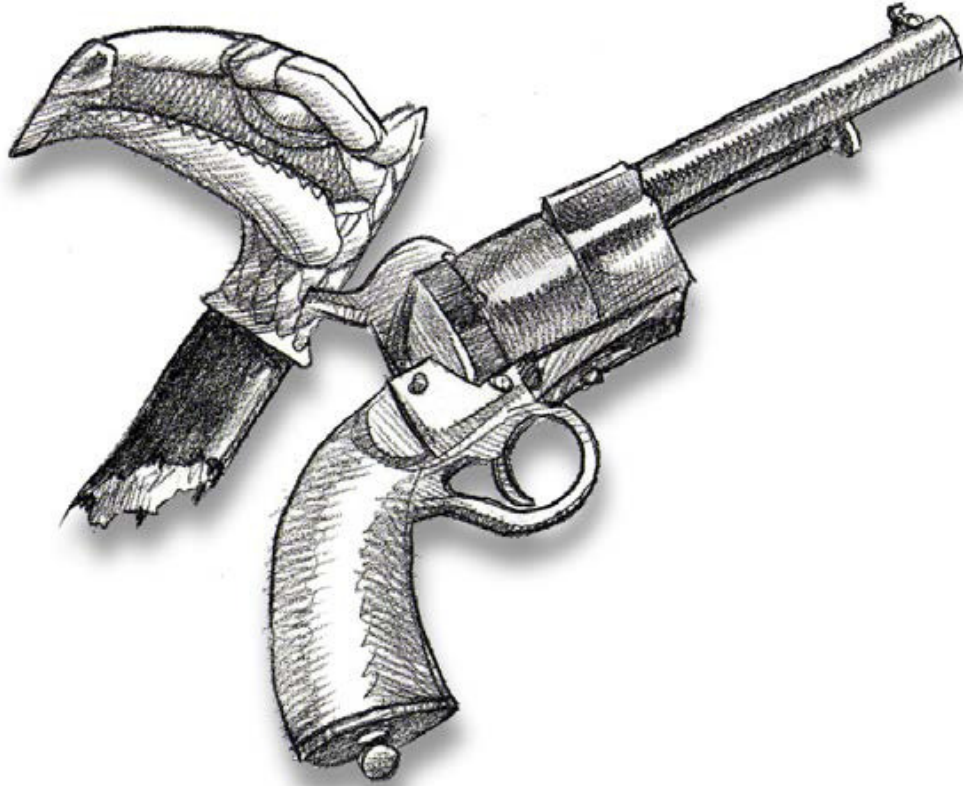
‘Ik wil President Draaisma bedanken voor de kracht welke hij de afgelopen moeilijke tijd heeft laten zien. Ik kan niet verwachten Jos Manders te overtreffen.’

Maar als uw nieuwe vice-president, hoop ik u te kunnen dienen, de mensen van dit land, met hetzelfde eigenschappen van doorzettingsvermogen en compromisloze overtuiging waar hij altijd voor stond.'

Daarmee draaide hij zich naar de President en glimlachte waardierend naar hem. President Draaisma, zag James, deinsde iets weg van deze glimlach.

'Het maakt mij niet uit hoe hij zich nu noemt,' zei James, niet in staat zijn blik van de man op de televisie los te rukken. 'Maar hij is geen Dreuzel. Hij is een tovenaar. Hij is slecht. En de laatste keer dat ik hem zag, noemde hij zich... de Verzamelaar.'

11. Het Verhaal van Quinton

Een serie ratelend gekletter ging over de lengte van de Zweinstein Express toen de grote rode trein uit King's Cross station begon te kruipen, uitgroeïend tot een subtiel, vet en monotoon tikken. James deelde een compartiment met Roos, Ralph, Albus, Louis en Lily, die tegen zijn schouder leunde en met haar ogen half gesloten London door de met regen besmeurde ramen, als een bijzonder vervelende film, voorbij zag rollen. Terwijl de smalle straten en gebouwen in aantal af begonnen te nemen, zag James dat de meeste sneeuw gesmolten was, slechts een smerige bagger achter latend en goten waarvan smeltend ijs afdruppelde.

Niemand zei iets.

Het einde van de feestdagen was ongemakkelijk gehaast en in stilzwijgen voorbij gegaan. James begreep dit maar matig. De vreemde tegenstrijdige verschijning van Titus Hardsteen, had kennelijk de groeiende kloof in het Schouwerdepartement verstevigd. Aan de ene kant was er James' vader, Harry, hoofd van het departement en het ongewild beroemde symbool van de strijd tegen de duistere magie. Aan de andere kant was er, nogal verrassend, Titus Hardsteen, al heel lang een trouwe

partner, maar opeens vertrouweling en favoriet van de Minster van Toverkunst en zijn meest geraadpleegde adviseur, Zweinstein's eigen Directeur Degout.

Natuurlijk was er officieel niets veranderd. Harry Potter was nog steeds de baas van het Schouwersdepartement. Maar toch was er een duidelijke verschuiving in de verantwoordelijkheden, daar Titus werd toegewezen aan het merendeel van de actieve taken, terwijl Harry steeds meer zijn opwachting moest maken bij diplomatieke en ambassadeurs zaken.

Professor Anderling, die tot laat op de avond na Titus Hardsteen's verschijning was gebleven, had haar eigen verdenkingen geopenbaard.

'Hardsteen is een gehoorzame soldaat,' had ze met ogen, die vuur spuwden, opgemerkt. 'Hij is geen denker. Daarom hebben ze liever hem, dan Harry. Hij volgt de orders op en vraagt niet verder. Dat soort mannen is voor dictators onbetaalbaar.'

James' vader was daar niet zeker van. 'Louis Knappert in nauwelijks een dictator,' zuchtte hij, Ron Wemel helpend om de eetkamer weer tot zijn normale proporties terug te brengen. 'Het ligt ingewikkeld. Sinds het fiasco in de Verenigde Staten vorig jaar, toen ik door het Magisch Onderzoek Bureau verdacht werd, besloot het Ministerie om het internationale tovenaerhandhaving, niet door mijn gezicht te laten vertegenwoordigen. Het is politiek, simpel als dat.'

James had het gevoel, dat ze beiden, op hun eigen manier, gelijk hadden. Daarom was het allemaal erg verontrustend geweest met de verschijning van de Verzamelaar in de rol van de nieuwe Amerikaanse vice-president. Het was niet zozeer dat zijn Vader aan James' woord getwijfeld had - feitelijk was hij zeer serieus en had zijn vertrouwen laten blijken over het onderwerp - maar er leek maar erg weinig wat hij eraan kon doen.

'De Minster van Toverkunst zal er niets over horen,' gaf hij met tegenzin toe. 'Het is een feit, dat er overal samenzweringen en bedreigingen zijn, helemaal nu er meer en meer van de magische wereld de Dreuzelwereld in sijpelt. Maar ik blijf het in de gaten houden, en niet alleen ik. Er zijn er nog genoeg die trouw blijven. Zelf zij die met Titus samenwerken. Lucinda bijvoorbeeld.'

James had tegengesputterd. 'Maar...! Ze schoot op me! Ze was er vanavond bij toen ze als een stelletje dieven binnenvielen!'

'Lucinda is anders,' hield Harry vol, zijn wenkbrauwen trokken samen. 'Ze volgt bevelen op, maar ze denkt. Ze zit vast tussen waar ze trouw aan moet zijn en waar niet aan. Denkt maar niet, dat dit eenvoudig voor haar is. Uiteindelijk zal ze de juiste keuze maken. Vertrouw me.'

Tegen de tijd dat hij, Albus en Roos, onder de boze blikken van een zeer gepikeerde Knijster, weer terug naar de zolder gingen, was het bijna middernacht. Zelfs toen, hadden Lily, Ralph en de anderen een gedetailleerde uitleg over wat er zich die avond had voorgedaan geëist. Het grootste deel van deze verantwoordelijkheid lag bij James, die de enige was, die gehoord had waar er in de eetkamer over gediscussieerd was, en de aankomst van Harsteen en zijn Schouwers had gezien. Uiteindelijk, uren later, had hij hen het belangrijkste van alles verteld.

‘De Verzamelaar,’ schudde hij zijn hoofd vermoeid, ‘hij verschuilt zich niet langer in Nieuw Amsterdam om mensen tot slaaf te maken en mee te helpen om zijn Morigansuperwapen te maken. Hij is er op een of ander manier in geslaagd om de nieuwe Amerikaanse vice-president te worden. Waarschijnlijk heeft hij zijn eigen mensen gestuurd om de vorige te vermoorden, gewoon om zijn plaats in te kunnen nemen.

Door het hardop te zeggen, besepte James hoe afschrikwekkend dit was. De anderen leken dit ook te merken, hun glazige, vermoeide ogen stalden schrik en ongeloof uit. Allen, behalve Victoire en Louis, die van het hele verhaal niets geloofden.

‘Jullie zijn allemaal totaal van het pad,’ verkondigde Louis knorrig, zich uittrekkend om de lantaarn bij zijn bed uit te blazen. ‘Zelfs al heb je een soort boosaardige tovenaartfiguur in Nieuw Amsterdam ontmoet, dan kan dat niet dezelfde figuur zijn die de taken van de vice-president overneemt. Er zijn, soort van, wetten voor dat soort dingen. De President kan niet zomaar een vriendje van hem vice-president maken.’

Niemand reageerde op de opmerking van Louis, deels omdat ze te moe waren, en omdat, zoals James op de gezichten van Roos en Ralph kon zien, ze hem stiekem wilden geloven. Opeens was de opwinding over het mysterie een ware steek van angst geworden, het gevoel, dat de zaken op een enorme, angstaanjagende, schaal, uit de hand begonnen te lopen.

Als de duistere tovenaart vermoord had om zich op die manier de tweede belangrijkste man in de vrije Dreuzelewereld te laten maken, wat zou hem dan tegenhouden om dit door te zetten? Wat kon de Verzamelaar doen stoppen om niet ook de President te vermoorden en zo alles over te nemen? Is dat niet - de verovering en onderwerping van de Dreuzelewereld - wat de duisterste van de duistere tovenaars altijd naar gestreefd had? Voldemort had dit geprobeerd via volksoptstanden in de toverwereld, legers van duistere makkers en wijd verspreide magische terreur. Nu leek de Verzamelaar (en zijn geheimzinnige weldoener) klaar deze taak te voltooien, door een simpel bedrog. Dit zou onmogelijk zijn geweest, ware het niet, dat de belangrijke Eed van Geheimhouding maanden geleden door Petra Morgenster gebroken was.

James sliep die nacht pas laat in. Hij merkte, door de rusteloze geluiden uit de bedden rondom hem, dat hij daar niet alleen in was.

Dus, terwijl de Zweinsteinexpress zijn weg door de mistige lappendeken van de velden en heuvels zocht, overzien door een lijkkleed van grijze wolken, was het een afgeleefde vermoeide groep, die lui in James’ compartiment lag. Allen, behalve Louis, die tot vroeg in de morgen had liggen snurken en zo fris als een hoentje was.

‘Goed dan,’ verkondigde hij uiteindelijk, ‘wie wil er een potje Wiekels en Augers spelen? James? Het is altijd lachen met jou.’

‘Kop dicht,’ mompelde Ralph, dieper in de kraag van zijn zware mantel zakkend.

‘Het is echt dik lachen met jullie,’ riep Louis geërgerd. ‘Ik had met Scorpius mee moeten gaan om de Zwadderaars te spioneren. Scorpius mag dan een zak zijn, maar de hapjes bij Zwadderich zijn prima.’

‘Nou, je moet het ons maar niet kwalijk nemen,’ zei Roos stijfjes. ‘Wij waren de hele nacht op om het eind van de wereld te bespreken.’

‘Zelfs als het het eind van de wereld is,’ zei Louis met rollende ogen, ‘dan betekent het niet, dat we hier moeten kniezen als een lading Flubberwurmen.’ Hij klom op zijn zitting, rekte zich uit naar James’ tas op het rek en begon door de inhoud te rommelen. ‘Waar is je toverstok, James? Er is niemand die leuker is om te verslaan met Wiekels en Augers, dan jij.’

James draaide zich weg van hem, geïrriteerd met zijn hand zwaaiend. ‘Blijf van mijn spullen af, walgelijk ding. Mijn toverstok zit daar niet eens in.’

‘Heb je hem nu ineens een keer bij je?’ zei Albus overdreven. ‘Dat is bijna net zo schokkend, als jij die op een Zwerkbalauditie verschijnt.’

‘Wow!’ riep Louis opeens. ‘Wat verdorie...?’

James draaide zich om. Louis fronste naar iets in zijn hand. ‘Het wordt echt tijd dat je je tas wat vaker schoonmaakt, James. Er groeit een hele lading mos of iets dergelijks op de bodem.’

‘Geef die terug!’ riep James opspringend, ‘Die zijn van mij.’

Louis liet zich naar beneden zakken, hij keek achterdochtig. ‘Wat zijn dit dan?’

‘De Yuxa Baslatma,’ zei Ralph, verbijsterd kijkend naar het stel spinachtige knotten in Louis’ hand. ‘Die was ik compleet vergeten. Maar...’ hij keek terug naar James. ‘Maar, professor Porchascathan had ze van je afgenomen, of ben ik in de war?’

James zuchtte. ‘Hij nam degene, die Daan op mijn mantel gevonden had terug. Er zaten er nog meer. Ik ontdekte ze voor ik op vakantie ging.’

‘Yuxa Baslatma,’ herhaalde Roos. ‘Droom Bepleiters? Laat eens zien.’

Louis haalde zijn schouders op en liet de spinachtige knotten in Roos’ uitgestoken hand vallen. ‘Ik vind ze maar lelijk. Wat doen ze precies?’

Roos bestudeerde de knotten zorgvuldig. ‘Nou, als het zijn wat Ralph zegt, dan zijn het serieus magische objecten, hoewel zeer onvoorspelbaar en behoorlijk gevaarlijk. Waar, zei je, dat je ze vandaan hebt?’

James en Ralph beschreven hun bevindingen tijdens de les van professor Porchascathan op Klammfels, en legden uit hoe de Yuxa Baslatma zich aan James’ mantel gehecht had, waardoor er verschillende knotten waren achter gebleven, die uiteindelijk door professor Porchascathan in beslag waren genomen.

‘Maar hij kreeg ze niet allemaal,’ knikte Roos eigenwijs, ‘omdat de Yuxa Baslatma jou uitgekozen had. Van welke plant komen ze?’

‘Wat maakt dat uit?’ onderbrak Albus haar. ‘Laat de magie gewoon zijn werk doen. Het is een stuk Voorspellingsgereedschap, toch? Misschien vertelt het ons, hoe James hier aan zijn onvermijdelijke einde komt. Ik wed, dat het stomvervelend is.’

Roos rolde ongeduldig met haar ogen. ‘Dit is niet hetzelfde als de theekopjes van Zwamdrift, idioot. Dit is krachtige magie. Er zijn in de hele wereld nog nauwelijks Yuxa Baslatma’s te vinden. Zo te horen heeft Porchascathan de grootste collectie die er maar is. Als hij niet op de juiste manier gebruikt wordt, kan hij extreem gevaarlijk zijn. En het is belangrijk om te weten van welke plant deze zijn afgekomen, omdat ze allemaal net iets andere dingen veroorzaken.’

Zich het herinnerend, knikte Ralph. ‘Het was iets over het antwoord op je meest belangrijke vraag.’

James beaamde dit. “De Vraag Die Je Het Belangrijkst Vindt”. Precies zo heette hij, denk ik.’

‘Nou,’ bemoeide Louis zich ermee, ‘da’s een makkelijke. Wie van jullie is er het meest gestoord. Ik ga voor James.’

Lily gaf Louis een duw en stond toen op, haar haren uit haar gezicht vegend. ‘Wat maakt het zo gevaarlijk, Roos?’

Roos gaf de knotten terug aan James. ‘Dat is eigenlijk heel eenvoudig. Het zijn Droom Bepleiters. Ze doen alleen hun werk, als de persoon slaapt. Doe er een in water, drink dat op, en ga slapen. Een minuut of tien à vijftien later gebeurt de magie als een zeer krachtige, zeer echte droom. Maar, als je niet slaapt wanneer het effect begint, kan het... nou, erg schadelijk zijn.’

Lily fronste. ‘Wat betekent “erg schadelijk”?’

‘Je wordt er dan volledig krankjorum van,’ erkende Ralph. ‘De droom vecht tegen de wakkere wereld, de hersenen worden dan overladen en dat zorgt ervoor, dat ze compleet koekoek worden.’

‘Vooruit dan, James,’ drong Albus aan die op de bank terug plofte. ‘Slik die dingen in en ga dan pitten. Wij wachten wel. Als je waker wordt kun je ons het antwoord op onze belangrijkste vraag vertellen.’

‘Zo makkelijk is het niet,’ hield Roos geïrriteerd vol. ‘We moeten eerst weten wat deze vraag is.’

‘Nou, dat is nogal duidelijk, niet?’ stelde Lily. ‘Hoe stoppen we die Verzamelaarpersoon?’

Albus schudde zijn hoofd. ‘Dat is niet de belangrijkste vraag. De belangrijkste vraag is, hoe we Petra Morgenster kunnen vinden. Zij is de sleutel tot alles, heb ik gelijk, of heb ik gelijk?’

‘Zelfs als we weten waar Petra is,’ wierp Roos tegen, ‘betekent dat niet, dat iemand haar gevangen kan nemen. Ik denk, dat de belangrijkste vraag is wie Avior Porchascathan is. Dat is waarschijnlijk de reden waarom hij ze in beslag nam, James.’

Hij probeert zijn geheimen te bewaren - - wat hij weet over het Morrigan Web en wat zijn verwantschap is met Albus Perkamentus.'

'Wat als de vraag zou moeten gaan over Directeur Degout?' deed Louis een duit in het zakje. 'Waarom is hij zo angstaanjagend en gemeen om Vilder die krachten te geven en de post te blokkeren en alles?'

Ralph plaatste een opmerking. 'Jullie vergeten allemaal het belangrijkste van alles. De grote vraag is, wat is het Morrigan Web. Wat doet het, en hoe stoppen we het?'

James schudde langzaam zijn hoofd. 'Dit is het probleem, is het niet? Het lijken allemaal heel serieuze vragen. Allemaal heel belangrijk. Hoe kom ik erachter welke echt degene is, die de Droom Bepleiter wil beantwoorden?'

'Ik heb een briljant idee,' schouderchokte Albus. 'Waarom probeer je het niet en dan kom je er vanzelf achter?'

Ralph knikte bedachtzaam. 'Dat is wel een idee. Wat is het ergste, dat je kunt overkomen?'

Roos staarde doordringend naar de knotten in James' hand. 'Ik denk, dat het grootste gevaar erin schuilt, dat je in slaap moet vallen. Ik veronderstel, dat het antwoord de vraag zal verklaren, zodra je wakker wordt. Misschien heeft Albus gelijk.'

'Ik weet het niet,' zei James, plotseling terughoudend. De knotten prikten in zijn hand en kietelden een beetje. 'Misschien moet een van jullie het doen. Roos, probeer jij het. Jij bent de slimste van ons.'

'Pah,' schamperde Albus.

'Dat kan niet,' antwoordde Roos, haar vuisten op haar heupen zettend. 'De Yuxa Baslatma koos jou. Het werkt alleen voor jou. Voor mij, of iemand van ons, zou het alleen maar een vreemde wilde droom worden, vol onzin.'

'Zoals al mijn dromen,' knikte Ralph.

James slikte. 'Opeens ben ik helemaal niet meer zo moe.'

'O, maar daar kunnen we je wel mee helpen,' zei Louis opgewekt. Hij sprong op. 'We kunnen van onze mantels een heerlijk bed maken en ze dan met slaapspreuken bezweren. Roos kent die van achter naar voren, toch, Roos?'

Roos knikte. 'Ja, natuurlijk. Die zijn super eenvoudig en werken als een speer. Wat denk je ervan, James?'

James keek van Roos naar Albus, dan naar Louis, en naar Ralph. Deze keken hem allen vol verwachting aan. Uiteindelijk keek hij opzij naar zijn zusje.

'Je hoeft het niet te doen, James,' zei ze bezorgd. 'Het lijkt niet allemaal veilig. Misschien is het het niet waard.'

Vreemd genoeg deed de waarschuwing van zijn zusje, James tot een besluit komen. 'Ik denk, dat we het ons niet kunnen veroorloven om het niet te proberen.'

zei hij vastberaden. 'En ik denk, dat ik het beter kan proberen met de hulp van jullie, dan alleen in mijn slaapkamer.'

'Geweldig!' verklaarde Albus, zijn toverstok tevoorschijn halend. 'Dit is vele malen beter dan het spelen van Wiekels en Augers. Gooi allemaal je mantel hier op de bank. Roos, bereid de slaapbezwering maar voor.'

Een paar minuten later klom James onhandig op de stapel mantels en strekte zich op zijn rug erover uit.

'Je ziet er niet naar uit alsof je klaar bent voor een tukkie,' bekritiseerde Roos hem. 'Je ziet er meer uit als een dooie, die zijn kist niet kan vinden.'

'Ik ben er niet aan gewend om te gaan slapen als er een lading mensen rond me staan en me aangapen!' klaagde James nerveus. 'Ga allemaal op de andere bank zitten en kap met het staren naar me.'

'Hoe werken die slaapbezwingingen eigenlijk?' vroeg Ralph, zich persend naast Roos op de bank. 'Voel je je al moe?'

'Ik voel me minder moe, dan ik me ooit gevoeld heb.' gromde James. Dit was echter niet helemaal waar. Met het liggen op de opgestapelde mantels. Met zijn vuisten gekruist over zijn borst, kon hij de subtiele magie van de bezwingingen zijn lichaam in voelen sijpelen, zijn strakke schouders ontspanden en zijn opeengeklemd kaken kwamen tot rust.

Lily was de enige die nog stond. 'Hier, James,' zei ze, hem een kleine fles gevend, 'dit is wat er van Louis dropsoda over is. Je zult het ermee moeten doen.'

James ging overeind zitten (met enige moeite door het effect van de slaapbezwingingen) en nam het flesje aan. Hij opende zijn andere vuist, de fijngeknepen knotten onthullend. 'Denk je dat ik alles op moet maken?' vroeg hij zich wendend naar Roos.

'Alles of niets,' knikte Albus. 'Naar binnen met die zoi.'

Roos haalde enkel haar schouders op. 'Te veel kan gevaarlijk zijn, Misschien wil je iets bewaren voor een andere vraag? Als ze tenminste op die manier werken.'

James haalde diep adem. Uiteindelijk kantelde hij zijn hand boven de opening van de fles om en liet de knotten erin vallen. Ze bleven in de hals van het flesje vast zitten waarop hij ze met zijn vinger erdoor duwde totdat ze doorvielen. Hij schudde de fles zachtjes, zenuwachtig, en hield hem omhoog tegen het licht van het raam.

'Ze zijn al opgelost,' zei hij.

Louis rolde met zijn ogen. 'Duh. Ze zijn magisch. Opdrinken.'

James hield er niet van om door Louis gecommandeerd te worden, maar het leek geen zin te hebben het uit te stellen. Hij rook aan de opening van de fles, die sterk naar drop rook (met een vleugje van iets wilds en mufs), dan, met dichtgeknepen ogen en ingehouden adem, zette hij het flesje aan zijn lippen. Hij dronk tot het flesje leeg was.

‘Hoe smaakte het?’ vroeg Lily zachtjes.

James haalde zijn schouders op, een boer onderdrukkend gaf hij het flesje terug aan haar. ‘Als dropsoda. Ik ben er niet gek op, maar het smaakte hetzelfde als altijd. Als ik niet beter wist, dan zou ik niet gemerkt hebben dat de Droom Bepleiters erin zaten.’

‘Ga nou maffen,’ drong Albus, voorover gebogen vanaf zijn zitting, aan. ‘Je hebt maar tien minuten vóór het magisch hersenschudden begint.’

‘Niet om je onder druk te zetten of zo,’ piepte Lily.

James plofte achterover op het bed van mantels. Hij wist dat hij, ergens, zenuwachtig was. Maar het gevoel was ver weg, bijna theoretisch. Wat hij het meest ervaarde, was een doordringend gevoel van uitzinnig gemak, alsof iedere spier in zijn lichaam, inclusief zijn hersens, vrolijk veranderden in pudding. Terwijl de anderen doorgingen met praten sloot hij zijn ogen, maar hun stemmen waren plotseling onbelangrijk en ver weg. Het aanhoudende geratel van de trein werd een slaapliedje, hem dieper en dieper meenemend naar de verschillende lagen van bewustzijn, totdat al wat er overbleef een mist van verwachting was.

Het antwoord op mijn belangrijkste vraag, dacht hij vaag, zich concentrerend op de woorden in een poging ze vast te houden.

De trein schudde onder hem en opeens leek de reis veel langer dan gewoonlijk. Het was niet langer een reis van enkele uren en kilometers; het was een reis van jaren en verbindingen, over oceanen, over decennia, dalend onder een normale slaap en in iets zo bodemloos als het universum en eindeloos als tijd.

En langzaam, aan de andere kant van die grote opsplitsing, begon James wakker te worden.

‘Voor Frederika,’ klonk zwak een meisjesstem. James keek opzij. Een jonge vrouw, nauwelijks ouder dan James, stond bij hem in de buurt. In haar uitgestoken hand, lui rokend, lag een klein pistool.

‘Voor Frederika,’ herhaalde ze dof, ‘van haar verloofde, William. En van mij, haar zuster. Heleen.

James volgde de richting van het pistool en zag een man op zijn gezicht liggen, zonder twijfel dood. Er was verder niets te zien - - alleen het meisje (Heleen) en de dode man (Magnussen!), omgeven door een oneindige zwarte leegte. Maar dan,

langzaam, begonnen er uit het duister vormen op te rijzen. James keek in het rond toen gebouwen, kil en kaal, vanuit de lege mist onthuld werden. Natte keien spreidde zich vanaf het lichaam van Magnussen uit. Tonnen en kratten kwamen in beeld, bijeengepakt in de nauwe donkere steeg.

Ik ben hier eerder geweest, zei James, maar er was geen geluid, maar slechts een gedachte in de leegte. Hij keek naar beneden en zag dat hij geen vorm of wat dan ook had. Het was alsof hij een geest was, onzichtbaar en onbelangrijk, niet meer dan een toeschouwer in een wereld, die niet de zijne was. Een paniekaanval overviel hem en hij draaide rond, op zoek naar hulp, of zelfs een vriendelijk gezicht.

Het eerste gezicht wat hij zag echter, was zijn eigen. Zijn wangen waren bleek in het duister, slechts verlicht door een gaslantaarn aan het begin van de steeg. Zijn ogen waren in shock opengesperd. De toverstok in zijn hand zakte.

Opeens zag James alles. Dit was de nacht dat hij, Ralph en Daan op weg waren gegaan op zoek naar de dimensionele sleutel, een magisch zilveren hoefijzer in het bezit van de machtige en sadistische Alma Aleron professor, Ignatius Magnussen. Na de professor gevolgd te zijn naar Philadelphia, het midden van de negentiende eeuw, waren ze getuige geweest van de nogal schokkende waarheid van zijn overlijden - - in plaats van zijn ontsnapping naar de Wereld tussen de Werelden met behulp van zijn dimensionale sleutel, was Magnussen neergeslagen door een enkele Dreuzelkogel, afgevuurd door een jonge vrouw, de zuster van een van de slachtoffers van Magnussen.

Maar waarom was James hier nu om dit opnieuw mee te maken? Moest hij het op een of andere manier stoppen? Of moest hij nu iets gaan zien wat hij de eerste keer gemist had?

James keek toe hoe Heleen en de jonge Dreuzelman (William?) elkaar bij Magnussen's lichaam ontmoette. De man hinkte een beetje; hij was bijna vermoord door Magnussen en zijn gemene magische stok, vóór Heleen aan het begin van de steeg tevoorschijn was gekomen, met het pistool in haar hand en wraak in haar hart. De man knielde, trok de stok uit de vlezige hand van de dode man en dan, met een vastbesloten grimas, brak hij de stok over zijn knie.

James wist wat er verder zou gebeuren - - hij was al eens bij geweest. William (de voormalige verloofde van Frederika) bekeek de knop van de stok, de afzichtelijke kop van een waterspuwer, en sprak tegen de drie jongens. De James in de terugblik, hurkte bij de andere hand van de dode man en haalde er de fluwelen zak van af.

'Het spijt ons wat er met Frederika gebeurd is,' zei een stem - Ralph -- plechtig. 'Deze man is wel een deel van onze wereld geweest... maar wij zijn niet als hij.'

Op het volgende moment liepen James, Ralph en Daan haastig de steeg uit, stampend door de plassen, op weg naar het Alma Aleron voorbij het geheimzinnige tijdsloot.

Maar de dromende James volgde hen niet. Tot zijn verrassing bleef hij bij Heleen en William toen die, veel langzamer, in de tegenovergestelde richting begonnen te lopen, Magnussen's lichaam achterlatend onder een stapel vuilnis. En langzaam,

bijna niet waarneembaar, begon de omgeving uit te vagen. Zich terugtrekkend in de duisternis, als acteurs die achter het gordijn verdwenen, tot al wat er overbleef Heleen en William waren, langzaam doorlopend, tegen elkaar aangedrukt en vreemd stil.

En James wist zeker, dat er iets geheimzinnigs belangrijk aan hen was. Zij waren nu het belangrijkste verhaal, niet hij, Ralph of Daan. Hij keek naar de jonge man en vrouw, terwijl ze in de verte versmolten.

In Heleen's schort, warm en ruikende naar het verbruikte buskruit, lag een klein pistool. In William's hand, losjes vastgehouden, was de gebroken stok van Magnussen, met de lelijke kop, de donkere ogen gedoofd, maar niet dood. Nooit dood.

Een koude wind joeg over James, het visioen van William en Heleen, het pistool en de stok wegblazend. James voelde, dat hun verhaal voorbij het bereik van de wind zich ontvouwde, alsof de wind de tijd zelf was, dagen, weken, maanden en jaren ineen verstrengelend. Heleen en William, niet verrassend, werden verliefd. Ze trouwden en verhuisden uiteindelijk uit de groezelige huurwoning van de haven van Philadelphia en startten een nieuw leven in het landelijke deel van Philadelphia. Er was een gammele (maar liefdevol onderhouden) boerderij, omgeven door zorgvuldig beplante velden, linten van rechte, smalle paden en een heldere opborrelende bron.

En er waren kinderen. Ze waren gelukkig in de boerderij, of tenminste zo gelukkig als kinderen kunnen zijn, met terugkomende rivaliteit, drama's en kleine ruzies. Er waren drie dochters en een zoon, de jongste van de vier. De naam van de zoon was Philip en James zag hem in de jaren opgroeien, een keurige jongeman, slank en lang, met een scherpe, gevatte, nieuwsgierige geest.

Toen Philip vijfentwintig was, overleed zijn moeder. De ziekte, die haar snel overvallen had, had de verschijnselen van een felle verkoudheid, die zich ontplooid had tot een longontsteking. De zusters van Philip klaagden hoe plotseling het lot veranderd was, door hun moeder in slechts een paar dagen van hen te ontnemen. Maar Philip was in het geheim dankbaar. Hij was oud genoeg om te hebben gezien hoe een aanhoudende ziekte hun slachtoffers uit kunnen teren, hen langzaam van vreugde, waardigheid en een doel in het leven te beroven. Zelfs in zijn verdriet was hij blij dat zijn levendige, opgewekte moeder snel de wereld verlaten had, als een jonge bruid, die er vandoor gaat met het lot, in plaats er door mee gesleurd te worden, langzaam en aarzelend.

James zweefde tijdens de begrafenis buiten de oude boerderij. Hij voelde verdriet en somberheid, de viering van een goed geleefd leven. Een flauw geluid van een gezongen psalm lekte de avondlucht in, geleid door de bedroefde echtgenoot, William, zijn diepe stem niet toonvast, maar sterk en helder.

En dan, enige tijd later, toen de zon daalde in de bomen, die de grens van de velden aangaf en de lucht koper en roze kleurde, kwam Philip de boerderij uit. Hij bewoog zich stil en snel, bijna (James herkende dit van zijn eigen avonturen)

heimelijk, onverschrokken over de paden langs de velden lopend, een paar keer omkijkend om er zeker van te zijn, dat hij niet gevolgd werd.

James naderde hem en volgde hem stil, toen de jongeman naar het Oosten afboog, in de richting van een dunne rij bomen en een rotsachtige greppel die eromheen lag.

Er was daar iets begraven. James voelde het kloppen in de grond, voelde de aantrekkingskracht van zijn duistere magie en zijn ongeslagen wil. Philip was een Dreuzel en toch leek hij zich ook bewust van de begraven kracht. Natuurlijk deed hij dat, want hij was daar geweest, op de dag dat zijn moeder het begraven had, vele jaren eerder. Hij was toen nog maar een jochie geweest en toen zijn moeder klaar was met deze taak, en terug was gegaan naar de boerderij, was hij zelf in de greppel gedoken, nieuwsgierig om te zien wat ze onder de rotsen verborgen had. Philip begreep iets, dat niemand anders deed: zijn Moeder - - de vrouw die de gaten in zijn sokken stopte en bruine suiker op zijn havermout strooide, die iedere morgen vanachter de gesloten deur van haar slaapkamer op de bovenverdieping vrolijk neuriede en die hem iedere avond in bed stopte met een kus op zijn voorhoofd, en op beide wangen - - deze eenvoudige, mooie, alledaagse moeder... *was magisch*.

James begreep het. Heleen was geen heks geweest, maar ook was ze niet alleen maar een Dreuzel. Net als Petra's zusje, Issy, had Heleen een vreemde middenweg bewandeld tussen de tegenstellingen van kracht, instinctief een soort diepe magie volgend, maar zich er niet genoeg bewust van om het te omarmen. Daarom had ze geweten, dat ze naar de steeg moest gaan op die fatale avond in 1859, met het pistool weggestopt in haar schort, op het precieze moment aankomend om het leven van haar aanstaande man te redden. Haar geheime magie had hier op aangedrongen. Zelf begreep ze het niet, noch vroeg ze zich er iets over af.

Het was haar subtiele charme, die de velden op had doen bloeien, die een bron had doen ontstaan om de velden te bevloeien in het midden van een droogte, die er voor zorgde, dat haar kookkunsten haar familie over de jaren bijna onnatuurlijk gezond en sterk had gehouden.

En het was haar onuitgesproken magie, die haar waarschuwde om de tinnen doos met zijn duistere geheimen in de greppel te begraven, onder de stenen, spinnen en braamstruiken. In de boerderij, zelfs verborgen op zolder, was de invloed van die schatten gewoon te sterk. Heleen had dat iedere avond in bed gevoeld en de aanhoudende stille roep gehoord. Ze maakte zich zorgen, dat haar kinderen het ook zouden horen en erop zouden reageren.

Dus begroef ze de duistere schatten. Helaas was de magie die daarop aandrong, juist dat, wat haar jongste zoon aanzette om haar te volgen, te kijken en nieuwsgierig te worden.

En nu, bijna twintig jaar later, op de avond van de begrafenis van Heleen, was Philip naar de greppel teruggekeerd. Hij begreep niet waarom hij zo geheimzinnig en zo nerveus voortbewoog. Hij wist alleen, dat de kracht van zijn nieuwsgierigheid - en nog een andere, minder duidelijke kracht - te sterk waren om te negeren.

James probeerde instinctief naar de jonge man te roepen, om hem te waarschuwen niet verder te gaan. Maar hij had natuurlijk geen stem hier. Hij was niets meer dan een toeschouwer, net zo min in staat om deze gebeurtenis te veranderen, als de baan van de aarde om de zon te wijzigen.

Philip onderzocht de steen en pakte toen zijn zakmes uit zijn jaszak. Daarmee begon hij te graven, klonten zachte aarde vol wormen opzij gooiend, tot zijn mes over metaal kraste. Een minuut later wrikte hij een verweerde tinnen doos uit de grond en plaatste hem, bijna plechtig, op de stenen. Hij staarde er huiverend naar, voelde angst voor de doos, maar was kennelijk niet in staat zijn aantrekkingskracht te weerstaan.

Hij had de inhoud al eerder gezien, hoewel hij hem destijds begraven had gelaten, Zijn moeder wist tenslotte wat het beste was, en als zij ze begraven had, was dat voor een goede reden. Nu echter, was Philip een volwassen man en zijn moeder (tranen prikten in zijn ooghoeken toen hij eraan dacht) zou spoedig zelf begraven worden. Misschien was de magie nu gebroken.

Dit was natuurlijk niet waar. Maar dit argument werkte. Met rouwranden onder zijn nagels, trok Philip het deksel van de doos. Deze kwam met een krijsend geluid los en onthulde de inhoud. Beiden, James en Philip, keken erin.

Opgeborgen in de doos, lagen twee objecten. De ene was het pistool die de tovenaars, Ignatius Magnussen, had omgebracht. De andere, was de kop van zijn slechte magische stok, de kop, de waterspuwer, grijnsde vuil, dof en zwart verweert, maar weerkaatste de stervende avondzon.

Philip pakte ze beiden, en door die ene, snelle beweging, viel er weer een duisternis over James, hem volledig verzwelgend.

De tijd blies weer voorbij. Decennia losten op en Philip werd ouder. Hij trouwde, kreeg zelf een zoon, en werd een oude man. James zag hem weer in een kort, voorbijgaand ogenblik, liggend op zijn sterfbed, zijn volwassen zoon stond naast hem. De tinnen doos stond open tussen hen in, erin, het pistool en de ijzeren waterspuwerskop. Philip had ze bewaard, ze gekoesterd ondanks hun aura van duistere mysterie, of mogelijk juist daarom.

‘Deze waren van mijn moeder,’ zei hij met een zwakke, raspande, stem. ‘En nu zijn ze voor jou.’

Maar James kon zien, dat de zoon weerzin voor de vreemde raadselachtige objecten in de oude doos had. Hij pakte ze aan, maar kon er geen eerbied voor opbrengen. Spoedig was de tinnen doos opgeborgen op de zolder van een keurig stenen huis in Philadelphia, volledig vergeten en in de voorbij trekkende jaren, slechts stof verzamelend.

Totdat een vrouwenhand tegen de doos aanstootte en hem met een klap opzij liet vallen. James keek terwijl de duisternis weer optrok, de diepte van de zolder onthullend, in de loop der tijd verandert en volgepakt, verlicht via het doffe schijnsel van het enige raam door de vallende sneeuw erbuiten. De vrouw was mager, knap, en leek een beetje op de al lang geleden overleden Heleen. Om de een of andere

reden was ze verdrietig. Deels kwam dit door de taak die ze nu had; het leeghalen van het huis van haar oude grootvader. Maar dat was niet het enige. Deze vrouw (*haar naam is Wilfreda, James' dromende hersenen vertrouwde hem dit met zekerheid toe, maar iedereen noemt haar Winnie*) leefde het leven van tegenslag en hartzeer. Haar vijf jaar oude zoon, die nu twee verdiepingen lager op het tapijt van de huiskamer speelde, was door een ingewikkelde ziekte erg zwak en had artsen en medicijnen nodig, die ze niet kon betalen. Winnie's echtgenoot bood geen hulp. Hij was bijna een jaar geleden vertrokken, kennelijk om een baan ergens in het Oosten te zoeken waar hij was opgegroeid. Winnie had daarna niets meer van hem gehoord en ze twijfelde eraan of ze ooit nog iets zou horen. Hij was niet gewond, of vermist. Hij was gewoon weg.

Winnie trok de doos ongeduldig open en stopte toen. Verbaasd hield ze eerst het pistool en daarna de kop van de waterspuwer in het winterse licht omhoog. Een bedachtzame trek gleed over haar gezicht, maar het was een andere dan die, bijna een eeuw eerder, verschenen was op het gezicht van haar overgrootvader, Philip. Het jaar was negentien-acht-en-zeventig, en Winnie's leven had haar niet voorbereid om gevoelig te zijn voor magie. Het had haar echter wel voorbereid op de mogelijkheid van snel geld. Ze had het uiteindelijk dringend nodig. Het kon zomaar mogelijk zijn, peinsde ze, dat de ijzeren waterspuwer en het antieke pistool iets waard zouden kunnen zijn. Winnie stopte de objecten in haar zak, en zwoer (hoewel met een schuldgevoel) er niets tegen haar broer over te zeggen. Hij was niet zo wanhopig als zij was. En misschien, als hij meer bereid zou zijn geweest om haar te helpen, (iedereen wist, dat hij als hij dat wilde, kon) zou ze niet terug hoeven te vallen op deze maatregel.

Het was een zwakke rechtvaardiging, en Winnie wist dit. Diep van binnen haatte zij zich ervoor. Maar zelfverwijt was niet genoeg om haar van gedachten te laten veranderen. Ze klom de zoldertrap af en riep tegen haar zoon, dat hij zijn schoenen en jas aan moest trekken.

Weer een windvlaag nam James mee, maar deze was anders. Hij ging over een ruimte, niet over tijd, en James wist, dat wat hij nu zag maar een korte tijd later was, aan de andere kant van de stad, buiten een stampvolle etalage op een winderige straathoek. IJzige sneeuwvlokken schuurden de ramen van de winkel en vervaagde de eigenaardige verzameling die erachter lag: muziekinstrumenten en kleine Drezelapparaten, stapels goedkope boeken met geel en roodgekleurde pagina's, antieke lampen en kitscherige glazen beeldjes. Boven de verzonken voordeur hingen drie verweerde metalen ballen, zwaaiend onder een geverfd bord met uitgebleekte rode letters:

PANDJESHUIS - KOPEN - VERKOPEN - TERUGKOOP

Winnie's auto, een grote, boosaardig uitzierende machine met verroestte wielkassen met het woord *Toronado* wat de kofferdeksel versierde, stond met draaiend motor een eindje verderop. Winnie's zoon, wist James, zat er niet in, noch was hij bij zijn moeder in het pandjeshuis. De jongen was bij zijn oom, Winnie's broer, achtergebleven. Geen van hen was hier erg gelukkig mee, maar (zoals Winnie beloofde) zou het maar voor even zijn.

Terwijl James naar de rookpluim uit de uitlaatpijp keek, die rookwolkjes in de koude lucht blies, en toen naar de voorkant van de winkel een straat verder, kreeg hij de afschuwelijke indruk, dat Winnie hier een grote fout maakte.

Een bel rinkelde zachtjes toen de deur van het pandjeshuis geopend werd. Winnie kwam tevoorschijn en het felle klikken van haar hakken vertelde James alles wat hij wilde weten. Ze had maar een van de geheimzinnige objecten kunnen verkopen, en ze had er veel minder voor gekregen, als waar ze op gerekend had. Woedend en bezorgd, stapte ze op haar wachtende auto af en James, bijna tegen zijn wil, bewoog zich om haar te volgen.

Er liep een stelletje voor hen op het voetpad. James zag, dat het een man en een vrouw waren, beiden in het zwart gekleed, maar het was geen echtpaar. Broer en zus? Hij dacht van wel.

Winnie liep gehaast door, de koude wind kleurde haar wangen rood en toen ze het stel naderde, en er met een boog omheen wilde lopen, stopte het paar direct.

Een rilling van angst gleed over James' ruggengraat, want hij zag onmiddellijk dat het paar magisch was. Amerikaanse heksen ten tovenaars kleedden zich veel beter als hun Dreuzeltegenhangers, maar de helderheid van zijn dromende hersenen was onmiskenbaar. De man en de vrouw keken tegelijkertijd, intens, naar Winnie. Natuurlijk deden ze dat, omdat ze de verborgen kracht van wat ze met zich mee droeg konden voelen, zelf als ze niet wisten wat het was.

'Neemt u mij niet kwalijk,' zei de man met een strak gezicht. 'Zouden wij u even kunnen spreken?'

Winnie bleef maar een ogenblik stilstaan. 'Het is koud en ik ben niet in een beste bui,' mompelde ze terwijl ze voorbij liep.

'Ik ben bang dat wij erop staan,' zei de man en zijn arm schoot naar voren, Winnie's elleboog als een bankschroef omklemmend.

Winnie werd als een hond aan het eind van zijn riem achteruit getrokken, ze viel bijna omdat haar voeten over het beijzelde voetpad weggleden, maar de greep van de man voorkwam dit. Onmiddellijk keek James door de straten om hulp te zoeken, maar het hele voetpad – zelfs de over de lengte van de straat – was niemand te zien, alleen geparkeerde auto's, gierende wind en knerpende sneeuw.

'Wat wilt u - -!' riep Winnie boos terwijl ze zich oprichtte en trachtte haar arm uit de greep van de man los te wrikken. 'Laat me los, halve gare!'

In plaats daarvan duwde de man haar naar voren, in een verzonken ingang van een gesloten boekenwinkel. Zijn zus volgde hem, haar ogen glommen gretige interesse.

'U bent een Dreuzel!' zei ze met een strakke glimlach. 'Is het niet? U bent niet eens een heks!'

'Een he - -' stamelde Winnie, boosheid maakt plaats voor angst. 'Wat! Bent u, gek? Blijf uit mijn buurt! Ik roep de politie!'

‘De politie,’ schamperde de man. ‘Ga uw gang. In de wijde omtrek is er niet een te bekennen. En zelfs als ze direct naast ons stonden, zouden ze niets horen, tenzij wij dat willen. Nu, geef ons uw talisman.’

Winnie knipperde ontzet naar hem. Zijn woorden gingen nergens over. In plaats daarvan vernieuwde ze haar worsteling tegen de greep van de man.

Aan de overkant van de straat tuurde een haveloze man uit een steegje. James zag hem, zag zijn wazig starende, bloeddoorlopen ogen en zijn dunne baard. Hij was een zwerver, erbarmelijk ineengedoken tegen de kou, maar nieuwsgierig naar de harde stemmen.

‘Voor uw eigen bestwil,’ riep de zuster ongeduldig, ‘stop met vechten en beantwoord onze vraag. U hebt geen recht op wat u dan ook bij zich heeft. Dacht u soms, dat we het niet zouden merken? U hebt er niets aan. Wat kunt u, een Dreuzel, er aan hebben, geef het aan ons en we gaan weer verder.’

‘Ik heb geen idee waar u over bazelt!’ gilte Winnie woest. Ze wist uiteindelijk haar arm los te krijgen en struikelde achteruit tussen de donkere etalageramen van de boekenwinkel en naar het dichtgerolde traliehek. Toen ze ertegen aanviel rammelde die. ‘Jullie zijn allebei knettergek! Maak ruimte, zodat ik terug naar mijn zoon kan!’

‘Uw zoon zal opgroeien zonder zijn moeder, tenzij u ons geeft wat u hebt, Dreuzel,’ antwoordde de man met koppige zekerheid. Zijn hand verdween in zijn jaszak en hij trok er een lange zwarte toverstok uit. Zijn zuster hief haar eigen toverstok en liet deze genietend door haar vingers rollen. Winnie staarde naar hen, naar hun getrokken toverstokken, en schudde verward haar hoofd.

‘Kijk, jullie verwarren mij overduidelijk met iemand anders. Ik weet niet wat u wilt. Ik heb bijna niets bij me. Hier.’ Ze rommelde wat in haar tas en haalde er een smalle portemonnee uit. ‘Hier hebben jullie de twintig piek van dat stomme kleine beeldhouwwerkje. Meer heb ik niet, maar jullie mogen het hebben. Pak aan en laat me met rust.’ Ze gooide de portemonnee naar hen, maar de broer en de zus lieten hem gewoon op de gebroken tegels van het portiek vallen.

‘U denkt, dat het u kan beschermen, is het niet?’ zei de zuster achterdochtig. ‘Is dat het? Zo dom kunt u toch niet zijn. U weet niet eens hoe u het moet gebruiken. Wij wel. We kunnen zijn kracht ruiken. Geef nou maar gewoon. Geef het aan ons en we laten u gaan. Weiger...’ ze trok een schouder op en gebaarde met haar toverstok. ‘Weiger en u zult sterven en dan hebben we het ook.’

‘Ik snap niet wat u bedoeld!’ schreeuwde Winnie, zich tegen het traliehek duwend, dat daardoor weer rammelde. Ze wist niet wat de toverstokken waren, maar op de een of andere manier (James bewonderde haar hierom) voelde ze, dat ze gevaarlijk waren.

‘Het is heel krachtig,’ hijgde de broer met opengesperde neusvleugels een stap naar voren nemend.

Zijn zuster knikte. ‘Maar wat is het? We moeten het hebben.’

Hun schaduwen kropen over Winnie toen ze dichter op haar toe stapten, hun toverstokken wezen naar haar hart. Winnie kromp ineen, en dan opeens, ramde ze haar hand weer in haar tas. De greep naar iets, rukte het eruit en mikte de tas weg.

‘Achteruit!’ krijste ze terwijl ze haar trillende hand ophief. Erin, wild schuddend, lag het antieke pistool, de ronde loop glansde zwart in het bleke licht.

Aan de overkant van de straat, hijgde de toekomstige zwerver en dook weg achter een vuilniscontainer. James’ aangescherpte dromende zintuigen zagen alles.

De broer en de zus staarden naar het wapen in Winnie’s hand. De zuster begon vrolijk te lachen. ‘Dreuzels en hun wapens,’ ze schudde haar hoofd. ‘Schatje, dat antieke proppenschietertje kan ons niet bezeren. Je verpilt je tijd en ons geduld begint op te raken. Geef ons je talisman. Doe net nu, of we nemen hem van je lijk.’

Winnie strekte haar arm helemaal uit, het pistool naar voren gericht. Ze had nog nooit een wapen vastgehouden en was er ook niet helemaal zeker van, of ze de trekken over kon halen, zelf als ze wist dat hij kon werken, wat ze niet wist. Ze wees hem afwisselend naar de man en de vrouw.

De zuster greep. James zag het, zag de plotse, bijna beestachtige lenigheid ervan en probeerde opnieuw een waarschuwing te roepen. Deze keer echter, zou zijn stem, als hij er een had gehad, niet eens gehoord worden, omdat een luide, scherpe PANG door de lucht klonk, kort ieder ander geluid overstemmend. Een fractie van een seconde later was er stilte, slechts bedekt door het zinloze gieren van de wind en het zandachtig schuren van de opgejaagde sneeuw.

De zuster stapte achteruit vanonder de luifel van de boekwinkel. Ze liet haar toverstok zakken en keek in het winterlicht omlaag naar zichzelf. Bloeddruppels tikten op de ijzige stoeptegels tussen haar voeten. Een moment later zakte ze op haar knieën, keek geschokt op en viel voorover op haar gezicht.

‘Jij...’ hijgde de broer, zijn ogen stonden verschrikt en waren wijd opengesperd, toen hij over zijn schouder keek, zijn toverstok was nog steeds in zijn opgeheven vuist geklemd. ‘Je vermoordde haar.’ Zijn stem klonk verwonderd. Hij herhaalde zichzelf, alsof hij nauwelijks zijn eigen woorden kon geloven. ‘Je vermoordde haar!’

‘Dat was niet de bedoeling!’ pleitte Winnie, die het rokende pistool liet zakken. Ze keek er met afschuw naar, alsof het een klein wreed monster was. ‘Het kwam door haar! Ze wilde me- -’

‘JE VERMOORDDE HAAR!’ schreeuwde de broer zo nadrukkelijk, dat zijn stem brak en zijn ogen uitpuilden. Hij stak zijn toverstok vooruit en richtte hem op het gezicht van Winnie en sprak de woorden die James gevreesd had. ‘*Avada Kedav* - -’

Een figuur ramde tegen de broer aan op precies het moment, dat een straal groen licht van zijn toverstok sprong. De zwerver was, na een felle innerlijke worsteling, de straat over gerend, was gestruikeld over de dode heks en had de broer, op het exacte ogenblik, dat hij de dodende vloek had uitgesproken, onderuit gehaald. Hierdoor spatte de vloek naar alle kanten uiteen over de straat. Ze veroorzaakten lange zwarte strepen in de sneeuw. Plotseling werd er getoeterd, vergezeld door het gepiep van

een rem die ingetrapt werd. Een vuilniswagen kwam slappend tot stilstand, nauwelijks de twee in het midden van de straat ontwijkend. De bestuurder vloekte luid achter het raam en zwaaide de deur open.

De broer krabbelde overeind, wild met zijn toverstok zwaaiend, maar wist even niet wat te doen. Meer mensen verzamelden zich nu bij tafereel, verschijnend vanuit winkels en uit auto's. De broer wierp een laatste blik op zijn dode zuster, en dan, met een gezicht vertrokken van woede, Verdwijnselde hij, niet meer achterlatend dan een gat van ineenvallende lucht en een werveling van besneeuwde rook.

'Wat voor de gloeiende *donder* !?' brulde de vuilniswagenbestuurder aan zijn deur hangend. 'Waren er niet... twee van jullie?'

De zwerver schudde langzaam zijn hoofd. 'Ik heb geen idee waar je het over hebt,' zei hij nadrukkelijk. 'Ik ben niet gek. Vertel ze dat. Begrepen? Ik ben niet gek. En *jij ook niet.*'

De vuilniswagenbestuurder staaarde naar de zwerver, en toen naar de dode vrouw, die in een plas bloed lag. Na even knikte hij goedkeurend. 'Ik bel de politie.'

In de schaduw van het diepe portiek van de boekwinkel lag Winnie, dood, zonder enige sporen, slachtoffer van de dodende vloek. Het pistool zat nog in haar vuist vastgeklemd.

Duisternis daalde opnieuw, deze keer was James er dankbaar voor. Hij had het gevoel, dat de droom voorbij was, dat welk antwoord waarvan de droom hem wilde voorzien, deze nu klaar was om hem voor hem te onthullen.

Maar de droom trok hem nogmaals voorwaarts, hem dragend in nog een vlaag van voortschrijdende tijd. Erin zag hij snippers van het verhaal, als krantenkoppen van een verscheurde uitgave van de *Ochtendprofeet*.

De dode heks was een mysterie voor de politie. In de eerste plaats, omdat ze totaal geen identificatie bij zich had en op de tweede plaats, omdat niemand zich meldde om het lichaam op te eisen. In plaats daarvan lag het twee weken in het mortuarium van Philadelphia, voor het, op geheimzinnige wijze, in het midden van de nacht gestolen werd, om nooit meer gezien te worden. Het tweede mysterie was zelfs nog verbazingwekkender. De onbekende vrouw was gedood door een kogel in haar borst, kennelijk afgevuurd door de andere dode vrouw, ene Wilfreda Heck. Het probleem was, dat het wapen in de hand van mevrouw Heck meer dan honderd jaar oud, en niet geladen was. De mensen in het forensische laboratorium waren er heel zeker van, dat het wapen in vele tientallen jaren niet was afgevuurd.

Winnie's zoon bleef bij zijn laatst overgebleven familielid wonen, zijn oom, die wel financieel voor hem zorgde, maar verder niet naar hem omkeek. Het raadselachtige pistool was opnieuw opgeborgen, vergeten in de koffer met de spullen van zijn overleden moeder. Om het eenvoudig te houden, nam de jongen uiteindelijk de achternaam van zijn oom aan en noemde hem zelfs vader.

Hoewel hij dat nooit echt meende.

En vreemd genoeg had de jongen, toen de koffer in de kelder onder zijn voeten opgeborgen was, nooit meer last van zijn eerdere ziektes.

Deze beelden losten in stilte op, terwijl James meedreef met de wind, opnieuw meege dragen naar een onzekere toekomst, die, nog altijd, vreemd, iemand anders verleden was.

Vanuit de duisternis rolde Winnie's oude auto in het zicht, zijn motor rammelde zorgwekkend en een wolk van blauwe rook werd door de uitlaatpijp naar buiten gehoest. Zonlicht schoot als dolken van het roestige chroom en de stoffige voorruit. De auto verminderde vaart, draaide naar de stoep en de motor stopte er langzaam, en met tegenzin, mee.

Piepend opende de bestuurdersdeur zich en een jongeman stapte eruit, hij knipperde vriendelijk naar de helderheid van de volle straat. James merkte, dat hij nog steeds in Philadelphia was, hoewel er een aantal jaren voorbij waren gegaan. De man was lang en slank, met lang zandkleurig haar, wat in steile gordijnen rond een vriendelijk gezicht hing. Hij droeg een grauw flanel overhemd, dat over zijn spijkerbroek hing, waarvan er gaten in de knieën zaten. En toch, terwijl James hem bekeek, had hij het sterke gevoel, dat deze man niet arm was. Dit was ongetwijfeld de mode in deze tijd. Dit gevoel werd benadrukt, toen een soortgelijk geklede vrouw, met een stapel boeken onder haar arm geklemd en haar kroezende haar, plat en stug als touw bijeen gehouden door een oude bandana, hem naderde.

'Dat ding is niet precies milieu vriendelijk, Quinton,' merkte de jonge vrouw op. Ze keek afkeurend naar de aanzienlijke wolk van blauwe rook. 'Wat is er met je fiets gebeurd?'

'Ligt op de achterbank, samen met de rest van mijn aardse bezittingen,' antwoordde de man, Quinton, leunend tegen wielkast van de Toronado, eenvoudig. 'Ik ben op weg naar het Oosten, naar het college.'

'Zoals ik het zie, maak je er geen haast mee,' snoof het meisje. 'Dat ding ruikt als gegrilde kattenpis en ziet er uit, alsof hij ieder ogenblik uit elkaar kan vallen.'

De man klopte genegen op de motorkap. 'Ze komt wel bij. Heeft gewoon een beetje olie en liefde nodig. Trouwens, ik kan haar hier niet achterlaten. Dan wordt ze gewoon bij het dichtstbijzijnde autokerkhof gedumpt, en dat wil ik niet. Ze was tenslotte van mijn moeder.'

James vatte het. Dit was Winnie's zoon, nu volwassen. Iedereen noemde hem Quinton - de achternaam van zijn stiefvader - maar de jonge man had er eigenlijk, ongemerkt, een hekel aan. Hij was van plan om te verhuizen, naar New York, waar zijn echte vader zo veel jaren geleden naar toe was gegaan. Het was niet zo, dat hij van plan was om zijn vader te vinden - - Quinton had nooit meer iets van hem gehoord en had er helemaal geen zin in om daar verandering in aan te brengen. Het was heel eenvoudig, zolang als hij in Philadelphia bleef, zou hij altijd Quinton blijven, de zoon van de bekende letselschade-advocaat, wiens gezicht op reclameborden door de hele stad hing samen met de even bekende slogan: *ALS HET GAAT OM UW SCHADEBRON, WINT QUINTON!*

Maar er speelde meer mee. Philadelphia was de stad waar zijn moeder jaren geleden was gedood. Quinton herinnerde zich haar niet verder, dan een triest knap gezicht en zachte, liefhebbende handen. Hij had alles, wat eens van haar geweest was, verzameld, inclusief de oude zwarte Toronado, maar hij kon niet langer in de stad blijven die getuige was geweest van haar dood. Helemaal, omdat de man die haar gedood had, hier nog altijd, tot de dag van vandaag, als vrij man rondliep. Omdat Quinton meer wist over de dood van zijn moeder, dan wie ook. Hij was goed in het ontrafelen van zaken en was geïnteresseerder in het mysterie dan de politie rechercheurs.

Slechts een paar zomers eerder, was Quinton op het spoor gekomen van de enige getuige van de moord op zijn moeder. Een zwerver die rondhing bij de scheepswerven en zo nu en dan zijn gezicht liet zien bij de verschillende dakloze schuilplekken, verspreid over warenhuizen, en slijterijen. Het was in een van de gaarkeukens waar Quinton hem uiteindelijk vond en hem ondervroeg. In het begin was de man koppig geweest en onwillig om iets te zeggen, keihard volhoudend, dat hij alles verteld had, wat er te vertellen was. Toen hij doorhad, dat Quinton de zoon van de dode vrouw was, ontspande hij langzaam. Hij gaf aan Quinton toe, dat er nog iemand aanwezig was geweest - - een man. De man was de feitelijke moordenaar, met gebruik van een ongewoon wapen, niets zoals de zwerver ooit gezien had, en welke hij niet kon beschrijven.

‘En toen,’ fluisterde de zwerver samenzweerderig, warmlopend voor het verhaal, met zijn waterige ogenhelder en doordringend. ‘En toen, toen het allemaal voorbij was, stond die gast gewoon op en... en...’

‘Wat?’ vroeg de zestien jaar oude Quinton, zich beheersend om de leegloper niet bij zijn kraag te grijpen en hem door elkaar te schudden. ‘Wat deed hij? Vertel!’

De zwerver keek ontwijkend in de rondte naar de dichtstbijzijnde verlaten schuilplaats, zijn kaken waren op elkaar geklemd. Toen hij weer terugkeek naar Quinton, was zijn gezicht vertrokken in een soort koppige trots. ‘Ik zal je zegge, wat ie dee,’ zei hij in een krakend gefluister. ‘Maar je zal me niet gelove. Die gast stond op... en verdween. Da’s wat.’

Quinton staarde slechts naar het stoppelige gezicht van de zwerver, met zijn rode aardbeien neus, en zijn hart zonk in zijn schoenen. De zwerver was krankzinnig. Overduidelijk kon niets van wat hij vertelde serieus genomen worden. Alle moeite die Quinton zich getroost had om hem te vinden en te ondervragen, was volledig verloren tijd geweest, een lachertje. Teleurstelling zette zich om naar woede, en hij haalde bijna uit naar de zwerver. Zijn vuist klemde zich om het gescheurde tafelblad. Hij beheerste zich, stond abrupt van de stoel op en begon naar de deur van de gaarkeuken te lopen.

‘Hij verdween!’ riep de zwerver hem achterna, de geheimzinnigheid vergetend, plotseling gedreven om Quinton hem te doen geloven. ‘Ik heb ’t niemand verteld, omdat ze zouwe denke, asdat ik gek ben, net as jij nou doet! Maar ’t is waar! Hij verdween in het niets. As ’n soort magische truc!’

Quinton sloeg de deur van de gaarkeuken achter zich dicht, de raaskallende zwerver riep hem na. De oude man was gek - - totaal gestoord. Quinton verweet zich, dat hij zijn tijd verspild had, door te geloven dat er antwoorden te vinden waren.

Maar toch, zelfs terwijl hij doelloos door de hete, volle, straten zwierf, vroeg hij zich het af.

Zou het mogelijk zijn dat die leegloper de waarheid vertelde? Misschien was hij niet in de war, of tenminste niet *helemaal* in de war. Misschien *was* er die middag een andere man geweest, met een soort onverklaarbaar wapen, iets wat kon doden zonder een spoor achter te laten. Als dat zo was...

Als dat zo was, dan was de moordenaar van Quinton's moeder er nog altijd, ergens, mogelijk zelfs in Philadelphia, niet verdacht en vrij, zijn dagen onbezorgd levend, terwijl zijn moeder in een goedkoop graf aan de rand van de stad lag, al zoveel jaren dood - - dood door zijn verwerpelijke hand.

Dat idee was als een vergiftigd zaad in het brein van Quinton, zijn wortels van achterdocht voortsturend, uitbloeiend in bloemen van haat. Om deze reden, de belangrijkste van allen, had hij besloten om voor eens en altijd Philadelphia te verlaten en nooit meer terug te komen.

'We gaan je missen, Quinton,' zei de jonge vrouw met het kroezende haar zuchtend. 'Denk eraan, dat je een keer terugkomt en de oude groep bezoekt.'

'Doe ik,' glimlachte Quinton, maar het was maar een kleine glimlach. Zowel James als de jonge vrouw zagen het. Ze knikte, omhelsde Quinton kort en liep weg zonder om te kijken. Quinton keek haar na, zuchtte opgewekt, en begon zelf ook te lopen, in de tegenovergestelde richting.

James volgde stil.

Quinton nam een afslag door een nauwe steeg die uitkwam in een nog smallere straat. Er was hier geen verkeer, maar het lawaai van treinen en bussen in de buurt waren hoorbaar, glijdend over de daken. Quinton keek naar links en rechts, fronste, en sloeg toen rechtsaf. Volgde een rij van stenen en etalage's en inklapbare luifels. Hij stopte uiteindelijk voor een soort bazaar en tuurde door het stoffige raam met zijn handen gekomd rond zijn ogen om de weerschijn tegen te houden. Een rij kratten aan de andere kant van het raam liet een vreemde voorraad zien van bezems, sportschoenen, paraplu's en vaten met iets genaamd Vegermite, als een rommelige piramide opgestapeld.

Quinton haalde zijn schouder op en duwde de deur open, een bel, die boven hem hing, aanstotend.

'Hallo,' riep hij, kijkend door de overvolle winkel op zoek naar een toonbank. Zonnestrallen sneden door de halfduistere ruimte, stofdeeltjes zwommen als glanzende spikkels rond en ontnamen het zicht van zaken in schaduwrijke hoeken. 'Iemand thuis?'

‘Goedemorgen,’ antwoordde een stem zwak. ‘We zijn eigenlijk nog niet open. Niet dat dit veel uitmaakt. Betalende klanten zijn altijd welkom.’

Quinton wendde zich naar de stem en zag een oude man achter een toonbank, die zich met een kreun uit een antieke leunstoel oprichtte. De ruimte achter de toonbank was volgepakt met een enorm bureau, verschillende houten archiefkasten, een eigenaardig volgeladen kapstok, een warmhoudplaatje en een koffiezetapparaat, en iets wat leek op stapels tientallen jaren oude kranten, vuile vaat en diverse soorten voorraad. Een elektrische ventilator stond bovenop een van de archiefkasten, liet de krantenpagina’s trillen en speelde door het warrige witte haar van de oude man.

‘Hoi,’ zei Quinton, die een glimlacht tevoorschijn haalde. ‘Sorry. Ik was eigenlijk, euh...’ hij keek de winkel weer door, verbijsterd over het verbazingwekkende assortiment volledig bijeengeraapte handel. ‘Ik was eigenlijk op zoek naar motorolie. Voor mij auto. Ik...’ zijn glimlach werd schaapachtig. ‘Ik twijfel eraan of u hier iets dergelijks op voorraad hebt.’

‘O, dat weet ik niet,’ antwoordde de oude man, zijn gebogen rug krabbelend en zijn bril goed op zijn neus zettend. ‘Ik heb zo’n beetje van alles wat hier. Net waar ik aan kan komen. Het is voor uw auto, zegt u?’ Hij boog voorover, iets wat een serie ploppen vanaf zijn ruggengraat deed komen, en begon achter de toonbank te rommelen.

‘Jep,’ zuchtte Quinton. ‘Is al soort van oud. Zuipt olie, maar ze brengt me meestal zonder ongelukken waar ik moet zijn, zolang ik maar goed voor d’r zorg.’

‘Dat doen ze inderdaad,’ piepte de man vanuit de diepte achter de toonbank. ‘Es kijke. Olie... olie...’ hij verscheen weer, stak zijn kin naar voren en hield een dun blik in zijn uitgestoken arm, door zijn leesbril het etiket lezend. ‘Drie-in-een-olie. Dat gaat ‘em niet worden, is het?’ Hij glimlachte en lachte krakend.

‘Nee,’ beaamde Quinton, die ongeduldig werd. ‘Misschien kunt u me vertellen waar de dichtstbijzijnde doe-het-zelfwinkel is. Ik kan wel lopen. De auto moet toch afkoelen.’

De oude man knikte vastberaden. ‘Onzin. Ik weet zeker, dat ik zoiets heb. Welke verdikking hebt u nodig?’

Quinton had er spijt van, dat hij de winkel binnen was gelopen. Hij rolde met zijn ogen toen de man zich omdraaide, luidruchtig achter de toonbank heen en weer schuifelend. ‘10 W 30. Het maakt eigenlijk niet zoveel uit. Ze is een oude Toronado en doet er niet moeilijk over. Ik moet ‘er om de zoveel honderd kilometer iets zwarts en glibberigs voeren om d’r gelukkig te houden.’

De oude man stopte en tuurde over zijn schouder, licht fronsend. ‘Een Toronado, zegt u?’

Quinton knikte en verdroeg de lange nadenkende blik van de man. ‘Maakt dat iets uit?’

‘Kan,’ knikte de man terwijl hij zich naar de toonbank draaide en een deel ervan aan zijn scharnieren openklapte. Hij stapte de stoffige zonnestralen in, overdreven

zuchtend. 'Gevoelige dingen, dat soort oude auto's. Het oliegebruik is niets meer dan een symptoom. Waarom laat u haar niet aan mij zien? Misschien kan ik haar zover opknappen, dat ze niet meer zoveel nodig heeft.'

Quinton fronste naar de kromme oude man, die hem slechts verwachtingsvol aankeek.

Wat? schouderde hij en liet weer een piepend lachje horen. 'U gaat een eerlijk aanbod van goede wil afslaan? Waar gaat het in de wereld naar toe? Kijk, ik heb zo'n dertig jaar geleden zelf in een Toronado gereden. Heb het een en ander over ze geleerd toen. Het haalt me tenminste voor een half uurtje uit deze winkel. Dus, vooruit, mijn jonge vriend.'

Quinton zei bijna nee, maar (zag James) hij was opgevoed om respectvol met ouderen om te gaan. En daarbij, mogelijk wist deze oude snuiter het een en ander over auto's. Het zou prettig zijn, om niet iedere honderd kilometer in een wolk van vette blauwe rook stil te moeten staan. Met een wrange glimlach en een kort hoofdschudden, draaide Quinton zich naar de voordeur.

Vijf minuten later hurkte Quinton voor de Toronado en klikte de motorkap open. Deze wrong krijsend open en hij hield hem voor de oude man omhoog.

'Hmm,' mompelde de man in zichzelf, wriemelend aan de draden en stekkertjes. Hij boog zich over de radiator en tuurde in de diepte van de motorruimte. Voor Quinton zag het er niet naar uit, dat de man ook maar iets repareerde. In tegendeel, hij leek bijna zinloos naar iets op zoek te zijn, hierin prikkend en daartegen duwend. Hij rook aan de warme lucht boven de motor, en richtte zich hoofdschudden op.

'Daar zit het niet,' zei hij, bijna tegen zichzelf.

'Wat?' vroeg Quinton, die zich echt begon te ergeren. 'Ik dacht dat u zei, dat u verstand van deze wagens had?'

'Probleem zit 'em niet in de motor,' zei de man met een korte knik. 'Het moet 'em in de kofferbak zitten. Maak die eens open. Laat ik daar eens kijken.'

'De kofferbak,' herhaalde Quinton sceptisch. Hij liet de motorkap zakken.

'Dat zei ik. Maak maar open.'

Quinton sloeg de motorkap dicht en schudde zijn hoofd. 'Kijk, als het u hetzelfde is - -'

'Je wilt dit ding toch weer aan de praat krijgen, of niet?' zei de oude man, voor het eerst rechtop staand. Hij was, zag Quinton, veel langer dan hij in eerste instantie geleken had. Zijn stem klonk zelfs fermer, minder piepend, meer bevelend. 'Doe de kofferbak open en ik zorg ervoor, dat al je problemen verdwijnen.'

Quinton keek de man met een mengeling van vermaak en ongerustheid aan. Zuchtend pakte hij zijn sleutels.

'Al m'n spullen liggen daarin,' zei hij, de man voortgaand naar de achterkant van de auto. 'U zult er niets kunnen zien.'

'Ik zal best wel wat kunnen zien,' zei de man met een lage, raspende stem.

Quinton stak de sleutel in het slot en draaide hem om. Met een duidelijke *klak* klikte de kap open.

'Laat me even - -' begon hij, maar de oude man duwde zich aan hem voorbij, laag buigend over de rommelige troep, die Quinton's bagage, bestaand uit een assortiment reistassen, was. Hij begon ze opzij ze schuiven, er een voor een op kloppend en voelend. Quinton bekeek het met toenemend ongeloof.

'Wat er dan ook het probleem met de olie is,' ventileerde hij luid, 'het zit niet in een van mijn tassen.'

'En dat weet je zeker?' gromde de man, die begon met Quinton's spullen op de straat te zetten.

Quinton's geduld was op. 'Oké, dat is genoeg,' zei hij met een hand graaiend naar een reistas en met de ander naar de schouder van de man. 'Ik weet niet waar u mee bezig denkt te zijn, maar het is duidelijk dat u niets aan mij auto doet. Waarom gaat u niet - -'

Voor hij wist wat er gebeurde, sloeg de achterkant van Quinton's hoofd tegen een lantaarnpaal. Hij liet de reistas vallen, greep naar de achterkant van zijn hoofd en zakte onbeholpen naar de stoep, vijf meter van de auto.

De oude man - - die opeens helemaal niet meer zo oud leek - - stond nog steeds bij de geopende kofferbak, maar keek met een rustige, waarschuwend blik naar Quinton.

'Je zult me niet opnieuw aan willen raken,' zei hij, zonder dat zijn stem ook maar even piepte, 'als je weet wat goed voor je is.'

Hij ging door met het leeghalen van de kofferbak, en werd prikkelbaar, zacht mompelend.

Quinton stond versuft op. Er was een hete, vochtige plek op zijn achterhoofd. Hij raakte hem met zijn vingers voorzichtig aan en ze werden rood van bloed. De oude man had hem weggeduwd. Dat moest er gebeurd zijn. Maar, vijf meter? Was er *iemand zó sterk?*

Maar het antwoord stond recht voor hem. De piepende, gebogen oude man was plotseling recht van leden en had vierkante schouders, zijn rommelige grijze haar was nu vol en doorweven van zwarte haren. Hij tilde Quinton's gitaarkoffer naar de straat en liet hem met een klap vallen. Hij ging onophoudelijk door met graaien.

Zich nog altijd versuft voelend, keek Quinton door de zonnige straat. Er liepen mensen voorbij, die ongeïnteresseerd naar de man keken die de auto leeg trok, maar niemand stopte. Voor de toeschouwers zag het er waarschijnlijk uit, alsof een ontstemde vader in de auto van zijn zoon op zoek was naar iets ongeoorloofds.

Quinton wankelde van de stoep, de straat op en liep met een ruime boog naar de passagiersdeur. Hij bereikte hem, duwde de greep naar beneden en trok de deur open. Direct daarop viel hij naar binnen.

'Waar is het?' siste de stem van de man vanuit de diepte van de kofferbak achter hem. 'Het is hier! Net als eerst! Ik kan hem *voelen!*'

Ondanks de ochtendhitte, viel er een onnatuurlijke koude over Quinton. De man was op zoek naar iets: iets waarvan hij wist, dat het er was, iets wat hij herkende. Maar hoe kon dat? Het vertellen over de Toronado was het, wat het veroorzaakt had. Niet veel mensen reden er nog in, niet meer. Dat was het moment geweest, dat de oude man veranderde en opeens interesse had getoond.

'Waar ben je,' gromde hij, terwijl hij door zijn heftigheid bij het verwijderen van dingen uit de kofferbak, de auto liet schudden. 'Waar *ben* je, donders nog aan toe!'

En dan opeens, stopte hij. Er viel een stilte, die slechts benadrukt werd door het zwakke dreunen van verkeer op een verre autosnelweg, en een blaffende hond.

Quinton besepte, dat hij wist waar de man naar op zoek was. Hij draaide zich op de passagiersstoel, boog voorover, en stak zijn hand onder de bestuurdersstoel en graaide verwoed. Het was er niet. Hij kromde zijn lichaam, verder onder de stoel en tastend in het duister. Zijn vingers streken ergens langs, een klein, zwaar object verpakt in een vette lap. Hij wriemelde er tegen en greep het toen.

'Wat vreet je uit?' riep een stem hard in zijn oor, een paar sterke bottige handen grepen hem, zich vastklampend aan zijn kuit en schouder, en trokken hem uit de auto. 'Eh? Waar is ie? Geef hier!'

Quinton sloeg een arm uit, graaide zinloos naar de autodeur en viel struikelend op straat. De man boog zich over hem, een grimmige schaduw tegen het ochtendlicht. Hij rekte zich weer uit, maar Quinton krabbelde achteruit, nog steeds het object, dat hij vanonder de stoel vandaan gehaald had, onklemmend. De man volgde hem, recht op hem aflopend, Quinton opjagend naar de schaduwen aan de andere kant van de straat. Een bestelwagen stond verlaten tergen de stoeprand aan, zijn uitlaat blies een dampende rookpluim de lucht in. Quinton stootte tegen een wiel van de bestelwagen aan en probeerde overeind te komen.

De man schopte naar hem, waardoor hij weer neerviel.

'Geef op,' beval hij met vooruit gestoken kin, tastend naar zijn kontzak. 'Geef op en misschien zul je deze dag levend eindigen.'

Quinton schudde zijn hoofd. Hij zocht naar iets om te zeggen, een pittig weerwoord die deze onbegrijpelijke confrontatie zou stoppen. 'O - -' stotterde hij, het ingepakte object tegen zijn borst drukkend. 'O - Over mijn lijk!'

De oude man knikte kort en zuchtte. 'In dat geval...' Hij hief zijn vuist vanachter zijn rug en een lange, dunne stok stak er vanuit. Hij wees ermee naar Quinton, keek erlangs en stapte terug in het zonlicht van de straat, nog steeds mikkend.

En in Quinton's hand *pulseerde* het ingepakte object, plotseling zo koud als een grafzerk in Januari.

'Avada...!'

Er was een gierend geluid, een blèrende toeter, een schokken van knarsende wielen en de man werd uit het zicht geslagen, zijn plek werd vervangen door een waas van groen-grijs metaal. Het was een vuilniswagen, opzij glijdend terwijl hij remde. Quinton, (zowel als James) konden de razende vloekende chauffeur, boven het geluid van de gillende remmen, horen. Een ogenblik later, en tien meter verder, kwam de vuilniswagen met een schok tot stilstand, een ratelende dreun vanuit zijn binnenste producerend.

Zwak van ongeloof en in schok, stond Quinton uiteindelijk op. Hij wankelde langs de voorkant van de bestelauto naar waar de vuilniswagen, die met draaiende motor, scheef tegen de stoeprand aan stond. De voormalige oude man lag in zijn schaduw, gebroken en bloedend, straatvuil zat vast in zijn kin een voorhoofd. De toverstok in zijn vuist was gebroken.

‘Wat voor - - ’ riep een mannenstem. En toen, schrill van ongeloof: ‘Hij weer!’

Quinton keek op en zag de vuilniswagenchauffeur op de treeplank van zijn wagen staan, zich vasthoudend aan de opengeslagen deur. James was niet heel verbaasd te zien, dat het dezelfde chauffeur was, alleen een tiental jaar ouder, met een dubbele onderkin en grijze stoppels op zijn wangen.

‘Ga hulp halen,’ zei Quinton zacht. ‘De politie, een ambulance. Maakt niet uit.’

De chauffeur keek van Quinton naar het lichaam in de goot, en weer terug. ‘Wat jij wilt, knul,’ zei hij zijn hoofd verwonderd schuddend. ‘Maar ik denk niet, dat iemand daar iets aan heeft.’ Hij keek weer terug naar de stervende man en mompelde. ‘Tjonge. Heb je het over “de geschiedenis herhaalt zich...”’

Quinton naderde de bloedende figuur, liggend in de schaduw van de vuilniswagen. Terwijl hij dit deed, voelde hij dat de lap van het object af viel, uit zijn hand gleed en op straat bleef liggen. De stervend man zag het en zijn ogen glinsterden vreemd. Hij stootte een harde, blaffende lach uit.

James keek. Het was het oude pistool. Degene die Magnussen in 1859 in een steeg gedood had. Degene, die op de een of andere manier door de tijd was gereisd, van de ene naar de andere hand gaand, om hier te verschijnen, op dit ogenblik. Quinton keek naar zijn hand.

‘Dit is wat u wilde,’ zei hij vlak. ‘Maar... waarom?’

Het gezicht van de man vertrok van pijn en woede. ‘Het is... krachtiger dan enig wezen als jij - ’ Hij hoestte hevig en spuwde bloed uit. ‘Dan een wezen als jij weet, wat ermee te doen.’

Quinton deed nog een stap naar voren en stond naast de man. Hij liet het oude, ongeladen pistool langs zijn zakken. ‘U vermoordde mijn moeder,’ zei hij, slechts bevestigend wat hij al wist.

De man ontblote zijn bebloede tanden en worstelde voor een laatste rochelende ademtocht. ‘Dreuzels doden,’ raspte hij, ‘is geen... moord.’

Zijn lichaam verslapte, zijn kracht was weg. Direct daarop zakte zijn borst in en steeg niet meer op. Hij keek nog steeds naar Quinton, maar de blik was leeg.

Quinton keek op hem neer. Het was voorbij, maar er was geen voldoening. James kon het op het jonge gezicht van de man zien. Quinton had geen antwoorden meer. Alleen meer vragen. Het was alsof hij wilde, dat de dode man weer tot leven kwam, om hem de vragen te stellen die nu, opeens, zo belangrijk leken.

Waarom was het wapen - - dit oude waardeloze pistool - - een moord waard? Wat had hij bedoeld met dat het meer kracht had dan hij, Quinton, wist om mee om te gaan? Wat was de stok in de hand van de man geweest. Was dat hoe hij, zoveel jaar geleden op een of ander manier, Quinton's moeder gedood had?

Zo veel vragen en bijna geen antwoorden.

Uiteindelijk, na iets wat een compleet leven leek (maar niet meer dan vijftien seconden geduurd had) boog Quinton zich, pakte de vette lap van de stoeptegels en verpakte het pistool er weer in. Hij liep terug naar zijn Toronado, legde het ingepakte wapen terug onder de bestuurdersstoel, en ging toen terug naar het lichaam van de moordenaar van zijn moeder. Rustig ging hij op de stoeprand zitten en staaarde alleen maar naar de lege, dode ogen van de man. Daar wachtte hij op de politie, wiens sirenes al door de straat galmden.

En James zakte weg, Quinton verlatend, kijkend naar de vreemde vragende rust van de jongeman, en wenste, dat hij de vragen voor hem kon beantwoorden.

Het pistool was krachtig, omdat het het leven van een grootste, duistere tovenaar had beëindigd, en dat had hem, in een soort toverstok veranderd, de kracht van de tovenaar opzuigend, veranderend in een vreemde magische energie. Het was onverklaarbaar, maar het was tevens niet te ontkennen.

Op de een of andere manier, (dacht James, terwijl de duisternis over hem heenviel en het beeld verborg) was dit het antwoord. Dit vreemde, lange verhaal was het antwoord op zijn meest belangrijke vraag.

En toen James de duisternis van de vergetelheid van zijn droom inviel, besefte hij dit: Quinton was de enige met meer vragen dan antwoorden.

12. Mysterie bij de Witte Tombe

James steeg op naar een ontwaken, als een duiker die opstijgt vanuit de dieptes van de oceaan. Het leek een bijzonder lange tijd te duren, met het bewustzijn wat langzaam opbloeden als een bleke dageraad. Geleidelijk, wazig, opende hij zijn ogen.

Hij was niet op de Zweinstein Express. Een leeg, grijs plafond bevond zich boven zijn hoofd, dof van schaduwen. Hij draaide zich, kreunde, en duwde zich in een zithouding.

‘O, gelukkig,’ verkondigde een vrouwenstem, haar toon hield het midden tussen opluchting en bestraffing. ‘Ik begon te denken, dat je de rest van het jaar op dat bed door zou brengen. Hier, drink dit. Je moet wel bijna uitgedroogd zijn.’

Een glazen beker werd tegen James’ lippen gedrukt, gevolgd door een golf koude vloeistof. Hij slokte de vloeistof - - wat een beetje smaakte naar oude koperen knoeten en vuile sokken - - naar binnen en hoestte.

‘Nu is niet het moment om er dramatisch over te doen,’ klonk de stem van Madame Ouwel, die het glas opzij zette. ‘Iedereen, die bereid is om voor een uitdaging, vijf van die afschuwelijke Wemels Flauwvallende Flikken door te slikken, zou geen probleem moeten hebben met een beetje Dronk van Verjonging.’

'Flauwvallende - -' hoestte James in het rond kijkend. Hij zag, dat hij terug was in Zweinstein, in de ziekenhuisvleugel. Het licht komend vanaf de hoge ramen was grijs en waterig, waardoor hij geen idee had hoe laat het kon zijn. 'Flauwvallende Flikken?'

'U van alle mensen zou beter moeten weten, meneer Potter,' pufte Madame Ouwel verwijtend. 'Uitdagingen voor dit soort domme dingen aan te gaan, al helemaal op de trein, zonder medisch personeel om op te treden als de dingen fout dreigen te gaan. En dingen lijken in uw geval altijd fout te gaan, is het niet? Gelukkig voor u, hadden Roos Wemel, Ralph Deeter en die Malfidusjongen, het gezonde verstand om u direct vanaf de trein naar mij te brengen, en ze vertelden me precies wat er gebeurd was.'

James hart zakte weg. 'Ze droegen me vanaf de trein naar hier? Als; iedereen kon het zien?'

'Wel, er was niet veel wat ze konden doen om het te verbergen, mee eens?' reageerde Madame Ouwel, die een thermometer pakte en in James' mond stopte.

Hij liet zich terug tegen de kussens vallen. 'Hoe lang zijn we eigenlijk al terug?' murmelde hij rond de thermometer.

'Drie en een halve dag,' snoof Madame Ouwel. 'Ik begon er serieus over te denken je naar het Sint Holisto's te verplaatsen.'

'Drie dagen!?' James verslikte zich bijna weer en haastte zich om overeind te gaan zitten. Madame Ouwel duwde hem terug.

'Ja, drie dagen, dus vijf minuten meer zullen niet zoveel uitmaken. Nu stilliggen en niet meer praten.'

Toen Madame Ouwel hem liet gaan, ging James op weg naar de Grote Zaal waar hij het doffe gekwebbel en gekakel van etende kletsende leerlingen kon horen. Hij probeerde onopgemerkt binnen te komen, via de zijmuur afbuigend naar de Griffioendortafel, maar trok ondanks dat een groter wordend aantal bliken en zacht gefluisterde opmerkingen. Toen James langs liep, grimaste Lodewijk Vervark en schudde zijn hoofd, gevolgd door zijn constante gevolg van bewonderaars. Vanaf de Zwadderichtafel, draaide Albus zijn hoofd en begon te applaudiseren. Dit werd gevolgd door een handvol anderen in de Zaal, allen grinnikten, sommigen deden alsof ze, met hun hand op hun voorhoofd, flauwvielen.

'Om je te bescheuren,' mokte James. Hij liet zich op een stoel tussen Roos en Scorpius zakken. 'Flauwvallende Flikken.'

'Wat hadden we dan moeten doen?' siste Roos. 'Het was net alsof je dood was! Tegen de tijd dat we aankwamen bij Zweinsveld, had ik iedere spreuk, die ik ken om je bij te brengen, geprobeerd. We konden niemand iets vertellen over de Droom Bepleiters, of denk je van wel?'

'Die Flauwvallende Flikken was Scorpius' idee,' zei Ralph, die een bord met biefstuk en bonenpastei naar James schoof. 'Toen we hem vertelden wat er gebeurd

was, kwam hij onmiddellijk met dat idee, hij had er zelfs een paar in zijn zak om het geloofwaardig te maken. Werkte prima toen we bij Madame Ouwel aankwamen.'

James pakte het bord aan, plotseling beseffend dat hij uitgehongerd was. 'Behalve dat iedereen nu denkt, dat ik een of ander watje ben, die alles doorslikt als het om een uitdaging gaat.'

'Beter dan dat professor Porchascathan erachter komt dat je een aantal van de knotten gejat hebt,' zei Roos zachtjes. 'Trouwens, ik ben blij dat je eindelijk wakker bent.'

'Nou, vertel,' zei Scorpius serieus, zijn bord opzij schuivend en naar voren leunend. 'Kennelijk heeft de Yuxa Baslatma gewerkt, ja? We hebben de halve week gewacht om het mysterieuze antwoord te horen op je problemen. Wat heb je gezien?'

James keek Scorpius aan en haalde toen diep adem, niet zeker waar te beginnen. Hij knikte en schudde zijn hoofd. 'Het werkte, maar ik heb geen flauw idee wat het allemaal betekende.'

'Vertel,' drong Roos aan. 'Misschien kunnen we helpen om het duidelijk te maken.'

James schudde vastberaden zijn hoofd, alsof hij iets in zijn hersenen los wilde maken. 'Laat me eerst eten. En een beetje nadenken. Ik heb nog steeds het gevoel, dat er een wolk in mijn hoofd geramd zit. Dan zullen we het erover hebben. In de bibliotheek.'

Met tegenzin stemden de anderen hierin toe. Uiteindelijk, nadat James drie keer biefstuk met bonen opgeschept had (en Ralph zijn vierde pompoentaartje) gingen ze op weg naar de bibliotheek, waar James hen alles verteld wat hij zich herinnerde. Toen hij klaar was, was er een moment van bedachtzame stilte.

'Hoe beantwoordt dat je belangrijkste vraag,' vroeg Ralph tenslotte.

Roos fronste. 'Het is inderdaad allemaal erg vaag. Mogelijk wordt het op de lange termijn begrijpelijk.'

'Wie is Quinton?' mijmerde Scorpius terwijl hij achterover in zijn stoel leunde. 'Dat is eigenlijk de sleutel tot alles. Quincy is een van de namen die de Verzamelaar gebruikt als de nieuwe Amerikaanse vice-president,' stelde hij vertwijfeld voor.

James zuchtte en wreef over zijn voorhoofd. 'Ik wou, dat het zo makkelijk was. De Quinton in mijn dromen had de naam als achternaam en hij stopte om hem te gebruiken zodra hij uit Philadelphia wegging. Wie weet wat voor naam hij nu gebruikt? Alles wat ik weet, is dat dit allemaal begonnen is om wat er gebeurde toen Daan, Ralph en ik door het tijdsslot gingen en Magnussen achtervolgden.'

'Ik zei toch dat het gevaarlijk was om met de tijd te rommelen!' raasde Roos, James tussen zijn ribben porrend. 'Ik heb je gewaarschuwd! Daarom zijn Tijdverdrijvers verboden! Het verleden is geen plek om in te gaan lopen rommelen!'

'Koel je ketel, Wemel,' kweelde Scorpius verveeld. 'Onhandig als ze waarschijnlijk waren, James, Deeter en Wilstra hebben niets veranderd. Ze hebben alleen maar van achter een stapel kratten naar gekeken. Als muisjes.'

‘Nou,’ protesteerde Ralph voorzichtig. ‘Niet precies als muizen. Meer als... als meerkatten.’

‘Vossen,’ verbeterde James. ‘Soort van, onopvallend.’

‘Je kunt niet weten of je iets veranderd hebt,’ hield Roos ernstig vol. ‘Het is een wetenschappelijke wet: dingen observeren verandert het gevolg. Zelfs de Drezels weten dat.’

Ralph knipperde naar Roos. ‘Hoe kom je aan al die kennis?’

Roos liet zich naar achter vallen tegen de rugleuning en sloeg haar armen, makkend, over elkaar. ‘Alleen omdat jij het niet gelezen hebt, betekent het niet, dat het niet waar is.’

‘Dus, wat heb ik in het land van de levenden gemist?’ vroeg James vermoeid. Voor iemand die bijna vier dagen geslapen had, voelde hij zich verrassend uitgeput.

‘Niet veel goeds,’ bekende Ralph zachtjes. ‘Professor Remington is niet de enige goede leerkracht die vervangen is door een onduidelijke Ministeriele knoeier. Tabitha Kraaieveld heeft de lessen Kruidenkunde van professor Lubbermans overgenomen, net als we de laatste keer in York hoorden. Degout heeft het kennelijk zelf geregeld.’

Ze is eigenlijk geen slechte leerkracht,’ snoof Roos. ‘Ik bedoel, ze is een verwerpelijke persoon en zo, maar toch...’

James rolde met zijn ogen, het vooruitzicht van het zitten onder de koude, mooie, haatdragende blik bij de volgende Kruidenkundeles, vervulde hem met angst. ‘Het maakt me niet uit hoe goed ze zich voordoet. Ze is gemeen en slecht. En daarbij, niemand weet meer over kruiden dan professor Lubbermans.’

Niemand sprak dit tegen.

‘Dat is pas het begin, echter’ ging Roos door. ‘Vilder veroorzaakt meer ellende dan ooit, continue jagend door de gangen met die stok van hem, gewoon zoekend naar mensen om op te pakken voor strafwerk. De meeste nachten vult hij het lokaal voor Betoveringen met zijn slachtoffers, laat ze oude trofeeën schoonboenen, strafregels schrijven, of erger.’

‘Wat is er erger dan strafregels schrijven met die verdomde zwarte veren?’ fronste James, denkend aan de sneeën op de hand van zijn zusje begon hij te koken.

‘O, die gebruikt hij niet als iedereen het kan zien,’ antwoordde Ralph. ‘Die zijn voor speciale overtreders die strafwerk in zijn eigen kantoor krijgen. Niemand mag er over praten, maar we weten allemaal wat er daar gebeurt.’

‘Argus Vilder is een sadist,’ zei Scorpius eenvoudig. ‘Hij vindt het leuk om mensen pijn te doen, maar hij raakt verveeld als hij iedere keer weer hetzelfde moet doen. Om er plezier in te houden moet hij... vindingrijk worden.’

‘Hij laat leerlingen hun leerboeken leviteren,’ fluisterde Roos.

James knipperde. 'Wel, dat klinkt niet te - -'

'Uren achter elkaar,' voegde Ralph toe. 'Heb je dat ooit geprobeerd? De eerste paar minuten is het makkelijk, tuurlijk. Maar uiteindelijk wordt je arm moe, zo moe dat het pijn doet. En je concentratie verslapt.'

'En wanneer je een boek laat vallen,' zei Scorpius, 'valt die in een ketel met zuur waardoor ie vernietigd wordt. Je bent dan een leerboek armer en Vilder lacht gewoon, klakkend met zijn tong en praten over hoe zonde het is, en hoe je "pappie en mammië" spoedig geen geld meer zullen hebben om je boeken te vervangen, En dan laat hij je van voor af aan beginnen met een ander boek uit je schooltas.'

'Bij wie doet hij dat?' vroeg James met rode wangen. 'Heeft hij dat ook met Lily gedaan?'

'Lily zorgt ervoor, dat ze uit de problemen blijft,' suste Roos. 'Maar Scorpius heeft ervaring uit de eerste hand. Hij is drie uur bezig geweest zijn boeken te leviteren.'

'Heeft er maar een laten vallen,' knikte Ralph onder de indruk.

'Gelukkig kan mijn familie al de boeken die ik nodig heb betalen,' zei Scorpius met een wuivende beweging van zijn hand. 'En mijn vader is het eens met harde straffen. Hij denkt, dat het "de Zwadderaar in me terugbrengt".'

Een schaduw gleed over de tafel en James voelde iemand achter hem staan. Hij keek op en kreeg bij het zien van Vilder, die zich plotseling met een meedogenloze, zelfingenomen glimlach, welke zijn gerimpelde gezicht van extra vouwen voorzag, over hem heen boog, een koude rilling.

'Aan het huiswerk maken, zijn we?' vroeg hij met een diepe knarsende stem.

'Ja,' antwoordde Ralph luid op hetzelfde moment dat Roos 'Nee.' zei. Ze keek naar Ralph en toen terug naar de Huismeester.

'We zijn klaar, meneer. We *waren* ons huiswerk aan het maken, Nu zijn we gewoon aan het... euh, praten.'

Vilder hief zijn stoppelige kin op, zijn ogen glinsterden gemeen. 'Vreemd, dat ik geen boeken zie. Moeilijk om huiswerk te maken zonder boeken. Of veren. Of *perkament*.'

James probeerde om in de lange schaduw van Vilder niet ineen te krimpen. Hij kon de koude geur van dufheid op de afgedragen leren jas van de man ruiken. 'We hadden het over een klassenproject, meneer. Iets voor, euh, Dreuzelstudie.' Dit leek veilig genoeg, omdat er voor Dreuzelstudies in deze periode geen boeken nodig waren.

Vilder keek langdurig, met vernauwde ogen, neer op James, een mondhoek werd, dit overwegend, opgetrokken. 'Praten doe je in de leerlingenkamer,' zei hij met zijn diepe knarsende stem, 'de bibliotheek is voor stilte.'

Scorpius schraapte luidruchtig zijn keel, zo de aandacht weg van James trekkend. 'U hebt gelijk, meneer. Als u ons wilt excuseren, zullen we op weg gaan. Toch, lui?'

Hij ging staan en trok zijn gewaad recht. James, Roos en Ralph volgden zijn voorbeeld. Vilder bewoog zich niet.

‘Genoten van uw lange dutje, meneer Potter?’ vroeg hij treiterig.

James voelde de hitte weer naar zijn wangen stijgen en hij wist dat ze vuurrood waren. Boze weerwoorden wentelden in zijn hoofd rond, elkaar verdringend om uitgeschreeuwd te worden. In plaats daarvan keek hij opzij naar het bureau van de bibliothecaris een eind verderop, en zei slechts, ‘Is slapen tegen de regels, meneer?’

Vilders glimlach verbreedde zich, waardoor zijn gele tanden zichtbaar werden. ‘Dan kan zomaar eens. U hebt een aantal dagen uw lessen gemist, meneer Potter. Uw professoren hebben daar bedenkingen tegen. Ik daarentegen, heb dat niet. *Ik* zie dat u een dwaze, domme jongen bent, die problemen aan lijkt te trekken als verrot voedsel vliegen aantrekt.’

James voelde woede in zich opwellen, bijna naar buiten komend. En toen besepte hij zich iets: Vilder *probeerde* hem kwaad te maken. De Huismeester hoopte James uit te kunnen dagen, om een reden te hebben hem strafwerk te geven. In dit besef, zakte zijn woede langzaam. Hij keek nadenkend naar Vilder op.

‘Veel plezier van de Mantel van mijn vader, meneer Vilder?’ vroeg hij, de oude man recht in de ogen kijkend. ‘Hij weet dat u hem hebt, weet u.’

De glimlach van Vilder trok direct weg. ‘Die Mantel werd in beslag genomen,’ gromde hij chagrijnig. ‘Allemaal keurig en legaal. Als u vader dit niet goedkeurt, kan hij het met de Directeur bespreken. En dat zou ik graag zien gebeuren. In de tussentijd, stel ik voor, dat u uw brutale opmerkingen voor u houdt.’

Daarmee stapte hij achteruit, James de gelegenheid gevend om om hem heen te lopen. Behoedzaam dropen de vier leerlingen af, op weg naar de deur, er bedacht op, dat Vilder hen ieder moment terug kon roepen. Dat deed hij niet, maar hij staaarde hen met zijn kraalogen kwaad aan.

‘Dat was echt dom, James,’ zei Roos zachtjes terwijl ze de trap opliepen. ‘Dapper, maar dom.’

‘Luister niet naar haar,’ weerlegde Scorpius. ‘Dat was verdomd briljant. Trouwens, wat is het ergste dat hij kan doen?’

James overwoog dit even, niet zeker of het antwoord enigszins geruststellend was. ‘Dus, wat heb jij gedaan om strafwerk te krijgen?’ vroeg hij toen ze bij het portretgat aankwamen.

‘Een kleinigheid,’ antwoordde Scorpius verveeld, dan, tegen het portret van de Dikke Dame, ‘Vuurvliegjes.’

De Dikke Dame knikte en zwaaide open, de ingang van de leerlingenkamer onthullend. Scorpius klom erdoor.

Roos wendde zich, voor ze achter Scorpius aanging, naar James. ‘Hij nam de schuld op zich voor de Flauwvallende Flikken uitdaging,’ legde ze uit, ‘zei, dat hij

tegen jou gezegd had, dat je een Flubberwurm zou zijn, als je zou weigeren. Daarom kreeg hij strafwerk.'

James knipperde naar haar, keek dan door het portretgat en zag hoe Scorpius zich in een doorgezakte stoel bij de openhaard liet ploffen. Hij wist niet wat te zeggen.

'Laten we hopen,' zuchtte Roos, zich omdraaiend om zelf door de opening te klimmen, 'dat die droom van jou het waard was.'

De daarop volgende weken stootte voorbij in een hectische waas. James leerde snel, dat de nieuwe Tover Literatuur professor Hadewych Borrewater (en voor Kruidenkunde, Tabitha Kraaieveld), het op zich hadden genomen om tijdvreterende ladingen huiswerk toe te wijzen. James, omdat hij het meeste van de eerste week terug gemist had, werd onmiddellijk begraven onder een vrijwel onoverkomelijke stapel scripties, werkbladen en literatuuropdrachten. Gelukkig kon Roos hem met het laatste helpen, omdat ze al de meeste van de boeken van de lijst van professor Borrewater gelezen had en James mondeling van elk ervan een uittreksel kon geven.

'Allemaal, behalve van de vampiertrilogie van Pernilla Remora,' snoof ze met overduidelijke minachting. 'Ik bedoel, eerlijk. Hoeveel bijvoeglijke naamwoorden kan iemand opeen stapelen, vooóór een hele zin onder zijn eigen gewicht instort?'

De algemene theorie onder Scorpius, Roos en Ralph was, dat de leerkrachten onder strikte orders stonden, om de leerlingen zo druk als mogelijk bezig te houden, mogelijk als een soort afleiding. Dit werd aan het eind van een van zijn, per ongeluk opwindende, lessen over Oude Runen, via een omweg bevestigd door professor Valentin.

'Zoals jullie weten, dames en heren, vermijd ik traditioneel huiswerkopdrachten,' hij zuchtte ongeduldig, starend naar een plek in de bovenste hoek van het klaslokaal, 'omdat ik geloof, dat het een ouderwetse en doelloze manier is binnen de academische voortgang, een overblijfsel uit een tijd toen onderwijs werd gegeven door niet meer dan herhaling van feiten, in plaats van het toepassen van ervaringen. Echter, met het oog op het nieuwe beleid, opgelegd door het huidige leiderschap...' Hij zette zijn kleine bril recht en leek de situatie een ogenblik ontevreden te overwegen. 'Tien centimeter perkament over de overeenkomsten tussen het Babylonische spijkerschrift en het oude Hexaphonische, moet voldoende zijn.'

Dit werd, natuurlijk, ontvangen door een koor van vermoeide kreunen, omdat de Hexaphonische magische runen berucht ingewikkeld waren, de moeilijkste ooit ontwikkeld.

‘Julie gasten hebben gelijk,’ fluisterde Daan, zijn rugzak op zijn schouder gooiend toen de klas mopperend naar de deur schuifelde. ‘Dit moet het werk van Degout zijn. Hij houdt iedereen zo druk bezig, dat er geen tijd is voor lastige vragen.’

‘Vilder ook,’ zei Ralph dreigend, ‘omdat het niet inleveren van huiswerk nu strafbaar is.’

Daan floot zacht. ‘Gelukkig voor mij heeft hij over ons van het Alma Aleron niets te zeggen.’

‘Ik vind het het ergste voor die arme Yorkstudenten,’ zei Roos, kijkend over haar schouder naar Markus Karreman en zijn Dreuzelmaten. ‘Zij hebben niet eens de spullen om dat soort dingen te bestuderen. Om nog maar te zwijgen over het feit, dat de meeste Hexaphonische runen voor de Dreuzels onzichtbaar zijn.’

‘Ik wou dat ze ook onzichtbaar voor mij waren,’ mopperde James. ‘Alleen er naar kijken bezorgd me al hoofdpijn. Door de manier waarop ze over het papier heen kruipen is het is net als het lezen van een mierenhoop.’

Met het wegtrekken van de winter, druppelde er gestaag water van de daken en de goten van het kasteel. Donkere stukken modderig gras werden als eilanden tussen de papperige sneeuw zichtbaar. Spoedig zaten de bomen van het Verboden Bos vol groene uitlopers, een straffe lentewind geselde het terrein en stuwde op het meer golven hoog op. Gewaden klapperden rond de leerlingen terwijl ze in dichte groepen op weg waren naar de kassen.

Tabitha Kraaieveld echter, leek nooit maar de minste plooi te hebben, ongeacht het weer. Ze regeerde over de Kruidenkundelessen met haar typische, ergerlijke, zelfvoldaanheid. Ze had een speciale voorkeur voor haar voormalige afdeling (Zwadderaars werd altijd gegund, dat ze voor de bloeiende Perfunia bosjes mochten zorgen, terwijl de rest verantwoordelijk was voor het onderhoud van de Mandragora en de Doornige Plak-Tuiters). Net als Professor Borrewater, schreef Kraaieveld eindeloze scripties en leesvoer voor. Het was echter algemeen bekend, dat ze haar Zwadderich afdelingsvriendjes voorzag van extra lesondersteuning, zelfs tot aan (zo werd beweerd) kant en klare scripties, opgehangen in de leerlingenkamer onder het mom van “studie hulp”, waarbij werd toegestaan, dat deze overgeschreven werden.

‘En ze hoeven niet eens de moeite te doen om ze met de hand over te schrijven!’ beweerde Govert Wartel toen hij, Ralph, Roos en James op een bijzonder rumoerige dag vanuit de kassen soppend terug liepen. ‘Mei Isis hoorde van Andra Dirks dat ze Buitendag er in de bibliotheek om zag lachen. Kraaieveld leerde hen de Duplicitusspreuk!’

Tegen de wind in fronste Ralph. ‘Wat is de Duplicitusspreuk?’

‘Dat is belachelijk,’ schudde Roos haar hoofd geïrriteerd. ‘Dat is gevorderd niveau P.U.I.S.T. transfiguratie. Geloof me. Ik heb het geprobeerd.’

Ralph keek van Roos naar James, een wenkbrauw gefronst.

‘Het is een kopieërspreuk,’ haalde James zijn schouders op, ‘Transfigureert een ding in een exacte copie van het andere. Maar je moet het ding aanraken en het is verdomd moeilijk.’

‘Moeilijk of niet,’ schamperde Govert, terwijl hij de kasteeldeur open trok en uit de vochtige wind dook. ‘Kraaieveld leert haar Zwadderichlievelingetjes meer dan alleen kruidenkunde, dát kan ik je wel vertellen.’

Terwijl de Lente geleidelijk de lucht verwarmde en de velden verleide om een groene lappendeken te worden, zette de Zwerkbalwedstrijden zich voort van ijzige testen van volharding, tot enkel frustrerende teleurstellingen. Lodewijk Vervark's Prestatie's als een Griffioendor Zoeker werd door het warmer wordende weer niet beter en dit begon zijn tol te eisen van professor Anderling, wiens liefde voor het spel en trots voor haar afdeling legendarisch waren. Toen het vuurwerk van het nieuwe scorebord spatte ter viering van de overwinning van Huffelpuf, hoorde James haar woedend mopperen, zelf boven het gejuich van de uitgelaten Huffelpuf's uit.

‘Het is een ding om sportief te zijn,’ zei ze bijna onhoorbaar. ‘Het is iets totaal anders om de overwinning op een zilveren schaalte aan te bieden.’

‘Wat zei u, professor?’ vroeg Fleur Fontein luid, haar nek uittrekkend om vanaf de voorste rij van de Griffioendortribune naar professor Anderling te kijken.

‘Ik zei, goede wedstrijd,’ riep professor Anderling kortaf, opstaand van haar stoel in een werveling van tartangewaden. ‘En ik ben u dankbaar, als u uw oren bij uzelf houdt.’

‘Kijk ‘em dan,’ zei Govert hoofdschuddend. ‘Geen enkel nieuw scorebord is dat waard.’

James zuchtte terwijl Lodewijk Vervark hoog boven het veld cirkels vloog, zijn rechterarm opgeheven in een lui gezwaai. Zwevend voor de doelringen aan het andere eind van het veld, drukte Billy Bitterklaver zijn hand, in vermoeide verslagenheid, tegen zijn voorhoofd. Henk Throon en Wilma Winters, Griffioendor Drijvers, keken beiden met een strakke frons naar Vervark, hun Drijverknotsen bungelden aan hun zij.

Roos schudde haar hoofd. ‘Hij houdt niet van Zwerkbal. Hij houdt ervan gezien te worden. Volgens mij heeft ie geen druppeltje gezweten!’

‘Dit is allemaal jouw schuld, James,’ siste Fleur, ‘dat behoort *jij* daar te wezen. Niet die arrogante kleine kwal.’

‘Da’s waar,’ klaagde Scorpius luchtig. ‘James zou tenminste verliezen met de juiste teneergeslagen schaamte. Tenslotte heeft hij daar meer ervaring mee.’

Terwijl ze opstonden, mepte Roos, Scorpius tegen zijn achterhoofd.

Gelukkig voor iedereen, verzorgden de internationale uitwisselingslessen een welkome verlichting van de last van het huiswerk. Omdat de meeste van de uitwisselingslessen eenvoudig telde voor Dreuzelkunde, waren de leerlingen vrijgesteld van klassenopdrachten, hoewel deelname “sterk aangeraden” werd door professor Kers, die zo nu en dan aanschoof in de internationale lessen, om de leerlingen te kunnen beoordelen op inzet en betrokkenheid. Op de dag dat ze James en Ralph’s Theoretische Rekenkundeles bij Beauxbaton bezocht echter, leek ze net zo verbijsterd als James, door de enorme abaci en het drukke kliker-de-klak van hun gekleurde kralen.

‘Meneer Potter,’ zei ze zachtjes, plaatsnemend naast James, ‘wie is de leerkracht van deze les?’

James schudde zijn hoofd. ‘Geen idee, professor. We zijn hier nu vier maanden mee bezig en ik heb nog nooit iemand gezien waar ik op zeker van zou kunnen zeggen, dat die feitelijk les geeft.’

Professor Kers knikte onzeker. ‘Een praktijkklas, dus,’ zei ze. ‘Uitvoerend... euh...’

‘Kwadrant A spatie acht opgelost,’ verkondigde Markus Karreman, trots achteruit van zijn abacus stappend en zijn vingers uitstrekkend. ‘Da’s een nieuw record.’

Een ouder Beauxbatonmeisje met lang zwart haar keek scherp op. ‘Meegerekend de tijdelijke verstoringen van Ursa Major?’ vroeg ze met slechts een vaag Frans accent.

‘Natuurlijk,’ glimlachte Markus. ‘Geef me een uitdaging.’

‘Die zul je hebben,’ knikte het donkerharige meisje kortaf. ‘Ga maar naar juffrouw Durand en meneer Fournier bij het sterrenbeelden netwerk, s’il vous plaît.’

‘Meedoen met de grote jongens, eh, Potter?’ grinnikte Karreman, James met zijn elleboog porrend toen hij hem voorbij liep.

Professor Kers keek hoe hij zich bij twee blauw geklede leerlingen aan de voorkant van de vergulde en spiegelende kamer voegde. ‘Die jongen komt van York, nietwaar?’ vroeg ze, pogend haar verbijstering uit haar stem te houden.

Ralph knikte. ‘Hij heeft ... unieke vaardigheden.’

Aan de voorkant van de kamer galmde Karreman’s stem luid. ‘Het is het omgevingscorrespondentieniveau van Cosmic Commando weer. Die had ik in drie uur onder de knie. Dit wordt een appeltje eitje.’

‘Is hij...’ fronste professor Kers, ‘is hij een soort van ruimteverkenner? Doen Dreuzels dat soort dingen?’

Ralph onderdrukte een voor hem ongebruikelijk gegiechel. 'Hij speelt spellen, professor.'

Professor Kers knikte, nog altijd met een frons naar Karreman kijkend. 'Fascinerend! Is dit een uniek talent in de Dreuzelegemeenschap?'

'Pah!' spotte een meisjesstem in de buurt. James keek opzij en zag Karreman's klasgenootje uit York, Linda Grutters, haar bruine haar bijeengebonden in haar gewoonlijke springerige paardenstaart. Ze keek naar James en liet de trek van sarcasme snel van haar gezicht verdwijnen, voor ze haar ogen neersloeg. 'Ik denk, dat videospelletje wel oké zijn,' zei ze tegen de vloer, 'maar, als je het mij vraagt, niet zo goed als boeken.'

James knikte. Hij wist niet zeker of hij het ermee eens was (hij had nog nooit in zijn leven een videospelletje gespeeld), maar hij waardeerde het dat zij, net als hij, niet veel ophad met Markus Karreman.

De lessen Praktisch Voorspellen op Woensdag op Klammfels hadden, door de afwezigheid van Daan, een merkbaar andere sfeer, voornamelijk, omdat Nastasia zijn plaats had ingenomen. Dit veroorzaakte bij James een hele reeks gemengde gevoelens, die gingen van verwarde irritatie, tot gereserveerde bewondering, sinds ze, ondanks haar brutale Amerikaansheid en haar felgekleurde haren, op verrassend goede voet met professor Porchascathan was gekomen. James herinnerde zich, dat ze dit voorspeld had, omdat de professor overduidelijk in beslag werd genomen door de puurbloed Amerikaanse toverbloedlijnen en zij kwam van een lange lijn van puurbloed Amerikaanse tovenarij. Toch waren James en Ralph constant verrast te zien, dat de griezelig gelijkende professor het tengere, bijdehante meisje telkens uitnodigde naar de voorkant van de klas, voor zowel eenvoudige klassentaken, als voor het weergeven van Voorspellingen - - waar Nastasia beiden goed in was.

'Ik had het nooit achter haar gezocht,' fluisterde Ralph op een dag achter zijn hand, toen Nastasia met gebruik van haar toverstof een rookvisioen boven een brandende kaars tot leven bracht. 'Maar ze is, als, echt talentvol, vind je niet?'

James knikte en schudde verwonderd zijn hoofd. Nastasia was inderdaad een gecompliceerd meisje. Terugdenkend aan hun middernachtelijke gesprek in de Griffioendorleerlingenkamer - - waar ze hem aan het eind overduidelijk gekust had - - wist niemand beter hoe gecompliceerd ze eigenlijk was. Terwijl hij hieraan dacht, keek zij hem, door de linten van betoverde rook die ze net tevoorschijn had getoverd, in zijn ogen. Er lag een harde schittering in haar blik. Ze knipoogde kort naar hem.

'Uitstekend, uitstekend,' complimenteerde professor Porchascathan haar. Met een korte zwaai van zijn toverstok doofde hij de kaars. 'We hebben maar een paar minuten voordat het rookvisioen zijn kracht verliest. Jullie zien allemaal iets anders, maar iedere uitleg zou te vertrouwen moeten zijn, zolang als jullie de Acht Voorspellende Principes, waar we het over gehad hebben, toepassen. Schrijf alstublieft uw voorspelling nu op, en doe het snel. Juffrouw Hendriks is hier, natuurlijk, vrij van gesteld. Hij klopte haar licht op de schouder toen hij haar passeerde en begon aan een langzaam rondje door het klaslokaal. Veren begonnen

onmiddellijk over het perkament te krassen, woest schuddend boven de schouders van de diep voorover gebogen leerlingen.

James tuurde naar de linten van rook in een poging iets uit hen te voorpellen, maar alles wat hij zag, was dat Nastasia onbeschaamd naar hem terug staarde, haar heldere ogen bekeken hem, haar lippen waren in een geheime glimlach gekruld.

Zou ze hem met die lippen opnieuw kussen?

Verlangde hij dit van haar?

Hij was in de war, dat de antwoorden op die vragen verre van logisch waren. Zijn binnenste leek op te veren door de gedachte, en een ogenblik later keihard te vallen. Het was allemaal ingewikkeld en verwarrend. Hij was in ieder geval niet verliefd op haar. Hij mocht haar zelfs niet zo. Maar toch...

Hij rukte zijn ogen los van haar vreemde doordrinkende staren en haar geheimzinnige kleine glimlach. Naar beneden kijkend, zag hij dat hij zijn veer zo hard tegen het perkament had gedrukt, dat er een kleine bol zwarte inkt ontstaan was. Er waren geen visioenen tot hem gekomen, ondanks professor Porchascathan uitleg over de Acht Voorspellende Principes.

'Is uw geest *leeg*, meneer Potter?' vroeg professor Porchascathan zacht.

James keek schuldig op. De professor stond naast hem, zijn borstelige witte wenkbrauwen waren ondervragend opgetrokken boven zijn bril met halve maandjes, en een ogenblik vergat James, dat dit niet de al lang overleden Albus Perkamentus was.

'Ik - - ' begon hij, en liet zijn blik toen weer zakken. 'Ik kan niet - - '

'Het Voorspellende Principe nummer vijf, meneer Potter,' zei de professor zacht, geruststellend. 'Leeg uw geest van verwachtingen. U bent er al bijna. Zie niet wat u verwacht te zien. Zie alleen wat er is.'

James knikte, nog altijd starend naar zijn lege vel perkament. Hij wachtte. Een ogenblik later merkte hij, dat de professor verder bewoog, continue door het klaslokaal rondlopend. James keek heimelijk naar hem. Hij leek niet alleen veel op professor Perkamentus. Op de een of andere manier, was hij professor Perkamentus.

Zie niet wat u verwacht te zien... zie alleen wat er is...

Dat, dacht James duister, is makkelijker gezegd dan gedaan.

Met het naderen van het traditionele Lenteweekend in Zweinsveld, ontstond er een gerucht onder de leerlingen, dat Directeur Degout van plan was dit af te zeggen, gelet op de zorgen over de veiligheid. James vond het heel goed mogelijk, dat iets dergelijks gedaan zou kunnen worden, gelet op het feit, dat zowel de inkomende, als de uitgaande post nog steeds door de Directeur en zijn directe vertrouwelingen gelezen werd. Op de Vrijdag vóór het Zweinsveldweekend liepen de spanningen in de Grote Zaal zeer hoog op, terwijl de leerlingen wachtten op de mededeling van de Hoofdtafel. Het zou typisch iets voor het Schoolhoofd zijn, om tot het laatste moment te wachten om iedereen's hoop de grond in te boren.

Toen de Directeur uiteindelijk opstond en de rand van het podium naderde, was het niet nodig om te vragen om aandacht. Alle ogen waren al op hem gericht en het gespannen geroezemoes stief tot een verwachtingsvolle stilte.

Degout's uitdrukingsloze grijze ogen gleden door de Zaal. 'Zoals jullie weten,' begon hij, langzaam sprekend met geduldige nadrukkelijkheid, 'in het licht van de huidige internationale spanningen tussen de tover- en Dreuzelgemeenschappen, hebben we ons genoodzaakt gezien om enige ongelukkige veranderingen in de gebruikelijke vrijheid die jullie binnen deze muren hebben genoten in te stellen.'

'Daar zal je 't hebben,' mompelde Scorpius met rollende ogen.

'Laat mij u verzekeren,' ging Degout verder, zijn stem verheffend over een golf van opstandig gemompel, 'dat niemand deze veranderingen meer betreurt als wij, uw leerkrachten en ondersteunende diensten. In het bijzonder meneer Vilder, die herhaaldelijk zijn diepste wens heeft aangegeven, voor de terugkeer van de eenvoudigere voorbije dagen.'

James keek naar de achterkant van de Grote Zaal, waar Vilder, met zijn kat mevrouw Norks in een arm geklemd, stond. Zijn vervloekte stok in zijn rechtervuist geklemd. Een strakke glimlach lag op zijn vale gezicht.

'De enige simpelere tijd waar hij terug naar wil,' mompelde Roos vermetel, 'is de tijd toen hij zijn martelingen niet hoefde te verbergen onder de noemer van strafwerk.'

Deze tijding werd ontvangen door een koor van bars, ontevreden gefluister, zich samenvoegend van alle afdelingstafels.

'Echter,'vervolgde Degout en wachtte toen even, zijn hoofd een beetje optillend en zijn ogen vernauwend, 'ben ik er zeker van, dat het gebruikelijk is om het respect van stilte te tonen, wanneer het Schoolhoofd aan het woord is. Of vergis ik mij, meneer Vilder?'

Het laatste was gericht aan Vilder achter in de Grote Zaal, die er toekijkend bijstond.

'Sla alles van belang in mij hoofd op, Directeur,' antwoordde Vilder, met zijn krakende piepende stem. Hij wierp zijn blik betekenisvol over de afdelingstafels, het koor van gefluister en gemopper onderdrukkend. In het kielzog, trilde de ruimte van een soort stomme, statische woede.

‘Echter,’ zei Degout opnieuw, zijn stem verlagend tot een ernstig monotoon geluid, ‘zijn wij niet volledig zonder mededogen. De weekends in Zweinsveld zorgen voor een gezonde uitlaatklep voor energieke jongelui. Een die wij, uw beschermers, zouden verafschuwen om deze te verbieden. Dit heeft tot gevolg, dat wij hebben besloten om de traditie door te laten gaan, zoals dit al jaren gedaan wordt.’

Een tastbaar gevoel van opluchting vloeide door de Grote Zaal. James keek opzij naar Roos, zijn wenkbrauwen verrast opgetrokken. Degout, was echter nog niet uitgesproken.

‘We zullen desalniettemin,’ zei hij, een bleke knokige hand opheffend, ‘bepaalde ... *redelijke voorwaarden* instellen. Bijvoorbeeld: alleen leerlingen die geen gepland strafwerk hebben kunnen gebruikmaken van voorrecht van het genieten van het Zweinsveldweekend.’

Door de hele ruimte heen werd er op verschillende plaatsen wenkbrauwen gefronst en zakten schouders in. Er waren, natuurlijk, een groot aantal leerlingen die op dit moment voor strafwerk op moesten komen.

‘Verder,’ ging Degout door, ‘zouden we niet willen, dat de studie erbij inschiet. Daarom zullen alleen leerlingen die bij zijn met hun huidige huiswerk, met daarbij die voor volgende week Maandag af moeten zijn, in staat gesteld worden om naar Zweinsveld te gaan.’

Hierdoor ging er nog een golf van woedend gemompel door de Grote Zaal, harder dan daarvoor. Deze keer leek Degout het toe te staan. Hij glimlachte langzaam, toegeeflijk.

‘Professoren zullen morgen op de binnenplaats gepositioneerd worden, klaar om uw achterstallige huiswerk in ontvangst te nemen en u een goede reis te wensen. Tot dan, hoop ik, dat u een prettige avond zult hebben, leerlingen,’ zei hij, zijn armen uitspreidend in een uiting van sierlijke grootmoedigheid.

Govert Wortel leunde woest over de tafel heen. ‘Hij weet, dat Kraaiveld ons belast heeft met een vijfendertig centimeter lange scriptie over het gebruik van Hazelnoten en Knieskruid! Het is onmogelijk om dat vóór morgen af te hebben!’

‘Hij zet ons voor het blok,’ beaamde Fleur Fontein hopeloos. ‘Tussen strafwerk en huiswerk, zit het er niet in, dat iemand van ons naar Zweinsveld kan.’

‘Dat is niet helemaal waar,’ peinsde Scorpius, omkijkend naar de Zwadderichtafel. ‘Geen van *hen* ziet er op een of andere manier ongelukkig uit, is het niet?’

James volgde Scorpius blik en zag dat het waar was. Ralph, Tim Bosch en Albus zaten bijna aan het hoofd van de tafel, hun hoofden bij elkaar in een gefluisterd gesprek. De rest van de leerlingen aan tafel echter, zaten te grinniken, spraken vrolijk met elkaar en feliciteerden elkaar zelfs met een hoofdknik en klappen op de rugen.

‘Ziet er naar uit, dat professor Kraaiveld haar afdeling een “handje helpt” met hun Kruidenkunde vraagstuk,’ zuchtte Scorpius.

‘Dat *zei* ik toch!’ kreette Govert. ‘We moeten het aan Anderling vertellen!’

Roos schudde afwijzend haar hoofd. ‘Doe niet zo idioot. We hebben niet eens bewijs. Zelfs als ze ons gelooft, zou Tabitha het gewoon ontkennen. Ze laat gewoon die onuitstaanbare charme van haar op volle kracht draaien.’ Hierbij ging Roos rechtop zitten, sperde haar ogen wijd open in een parodie van gewonde onschuld en nam een suikerzoete toon in haar stem aan. ‘Maar, professor Anderling. Ik zou *nooit* de academische ontwikkeling van mijn leerlingen in gevaar brengen door hen de antwoorden te geven, dat zou *onethisch* zijn!’

Ondanks haar humeur gniffelde Fleur. ‘Dat is precies wat Kraaieveld zou zeggen. En het punt is, dat iedereen zou weten dat ze loog.’

‘Net zoals iedereen zou weten, dat het op geen enkele manier te bewijzen zou zijn,’ voegde Scorpius toe.

‘Misschien zien we het allemaal verkeerd,’ zei James, met vernauwde ogen bedachtzaam door de Grote Zaal kijkend.

‘Ik zie niet in hoe,’ gromde Govert. ‘Geen vijfendertig centimeter lang Kruidenkundescriptie, geen Zweinsveld. Jij hebt een andere manier om ernaar te kijken?’

‘Heb je ooit gehoord van de uitdrukking,’ vroeg James, terwijl een berouwvolle glimlach om zijn lippen krulde, ‘huilen met de wolven in het bos?’

De volgende morgen schuifelden James, Scorpius en Roos in een nogal korte rij van studenten, die zich opstelden op de binnenplaats.

‘Ze gaat echt weten wat we gedaan hebben,’ mompelde James.

Enige plekken voor hem, keek Albus hem doordringend aan, zijn wenkbrauwen laag.

‘Boeit niet, of ze het weet,’ schouderchokte Scorpius. ‘Wat kan ze eraan doen? Als ze de scriptie van Albus en Ralph aanpakt, moet ze die van ons ook aanpakken, zelfs als ze weet, dat we ze op de een of andere manier geritseld hebben.’

‘Ze zal weten, dat het Albus was,’ murmelde Roos gespannen. ‘Ralph zei, dat ze weigerde hem de Duplicitusspreuk te leren. Ik vermoed, dat ze nog steeds pissig op hem is vanwege het eerste jaar, toen hij zich tegen haar en haar stomme Progressieve Elementmaatjes keerde.’

‘Deeter zou de spreuk niet eens hebben kunnen laten werken, zelfs wanneer ze hem deze geleerd had,’ merkte Scorpius op. ‘Met die enorme toverstok van hem, zou hij waarschijnlijk het hele kasteel bovenop ons verdubbelen.’

Roos stampte woedend met haar voet. ‘O, ik kan niet geloven, dat jullie me omgepraat hebben hieraan mee te werken!’ siste ze. ‘Ik heb in mijn hele leven nog nooit bedrog gepleegd. Ik voel me zo *vies!*’

James porde haar. ‘Laten we gewoon gaan. Het is geen bedrog, als Kraaieveld het van haar afdeling toestaat. We eigenen ons... soort van... alleen een beetje speelruimte toe.’

‘Alleen omdat bedrog voor *jou* een tweede natuur is!’ kookte Roos nijdig. ‘Ik had mijn kopieën aan Govert moeten geven. Hij was woest, omdat we er geen een voor hem hadden!’

Scorpius suste hen beiden, toen Albus naar voren stapte in de richting van Tabitha Kraaieveld. Ze glimlachte naar hem vanachter haar elegante schildpadprint zonnebril en stak haar hand uit. Hij legde er het opgerolde perkament in en keek weer terug naar James, zijn gezicht strak van woede.

Kraaieveld knikte naar Albus zonder het perkament open te rollen. Hij boog zijn schouders en stapte vooruit, zich bij Ralph voegend, die bij de poort stond.

‘Dit is het,’ jammerde Roos, schril fluisterend. ‘Ik kan het niet! Het is *gênant!* Het is het niet waard!’

‘Juffrouw Wemel?’ riep Kraaieveld luchtig. ‘U hebt iets voor mij?’

Roos aarzelde, terug naar James kijkend met een blik van gekwelde besluiteloosheid. Uiteindelijk stapte ze naar voren en stak haar vuist uit, de rol perkament aan Kraaieveld overhandigend.

‘Heel mooi, juffrouw Wemel. U bent altijd een snelle leerling.’ bekende Kraaieveld, haar zonnebril glinsterde in het zonlicht. Met een zachtere stem voegde ze toe. ‘Hoe fijn, dat u een manier gevonden hebt om de uitdagingen van uw nalatenschap te kunnen compenseren.’

‘En wat bedoelt u daar precies mee?’ eiste Roos.

‘Niets,’ blaatte James, ongeduldig om dit achter de rug te hebben en een confrontatie te voorkomen. ‘Ik denk, dat ik de volgende ben, professor.’

Tabitha Kraaieveld wendde zich naar hem en haar aangename glimlach verdween. ‘James Potter?’ zei ze achterdochtig. ‘Wat hebt u...?’ Ze keek opeens terug naar Roos. ‘Dit is totaal niet iets wat bij u past, juffrouw Wemel, op deze manier anderen helpen.’

‘O, ervaart u dit soort dingen als een *belediging*, professor?’ vroeg Roos hooghartig. ‘Daar had ik nooit kunnen raden.’

De uitdrukking van Kraaieveld verhardde zich. ‘Ik heb je in minder dan geen tijd voor meneer Vilder staan, liefje,’ grauwde ze.

Roos grinnikte gemeen. 'Misschien moet u naar James' scriptie kijken, vóór u dát doet, *professor*.'

Tabitha wachtte even, haar keurige wenkbrauwen zakten weg achter haar zonnebril. Ze draaide zich terug naar James en hield haar hand uit. James stapte nerveus naar voren en legde het perkament in haar handpalm. Zonder haar blik van hem af te nemen, rukte ze het lakzegel los en ontrolde hem. Pas toen keek ze er op neer, en bevroor.

'Wat denkt u, professor,' vroeg Roos liefjes. 'Zullen we met meneer Vilder gaan praten? Misschien moeten we voorstellen om naar *alle* scriptie's te kijken, die tot op heden beoordeeld zijn.'

Langzaam rolde Kraaiveld het perkament weer op, haar gezicht zorgvuldig uitdrukingsloos. Ze keek Roos langdurig aan. Het strekt Roos tot eer, dat ze niet wegkeek van die blik, maar hem beantwoordde.

'Veel plezier vandaag, leerlingen,' zei Kraaiveld opeens, luchtig. 'En proficiat met uw... *vindingrijkheid*.'

'Bedankt, professor,' antwoordde Scorpius eenvoudig, hij overhandigde haar met een kleine buiging zijn perkament met de scriptie. Roos leek echter niet bereid de zaak te laten rusten. James greep haar bij haar elleboog en begon haar naar de poort te trekken. Roos volgde met tegenzin. Net in de doorgang stopte ze en draaide haar hoofd.

'Overigens, professor,' riep ze. 'In de tweede paragraaf; Knieskruid wordt *niet* gebruikt om het Elixer van Harmonie te maken. Dat moet zijn, de Teug van Vrede. Ik ga er vanuit, dat u mijn scriptie op waarde zult beoordelen.'

De kleur uit het gezicht van Kraaiveld trok, ondanks het volle zonlicht, volledig weg. Ze leek zich te herpakken voor een weerwoord en richtte zich volledig op. Voor ze dat echter kon, sleepte James Roos voorbij de rand van de poort. Ze voegden zich bij Albus, Ralph en Scorpius toen ze wegschoten over het pad dat leidde naar Zweinsveld.

'Kraaiveld gaat me compleet vermoorden,' briepte Albus terwijl ze renden. 'Nu, geef op.'

James knikte en graaide in de zak van zijn spijkerbroek. Haalde er een gevouwen enveloppe uit die aan zijn ouders geadresseerd was en stak hem uit naar Albus. Deze pakte hem aan, onderzocht hem een ogenblik kritisch, en zwaaide met zijn toverstok. Met een zwiep tikte hij tegen de enveloppe en liet hem in een puf van vurige as verdwijnen.

'Als je *ooit* gaat dreigen om Mam en Pap te vertellen hoe die Wierling weer in de wasmand terecht is gekomen, zweer ik je, dat ik tien copieën van mezelf maak en ik je het volgende jaar in mep.'

'Vergeet dat,' hijgde James, opzij kijkend naar Roos, die nog steeds kookte van woede. 'Na wat zij op de binnenplaats tegen Kraaiveld zei, is *zij* de enige waar ik me zorgen over maak om aan haar slechte kant te komen.'

Na alle stress, pech en pijnlijk onbeantwoorde vragen van de afgelopen maanden, was die dag in Zweinsveld een welkome onderbreking.

James, Ralph, Albus, Scorpius en Roos kuierden de hele ochtend op gemak langs de vele winkels die in de hoofdstraat stonden, inclusief een stop bij Madam Mallekin (waar Ralph een nieuwe lentemantel kocht van het geld, wat hij met Kerst had gekregen van zijn Oma, de moeder van zijn overleden moeder), bij Bernstein en Sulferblom, waar ze zich minuten lang vergaapten aan de nieuwe Donderslag, welke (volgens een flitsend kaartje in de etalage) uitgerust was met zijn eigen anti-vertragingsbezweering en onderdrukbetovering, en Pluimplukkers Verenwinkel, waar James, Scorpius en Albus, het uiteindelijk zat waren om op Roos en Ralph te wachten, hen daar achterlieten voor een uitstalling van zelf vullende veren, en op weg gingen naar Zacharinus' Zoetwarenhuis aan de andere kant van de straat. Een half uur later, met hun zakken vol Ballonbruisballen, Dropslakken en Peperduiveltjes, ging het vijftal op weg naar de Drie Bezemstelen om te lunchen. Daar ontmoette ze een blatende groep Zwadderaars, die door elkaar heen pratend om een grote tafel zaten. Verschillende Zwadderichmeisjes keken achterdochtig naar Ralph en Albus.

'Gwyn en Cegara,' kreunde Ralph, zich nogal zinloos proberend zich achter James te verbergen. 'Ze haten me echt.'

'Ze haten je niet, Ralph,' zei Albus geruststellend. 'Ze vinden je alleen maar een grote domme pummel en een verrader van je magische erfenis. Dat is alles.'

'Dat is al veel beter,' verzuchtte Ralph, in een poging zijn gezicht te verbergen achter de kraag van zijn nieuwe mantel.

Albus zwaaide hartelijk naar de tafel waaraan de Zwadderaars zaten. 'Hoi, allemaal! Gewoon wat rond aan het hangen met broer en nicht Wemel. Je vrienden heb je voor het uitkiezen, maar je familie zit je mee opgescheept, eens?'

De meeste van de Zwadderaars ontspanden zich hierna, hun achterdochtige blikken veranderden in scheve glimlachen. Albus dook op de tafel af en sloeg zijn armen om de schouders van Buitendag en het lange meisje met de naam Cegara. Hij fluisterde hen iets toe. Terwijl hij dit deed, gluurden de Zwadderaars heimelijk naar James, Roos en Scorpius, die aan de bar waren gaan staan.

'Wat vertelde je hen?' vroeg Ralph, toen Albus bij hen terugkeerde.

‘Ik vertelde hen, dat jij het vertrouwen van James en Scorpius hier aan het winnen was, om de Griffioendor Zwerkbaltactieken voor de volgend wedstrijd van hen los te peuteren. Niet dat het iets uitmaakt,’ voegde hij er, James aanporrend, aan toe. ‘Jullie gasten zijn net zo bedreigend als een zak dooie Horklumps, met die sufferd van Vervark, die de Snaai moet zien te vangen.’

Toen de Zon begon te dalen en windvlagen een lage deken van wolken boven hen voortduwden, werd het duister in de straten en koelde het af. James, Roos en Scorpius verlieten Albus en Ralph (die er op stonden om zich bij hun Zwadderichmaaten te voegen). Nog geen zin hebbend om nu al naar het kasteel terug te keren, gingen ze op weg naar de Tovertweeling Topfopshop voor hun favoriete stop van deze reis.

George Wemel ontmoette hen bij de toonbank en riep Ted Lupos van achter, om zich bij hen te voegen. Daar vertelden de leerlingen met zachte stem de laatste ontwikkelingen op Zweinstein, tot op de laatste zaken omtrent de beperkingen voor de Zweinsveldweekends, welke ze ternauwernood hadden omzeild.

‘Het was erg genoeg met Omber,’ fronste George, met zijn gewoonlijk joviale gezicht, strak. ‘Zij was vals en misleid, maar ze leek oprecht te geloven, dat ze alles deed, omdat dat het beste voor de toverwereld was. Fred zei me eens, dat het beter was om onder een doorgedraaide tiran als Voldemort te leven, dan onder een psychopathische goed-doener als Omber. Maar om Vilder dat soort macht te geven...’ langzaam schudde hij zijn hoofd. ‘Hij is noch een almachtige tiran, noch een psychopathische voorvechter. Hij is een zielige bullebak, die opeens een vrijbrief heeft gekregen om mensen pijn te doen. Waarom zou Degout zoiets doen?’

Misschien om dezelfde reden, dat hij al de leerkrachten heeft verteld om ons massa’s huiswerk te laten maken,’ zei James met vernauwde ogen. ‘Het is een afleiding. Misschien probeert hij ons zo druk bezig te houden, dat we geen tijd hebben om vragen te stellen, om rond te snuffelen, om te zien wat er recht onder onze neuzen gebeurt.

Ted schudde gefrustreerd zijn hoofd. ‘Maar, wat *is* er aan de hand? Hebben jullie enig idee? Omdat de rest van ons geen flauw benul heeft. Tussen het vermoorden van de Amerikaanse vice-president, het ineenstoren van de Eed van Geheimhouding over de gehele wereld en je Pa, die buitengesloten wordt van alles wat er zich op het Schouwerdepartement afspeelt, is het een complete, verwarrende puinhoop.’

Roos haalde hulpeloos haar schouder op. ‘Van onze kant wordt het ook niet duidelijker. Er loopt een of andere gestoorde tovenaer in Nieuw Amsterdam rond, noemt zichzelf de Verzamelaar, en *is* kennelijk de nieuwe Amerikaanse vice-president. Hoewel Oom Harry zegt, dat hij er niets aan kan veranderen, behalve dat hij het Magische Onderzoek Bureau kan waarschuwen, en die gasten lijken hem niet echt te vertrouwen.’

‘Om nog maar te zwijgen over het feit,’ voegde Scorpius zachtjes toe, ‘dat die Verzamelaargast aan het werk lijkt te zijn aan een super magisch wapen met de naam Morrigan Web, waarvan iedereen het over eens is, dat het behoorlijk

afschuwelijk is, zelfs als ze geen idee hebben wat het doet, of dat het zelfs mogelijk is.'

James opende zijn mond om hen eraan te herinneren, dat de geheimzinnige Klammfels Professor Porchascathan, volgens Roos' onderzoeken, vermoedelijk de enige expert over het Morrigan Web ter wereld was. Om de een of andere reden echter, aarzelde hij en sloot zijn mond weer. Roos zag het en fronste licht.

'Het verschil tussen het Ombertijdperk en nu is,' merkte George gespannen op, 'dat we destijds de Orde van de Feniks hadden.'

Roos knipperde naar hem. 'Maar... afgelopen Kerst,' zei ze, ze sprak zo zacht, dat het bijna fluisteren was, 'op het Grimboutplein, was dat niet de Orde die weer bij elkaar kwam?'

George kuchte een hard, vreugdeloos lachje. 'Ach, ik denk, dat je het zo zou kunnen noemen. Maar kijk naar ons. Ik, een grappenmaker die niet eens zijn school afgemaakt heeft. Een halfreus, die de helft van zijn volwassen leven niet eens magie mocht gebruiken. De verdomde Draco Malfidus! O, sorry Scorpius. Ik bedoel... jouw vader is erg behulpzaam, op zijn eigen manier, maar hij neemt wel een boel herinneringen met zich mee.'

Scorpius haalde zijn schouders op en keek weg.

'De krachtigste persoon in de groep is je vader, James,' ging George verder, kijkend naar zijn dichtgeknepen vuist, 'en hem is alle mogelijke invloed die hij zou kunnen hebben ontnomen, wordt weggezonden naar zinloze bezigheden, draaft mooi op als een soort getemd dier. Ze schamen zich op het Ministerie voor hem.'

'George,' zei Ted. 'Ik denk niet - -'

'Het is gewoon waar,' hield George koppig vol, de blik van Ted beantwoordend. 'En hoe sneller we ons dit beseffen, hoe beter. De Orde van de Feniks is een triest restant van wat het eens was. Het is een belediging om de naam te blijven gebruiken. Waar is Sirius Zwart? Sorry hoor, Ted, maar waar zijn Remus Lupos en Nymphadora Tops? Waar is mijn broer, Fred?'

Hij keek plotseling in het rond, van gezicht naar gezicht kijkend, alsof hij letterlijk op zoek was naar de lang verdwenen helden. 'Weg, allemaal. Weg. Net als Perkamentus, degene waar we ons allen achter schaalden, degene die het eruit deed zien, tegen alle verwachtingen in, dat er altijd een kleine kans was, een sprankje hoop. Waar is Perkamentus? Komt hij terug?'

George Wemel's ogen waren, terwijl hij James' gezicht onderzocht, leeg. Uiteindelijk, langzaam, schudde de roodharige man zijn hoofd.

'Nee. Ongeacht de dronken samenzweringen die in de Zwijnskop rondgaan, ondanks wat sommigen fluisteren tegen elkaar, om de hoop levend te houden, komt Albus Perkamentus niet terug. Er zit een op macht beluste have gare in zijn stoel, in het kantoor van het Schoolhoofd.' Hij zuchtte diep en liet zijn blik dalen. 'Perkamentus stierf. En de Orde van de Feniks stierf met hem.'

Roos staaarde naar haar Oom, haar gezicht strak van koppige opstandigheid. 'Hoop is niet dood,' zei ze snel. 'Hoop is nooit dood.'

Oom George keek niet op. Ted keek in Roos' ogen en knikte naar haar. Stilletjes stapte hij om de toonbank heen en leidde hij de drie leerlingen naar de deur.

'Oordeel niet te hard over je Oom,' zei hij, hen voorgaand naar het voetpad voor de winkel. 'Het zijn duistere tijden en het herinnert hem aan alles wat hij kwijtraakte. Ik denk niet, dat iemand van ons begrijpt wat het voor hem betekend.'

James keek verbaasd. 'Maar... jij verloor zowel je Vader als je Moeder in de Strijd om Zweinstein.'

Ted zuchtte, 'Geloof me, James, ik weet dat. Maar is was pas een baby. Ik kende hen niet. Natuurlijk mis ik ze, maar het is iets zoals het missen van een plek, die je je niet eens herinnert. Het is gewoon een eigenaardig gat in mijn hart, waar niets in zit. Maar George...' hulpeloos haalde hij zijn schouders op. 'Hij is er een van een tweeling. Hij is de helft van zichzelf kwijtgeraakt. Hij weet wat er in het gat hoort te zitten. Hij leeft iedere dag met dit besef.'

James keek terug door de open deur van de Tovertweeling Topfopshop en overwoog dit. George stond nog steeds achter de toonbank, hij keek niet op. Hij leek niet eens bewogen te hebben.

'Tot ziens, Oom George,' riep Roos voorzichtig, ze hief een hand op.

George keek nu op en knikte goedendag naar hen. James verwachtte tranen in de ogen van zijn Oom te zien, maar die waren er niet. Hij wenste bijna, dat ze er wel waren geweest. Om de een of andere manier, leken tranen beter, dan de wezenloze, rustige leegheid die hij in de ogen zag.

Er bewoog zich iets in de hoek achter in de winkel, fladderend achter een uitstalling van ontploffende toverstokken. James zag het net op het moment, dat de deur dichtzwaaide - - een figuur in een donkere mantel, de kap opgetrokken om het gezicht in de schaduw ervan te werpen. De figuur leek zich naar hem te draaien. Een ogenblik later werd de glazen deur gesloten en stond Ted binnen, gedag zwaaiend en het zicht op de winkel blokkerend.

'Zagen jullie...?' vroeg James knikkend met zijn hoofd en vaag wijzend.

'Wat?' vroeg Roos hol.

James wachtte even en schudde vervolgens zijn hoofd. 'Niets, denk ik.' Er waren genoeg mensen in Zweinsveld, die hun identiteit liever verborgen hielden onder een kap of muts. Toegegeven, de meeste van hen hingen rond in de Zwijnskop of de donkere hoeken van de Drie Bezemstelen, maar het was mogelijk, dat een van hen een zak Stinkbommen of een Neusbijtend Theekopje nodig had. Hij draaide zich weg en begon Roos en Scorpius te volgen. De zonsondergang op de rug houdend.

Stil liepen de drie over de Hoofdstraat, voorbij de twee verdieping hoge krantenkraam en zijn nieuwslezer (die het voor deze dag voor gezien leek te hebben), en door een zijstraat, die hen uit het dorp leidde.

‘We worden gevolgd,’ zei Scorpius achteloos.

‘Wat?’ vroeg James, die achterom keek.

‘Niet omkijken, stommeling,’ merkte Scorpius rustig op. ‘Gewoon door blijven lopen en niets laten merken.’

Roos wreef zich, door de steeds kouder wordende wind, over haar armen. ‘Hoe weet je nou, dat we gevolgd worden?’

‘Men groeit niet als een Malfidus op, zonder iets te leren over misleiding,’ bekende Scorpius met een ondertoon van trots. ‘Lange schaduwen volgden ons de afgelopen minuten door de Hoofdstraat. Twee. Toen we afsloegen, zag ik hun reflectie in de etalage van de ijzersmederij daar. Ze dragen gewaden met kappen op.’

Terwijl ze doorliepen trok er een golf van koude door James. ‘Ik zag een van hen in de winkel van Oom George. Ze verscholen zich in een hoek.’

Roos hijgde. ‘Ze luisterden ons af, denk je? Waarom zei je niets?’

‘Daar begon ik mee,’ raspte James zenuwachtig, ‘maar toen leek er niets aan de hand te zijn. Zweinsveld zit vol met vage figuren, ja toch?’

Scorpius suste hen kernachtig. ‘We gaan zodadelijk de hoek om naar het Groeneveldlaan,’ zei hij, vaag knikkend naar de volgende kruising. De zon schijnt erover. Blijf dicht bij me als we daar aankomen.’

Terwijl de drie leerlingen doorliepen, een beheerst ontspannen tempo aanhoudend, hield James zijn adem in. Toen ze de hoek naderden, keek Scorpius lui rond, afbuigend naar de schaduw van een lage luifel. Op het moment echter, dat ze in de volle koperen zonsondergang stapten, dook hij naar rechts, verdwijnend om de hoek van het Groeneveldlaan. James greep Roos’ arm en trok haar ook de hoek om, achter Scorpius aanstormend.

Onmiddellijk duwde Scorpius zich tegen de stenen muur en klemde zijn toverstok tegen zijn borst. James haastte zich om de zijne te pakken. Roos strekte haar arm uit, haar toverstok stak al uit haar vuist.

Twee in gewaden geklede figuren renden de smalle kruising op, op hetzelfde moment hieven zij hun armen op om de stralen van de laagstaande, verblindende Zon uit hun ogen te houden.

‘Expeliarmus!’ riepen James en Roos onmiddellijk. Scorpius, daarentegen, riep een andere spreuk.

Er vlogen geen toverstokken uit de handen van de in gewaden geklede figuren, dit ondanks het feit, dat zowel James als Roos hen vol met een ontwapeningsspreuk hadden geraakt. In plaats daarvan, draaiden de figuren de lucht in, ondersteboven kantelend, zodat hun gewaad over hun hoofden viel.

James verbaasde zich over de bungelend figuren die daar midden in de lucht hingen. ‘Levicorpus?’ riep hij uit, opzij naar Scorpius kijkend. ‘Geen Expeliarmus?’

‘Ze hebben geen toverstokken,’ zuchtte Scorpius hoofdschuddend. Hij stapte naar voren en trok aan het gewaad van het dichtstbijzijnde figuur, die doelloos in de lucht rond worstelde. James merkte, dat de kleding onder hun gewaden er heel ongevaarlijk uitzag. Achtervolger één droeg een spijkerbroek en een gestreept rugbyshirt. De andere leek een slank meisje te zijn in groene drie-kwart broek en een groen “T”shirt.

‘Linda Grutters,’ riep Roos geschokt toen Scorpius het gewaad van rond haar hoofd had weggetrokken. ‘Maar hoe... waarom...?!’

‘Ik eis, dat je me neerzet!’ beval een gedempte stem. James herkende de nasale hoogmoedigheid van Markus Karreman, vechtend met zijn omgekeerde gewaad.

‘Laat ze maar zakken, Scorpius,’ zei hij, zijn toverstok wegstoppend. ‘Ze zijn duidelijk niet gevaarlijk. Hoe wist je het?’

Scorpius zwaaide met zijn toverstok naar Linda en Markus, keerde ze om en liet ze rommelig op hun voeten terecht komen. ‘Ik zei, dat ze ons volgden,’ kweelde hij lijsig. ‘Ik zei niet, dat ze er goed in waren.’

Roos liep naar Linda en hielp haar met het rechtekken van haar gewaad, ‘Maar, hoe zijn jullie hier gekomen? Zweinsveld is onvindbaar! Er kan geen Dreuzel in komen.’

‘Ik weet niet wat je met “onvindbaar” bedoeld,’ zei Karreman, zijn hoofd boos vanuit zijn dichtgevalen kap stekend, ‘maar alles wat we gedaan hebben, is vanmorgen door de Verdwijnkast komen en jullie volgen. Dat was nou niet écht moeilijk.’

‘Het *kan* niet zo makkelijk geweest zijn,’ drong James aan. ‘Hoe zijn jullie voorbij Kraaieveld en de rest van de leerkrachten op de binnenplaats gekomen?’

‘We zijn helemaal niet over de binnenplaats gegaan, slimmerd,’ sneerde Karreman. ‘We stoven door de gangen en renden door de achterdeur.’

‘De oude rotonde ingang,’ schudde Roos haar hoofd. ‘Niemand bewaakte die natuurlijk.’

James fronste. ‘Dus, waarom zijn *wij* niet via die kant gegaan?’

‘Omdat Vilder bijhield wie er allemaal een passeerbewijs voor Zweinsveld had,’ zuchtte Roos kortaf. ‘Als wij niet zonder een reden te vinden zouden zijn, zou hij ons zoveel strafwerk geven, dat er nooit meer iets van ons gehoord zou worden.’

‘Of misschien waren jullie gewoon te stom om eraan te denken,’ weerlegde Karreman. ‘Laat het aan ons “Dreuzels” over en we bewijzen dat we beter in rondsluipen zijn, dan de rest van jullie.’

‘Kop dicht, Markus,’ hijgde Linda. ‘We volgden hen alleen maar terug, omdat *jij* de weg vergeten was.’

Roos glimlachte voldaan. ‘Dat is het onvindbare voor jullie. De magie mag dan verzwakt zijn, samen met de Eed op de Geheimhouding, maar jullie konden hier niet

vandaan komen zonder dat iemand jullie zou leiden. Jullie zouden de hele nacht in cirkels gelopen hebben.'

'Maar, waarom zijn jullie hier eigenlijk heen gekomen?' vroeg James aan Linda, Markus negerend. 'Wat maakte het het risico waard?'

Linda staarde James ongelovig aan en schudde vervolgens verbaasd haar hoofd. 'Meen je dat nou? Het is *Zweinsveld!* Ik lees er al over sinds ik een kind was en heb nooit durven dromen, dat het echt was! En toen begon dit schooljaar en kwamen we erachter, dat alles wat we gelezen hadden *echt was gebeurd*, en dat deze plaatsen bestaan, en dat wij de eerste Dreuzels zouden zijn die ervan mochten weten! Hoe kon ik het weerstaan om erheen te sluipen en het allemaal zelf te zien? Kun je je voorstellen hoe jaloers mijn vrienden thuis zullen zijn? Greetje Palm zal het niet meer hebben! *Dat* zal haar leren om me niet voor haar stomme verjaardagspartijtje uit te nodigen. Alsof ik al wilde gaan, die leeghoofdige kleine troela. Niet dat ik haar er iets over *kan* vertellen natuurlijk. Ze werd niet uitgekozen voor het uitwisselproject. Maar heel binnenkort, weet de hele wereld hiervan, en dan... nou, sorry. Opeens klemde ze haar kaken op elkaar, kennelijk beseffend, dat ze te veel gezegd had.

Karreman schudde zijn hoofd. 'Ik ben alleen maar hier, omdat ik hoopte om misschien *iets* in deze achterlijke wereld te vinden waar ik opgewonden van zou kunnen worden. Echt. Jullie hebben een volledige magische wereld ter beschikking en sturen jullie berichten in het rond op kleine briefjes aan de poten van uilen? Is dat het beste wat jullie kunnen bedenken?'

'Ze hebben het Brandstofnetwerk, jij onnozele!' riep Linda, niet in staat zich te stoppen, uit. 'En Viavia's! En Verdwijselen!' Ze keek achterom naar James. 'Dat bestaat toch echt, hè? Verdwijselen?'

'Euh,' stamelde James. 'Euh, ja. Maar... als... niemand van ons weet al hoe dat te doen.'

'Spreek voor jezelf,' mompelde Scorpius.

Roos schudde ongeduldig haar hoofd. 'Laat maar, we *moeten* nu echt terug. Jullie mogen ons volgen als je wilt, maar haal het niet in je hoofd bij ons te zijn als je gepakt wordt. Dat betekent meer problemen voor ons, dan jullie waard zijn.'

Karreman gromde bevestigend en volgde Roos en Scorpius nors toen deze weer op weg gingen in de richting van het kasteel.

'Het was niet de bedoeling om jullie gesprek af te luisteren,' zei Linda verontschuldigend, naast James glijdend toen ze in de buurt van het bos kwamen. 'Markus wilde op jullie wachten in het steegje aan de andere kant van de straat, maar ik kon de verleiding niet weerstaan om een kijkje te nemen in de Tover tweeling Topfopshop.'

James schouderde. 'Was het wat je ervan verwachtte?'

'Eigenlijk,' Linda fronste nadenkend, 'weet ik niet zeker of dat het was.' Ze keek hem van opzij schuldig aan en ging toen verder, 'Ik bedoel, het was geweldig en zo. Als ik wat tovergeld had gehad, had ik op zeker iets gekocht. Maar, na het zo lang te

hebben voorgesteld, was het... nou... soort van...' Ze wapperde onduidelijk met haar handen, 'gewoon? Denk ik?'

'Je had iets anders verwacht?'

'Ach, ik weet het niet.' Even bedekte Linda haar gezicht met haar handen. Toen ze ze liet zakken, had ze er moeite mee zich te kalmeren. 'Ik ben niet als Markus. Hij heeft evenveel voorstellingsvermogen, als een rotsblok. Mijn probleem is, dat ik *teveel* voorstellingsvermogen heb. Het is niemands schuld, dat sommige dingen dan minder zijn, dan ik me voorstelde.'

James knikte. 'Ik denk, dat ik dat wel begrijp.'

Linda keek hem dankbaar aan. Ze bogen af naar de diepe schaduwen van het bospad. 'Soms is het *goed*, dat de dingen anders uitpakken, gewoner zijn, dan ik verwacht. Ik bedoel, kijk naar ons! Hier ben ik lopend met - - ik kan het nauwelijks uitspreken! - - de zoon van Harry Potter!' Ze sprak de naam met zoveel eerbied uit, dat James het niet kon voorkomen dat hij naast haar grinnikte. 'Maar jij bent helemaal niet teveel, of zoiets!' ging ze vlug door. 'Ik kan met je praten! Je bent helemaal gewoon, net een echt, alledaags persoon, die toevallig de zoon van... van...!'

James knikte weer, een zijn grinniken werd wrang. 'Weet ik, weet ik. Geloof me, het is niet altijd zo leuk geweest. Maar, ja, we zijn een gewone familie, met problemen en wat er bij hoort.'

'O, daar twijfel ik aan!' sprankelde Linda. 'Maar toch, het is tof, dat je dat gezegd hebt.'

James knipperde, nog steeds met een vage glimlach, naar haar. 'Wat je wilt.'

Ze liepen een poosje zwijgend verder, de donkere silhouetten van Markus Karreman, Roos en Scorpius volgend. Het bos spreidde zich in alle richtingen uit. Nu de zon onder de horizon zakte, werd het halfduister. Boven hen suisde de wind door de boomtakken, liet ze trillen en duwde tegen een zwerm lage dichte wolken.

'Dus,' vroeg Linda, terwijl de haar stem iets liet dalen. 'Is het echt waar, dat sommige mensen... euh... denken dat hij terugkomt?'

In de schemering keek James opzij naar Linda. 'Je bedoelt, Perkamentus?'

Met ogen helder van interesse knikte ze. 'Veel van mijn vrienden geloofden nooit dat hij echt gestorven is. Ze konden het niet accepteren, dachten dat hij het gefingeerd had, op de een of andere manier. Of dat het Feniks symbool, die op zijn begrafenis overvloog, mogelijk kon betekenen, dat hij weer tot leven zou komen. Dat is tenslotte wat feniksen doen, nietwaar? Maar we dachten natuurlijk, dat het alleen maar verhalen waren. Nu ik weet, dat Perkamentus een echt persoon was... nou, ik denk, dat zelfs in de toverwereld dood, dood is. Toch?'

James aarzelde om te antwoorden. Linda haalde snel adem en, warm lopend voor het idee, ging door.

‘Maar zelfs toen ik dacht, dat het alleen maar een verhaal was, geloofde ik nooit, dat Perkamentus terug zou komen. Niet op de manier waarop mijn vrienden erover dachten. J. K. Row- - euh!’ Ze betrapte zichzelf en glimlachte schuldig naar James. ‘Euh, ik bedoel professor Remmington... zij zou nooit een makkelijke manier als dat uit haar mouw schudden, een persoon terug laten komen waarvan we allemaal dachten, dat hij echt gestorven was. Zelfs wanneer de lezers dat echt wilden. Dat zou, op de een of andere manier... goedkoop zijn. Maar wil je weten wat *ik* altijd gedacht heb?’ Het laatste vroeg ze heel zacht, gevangen tussen verlegenheid en opwindung. Haar donkere ogen glommen in de schemering. ‘Ik heb altijd gedacht, dat Perkamentus terug zou komen, als een *geest*.’

Een onverwachte wind sloeg plotseling om de vijf leerlingen, joeg door de bomen en nam dode bladeren als opgeschrikte vogels mee de lucht in. James wilde, dat hij Roos, Scorpius en Karreman niet zo ver vooruit had laten gaan.

‘Dat zou toch logisch zijn, vind je niet?’ vroeg Linda, de aantrekkende wind en het donker negerend. ‘Hij stierf zo plotseling, met nog zoveel te doen. Zo ontstaan geesten, toch? Onafgemaakte zaken? En ik zal je nog iets vertellen...’ Ze boog zich dicht naar James en liet haar stem dalen tot een geheimzinnig gefluister. ‘Ik denk, dat hij *boos* terugkomt.’

James struikelde bijna. Hij keerde zich naar Linda om, op een vreemde manier geschrokken door wat ze zei. Ze knipperde naar de uitdrukking op zijn gezicht en ging rechtop staan.

Een ogenblik later, stootte ze tegen Scorpius en Roos aan, die op het pad stil waren gaan staan.

‘Waarom stoppen we?’ vroeg Karreman ongeduldig vanaf een paar meter verderop.

‘Shh!’ siste Roos met een hand opgeheven. ‘Stemmen.’

James herstelde zich van zijn botsing met Roos en deed een stap achteruit, goed luisterend. Alles wat hij kon horen was het ritselen van de wind hoog in de bomen en het knisperen van dode bladeren, ritselend over het pad. Maar dan, in een korte pauze tussen twee windvlagen in, was er een zacht gemompel, een stem ergens in de verte.

‘Andere leerlingen die terug komen van Zweinsveld?’ vroeg James kregelig. ‘Misschien zijn het Albus en zijn maten. Mogelijk nemen ze ons in de maling.’

‘Dit is een volwassene,’ zei Scorpius, langzaam zijn hoofd schuddend. ‘Een man.’

‘Ik kan niets maken van wat hij zegt,’ fluisterde Roos, geconcentreerd fronsend.

James huiverde toen de wind weer door zijn haren stroomde. ‘Waarom kunnen we niet een keer gewoon uit Zweinsveld komen, zonder een stom avontuur te moeten beleven?’

‘Shh!’ snoerde Roos hem opnieuw de mond.

Maar de stem was verder weg gedreven, Stilte vulde de rustpauzes tussen de windvlagen, James keek in het rond op zoek naar een teken van de spreker. Het bos leek opeens vol met voorzichtige bewegingen, rammelende takken, het suizen van lang gras, wuivende bosjes en klimop.

‘Daar!’ riep Linda opeens met een kleine gespannen stem. Ze wees naar een groep bomen.

‘Wat?’ vroeg Roos, zelf liet ze haar stem dalen tot een krassend gefluister.

Linda schudde haar hoofd. ‘Er bewoog daar iets. Iemand die voorbij liep, denk ik. Ik zag het klapperen van een mantel. Het... het is nu weg.’

Scorpius zuchtte nadrukkelijk. ‘Kom op, laten we terug gaan. Er is in het bos niets om bang voor te zijn.’

‘Behalve de reuzenspinnen,’ piepte Linda.

‘Daar zijn er nog maar nauwelijks een paar van over,’ zei Roos geruststellend.

‘En de Centauren?’ stelde Linda voor.

‘Roos overwoog dit en knikte. ‘Daar zijn er nog genoeg van.’

Om nog maar te zwijgen over de bomen, dacht James, maar dit zei hij niet. Sinds de terugkeer van Merlijn, waren vele boomgeesten - - de Dryads - - ontwaakt, en niet allemaal, wist James uit eigen ervaring, waren ze vriendelijk. Hij keek omhoog naar de krakenden en kreunende uitsteeksels boven hen. Het was jammer dat Merlijn er niet meer was om hen ertegen te beschermen, om de eeuwenoude wildheid op hun plaats te houden.

En dan, vanuit zijn ooghoek, zag James het ook; het flapperen van een mantel, de indruk gevend, van een stil ijsberen door de dichtste gedeelte van het bos. Snel wendde hij zijn gezicht ernaar, maar het was al weg.

‘Linda heeft gelijk,’ verkondigde hij zacht. ‘Er is daar iemand. Rechts van ons.’

Halverwege een stap stopte Scorpius. James zag, dat hij zijn toverstok in zijn hand had. Hij liet hem door zijn vingers draaien. Een ogenblik later stapte de blonde jongen van het pad, en zocht zich een weg door het onkruid en de bosjes.

‘Waar gaat *hij* heen?’ eiste Karreman.

‘Scorpius!’ riep Roos zenuwachtig. Direct daarop rechtte ze haar schouders, trok haar toverstok tevoorschijn en draafde achter hem aan.

‘Dit gaat nergens over,’ gromde James binnensmonds. Tegen Linda zei hij, ‘Blijf op het pad. We zijn zó terug.’

‘Vergeet het maar!’ riep Linda. Ze sprong achter James aan toen hij om de bomen heen slalomde. ‘Ik blijf daar niet open en bloot staan, als er een of ander... een of ander *ding* hier ergens rondloopt! Ik blijf bij de mensen met een toverstok, dank je wel!’

‘Schieten jullie wel even op,’ riep Karreman geïrriteerd.

James dook door de bosjes en haalde, met Linda op zijn hielen, Roos en Scorpius in. Gelukkig werd, door de aantrekkende wind, het hele bos gevuld met een kakaphonie van krakende takken, ritselende bladeren en roffelende twijgen, die het geluid van hun gestamp door de lage begroeiing verhulde. En inderdaad, na een paar honderd meter zagen ze de figuur. Deze beklom een lage heuvel voor hen, rustig voortstappend tussen de bomen, de mantel flapperde achter hem, zijn puntige muts boog achteloos tegen de wind in.

Linda stond door dit schouwspel aan de grond genageld. 'Is het een geest?' bedelde ze met een stem niet meer dan een gerasp.

James schudde zijn hoofd, maar hij was er niet helemaal zeker van.

'Wie of wat het ook is,' zei Scorpius, ongehinderd doorstotend. 'Het gaan op weg naar Zweinstein.'

Roos knikte. 'Maar niet via het hoofdpad. Hij of het wil niet gezien worden.'

'Scorpius!' riep James terwijl de jongen doorliep. 'Wat ga je doen als je hem inhaalt? Hem tegenhouden en eisen dat hij zegt wat hij van plan is, met het op een stromachtige nacht door het Verboden Bos rondsluipen?'

Scorpius keek even achterom en keek kort nadenkend in James' ogen. 'Ik denk, dat dat precies is wat ik ga doen,' knikte hij.

Tussen hen instaan, keek Roos van Scorpius naar James, haar uitdrukking was gespannen. Na even knikte James.

Linda greep de arm van James en giechelde nerveus. 'Ik denk, dat dit nogal opwindend is, niet?'

De vier begonnen gezamenlijk te rennen, lawaaierig door het dal dravend en de kartelige heuvelrug op. Terwijl ze renden zag James de glinsterende lichten van het kasteel door de bomen opdoemen. Hij dook onder laaghangende takken door en sprong over omgevallen bomen bedekt met mos. Scorpius was als eerste op de heuvel. James zag hem slechts als een donkere figuur tegen een schemerige avondlucht, rondzoekend tussen de bomen waar ze de onbekende figuur voor het laatst gezien hadden. Een ogenblik later dook het silhouet van Scorpius uit het zicht. Roos volgde, vallend over iets wat een rotsachtige rand leek. James klauterde achter haar aan, Linda, die zijn arm nog steeds stevig vasthield, hijgde naast hem.

De heuvel eindigde in een steile helling die James en Linda naar een smal kronkelig pad de duisternis in leidde. Op de bodem ervan, ontmoette ze Scorpius en Roos, die hun toverstokken tegen de bijna ondoordringbare schaduwen verlicht hadden.

'Waar is ie?' vroeg James hijgend.

Scorpius schudde zijn hoofd, hij hief zijn toverstok hoger. Een fors, bleek bouwwerk even verderop gloeide zwak. Het werd omgeven door dicht bijeen staande bomen, maar verlicht door de magische gloed. Stil kropen de vier leerlingen er naar toe. James hield zijn adem in. Het bouwwerk was als een klein huisje,

gemaakt van platen wit marmer, bovenop vlak en als een diamant geplaatst in een keurig gemaaid grasveld. Voorbij het gebouw scheidde het bos zich, onthulde het donkere oppervlak van het meer en een panorama van overdrijvende wolken. Samengepakt liepen de vier om het bouwsel heen, stil en zacht over zijn brede vlakke grasveld lopend.

Scorpius' toverstok verlichtte een koperen deur, door de jaren groen verweert, voorzien van een enkel dik raam. Boven de deur, gegraveerd op een stenen plaat die zich over de breedte van het gebouw uitstekte, stond een inscriptie:

Albus Parcival Wolfram Bertus Perkamentus

'Het is zijn tombe,' hijgde Linda, 'de Witte Tombe!'

Scorpius draaide zich weg en scheen met zijn toverstok over het onberispelijke grasveld, de omlijstende bomen en de donkere golven van het meer. 'Weg,' verkondigde hij geïrriteerd. 'Wie het ook was, nu zijn ze weg.'

Roos ging naast James staan en schudde haar hoofd. 'Dit is echt griezelig,' zei ze zacht met ergernis in haar stem.

Linda knikte bevestigend.

'HEEE!!' riep een stem opeens, galmend over de heuvel achter de tombe. Ondanks de winderige duisternis en overduidelijke paniek, herkende James, Karreman's stem. Hij steeg weer op, dun door de afstand. 'HEE! Jullie moeten als de wiedeweerga hierheen komen! Laat me hier niet alleen met dit!'

'Wat is er met hem aan de hand?' mopperde Scorpius terwijl ze zich al omdraaiden en vanaf de tombe terug begonnen te rennen. Roos volgde, de schaduwen van het bos instormend.

'Het is beter als we met hem meegaan,' zuchtte James. 'We kunnen het beste maar bij elkaar blij - -'

Linda greep plots met een pijnlijke felheid James' arm, waardoor hij verrast werd. Hij keek opzij naar haar. Haar gezicht was vertrokken en lijkleek van ontzetting, stom terugstarend naar de tombe. James draaide zich om.

De koperen deur van de tombe stond wijd open, een staand figuur onthullend. Zelfs in de schemering herkende James de mantel en punthoed van de man die ze gevolgd hadden. Alleen konden ze nu het gezicht van de man zien, de smalle gehaakte neus, de spierwitte baard. Het licht van een stormlamp werd door het montuur van de man's halvemaanbrilletje weerkaatst, terwijl hij naar hen terug staarde.

'Hij is het!' trilde de stem van Linda, een bevende, wijzende hand optillend. 'Het is Perkamentus!'

Maar James wist wel beter, zelfs midden in de plotse angst die als een sluier over hem heenviel. Het was niet Albus Perkamentus. Of, als hij het was, was het niet *alleen* Albus Perkamentus.

Het was Avior Porchascathan.

Avior's strenge groene ogen vingen over de winderige afstand de blik van James. Bliksem verlichtte de lucht, gleed over het nette gazon en verlichtte de tombe, waardoor het leek of deze van wit vuur gemaakt was. Zodra de duisternis terugkwam, knipperde James.

De koperen deur was dicht, het enige raam zwart en leeg. Er stond niemand meer voor.

'Zeg me, dat ik dát niet echt gezien heb,' vroeg Linda met een hoge, ijle stem.

'James schudde afwezig, langzaam, zijn hoofd. 'Ik wou, dat ik dat kon,' antwoordde hij. De aanhoudende wind verdreef zijn woorden de duisternis in. 'Geloof me, ik zou echt willen, dat ik dat kon.'

13. De Dode Magiërs Aanwijzing

Karreman bleef schreeuwen, waardoor de anderen in staat waren het geluid van zijn stem door de dichte begroeiing te volgen, James en Linda haalde Scorpius en Roos in toen ze vlak bij het hoofdpad waren.

‘Je kunt nu wel ophouden,’ riep Scorpius vermoeid. ‘We zijn er al.’

‘Zal lekker tijd worden!’ merkte Karreman schril op toen de anderen zich bij hem voegden op een smal, met onkruid bezaaid open stuk in het bos. ‘Ik had geen zin meer om op jullie te wachten en besloot om jullie te volgen...!’

‘En helemaal alleen tot hier gekomen, tjonge,’ zei Scorpius, kijken naar het pad wat maar een tiental meter verderop lag.

Roos trok een takje uit haar dikke bos haar. ‘Echt, Karreman. Zo dicht bij het kasteel is er niets om bang voor te zijn.’

‘Is dat zo?’ weerlegde Karreman woest. ‘Misschien moeten jullie *hem* dat vertellen!’

Hij wees naar een donkere uitholling waar twee omgevallen palen vanuit de bosjes staken. Verrast hijgde James, beseffend, dat de vormen helemaal geen palen waren, maar een paar benen in een donkere broek die eindigden in een paar keurige zwarte schoenen waarvan de punten naar de hemel wezen.

Linda slaakte een kleine kreet en sloeg haar handen over haar mond. Roos greep met beide vuisten Scorpius' mouw beet, in het donker puilden haar ogen uit. 'Wie is het?' vroeg ze zwak.

'Hoe voor de drommel moet ik dat weten!' bibberde Karreman. 'Ik struikelde over zijn benen toen ik deze open plek overstak. Horen jullie wat ik zeg? Ik *struikelde* over de benen van een *dooie!*'

'We weten niet zeker of hij dood is,' schouderchokte James flauw, met grote tegenzin het lichaam naderend. 'Lumos.' Zijn toverstok lichte op, het gezicht van de man onthullend. Deze staarde met dode ogen vanuit het onkruid omhoog, de mond stond een stukje open. Een zwarte kever kuierde over het voorhoofd van de man.

'Hij is dood,' bevestigde Scorpius met een hoofdknik.

Karreman brabbelde en haalde zijn beide handen door zijn borstelige haar. 'Is dit, je weet wel, *gewoon* voor jullie magische types? Dode mensen weggestopt onder de bosjes vinden en dat soort dingen? Omdat dit verdorie niet zo is waar *ik* vandaan kom!'

'Hou op, Karreman,' zei Linda zachtjes. Ze legde een arm om zijn schouders en leidde hem weg van de aanblik.

Roos vernieuwde haar greep op de mouw van Scorpius. 'We moeten hulp gaan halen,' zei ze vastberaden. 'Terug naar het kasteel. Professor Anderling zal weten wat er gedaan moet worden.'

'Wacht even.' James fronste opeens en liet het licht van zijn toverstok nogmaals over het gezicht van de man schijnen. 'Ik ken deze gast.'

Scorpius boog zich ook over de man, de onwillige Roos met zich meetrekkend. 'Zelf heb ik hem nog nooit gezien. Weet je het zeker?'

James knikte langzaam. 'Dat ben ik. Hoe kon ik het vergeten? Hij vermoordde me afgelopen Zomer op de Noord Zee bijna met mijn eigen toverstok.'

Roos staarde naar het gezicht van de dode man en keek toen terug naar James. 'Je bedoelt de man die uit Azkaban ontsnapte? De specialist op het gebied van duistere magie en vervloekingen?'

'Magiels,' zei James met ernstige zekerheid. Hij huiverde. 'Ik heb nooit gedacht *hem* nog eens te zien.'

Scorpius trok zich los van Roos greep en knielde naast het lichaam. 'Laat je toverstok eens wat zakken, Potter,' zei hij, het onkruid opzij duwend en de mantel van de dode magiër openend.

'Scorpius,' zei James verafschuwd, 'wat doe je?'

'Dit is de gast, die waarschijnlijk de Verzamelaar geholpen heeft met zijn grote magische superwapen, juist?' legde Scorpius ongeduldig uit. 'Degene die nu de nieuwe Amerikaanse vice-president is? Wat denk je dat ik doe? Rondwroeten op zoek naar Galjoenen? Ik ben op zoek naar aanwijzingen.'

'Zouden we dat niet - -' slikte James. 'Zouden we dat niet beter aan de professionals over laten?'

In het licht van de toverstok stonden Scorpius ogen helder. Je bedoelt als Degout?'

'Ik bedoel mijn Vader!'

'Jouw Vader is buiten beeld, Potter.' Scorpius rolde met zijn ogen. 'Ik dacht, dat je dat wist. Mijn Vader vertelde me dat. "Niemand in het Ministerie vertrouwt Harry Potter nog" zei hij. Ze hebben, onofficieel, die grote bruit Hardsteen alle Schouweroperaties in handen gegeven. Echt, moet ik degene zijn, die je deze dingen moet vertellen?'

James perste zijn lippen op elkaar in een mengeling van angst en woede. Hij *wist* deze dingen, natuurlijk. Het was alleen moeilijk ze te accepteren. Hij schudde zijn hoofd en gebaarde met zijn toverstok. 'Goed. Doe het! Maar doe het snel!'

'Wat voert hij daar uit?' eiste Karreman van achter hen. 'Dit is een plaats delict! Weet je niet, dat je een plaats delict nooit mag verstoren?'

'Roos,' mompelde Scorpius gespannen, rommelend door de kleding van de dode man, 'zeg me, dat je een paar geheugenbezweringen kent.'

'Je weet, dat ik die niet ken,' raspte Roos. 'We mogen ze niet eens oefenen, gewoon omdat er een kans bestaat, dat je per ongeluk iemands geheugen volledig wist.' Ze kookte van woede en haalde toen haar schouders op. 'Ik ga wel met Linda en Karreman praten, om ze te zeggen hun mond erover te houden.'

'Ah ha,' mompelde Scorpius, de toverstok uit de binnenzak van Magiels halend. 'Nooit tevoorschijn gehaald.'

'Je denkt, dat iemand hem vermoord heeft?' vroeg James zachtjes.

Scorpius wierp hem een spottende blik toe. 'Hij is in ieder geval niet aan lelijkheid overleden. Iemand vervloekte hem, en hij was er niet op bedacht, anders had ik dit wel in zijn hand gevonden.' Hij wiebelde met de dode man's toverstok.

'De stemmen die we hoorden,' zei James, besef rees bij hem op. 'De figuur die we eerder zagen! Misschien hadden ze een geheime ontmoeting en liep het uit de hand...'

Scorpius ging door met het onderzoeken van het lichaam. 'Of de andere gast, kreeg wat hij nodig had en besloot om zich te ontdoen van een mogelijke getuige. Is het meest logische, feitelijk.'

James merkte dat hij huiverde. 'Jouw hersenen zijn een behoorlijk enge plek, Scorpius.'

'Dat doet me eraan denken. Is dit jouw toverstok? Je vertelde ons, dat hij de jouwe pikte toen hij uit Azkaban wegging.'

James keek ernaar en schudde zijn hoofd. 'Nee.' Heimelijk was hij hier blij om. Het idee van zijn oude toverstok terugkrijgen van een lijk, was extreem ongemakkelijk.'

‘Wacht even,’ de blonde jongen kantelde zijn hoofd toen hij de toverstok van de dode man terug stopte. ‘Wat is dit?’

‘Wat nu?’ eiste James, vaag het antwoord vrezend.

Scorpius haalde een keurig opgevouwen krant uit de zak van Magiels. James herkend hem, het was een uitgave van de *Ochtendprofeet*. Scorpius bestudeerde hem langdurig terwijl hij naast het lichaam knielde. Uiteindelijk liet hij hem zakken en stond op, zijn ogen bedachtzaam vernauwd.

‘Wat?!’ herhaalde James, zijn lege hand uitstekend naar de krant. Terwijl hij zich naar de anderen draaide, gaf Scorpius hem af. James liet zijn toverstok dalen en las de krantenkop van de eerder opgevouwen krant.

MINISTERIE BEVESTIGD: ZWEINSTEIN GaSTHEER VAN MAGISCHE DREUZEL
“ZWERKBALTOP”

De kop was verschillende keren met rode inkt omcirkeld. James vouwde de krant open en onthulde zo de foto die bij de krantenkop hoorde. Een korrelige afbeelding van Directeur Degout schudde de hand van de Minister van Toverkunst Louis Knappert. Tussen hen in stond de Dreuzel Minister president, zijn ogen schoten van Degout naar Knappert, dan vanuit de foto naar James. Zijn geofende glimlach was aan de hoeken wat zuur. De tekst onder de foto las: *Dreuzel Regeringsambtenaren wereld wijd zijn getuige van de goedaardige natuur van de toverwereld. Knappert: ‘Wat is er beter dan een Zweinstein Zwerkbalfinale?’*

‘Best,’ hoorde James Karreman achter hen vandaan zeggen. ‘Jullie zaken zijn jullie zaken. Maakt mij niet uit. Haal ons hier nu maar vandaan.’

‘Was hij,’ vroeg Linda een beetje hoopvol, ‘je weet wel, als, een slechte man?’

‘Slecht genoeg,’ bevestigde Scorpius. ‘Vooruit. We brengen jullie terug naar het kasteel. Van daar uit kunnen jullie op weg naar de deuren van de rotonde. Daarna zijn jullie op jezelf aangewezen.’

‘Gelukkig wel,’ zei Karreman vijandig. ‘Laten we dit achter ons laten.’

‘James?’ riep Roos toen ze zich naar het pad draaide.

‘Ik ga niet mee terug met jullie,’ verkondigde James opeens, de krant weer opvouwend.

Roos stopte en keek door de duisternis terug naar hem. ‘Hoe bedoel je, “ik ga niet mee terug”?’

‘Kijk,’ zei hij fel, naar voren stappend om zich bij de anderen te voegen, ‘Scorpius vond dit op Magiels. Het een verhaal uit de *Ochtendprofeet* over de een of andere grote bijeenkomst tussen magische- en Dreuzelambtenaren vanuit de hele wereld, en het moet hier op Zweinstein gaan gebeuren.’

Hij gaf de krant aan Roos, die hem openvouwde en met behulp van James’ verlichtte toverstok de krantenkop las.

‘De Zwerkbalfinale,’ ze fronste nadenkend. ‘Maar waarom dát laten zien aan een lading Dreuzelwereldleiders?’

‘Om te bewijzen dat we ongevaarlijk zijn,’ antwoordde Scorpius eenvoudig. ‘Kijk eens wat we met onze magie doen, wereld. We jagen op bezems op vliegende ballen boven een veld. Niets om bang voor te zijn. Voel u vrij om onze verdragen en overeenkomsten te tekenen.’

Linda stapte weg van Karreman, ze fronste. ‘Maar waarom zou een slechte tovenaars in het bos rondhangen met dat krantenartikel op zak?’

‘Omdat,’ zuchtte James aarzelend, ‘we niet *allemaal* ongevaarlijk zijn.’

‘Hij was een magiër,’ zei Roos bedachtzaam, besef wierp een donkere schaduw over haar gezicht. ‘Hij kan geholpen hebben om het Morigan Web te maken, het mythische vernietigingswapen van de magische wereld. Alles wat zijn vennoten nodig hadden, was de perfecte plaats om hem in te zetten.’

James knikte en hield de krant omhoog. ‘Hij vond de perfecte plaats. Als ze slagen, kan het in een keer alle Dreuzel en magische wereldleiders wegvagen!’

‘Waardoor die plaatsen vrij komen om gemakkelijk gevuld te worden door een gezelschap van samenzwerende heksen en tovenaars,’ voegde Scorpius toe. De klank van een soort van bewondering klonk erin door. ‘Dat verklaart, waarom de Verzamelaar zich een plek als vice-president heeft toegeëigend. Als hij erin slaagt om de President om te leggen, is *hij* de opvolger. Het is het ultieme duistere tovenaars eind-spel: volledige macht over de Dreuzelwereld. Nogal briljant, eigenlijk.’

‘Maar,’ zei Linda sceptisch, knikkend naar de foto in de krant, ‘dat is jullie Minster van Toverkunst, toch? Zeggen jullie, dat hij een onderdeel is van het overnemen van al de besturen van de wereld?’

James schudde zijn hoofd. ‘Ik denk, dat hij van niets weet. Hij is niet meer als een politicus die achter zijn bureau zit, met het uiteen vallen van de Eed van Geheimhouding en de mensen die daadkracht van hem verwachten, doet hij wat hem logisch lijkt.’

‘Hij doet wat Degout hem *opdraagt*,’ weerlegde Scorpius ernstig. Hij tikte tegen de foto, de handdruk tussen Degout en de Minster van Toverkunst benadrukkend. ‘Tien galjoenen tegen een, dat dit het idee van de Directeur was.’

‘Kijk eens,’ zei Roos. ‘Degout mag dan een afschuwelijke Directeur zijn, maar dit hier is super serieus spul. En daarbij, het is de Verzamelaar die ons bedreigt. Wel, ik durf zelfs te zeggen, dat hij het is die we net volgden!’

‘Maar dat was hij niet! riep Linda opeens.

Scorpius en Roos keken haar beiden aan, verrast fronsend. Linda keek langs hen heen naar James. James slikte en haalde diep adem.

‘We zagen iemand. Bij de Witte Tombe.’

Roos keek hem vragend aan. ‘Wanneer?’

‘Net toen Karreman begon te krijzen,’ antwoordde hij. ‘Er verscheen een man voor de deur van de tombe.’

‘Hij stond er niet *voor*,’ verhelderde Linda. ‘Hij stond erin! De deur was geopend! En het was - - ’

‘Professor Porchascathan!’ zei James op precies hetzelfde moment, dat Linda uitriep, ‘Directeur Perkamentus!’

Scorpius’ ogen vernauwden zich nog verder terwijl hij heen en weer naar Linda en James keek.

‘Ik weet het niet,’ zei James tenslotte, zijn handen in de lucht werpend. ‘Het was Porchascathan. Maar het was ook Perkamentus. Zo is het de hele tijd al geweest. Op de een of andere manier *is* Porchascathan, Perkamentus.’

‘Maar,’ zei Roos, zich naar Linda omdraaiend en haar nadrukkelijk aankijkend. ‘Jij zag hem ook?’

‘Wat bedoel je daar mee?’ eiste James. ‘Ik wist, dat je dacht dat ik gek was! Waarom denk je, dat ik het er niet over wilde hebben?’

‘Kijk, James,’ legde Roos geduldig uit. ‘We kunnen er later wel over ruziën wat je hiervan vin - - ’

‘Ik wil er niet over ruziën wat ik hiervan vind!’

‘... maar dit is belangrijk, dus als je het niet erg vindt, houd dan je kaken een minuut op elkaar.’ Ze keek James in zijn ogen, wachtend tot hij het er mee eens zou zijn. In stilte kookte hij een ogenblik en gaf dan toe. Roos keerde zich terug naar Linda. ‘Goed, vertel me precies wat je zag.’

Linda perste haar lippen op elkaar, alsof ze bang was om te antwoorden. Uiteindelijk, zenuwachtig, zei ze, ‘Ik weet niet wie professor Porchascathan is. Maar wat ik zag... nou..., dat was Albus Perkamentus. Hij had een baard en de kleine halvemaaanbril en alles. Om nog maar te zwijgen over het feit, dat hij onder zijn eigen naam in de deuropening stond!’

Roos knikte. ‘Maar dit is het belangrijkste stukje,’ zei ze ernstig, ze haalde haar blik niet van Linda’s gezicht af. ‘Was het een geest?’

Linda keek van Roos weer naar James, alsof ze hem wilde smeken voor haar te antwoorden. Een moment leek ze met haar gedachten te worstelen. Tenslotte, langzaam, schudde ze haar hoofd. ‘Ik heb nog nooit een geest gezien. Zelfs professor Kist niet. Ze wilden niet, dat we die lessen volgden, dachten dat we daar niet klaar voor waren. Maar...’ Toen ze weer naar James keek, werd haar blik helder en haalde ze diep adem. ‘Nee. Ik denk niet, dat het een geest was.’

Roos knikte. ‘Dan moet het professor Porchascathan zijn geweest.’

‘*Dank je,*’ zei James, zowel opgelucht als geërgerd, ‘maar waarom.’

‘Professor Avior Porchascathan is geen geest, maar hij lijkt kennelijk als twee druppels water op Perkamentus,’ legde Roos uit. ‘Het is gewoon logisch.’

‘En nu begint het zinnig te worden,’ zei Scorpius. ‘Tenminste, een klein beetje. Avior Porchascathan is een van de experts op het gebied van het Morrigan Web. Als hij hier vanavond was, kan hij overlegd hebben met Magiels.’

‘Of geprobeerd hebben om hem te stoppen!’ stelde Linda voor. ‘Ik bedoel, als hij zoveel op Perkamentus lijkt, dan kan het zo zijn, dat hij even goed als hij is. Toch?’

James ontweek het hier een antwoord op te geven. ‘Hoe dan ook, dit gaat verder dan wij aan kunnen,’ zei hij. Hij rechte zijn schouders en stopte de krant in zijn zak. ‘En daarom kan ik op dit moment niet terug naar het kasteel.’

Waarom niet,’ stelde Roos zorgelijk.

‘Omdat we hulp nodig hebben,’ antwoordde James. ‘En er is op geen enkele manier om er van binnen in het kasteel om te vragen. Elk middel van communicatie wordt in de gaten gehouden door Degout. Als ik een bericht naar mijn vader wil sturen, moet ik dat vanaf een andere plaats doen.’

Scorpius knikte om deze redelijkheid. ‘Dus, wat is je plan?’

Gefrustreerd haalde James zijn schouders op. ‘Geen idee. Terug naar Zweinsveld, denk ik.’

‘James,’ waarschuwde Roos hem, ‘als je niet met ons terugkomt, zal Kraaieveld dat melden bij Vilder.’

‘Weet ik,’ riep James hulpeloos uit. ‘Maar ik heb geen keus! Misschien, als ik opschiet, kan ik voor het diner terug zijn. Ik sluip dan via de rotonde naar binnen, net als Karreman en Linda.’

‘Kraaieveld zal niet stoppen met naar jou te zoeken,’ drong Roos aan, ‘ze staat op springen om iets tegen je te gebruiken!’

‘Weet ik, Roos!’ James stompte gefrustreerd op zijn dijbeen. ‘Maar er is geen andere manier!’

‘Hij heeft, natuurlijk, gelijk,’ beaamde Scorpius. ‘Laat het los, Wemel.’

‘Jij hebt makkelijk praten!’ raspte Roos, kwaad op hem wordend.

‘Dat is het zeker,’ gaf hij vlak toe, ‘vooruit, hopelijk zijn Kraaieveld en de rest te afgeleid door het nieuws over Magiels lichaam, dat ze James late terugkeer niet opmerken.’

‘Eindelijk!’ verklaarde Karreman dramatisch. Linda porde hem met haar elleboog hard tussen zijn ribben.

Roos leek te hangen tussen twee beslissingen, ze keek afwisselend van Scorpius naar James. Tenslotte, onvermijdelijk, gromde ze haar toestemming. ‘Best! Maar ren! Ga nu! Wij doen wat we kunnen.’

James zuchtte aarzelend. ‘Bedankt. En praat niet over wat we vanavond ontdekt hebben als jullie terug zijn. Vertel ze over Magiels’ lichaam, natuurlijk, maar niets over het krantenartikel over de Zwerkbaltop, of het verschijnen van Perkamen - -

euh, professor Porchascathan. Denk aan wat professor Lubbermans zei, de muren hebben oren.'

'Ben je hier nog steeds!' riep Roos uit, zwaaiend met haar hand naar hem. 'Ga! Ga!'

James knikte resoluut. Hij haalde diep adem, wendde zich naar het pad, dat terug naar Zweinsveld leidde, en begon te rennen.

Terwijl James over het pad terug naar Zweinsveld rende, begon de nacht zich vastberaden boven hem op haar plaats te komen, het bos werd terug gebracht tot een kathedraal van pilaarachtige boomstammen, uitstrekkend in de duisternis. Hij durfde zijn toverstok niet te verlichten, uit angst gezien te worden maar spande zijn ogen in om het schemerige pad te kunnen blijven volgen. De wind spoedde zich nog steeds druk rondom, veranderde willekeurig van richting en droogde het zweet op zijn voorhoofd, nog voor het een druppel gevormd had.

Hij probeerde niet te denken aan alles wat er zojuist gebeurd was - - over hoe professor Porchascathan *was verschenen, staand in de deuropening van de tombe van Albus Perkamentus*, kijkend als een wraakzuchtig spook, zich opzettelijk vertonend aan James (en Linda). Wat was er te winnen door zich opzettelijk te onthullen? Tergde hij James op de een of andere manier? Of nodigde hij hem uit in zijn geheim?

Al spoedig werden de bomen minder talrijk en lag Zweinstein voor hem, een verzameling schuine daken en scheve schoorstenen stegen tegen een maanloze nacht op. Ramen gloeiden geel op, flikkerend door een haardvuur, en James bleef instinctief erbij uit de buurt, zich verschuilend van schaduw naar schaduw in de smalle straten.

Hoe kon hij een bericht naar zijn vader sturen? Vanzelfsprekend was de Drie Bezemstelen nog open. Madame Rosmerta zou hem graag voorzien hebben van een vel perkament en bezorgdienst, in ruil voor een aantal knoeten (met de aanschaf van een drankje natuurlijk), maar zelfs zij zou achterdochtig zijn over een leerling van Zweinstein die na het donker opdook, ongeacht hoeveel knoeten hij uitgaf. Het Postkantoor was een mogelijkheid, natuurlijk, er vanuit gaand, dat die nog open was. De hoek van de Hoofdstraat omslaand echter, zakte James de moed in de schoenen; het Postkantoor was donker, de deuren potdicht voor de nacht. Terwijl hij daar hulpeloos door de straat staarde, kwamen er een aantal oude heksen uit Madam Kruimelaars Theehuis, lawaaierige kwakend hun sjaals om hun magere schouders werpend, dreven zij in James' richting. Hij dook een smalle steeg in en wachtte daar

tot ze zouden passeren. De heksen hadden echter geen haast, ze leken iedere paar meter even te stoppen om elkaar genegen opzij te duwen en te giechelen om een onbegrijpelijk privé-grapje. Uiteindelijk ging het groepje weer voort, een veelhoofdige schaduw over de tegels van de stoep te werpend. Een paar minuten later vervaagden de ketterende stemmen tot een ver galmen.

James keek om de hoek van de steeg. Stemmen en muziek stegen op vanuit de ingang van de Drie Bezemstelen, maar voor dit moment was de hoofdstraat leeg. James leunde achterover, niet goed wetend wat nu te doen. Waar moest hij heen? Hij overwoog het om op de deur van de Tovertweelings Topfopshop te bonzen, maar wist dat dit geen zin had. De winkel was leeg en donker. Oom George was vast en zeker naar huis Verdwijseld, naar Tante Angelina, en Ted zou ergens rondhangen, dat doen, wat jonge mannen op een willekeurig Lenteavond doen .

Toen viel James' blik op de krantenkraam, scheef hangend op de hoek net voorbij de Drie Bezemstelen. Direct er bovenop, was het ingewikkelde silhouet van de gigantische spreekbuis en de kleine Uilenvleugel, afgetekend tegen de nachtelijke lucht. Zelfs op deze afstand kon James het subtiele gefladder van de nieuwsuilen in hun gazen hokjes zien. Het was een gok - - de uilen waren waarschijnlijk alleen getraind voor het officiële nieuws - - maar op dit moment was het de enige mogelijkheid. Zo rap en stil als hij kon, schoot James de straat over naar de krantenkraam.

Een klein koperen hangslot, met een eveneens koperen ketting, sloot een smeedijzeren hek, geplaatst voor de trap van de krantenkraam, af. James perste zich snel onder het hek door en beklom de smalle trap naar de eveneens smeedijzeren overloop. De luiken voor de planken en de kassa waren gesloten. Zijn toverstok te voorschijn halend, tikte James op het slot van de grootste toonbank. Hij probeerde de ontsluitingsspreuk. Het slot ging niet open toen de spreuk hem raakte, maar stootte een kort, doordringend en luid alarmsignaal uit.

James wierp zich op de vloer van de overloop, zich zo goed als hij kon verbergend. Gelukkig viel het alarmsignaal gelijk met een plotse uitbarsting van een ruwe vechtpartij in de Drie Bezemstelen. Er kwam vanaf de lage ramen van de kroeg een fliets van een bezwering, een paar figuren waggelden de deur uit, toverstokken getrokken en worstelden de straat in. James' hart klopte in zijn keel terwijl hij keek. De twee tovenaars gromden en vervloekten elkaar, worstelend en wild spreuken afvurend. Een straal raakte het uithangbord van de krantenkraam waardoor deze piepend zwaaide aan zijn ophangkettingen. Een ogenblik later, struikelden beide figuren over de stoeprand, vielen bovenop elkaar in de goot en brulden van verrassing en pijn. Dan, vreemd, begonnen beiden piepend te lachen. Onhandig hielpen ze elkaar overeind, hun ruzie was opeens vergeten in een vloed van verontschuldigen en dronken gelach. Elkaar onhandig omhelzend schuifelden ze terug de kroeg in, James met zijn bonzende hart achterlatend.

Hij krabbelde overeind, zijn toverstok weer opbergend. De sloten van de kraam waren kennelijk beschermd met een soort tegenspreuk. Als Roos hier was, zou ze de sloten waarschijnlijk toch wel open krijgen. Zonder haar moest hij een andere manier vinden om naar de tweede verdieping van de krantenkraam te komen.

Bij gebrek aan een ander idee, trok James zich op de uitstekende rand van de toonbank en begon te klimmen. Gelukkig was hij net dun en behendig genoeg om ergens grip op te krijgen, en hij klom naar de tweede verdieping, de nijging onderdrukkend om naar de onbarmhartige stenen onder hem te kijken. De uilen in de kleine uilenvleugel flapperden met hun vleugels en staken de veren voor op hun kop omhoog, toen James onder het hekwerk doorgleed, hijgend van inspanning en diep bukkend onder de gigantische spreekbuis door. Rondkijkend, zag hij het gebogen bureau van de nieuwslezer, lomp in de schaduw van een canvas luifel staan. Nog duizelig van de inspanning van zijn klim, ging James op weg naar het bureau en begon de vele laden en hoekjes en gaatjes te doorzoeken. Al snel vond hij een verzameling kleine vellen perkament die pasten in de koperen buisjes voor de poten van de uilen. Een veer grijpend, dacht James even diep na, en dan krabbelde hij met een trillende verkampte hand een bericht.

*Pap: belangrijk nieuws over degene die weg kwam!
Nem zo snel mogelijk contact met me op. Net als de vorige
keer. Ik zal er naar uitkijken.*

Hij dacht nog even na, teruglezend wat hij geschreven had. Zijn vader wist vast en zeker wat hij bedoelde met "degene die weg kwam", omdat dat alleen maar kon slaan op de ontsnapte gevangene, Magiels. En "net als de vorige keer" zou een afspraak via de Griffioendorhaard betekenen. Nu hij eraan dacht voegde hij snel toe:

*P.S. Zorg ervoor, dat u het deze keer bent! Ooms zijn
geweldig, maar dit moet u horen!*

Onzeker of hij duidelijk genoeg was, maar bezorgd omdat hij een vreemde uil moest vertrouwen, rolde James het kleine velletje op en liep naar de dichtstbijzijnde uil. Het was een goed verzorgde bruine uil, veel kleiner dan Nobby, met een strenge puntige kop en grote amberkleurige ogen. Hij keek James met een overduidelijke weerzin aan en stak zijn poot niet naar voren.

'Deze is voor Harry Potter,' zei James zacht de rol ophoudend. 'En het is enorm dringend.'

De uil keek slechts naar hem.

'Kijk, ik weet dat dit niet je normale werk is, maar je bent een uil, juist? Dit is wat je doet. Vooruit, steek je poot uit en laat me - - *auw!*'

James had zijn hand naar het buisje aan de poot van de uil uitgestoken, maar had hem teruggetrokken, toen de uil er met zijn scherpe kleine bek naar hapte. Een flauwe kras liet bloeddruppels op James' knokkels verschijnen.

'Kijk, jij stomme, vette zak veren...!' siste James woest, maar hij ontspande door de ondoorgrondelijke blik van het dier. Die schuifelde futloos op zijn stok, dan, met een duidelijke gereserveerdheid, draaide hij zijn kop volledig om, hem negerend.

James zoog het bloed van de knokkels zijn hand en dacht na. Tenslotte kreeg hij een idee. 'Weet je, er zit een heel groot verhaal achter dit bericht,' zei hij, zijn stem laag en samenzweerderig houdend. 'Moord en intrige. Dat is materiaal voor vette krantenkoppen, dat het is.'

De uil keek niet terug naar James, maar in zijn houding verscheen een mate van oplettendheid. Hij schuifde weer op zijn stok en de veren voor op zijn kop bewogen.

'De mensen moeten weten wat er vannacht gebeurd is. Dat is nu nog een geheim. Maar misschien - - heel misschien - - als jij dit bericht voor me aflevert, kan er een speciaal nieuwsbericht over jou inzitten. Het kan zelfs direct in de *Ochtendprofeet* geplaatst gaan worden, als je dat wilt. Een groots bericht als dat... nou, dat kan grote dingen voor een zekere nieuwsuil betekenen.'

De uil draaide zijn hoofd terug naar James en keek hem met een amberkleurig oog sceptisch aan.

'Hier,' James boog zich weer over het bureau van de nieuwslezer en greep nog een stukje perkament. 'Ik zal het tot in detail opschrijven. Groots verhaal over moord en mysterie...' Hij krabbelde snel iets op het perkament. 'Wie is het slachtoffer? Waar was hij vermoord? Het staat hier allemaal en jij kunt de eerste zijn die er verslag van uitbrengt. Maar!'

James pakte zijn toverstok en liet deze aan de uil zien, wiens interesse duidelijk gewekt was. Andere uilen in hun gazen hokjes strekten zich uit, gespitst luisterend en turend naar het perkament. 'Maar,' zei James, gebarend met zijn hand, opnieuw, '*alleen* wanneer je het andere bericht eerst naar Harry Potter brengt.'

James rolde het tweede bericht op, schoof hem in die voor zijn vader en tikte op beiden met zijn toverstok. '*Opus Obscura*' zei hij ferm, 'dat is een Verbergbezwering, zorgt ervoor, dat de berichten onleesbaar zijn, tenzij mijn vader, Harry Potter, er een leesbaarheidsbezwering over uitspreekt. Dan kun je je krantenkop direct meenemen naar de *Ochtendprofeet*. Hebben we een afspraak?'

De uil bleef James sceptisch aanstaren. Uiteindelijk schoof hij op zijn stok dicht naar hem toe en stak zijn poot uit met eraan het koperen buisje. James haalde opgelucht adem en stopte de rolletjes perkament er zo snel mogelijk in, voor het geval de uil van gedachten zou veranderen en hem weer zou proberen te bijten.

'Ga!' siste James. 'Als je voortmaakt, kun je de *Ochtendprofeet* bereiken vóór de persen morgen gaan draaien. Maar denk eraan: ga eerst naar Harry Potter! Anders kunnen ze geen wijs worden uit wat ik geschreven heb.'

De uil rolde met zijn grote ogen alsof hij wilde zeggen; *Ik weet hoe ik mijn werk moet doen, dank je wel*. Hij sloeg zijn vleugels uit, probeerde even de wind uit, en zette zich toen af naar de donkere lucht, James haar verwarrend door het slaan van zijn staart. Niet veel later was hij weg, verdwenen in de nachtelijke lucht.

De andere uilen keken James met een mengeling van gereserveerde verwachting aan.

‘Sorry, jongens,’ fluisterde hij met een diepe zucht. ‘Slechts een krantenkop per nacht.’

Hij hoopte, dat de nieuwsuilen niet konden lezen. Er bestond natuurlijk niets als een *Opus Obscura* spreuk of bezwering. Niet dat dit iets uitmaakte. De tekens op het tweede perkament waren niets meer dan gekrabbelde onzin. Hij voelde zich wat rot omdat hij de uil in de maling had genomen, maar dit werd goedge maakt door de genoegdoening, dat hij erin geslaagd was een bericht naar zijn vader te sturen, ondanks de zorgvuldige contrôle van Directeur Degout.

Met rillende benen en een huivering van nerveusiteit, draaide James zich om en begon terug naar de eerste verdieping van de kraam te klimmen.

Vijf minuten later, stootte hij de ondoordringbare schaduwen van het bospad in, de lichtjes van Zweinsveld dankbaar achter zich latend. Hij vroeg zich af wat hij zou doen als hij iemand op het pad tegenkwam. Per slot van rekening; als de dingen gegaan waren als bedoeld, hadden Scorpius en Roos professor Anderling al op de hoogte gebracht over het lichaam van Magiels. Natuurlijk zou er iemand komen om het lichaam op te halen en een onderzoek in te stellen. Wat zouden ze doen wanneer ze ontdekten dat James alleen in het bos rondhing, lang nadat hij al in Zweinstein terug verwacht werd?

Nog erger, wat als er niemand zou komen? Wat als hij alleen in het donker langs het lichaam van Magiels zou moeten lopen? James huiverde heftig bij die gedachte. Hij herinnerde zich, dat Magiels een specialist op het gebied van duistere magie was geweest. Wat als de magiër iets uitgevonden had om na de dood terug te kunnen komen? Wat als hij op dit ogenblik door het bos heen dwaalde als een Inferi, een levend lijk?

James stopte op het donkere pad, met uitpuilende ogen onderzocht hij het bos rondom hem. Er bewoog zich niets. Eigenlijk, leek het bos griezelig stil. Er stond geen zuchtje wind, noch ritselden de bladeren. Koude angst sloot zich als een vuist om zijn hart.

‘Ik loop mezelf op te fokken,’ fluisterde hij. ‘Moet mezelf weer in de hand krijgen, Er is hier niets om bang voor te zijn.’

Natuurlijk, zoals James heel goed wist, was dit zelfs onder de beste omstandigheden niet waar.

Hij begon weer door te lopen, het slangachtig kronkelende pad in het duister volgend. Hij wierp blikken in het rond, de bomen onderzoekend voor enige vorm van beweging. Zag het bos er nu opeens anders uit? Hadden de bomen altijd al zo dicht en scheef bij elkaar gestaan? Niets zag er bekend uit. Het gevoel van angst - - of in het geniep gadeslagen te worden - - werd sterker.

Een klein dal kwam voor hem in zicht. Snel daalde hij erin af, zijn ademhaling ging schoksgewijs en hij bleef in het rond kijken. Op de bodem van het dal bevond zich een niet al te grote boomvrije ruimte, waar twee monumenten op stonden, beiden even hoog als James en gemaakt van los op elkaar gestapelde stenen. Klimop

overwoekerde de monumenten en verstikte hen. Het aangezicht van de twee bouwwerken maakte James van binnen koud. Hij had ze nog nooit gezien. Dit was niet het pad terug naar Zweinstein. Hij was smaller, veel meer overwoekerd en bezaaid met kromme, sprietige bomen. Hij stapte verder, paniek onderdrukkend en zich een weg banend door onkruid en dicht kreupelhout.

Door de bomen voor hem, zag hij de maan weerspiegeld op water. Maar toch voelde James de onmiskenbare achterdocht, dat hij niet de comfortabele bekendheid van het Zwarte meer naderde. Het zachte opspatten van golfjes bereikte nu zijn oren, kleine brandingen, zuigend aan een stenen kust.

James verscheen uiteindelijk vanuit het bos, duwde zich door de rand die hem omzoomde heen, toen het pad in het niets verdween. Een klein meer stekte zich voor hem uit, herkenbaar door de reflectie van de zilverkleurige Maan erboven. Als een silhouet ertegen, geplaatst aan het eind van een korte verwaarloosde steiger, stond een schuilhut. Deze leek op het meer te zweven boven haar eigen reflectie, zwart, onuitnodigend en vol met schaduwen.

James kon het meer niet benaderen. Hij stopte op het bedauwde gras wat voor de schuilhut lag, zijn hart zakte in zijn schoenen. Hoewel hij het nog nooit met zijn eigen ogen gezien had, herkende hij de plek. Hij had er enkel eens over gelezen.

‘Hoi, James,’ zei de stem van een jonge vrouw vanuit de duisternis. James keep met zijn ogen en zag haar bij de ingang van de schuilhut staan, het bleke gezicht, haar eenvoudige jurk vermengde zich met de schaduwen. ‘Kom naar hier bij me. Ik heb je gemist. En we moeten praten.’

‘Petra,’ riep James zacht en zonder dat hij het besepte, begon hij naar haar toe te lopen. ‘Is dit waar je...? Ik bedoel, je droomverhaal... Hoe is dit eigenlijk...?’ Zijn woorden zakte weg, toen hij de steiger opliep, zich bij haar bij de ingang van de schuilhut voegend. Het was er koud. De lucht rondom Petra was zo koud als een grafzerk in hartje winter. James’ adem vormde rookwolkjes en hij huiverde.

‘We zijn hier altijd geweest,’ schouderchokte Petra. ‘Sinds die nacht op het achterstevan van de Gwyndomare, toen je mijn leven redde. Dit is waar de verbinding tussen ons leeft. Precies hier, op deze steiger, in deze schuilhut. Ik wou, dat het niet zo was. Ik haat deze plek. Maar ik kan er niets aan veranderen.’

Rondkijkend over het zacht rimpelende water en de donkere kustlijn, schudde James zijn hoofd. ‘Maar waarom zijn we nu hier eigenlijk?’

‘Omdat, zoals ik net zei,’ antwoordde Petra vermoeid, ‘we moeten praten. Kom binnen. Kom bij me zitten.’

Verdoofd volgde James, stappend door de deuropening van de schuilhut, Petra over de natte planken volgend. Een houten hekwerk, voorzien van smalle banken, vormde een achthoekige vorm rondom hen. Tegenover de ingang bij de steiger, was er via een opening zicht op het meer. Op een zomerse dag zou deze opening een uitnodiging zijn om een duik te nemen in het vrolijke koele water. Nu zag het eruit als een hongerige, afwachtende keel. James draaide zich ervan weg, naast Petra

plaatsnemend op een van de smalle banken. Ze zei niets, maar staarde alleen maar langs hem, het water bestuderend alsof ze haar gedachten wilde ordenen.

James verbrak de stilte, niet in staat langer te wachten. 'Wat is er met jou gebeurd, Petra?' vroeg hij zachtjes. 'Wat is er die nacht gebeurd? De Nacht van de Onthulling?'

Vaag schudde Petra haar hoofd. 'Ik deed wat er gedaan moest worden. Ik heb mijn lotsbestemming tevreden gesteld.'

'Je redde mijn vader.' James huiverde weer. Hij wilde dichter naar Petra toeschuiven, maar merkte, dat de kou bij haar vandaan kwam, alsof ze van ijs gemaakt was.

'Natuurlijk deed ik dat. *Zij* wist, dat ik dat zou doen... dat *wij* dat zouden doen. Issy en ik. Het zou nooit, niet gebeurd zijn.'

James knikte. Hij wist precies over wie Petra het had. 'Niemand gelooft me als ik het over haar heb. De Vrouwe van het Meer. Ze denken, dat ik me haar heb ingebeeld.'

'Natuurlijk doen ze dat,' antwoordde Petra. Ze glimlachte naar hem. 'De grootste leugen van het grootste kwaad, is dat het niet bestaat.'

In het donker keek James in de ogen van Petra. 'Zij zit achter dit alles, is het niet?'

'Ik neem aan, dat je het Morrigan Web bedoelt,' zei Petra, het oogcontact met James verbrekend en weer naar de golven kijkend. 'De Verzamelaar. Avior Porchascathan. Directeur Degout. Dat allemaal. Ja. Natuurlijk is dat zo. Ze kwelt je ook persoonlijk. Gewoon om je bezig te houden, en afgeleid, en omdat ze denkt, dat het leuk is. Ik kijk toe, grijp in als het nodig is. Zoals op de eerste nacht.'

James' ogen sperden zich open. Hij herinnerde zich het, 'Zij was het, die mijn naam fluisterde,' knikte hij, 'maar jij verscheen op de Sluipwegwijzer.'

'Als ze op plaatsen in Zweinstein verschijnt, dan kan ik haar volgen. Ik kijk zo vaak mogelijk en achtervolg haar daar, net als op de eerste nacht. Maar ze blijft nooit lang, en ik ook niet. Geen van ons twee kan het zich veroorloven opgemerkt te worden. Nog niet.'

'Ze gaat het doen, is het niet?' vroeg James, een huivering onderdrukkend. 'Zij en de mensen waarmee ze optrekt. Ze gaan het Morrigan Web gebruiken en wie weet hoeveel mensen vermoorden.'

Petra knikte. 'Judith heeft de touwtjes in handen. Maar ik trek er net zo goed aan, zelfs als dat niet de bedoeling is. Issy doet dat ook. We zijn tenslotte Lotszusters. Zij is de afvallige.'

Na een korte stilte klonk het, 'Soms vraag ik het me af, James,' zei Petra bijna dromerig, 'of er zelfs zoiets is, als goed en kwaad. De laatste keer dat ik hier op de boerderij was, probeerde ik goed te doen. Maar aan het eind, waren zowel mijn Opa als zijn vrouw dood. Ik probeerde vorig jaar in Nieuw Amsterdam goed doen, maar uiteindelijk verbrak ik voor de hele magische wereld de Eed van Geheimhouding.'

Maakt het iets uit als je goed doet, als het altijd eindigt met het in de kaart spelen van het kwaad? Judith trek aan haar touwtjes, en Issy en ik, wij trekken aan de onze. Maar uiteindelijk zijn we allen Lotszusters, en krijgt het lot zijn zin.'

De koude, die van Petra afkwam, was als een stille wind. James' tanden klapperden toe hij zei, 'Het hoeft zo niet te zijn, denk je niet? Je hoeft haar niet in de kaart te spelen. Je kunt haar tegenhouden. Ik kan je helpen.'

'Nee, James,' zei Petra met een krachtige stem, 'daarom heb ik je hier vanavond heen gebracht. Je raakt betrokken bij zaken die je niet kan beheersen of begrijpen. Er heerst een gevaar, waar je je geen voorstelling van kunt maken.'

'Het Morrigan Web,' riep James uit. 'Ik weet het! Maar geen van ons weet wat het zou kunnen doen, of zelfs hoe het werkt. Kun jij het aan ons vertellen?'

'Ik ben een Bezweerster, James,' zei Petra, haar stem werd weer zachter. 'Maar ik weet niet alles. Ik weet net zo min als jij wat het Morrigan Web is. Ik weet alleen, dat zij het tegen ons wil gebruiken - - zij, en haar tijdelijke helpers.'

'De Verzamelaar,' knikte James heftig. 'Maar, waarom zijn die maar tijdelijk?'

Petra zuchtte. 'Je weet waarom. Je zag het vannacht. Uiteindelijk breekt het ware kwade al zijn hulpmiddelen.'

Er viel een langdurige stilte tussen hen. Benadrukt door het monotone klotsen van het water. Tenslotte ging James rechtop zitten. 'Ik ben niet bang. Ik kan je helpen, Petra. Ik en Ralph, Daan, Roos, zelfs Scorpius en Albus. Wij kunnen helpen haar te stoppen.'

Petra keek weer naar James en de blik in haar ogen deed James als bevroren stilstaan. 'James,' zei ze, langzaam haar hoofd schuddend, 'ik ben niet van plan om haar te stoppen.'

Kijkend in haar ogen en haar onverbiddelijke voornemen erin ziend, deed de koude door James' huid sijpelen. Een ijspegel leek zich in zijn hart te boren, hem tot het bot verkillend, waardoor zijn huiveren in kracht toenam.

'Maar, Petra,' fluisterde hij, 'je *moet* haar stoppen. Al die mensen... je kunt niet...'

'Iedere keer, dat ik haar probeerde te stoppen,' zei Petra, en haar ogen verhardden zich, 'wint ze. De touwtjes waar Issy en ik aan trekken brengen haar alleen maar dichterbij haar doel. We kunnen er niets aan doen. Zolang we met drie zijn, zijn we een. Het lot overwint. Er is maar een manier om het voor altijd te stoppen. Je kunt dit niet begrijpen, James, en ik ga het je niet uitleggen. Jouw deel bestaat uit je terugtrekken. Net als vanavond, je komt te dichtbij. Stop met het stellen van vragen. Stop om achter van alles en nog wat te komen. Ik vraag het je niet. Ik *waarschuw* je. Er zullen mensen sterven.' Ze stond op en haalde diep, berouwvol, adem. 'Ik wil niet, dat jij er een van bent.'

James zat er sprakeloos bij, omhoog starend naar Petra alsof hij haar nog nooit gezien had.

'En wat dan met Issy?' zei hij flauw. 'Ga je haar toestaan om te doden?'

Petra's lippen werden dunne strepen. Ze weigerde naar hem te kijken. 'Zij en ik hebben al eerder gedood. Hier, in deze schuilhut. We stuurden haar moeder naar haar ondergang.'

'Dat was anders!' drong James aan, ook opstaand. 'Er moet iets zijn wat we kunnen doen! Wat over die andere gast? Degene die met jou samen reist? Mijn vader en meneer Malfidus hadden het over hem tijdens de Kerst. Paauw of zoiets...'

Petra vernauwde haar ogen en keek naar hem. 'Hou op met het lezen van mijn droomdagboek, James,' zei ze zacht maar nadrukkelijk. 'Laat Mark Paauw hier buiten. Houd *jezelf* hierbuiten. Wat er moet gebeuren, zal gaan gebeuren. Ik kan het niet tegenhouden. Ik *wil* het niet tegenhouden. Het is de enge manier om deze hele nachtmerrie te laten eindigen.'

James schudde zijn hoofd. 'Petra...' kraste hij, wolkjes in de mist uitblazend. 'Ik kan het niet gewoon... niemand van ons... kan dit laten gebeuren.'

De harde blik in de ogen van Petra smolt langzaam weg. Er blies een warmte over het meer, komend vanaf de golfjes, gleed door Petra's lange haar, blies de ijzige koude weg en lieten James en het meisje, dat hij in zijn eerste jaar had leren kennen, degene die op de uiteinden van haar haar zoog als ze nadacht, die een zwak had voor romantische verhalen en strooptaarten, alleen over. Zij schudde haar hoofd opnieuw, langzamer dan eerst, en stapte naar hem toe. Ze boog zich naar voren, hem in het midden van de schuilhut ontmoetend. Vluchtig besepte James, dat hij nu langer was als zij.

In het duister scheidde haar lippen zich iets. Hij kon haar ruiken - - de gemengde geur van Hyacinthzeep en milde kruiden.

Ze gaat me kussen, racete het door zijn hoofd.

Maar ze kuste hem niet, ze leunde naar voren en plaatste haar lippen naast zijn oor. Hij kon haar adem tegen de zijkant van zijn hals voelen.

'Denk aan je droom,' fluisterde ze. 'De droom over de begraafplaats. Over mij. En Albus. En het Duistere Teken. Denk aan wat je schreef toen je wakker werd.'

James' ogen gingen breed open staan. Hij herinnerde het zich, hoewel hij dat een hele tijd niet gedaan had.

'Als je niet wilt, dat dat gebeurt,' fluisterde ze zo zacht dat hij het meer voelde dan hoorde, 'doe dan niets, James... probeer me *niet* tegen te houden.'

Bij deze laatste woorden, viel er over het meer en het bos verderop een duisternis. Het nam de schuilhut in zich op, samen met de golven en bedekte Petra met een ondoordringbare schaduw. Diep zwart drukte tegen James' ogen, hem verblindend. Hij rekte zich naar haar uit, voelde dat zij bij hem weg aan het vallen was, weggezogen in de wachtende duisternis.

'Petra!' riep hij.

Zijn stem galmde door de beslotenheid van de Griffioendorslaapkamer. Hij stond naast zijn koffer in het licht van zijn eigen, aangestoken, kaars. Er was verder niemand. Op de een of ander manier had Petra hem rechtstreeks naar Zweinstein getransporteerd, de rondsluipende Tabitha Kraaieveld en Vilder het nakijken gevend.

James knieën trilden. Hij ging traag op zijn koffer zitten. Onder hem knisperde iets. Vermoeid rekte hij zich ernaar uit, opzij leunend trok hij een vel gekreukeld perkament tevoorschijn.

Het was Petra's droomverhaal. De pagina's waren nu volledig leeg, met uitzondering van een enkele regel in het midden geschreven in Petra's nette onmiskenbare handschrift.

Zolang we met drie zijn, zijn we een. Het lot overwint...

James staarde ernaar, het keer op keer bij het schijnsel van de eenzame kaars lezend. Opstijgend langs de wenteltrap, galmden ruwe stemmen vanuit de leerlingenkamer, warmte, vrolijkheid en zelfs opgewektheid suggererend. Zelfs nu, ondanks dit, hing de koude van de schuilhut als een schil rond James.

Het zat onder zijn huid, deed hem huiveren, hem verkillend tot op zijn botten.

14. Porchascathan's Binnenste Vrijplaats

Scorpius voorspelling bleek juist te zijn, dat het Titus Hardsteen was die opgeroepen werd om de moord op Magiels te onderzoeken. James zag hem de volgende dag, samen met Lucinda de Leeuw, de jonge Schouwer met wie hij het tijdens de kerstvakantie aan de stok had gehad. Ze stonden met Directeur Degout en professor Anderling, serieus pratend met gedempte stemmen, op de binnenplaats, toen James, Ralph en Scorpius op weg waren naar Vliegen voor Gevorderden.

Het ziet eruit, dat Anderling direct spijkers gaat spugen,' mompelde Ralph toen ze met hun bezem over hun schouders passeerden.

'Als je het mij vraagt, is ze nog niet vergeten wat er de afgelopen kerstvakantie gebeurd is,' knikte James. 'Ik kan nog steeds niet geloven, dat ze mijn vader hiervan buitensluiten.'

Toen ze de poorten van de binnenplaats naderden, merkte James, dat Tabitha Kraaiveld rondhing in de buurt van Degout en Hardsteen, afluisterend, haar gezicht strak. Ze zag James en vernauwde haar ogen vervaarlijk.

'Ze gaat niet zomaar vergeten hoe je gisteravond op de een of andere manier langs haar hebt weten te komen,' bedacht Scorpius luchtig, 'als ze je daarvoor niet kan straffen, zal ze wel iets anders bedenken. Ze is vasthoudend, die.'

Bij het passeren van de poort, zuchtte James. Scorpius had, natuurlijk, gelijk.

Later die middag was de Lichamelijk Opvoeding bij York. In de nasleep van de onthullingen van de vorige avond, was James bijna vergeten hoe verschrikkelijk de Dreuzelles was. Tabitha Kraaiveld, in haar vermomming van oudere leerkracht, wachtte hen buiten de gymnastiekzaal op, met een dubbelzinnige grijns op haar gezicht. Achter haar veel te grote bril glinsterden haar ogen.

‘Het is zo’n prachtige Lentedag,’ verkondigde ze, haar kin opheffend naar de lage, grijze wolken en miezerregen, ‘dat ik besloten heb om de les vandaag buiten te geven.’

Een kreun rolde door de Zweinsteinleerlingen, terwijl de Yorkleerlingen slechts knikten en hun vlezige benen en nekken uitstrekten. Zelf de meisjes, merkte James, leken een kop langer dan hij en veel gespierder. Voor het eerst vroeg hij zich af, of Tabitha Kraaiveld de Zweinsteinleerlingen opzettelijk gekoppeld had aan oudere, gespierde en gedrongen Yorkleerlingen.

‘Niet weer rugby,’ mompelde Ralph naast James, de vingers van beide handen ineen vouwend. ‘*Alsjeblieft* niet weer rugby. Alles, behalve dat.’

Kraaiveld hief haar hoofd bedachtzaam op. ‘Ik denk, dat we vandaag een inspirerend spel gaan spelen,’ riep ze uit, terwijl James zijn schouders liet hangen, het ergste verwachtend, ‘voetbal!’

Zowel James als Ralph keken verrast op. Nu was het de beurt aan de Yorkleerlingen om te kreunen.

‘Voetbal is voor herrieschoppers,’ klaagde een lang pezig meisje. ‘Moeten we dat echt?’

‘Nou, nou,’ berispte Kraaiveld liefjes, ‘we moeten ons best doen om het onze gasten naar de zin te maken. Ze komen vanuit, euh, *minder gelukkige omstandigheden* en hebben niet het geluk gekend om een meer geavanceerde teamsport te spelen. Vanzelfsprekend, kunnen wij de hand in vriendschap uitsteken en hen deze kleine gunst toekennen.’

Joseph Tollens spotte zachtjes, ‘Denkt zij echt, dat *rugby* een meer geavanceerde teamsport is?’

‘Voetbal!’ Ralph porde met zijn elleboog tussen James’ ribben, hem bijna omver duwend. ‘Ze heeft het over Dreuzelkunde tijdens ons eerste jaar, toen professor Kers ons het hele jaar Deuzelsporten heeft laten doen, weet je nog?’

‘En, als ik me goed herinner,’ bekende Fiona Vierweg, hoewel met tegenzin, ‘was jij nogal een sterspeler, James.’

James keek naar haar en voelde dat zijn gezicht warm werd door een mengelmoes van verlegenheid en verwachting. Hij *was* nogal goed geweest in deze Dreuzelsport – hij had zelfs het punt gescoord, dat in de finale Griffendoor de overwinning had gebracht.

‘Het is zelfs zo,’ ging Kraaieveld verder, terwijl ze de klas naar het doorweekte veld leidde en onderwijl een glimmende nieuwe voetbal op haar palm liet stuiten, ‘Dat ik er een interessant spel van wil maken door er een kleine, vriendelijke, competitie aan te koppelen. York tegen onze gasten. De winnaars verdienen het recht om op te scheppen, terwijl de verliezers de eerstvolgende les rondjes om het veld moeten rennen.’ Met een zelfverzekerde knik, wierp ze de bal naar James, die hem onhandig opving. Kraaieveld keek met een strakke glimlach naar hem. ‘Jullie hebben twee minuten om je spelpositie te bepalen. Vanaf...nu.’

De klas haastte zich in verschillende groepen te splitsen en er werd pittig gefluisterd.

‘Ik weet niet eens meer hoe dit rottige spel gespeeld moet worden!’ klaagde Govert Wortel. ‘Is dit degene waar we de bal met zo’n eigenaardige roeispaan moeten raken?’

‘Dat is cricket, idioot,’ rolde Kevin Meershoek met zijn ogen. ‘Dit is degene waar je de bal niet met je handen aan mag raken.’

Fiona Vierweg sloeg haar ogen. ‘Al die Drezelspellen zijn volledig gestoord.’

Ralph smeekte naar James, ‘We kunnen dit winnen, toch? Ik kan niet de hele volgende les rennen. Ik stort dan echt in bonken. Ik maak geen grapje.’

‘Rustig aan allemaal,’ zei James. ‘Het is duidelijk, dat voetbal niet echt iets is hier op York, en daarom maken we een goede kans. We moeten gewoon georganiseerd en scherp blijven. Dit gaan we doen...’

Zo snel als hij maar kon, verdeelde James de spelposities voor zijn team, zichzelf, Joseph Tollens en Govert Wortel vooraan plaatsend, Ralph in het doel, en de rest voor de verdediging. Toen ze het soppende veld op draafden om hun plaatsen in te nemen, liet James de bal van zijn knie afstuiten en toen deze voor zijn voeten de grond raakte, gaf hij hem een scherpe schop. De bal stuiterde naar het midden van het veld, waar Tabitha Kraaieveld stond met een glanzend fluitje tussen haar tanden.

Zonder haar aan te kijken, voegde James zich bij haar. Aan de ander kant van de middellijn stond een indrukwekkende stenen muur van een jongen die Lunt heette, die diep boog en zijn sportschoenen met grimmige vastberadenheid in de modder dreef.

Zonder aankondiging gaf Kraaieveld een kort fluitsignaal. James was hier niet op voorbereidt, waardoor Lunt de kans kreeg vrij uit te halen naar de bal. Met een klinkende *thump* schoot hij van de voet van de grotere jongen. Lunt sprong om hem te volgen, James ruw met een elleboog uit zijn weg duwend. De rest van het Yorkteam volgde.

‘Verdediging!’ riep James, ronddraaiend en zich haastend om ze in te halen. ‘Iedereen naar achteren!’

Ondanks de niet zo geweldige start, merkte James, dat wat het Zweinsteinteam tekort kwam in spierkracht, ze dit compenseerde met behendigheid en rauwe vastberadenheid. Fiona Vierweg, verrassend, zette een bijna bezeten verdediging van

het doel in, op aanvallende tegenspelers afrennend met haar tanden bloot en uitpuilende ogen. Vanuit zijn uitkijkpunt vóór het Zweinsteindoel, bekeek Ralph de wedstrijd met grimmige belangstelling, hij hield zijn houding breed door zijn armen uit te steken om zo te proberen zijn, toch al imposante, voorkomen over zoveel mogelijk ruimte te verspreiden. Kevin Meershoek, onuitsprekelijk onhandig met de bal, stelde zich tevreden door de bal, als deze in zijn buurt kwam, eenvoudigweg zo hard als hij mogelijk maar kon weg te schoppen, waardoor deze vaker dan niet buiten ieders bereik kwam, maar slaagde er wel in om hem tenminste aan de andere kant van het veld te krijgen.

James merkte, ondanks alles, dat niet alleen zijn team zich tegenover York overeind hield, maar dat hij zich eigenlijk ook vermaakte. Aan het eind van de eerste helft, zonder dat een van de teams ook maar een punt gescoord had, merkte hij, dat hij in een gelukkige positie stond toen Meershoek een van zijn loeiharde schoppen tegen de bal gaf. Omdat hij al aan de middellijn stond, draafde James achteruit en keek hoe de bal op hem afkwam. De Yorkverdediging was hier niet op berekend, waardoor James voldoende ruimte kreeg. Hij zette zich schrap, onder de vallende bal komend en liet hem van zijn borst stuiteren, de vaart er volledig uit halend. De bal viel op de grond, en James ving hem onder zijn voet, hij draaide zich op de bal om, om naar het tegenoverliggende doel te kijken. De Yorkdoelverdediger, een lang, slungelig meisje met een massa sproeten, keek hem aan en spreidde haar armen uit. James stormde op haar af, de bal steeds een beetje voor zich uit schoppend. Voetstappen stampten van achter hem, maar ze waren te laat. James strekte zijn rechterbeen naar achteren voor het schot, hoog mikkend op de rechterbovenhoek van het doel. Plotseling, en zonder aanwijsbare reden, gleed zijn linkerbeen weg, een modderige greppel in het veld tekenend. Hij zwaaide wild met zijn armen en proberend het schot toch nog te maken, maar slaagde er alleen in om over de bal te struikelen. Hij viel met genoeg kracht languit op het natte gras, waardoor zijn kaken met een hoorbare *clack* op elkaar kwamen.

Zijn rechterschoen rustte nog steeds op de bal. Vertwijfeld haastte James zich om zijn voeten weer onder zich te krijgen, de bal naar voren tikkend, maar Lunt had hem uiteindelijk ingehaald. De grotere jongen veegde James' voeten weer onder hem vandaan, de bal stelend en James, levendig vloekend, weer in de modder mikkend. Sportschoenen stampten hem voorbij toen de wedstrijd terug ging naar de andere kant van het veld.

Toen James eindelijk weer zijn voeten op de juiste plaats had en zich haastte om weer terug in het spel te komen, zag hij Tabitha Kraaieveld aan de zijlijn staan, hem smalend aankijkend, haar ogen smal achter de belachelijke bril. James wist onmiddellijk wat er gebeurd was. Terwijl zij de toverstokken in beslag had genomen, zoals altijd tijdens hun aankomst bij York, had ze de hare behouden. Ze gebruikte magie om hem heimelijk vanaf de zijlijn te saboteren. De uitdrukking op haar gezicht was een kleine uitdagende glimlach.

Kort daarop scoorde York hun eerste doelpunt.

'Wat gebeurde daar?' eiste Meershoek, hevig hijgend toen James terug naar de middellijn ging. 'Je had alle ruimte!'

‘Het is niet mijn schuld!’ spoog James. ‘Kraaieveld vervloekte me!’

Fiona Vierweg gaf hem een sceptische blik, haar gezicht zat onder de modder.

‘Hee, Potter,’ riep Lunt grijnzend. ‘Leuke reis gehad?’ Achter hem gniffelde het Yorkteam.

Terwijl het spel voortging, begon James te merken, dat Kraaieveld hem iedere keer als hij balbezit had of zou gaan krijgen, heel subtiel vervloekte. Het gras was onder zijn voeten opeens onnatuurlijk glad, waardoor de bal onverwacht en onnatuurlijk stuitte, of hij kreeg een ongebruikelijke snelheid zodat hij over James’voet heen rolde wanner hij hem probeerde te schoppen. Het resultaat was, dat hij nog twee mogelijkheden om een doelpunt te maken miste, terwijl het Yorkteam drie doelpunten onder extreem verdachte omstandigheden maakte. Het laatste doelpunt kwam door een lang schot vanaf de middellijn, waardoor de bal veel langer in de lucht bleef hangen dan mogelijk was, buigend naar het doel en zich langs Ralph wurmend alsof hij levend was.

Het Yorkteam barste in opgewonden vreugdekreten uit, terwijl James mokkend terug naar zijn team liep.

‘Wat is er daar allemaal aan de hand?’ mopperde Ralph woest, zijn zweterige haar uit zijn gezicht vegend. ‘Ik heb je nog nooit zo onhandig bezig gezien James. Voor het eerst denk ik, dat ik het er beter af zou brengen als jij. En geloof me, dat is geen prettige gedachte.’

‘Het komt niet door mij!’ drong James kwaad aan. ‘Het is Kraaieveld! Dat moet wel! Vanaf de zijlijn vervloekt ze me!’

‘Heb je het haar zien doen?’ vroeg Joseph. ‘Want ik moet zeggen, het lijkt erop dat je het gevoel voor de bal kwijt bent.’

‘James!’ kookte Fiona, woedend hem bij zijn schouder pakkend en hem omdraaiend. ‘Ik ga de volgende les *niet* rennen! En ik ga niet naar die hersenloze spierbundels luisteren, die maar doorgaan over hoe ze ons de grond in hebben geboord! Je moet scoren! De wedstrijd is bijna voorbij!’

‘Weet ik!’ snauwde James haar handen van zijn schouder duwend. ‘Het is niet mijn schuld! Het is Kraaieveld!’

‘Hou op met anderen de schuld te geven van jouw onhandigheid!’ siste Fiona, James tegen zijn borst duwend. ‘Ik krijg hier niet voor niets modder in mijn haren! Win deze wedstrijd of ik vervloek je zelf!’

James opende zijn mond om te redetwisten, maar werd onderbroken door een scherp, lang fluitsignaal.

‘Score is drie tegen nul in het voordeel van de York Academie,’ riep Kraaieveld, terwijl ze de fluit tussen haar tanden uit liet vallen waardoor hij rond haar nek bungelde. ‘Met nog maar vijf minuten speeltijd, willen onze gasten misschien de wedstrijd opgeven?’ Vanaf de andere kant van het veld keek ze James aan met een wenkbrauw opgetrokken, en nog steeds met die smalende glimlach op haar gezicht.

James schudde zijn hoofd. 'Denk er niet aan!' riep hij. 'De wedstrijd is nog niet voorbij.'

'Zoals je wilt,' schouderchokte Kraaieveld lichtelijk. 'Ga verder.' Ze pakte de fluit en blies er kort op, wijzend naar de bal op de middellijn. James schoot naar voren om hem op te eisen toen de wedstrijd hervatte.

Op dit punt had hij niet de hoop, dat ze zouden kunnen winnen, maar het was uitgesloten, dat hij haar zou laten zien dat hij verslagen was. Hij joeg achter Lunt aan toen de grote jongen zigzagde lang de rand van het veld. Toen Lunt probeerde de bal naar een teamgenoot, die dichterbij het doel was, te schoppen, viel James uit om de bal te onderscheppen. Hij ving hem onder zijn voet, draaide erop en schoot hem naar het doel van de tegenstanders. Joseph Tollens stooft erachteraan om hem op te vangen, gevolgd door Govert Wortel en, tot James verrassing, Kevin Meershoek en Fiona Vierweg. Bijna het hele Zweinsteinteam dook op het Yorkdoel, wanhopig om de bal naar tenminste een punt te persen. James voegde zich bij hen.

En ogenblik leek het erop dat het zou gaan lukken. Omgeven door een kudde Zweinsteinspelers, zoefde en stuiterde de bal geleidelijk aan naar voren. Lunt en zijn team voegde zich tussen hen, maar slaagden er niet in de bal de andere kant op te krijgen. Uiteindelijk waren de beide teams opeengepakt voor het doel van York, gillend en schreeuwend en gemeen schoppend.

James zag een opening. Door een mist van regen en vliegende klodders modder, merkte hij, dat de doelverdediger van York zich iets te ver van het doel had verwijderd, waardoor er een gat was ontstaan. De bal, nu met vuile strepen en die vanaf iedere voet, elke kant uit gestuurd werd, spoot opeens vrij uit het gevecht. James rekte zich ernaar uit, en haalde uit voor een schop...

... en miste. Zijn voet schoot vooruit, gleed over het natte gras uit, en miste de bal, die door bleef rollen naar de hoek van het veld, volledig. Op dat ogenblik, haalde de massale groep James in, gooide hem tegen de grond en doken over hem heen. Een sportschoen landde op zijn borst, de lucht uit zijn longen werkend. Een andere raakte hem in zijn oor. Weer een andere landde met een hoorbare kraak op zijn pols.

Iemand gilte het uit van de pijn. Na een seconde beseftte James, dat hij het zelf was. Hij rolde om en greep naar zijn gewonde pols. Die voelde afschuwelijk los aan en zachte knarsende sensatie vergezelde iedere beweging. De vingers aan die hand tintelden dof.

Tabitha Kraaiveld blies drie keer kort op de fluit.

'Allemaal achteruit, nu,' riep ze terwijl ze dichterbij kwam. 'Geef de jonge man wat lucht. Dank u. Lunt, als je zo vriendelijk wilt zijn om iedereen in een rij te zetten, dan gaan we terug naar de kleedkamers.'

James voelde dat Kraaieveld zich over hem heen boog. Haar schaduw blokkeerde de saaie grijze lucht. Hij hield haar weg toen ze zich uitrekte naar zijn gebroken pols, maar ze hield vol.

‘Dat is een heel nare breuk,’ zei ze, zijn onderarm grijpend en als een dode vis ronddraaiend. ‘Helaas zijn de medische mogelijkheden hier op York niet dat waar je aan gewend bent. Hier is er geen magische oplossing voor gebroken botten. Natuurlijk,’ peinsde ze, haar hoofd opheffend en dalend met haar stem, ‘ik heb *mijn* toverstok bij me, zoals je weet. Ik *zou* je kunnen helpen. Maar dat zou een afbreuk zijn aan het doel van dit programma, denk je niet? Ik ben bang, dat je de pijn zult moeten dragen tot je terugkeert door de Verdwijnkast. Je *kunt* de pijn verdragen, kun je niet?’

James antwoordde niet, maar probeerde zijn pols uit haar greep te krijgen. Het deed ontzettend zeer, toen de botten over elkaar heen knarsten. Ze zag het aan zijn gezicht en haar wenkbrauwen en mondhoeken gingen iets omhoog.

‘Die laatste keer heb ik je niet vervloekt,’ fluisterde ze samenzweerderig. ‘Dat was de goede oude Potteronhandigheid. Misschien voegt dat een beetje beschaamdheid toe aan je verwonding, maar ik vond dat je dat desalniettemin moest weten.’

James duwde haar weg en worstelde om op te staan. Daar waar ze op zijn borst gestaan hadden voelde het beurs aan, maar door een rode mist van pijn zette hij door, zijn goede hand gebruikend om zich weer op zijn voeten te helpen. Naast hem zuchtte Kraaieveld toen ook zij opstond.

‘Ik hoop, dat je van wat er hier vandaag gebeurd is, goede notie neemt, James,’ zei ze, opzij kijkend naar waar de rest van de klas in een rij stond langs de rand van het veld. ‘Je kunt niet langer wegkomen met je kleine streken. Je kunt mij niet verslaan. Dat kon je eigenlijk nooit. Je geluk is op. En ik ben nog niet klaar met je. Ik houd alles wat je doet in de gaten. Als je maar zoveel als je teen over de rand zet,’ glimlachte ze, alsof het haar diepste wens was, ‘geloof me, dan zal ik erbij zijn... om hem eraf te hakken.’

Ze keek in zijn ogen, nog altijd verlangend glimlachend, hem ervan doordringend, dat ze het meende. Dan, met een korte zucht, draaide zij zich om, de rest van de klas aansprekend. ‘Hij is in orde hoor. Een beetje verstuikt. Eerlijk gezegd, niets om je zorgen over te maken. Terug naar de kleedkamers nu. En ter ere van hoe onze gasten de eerstvolgende les gaan doorbrengen...’ ze keek met een valse glimlach weer naar James, ‘waarom rennen we niet?’

‘Ze is volledig van het pad af.’ Staand naast James in de ziekenhuisvleugel kookte Ralph van woede. Het was bijna een half uur later, maar Ralph was nog net zo

kwaad als toen het incident gebeurd was. 'Sorry, dat ik je niet direct geloofde, maat. Ik had moeten weten, dat niets te laag voor haar was.'

'Maar je vervloeken tot het punt dat je gewond werd!' zei Roos verwonderd. Ze zat in een stoel tegenover de kleine ziekenhuis behandeltafel waarop James zat, zijn arm was uitgestrekt in een stroom sprankelend magisch licht. Hij kromp ineen bij iedere betoverde lichtflits, die zijn pols langzaam weer in de oude staat terugbracht.

'Niet dat iemand ook maar zou weten, dat ze er verantwoordelijk voor was,' zuchtte hij. 'Ze is stiekem. Niemand heeft ook maar iets gezien.'

'En feitelijk,' gaf Roos bitter toe, 'heeft ze niet zelf de verwonding toegebracht. Ze zorgde alleen voor de omstandigheden die er toe zouden leiden dat het gebeurde.'

'En weigerde ze te helpen toen het gebeurde!'

Ralph gezicht stond hard. 'Er was een tijd, dat ik haar eigenlijk bijna zag als een vriend, of tenminste iemand om naar op te kijken,' gaf hij toe. 'En later, na dat hele gedonder met de Poortwachter, en zij die dacht, dat ze de bloedlijn van Voldemort was, dacht ik soort van, dat ze haar lesje wel geleerd had. Ik wilde denken, dat ze uiteindelijk niet slecht was, alleen een beetje in de war en misleid.'

'Dat komt omdat ze knap is,' zei Roos met rollende ogen. 'Jongens denken altijd het beste over knappe meisjes. Het is een afwijking.'

'Niemand vroeg jou iets, Wemel,' mopperde Ralph met een verrassende giftigheid.

Het snelle klikken van schoenen, kondigden Madam Ouwel's terugkeer op de afdeling aan. Ze wierp een afkeurende blik in de richting van Roos en Ralph, die zich daarop terugtrokken van de behandeltafel. Het toverstok uit de zak van haar schort halend, manipuleerde ze het glitterende, sprankelende veld over James' hand, het werd intensiever. 'Dit zal een beetje prikken,' zei ze zakelijk.

James knikte, maar antwoordde niet. Hij wist heel goed, dat Madame Ouwel een afkeur had voor sport gerelateerde verwondingen en hij wilde haar niet voorzien van meer gelegenheid hem er de les over te lezen. Ze perste haar lippen op elkaar en zuchtte kort, uiteindelijk met een zwaai van haar toverstok het magische veld opheffend.

'Het zal de hele nacht ongetwijfeld pijnlijk blijven. De botten moeten zich weer verbinden, maar de breuken zijn voldoende gezet. Til echter binnen vierentwintig uur iets op wat zwaarder is dan een vork en ik zie me genoodzaakt om de botten opnieuw te breken en van voor af aan te beginnen, ben ik duidelijk?'

'Ja, mevrouw,' knikte James, in de ogen van de zuster lezend, dat ze geloofde, dat het her-breken van zijn pols inderdaad een waardevolle les zou zijn. 'Ik zal nog geen veer optillen. Beloofd.'

Ze schudde geïrriteerd haar hoofd. 'Geef een leerling medisch advies,' mompelde ze, 'en ze gebruiken het als excuus om onder hun huiswerk uit te komen.' Ze wuifde met haar hand naar hem. 'Wegwezen jullie. En, meneer Potter, werkelijk, als u nog

een keer op mijn afdeling verschijnt, dan beloof ik u, dat ik het in rekening zal brengen.'

Later die avond zakte James op een opgelapte leunstoel voor de haard in de Griffioendorleerlingenkamer neer, zijn benen over elkaar en zijn arm, die afschuwelijk klopte, in zijn schoot.

'Madam Ouwel had me wel iets tegen de pijn kunnen geven,' klaagde hij bitter. 'Ik bedoel, daar is ze toch voor, of heb ik 't mis?'

'Ze wil je een lesje leren,' merkte Roos vanaf het kleed voor de haard op. Ze had haar neus begraven in een gigantisch boek, dat ze opengeslagen tegen een van de tafelpoten had gezet. 'Per slot van rekening, lijken domme verwondingen en kwaaltjes een specialiteit van jou.'

James was te moe om hierover in discussie te gaan, 'Wat ben je nu eigenlijk aan het lezen? Ik dacht, dat je klaar was met je huiswerk.'

'Ik doe onderzoek,' zuchtte ze geërgerd, over haar schouder heen keek ze hem aan. Ze tikte met haar wijsvinger tegen het boek. "'De Kunst en Geschiedenis van Magisch Oorlogvoeren". Er is een heel hoofdstuk over duistere superwapens en vergeldingshexen.'

'Iets over het Morrigan Web?'

Roos schudde haar hoofd en dook weer in het boek. 'Wie zal het zeggen? Elke magische oorlogsmachine had zijn eigen codenaam en beveiligingsbezweringen, soms zelfs een eigen speciale taal. Er is op geen enkele manier achter te komen, wat legendes zijn en wat waar is. Bijvoorbeeld, hier,' ze sloeg een van de enorme pagina's om, 'dit is een heel gedeelte over iets met de naam "De Toorn van Chaorenvar". Volgens de legende, had een eeuw lange tovenaarsoorlog een hele regio zo vergiftigd met zwarte magie, begraven lijken en legers van demonen, dat het een volledige woestenij werd - - de Tempest Barrens, noemden ze het. Merlijn zelf beëindigde de oorlog door de kracht van een vulkaan op te roepen, zodat deze met zoveel kracht uitbarstte...' ze boog zich over het boek en las, "waardoor de aarde als een bord brak. De Cragrack Kliffen vormen sindsdien een ondoordringbare barrière en een permanente waarschuwing voor twee strijdende naties.'" Ze klapte het boek dicht, een *whump* van stof de lucht in sturend. 'Zie je wat ik bedoel? Legendes en mythen. Zelfs als ik een onderdeel vond over het Morrigan Web, hoe kunnen we dan weten of het niet alleen een verhaaltje is om kleine kinderen bang te maken?'

James fronste, 'Nou, misschien barst de aarde als een vulkaan open wanneer al die bestuursleden hier verschijnen voor het Zwerkbaltoernooi?'

Met een opgetrokken wenkbrauw keek Roos terug naar hem. 'Heb je eigenlijk wel geluisterd?'

'Kijk!' James zat ineens rechtop en wees naar de haard. 'Is dat...!? Pap?'

De na smeulende kolen in de haard verschoven en knetterden toen een hoofd eruit tevoorschijn kwam, Harry Potters bil, het voortdurend onhandelbare haar en

zijn kenmerkende beroemde litteken. Snel keek hij de kamer door, zag James en glimlachte.

‘Hoi, James,’ zei hij zacht. ‘Hoi Roos. Ik heb niet veel tijd. Ik heb sinds ik je bericht ontving constant de Sluipwegwijzer in de gaten gehouden. Ik dacht, dat Billy Bitterklaver nooit naar bed zou gaan.’

‘Oh, hij is iedere avond laat op, om zijn kennis over klassieke Zwerkbalkstrategieën op te poetsen,’ knikte Roos. ‘Denkt, dat hij Griffioendor nog naar de overwinning kan krijgen met strak gespeelde formaties, ondanks dat Lodewijk Vervark het voor het hele team verknald.’

Voor het eerst ging James’ vader niet op het onderwerp Zwerkbalk in. ‘In acht nemend wat er gebeurd is,’ zei hij zachtjes, ‘is uit het toernooi blijven mogelijk niet eens zo’n slecht ding.’

James gleed van zijn stoel af het tapijt voor de haard op, even huiverend, toen hij per ongeluk zijn pols stootte. ‘Dus u weet van de grote Zwerkbalktop met al de magische en Dreuzelbestuurders?’

Harry’s gezicht vertrok en James kon zien, dat dit onderwerp gevoelig bij zijn vader lag. ‘Ik weet het alleen, omdat het in de *Ochtendprofeet* stond. Titus heeft de leiding over de bewaking voor het hele gebeuren, terwijl ik naar Pakistan word gestuurd om een warenhuis met vliegende tapijten te onderzoeken.’

‘Maar - -!’ sputterde James, ‘maar dat is niet eens Schouwerswerk! Pap, wat is er allemaal aan de hand?’

‘Dat heb ik ook aan Louis Knappert gevraagd,’ knikte Harry duister. ‘Ik ben direct naar zijn kantoor gegaan, heb Percy niet eens begroet toen hij me probeerde tegen te houden. De Minister van Toverkunst zegt, dat ik te waardevol ben om bij zo’n gevoelige missie te riskeren. Hij zegt ook, omdat Remmington’s boeken zelfs beroemd waren in de Dreuzelwereld, mijn aanwezigheid een afleiding tot gevolg zou hebben.’

Roos fronste. ‘Maar dat is belachelijk. Het hele doel om de Dreuzelleiders een Zwerkbalkwedstrijd te laten zien, is om duidelijk te maken, dat we vriendelijk zijn. Als u inmiddels al bekend bij hen bent, al is het maar als een fictief karakter, zou u een perfecte brug naar de magische wereld zijn.’

‘Je denkt er te logisch over, Roos.’ Harry schudde zijn hoofd. ‘Ofwel, niet met het juiste soort logica. Niets van wat de Minister zegt slaat ergens op, tenzij er iets anders aan de hand is, een ander, meer geheim plan.’

‘Ze willen u uit de buurt houden,’ zei James langzaam, zijn ogen sperden zich open, ‘omdat u misschien niet zult instemmen met hun geheime plan. U zou hen kunnen tegenhouden!’

Harry leek vermoeid zijn schouders op te halen. ‘Dat hoeft niet zo voor de hand te liggen. Ik denk eerlijk gezegd niet, dat Louis Knappert zelf weet wat hij doet, noch waarom hij dit doet. Hij is een politicus, geen strateeg. Praten is hij goed in. Omgaan met de crisis van de in elkaar stortende Eed van Geheimhouding, ligt volledig buiten

zijn kunnen. Hij vertrouwd meer en meer op zijn team van adviseurs. Hij gaat mee in vrijwel alles wat ze zeggen.'

Roos vernauwde haar ogen achterdochtig, waardoor ze, voor James, heel erg op haar moeder leek. 'Wie zijn deze "adviseurs"? Kent u ze?'

'Er zijn er verschillende,' zei Harry. 'Veelal mensen van het Kantoor voor Ambassadeurs Betrekkingen. Maar er is er een, waar Knappert meer op lijkt te vertrouwen dan ieder ander. Een Verbloemist.'

James trok een verbaasd gezicht. 'Een Verbloemist?'

Roos gromde ongeduldig. 'Iemand die voor het Departement van Mysterieën werkt. Ze worden Verbloemist genoemd, omdat niemand weet wat ze doen, en ze praten er nimmer over.'

James keek van Roos' geërgerde uitdrukking naar het gezicht van zijn vader, die vanuit de smeulende kolen naar hem staarde. 'Wie is het, Pap? U weet het, maar u wilt het ons niet vertellen.'

'Ik heb een goede reden om het niet te vertellen,' bekende Harry. 'Ik wil niet, dat jullie je er zorgen over gaan maken. En ik ken jullie goed genoeg om te weten, dat jullie dat wel zullen gaan doen.' Hij verlegde zijn blik naar Roos. 'Jullie *beiden*.'

'Directeur Degout!' riep Roos opeens uit, haar ogen verhelderden zich. 'Dat is het, is het niet? Hij stond op de foto met de Minister van Toverkunst toen de top aangekondigd werd, samen met de Drezel Minister President. Dat is waarom niemand ooit van hem gehoord had voor hij Directeur werd! Hij is een Verbloemist van het Departement van Mysteriën!'

'In het vervolg,' zei Harry terwijl hij een glimlach probeerde te verbergen, 'wacht ik tot ook *jij* in bed ligt, Roos.'

'O, puh,' protesteerde Roos. 'Geen van jullie zou ook maar ergens komen zonder Mam en mij.'

'Dus. Als Degout de adviseur van de Minister is,' dacht James hardop, 'dan is *hij* het, die u weghoud van de Zwerkbalfinale. Om de een of andere reden, wil hij niet dat u erbij bent.'

Roos keek ongemakkelijk. 'Maar... Degout is de Directeur. Hij kan het niet zijn die een magisch verdoemeniswapen gaat gebruiken. Het zou hem ook doden, samen met een groot aantal leerlingen.' Ze huiverde, kennelijk niet bereid om te geloven, dat iemand tot zo iets in staat zou zijn.

James, aan de andere kant, zag de waarheid op zijn vaders gezicht: sommige mensen zouden inderdaad bereid zijn om honderden leerlingen te vermoorden, en zelfs zichzelf op te offeren, als ze gek genoeg waren, of toegewijd genoeg aan hun zaak, of beiden. 'Voor wat het waard is, Roos,' zei hij voorzichtig, 'ik denk, dat je voor de helft gelijk hebt. Als er inderdaad een plan is om tijdens de Zwerkbalfinale een aanval te doen, en Magiels vermoord werd om het te verdoezelen, dan geloof ik

niet, dat Degout erachter zit. Hij kan even goed, net als de Minister zijn: een marionet, beïnvloed door iemand in de schaduwen,'

'Pap,' zei James, hij liet zijn stem dalen en boog zich dichterbij de haard, 'we weten misschien wie die persoon is.'

Vanuit de haard bestudeerde Harry het gezicht van zijn zoon. 'Ik heb zelf ook een goed idee daarover, James. Ik heb wat wederdiensten van de minder belangrijke lagen van het Amerikaanse Onderzoek Bureau geïnd. Die nieuwe vice-president van hen - - de tovenaars waarvan jij vertelde, dat hij zich "de Verzamelaar" noemt - - daar heeft vrijwel niemand ooit van gehoord. Kennelijk was hij de gunsteling van de Senator die vorig jaar vermoord werd, Charles Vrijmoedt. Tenminste, dat is het verhaal dat de Dreuzeverslaggevers schrijven. Maar er is geen bewijs, dat dit feitelijk waar is. Voor zover als ik kan zeggen, is hij eenvoudig uit het niets verschenen. Als hij inderdaad een tovenaars is, die gebruik maakt van de gebroken Eed van Geheimhouding...'

'Dan kan het zijn plan zijn om de Amerikaanse President te vermoorden, en zijn plaats in te nemen,' knikte Roos nadrukkelijk. 'Sorry, Oom Harry. Dat gedeelte hadden we al uitgeknobbeld.'

'Maar dat is niet over wie ik het heb,' zei James bitter. 'Toen we Magiels' lichaam ontdekten, zagen we iemand anders. Nou, Linda en ik deden dat.'

Harry trok een wenkbrauw op. 'Wie is Linda?'

'Daar gaat het nu niet om,' drong James aan. 'Het punt is...'

Hij stopte, opeens onzeker hoe, precies, verder te gaan. Hoe zou hij zijn vader vertellen, dat een van de meest belangrijke mensen in zijn leven, de al lang dode Albus Perkamentus, een soort kwade tweeling had - - een mysterieus donker spiegelbeeld in de vorm van Avior Porchascathan? Plots hoorde James Porchascathan's eigen stem in zijn hoofd galmen, vergezeld door de ijzige koude van het Klammfels leslokaal. *Het zou het beste zijn, meneer Potter,' had de griezelig bekend uitzijende tovenaars kalm, bijna aardig, gezegd, als u uw vader hier niets over verteld. Harry kan hierdoor een weinig... in de war, raken...*

James voelde zich onder de rustige blik van zijn vader geblokkeerd. De woorden droogden in zijn keel op en hij kon niets meer zeggen. Uiteindelijk verbrak Harry de stilte.

'Ik weet, dat dit allemaal erg zorgwekkend en verwarrend is, zei hij tegen James en Roos. En het spijt me, dat jullie er bij betrokken zijn geraakt. Ik wou, dat ik jullie hetzelfde kon vertellen als in het verleden, dat dit niet jullie probleem is, dat wij volwassenen het wel op zouden lossen. Maar het feit is, dat jullie niet meer precies kinderen zijn. Jullie hebben teveel gezien.' Hierbij keek Harry direct naar zijn zoon en James wist waar hij aan dacht: de arme, overleden nicht Lucy, vastgehouden in Ralph's armen, van nachtmerrie door nachtmerrie meegedragen. 'Hoe graag ik het ook anders zou willen zien,' ging Harry door, 'dit is niet alleen mijn strijd. Ik zei het je aan het begin van het jaar, James, dat ik op jou zou moeten vertrouwen, dat jij in

een situatie zou kunnen komen om te doen wat ik niet kan. Het lijkt erop, dat die tijd gekomen is.'

Door deze woorden viel er opeens een koude over James. Hij had nooit beseft hoe troostend de oude geruststellingen van zijn vader waren geweest - - geruststellingen dat de wereld in wezen een veilige plek was en niet door hem, Ralph, Daan en Roos gered hoefde te worden; dat de volwassenen heel goed uitgerust waren om alles wat op hun pad kwam aan te kunnen; dat hun enige taken bestonden uit zijn schoolwerk en zijn vrienden, en te genieten van jong te zijn en vrij van zware verantwoordelijkheden. Hij had die geruststellingen altijd verworpen, altijd ervoor gekozen om zelf betrokken te raken, en om die vrienden mee te nemen, die bereid waren om te helpen.

Nu besepte hij, dat er een geheime luxe was in het oppakken van verantwoordelijkheden die niet voor hem bedoeld waren - - de luxe om te weten, dat er niet van hem verwacht werd dat hij zo slagen - - de luxe, in de kern ervan, te mogen falen.

James keek in de ogen van zijn vader en knikte. Hij slikte en hoorde iets in zijn keel wegschieten. 'Wat u maar nodig hebt, Pap.'

Harry sloot zijn ogen en leek iets met zichzelf uit te vechten. Hij haalde diep adem. 'Je Moeder zou me vermoorden, als ze wist dat ik je dit zou vragen,' bekende hij ernstig, 'maar daar gaat ie. Wat ik van jullie twee nodig heb, is om mijn oren te zijn. Louis Knappert mag dan niet weten wat er zich precies afspeelt, maar Directeur Degout waarschijnlijk wel. Hij weet in ieder geval meer dan de Minister over de hele zaak. Maar,' voegde hij snel toe, zijn uitdrukking werd streng, 'ik zeg jullie niet, dat je hem moet bespioneren. Ik geef jullie geen toestemming om iets stoms te doen zodat jullie betrappt worden. Vilder zou niets liever willen, dan zijn martelingen over jullie uit te storten.'

'Kraaieveld ook,' voegde James er vurig aan toe.

'Ik zeg jullie alleen,' ging Harry verder, dit negerend, 'om je oren open te houden. Wanneer er nog meer pogingen zijn om de stroom van informatie te smoren, zowel de school in als uit, als er nog nieuwe besluiten of regels over wat de leerkrachten mogen aanleren, of aan welke clubjes het toegestaan wordt om bij elkaar te komen, of als er enige andere veranderingen komen in de manier waarop dingen gedaan worden, of in gang worden gezet, dan moet ik dat weten. Degout zal geen inzicht geven, of zeggen wat er gaat gebeuren, maar we kunnen iets te weten komen door de voorbereidingen die hij treft.'

Gefrustreerd haalde James zijn handen door zijn haren. 'Maar hoe kunnen wij u iets vertellen, zelfs wanneer we dat willen? Al de post wordt nagekeken, weet u nog?'

'Daar heb ik al aan gedacht,' zei Harry, meer kracht in zijn stem leggend, 'Stuur gewoon een berichtje aan Mam waarin je zegt haar kookkunsten te missen. Zorg dan, dat je in de leerlingenkamer bent als iedereen naar bed toe gaat en ik vind jullie wel.'

James knikte begrijpend. 'Maar waar moeten we het meest op letten? Wat hoopt u te weten te komen?'

Harry schudde langzaam zijn hoofd. 'Maakt helemaal niet uit. Ik tast volledig in het duister. Je hebt geen idee hoe frustrerend dat is. Als ik teveel verkeerde vragen stel, dan denk ik, dat ik volledig van mijn taken ontheven wordt, mogelijk zelfs een langdurig verlof krijg. Maar wat we meer dan al het andere te weten moeten komen,' bekende hij met een zucht, 'is of het Morrigan Web iets echt is. En als dat zo is, wat doet het dan? We kunnen niet verwachten het te stoppen als we niet eerst de antwoorden op die vragen hebben.'

Roos keek naar James, haar gezicht gespannen en haar ogen helder. James onderdrukte de neiging om naar haar te kijken. 'Heb 't,' zei hij eenvoudig. 'We houden onze oren open, Pap. En laten het u weten als er hier iets verandert.'

Harry leek dit te accepteren. 'Ik moet weg. Je Moeder zegt "hallo" en dat ze van je houdt. Ze zegt ook, dat je je best moet doen in alle lessen en zo nu en dan groenten te eten. En geef hetzelfde door aan Albus en Lily.'

'Doe ik, Pap,' antwoordde James, nauwelijks luisterend.

'En, Roos,' voegde Harry, zich wendend naar haar, toe, 'ook veel liefs van jouw Vader en Moeder. Hou James, Albus en Lily in de gaten, wil je?'

Roos ging rechtop zitten en glimlachte. 'Doe ik, Oom Harry. U kunt me vertrouwen.'

Harry schonk haar een onrustige halve glimlach terug. 'Welterusten, beiden. Ik verwacht, dat jullie alle twee over vijf minuten in bed liggen. De Wegwijzer vertelt me of dat zo is.'

James en Roos boden gemompelde verzekering hierover en wensten Harry een goede nacht. Direct daarna verdween zijn hoofd uit de kolen.

'Je weet wat we moeten doen,' porde Roos, op het moment dat ze alleen waren, James. 'We moeten met Daan naar de kelders in Alma Aleron om die oude heks, Droge Laosa, te vinden! Zij is de enige persoon, die misschien weet wat het Morrigan Web echt is!'

'Je hebt gelijk,' knikte James nadenkend. 'Mogelijk. Maar er is iets anders wat ik eerst moet doen.'

'Wat?' eiste Roos. 'Je hoorde je vader! Het Morrigan Web is onze grootste zorg! Totdat we er achterkomen wat het is, is alles hopeloos!'

James staarde naar de nagloeiende kolen, diep fronsend. 'Ik zag Petra onlangs,' bekende hij zacht, 'op de avond dat we Magiels in het bos vonden. Ik sprak met haar.'

Roos staarde stom naar hem, haar lippen bezorgt op elkaar geperst. Ze leek verschillende vragen te overwegen, maar stelde er maar een. 'Wat zei ze?'

‘Ze zei, dat we te dichtbij kwamen,’ zei hij, haar uiteindelijk in haar ogen kijkend. ‘Ze waarschuwde me om het los te laten. Om haar niet tegen te werken.’

Roos trok bleek weg en sperde haar ogen open. Toen ze sprak, was haar stem een schor gefluister. ‘Dus... dus ze heeft écht met dit alles te maken? Maar... waarom? Waarom zou ze zoiets afschuwelijks doen?’

‘Dat weet ik niet,’ zei James nadrukkelijk. ‘Maar ik denk er de hele tijd aan. Het is bijna alsof... alsof ze denkt, dat er geen andere mogelijkheid is. Alsof, hoe afschuwelijk het zal zijn, het beter is dan het alternatief.’

Roos vernauwde haar ogen ernstig naar hem. ‘James,’ zei ze, ‘ik weet, dat je altijd al iets voor haar voelde...’

James knipperde verrast en geërgerd naar zijn nicht. ‘Roos, doe niet zo - -’

‘Petra is mooi,’ onderbrak ze hem, ‘maar dat betekent niet, dat ze goed is of gelijk heeft. Daar hebben we het al eens over gehad.’

‘Weet ik, Roos,’ rolde James met zijn ogen terwijl hij terug in de stoel zakte. ‘Denk je, dat ik dit nu al niet weet?’

‘Dus, wat ga je doen?’

‘Dat wilde ik je net gaan vertellen.’ Hij zuchtte diep. ‘Ze denkt, dat we te dichtbij komen. Ze zei dit, nadat we Magiels’ lichaam hadden gevonden, maar ik denk niet, dat dit de reden voor haar was waardoor ze voor me verscheen, om me te waarschuwen om weg te blijven.’

Ongeduldig schudde Roos haar hoofd. ‘Nou! Wat was het *dan*?’

James draaide zijn hoofd om haar aan te kijken. ‘Ik denk, dat het Porchascathan is,’ zei hij beslist. ‘Petra weet dat wij hem zagen, misschien zelfs dat hij *wilde*, dat wij hem zagen. Op de een of ander manier, weet ze dat Porchascathan de sleutel tot alles is.’

Roos overwoog dit. ‘Dus, wat doen we nu?’

‘Ik denk, dat dat het makkelijkste gedeelte is,’ antwoordde James terughoudend. ‘Ik ga op zijn aanbod in, en bezoek hem in zijn kantoor.’

‘Hij zal je echt zijn diepste, duisterste, geheimen niet onthullen,’ fronste Roos.

‘Weet je,’ zei James, zijn wenkbrauwen verwachtingsvol optrekkend. ‘Ik denk... dat hij dat zomaar zal doen.’

Het plan, zo bleek, was listig in zijn eenvoud, maar doorspekt van gevaar.

‘Ik geloof, dat ik moet overgeven,’ murmelde James door een namaak glimlach terwijl hij zijn weg zocht door intimiderende, onbekende, gangen van Klammfels, die voorzien waren van indrukwekkende standbeelden, pilaren en fronsende, grijsgekleedde, jonge mannen.

Naast hem, gretiger en meer op haar gemak glimlachend, haalde Nastasia haar schouders op. ‘Misschien moet je maar gewoon kotsen en het kwijt raken, weet je? Het zal ons nauwelijks minder laten opvallen, dan we al doen.’

Toen ze dit zei, stapte James in de volle gang voorbij een groep Klammfelsjongens. Een van de jongens keek hem achterdochtig dreigend aan terwijl de anderen mompelden, hun ogen vernauwt naar de voorbij dribbelende indringers.

‘We hoeven ons nergens zorgen over te maken,’ verkondigde Nastasia, ze stak haar kin vooruit en sloeg weer een hoek om. ‘We zijn uitgenodigd in professor Porchascathan’s kantoor. Of, beter, *jij* bent dat. Maar ik ben helemaal zijn favoriete leerling. Wat is *jouw* probleem, Dubbeldooier?’ Dit laatste was gericht naar een heel gezette jongen met een knalrood gezicht en stekeltjes, die tegen haar schouder stootte toen hij voorbij liep. Ze draaide zich naar hem om en riep uitdagend. ‘Wil je de Tango met me dansen? Ik loop hier, ja!’

‘Nastasia, hou je kop!’ siste James, haar aan de mouw van haar Alma Aleronjasje pakkend en haar vooruit rukkend. ‘Wil je een opstootje veroorzaken?’

‘Ben van geeneen bang, als dát is wat je bedoelt,’ antwoordde ze, nog steeds over haar schouder kijkend, luid. ‘Deze opgevulde gewaden blaffen wel, maar bijten niet. Heb ik gelijk?’

James schudde zenuwachtig zijn hoofd en onderdrukte de aandrang om het laatste stuk naar professor Porchascathan’s kantoor te rennen. ‘Weet je zeker, dat dit de goede weg is?’

‘Hoe moet ik dat weten?’ schouderchokte Nastasia. ‘Jij bent degene met de geschreven uitnodiging.’

‘Je was erbij toen we dit afspraken! Heb je dan helemaal niet opgelet?’

‘O, hexende Harpijen,’ raspte een stem achter James. ‘Het is aan het eind van de gang. Naam staat op de deur. Kunnen jullie niet lezen?’

James draaide zich bliksemsnel om, maar er stond niemand achter hem. ‘Wie zei dat?’ commandeerde hij.

‘Je bent al zo zenuwachtig,’ fluisterde een tweede stem vanuit het niets, ‘je wilt het waarschijnlijk niet weten.’

‘Oh, hou d’r mee op,’ zuchtte Nastasia, rondkijkend in de plots lege gang. ‘De lessen zijn begonnen. De kust is veilig.’ Ze stak haar arm uit, greep een ogenblik in het luchtledige, sloot haar vuist en rukte. Een paar hoofden verschenen vanonder een flapper van onzichtbare stof.

‘Hé, grote broer,’ grinnikte Albus met zijn haar plat op zijn hoofd. ‘Roos en ik dachten, dat het het beste zou zijn om, soort van, onzichtbaar mee te klossen. Hoop dat je het niet erg vindt.’

James sputterde, ‘Maar - -! De Onzichtbaarheidsmantel!’ Hij gebaarde wild naar de nog onzichtbare lichamen.

‘Hij lag gewoon in Vilder’s kantoor,’ zei Roos. ‘Hij kan dan Degout’s magische stok hebben, maar dat betekent niet, dat hij daarom goede sluitspreuken kent. We zijn er gewoon vanmorgen naar binnen gegaan en jatte hem uit zijn lade met smokkelwaar. We waren voorzichtig, we leggen hem vanavond terug vóór hij door heeft dat ie weg is.’

‘En dat kunnen we maar beter wel doen,’ knikte Albus. ‘Want als Vilder in de gaten heeft, dat ie weg is, is er maar één persoon die hij daar de schuld van geeft.’

‘Jep!’ riep James wanhopig uit. Hij klopte op zijn borst. ‘Dan denkt hij aan mij, grote idioot! Je *probeert* me door die sadistische kwal te laten vermoorden?’

Nastasia hief haar hoofd op en zei zangerig, ‘Ik *zei* je het hem *niet* te vertellen...’

‘Ik heb niets gezegd,’ fronste Roos. ‘Het was Slabek hier, die zijn mond niet kon houden.’

Onder de Mantel porde Albus tussen de ribben van Roos. ‘Je weet, dat als ik niets gezegd had, we nog steeds door deze gangen zouden zwerven. James kan met een Bakenspreuk zijn eigen kont nog niet vinden.’

‘Kijk,’ onderbrak James, ‘dit is volledig gestoord! Waarom zijn jullie eigenlijk hier?’

Roos klemde haar kaken verdedigend op elkaar. ‘Ik ben hier om in Porchascathan’s kantoor rond te snuffelen, terwijl jij en Nastasia hem afleiden.’

‘En ik ben hier, omdat ik Roos hielp de Mantel te gappen,’ knikte Albus.

Wanhopig trok James aan zijn haren. ‘We hebben jullie hulp *niet* nodig! Als jullie gesnapt worden zijn we allemaal volledig verdoemd!’

‘We kunnen niet zeker weten of Porchascathan iets van belang vertelt,’ zuchtte Nastasia. ‘Daarbij, ze worden niet gesnapt. Toch?’

‘Niet als Slabek hier z’n mond meer dan dertig seconden dicht kan houden,’ zei Roos, met haar hoofd knikkend naar Albus, die zijn schouders ophaalde en met zijn ogen rolde.

‘Oké,’ gaf James hulpeloos toe, ‘ga als de bliksem onder de Mantel en stoot nergens tegenaan. Zelfs als Porchascathan jullie niet kan zien, hij is niet gek. Wanneer jullie zelfs verkeerd *ademen* weet hij dat jullie er zijn.’

‘Om nog maar te zwijgen over het feit, dat hij misschien een Gluiposcoop of Vijandsvizier heeft,’ voegde Roos toe. Haar stem werd gedempt toen Albus de Mantel weer over hen heengooide.

‘Prettig te weten, dat jullie tenminste nagedacht hebben over de manieren waarop dit finaal de foute kant op kan gaan,’ mopperde James. Hij wendde zich naar Avior Porchascathan’s gesloten deur. Nastasia was er al naar op weg. Ze keek om, zich er zeker van stellend, dat Albus en Roos weer onzichtbaar waren, hief toen haar hand op en klopte met de koperen klopper scherp op de deur. Verschillende seconden tikten weg zonder dat er iets gebeurde. Nastasia probeerde de deur open te krijgen, maar die zat op slot.

‘Misschien is hij er niet,’ zei Albus vanonder de Mantel. ‘Hij geeft les, misschien?’

‘Dit is zijn afgesproken kantoortijd,’ antwoordde James. ‘Tenminste, over een paar minuten dan. We zijn hier gewoon wat te vroeg. Toch, hij zou er *moeten* zijn.’

Hij rekte zich uit en klopte zelf een paar keer met de deureklopper, deze keer harder. De deureklopper was gemaakt in de vorm van een koperen tentakel welke vast zat aan een mannenlichaam met de kop van een inktvis. Het was bijzonder lelijk, maar gelukkig, anders dan veel van dit soort versieringen, leek deze niet betoverd te zijn met een magische persoonlijkheid.

‘Niemand, behalve wij angsthazen,’ zuchtte Nastasia.

‘Probeer het eens met een ontsluitingspreuk, James,’ klonk dof de stem van Roos, ongezien achter zijn linkerschouder.

‘Die werken nooit,’ rolde James met zijn ogen. ‘Telkens wanneer ik er een gebruik, ontstaat een soort tegenspreuk. Ik probeerde er een op de krantenkiosk in Zweinsveld en werd er bijna door betrap.’

Roos pufte ongeduldig. Een ogenblik later verscheen haar vuist vanonder de Mantel, eruit stak haar toverstok. Ze tikte ermee tegen de klink van Porchascathan’s deur. ‘*Alohamora!*’

De klink lichte heldergeel op en maakte een hoorbare klik. De deur kraakte zachtjes in zijn scharnieren open.

‘Echt, James,’ zei Roos, terwijl haar hand weer verdween, ‘je bent net zo slecht in het ontsluiten van deuren, als Vilder is in het sluiten ervan.’

Nastasia giechelde. Te zenuwachtig om zich te schamen boog James zich naar voren en duwde voorzichtig tegen de deur. Die kraakte sinister open, een schemerdonkere ronde kamer onthullend, voorzien van hoge, eenvoudige stoelen, volgepropte boekenplanken en een verzameling van losse, boosaardig uitziende, voorspellingsinstrumenten. Er waren hier geen Yuxa Baslatmapplanten zag James terwijl hij de schaduwrijke kamer binnensloep, maar er was wel een ingewikkeld uitziend, telescoopachtig apparaat waarvan de lenzen eigenaardig naar de vloer wezen, een donkere kristallen bol, als een gigantische zwarte parel op een oeroud stenen voetstuk, en, het vreemdste van alles, een soort rijkelijk versierde glanzende houten kist, zo lang als een man met een raam aan de voorkant, Achter het glas, en opgeborgen als een lijk in een kist, was een dunne man-vorm die een tulband droeg en een zwart puntbaardje. Boven het raam van deze figuur stonden de woorden:

TAW IL AT - U 'M R
KNOWS ALL! TELLS ALL!

'Ik heb al eens een van deze ergens gezien,' merkte Nastasia op, de ingekiste figuur naderend. 'Op een Dreuzelkermis in New Jersey. Het is een mechanische tovenaar. Stop een munt in de gleuf en hij wordt geacht je de toekomst te voorspellen.'

'Achterlijk, als je het mij vraagt,' mompelde Albus ongezien.

'Geen openhaard,' fluisterde Roos met een huivering in haar stem.

De kamer was, merkte James, ijsig koud. 'Dit is gewoon de wachtkamer,' stelde hij in het rond kijkend. 'Er moet een mogelijkheid zijn om verder te kunnen.'

'Ik wed, dat deze gast het wel weet,' zei Nastasia, met haar hoofd wijzend naar de mechanische tovenaar in de houten kist. 'Deze ouwe Tawil At-U' mr. Heeft een van jullie geld bij je?' ze tikte met haar toverstok tegen de geldgleuf.

Door het aanraken met haar toverstok kwamen de lichten in de kist tot leven, de bebaarde figuur verlichtend. Met een serie ratels en klikken kwam hij schokkerig tot leven, leunde achterover en kantelde zijn hoofd naar het plafond. Zijn kunsthanden werden lomp opgeheven, en deden een ratelende dans voor zijn baard. James sprong achteruit en stootte tegen de verborgen figuren van Albus en Roos.

'Geen munt is vereist voor zulke als gij,' kraakte een diepe opgenomen stem luid, opkomen uit een koperen speaker aan de voorkant van de kist. 'Enkel het gepeupel moeten betalen voor een glimp van het onbekende. Vraag wat gij wilt, mijn meesters, zolang de vloek van het leven op mij ligt.'

Het licht van de mechanische tovenaar verlichte het gezicht van Nastasia die ervoor stond. Ze keek achterom naar James en rolde met haar ogen. 'O, jij grote baby. Het is gewoon een pratende machine. Waar ben je nou bang voor?'

James schudde zijn hoofd. 'Weet je zeker, dat het niet meer dan een... je weet wel... machine is?'

'Het is niet meer dan een zootje motoren en vliegwielen met een tulband, sufferd,' zei Nastasia terugkijkend naar de bebaarde figuur. 'Maar hij is wel heel goed. Professor Klaverhoef zou uit zijn hoorns gaan als hij dit kon zien.'

Achter James' schouder klonk de stem van Roos een octaaf hoger dan normaal. 'Dus, vraag hem nou maar hoe we in Porchascathan's hoofdkantoor kunnen komen.'

'Alas,' blèrde de opgenomen stem, vergezelt van het stoppen van de bewegingen van de mechanische tovenaar. 'Maar niemand dan de Grote Meester zelf kan er in toetreden. Zet u neder en wacht op zijn komst.'

'Er moet een andere manier zijn om binnen te komen,' klaagde Albus. 'Zo komen we nergens. Kijk rond voor een deur of zoiets.'

James schudde zijn hoofd. Hij keek de donkere, koude kamer door. 'Misschien is dit Porchascathan's vertrek helemaal niet. Misschien is dit alleen maar een plek waar hij de leerlingen en dergelijke ontmoet.'

'Je bedoelt, dat we hier voor niets onder deze stinkende ouwe Mantel meedraven?' gromde Roos.

'Niemand heeft je gevraagd om mee te komen!' pareerde James haar. 'Ik vind nog steeds, dat jullie beiden volslagen gek zijn.'

Nastasia bestudeerde, met een bedachtzame trek over haar gezicht, de mechanische figuur in de kist. 'Hé Tawil,' zei ze. 'Jij weet waar professor Porchascathan vertrekken zijn, is het niet?'

De geverfde ogen van de figuur bewogen niet. Na een paar ogenblikken, bewoog de kop zich met rukkende bewegingen heen en weer en de handen deden de ingewikkelde dans weer. 'Alas! Maar niemand dan de Grote Meester zelf kan er in toetreden,' herhaalde de opgenomen stem. 'Zet u neder en wacht op zijn komst.' Hij werd, met een duidelijk hoorbare klak, uitgezet en de lichten doofden. De mechanische figuur zakte naar voren.

Nastasia vernauwde haar ogen.

'Wat?' zei Albus, vanuit het midden van de ronde kamer. Met een wijds gebaar gooide hij de Onzichtbaarheidsmantel af en liet een hand door zijn platte haren glijden. 'Mis ik hier iets?'

Nastasia bleef kijken naar de nu onbeweeglijke figuur in zijn donkere kist. 'Zoutzuurtjes,' zei ze.

James knipperde. 'Pardon?'

'Waar heeft ze het over?' zei Roos met een klein stemmetje. 'Zouden we nu niet terug moeten gaan?'

Albus draaide zich om naar zijn nicht te kijken. 'Wat is er opeens met jou aan de hand? Dit was jou idee.'

'Ik heb hier gewoon een slecht gevoel over!' verklaarde ze verdedigend. 'En...nou...'

'Kakkerlak Krunchies,' zei Nastasia, een stap dichterbij de houten kist nemend. Binnenin zat de gebogen figuur er stil bij.

'Waar is zij nou mee bezig?' mopperde Albus vanuit zijn mondhoek, knikkend naar Nastasia. 'Is ze, je weet wel, helemaal jofel?'

'Nastasia,' zei James bezorgd, zich bewegend om zich naast haar bij de donkere kist te voegen. 'Misschien moeten we gewoon -'

'Ballonbruisballen,' onderbrak Nastasia hem met stemverheffing.

In de kist bleef de donkere figuur star zitten, een silhouet achter het verduisterde glas.

‘Wat is ze aan het doen,’ eiste Roos. ‘Laat haar ophouden!’

‘Wacht eens even,’ zei Albus langzaam, besef daagde bij hem. ‘Roos is bang voor *mechanisme’s*! Dat is het, is het niet?’

‘Ik ben niet *bang* van ze!’ siste ze schril. ‘Ik vertrouw ze gewoon niet! Ze zijn echt, echt onbetrouwbaar! Dat weet iedereen! Worden als het even tegenzit slecht! Worden vervloekt, komen tot leven en ontwikkelen een voorliefde voor mensenbloed...!’

‘Roos is bang voor een stuk mechaniek!’ zong Albus vrolijk. ‘Ik kan het niet geloven! Dappere nicht Roos! Hoe laat is het, Roos? O, dat weet je niet! Omdat je dan op een mechaniek moet kijken!’

‘Kop dicht, Al!’ commandeerde James. ‘Nastasia, werkelijk, laten we zorgen dat we hier weggaan. Het heeft geen zin - -’

‘Zak met zuurtjes!’ verkondigde Nastasia, tevreden bij zichzelf knikkend.

De lichten in de kist van de mechanische tovenaars knipperden weer aan. Roos klampte zich aan James’ schouder vast, geschrokken toen de mechanische tovenaars weer schokkend tot leven kwamen, ratelend en luid piepend.

‘Wachtwoord geaccepteerd,’ piepte de stem vanuit de speaker. ‘Ga voort als u durft. En laat de gevolgen op uwen zelf terecht komen.’

Met een ingewikkeld aantal klikken en klakken, draaide de voorkant van de kist opzij, zo een deur makend. Erachter, stond de mechanische figuur van Tawil At-U’mr in zijn volle lengte, zijn gewaad hing scheef rond zijn scharnierende mechanische benen. Zijn houten voeten waren voorzien van uitgesneden sandalen en bedekt met afbladderende vleeskleurige verf. Hij stapte houderig uit de kast, zijn scharnieren piepten en zijn hoofd was onderdanig gebogen. Diep in de houten kist knipperden lampen aan en James zag dat het eigenlijk een doorgang was naar een veel grotere kamer.

Hij keek van de plots onthulde doorgang naar Nastasia. ‘Hoe wist je het?’

Ontwijkend haalde Nastasia haar schouders op. ‘Mazzel.’

‘Nou,’ sprak Albus, ‘Gaan we naar binnen of wat?’

James keek achterom. Roos’ gezicht was zo bleek als een volle Maan. Ze rukte haar blik weg van de mechanische man en ving zijn blik. Schokkerig knikte ze.

‘Laten we dan opschieten,’ zei hij. ‘Als professor Porchascathan er niet is, kan hij ieder moment terug komen.’

Hij draaide zich weer naar de door de kist gevormde doorgang. Erachter werd een grote schaduwrijke kamer door blauw licht zichtbaar gemaakt. De schaduwen dansten over de hoge muren en het plafond. Hij zette zich schrap, voelde hoe Roos achter hem zijn schouders omklemde, en stapte vooruit.

15. Herkomsten Onthuld

De binnenste kamer van professor Porchascathan's kantoor was rond en veel warmer dan de wachtruimte waar ze in geweest waren. Vlammen brulden in de bek van een monsterlijke openhaard. Pilaren versierden de kamer, zich uitstrekkend tot schaduwrijke kluizen.

'Ziet er vrijwel net zo uit als het kantoor van de Directeur in Zweinstein,' merkte Albus op. 'En wat is dat in die kooi. Dat is toch geen echte Feniks, is het wel?'

James en Roos volgden Albus naar een zeer grote kooi geplaatst op een rijk versierde koperen standaard. Het beest, voorover gebogen op een lage stok, leek vrijwel iedere centimeter van de ruimte in beslag te nemen. De vloer van de kooi was bezaaid met wat leek op knaagdierbotten, allen zwartgeblakerd.

'Dat is geen gewone Feniks,' zei Roos met een opkrullende lip. 'Het is een Jiskra, soms wel een *Zwarte Feniks* genoemd. Zie je de twee koppen?'

'Gaaf,' zei Albus naar voren leunend en door de tralies turend. 'Ziet er meer uit als een hagedis met veren dan een vogel.'

De kop het dichtst bij hem trok zich terug tussen zijn opgevouwen vleugel. De bek ging open waardoor er rijen kleine puntige tanden zichtbaar werden en het beest siste, een smerige stinkende mist uitademend.

‘Zotte -!’ spooog Albus achteruit springend en wapperend met zijn hand om de natte zure adem van de Jiskra kwijt te raken. ‘Wat voor de sodeju was dat!?’

‘Verdedigingsmechanisme,’ giechelde Nastasia. ‘Een andere naam welke ervoor gebruikt wordt is “Doodslucht”. Het is maar goed, dat die andere kop slaapt.’

James bleef ver uit de buurt van het monsterlijke vogelding. ‘Perkamentus had zijn Feniks,’ mijmerde hij duister. ‘Porchascathan heeft... dit ding.’

In de buurt van de enorme kooi op zijn bronzen standaard, stond een groot houten bureau overladen met perkament, inkt, boeken, instrumenten en, heel vreemd, een extra groot Toverschaakspel. James liep er naar toe en bekeek de stukken, die in het midden van het bord stonden. De zwarte figuren leken te zijn gemaakt van ebbenhout, de witte figuren sprankelden in het licht van de openhaard, alsof ze van diamant waren.

‘Iemand is echt gek op zijn bordspellen,’ zei Albus toen hij zich bij James voegde. ‘Wie denk je dat er aan de winnende hand is?’

James schudde zijn hoofd. ‘Ralph zou het wel weten. Hij is de schaakspeler, ik niet.’

‘Jammer, dat Ralph niet was uitgenodigd voor dit kleine feestje,’ schouderchokte Albus terwijl hij zich omdraaide.

‘Dat waren jullie ook niet,’ mompelde James kribbig. In werkelijkheid zou hij liever willen, dat het Ralph onder de Mantel was in plaats van Albus. Nieuwsgierig boog hij zich dieper over het schaakspel. De figuren zagen er vreemd bekend uit. Hij bestudeerde de ebbenhouten Koning, staand op zijn vierkant. Hij was lang, gekleed in een gewaad waarvan de kap het grootste gedeelte van zijn gezicht bedekte en dunne knokige handen staken uit de mouwen. In herkenning hijgde hij.

‘Wat?’ fluisterde Roos onmiddellijk. ‘Wat heb je gevonden?’

‘Kom hier!’ gebaarde James zonder zijn blik van het bord af te nemen. ‘Kijk!’

Roos ging naast hem staan, schouder aan schouder. Ze boog zich, met een verwarde uitdrukking, over het bord. James keek haar aan. ‘Zie je het? De zwarte koning?’

Roos bestudeerde het figuur even en sloeg toen haar hand over haar mond. ‘Het is die verschrikkelijke tovenaars die we in Nieuw Amsterdam tegenkwamen!’ zei ze door haar vingeropening heen. ‘De Verzamelaar!’

‘De nieuwe Amerikaanse vice-president,’ knikte James. ‘Maar, kijk eens naast hem. Kijk naar de Koningin.’

Bezorgt boog Roos zich er, met opengesperde ogen, nog dichter er naar toe. ‘Is dat...’ Ze fronste verward. ‘Wie is dat?’

James keek omlaag naar de lange vrouwenfiguur, pompeus in haar lange gewaad, haar uitgesneden lange haren viel in golven over haar rug en ze hief haar kin trots

op. De ogen waren met kleine groene smaragden ingelegd. 'Het is de Vrouwe van het Meer,' zei hij beslist. 'Ik zou haar overal herkennen.'

Roos frons werd dieper terwijl ze het figuur verder bestudeerde. 'Ben je... ben je er zeker van?'

'Natuurlijk ben ik zeker,' antwoordde James. Hij keek opzij naar zijn nicht. 'Hoezo?'

Roos leek onwillig te antwoorden, 'Omdat... nou, voor mij... ziet ze er soort van uit...' ze keek terug naar hem, haar ogen helder in het schemerlicht. 'Als Petra.'

James opende zijn mond om te protesteren, maar terwijl hij dit deed liet hij zijn blik weer naar het schaakbord zakken. Uitgesneden in het zwarte ebbenhout, leek het vallende haar op Petra's donkere lokken. De opgeheven kin kon gezien worden als vastberaden in plaats van trots. De ogen leken nu van vaal blauw amethyst te zijn.

'Wie zijn die figuren aan de andere kant?' vroeg Roos van onderwerp veranderend. 'Het is lastig om te zien. Waar zijn ze van gemaakt? Kristal? Diamand?'

James keek nauwkeurig. Het licht van de openhaard speelde over de vlakken van de tegenover opgestelde figuren, de details verbergend. Ook deze Koning was lang, met rommelige haren en een kleine, maar onmiskenbare, bril op. Mocht er enige twijfel over de identiteit van dit figuur zijn; een minuscule bliksemschicht gekrast op zijn voorhoofd gloeide zwak. Roos zag het op hetzelfde ogenblik als hij. Ze greep naar zijn elleboog.

'Het is je vader!' fluisterde ze. 'En de Koningin! Is dat... is dat... mijn moeder?'

James schudde gespannen zijn hoofd. 'Nee, Roos... Dat is niet je moeder. Dat is - -'

'Bingo!' zong de stem van Nastasia opeens. 'Ik denk, dat jullie allemaal *dit* wel willen zien!'

James keek op, hij volgde het geluid van de stem van Nastasia. Hij was net van plan haar te vertellen, dat wat zij gevonden had het niet zou kunnen halen vergeleken met de griezelige bekende schaakstukken, maar hij sloot zijn mond toen het meisje met de roze haren een zwaar, ingewikkeld geborduurd gordijn openschoof. Erachter flikkerde een blauwe toorts tot leven, een kleine ronde alkoof verlichtend. De ruimte was bijna leeg met uitzondering van een hoge houten tafel met daarop, een klein boekwerk. Nastasia keek met een scheve glimlach terug naar hen. 'Ik kan me vergissen,' zei ze, 'maar ik denk, dat *dat* een *dagboek* is.'

James keek opzij naar Roos, wiens gezicht nog altijd ongebruikelijk bleek was. Met z'n tweeën liepen ze om het bureau heen en naar de zojuist onthulde alkoof. Albus voegde zich bij hen. Als één slopen de vier leerlingen naar binnen, de kleine houten tafel omringend.

Het boek was verrassend klein, zijn pagina's waren op de randen ruw en dik, zijn kaft was gemaakt van een diep verkleurd leer. Voor James leek het inderdaad een soort persoonlijk dagboek of notitieboek.

'Jij hebt hem gevonden, Nassie,' zei Albus, Nastasia porrend. 'Wil je de eer nemen om hem open te maken?'

'Ik niet,' antwoordde ze, en deed een stap terug. 'Ik ben wel te vinden om rond te snuffelen en zo, maar ik ruik een vloek op dat ding.' Ze keek naar James en voor de eerste keer was er iets van angst in haar uitdrukking.

Hij rilde en wendde zich naar het boek. 'Nou,' slikte hij, 'waarom zijn we hier anders?'

Snel, voor hij er over na kon denken, strekte hij zich uit en raakte het boek aan en zette zich schrap. Er gebeurde niets. Hij keek om naar de anderen.

'Schiet op en lees hem!' verklaarde Albus. 'Wat, verwacht je soms, dat het je in zijn pagina's op zal zuigen of zoiets?'

De spanning viel weg. James rolde met zijn ogen en richtte zijn aandacht weer op het boek. Voorzichtig sloeg hij de kaft open, een lege crèmekleurige pagina onthullend. Was het schrift mogelijk onzichtbaar? Hij staaarde ernaar, wachtend op iets wat zou gaan gebeuren. Toen dit niet zo was, sloeg hij de eerste bladzijde om, en toen de volgende. Daar. Op de derde pagina stond een keurig handschrift. Hij boog zich erover. Met een zachte gespannen stem begon hij te lezen.

'Dit is een weergave van het onuitgesproken en verborgen leven en tijden van...' hij pauzeerde toen er een golf van koude over hem heen gleed, hem tot aan zijn hielen verkillend. '*Albus Parcival Wolfram Bertus Perkamentus*'

Achter hem hijgde Roos.

'Zotte Zompelaars,' zei Albus met een verbijsterde stem. 'Mijn naamgever! De Grote Al zelf!'

'Stil,' zei Nastasia zacht. 'Ga door, James.'

James knikte. Hij nam een diepe teug adem en ging door. 'Ik ben bang, dat dit geen vrolijke weergave zal zijn, en zeer waarschijnlijk een zo'n persoonlijke weergave als er ooit geweest is. Een kroniek van mijn eigen hand voor wat voor soort vrede het ook kan bieden. De herinneringen gevangen in deze geschreven woorden, zouden vrolijker verbannen moeten worden naar de rust van de Hersenpan, verborgen en vergeten. Maar, helaas, zoals spoedig onthuld zal worden, is dat een onmogelijke luxe, verboden voor deze klaagzang.'

'Maar eerst, een waarschuwing voor een ieder die, of per vergissing of door list, deze woorden leest; als je in de leegte kijkt, weet dan, dat de leegte in jou kijkt. Laat het bekend zijn, dat bij het lezen van deze tekst, ik je gedachten zal lezen, en je zal markeren. De vloek die hieruit zal volgen zal niet aan mijn handen kleven - - inderdaad, ik wens je zelfs niets kwaads toe - - maar hij zal je desondanks treffen. Sommige kosten kunnen niet anders, dan met bloed betaald worden. Voor uw belang, en mijn geruststelling, laat het hierbij rusten.'

James deed onwillekeurig een stap achteruit van de tafel en het in leergebonden dagboek.

‘Ik zei het,’ zei Nastasia flauw.

‘Moeten we doorgaan?’ vroeg Roos, met een stem nog zachter dan gefluister.

‘O, lieve help,’ rolde Albus met zijn ogen. ‘Het is gewoon een standaard waarschuwingsvloek. Wij Zwadderaars zetten hem overal op, tot aan de kluslijstjes toe. Alleen de eerstejaars zijn er bang voor.’

‘Maar dit is het dagboek van Albus Perkamentus!’ weerlegde Roos. ‘Hij was niet gewoon een Zwadderaar met machtswellust. Hij was een van de krachtigste tovenaars ooit!’

‘Prima, goed dan,’ schouderchokte Albus geïrriteerd. ‘Wegwezen. Laten we weer naar huis gaan en ons Rekenkundehuiswerk maken, wat denken jullie ervan?’

Nastasia giechelde weer en duwde James zachtjes naar voren. ‘Perkamentus is dood en begraven,’ zei ze. ‘Hij kan niemand meer vervloeken. Vooruit James. Blijf lezen.’

‘Jij hebt makkelijk praten,’ murmelde hij. Maar toch, hij wist dat Nastasia en Albus gelijk hadden. Dat dit was waar ze voor gekomen waren tenslotte. Hij gebruikte zijn vinger om de plaats op de pagina waar hij was gebleven te vinden en ging verder met lezen.

‘Ik denk wel, dat men kan zeggen, dat ik in een gelukkig huis ben opgegroeid, daarin waren tijden van eenvoudige, ongecompliceerde vreugde. Ik trok in bij mijn moeder, Kendra, na de gevangenneming van mijn vader, Parcival, een man die ik mij maar vaag herinner, maar altijd gekend heb door de nogal verwarrende nalatenschap die hij achterliet. Hij was naar Azkaban gestuurd na het aanvallen van een groep Drezeljongens – een daad van vaderlijke wraak. De jongens hadden mijn jongste zusje, Ariana, belachelijk gemaakt na een uiting van kinderlijke magie. Dit is wat er bekend is.’

‘Wat niet bekend is, is dat ik het mijn vader kwalijk nam, dat hij de daaropvolgende jaren afwezig was. Zijn daad van wraak op hen die zijn enige dochter kapot hadden gemaakt, was begrijpelijk, maar ondoordacht. Het haalde hem bij ons weg. Ik kan niet anders denken dan dat, als hij gebleven was, als zijn blinde woede, niet zijn voorzichtigheid had doen laten vergeten, en hem naar de gevangenis had gestuurd, dit ongelukkige verhaal heel anders geëindigd zou zijn.’

‘Bijvoorbeeld. Mijn vader zou Gellert Grindelwald niet gemogen hebben. Was hij er geweest, zou hij gezegd hebben dat Gellert een “opgeblazen” jongen was, een pompeuze, getalenteerde, jonge aristocraat die er, meer dan iets anders, van genoot zichzelf te horen praten. Ik weet dit, omdat mijn moeder mij dit op verschillende gelegenheden vertelde. En ik herinnerde mijn vader nog goed genoeg, om te weten dat ze helemaal gelijk in had. Het was precies dit ding, waarschijnlijk, dat mij ertoe dreef vriendschap met de jonge Gellert Grindelwald te sluiten, ondanks zijn zorgeloze arrogantie en onstuimige illusies van grootsheid. Hij woonde deze Zomer bij zijn tante, nadat hij van de Klammfels Academie was weggestuurd wegens roekeloosheid en oproerkraaien. Alleen al dát feit zou mijn vader ertoe aangezet hebben mij te verbieden om mij met Gellert te verbroederen. Maar mijn vader, heel

eenvoudig, was er niet. Hij had ons allemaal verraden door naar Azkaban gestuurd te worden. Inderdaad bij mij was het een kleine jongen die gekwetst was, begraven onder de rebellie van een jonge man en dit had slechts een onvermijdelijk resultaat, omdat mijn vader Gellert Grindelwald afgewezen zou hebben, wenste ik hem met heel mijn hart te omarmen.'

'En dat was niet moeilijk. Gellert en ik dachten gelijkwaardig: idealistisch, ambitieus, klaar om de wereld te veranderen, en naar de verdoemenis met de oeroude instituten, die ons de ruimte niet gaven. Natuurlijk waren veel van onze ideeën dwaas. Sommigen ervan waren, als het puntje bij het paaltje komt, gevaarlijk naïef, zelfs onhaalbaar. Maar we waren jong en uiteindelijk machteloos. Redeneren stond vrij, zonder gevolgen, en we genoten ervan.'

Terwijl ik mijn eigen school afmaakte bracht ik meer en meer tijd door met Gellert, en wierp me in zorgeloze avonturen. We gingen op zoek naar de fameuze Dodelijke Relieken. We zetten ons in om de wetten van Geheimhouding te veranderen, verheerlijkten de gezamenlijke voordelen van een volledige onthulling naar de Dreuzelwereld. Naast het feit dat hij een buitengewone tovenaars was, was Gellert een begenadigde spreker, zijn natuurlijke charme en aantrekkingskracht gebruikend, om overal waar we heengingen volgelingen te verzamelen. Binnen twee jaar hadden we genoeg volgelingen om niet langer slechts jonge mannen, spelend met het idee van een revolutie, te zijn. Wanneer ik om ons heen keek, was een revolutie niet langer een hersenspinsel. Het werd al snel een realiteit.'

'En ik begon te twijfelen.'

'Het was een buitengewoon ongemakkelijke tijd voor me. Gellert begreep natuurlijk niets van mijn bedenkingen. Ik probeerde hem om te praten, waarschijnlijk een stap te laat ontdekkend, dat ik, ondanks mijn beste inspanningen, nog altijd de zoon van mijn vader was. Diep binnenin me, merkte ik fouten en gevaren in ons plan. Ik beseefte, dat Gellert's idealisme minder door onzelfzuchtigheid en meer door ego gedreven werd. Hij wilde niet alleen de Dreuzelwereld verrijken, maar hem ook beheersen. Voor hem, waren ze niet meer dan een ras van pratende huisdieren - - vriendelijke dieren voor wie men gevoelens heeft en zich zorgen om maakt, maar die uiteindelijk moesten buigen voor een groter doel.'

'Ik kon niet in het openbaar debatteren met Gellert, want het was niet mijn wens hem te ondermijnen. Ik hoopte hem privé over te kunnen halen, om voorzichtig de weg naar de revolutie, die rondom ons trilde, te veranderen. Maar hij was ongevoelig voor twijfel. Zijn rotsvaste overtuiging, verankerd in zowel zijn natuurlijke vertrouwen en zijn unieke magische krachten, was voorbij het bereik van mijn overreding. Uiteindelijk, helaas, scheidde onze wegen zich.'

'Ontgoocheld en verslagen, keerde ik terug naar Goderics Eind, slechts om te merken dat mijn afwezigheid, net als die van mijn vader, een wissel getrokken had op mijn familie. Mijn moeder leek wel tien jaar ouder te zijn geworden. Desiderius was somber en kwaad geworden, Ariana was, als dat kon, nog meer teruggetrokken dan voorheen, zo diep in het web van haar eigen opgejaagde herinneringen begraven, dat zelfs ik haar niet altijd kon overhalen om te praten. In de jaren na te

zijn aangevallen geweest door de jongens in onze oude buurt, bleef Ariana haar magie onderdrukken, om hem zo diep in zichzelf weg te drukken, dat het zo nu en dan ongecontrôleerd losbarste. Dit was soms ongevaarlijk - - niet meer dan lichtflitsen of bizarre regen van kikkers aan de andere kant van de ramen van het huisje - - en soms gevaarlijk, met aardewerk dat langs de muren kletterde, vuur dat uit de haard vlamde, of het hele hutje dat schudde op zijn fundering alsof hij in het midden van een aardbeving stond. Het was altijd al slecht geweest, maar het werd nog veel erger. Ik begreep dit beter dan iemand in mijn familie. Magische kracht is net als iedere andere energie: fundamenteel onverwoestbaar. Als het niet gebruikt wordt, gaat het niet weg, het wordt groter, een druk opbouwend welke, zelfs in de meest gunstige gevallen, uiteindelijk tot een uitbarsting komt.'

'Het meest verwarrende detail van mijn thuiskomst echter, was het erachter komen, dat mijn vader in Azkaban was overleden. Dit leek tegelijkertijd het minst voor de hand liggende, maar wel de meest overheersende invloed in het huishouden.'

'Desiderius weigerde koppig mijn hulp in het onderhouden van het huisje en ons armzalige land. In mijn hart nam ik hem dit niet kwalijk, hoewel mijn jeugdigheid mij niet toestond dit toe te geven. Ik was tenslotte bijna drie jaar weggeweest en had mijn broer achtergelaten om alles alleen te doen. Ondanks dat deed ik wat ik kon in een poging mij aan te passen aan een leven van eenvoudig, hard werk, tenminste, voor een tijdje.'

'En toch, met het verstrijken van de dagen, merkte ik een voortdurend geheim in ons huis. Mijn terugkeer naar Goderics Eind had het leven van mijn familie op de een of andere diepe, onuitgesproken manier ingewikkeld gemaakt. Het prikte naar me met een gevoel dat er iets onder het oppervlak lag wat Desiderius woede opjoege, de rimpels in het gezicht van mijn moeder verdiepte, en Ariana verder deed vluchten in haar gedachten waarbij de opbouwende druk van haar weggestopte krachten toenam.'

'Drie weken na mijn terugkomst, toen de avond achter de ramen van het huisje neerdaalde en het vuur in de haard knisperde, confronteerde ik hun allemaal, vragend wat ze voor mij verborgen hielden.'

'Zelfs nu nog, heel eerlijk en oprecht, wens ik, dat ik dat niet gedaan had. Ik heb mijn hele leven toegewijd aan het verzamelen van kennis en toch, als er een ding is wat ik geleerd heb waarvan ik zou willen, dat ik het die nacht geweten had, is dit het: sommige dingen kunnen beter onbekend blijven. Soms is nieuwsgierigheid een vergif, niet alleen voor de drinker, maar voor iedereen rondom hem.'

'Ik had dit nog niet geleerd. Dus, eiste ik dat mijn familie mij de vergiftigde waarheid zouden vertellen. Ze wilden dit niet. Ze weerstonden me heftig, maar ik wilde niet ontkent worde. Mijn frustratie om niet in staat geweest te zijn om Gellert Grindelwald op andere gedachten te brengen, maakte me koppig in mijn volhardendheid mijn zin te krijgen bij mijn meer buigzame familie.'

'Tenslotte, na veel geschreeuw, nadat Desiderius de tuin in was gerend, zonder zelfs de deur gesloten te hebben, met mijn moeder snotterend bij het vuur en Ariana

knielend voor haar, als een silhouet zodat ik haar gezicht niet kon zien toen ze sprak, was zij het zelf, die het verhaal vertelde.'

'Ariana, mijn jonge zusje, was in verwachting.'

'In die wetenschap begreep ik alles: Desiderius bezorgde woede, de groter wordende angst van mijn moeder, en Ariana's toenemende labiele gedrag. Per slot van rekening, wat kan meer rauwe verwarring in het hoofd en lichaam van een vrouw veroorzaken dan zwangerschap?'

'De vader was een Dreuzel, een jonge man uit het dorp. Ariana bleef volhouden dat ze van hem hield, dat hij haar begreep en dat ze vurig verlangde om met hem te trouwen. Desiderius weigerde dit natuurlijk pertinent, zo ver gaand, dat hij de jonge man met de dood dreigde, als hij zijn gezicht maar zou laten *zien* bij het hutje. Mijn moeder, voor haar deel, werd verscheurd tussen het verlangen van het geluk van haar dochter en de ellendige afschuw, dat zonder het constante toezicht van haar familie, Ariane de contrôle over haar onderdrukte krachten zou verliezen, met catastrofale gevolgen.'

'Hierin was ze, helaas, heel profetisch.'

'Op die nacht, werd het kruisvat die mijn familie was, volledig helder voor me. Ariana ging de derde maand van haar zwangerschap in, en de ronding van haar buik was maar net aan zichtbaar. En met het groeien van de baby, groeide ook de spanning in het huisje.'

Ariana's onbeheersbare uitbarstingen werden steeds heftiger. Op een ochtend, terwijl haar zwangerschap's buien het overnamen, liet ze het hakblok door een blik uit haar ogen splijten. Een week later, toen ze kwaad werd op het onkruid wat achter het huisje groeide, werd er uit de schoorsteen een zwarte brij gebrakt, als een vulkaan van teer. Het werd steeds moeilijker om te voorspellen wat een van Ariana's aanvallen zou voortbrengen, wat het eveneens lastiger maakte ze in de hand te houden.'

'Desiderius bracht zijn tijd buiten het huisje door, werkend op het land, wat mij bij mijn moeder en Ariana achterliet. Dit waren enige van de meest eindeloze en moeilijkste maanden van mijn leven. Mijn enige afleiding, onplezierig als deze ook was, was het nieuws van mijn oude vriend, Grindelwald. Op zichzelf was hij een politieke kracht geworden die zo machtig was, dat hij Het Ministerie van Toverkunst bedreigde. Zij die hem volgden, deden dit met een bijna fanatieke toewijding. Zij die tegen hem waren, schilderden hem af als een dictatoriale machtswellusteling, die niet alleen de stabiele gemeenschap bedreigde, maar ook de basis van Dreuzel en magische samenleving.'

'En in mijn hart wist ik, dat die angsten niet onredelijk waren. Grindelwald zou niet van zijn plannen afwijken om geleidelijk aan de Dreuzelwereld te verdrukken onder de hiel van zijn laars. Hij zou niet aan zichzelf twifelen, omdat hij er totaal overtuigd van was, dat zijn doelen juist en goed waren. Zijn mantra - - *onze mantra*, als ik heel eerlijk ben - - was de overtuiging, dat alles geoorloofd was *voor het hogere*

doel. Natuurlijk weet ik nu, dat de verachtelijkste kwaden in de wereld, voor dit doel toegestaan waren.'

'Geleidelijk aan begon ik het feit te accepteren, dat op de een of andere manier, mijn oude vriend en landgenoot, gestopt moest worden. Maar toch moest dit probleem wachten. Ik had mijn lesje geleerd. De zorg voor mijn familie was nu belangrijker.'

'En, verbazingwekkend, in het midden van dit alles, waren er toch nog momenten van schoonheid. De tijd die ik min of meer gedwongen met zijn zusje doorbracht, maakte onze band hechter dan hij ooit geweest was. Ik begon haar onbewuste aandrang om haar krachten te ontkennen te begrijpen. Wat was begonnen als een verdedigingsmechanisme, was een gewoonte geworden welke zo ingeworteld was, dat hij onoverkomelijk werd. Ze had een muur voor zichzelf opgericht, die zo hoog was, dat zij hem niet meer kon laten afbrokkelen. Maar de jonge heks achter deze muur was er nog steeds, mooi en charmant en op de momenten dat ik haar kon overhalen zich te laten zien, griezelig intelligent. We spraken soms uren achter elkaar en ik begon iets verbazingwekkends te ontdekken: ze hield oprecht van de vader van haar kind. Ze had hem op een van de vele tochtjes naar het dorp ontmoet, onder begeleiding van de altijd oplettende blik van haar moeder.'

'Op een eigenaardige manier, was het mijn moeders waakzaamheid, die ervoor gezorgd had, dat ze elkaar konden ontmoeten. Ariana moest altijd buiten de winkel blijven, wachtend op een bankje uit angst voor een "ongelukje" binnen. Daar gehoorzaam wachtend, was ze door de zoon van de eigenaar, die net terug was van de universiteit en met een nieuw leven ging beginnen, opgemerkt. Hij wilde niets liever dan Ariane een deel van dat leven maken.'

'Hij had geen kennis van haar achtergrond. Voor hem was ze gewoon een meisje uit het dorp met een nogal overbeschermd moeder. Hij begon haar op de bank voor de winkel van zijn vader op te wachten om haar beter te leren kennen. Hun verhouding, kort maar gelukkig, wortelden zich tijdens die korte ontmoetingen.'

'Al snel begon Ariana hem stiekem te ontmoeten, afspraken makend in het bos tussen het dorp en het huisje.'

'Nu werden deze ontmoetingen natuurlijk voorkomen. Desiderius waakte fel over Ariana en stond haar nooit toe om alleen het huisje te verlaten.'

'Het was voor mij onbespreekbaar met mijn broer. Net als bij mijn vader, lagen Desiderius gevoelens diep en onverbiddelijk. Maar ik kon het niet laten gebeuren, dat Ariana's hart gebroken werd. Ik nam haar met me mee, slechts een keer, naar het dorp om haar vriend te zien. Terwijl ik mijn tijd doorbracht in de winkel, om met Dreuzelgeld een opzettelijk tijdrovende lange lijst met allerlei spullen aan te schaffen, bracht Ariana de tijd weer eens door op de bank buiten, met haar vriend. Ik kon dit door het raam zien, en het was, wees daar zeker van, een heerlijk uitzicht.'

'De jonge man - - hij heette Timothy - - was overduidelijk weg van Ariana. Terwijl ze spraken raakten ze elkaar nauwelijks aan, een plaatje van ingetogen fatsoen, maar eenmaal legde hij zijn hand op haar bolle buik, voorzichtig verborgen onder een veel

te grote jurk en schort. Het was nogal hartverscheurend, en ik vroeg me af, kort, of ik misschien meer schade, dan goed eraan had gedaan om haar mee te nemen.'

'Maar toch heb ik er geen spijt van, toen niet, nu niet.'

'Een maand later gebeurde de eerste bepalende tragedie van onze familie.'

'Er zijn er die weten, dat mijn zuster Ariana onbedoeld haar moeder dode, Kendra Perkamentus. Het gebeurde toen Ariana op een catastrofale manier de contrôle verloor over haar krachten, waardoor een magische ontploffing de achterste slaapkamer van het huisje vernietigde. Niemand kent de aandrang van die explosie, anders dan dat Ariana in de war was, geestelijk beschadigd, een gevaar voor zichzelf en de mensen rondom haar. Ik, natuurlijk, kende de hele waarheid. Ariana verloor de contrôle niet omdat ze gek was, of kwaad, of geestelijk gebroken. Ze verloor de contrôle, omdat ze aan het bevallen was. De spanning van het in de wereld brengen van haar baby, ontladde ieder snippertje van magie in haar die ze de afgelopen tien jaar in zich had opgebouwd. De geboorte van een leven markeerde het eind van een ander.'

'Sommigen zullen dit, neem ik aan, nogal poëtisch noemen.'

James stopte met lezen toen de schok van de onthullingen zich in zijn hersenen verankerden. Hij had natuurlijk wel gehoord over Perkamentus ongelukkige verleden. Dankzij Rita Pulpers onthullende boek: *Het Leven en Leugens van Albus Perkamentus*, wist de hele wereld over Perkamentus' vriendschap met de beruchte Gellert Grindelwald, als ook zijn familietragedie. Ondanks dat, hadden zelfs de sappige roddels op geen enkele manier gezinspeeld op het duisterste geheim van alles: het onwettige kind, van een Dreuzelvader, wiens geboorte gezorgd had voor een voorloper van de dood.

'Ik heb het gevoel, dat we dit niet moeten lezen,' zei Roos benepen.

James knikte, 'Het is niet de vloek. Het is gewoon... te persoonlijk.'

'Aan de galg met "te persoonlijk",' weerlegde Albus. 'Met alle respect, en al dat soort dingen, maar die gast is dood. Wat ik wil weten is, hoe ter wereld dit dagboek hier terecht gekomen is. Waarom de een of andere vage Klammfels professor hem heeft. Hoe komt ie aan zoiets?'

'Lees eens verder, James,' knikte Nastasia met een ongebruikelijke ernst. 'Wat gebeurde er daarna?'

James wilde eigenlijk niet verder gaan, maar hij wist dat er niets anders opzat. Ze waren nu te ver gekomen om terug te gaan. Hij boog zich weer over de tafel en draaide de bladzijde om.

'Desiderius en ik begroeven onze moeder op de begraafplaats van Goderics Eind. Maar weinigen bezochten de begrafenis die plaats vond op een verbijsterende heldere en vrolijke dag. Boven ons zongen de vogels en de pasgeboren jongen, nog zonder een naam, kirde en piepte met hen mee, comfortabel in de armen van zijn moeder, onbewust van de ernst van de gebeurtenis.'

Tijdens de begrafenis sprak Ariana niet. Sterker nog, vanaf die dag was ze bijna stom te noemen. Natuurlijk voelde zij zich verantwoordelijk. In haar gedachten had ze haar moeder vermoord. Ik probeerde haar te troosten, maar mijn woorden klonken hol, zelf voor mijn eigen oren. De dood van iemand's laatste ouder, is onder de beste omstandigheden, al een enorm verwarrende omstandigheid.'

'Dit was nauwelijks de beste omstandigheid.'

'Helaas, zoals een iedereen die door een tragedie is gegaan weet, het leven gaat, nogal woestmakend, gewoon door. Desiderius ging weer aan de slag voor de zorg van het huisje en de velden. Ariana wijdde zich uitsluitend aan haar baby. En ik, ik verzoende mij met de taak waarvan ik wist, dat deze onvermijdelijk op mij neer zou komen: de confrontatie aangaan met mijn oude vriend, Gellert Grindelwald.'

'Dankzij hem, en een groeiend aantal aanhangers, lieten de geruchten van een revolutie het Ministerie van Toverkunst op haar grondvesten trillen. Niets was meer zeker en angst overheerste. Er kwamen scheidingen tussen vrienden, burens, en zelfs familieleden, toen beide zijden stelling namen. Een totale ontwrichting van de toverwereld dreigde.'

'Dus schreef ik Grindelwald aan, hem uitnodigend voor een ontmoeting. Kom alleen, vroeg ik hem. Kom naar waar we elkaar voor het eerst ontmoette, naar Goderics Eind en ons kleine huis. Daar, stelde ik voor om elkaar te ontmoeten zoals we dat in de voorbije jaren gedaan hadden: als oude kameraden, broers, vrienden.'

'En hij ging akkoord. Ik begrijp nu, dat hij dacht dat ik van gedachten veranderd was en spijt had van ons meningsverschil. Hij kwam niet als iemand voorbereid op een confrontatie, maar meer als iemand die mij zou omhelzen als een berouwvolle, eigenzinnige vennoot, een voormalige dwaler, die de fouten van zijn keuze had ingezien.'

'Mogelijk is dat waarom de dingen zo heel snel fout gingen. De warme omhelzing die onze samenkomst tekende, veranderde snel in een gespannen gesprek, terwijl de koppen thee op de keukentafel waar we aan zaten koud werden. Gellert was, vooral, nog koppiger dan in het verleden. Hij veegde mijn bezwaren, zonder te pauzeren, van tafel, stelde zich lijnrecht tegenover mij op, hield vol, dat ik de kant koos van precies *die* krachten waar ik voorheen tegen opgestaan was, de oude instituten van onwetendheid en traditie. Hij was bevlogen en gedreven, onze oude mantra's herhalend alsof die de natuurlijke wetten vertegenwoordigden: vooruitgang eist verandering; de volledige krachten van een tovenaars knechten, is slavernij; de Dreuzeelwereld moet voor haar eigen bestwil magisch bestuurd worden; overheersing in de natuurlijke weg voor de ontwikkeling van mensen.'

'Ik werd boos toen hij mijn argumenten punt voor punt verwierp, maar ik slaagde erin mijn zelfbeheersing te behouden, trachtend hem over te halen met redelijkheid en vriendschap, ondanks de groeiende vurigheid in onze stemmen en de vuisten die op de tafel bonsten waardoor de kopjes rammelden. Uiteindelijk echter, stond hij abrupt op waardoor zijn stoel omviel. Hij wees naar de vernietigde slaapkamer aan de achterkant van het huisje.'

‘Je eigen moeder is dood door de onwetendheid van de Dreuzels!’ schreeuwde hij. ‘Ze vielen je arme zusje aan, braken haar geest, stuurden haar in een negatieve spiraal van ontkenning van haar magische natuur! Je vader was de enige met genoeg verstand om terug te slaan! En wist het Ministerie van Toverkunst hem voor deze heldendaad te belonen? Nee. Ze straften hem ervoor. Met als resultaat, dat hij nu dood is. Je moeder is dood. Je broer is een hoeder van geiten. En je arme zusje is het spoor volledig bijster. Jij bent de ergste dwaas, Albus: een dwaas wiens dwaasheid een wapen op zichzelf is. Het bloed van jouw familie kleeft aan jouw handen! En ik, ik veracht je ervoor.’

‘Daarmee verloor ik natuurlijk mijn zelfbeheersing. Het was onvermijdelijk. Ik sprong op. Toverstokken flitsten. Ik probeerde slechts een ontwapeningspreuk, bedoeld om hem te onderwerpen en te beschamen. Hij was echter te snel, de spreuk onmiddellijk afwerend. En daardoor startte het duel.’

‘Feitelijk waren we goed tegen elkaar opgewassen. Gellert echter had zijn kennis van de duistere magie, sinds de laatste keer dat ik hem zag, vergroot, mij uit het veld slaand waardoor ik gedwongen werd me terug te trekken, me te verdedigen in plaats van aan te vallen.’

‘Maar toch, terwijl het duel voortduurde, was dit niet mijn grootste zwakte. Het simpele feit was, dat ik mijn oude vriend niet echt wenste te verslaan. Ik had hem gevraagd, om met hem te redeneren, om hem te overtuigen van de fouten in zijn plan. Ik had niet het verlangen hem te vernietigen. Uiteindelijk was ik deels verantwoordelijk voor hem. Ik had geholpen om zijn revolutionaire idealen te bepalen. En zelfs op dat ogenblik, wilde een klein deel van mij zich aan hem hechten. Mijn verdeelde geest vertwijfelde me. Grindelwald echter, had het vuur van absolute overtuiging aan zijn zijde. Hij was een ontoombare kracht, gesterkt in zijn toekomstige doelstelling. Hij zou me vermoorden, besefte ik, en zich daar prima bij voelen. Het zou jammer zijn, maar noodzakelijk – voor het hogere doel.’

‘Spreuken flitsten en explodeerden overal terwijl we vochten, het huisje beschadigend. Gelukkig waren we alleen in ons duel, zowel Ariana als Desiderius waren buiten op het veld. Het lawaai was onbeschrijfelijk en ik vroeg me af, of het huisje in staat zou zijn zo’n magisch slagveld te weerstaan. Dit, echter, was een zorg voor later, daar mijn gebrek aan overtuiging mijn aanstaande verlies voorspelde. Gellert zou me verslaan en alleen omdat ik geen afstand kon doen van de herinneringen van de vervlogen jaren van ons samen.’

‘Ik kon hem eenvoudig niet zien als een echte vijand, mijn felste aanvallen waardig.’

‘Wanhopig, vluchtte ik weg van het duel door mijn toverstok op de haard te wijzen, deze te vernietigen, en een lawine van gebroken stenen op te roepen. In de chaos ontsnapte ik naar de gang en dook een slaapkamer in waar ik de deur verzegelde met een onbeweeglijkheidspreuk.’

‘Slechts toen besefte ik, dat Gellert en ik niet de enigen in het huisje waren.’

‘Ariana’s baby lag in de wieg aan het voeteneind van het bed, zijn ogen wijd open en zijn vuistjes gebald tegen zijn borst. Stil knipperde hij naar me, nog deels onder zijn dekentje.’

‘Kou beving me. Ik kon niet toestaan, dat het kind gewond zou raken, speciaal om wat Gellert tegen mij had gezegd. Omdat diep binnenin me, ik bang was dat hij gelijk had. Mogelijk was ik deels verantwoordelijk voor wat er tot nu toe gebeurd was. Mogelijk had ik me bij mijn vader moeten voegen om hen aan te vallen die Ariane aangevallen hadden. Mogelijk kleefde het bloed van mijn moeder inderdaad op mijn handen.’

‘Ik schudde deze gedachten van mij af en sloot mijn ogen. Het was deze tweestrijdigheid die mij verzwakte. Op dit ogenblik had ik niet de luxe van zelftwijfel. Als ik mezelf en mijn pasgeboren neefje wilde redden - - als ik mijn voormalige vriend en pas ontdekte aartsvijand wilde verslaan - - had ik meer nodig dan magische krachten. Ik had overtuiging nodig.’

‘Ik moest afstand nemen van de herinneringen die me terughielden.’

‘Ik had in die tijd geen Hersenpan, maar ik wist van hun bestaan en had met ze geëxperimenteerd. Ik wist, dat ze het mogelijk maakten om de eigen herinneringen los te halen en er dan naar te kijken. Wat ik echter op dit moment nodig had, was een methode om herinneringen *volledig* uit mijn hoofd te *wissen*, al was het maar tijdelijk, al was het maar voor de tijd die ik nodig had om Grindelwald te verslaan. Ik wist, dat dit soort magie mogelijk was, al was het niet zonder gevaar. Maar, hoe kon ik dan zoiets voor elkaar krijgen zonder Hersenpan tot mijn beschikking? Waar kon ik de herinneringen aan mijn oude vriend opslaan? Waar kon ik tijdelijk de hinderlijke invloed van onze geschiedenis en gedeelde ideeën verstoppen?’

‘Gellert bonsde op de deur, niet met zijn vuisten, maar met *convulsisspreuken*. Ik herkende de kracht ervan. Hij riep naar me, eiste dat ik de deur open zou maken en als man tegen man dit gevecht te beëindigen. Ik wist, dat hij niet op zou geven en dat de verzegelde deur hem niet lang tegen zou houden. Met het vernieuwen van zijn aanvallen, kraakten en trilden de muren.’

‘En het is op dit punt in het verhaal, dat ik hoop dat de lezer - - niet dat er ooit een zal zijn - - mij een weinig vergeving zal gunnen. Ik was jong en radeloos, en bang. Ik had, waarschijnlijk, een beetje meer intelligentie dan wijsheid. Want toen ik me omdraaide naar de schemer van de slaapkamer, zag ik alles wat ik nodig had. Ik zag de Hersenpan. Hij wachtte geduldig op me, stil, zuigend op zijn vuistje terwijl hij mij met plechtige, opengesperde ogen opnam.’

‘De baby kon de hinderlijke gedachten voor mij bewaren. Er kon niets gebeuren - - de hersenen van het kind konden ze niet begrijpen, net zo min als hij iets begreep van de woorden in mijn spreukenboek. Mijn gedachten en herinneringen konden, in de tijd die ik nodig zou hebben om Grindelwald te verslaan, ongestoord blijven liggen in het kleine brein, mij zonder innerlijke conflicten en met stevige overtuiging latend.’

‘En dat, vrees ik, was precies wat ik deed. Met het schudden van de vloer en het bonzen op de deur, de exploderende flitsen die door de groter wordende kieren en scheuren van het plafond en muren oplichtten, naderde ik de wieg van mijn neefje. Ik raakte met mijn toverstok de zijkant van mijn hoofd aan en midden in de oplopende chaos, concentreerde ik me, een beroep doend op ieder spoortje van mijn creatieve magische energieën.’

‘Ik verplaatste alle herinneringen van mijn vriendschap met Gellert Grindelwald, geen spoor achterlatend in mijn hoofd. Voor alle zekerheid voegde ik er ook al onze gezamenlijke ideeën aan toe - - de overduidelijke zwaktes van de Dreuzelwereld, de rechtvaardiging, dat het allemaal voor het hogere doel was, de herinneringen aan de dood van mijn moeder, en daarvoor, Ariana’s gestoorde toevallen, en zelfs vóór dat, de aanval van hen die niets van haar krachten begrepen hadden. Ik goot dit alles in een lange, zilverkleurige draad, trok hem voorzichtig uit mijn hoofd en voelde hem, zaligmakend, mijn hoofd leegtrekken. De draad pulseerde aan het eind van mijn toverstok, lang en dik, geladen met mijn eigen angstaanjagende verleden. Zelfs in het midden van de aanzwellende chaos, voelde ik een kleine rilling van voldoening: het experiment was gelukt. Herinneringonttrekking was inderdaad mogelijk.’

‘Zonder enig berouw, plaatste ik de herinneringen, voorzichtig, zachtjes tegen de zijkant van het hoofd van mijn neefje, zonder maar te knippen, ontving hij hen, langzaam maar zeker. Toen ik de toverstok van hem afhaalde, was deze donker, leeg en koud. Hij was klaar voor de strijd.’

‘Net als ik.’

...

‘En daar, mijn onmogelijke lezer, is waar mijn eigen herinneringen van de gebeurtenissen haperen. De rest is alleen bekend door het vertellen van anderen, door giswerk en mijn eigen aanzienlijke vaardigheid met voorspellen.’

‘Het duel ging verder. Maar er was geen duidelijke winnaar, Ariana en Desiderius kwamen op het heetst van de strijd terug naar het huisje, alleen om twee figuren aan te treffen in een zo’n heldere, zo’n intense en zo’n vernietigende oorlog, dat deze wat er over was van het huisje, verpulverde. Ariana, helaas, werd gedood, verpletterd onder het puin. Desiderius werd een flinke afstand opzij geworpen, bewusteloos kon hij het huisje niet vrolijk en sprankelend in de nawee van de magische strijd, zien branden.’

‘Gellert Grindelwald bracht het er ternauwernood levend van af, achterna gezeten door zijn aartsvijand, een man wiens overtuiging was teruggekeerd in kracht, schokkend in zijn hardheid en grimmig in zijn vasthoudendheid.’

‘En, vergeten te midden van dit alles, al was het maar voor een ogenblik, was een kleine babyjongen, huilend tussen de vlammen terwijl het huisje om hem heen instortte. Zijn gehuil dreef door de nachtlucht en bereikte de oren van een man, die opgeschrikt door de geluiden van het duel, naar het huisje was gaan rennen. Hij trof het huisje, ineens stortend door de vlammen, aan. De man - - een rondtrekkende

Dreuzel van bijna vijftig - - dook dapper de vlammen in, ernstig zijn handen brandend in zijn zoektocht naar de bron van de kleine huilende geluiden.'

'Hij nam de baby mee naar zijn huis en zijn vrouw.'

'Hij ging er vanuit, dat de familie van de baby in de vlammen omgekomen was.'

'Hij en zijn vrouw voedde de baby op als was hij van hen, hem meenemend tijdens hun omzwervingen, vanzelfsprekend daardoor onvindbaar, zelfs toen ze zich, een aantal jaren later, ergens voor vast vestigden.'

'Met het groeien van de baby, groeide zijn brein ook, ging een taal spreken en zijn eigen herinneringen te maken, de gedachten die bij hem waren ingebracht begonnen op te bloeien. Als een onkruid de tuin overwoekert, namen de kracht van deze herinneringen de jongen over. Op de een of andere manier waren het niet de zijne, maar hij absorbeerde ze machteloos.'

'Ze vormden hem. Zijn feitelijke persoonlijkheid boog voor de persoonlijkheid die bij hem was binnengebracht, zelfs zijn uiterlijk beïnvloedend. Hij *werd* de persoon van wie de herinneringen afkomstig waren.'

'Hij had er een afkeer van, en tegelijkertijd, omhelsde hij hem. Hij haatte de persoon die zich aan hem opgedrongen had en hem zijn duistere spiegel had gemaakt. Maar er was ook een goede kant.'

'Omdat die persoon *heel* machtig was geweest, zelfs al op jonge leeftijd, zelfs midden in een perfect gemaakte Dreuzelopvoeding, wist de jongen, dat macht goed was. Op een dag zou het hem toestaan om alles te worden waar zijn goedaardige dubbel bang voor was geweest.'

'Ik, vanzelfsprekend, was die jongen. Ik heb de naam aangenomen die mij door mijn Dreuzelfamilie gegeven werd - - Avior Porchascathan - - maar ik ben nu, en zal altijd zijn, Albus Perkamentus' onbewuste dubbelganger. Hij heeft mij aan mijn lot overgelaten. Toegegeven, hij is naar mij op zoek geweest. Dat weet ik nu. Ik heb een hele studie gemaakt van mijn, nu overleden, "weldoener". Maar hij slaagde er niet in mij te vinden. Hij faalde, omdat ik niet gevonden *wilde* worden - - ik gebruikte zijn eigen enorme magie om een schild te maken, om mezelf van hem te verbergen, en anderen als hij. Hij maakte me. Hij gaf me zowel zijn fouten, als zijn macht. De schuld hierover verteerde hem, maar ik gunde hem geen verlichting. Voor hem was ik niet meer dan een geest, onvindbaar, zijn verleden opjagend. Ik verlangde naar niets meer, dan dat hij leefde met de marteling over wat hij gedaan had.'

'Om nog maar te zwijgen over het feit dat, als hij mij gevonden zou hebben hij zijn werk ongedaan zou kunnen maken. Hij had de herinneringen die mij gemaakt hebben tot wie ik ben kunnen verwijderen en daarmee de bijzondere macht die mij voortdrijft. Ik weigerde om dat te laten gebeuren, ondanks het feit, dat zijn herinneringen mij gevangen hielden. Ik ben hun slaaf en voor mij is er geen adempauze, geen verrukking van een Hersenpan.'

'Ik *ben* een Hersenpan, begrijp je.'

‘Dit is de last die ik in mijn jaren heb moeten dragen. Ik heb in de onmetelijke angst geleefd, dat Albus Perkamentus mij zou vinden en dit duistere geschenk van me af zou nemen. En toch heb ik in de hoop geleefd, dat hij me *zou* vinden, om mij de verlossing te gunnen. De wrijving van deze twee verlangens was een fout in mijn leven. Het verscheurde me.’

‘Maar nu, gelukkig, is Albus Perkamentus dood. Zijn lichaam ligt in de Witte Tombe begraven. Soms ga ik er heen om er zeker van te zijn, dat hij daadwerkelijk dood is, niet meer dan een schil van vlees en been.’

‘Zijn dood heeft me bevrijd. Nu, uiteindelijk, zal ik het lot vervullen welke hij niet heeft willen vervullen. Ik zal het werk van de man die hij uitgeschakeld heeft afmaken. Want ik heb het beste van hen beiden: Ik heb Gellert Grindelwald’s onbeteugelde toewijding en Albus Perkamentus’ ongeëvenaarde macht’

Laat dit verslag staan voor de verklaring die ik nooit kon schrijven, maar welke heel zeker zal verrijzen zodra mijn werk klaar is. Mijn plan is in werking gezet. De stukken bewegen volgens mijn patroon. Bondgenoten hebben zich aan mijn zijde geschaard. Spoedig zal het lot van allen die magisch zijn vervuld worden.’

‘Voor Tvenaars.’

‘Voor Vooruitgang.’

‘Voor de Natuurlijke Orde.’

‘Voor het *HOGERE DOEL*.’

James staarde naar de laatste zin, te verbijsterd om te bewegen. Naast hem bewoog Albus zich. Voorzichtig rekte hij zich uit en keerde de laatste bladzijde om. Die was leeg.

‘Je had gelijk, James,’ zei Roos verbijsterd. ‘Porchascathan *is* Perkamentus’ magische tweeling.’

James schudde zijn hoofd. ‘Hij is helemaal niet zijn tweeling,’ zei hij wegstappend van het dagboek. ‘Hij is... iets anders. Iets ergers.’

‘Hij is een golem,’ zei Nastasia eenvoudig.

Albus keek haar aan. ‘Een wat?’

‘Een golem. We hebben er net over geleerd in de Geschiedenis van de Magie van professor Bijleveld. Het is een standbeeld van klei die tot leven is gebracht door een

magische tekst, op perkament, in zijn kop. De woorden van de tekst geven hem zijn persoonlijkheid en motiveert al zijn actie's.'

'Met dit verschil, dat de woorden voor Porchascathan, al de ergste dingen zijn van Albus Perkamentus,' knikte Roos met ernstige ogen. 'Het zijn al zijn gemaakte fouten, maar zonder iets van zijn deugden. Hij is... hij is de *slechte* Perkamentus!'

De woorden hingen in de lucht, ze klonken tegelijkertijd belachelijk en verkillend.

En in de grote kamer van Porchascathan's kantoor, stootte de haard een groen licht uit, de kamer verlichtend en schaduwen werpend op de rijk geborduurde, opengeschoven, gordijnen van de alkoof met het dagboek.

'Hij komt eraan!' reageerde Albus, het dagboek dichtslaand. 'Snel, verberg je!'

Instinctief rukte James de gordijnen voor de alkoof dicht en wierp zich tegen de muur ernaast, Nastasia met zich meetrekkend. Albus en Roos verdwenen onder de dwarrelende verdwijningsstof. Op exact dat moment, tikten een paar voetstappen op de stenen vloer van de grote kamer. Een schaduwrijke silhouet verscheen tegenover de gordijnen van de alkoof toen het groen licht wegstierf, vervangen door flikkerend geel.

Deze figuur stond bijna een minuut roerloos stil. James worstelde om zijn adem in te houden. Hij merkte, dat hij Nastasia nog steeds naast zich vasthield. Stilletjes liet hij haar los en duwde haar achteruit de alkoof in, waar ze naast hem ging staan.

Maar dan, James heel erg schrik aanjagend, sprak de schaduwfiguur zijn naam.

'James Potter. Ik wist dat we elkaar opnieuw zouden treffen. Kom maar tevoorschijn. Er is geen reden voor u om zich te verstoppen.'

James kon zich niet bewegen In de schemer puilden zijn ogen uit. Het ging er niet om dat hij betrapt was. Het was, omdat de stem heel vreemd klonk. Hij had professor Porchascathan verwacht. Maar deze stem was anders. Hij was dieper, gemener met een vlaag plagend gegrom er in. Hij had hem herkend.

De laatste keer dat hij deze stem gehoord had, was hij in Nieuw Amsterdam geweest.

Hij draaide zich om naar Nastasia met zijn ogen opengesperd en geschokt. 'De Verzamelaar?!' sprak hij zonder geluid. In het half donker fronste ze naar hem.

'Uiteindelijk bewoog het silhouet op de gordijnen zich. 'U hebt mijn dagboek gelezen, meneer Potter,' berispte de stem. 'U zou niet verrast moeten zijn, dat ik dit weet. De waarschuwingen waren zeer duidelijk: terwijl u mijn woorden leest, lees ik u. Wees dankbaar, dat ik op u gewacht hebt tot u klaar was in plaats van u te onderbreken.'

In het half duister fronste Nastasia nog steeds naar James. Ze schudde haar hoofd. 'Avior.' lispelde ze. Ze had gelijk. Ondanks hoe de stem eerst geklonken had, was het nu onmiskenbaar die van Avior Porchascathan.

Achter James werden de gordijnen weggerukt, volledig geopend werd de gele flikkering van de haard toegelaten, en toonde tevens een lange hoge schaduw op de achterliggende muur.

‘Er is geen reden tot angst, meneer Potter,’ zei de schaduw. ‘En ook een goede avond voor u, juffrouw Hendriks. Thee?’

Nastasia glimlachte en haalde haar schouders op. ‘Waarom niet? ’s Lands wijs. Veel suiker, veel room, als u het niet erg vindt.’

‘Maar, natuurlijk,’ zuchtte de figuur.

James draaide zich en keek ophoog, de lange persoon bestuderend. Het was professor Porchascathan, tot aan de bril met halve maantjes. Scheve, scherpe neus en een zwierige puntmuts. Hij glimlachte koeltjes naar James, dan, met een verwelkomende zwaai van zijn arm, wenkte hij hen het kantoor in.

‘Nu kent u al mijn geheimen, meneer Potter,’ zei hij, James’ aarzeling opmerkend. ‘Alstublieft, laten we niet formeel gaan doen. Wij zijn als de beste vrienden en diepste vertrouwelingen. U hoeft in mijn aanwezigheid niet te aarzelen.’

Nastasia rukte aan James’ arm, hem zo uit de alkoof trekkend. Hij volgde haar naar een lage bank bij de haard. Ze zakte er onderuit in, maar James bleef staan.

‘Vraag wat u wilt, meneer Potter,’ riep professor Porchascathan terwijl hij zijn toverstok zwaaide, een zilver theeset oproepend van de andere kant van de kamer. Deze steeg moeiteloos op, glinsterend in het duister en volgde hem naar de bank. ‘Er is geen expert in voorspellingen voor nodig om te weten dat u eenvoudig barst van de vragen.’

James’ lippen bleven stijf op elkaar. De waarheid was, dat hij zo vol vragen zat - - en ook een boel angst - - dat hij zich volledig geblokkeerd voelde. Uiteindelijk, toen professor Porchascathan zijn toverstok gebuikte om de theepot te leviteren en een stomende kop vol te schenken, duwde een vraag van zijn nieuwsgierigheid zich naar voren.

‘Waarom liet u ons uw dagboek lezen?’

Professor Porchascathan glimlachte terwijl hij de tweede kop volschonk. ‘Recht op de kern van de zaak af,’ knikte hij, ‘uw openhartigheid is een van uw sterkste karaktereigenschappen, meneer Potter. Het is werkelijk een geschenk.’

Hij was klaar met het inschenken van de thee en nam plaats in een grote Libetry leunstoel aan de andere kant van de bank.

‘Ik stond u toe om mijn dagboek te lezen, meneer Potter,’ antwoordde hij eenvoudig, ‘omdat ik dat wilde. Ik wist, dat u nieuwsgierig naar mij was. Daarom heb ik u in mijn kamers uitgenodigd, zoals u nog wel weet. Ik wist, dat als we vrienden zouden gaan worden... en misschien zelfs gelijkgestemden... we moesten beginnen op een basis van vertrouwen en eerlijkheid. Ik ken jouw verhaal al, James. Ik ben een trouw volger van jouw heldendaden, hoewel in het geheim. Het was dus niet meer dan eerlijk, dat jij de mijne zou kennen.’

In de war schudde James zijn hoofd. 'Maar... waarom? Wat is het doel? Ik bedoel, het spijt me wat er met u gebeurd is en zo - - '

'Tuut,' zei professor Porchascathan, zijn ogen sluitend en een dunne hand opheffend. 'Je begrijpt me niet goed, James. Je zou er goed aan doen om te proberen om meer op jufvrouw Hendriks hier te lijken. Zij, zo denk ik, begrijpt deze dingen heel goed. Heb ik gelijk, jongedame?'

Nastasia knikte hevig met haar hoofd en draaide met een lepeltje in haar thee. 'U wilde James uw verhaal laten weten, omdat er dan een voet van gelijkheid is. Dat is eerlijk. Geen geheimen.'

'Precies,' knikte professor Porchascathan. 'Ik vraag niet om je medeleven, James. Noch van iemand anders. Ik treur niet langer om mijn lot. Nee, eigenlijk omarm ik het. Het eenvoudige feit is, dat ik geen last heb van mijn 'weldoeners' grootste gebrek. Albus Perkamentus, zie je, was legendarisch in het hebben van geheimen. Hij hield ze verborgen voor diegene die zijn vertrouwen het meest verdiende. Je vader Harry, James, leed hieronder. Soms maanden achter elkaar, hield Albus Perkamentus hem in het ongewisse, onthield hem van informatie en vertrouwen. Tot op de dag van vandaag, vreet dit aan je vader, hoewel ik er aan twijfel, of hij zich er zelf van bewust is. Als Perkamentus volledig open naar Harry geweest was, zouden de dingen heel anders kunnen zijn. Wel, Perkamentus zou zelfs nog in leven kunnen zijn.' Professor Porchascathan pauzeerde, bij dit idee betrok zijn gezicht iets. Na even schudde hij zich. 'Mijn punt is dit: Albus Perkamentus besteedde zijn hele leven aan veel verbergen en weinig onthullen. Ik heb geen last van deze fout. Ik heb mijn hele verleden aan je blootgelegd, James. Als een teken van vertrouwen. Van evenwicht.'

James zakte uiteindelijk in de bank naast Nastasia. 'Maar... ik begrijp het nog steeds niet. Waarom?'

Professor wendde zich van James naar Nastasia, zijn wenkbrauwen gingen nieuwsgierig omhoog. 'Hebt u de boeken gebaseerd op de beroemde Harry Potter gelezen, juffrouw Hendriks? Degene van de getalenteerde mevrouw Remmingon?'

Nastasia knikte en grinnikte. 'Wie niet? Toen ik een kind was vrat ik ze bijna op.'

Vertel mij,' ging professor Porchascathan verder, bedachtzaam starend naar de duisternis boven hem, 'waarom denkt u, dat het belangrijk voor mij is de fouten van mijn onopzettelijke tweeling te herstellen?'

Nastasia haalde diep adem en leek de vraag even te laten bezinken. James keek naar haar, zowel onder de indruk als geërgerd door haar kennelijke gemak.

'Ik veronderstel, dat, net zoals Perkamentus Harry nodig had, u, James nodig hebt,' stelde ze uiteindelijk voor. 'Verloren eer keert moeilijk weer, de geschiedenis herhaalt zich, en dat soort dingen.'

'Nou,' dekte professor Porchascathan zich in, "'nodig" is nogal een overdreven woord. Maar ondanks dat denk ik, dat u de spijker op de kop slaat, juffrouw Hendriks, en dat verbaast me niets. Tijd, James, is een cirkel. Je bent te jong om dit te weten, maar het verleden herhaalt zich aldoor, eindeloos. Zelfs de Druzels weten

dit. Ze hebben een gezegde: "Zij die de geschiedenis niet kennen, zijn gedoemd deze te herhalen". Maar dit is een foute gedachte. De wijste van ons zijn op zoek naar een herkenbaar patroon en niet om ze te herhalen, maar ze te *verbeteren*. Harry Potter en Albus Perkamentus, waren de eerste cirkels. Jij en ik, James, zijn de tweede. We moeten de vergissingen die zij maakten niet herhalen. Ik heb mijn deel gedaan door niets van mijn verleden verborgen te houden, zoals Perkamentus wel bij jouw vader deed. Gelijktijdig, heb ik de hoop, dat jij je best zult doen om je vaders's... misrekeningen niet te herhalen.'

James' hoofd duizelde. De frons op zijn gezicht leek er op vastgeplakt te zitten, 'Ik...' hij schudde zijn hoofd zorgelijk. 'Ik begrijp niet wat u bedoelt. Wat zou ik moeten doen?'

'Het is simpel, James,' antwoordde professor Porchascathan gemakkelijk. 'Je bent begonnen om mijn tegenstander te zijn. Dat weet je niet, maar het is waar. Je volgde mij het Verboden Bos in, onthulde een klein deel van mijn plan en probeerde deze aan het huidige gezag te vertellen, voor wat dat dan waard is. Dit is niet de manier waarop het moet gaan gebeuren, mijn jonge vriend. Het lot heeft een ander plan voor jou.' Kijk keek in de richting van zijn bureau, naar het overdreven grote schaakbord, met de daarop geplaatste figuren. 'We hebben allemaal onze rol te spelen. We moeten de geschiedenis verbeteren, niet dwarsbomen. We moeten niet dezelfde fouten maken als Perkamentus en je legendarische vader.'

Opnieuw schudde James zijn hoofd, deze keer krachtiger. 'Maar, ze maakten geen fouten. Ze wonnen, nietwaar? Ik bedoel, natuurlijk stierf Perkamentus. Misschien had dat voorkomen kunnen worden. Maar samen met een massa vrienden en helpers versloegen ze Voldemort.'

'En onder de omstandigheden,' knikte professor Porchascathan, zijn theekopje weg zetten op de kleine tafel, 'was dat, hoewel enigszins betreurenswaardig, noodzakelijk. De Duistere Heer leed aan waanbeelden van misvormde grootsheid. Hij was een karikatuur geworden, een megalomaan. Hij was zijn ware doel vergeten en werd daardoor een onzekere factor. Ik heb dit alles aangezien, wist hoe het moest eindigen, zelfs zonder de hulp van mijn voorspellingen. De cirkel was klaar om voltooid te worden. Maar nu, is de cirkel opnieuw begonnen. Nu zal het vervolmaakt worden zoals het toen had moeten zijn. De strategie van voorruitkijzers, hoewel verkeerd begrepen tovenaars sinds Zalazar Zwadderich zelf, zullen uiteindelijk de vervulling proeven.'

Er gleed een koude rilling over James' rug, bereikte zijn voeten en veranderde deze in ijsklompen. Niet voor de eerste keer verlangde hij naar de geruststellende adviezen van Directeur Merlijn, wiens blik op de wereld alles zo comfortabel simpel had doen lijken, hoewel frustrerend zwart-wit. 'Maar... u spreekt over het vernietigen van de Eed van Geheimhouding en het overnemen van de Druzelwereld.'

Professor Porchascathan schudde zijn hoofd en giechelde. 'Mijn beste James, de Eed van Geheimhouding is al vernietigd. Hij was verpletterd door toedoen van jouw eigen vriendin en zielsverwant, Petra Morgenster. Of je het nu leuk vindt of niet, jij

was een onderdeel in deze daad. Zie je, je bent al begonnen om de rol van het lot te vervullen die ze voor jou voorbestemd heeft. Net als Harry Potter een onderdeel voor Albus Perkamentus was, is het jouw lot om mij terzijde te staan, om mij te helpen de toverwereld in de lang verwachte gouden eeuw te brengen.'

James wilde weg, rennen, om ergens anders dan in deze kamer te zijn, omgeven door deze krankzinnige, onmogelijke woorden en het zelfgenoegzame, overbekende gezicht. Hulpeloos keek hij opzij naar Nastasia. Zij slurpte haar thee en keek hem mild aan. Van haar geen hulp verwachtend, richtte James zijn aandacht op de professor.

'Dit is niet u, die spreekt,' zei hij, verwoed proberend de logica in te zien van wat er gebeurde. 'Het zijn de stukjes van Perkamentus die toen u een baby was in uw hoofd werden geplaatst. De delen waarvan hij wist dat ze slecht waren. U bent gewoon... u bent gewoon een golem.'

'Terwijl hij sprak verduisterde het gezicht van professor Porchascathan. 'Het zou u sieren, om niet mijn gulheid tegen mij te gebruiken, meneer Potter,' zei hij koeltjes. 'Ik heb mijn geschiedenis met u gedeeld om mijn oprechtheid te bewijzen. Niet om u te voorzien van de illusie mij te kunnen doorzien. Is het nooit bij u opgekomen, dat Albus Perkamentus, feitelijk, gelijk had? Niet de oude man, die bevriend was met uw vader, maar de jonge man, die mijn Oom was? De vriend en mede revolutionair van Gellert Grindelwald? Het was Albus Perkamentus in persoon, die de regel "voor het hogere doel" opperde. De man die jij eerbiedigt wist eens, dat het, het ware lot van de tovenaars was om te heersen. Om te stijgen naar de wettige positie van superioriteit over de Dreuzelwereld, niet als een tiran - - dat was Voldemort's vergissing - - maar als een herder. Een beschermer. En ja, een bewaker. Dit is zowel de last als de glorie voor de toverwereld. Voor beide; Dreuzelvoorspoed en onze voorspoed. Tenslotte hebben ze ons nodig. Tot op heden hebben wij hen in de steek gelaten. De jonge Perkamentus had gelijk. Dit moet je toch ook wel inzien?'

Tijdens het spreken van professor Porchascathan, begon James langzaam zijn hoofd te schudden, zijn wenkbrauwen gefronst. 'Perkamentus veranderde van gedachten. Hij werd ouder, wijzer. Hij wist, dat als de toverwereld de macht zou nemen over de Dreuzelwereld, deze macht vervormd zou worden. Tirannen zouden het overnemen. Niemand kan zoveel contrôle hebben, zonder deze te misbruiken.'

'Dit is wat je geleerd is,' knikte professor Porchascathan. 'En in basis is dit waar. Maar er is een speciaal geselecteerd aantal van ons, bij wie deze grondstelling niet geldt. Voor deze unieke handvol, is het onze taak de regel te *bewijzen*... door een uitzondering te zijn.'

Nastasia knikte zorgeloos. 'Klinkt logisch.'

Ongelovig draaide James zich naar haar, zijn ogen opengesperd. Ze grinnikte naar hem en James zag de gemene glinstering in haar oog van haar *andere* - - Nasti. Ze knipoogde naar hem.

'Dus u bent het dan echt,' zei James, sprekend tot professor Porchascathan en weer opstaand, zijn hand in zijn zak schuivend voor zijn toverstok. 'U bent echt van

plan om het eind van het jaar een soort magisch superwapen in te zetten tegen Zweinstein, en daarmee een lading Dreuzelwereldleiders te doden.'

'Revoluties zijn een eenvoudige rekensom, meneer Potter,' boog professor Porchascathan triest zijn hoofd. 'De winnaar is altijd degene die bereidt is het juiste aantal slachtoffers te maken. Het Morrigan Web is een mysterieus, lafhartig wapen - - daar bestaat geen twijfel over. Maar zijn zwarte grandeur is wat hem zo effectief maakt. Beter een keer een harde slag, iedereen neerslaand die tegen je is, dan een eindeloze oorlog, met wijdverbreid onbedoelde slachtoffers, onschuldige toeschouwers en ongelukkige menselijke schilden. Dit, tenslotte, is hoe menselijke leiders hun illusie van meerwaarde handhaven: niet door het krachtigst te zijn, maar zich verschuilend achter de meeste soldaten. Als u erover nadenkt, mijn plan - - de leiders zelf aanvallen, zeer nauwkeurig wegsnijdend als de gezwellen die ze zijn - - is niet minder dan humaan. Het is onze morele verantwoordelijkheid.'

'U bent volledig gestoord,' zei James hoofdschuddend. 'U bent niet van plan om alleen de wereldleiders om te brengen. U zult ook de toverleiders vermoorden. De Minster van Toverkunst zelf zal daar zijn, net als een heleboel andere toverpresidenten en koningen en kanseliers.'

Grimassend knikte professor Porchascathan. 'Helaas, het gezwel heeft zich door de verschillen rijen van de tovenaars verspreid, James. Maar zelfs onder tovenaars, zijn overheidsbestuurders niet meer dan de gereedschappen in de handen van de bevolking. Als een stuk gereedschap niet meer kan presteren zoals ervan verwacht wordt, moet het vernietigd worden, en vervangen.'

James deed voorzichtig een stapje achteruit, langzaam, zijn rechterhand nog steeds begraven in zijn mantel, zijn toverstok omklemmend. 'Het Morrigan Web,' zei hij langzaam. 'Oké. Goed dan. Vertel eens. Als ik mij bij u voeg, met u samenwerk... wat doet het? Hoe werkt het?'

Professor Porchascathan giechelde luchtig. 'Er is een reden waarom ik meneer Magiels vernietigde,' zei hij met een glinstering in zijn ogen. 'Zelfs mijn grootste bondgenoten kunnen een onzekere factor worden, gewoon omdat ze te veel weten. Magiels wist heel, heel veel. Het was spijtig dat hij moest sterven, omdat hij een zeer effectief stuk gereedschap was, maar het was verstandig en noodzakelijk. Was hij gevangengenomen - - laten we zeggen door jouw vader, James, zoals al eerder gebeurd was - - zou hij ieder geheim waar jij nu om vraagt onthuld hebben. Geloof me, ik doe je een plezier door de mysteriën en geheimen van het Morrigan Web niet te onthullen. Daarbij, je doet mij een slechte dienst. Je wilt me niet helpen, maar probeert om een zwakte te vinden, gebruik van me te maken, me tegen te werken. Ik neem je dit niet kwalijk. Verbintenissen zoals de onze hebben tijd nodig.'

Er kwam een gedachte bij James op, hij fronste een wenkbrauw toen hij rechtstreeks naar professor Porchascathan keek. 'Hoe weet u dit allemaal? Het Morrigan Web is door de een of andere gast in de Verenigde Staten in elkaar gezet - - de een of andere maffe Amerikaanse tovenaar, met gebruik van een massa Dreuzelslaven om de materialen voor hem te verzamelen. Hij zal al uw geheimen wél weten, is het niet? Bent u van plan hem ook te vermoorden? Wij hebben hem

ontmoet en ik heb zo het idee, dat het vermoorden van hem heel wat lastiger wordt, dan het doden van Magiels.'

Hij verwachtte, dat professor Porchascathan hier boos over zou worden, of geschokt, of verrast. In plaats daarvan schudde de oude professor zijn hoofd en lachte zacht, zijn ogen weer sluitend. 'James, mijn jongen, ik geef toe, dat ik meer van je verwachtte. Je bent slim. Ik heb je voorzien van alle noodzakelijke stukken. Alles wat jij hoefde te doen, was ze aan elkaar te leggen. Maar misschien moet ik je spitsvondigheid er niet de schuld van geven. Er is meer voor nodig dan intelligentie om dat soort listigheid te doorzien. In de loop der tijd kunt u de juiste vaardigheden hiervoor nog ontwikkelen, net als juffrouw Hendriks dat heeft gedaan.'

Professor Porchascathan leunde naar voren, James' blik beantwoordend, zijn eigen blauwe ogen priemend over zijn halvemaanvormige brilletje. 'Kijk goed naar me, James. Wat zie je?'

James keek zorgvuldig, zijn ogen tot spleetjes geknepen. Zoals gewoonlijk, had hij zijn bril niet meegenomen. Flauw schudde hij zijn hoofd.

'Het is niet ongebruikelijk voor tovenaars en heksen, om de kunst van transformagiër te leren,' zei professor Porchascathan met een lage rommelende stem. 'Jouw eigen professor Anderling heeft deze vaardigheid ontwikkeld. Ze kan zich, wanneer ze maar wil, in een katachtige veranderen. Ik heb eenvoudig deze vaardigheid een stapje verder ontwikkeld.'

Hij ging staan, verwijderde zijn bril en stopte hem in zijn mantel. Nog steeds glimlachend, trok hij zijn puntmuts van zijn hoofd en wierp hem achteloos op de stoel achter zich. 'Ik heb mij de kunst van transformagie eigen gemaakt om mij te veranderen in het gevaarlijkste dier van allen...' Zijn glimlach verbrede zich waardoor al zijn tanden zichtbaar werden. Langzaam spreidde hij zijn armen. 'Het *menselijke* dier.'

Terwijl hij sprak *veranderde* hij. Zijn smalle schouders werden breder. Zijn armen groeiden, werden onder zijn mantel ronder van spieren. Zijn baard werd korter, donkerder, en kromp tot een grijze schaduw op zijn wangen en kin. Maar het ergste was zijn gezicht. De vriendelijke, wijze uitdrukking van Albus Perkamentus werd kil, gegroefd met wrede, spottende lippen en ogen zo zwart als teer.

'Ik hoef me geen zorgen te maken over wat mijn kameraad in de Verenigde Staten weet,' zei het nieuwe gezicht van de professor met zijn zwaardere, meesmuilende stem, 'omdat ik *hem ben*. De Verzamelaar is mijn andere ik. Mijn masker. Het is het gezicht dat ik zal dragen wanneer ik naar de macht in de Verenigde Staten stijg en spoedig daarna, de wereld.'

James viel bijna achterover op de bank. Onhandig herstelde hij zich, niet in staat zijn ogen van de professor's nieuwe, duistere, uiterlijk af te nemen. 'Maar...' stotterde hij met een plots erg droge stem. 'Maar, u stuurde monsters op ons af! U probeerde ons te vermoorden!'

'Inderdaad, dat deed ik,' zei de getransformeerde figuur, hij boog zijn hoofd alsof hij een verontschuldiging aan wilde bieden voor een klein ongelukje. 'Dat was,

mogelijk, een weinig ondoordacht. Ik verzon de Verzamelaar als een soort pop, een afleiding, maar hij heeft een, soort van, eigen persoonlijkheid aangenomen. Wanneer ik in zijn uiterlijk ben, moet ik toegeven, neemt hij het soms van me over. Maar toch, in mijn verdediging, ik wist toen niet hoe belangrijk je voor mij zou kunnen zijn, James. Ik had nog geen idee van welke rol je zou gaan spelen. De dingen zijn nu anders. Ik vraag je om vergiffenis, terwijl we ons mogelijke nieuwe bondgenootschap smeden.'

'Ik zal geen *enkel* bondgenootschap met u aangaan,' zei James uiteindelijk, trillend, zijn toverstok uit zijn mantel trekkend. 'Ik doe het niet.'

De Verzamelaar keek pijnlijk getroffen. 'Dat zou spijtig zijn, James. Alsjeblieft, voor je eigen belang, smeed ik je niet zo snel te antwoorden. De geschiedenis *zal* zich herhalen, maar met subtiele veranderingen. Denk aan het verleden: Albus Perkamentus werd in het laatste deel van de cirkel gedood, neergeslagen door de toverstok van een vijand... vermomd als een vriend.'

Vanuit zijn ooghoek zag James een beweging. Hij keek opzij en zag dat Nastasia ook stond. Haar toverstok lag in haar hand, wijzend naar hem. De blik in haar ogen was spijtig, maar standvastig en zelfverzekerd. 'Sorry, James,' ze trok een schouder op, 'ik heb geprobeerd je te vertellen me niet te vertrouwen. Echt. Ik heb je *genoeg* gewaarschuwd.'

James schudde zijn hoofd, zijn verwarring werd langzaam maar zeker overweldigd door een soort verachtelijke woede. 'Jij doet *hieraan* mee?'

Ongeduldig rolde ze met haar ogen. 'Doe nou maar niet of je beter bent dan mij. Ik ben hier een paar dagen eerder dan jou achter gekomen. Het enige verschil tussen jou en mij is, dat ik het met de professor eens ben.'

'Dat is een lekker groot verschil!' spoog James, zijn eigen toverstok opheffend. 'Hij *vermoordde* ons in Nieuw Amsterdam bijna!'

'Expeliarmus,' riep Nastasia verveeld, haar toverstok zwaaiend naar hem. James' toverstok werd uit zijn hand gewrongen en draaide door de lucht. Nastasia ving hem handig op. 'Wouw,' zei ze, onder de indruk van zichzelf, 'dat was behoorlijk goed, vind je niet? Dat had je echt moeten zien aankomen.'

'Macht behoort aan hen, die niet bang zijn het te gebruiken,' zei de Verzamelaar waarderend, nog steeds staand voor zijn leunstoel. 'Je kunt een boel van juffrouw Hendriks leren, James. De Amerikanen hebben altijd het onvermijdelijke van vooruitgang gewaardeerd. Ze is, natuurlijk, geholpen door de erfenis van haar familie. Ik herkende dit onmiddellijk in haar. Bloed draagt zijn eigen herinneringen met zich mee, en het hare is inderdaad heel rijk bloed.'

James bestudeerde Nastasia's gezicht. 'Nasti?'

'Dat zou het makkelijker maken, is het niet?' Ze glimlachte slap, maar haar toverstok was nog steeds onbeweeglijk op hem gericht. James was ontzet te zien, dat dit een soort gebroken half-versie van Nastasia's persoonlijkheid was. Dit was ze volledig - - zowel Nasti, als Nastasia - - samenwerkend, hoewel terughoudend. Hij

ging verder bij haar vandaan staan, hoewel hij merkte, dat dat geen zin had. Achter hem was een stenen muur omlijst door pilaren. Tegenover hem, werd de ingang van de kamer bewaakt door Tawl At-U'mer.

'Oké,' stamelde James gehaast, kijken van Nastasia naar de Verzamelaar. 'Wat wilt u.'

De Verzamelaar spreidde zijn handen naar hem op met de palmen naar buiten. 'Alles wat ik wil, James,' glimlachte hij, 'is jouw overweging. Jouw geduld. Jouw bereidheid om het idee te overwegen, dat ik, feitelijk, gelijk heb. Je zult het moeilijk vinden om te geloven, maar ik ben geen slecht mens. Ik ben eigenlijk een stuk gereedschap in de handen van het lot, gelukkig genoeg ter beschikking voor het zeer belangrijke kruispunt in de geschiedenis. Wat ik van je verlang is een beslissing: wil je ons vooruit helpen de nieuwe gouden eeuw van tovenarij in? Of wil je, als zo velen anderen, verpletterd worden door de tanden van de vooruitgang?'

Terwijl hij sprak draaide de Verzamelaar zich opzij om naar het bureau te lopen. 'Zie je, James, er is geen enkele methode die de cirkel op dit moment kan stoppen. Krachten buiten jouw bevattingvermogen hebben zich samengevoegd om hier zeker van te zijn. Het lot is niet langer een stomme kracht, koud en afstandelijk. Het lot is nu een van zijn eigen gereedschappen - - een koord, dat naar believen uitgerekt kan worden en vastgebonden,' hij keek terug naar James, samenzweerderig glimlachend, 'een *rode draad*, als het ware, ligt binnen je bereik klaar om vastgezet te worden zoals wij dit willen, een wandtapijt van jouw *eigen* ontwerp.'

James wist waarop deze afschuwelijke figuur doelde. In zijn gedachten zag hij het mysterieuze Weefgetouw van Lotsbestemmingen in de kelder van het Alma Aleronarchief, onbewegelijk niet langer zijn magische, eindeloze verhaal van de menselijke geschiedenis wevend, vanwege een enkele, gestolen rode draad. Hij hoorde de stem van Merlijn, zowel ernstig als profetisch: *dit verandert alles...*

'De Rode Draad,' fluisterde hij. 'De Vrouwe van het Meer...'

De Verzamelaar negeerde dit. Hij wendde zich weer naar het bureau en pakte, bijna gracieus, een stuk van het grote schaakbord. Het was een van de kristallen paarden. Het kleine figuurtje glansde en schitterde in zijn hand. 'Jouw keuze, James,' mijmerde hij, starend naar het stuk, 'is niet of je bij me voegt, of probeert me te stoppen. Ik *ben* nu niet te stoppen. De stukken staan bijna allemaal op hun plek. De geheimen van het Morrigan Web zijn veilig opgeborgen. Het plan van maanden, jaren en eeuwen is in beweging gezet. Nee, James. Jouw keuze is het om je bij me te voegen... of te sterven.'

De woorden van de Verzamelaar hingen als rook in de lucht, weifelend, in James' hoofd nagalmend. Werd hij werkelijk met de dood bedreigd? Hier, nu? Hij keek naar Nastasia's uitgestrekte hand, dan naar haar ogen. Ze bood hem een ongeduldige glimlach en een bijna onmerkbaar schudden van haar hoofd, alsof ze wilde zeggen, *Waar wacht je op, sufferd?*

In de hoek van de kamer trok een rimpeling in stof en een plotse beweging James' aandacht. Midden in de lucht verscheen een hand, een paar meter achter de

Verzamelaar zwevend. De hand - - James herkende hem als die van Albus - - omklemde een toverstok.

‘Petrificus - -’ riep hij, zijn stem gedempt onder de Onzichtbaarheidsmantel, en dan, zichzelf onderbrekend: ‘Ah, donders!’

Er was geschuifel, een kreun, en Albus’ hand zwaaide naar de grond, hij liet zijn toverstok vallen. James’ opluchting werd vervangen door gefrustreerde ergernis, toen zowel Albus als Roos onder de Mantel vandaan tuimelden en bovenop elkaar op de stenen vloer vielen.

De Verzamelaar draaide zich niet om. ‘Verbazingwekkende dingen, Onzichtbaarheidsmantels,’ merkte hij minzaam op. ‘Maar met de fatale fout een constant struikelgevaar te zijn. Juffrouw Hendriks, wilt u er alstublieft voor zorgen, dat onze nieuwe gasten niet voor overlast zorgen.’

Nastasia rolde geïrriteerd met haar ogen, vloekte zacht, en riep de toverstokken van Albus en Roos naar zich toe. Ze klikten tegen die van James toen ze in haar hand vlogen.

‘Welkom mijn jonge vrienden,’ verkondigde de Verzamelaar, ‘Ik zou ook u thee willen aanbieden, maar u lijkt zo’n plezier te hebben in uw geheime avontuur. Alstublieft, gaat u hier staan, we zijn hier snel genoeg klaar.’

Roos bereide zich voor zich op Nastasia te werpen, maar een kleine beweging van de toverstok van de Verzamelaar slingerde haar achteruit, Albus opzij gooiend. Beiden rolden rommelig over de vloer tot naast de reusachtige vogelkooi van de Jiskra.

‘Hou op!’ riep James, die een stap vooruit deed. ‘Laat ze met rust!’

Nog altijd het kristallen paard in zijn linkerhand vasthoudend, keek de Verzamelaar terug naar James, zijn uitdrukking was ernstig. ‘Laat dit een lesje zijn, meneer Potter. Uw beslissingen zijn nooit allen de uwe. De nadelige gevolgen beïnvloeden iedereen rondom ons. Uw broer en nicht, bijvoorbeeld. Maar ik weet waar u aan denkt. U denkt aan uw arme ongelukkige nicht Lucy.’ Hij knikte langzaam, zijn ogen geslepen. ‘Zij betaalde de hoogste prijs voor uw beslissing, is het niet? Jammer, dat u niet geleerd hebt hoe dit soort fouten te vermijden. Of wel? Wees voorzichtig. Uw volgende woorden zullen de koers van vele, vele levens bepalen.’

Maar het was niet James die daarop sprak. Het was Albus. ‘Hé, *professor*,’ zei hij, een vuile ondertoon aannemend. ‘U vergeet iets. Wij Zwadderaars hebben geen toverstok *nodig* om voor overlast te zorgen.’

James keek, net als Nastasia en de Verzamelaar, om naar zijn broer. Albus had zijn beide handen om het hekwerk van de Jiskra’s kooi gehaakt. Met een grijns trok hij hem omver.

De kooi zwaaide gevaarlijk over, stortte neer en brak open. Met een oorverdovende krijs, knalde de Jiskra eruit, leek in omvang te verdubbelen toen hij zich oprichtte en zijn grote leerachtige vleugels bedekt met rode veren ontvouwde.

De twee koppen draaiden op zijn gansachtige nekken, woest zwaaiend en daarna strak zijn blik op Albus richtend.

‘Oh, *donders!*’ riep Albus opnieuw, Roos grijpend en haar opzij rukkend.

De Jiskra krijste, deze keer een gerichte mist vanuit een kop uitademend. De andere kop spooog een flits van witte vonken, als steen die tegen staal aansloeg. De vonken ontstaken de mist, die ontplofte in een blauw-oranje vlam. James keek verbijsterd toen de vlammen de ruimte vulden waar een ogenblik daarvoor Albus en Roos gestaan hadden. Het vuur kaatste tegen de muur, een enorm wandtapijt in vlammen zettend. Een hand greep plotseling James’pols. Hij keek op en zag Nastasia, haar toverstok wees naar beneden, haar gezicht stond ongeduldig toen ze hem naar de haard sleepte.

‘Kom op, Cornelis!’ verklaarde ze. ‘Wil je hier soms blijven wonen?’

De Verzamelaar stapte naar voren, zijn toverstok opgeheven. Voor even werd hij afgeleid door het brandende wandtapijt. Een straal water sprong uit zijn toverstok en siste in de vlammen.

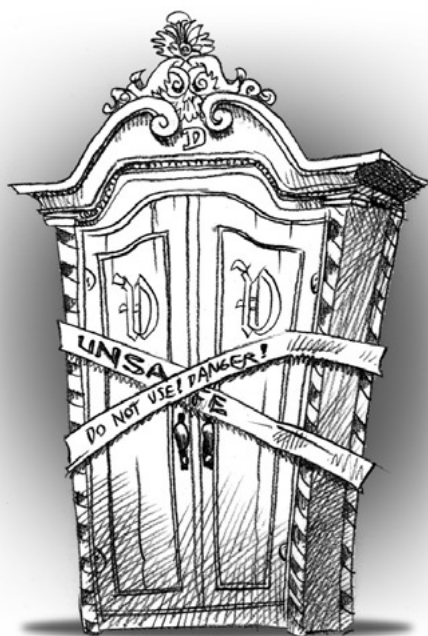
‘Al!’ riep James, ‘Roos!’

Nastasia graaide naar een dunne pot op de mantel boven de openhaard: Brandstof natuurlijk. Ze gooide hem in het vuur waar hij tegen de vloer eronder kapot sloeg.

‘Spring!’ commandeerde ze, James met zich meesleurend.

Groene vlammen draaide rondom hem toen hij half sprong en half in de haard viel. Achter hen schreeuwde Roos; Albus vloekte; de Verzamelaar brulde. Een ogenblik later zakte het geluid weg, verzwolgen door draaiende groene vlammen.

Waar James en Nastasia ook heen gingen, hij kon alleen maar hopen dat zijn nicht en broer slim genoeg, en gelukkig genoeg, waren om te volgen.

16. De Grieven van Vilder

ets koude en harde verhief zich vanuit het vuur en raakte James, de lucht uit zijn longen slaand. Hij tuimelde rond en besepte, dat hij vanuit de groene vlammen op een stenen vloer terecht was gekomen.

‘Waar zijn we?’ hijgde hij zich overeind haastend, duizelig van de onverwachte reis door de openhaard. ‘Zijn we weer thuis?’

Naast hem krabbelde Nastasia ook overeind, ze keek rond. ‘We zijn niet thuis,’ antwoordde ze bot.

Een smeedijzeren spiraaltrap bevond zich voor hen leidend naar een laag balkon. Grote potten stonden op een smal looppad in een rij, lange ranken en grote bladeren sleepten erover.

‘We hebben Klammfels niet eens verlaten!’ kreette James. ‘We gingen naar de plaats waar Porchascathan het laatst was! Zijn eigen leslokaal! Oef!’

Hij struikelde naar voren toen nog een figuur uit de groene vlammen van de openhaard tegen hem aanklapte, in het leslokaal tevoorschijn komend. Een vierde figuur haalde de drie anderen onderuit, ze allemaal in een rommelige hoop op de grond werpend.

‘We moeten sneller!’ hijgde Albus in James’ oor. ‘Ren! Go, go, go!’ Hij haastte zich overeind, een knie in James’ maag duwend terwijl hij dit deed.

Roos gilde, deze keer dichterbij, toen de groene vlammen nogmaals oplichtten. Een grote, ingewikkelde vorm spoot vanuit de haard, vlammen met zich meeslepend en monsterlijk krijsend. De Jiskra landde precies achter James, hij flapperde met zijn vleugels om zijn balans te vinden, zijn tweelinghoofd waggelde. Hij zag James met zijn vier kraalogen en hief zich op.

James rolde woest opzij, de uitbarsting van vloeibaar vuur nauwelijks ontwijkend. Handen graaiden naar hem en sleurden hem op zijn voeten toen de Jiskra naar voren schuifelde, vleugels achter zich aan slepend, worstelend om in de lucht te komen.

Voetstappen rammelden op de ijzeren treden terwijl Albus de trap opstormde, gevolgd door Roos, Nastasia en, achteraan stommeler, James. Klauwen grabbelden aan de leuning toen de Jiskra achter hen aan slingerde, half vliegend met beide koppen krijsend.

‘Toverstokken!’ riep Albus zich het balkon op haastend. Nastasia! Geef ons onze verdomde toverstokken!’

‘Geen tijd!’ brulde Nastasia. ‘Ik weet niet eens welke van wie is!’

Een uitbarsting van vuur gierde omhoog voorbij de smeedijzeren ondergrond van het balkon, de bladeren van de Yuxa Baslatmaplant verschroeiend. De Jiskra volgde, de leuning van het balkon bestijgend en zich afzettend de lucht in. Hij flapperde boven hen, met zijn klauwen grijpend naar de leerlingen.

‘Ow!’ riep Roos, struikelend tussen de planten. ‘Ik zit vast!’

James haastte zich naar haar, zodra hij achter haar stond, zag hij dat Roos inderdaad verstrikt zat in de slierten van bloeiende ranken van de plant. Hij greep haar bij haar arm en trok verwoed, waardoor zij naar voren kwam. De ranken trokken terug, met een ploppend geluid zich losscheurend uit hun pot, aan hun uiteinde zaten nog de wortels, met aarde besmeurd.

‘Waar wachten jullie op?’ riep Albus ongeduldig, hij stampte de tegenoverliggende trap af. ‘We zijn er bijna!’ Hij wees naar de geopende dubbele deuren in de verte en de gang die erachter lag.

James gaf nog een grommende ruk aan Roos’ arm, waardoor hij haar lostrok van de Yuxaplant, net op het moment dat de Jiskra weer over hen heen dook, een pad van vuur spuwend. Roos’ haar en mantel vatte vlam en ze gilde, hulpeloos met haar armen zwaaiend. James greep zijn nicht en sloeg zijn eigen mantel over haar heen, de vlammen verstikkend. Naast hem, besefte hij met een schok, deed Nastasia hetzelfde. Haar roze haar was verschroeid en rookte.

De Jiskra krijste woest en draaide terug.

Nastasia leidde Roos voor zich uit terwijl ze zich tussen de planten door haasten. Ze bereikten de tweede trap en renden naar beneden. Een schaduw viel over hen heen en James draaide zich om, om de Jiskra te zien die zijn gezichtsveld vulde, zijn vleugels gespreid en zijn glanzende klauwen uitgestoken.

James deed het eerste wat bij hem opkwam: hij boog zich vooruit en greep de poten van de Jiskra met beide handen, nauwelijks zijn gekromde klauwen ontwijkend. De grote vogel krijste en slingerde uit balans naar voren, beschadigde zijn vleugels en stortte zwaar op de ingepotte Yuxa Baslatmaplant, verschillende ervan van het balkon werpend waardoor deze, als antieke bommen, op de vloer eronder verpletterden.

James weigerde de magere poten van de tegenspartelende Jiskra's los te laten, zelfs niet toen deze hem achteruit drukten. De Jiskra verhief zich weer krijsend de lucht in. Hij trok James met zich mee, hem over de rand van het balkon trekkend. James' voeten zwaaiden wild rond boven de tafels van het lokaal, de grote vogel naar beneden dwingend. Die flapperde woest met zijn vleugels om in de lucht te blijven, maar slaagde daar uiteindelijk niet in, sloeg tegen het tegenover liggende balkon en wierp James van zich af. Hij viel tussen de bureau's, stoelen in alle richtingen omgooiend. Wonderbaarlijk niet gewond, dook hij opzij en verstopte zich onder een tafel, waar de vogel met een zware dreun op landde, een stoot woest kokend vuur uitademend.

Stoelen opzij duwend, kroop James vertwijfeld onder de tafels door, afbuigend naar de open deuren van het leslokaal. Voor hem zag hij Albus, Roos en Nastasia rennen, het toortslicht van de gang naderend. Roos hield in en stond stil. Ze keek achterom, haar ogen wild en rook golfde uit haar haren. Na een ogenblik van doodsbanige aarzeling, boog ze terug, zich uittrekkend naar James toen hij onder de laatste tafel vandaan krabbelde.

'Roos, nee!' riep hij in een poging haar weg te jagen. 'Ren!'

'Kop dicht, grote idioot!' schreeuwde zij. 'Ik probeer je te redden!'

'Ik *hoef* niet gered te worden!'

'Ziet er toch heel anders uit!'

Overeind komend, spurte James naar de geopende deuren, voortgetrokken door Roos. Een vorm stoof over hen heen, hen bedekkend met rondvliegden vuil en een hete adem. Ze remden af toen de Jiskra zich voor hen neerplantte, de beide deuren blokkerend met zijn uitgespreide vleugels. Zijn snavels knarsten en piepten en haptten naar hen.

James greep Roos en probeerde haar achter zich te schuiven, maar het was te laat. De Jiskra hief zich op en vulde zijn borst om nog een vernietigende vlam uit te laten barsten.

Iets raakte hem van achter, hard genoeg om hem voorover te laten vallen. Beide koppen sloegen tegen de stenen vloer, gewelddadig, maar onschuldig, naar verschillende kanten uitademend. Grote leerachtige vleugels klapten neer, uitgespreid over de vloer als enorme, gore, waaiers.

In de deuropening achter de gevloerde Jiskra, stonden zowel Albus als Nastasia, de toverstokken opgeheven.

‘Dit is niet eens de mijne!’ riep Albus opeens, de toverstok opheffend en kritisch onderzoekend. ‘Deze is van Roos! Sodeju, ik heb net een meidenstok gebruikt.’

‘Hij blijft niet lang uitgeteld,’ zei James, Roos naar voren trekkend. ‘Kom op!’

Samen sprongen ze over de Jiskra, nauwelijks de met veren bedekte staart missend. Hij bewoog zich alweer en begon zich op te duwen.

Zo snel als ze konden holden ze door de gangen, op hun schreden terugkerend naar de top van de toren en de wachtende Verdwijnkast. Klammfels’ leerlingen haasten zich uit de weg, hen kwaad vervloekend, maar slechts voor een ogenblik, omdat de Jiskra hen nog altijd achtervolgde, hij denderde als een grote rode vlieger door de gangen, stuitend tegen de muren, krijsend en wandkleden bekrassend met zijn klauwen.

Als één gooiden James, Roos, Albus en Nastasia zich in de Verdwijnkast, hem bijna omver werpend. De deur klapte achter hen dicht, hen dankbaar, zoniet ongemakkelijk, in zijn beperkte ruimte insluitend.

Een flits en een klap later, duikelden de vier op de vloer voor de Zwadderichtafel in de Grote Zaal van Zweinstein.

‘Auw!’ klaagde Albus. ‘James ga van mijn hoofd, grote sukkel!’

Onhandig onttrokken Roos, James en Nastasia zich van de hoop, Albus met zich omhoog trekkend. James keek rond om te zien, dat de Grote Zaal vol zat met leerlingen die hem leeg aanstaarde, onderbroken in het midden van de avondmaaltijd. Aan het eind van de Zaal, hief Vilder zijn kin en speelde met zijn stok, overduidelijk een gemene glimlach onderdrukkend. Naast James, rookte het haar van Roos nog steeds. Ranken zaten om haar mouwen gedraaid. Het gezicht van Albus was vuil van het roet van de Jiskra. Allen droegen schrammen en gescheurde kleding van waar de Jiskra’s klauwen hen geraakt hadden.

‘Mag ik vragen,’ sprak een vrouwenstem van achter James schril, ‘precies *wat* jullie vier uitgespookt hebben?’

Schuldbewust draaide James zich om. Daar stond professor Anderling. Ze was opgestaan van het midden van de Oppertafel. Naast haar, was de stoel van de Directeur leeg.

‘We - - ’ begon James, maar werd onderbroken toen de deur van de Klammfels’ Verdwijnkast naast hem explodeerde.

De glanzende groene deur werd als verbrijzeld hout in alle richtingen verspreid toen er een monsterlijke rode vorm eruit stootte, krijsend en onbeheerst neerstortend op de Zwadderichtafel. Kreten vulden de lucht, terwijl de verschrikte Zwadderaars achteruit schoven, over elkaar heen klauterend om weg te komen van de verpletterde maaltijd, het rondvliegende bestek en in het midden van dit alles, de neergestorte, zich nu oprichtende, vorm van de Jiskra.

‘Oh donders nog eens aan toe!’ riep Albus moedeloos, met opnieuw zijn toverstok zwaaiend in zijn hand. ‘*Stupefy!*’

De rode spreuk miste de grote vogel, in plaats daarvan ontladde deze tegen een raam en versplinterde deze.

In de Grote Zaal brak chaos uit. De helft van de aanwezigen vluchtte naar de hoofddeuren, terwijl de andere helft verward heen en weer liep, niet wetend wat te doen. Duidelijk overdonderd en razend, krabbelde de Jiskra over de Zwadderichtafel, meer avondeten opzij duwend en fladderend met zijn vleugels, zich uiteindelijk in de lucht verheffend boven de hoofden van de doodsbanige en elkaar verdringende leerlingen.

James greep zijn toverstok uit de hand van Nastasia en voegde zich bij Albus in een poging de grote vogel te verlammen toen deze naar het betoverde plafond zoefde, vuur spuwend en afschuwelijk krijsend. Honderden van de zwevende kaarsen in de Grote Zaal werden voor de Jiskra, terwijl deze rondcirkelde, opzij, of kapot geslagen. De vogel zoefde naar beneden en zette enkele tafelkleden in brand.

Meer spreuken voegden zich bij die van James en Albus, in rode, groene en gele stralen over de hoofden schietend. Zodra ze de spanten raakten ontladden ze zich in een magisch sprankelend vuurwerk. De vlucht van de Jiskra echter was te razend en gevarieerd om precies te kunnen mikken. Hij dook weer naar beneden, duikend over de Oppertafel. Professor Banning sprong bovenop de tafel en spurte achter het grote rode beest aan, hem bestokend met vriesbezweringen. Achter hem, vuurden de professoren Anderling en van der Beek hun toverstokken af, een beschermende bezwering over de vluchtende, paniekerige leerlingen leggend en verschillende vuurtjes blussend.

In het midden van dit alles, achtervolgde de geest van de Bloedige Baron de Jiskra in zijn kielzog, wild slaand met zijn spookzwaard.

‘Ik heb ‘em!’ riep Albus, bovenop de rommel van de tafel van Zwadderich springend en zwaaiend met zijn toverstok. ‘Ik heb ‘em! Nog maar een schot!’

Een schaduw denderde over hem heen en een grote rode klauw griste de toverstok uit zijn hand. Met een scherpe KRAAK brak de Jiskra de toverstok in tweeën en gooide de stukken door de Grote Zaal. Met een gemene krijs cirkelde hij terug, zijn gluisperige tweelingkop op Albus gericht.

‘Hij heeft me!’ kreette Albus met opengesperde ogen. ‘Hij heeft me! Ga uit de weg!’

Hij sprong van de tafel, maar de menigte was te druk, de krioelende en schreeuwende groep vuurde willekeurig spreuken de lucht in.

James haalde uit om de mantel van zijn broer te grijpen, om hem naar beneden en buiten het bereik van de Jiskra te trekken, maar een grote donkere figuur stond opeens recht voor hem, zijn blik volledig blokkerend. De figuur rook vaag naar schuur en nat leer.

‘Hebbes!’ brulde de figuur vrolijk, grommend door de plotse inspanning. Een lading vuile lucht en vliegend afval blies over James toen de Jiskra met zijn vleugels

sloeg, plotseling op zijn plaats vastgehouden door een paar enorme, ham-achtige handen.

Het was Hagrid, natuurlijk, ondanks alles glimlachend, zijn zwarte keverogen glinsterden van vreugde. 'Zegges, wie ben je dan, m'n kleine vriend?' zei hij, alsof hij net een katje bij de poten gepakt had in plaats van een monsterlijk vuurbeest bij zijn slaande vleugels. De Jiskra draaide zijn koppen en spuwde een vuurbal naar Hagrid's gezicht, maar Hagrid dook, hief de vogel boven zijn hoofd zodat zijn vuur boven de tafels weggolfde, verschillende zwevende kaarsen smeltend tot een regen van was.

'Je ben me d'r eentje, is't niet?' berispte Hagrid lachend.

'Hagrid!' riep professor Anderling, haar stem kraakte en trilde van woede. 'Neem dat creatuur onmiddellijk weg uit de Grote Zaal.'

'Ja, m'vrouw, professor,' beaamde Hagrid, nog steeds duidelijk in zijn nopjes. 'Heb 'n mooi plekkie voor 'em, heb ik niet? Wed dattie zin heb in 'n lekkere hete kom terpetein, is 't niet? Nou, je staat waarschijnlijk bijna droog, is 't niet?'

De Jiskra krijste opnieuw, een zwakke vlam hoestend en met zijn vleugels in Hagrid's vlezige handen slaand. Hagrid leek dit op te vatten als vriendelijk enthousiasme. Hij giechelde en koesterde het beest nog steeds, toen hij door de ingang van de Grote Zaal beende.

In de oorverdovende stilte die volgde, bekeek James de situatie van de Zaal. De avondlucht blies vrolijk door de verschillende verbrijzelde ramen en speelde door de verspreide knetterende vuurtjes op de tafels. Verpletterde maaltijden en versplinterd serviesgoed lag over de grond verspreid. Gebroken kaarsen draaiden in het rond en dreven in allerlei richtingen. Van overal gingen mopperende, en scheldende en vloekende, leerlingen weer overeind staan of kwamen onder de tafels vandaan. In het midden hiervan, met vuurspuwende ogen en zijn holle wangen zo bleek als melk, stond Argus Vilder, sprakeloos, zijn stok omklemd in een harde, van witte knokkels voorziene, greep.

Albus bevond zich nog steeds op de Zwadderichtafel, gehurkt, met beide armen gekruist boven zijn hoofd. Langzaam ontspande hij zich.

'Jammer van je toverstok,' merkte Nastasia droog op toen hij naar beneden klom.

'O. Nou, dat is de minste van onze zorgen,' mompelde hij trillend, en bood haar een zwakke glimlach. 'Trouwens,' voegde hij eraan toe, 'ik had nog altijd de toverstok van Roos.'

'Leerlingen,' verkondigde professor Anderling streng, 'allemaal. De opwinding is voorbij. Als je gewond bent, help elkaar dan onderling naar de ziekenhuisvleugel. Als dat niet gaat, zeg dat dan voor jezelf of voor degene rondom je.'

James keek in het rond. Verbazingwekkend, ondanks de puinhoop, leek niemand noemenswaardig gewond.

‘In dat geval,’ ging professor Anderling verder, ‘ga alstublieft naar uw leerlingenkamer en doe iets nuttigs. We hebben nogal een rommel, die onze aandacht vraagt, naar het zich laat aanzien.’ Dit laatste zei ze met een diepe frons, neer kijkend op James, Albus, Roos en Nastasia. ‘Jullie vier, naar mijn kantoor. Nu.’

‘Professor,’ piepte Vilder, de Hoofdtafel naderend met een sloffend drafje. ‘Laat ze bij mij, als u wilt. Ik zal zorgen voor passende bestraffingen.’

‘Ja, dat zult u ongetwijfeld, daar ben ik heel zeker van,’ beaamde professor Anderling. ‘Maar niet totdat ik hen ondervraagd heb en vastgesteld heb, precies hoe dit fiasco heeft kunnen gebeuren. Alstublieft, uit de weg, meneer Vilder.’

‘Discipline is mijn verantwoordelijkheid, professor,’ drong Vilder, bijna trillend van woede, aan. ‘En nog nooit in al mijn jaren, ben ik getuige geweest van leerlingen die discipline zo nodig hadden!’

‘O, goeie grutjes, ik moet zeggen, dat je enthousiasme je blik vertroebeld heeft, Argus,’ zei professor Anderling, vermoeid zachter sprekend. ‘Ik herinner mij een zeker moeras die een volledige gang vele maanden bezet heeft, gemaakt door een paar, nogal geïnspireerde jonge Wemels. Als opmerkelijk als dit is, draagt dit meer het kenmerk van een ongeluk, dan van een opzettelijke daad.’

‘Zorgeloosheid is een misdaad op zich, professor!’ riep Vilder, vurig spugend. ‘Sta mij toe mijn taak uit te voeren.’

‘Meneer Vilder, het is uw *taak* erop toe te zien, dat de Zaal voor morgenochtend hersteld wordt in een functionerende toestand,’ verklaarde professor Anderling zich in haar volle lengte oprichtend. ‘Of bent u vergeten wat het is, waar deze school u feitelijk voor betaalt?’

Vilder was onaangedaan, standvastig in zijn vurige overtuiging. ‘Maar, de Directeur heeft - -’

‘De Directeur is hier momenteel niet, zoals u kunt zien, wat mij heel capabel de leiding geeft. U had een lange en vaste baan in deze school, meneer Vilder. Ik zou niet graag degene zijn die u moet ontslaan.’

Vilder hijgde en deed een stap naar achter, zijn ogen vernauwden zich. ‘Dat durft u niet. De Directeur...’

‘Zou u op zeker weer aannemen,’ knikte ze kortaf. ‘Maar u en ik weten beiden, dat directeuren heden ten dage niet lang meegaan. Je zou er goed aan doen, Argus, je te herinneren wie je *lange termijn* bondgenoten zijn. Sommigen van ons hebben een geheugen als een olifant. Dat je het maar weet.’

Vilder staarde naar de professor, zijn ogen nog steeds dreigend vernauwd. Uiteindelijk liet hij zijn zwarte stok zakken en hem op de vloer tikken. ‘Zoals u wenst, professor,’ gromde hij, ‘maar ik zal op deze drie wachten, tenminste, als u klaar met ze bent.’ Hij gluurde met zijn kraalogen naar James, Roos en Albus. ‘U kunt mij m’n taak niet ontnemen. In de tussentijd... zal ik mij kwijten aan mijn *andere* taken.’

Hij knikte, liep weg en liet zijn blik over de verwoeste Zaal glijden.

Professor Anderling nam een grote, diepe ademteug, alsof ze zich met moeite kon kalmeren. 'Wat jullie mij ook te vertellen hebben,' mompelde ze duister, 'het kan maar beter *uitzonderlijk* indrukwekkend zijn.'

Tegen de tijd dat professor Anderling James, Albus en Roos de Grote Zaal uitleidde, waren er nog steeds leerlingen die zich voor de trappen ophielden. Nastasia was door de professor terug naar Alma Aleron gestuurd met de snibbige opmerking, dat ze binnen een uur via Brandstof met Kanselier Franklin zou spreken. James was hier enorm gepikeerd over - - na wat er op Klammfels gebeurd was, meende hij, dat Nastasia helemaal niet te vertrouwen was en hij was erop gebrand om antwoorden over deze zaak van haar te eisen - - maar de uitdrukking op het gezicht van professor Anderling, was onverbiddelijk. Daarom, voor nu, berustte James erin om haar eenvoudigweg te volgen en als ze haar kantoor bereikt hadden, haar alles te vertellen wat er gebeurd was. Professor Anderling stapte voorbij een snurkend harnas een smalle gang in, die naar de kantoren van het personeel leidde, een ongebruikelijke lange, snelle pas erin houdend en de leerlingen op een draf achter haar aan dwingend. Toen ze echter een bocht in de gang bereikte, stopte ze abrupt en keek over haar schouder.

Albus, die dicht achter de professor was gebleven, gleed tot stilstand. Roos stootte tegen hem aan, de half gefluisterde bonje die ze gehad hadden over de gebroken toverstok van Roos, onderbrekend.

James keek omhoog naar de professor, maar ze keek niet naar hem. In plaats daarvan tuurde ze over zijn hoofd naar de gang achter hem waar ze net uit waren gekomen. Kennelijk tevreden met wat ze zag, wendde ze zich naar een brede, gesloten deur met bronzen letters, die LEERKRACHTKAMER weergaven. De professor tikte met haar toverstok tegen de L, waardoor deze ondersteboven kwam te hangen, net alsof er een schroef los was geraakt. Hem zo latend, stopte ze haar toverstok weg en liep weer door.

'Euh,' waagde Roos, Albus opzij duwend en dravend om professor Anderling in te halen, 'is dat daar niet uw kantoor, professor? Tegenover de leerkrachtkamer?'

'Stil en blijf bij,' mompelde de professor streng, zonder uitleg te geven.

Zenuwachtig keek Roos naar James en Albus.

Na nog een bocht in de gang, stopte professor Anderling opnieuw. Zonder deze keer om te kijken, stapte ze in een kleine alkoof, bezet door een standbeeld van een zeer dikke tovenaer die een kanten kraag ter grootte van een vrachtwagenwiel droeg, en verdween door een lage geheime doorgang.

Albus wachtte even, de geheime doorgang onderzoekend. Hij keek om naar de anderen, ogen wijd open, en dook toen achter het standbeeld de doorgang in. Nieuwsgierig en geprikkeld volgden Roos en James.

De doorgang leidde naar een zeer smal, zeer donker, trappenhuis waar een trap omhoog draaide tussen twee kale muren. De glans van professor Anderling's toverstok hobbelde ver boven hen, de klank van haar klikkende voetstappen volgend.

'Ik heb nooit geweten, dat hier een geheime doorgang was,' fluisterde Albus onder de indruk.

Professor Anderling's stem galmde, gedempt door de afstand. 'Dat is, omdat er daar geen was. Niet tot een maand of twee geleden. Ik vertrouw erop, dat ik niet aan jullie hoef uit te leggen waarom dit geheim bewaard moet blijven.'

De trap ging veel verder en was veel hoger dan James voor mogelijk hield. Uiteindelijk hield de trap bij een kleine overloop en een kale muur op. Met haar toverstok nog steeds verlicht, tikte professor Anderling op drie plekken op de muur, waardoor er drie stenen flauw bleven opgloeien. Een ogenblik later was er het doffe gerammel van schrapende stenen, dat weerkaatste over de overloop, en de stenen vouwden zich opzij, een deur onthullend. Haastig stapte professor Anderling er door en liet de deur open. De drie leerlingen spoedden zich achter haar aan.

Toen James door de deuropening ging, ging er een steek van hoogtevrees door zijn maag, waardoor zijn knieën een kort, maar intens, moment verslapten. De deur had zich geopend in de keel van een heel diepe, ronde spleet, voor zien van gammele houten treden. Voorzichtig leunde James tegen de balustrade die voor hem stond en keek omhoog, de ronde treden die hoger leidden in de schemer met zijn ogen volgend.

'Waar zijn we?' fluisterde Albus terwijl hij de professor volgde die kennelijk gedachteloos de krakende treden opliep. 'Dit gedeelte van het kasteel heb ik nog nooit gezien.'

James wist waar ze waren, maar kon er geen wijs uit. 'We klimmen de Sylvventoren op, denk ik.'

'Oooh!' reageerde Roos enthousiast. 'Die heb ik altijd al eens willen zien! Het is een van de oudste delen van het kasteel, wist je dat! Een van de weinig overgebleven delen, voor er zelfs een school was! Maar...' ze pauzeerde even en fronste, 'waarom gaan we daar heen?'

Bezorgd schudde James zijn hoofd. 'De laatste keer dat ik hier was,' zei hij, bijna tegen zichzelf, 'was ik in een duel met Zalazar Zwadderich.'

‘Je verstopte jezelf, toen *hij* duelleerde met *jou*, kun je beter zeggen,’ rolde Albus met zijn ogen.

‘Opschieten, jullie drie,’ riep professor Anderling, zo zacht als mogelijk was, naar beneden. ‘We hebben maar weinig tijd vóór de anderen aankomen.’

Verrast zette Roos grote ogen op. ‘“De anderen”?’ herhaalde ze.

‘Doe wat ze zegt,’ drong James aan, zijn nicht de steile krakende trap opduwend.

Met het hoger de toren in klimmen werd het steeds donkerder en heter, totdat, na iets wat minuten leek te duren, ze in een lage kamer kwamen, voorzien van smalle ramen. In het plafond was een valluik zichtbaar. Professor Anderling liep er naar toe, tikte er met haar toverstok tegen om hem van het slot af te halen, en duwde hem open. Uiteindelijk beklom ze de laatste treden naar het bleke blauwe maanlicht. Een voor een voegden James, Roos en Albus zich bij haar.

De Sylvventoren zag er net als eerder uit, en toch, net als altijd, was de lucht er zwaar van plechtigheid en vastberadenheid. Zijn ronde terrasvormige treden leidde naar een lage muur waar voorbij de diepten van de avondlucht zich uitstreckte, bezaaid met sterren en grijze voorbij drijvende wolkslierten. De maan stond hoog en slechts de helft was zichtbaar, waardoor er inktzwarte schaduwen werden geworpen onder de twee tronen, welke tegenover elkaar stonden op de vloer van de toren. Professor Anderling naderde een van de tronen, draaide zich om, en ging er op zitten, een diepe, zware zucht slakend.

‘Dit, zoals jullie duidelijk kunnen zien,’ zei ze ferm, ‘is niet mijn kantoor. Ik geloof niet, dat het een verrassing is als ik zeg, dat mijn kantoor, inderdaad, het kantoor in dit kasteel, het doelwit is van afluisterpraktijken. We zijn er nog niet achter hoe dit bereikt wordt, daar geen enkele tegenspionspreuk het probleem heeft opgelost. We weten alleen, dat als we hier samenkomen, bovenop de Sylvventoren, onze overleggen niet de verkeerde oren bereiken. We hebben dit uitgeprobeerd, en tot tevredenheid het resultaat geobserveerd. Dus...’ hier wachtte ze even, fronste, en hief haar kin weer op. ‘Meneer Potter - -’ ze betrapte zich erop, dat er zich twee Potters aanwezig waren en corrigeerde zich, ‘*James* Potter: alstublieft, leg de situatie, zo beknopt als mogelijk aan ons voor. En, wil ik toevoegen, als dit gewoon een van die Gremlingrapen is die uit de hand gelopen is, dan zweer ik, dat ik jullie aan meneer Vilder overdraag en hem zal zeggen de ergste straf toe te kennen.’

James keek kort naar Albus en Roos. En daarna weer naar de professor. ‘Het begon allemaal aan het begin van het schooljaar,’ begon hij, ‘toen ik een van de professoren van Klammfels begon te wantrouwen...’ zo kort als hij kon, probeerde hij de verbinding tussen professor Porchascathan en de al lang overleden Albus Perkamentus uit te leggen, werkend naar diens plan om de aankomende top tussen de tover- en Dreuzelleiders aan te vallen. Zo nu en dan onderbraken Albus en Roos met aanvullingen, of gingen terug in het verhaal om de dingen die hij vergat uit te leggen.

‘Hij was het die Magiels vermoordde,’ vulde Roos aan. ‘We zagen iemand het lichaam verlaten en James bevestigde, dat het Porchascathan was toen hij hem bij de Witte Tombe aantrof.’

‘We vonden een krantenbericht op het lichaam van Magiels,’ voegde James toe. ‘Het was een bericht in de *Ochtendprofeet* over de grote Zwerkbaltop hier op Zweinstein, met al de Dreuzel- en toverleiders. Daar is het waar de aanval plaats zal vinden! Porchascathan gaf dat vrijwel toe!’

‘Om nog maar te zwijgen over het feit,’ bemoeide Albus zich ermee, ‘dat Porchascathan en die Verzamelaargast een en dezelfde zijn. Hij kan zich in hem veranderen door middel van Transfiguratie, net zoals u zich in een kat kunt veranderen, professor. Hij stelde u zelfs als voorbeeld!’

‘En de Verzamelaar is gewoon een andere naam voor de man die de nieuwe Amerikaanse vice-president is geworden!’ onderbrak Roos. ‘Hij is helemaal geen Dreuzel! Hij is van plan de Amerikaanse President op de Zwerkbaltop te vermoorden zodat hij zijn plaats in kan nemen!’

Terwijl de drie spraken, elkaar soms in hun haast dingen te vertellen te onderbreken, keek professor Anderling alleen maar, haar uitdrukking was gespannen en ondoorgrondeijk. Haar ogen schoten van spreker naar spreker totdat, tenslotte, deze niets meer zeiden.

Na een nerveuze pauze vroeg Roos, ‘U gelooft ons toch, nietwaar, professor?’

Professor Anderling sloot vermoeid haar ogen. ‘Het gaat niet om erin te geloven, juffrouw Wemel. Dit zijn monsterlijke aantijgingen, om nog maar te zwijgen van het belachelijke verhaal over een legendarisch Schoolhoofd, maar toch ken ik te veel Potters en Wemels in mijn ambtstermijn om deze beschuldigingen eenvoudig naast me neer te leggen. We zullen deze zaken tot in detail onderzoeken, daar kunt u zeker van zijn.’

Een golf van opluchting borrelde op in James, ontspande de banden van zorg en spanning welke zich om zijn borst vastgezet hadden sinds het gesprek met professor Avior Porchascathan. Opeens voelde hij zich uitgeput.

‘De Klammfelsacademie is een school die zeer gesteld is op zijn geheimen,’ ging professor Anderling, nadenkend fronsend, door. ‘Er is maar zeer weinig bekend over haar praktijken en methoden, al helemaal die van het kader. Het is, eerlijk gezegd, het perfecte thuis voor iemand die veel te verbergen heeft. Maar toch,’ ze richtte zich weer op James, ‘het is heel moeilijk te geloven, dat Albus Perkamentus deze figuur niet had kunnen vinden, als hij zijn zinnen erop gezet zou hebben. En belangrijker, het was onvoorstelbaar onverantwoordelijk van je, om deze professor Porchascathan alleen te benaderen.’

‘Professor,’ begon James, maar door op te staan legde ze hem het zwijgen op.

‘Na alles waar jullie getuige van zijn geweest,’ zei ze streng. ‘Zijn jullie alle drie roekeloos geweest om een dergelijk gevaarlijke onderneming aan te gaan. Hebben jullie dan geen enkel idee over wat er op het spel staat?’

‘We dachten, dat het niet precies *gevaarlijk* zou zijn,’ verklaarde Roos. ‘We dachten alleen maar dat hij maf was. We dachten niet, dat hij zou proberen iemand iets aan te doen.’

‘Jullie dachten helemaal niet,’ voer professor Anderling uit, haar stem was laag en ernstig. ‘Er kan een tijd zijn voor kinderlijke uitstapjes en avonturen. Geloof het of niet, ooit was ik ook jong, en ik ben nog niet oud genoeg om me mijn eigen ondeugende uitstapjes niet te herinneren. Maar die tijd is er niet meer. Er staat meer op het spel dan persoonlijke veiligheid. Sommigen van de beste leerkrachten van deze school - - en de sterkste bondgenoten - - zijn al verdwenen. De paar die achter zijn gebleven, zijn vrijwel machteloos. Jullie waren er de afgelopen feestdagen bij, dus jullie hebben geen excuus. Jullie acties zijn niet alleen maar een risico voor jullie, maar voor ons allen.’

‘De Orde van de Feniks,’ zuchtte Albus.

‘Zeg het niet hardop,’ waarschuwde professor Anderling, ze boog haar hoofd en bedekte haar ogen met een magere rimpelige hand. Voor James zag ze er opeens niet meer uit als de imponerende krachtige leider. Ze zag er uit als een verwarde oude vermoeide vrouw. ‘Ik heb geen andere keuze, dan jullie over te dragen aan meneer Vilder voor jullie straf.’

‘Maar, professor,’ riep James uit en weer werd hem het zwijgen opgelegd.

‘Jullie zullen je straf zonder een enkele klacht ondergaan,’ hield ze vol, ze liet haar hand zakken en keek hem aan. ‘Het is momenteel de minste van jullie zorgen, hoe het er dan ook voor jullie uit ziet. Ben ik duidelijk?’

James liep leeg. ‘Ja, m’vrouw.’

‘Ja, m’vrouw,’ voegde Roos toe. Naast haar kookte Albus in stilte.

Professor Anderling verzachtte. ‘Ik zou aan het eind van mijn leiding over de school met pensioen gegaan zijn,’ mijmerde ze hoofdschuddend, ‘mijn tuin gaan verzorgen. Mijn memoires afmaken. Mijn pijpje roken. Alles, dan dit.’

‘Het spijt ons, professor,’ zei Roos met een klein stemmetje.

Professor Anderling zuchtte kort. ‘U hoeft zich niet te verontschuldigen, juffrouw Wemel. Om de waarheid te zeggen - - en het is onwaarschijnlijk, dat ik dit ooit weer zal bekennen - - zijn het degene die het kattenkwaad uithalen, die er telkens weer toe in staat zijn de wereld te redden. Ik heb dit niet altijd geloofd, maar ervaring is een vasthoudende leraar. Ah, daar zul je de anderen hebben.’

Voetstappen deden de treden onder het valluik kraken toen er meer figuren naderden. James wendde zich naar het geluid, net als Roos en Albus. Het was overduidelijk, dat de omgedraaide letter op de lerarenkamer een teken was geweest voor de overige leden van de Orde om zich te verzamelen. Hij vroeg zich af wie de eerste zou zijn: Professor Banning? Van der Beek? Of misschien Zwamdrift?

Maar het was een totaal ander gezicht dat tevoorschijn kwam, mager grijnzend vanaf het valluik.

Professor Anderling zag de opstijgende figuur en alle kleur trok uit haar gezicht weg. 'Meneer Vilder. Wat voert u hier uit?'

Vilder gaf hier geen antwoord op, maar de figuur achter hem wel. 'Neem het onze huismeester niet kwalijk, Madame professor,' kraakte er een ernstige stem. 'Ik heb hem gevraagd, om zich op de hoogte te houden van uw omzwervingen, al was het alleen maar waar ik u zou kunnen vinden, mocht ik u nodig hebben.'

'Ik neem aan, dat ik "nodig ben",' zei professor Anderling, zich voorbereidend op het ergste, toen Directeur Degout voorbij Vilder het maanlicht in stapte.

Degout bekeek de treden en lage muren van de Toren. 'Een eigenaardige plek, moet ik zeggen, om ondeugende leerlingen te ondervragen, Madame professor,' merkte hij op.

Professor Anderling's gezicht bleef volledig onbewogen. 'Mogelijk denkt ú dat, Directeur. Ik vind hem heel prettig.'

'Ik vind het nogal *verdacht*, professor,' bekende Degout bot. Hij trok zijn smalle grijze wenkbrauwen op. 'En ik voeg hem bij de lange lijst van dingen, die ik verdacht aan ú vind, Madame. Met alle respect; ik vraag me af of u nog wel geschikt bent om onder mijn leiding te kunnen functioneren. Is het nooit bij u opgekomen, dat u uw effectiviteit voor deze school opgebruikt hebt?'

Het gezicht van professor Anderling verhardde zich, ze veranderde haar blik in een scherp staren. 'Ik geloof voor geen moment, dat het mijn *effectiviteit* is, waar u zich zorgen over maakt, meneer,' zei ze, alle schone schijn verlatend, 'maar mijn *bruikbaarheid*. En ik moet bekennen, dat ik nooit echt geïnteresseerd ben geweest om voor uw soort bruikbaar te zijn.'

'Geheel het tegendeel, Madame,' zei Degout, tastend in zijn mantel en een dunne rol perkament tevoorschijn trekkend. 'U stelt zich niet tevreden met het oneens zijn, maar met het actief dwars liggen. Ik zie, dat ik dit geen momnet te vroeg heb aangeschaft.'

Hij stak de rol perkament naar haar uit, maar zij weigerde hem. Hij zuchtte en rolde het perkament zelf uit.

' "Laat het weten", las hij pompeus, ' "dat met een algehele toestemming van de leden van het bestuur, Madame Minerva Anderling per onmiddellijke ingang ontheven is van haar taak als professor en opleider op Zweinstein School van Hekserij en Hocus Pocus. Gelet op haar vele jaren van dienstbaarheid, zal zij voortgaan om een gewaardeerd en gerespecteerd regent te zijn van de academie en zal zij een ontslagpremie ontvangen van niet minder dan zeventig procent van haar huidige contract", enzovoort enzovoort enzovoort...' Hij rolde het perkament weer op en zuchtte spijtig. 'U moet weten, Madame, dat ik het was die onderhandeld heeft over de ontslagpremie. Ik ga er vanuit dat u hem niet meer dan eerlijk vindt.'

'En dit is wat u "leiderschap" noemt,' zei professor Anderling met trillende neusvleugels, 'niet degene overtuigen, die het niet met u eens zijn, maar ze volledig verwijderen.'

‘Ik heb mijn best gedaan, Madame.’ Legde Degout geduldig uit. ‘Maar dit zijn moeilijke tijden. Het spijt me, dat u het niet eens bent met mijn methodes. Helaas, nu er zoveel voor de magische wereld op het spel staat, kunnen we ons niet langer de luxe van tegenwerking veroorloven. Maar echt, uw jaren van trouwe dienst worden gewaardeerd.’ Hij gebaarde naar het open valluik. ‘Alstublieft, Madame Anderling. Meneer Vilder zal u begeleiden naar uw vertrekken. Uw vervanging zal hier over een uur zijn. Mijn verontschuldigingen voor dit snelle afscheid, maar we hebben een school die voort moet gaan.’

Minerva Anderling bewoog zich niet naar het valluik. In plaats daarvan draaide zij zich om naar James, Roos en Albus. ‘Het spijt me,’ zei ze ferm. ‘Ga vooral door. Ik zie jullie spoedig.’

‘Ach, ik zou me maar geen zorgen maken over het welbevinden van deze drie,’ glimlachte Degout. ‘Zij zijn in de zeer bekwame handen van mij en meneer Vilder. Geloof het of niet, zelfs zonder uw aanwezigheid, Madame Anderling, zal Zweinstein groots zijn.’

‘Na u, *Madame*,’ sneerde Vilder nog altijd gemeen grijnzend en zijn stok omklemmend. Uiteindelijk, onwillig, stapte Anderling naar het valluik, Vilder in haar kielzog, hinkend, met zich meenemend.

James zag haar met stijgende angst vertrekken. Binnen een paar seconden waren hij, Albus en Roos alleen in het maanlicht met Directeur Degout, die merkwaardig ongeïnteresseerd in hen leek.

‘Ga terug naar jullie leerlingenkamers, studenten,’ beval hij rustig. ‘Meneer Vilder komt jullie spoedig genoeg opzoeken. Tot die tijd, hebben jullie er wellicht iets aan om terug te denken aan deze avond. Er is, zeer zeker, een les uit te leren.’

Geen van hen antwoordde. Zelf Albus hield zich in. Stil, haastig, stommelden ze de trap af, vluchtend van de Directeur’s lege, verveelde blik.

‘Ik kan niet geloven dat hij professor Anderling de zak heeft gegeven!’ raspte Roos uiteindelijk, hijgend, terwijl ze op de trap de weg naar beneden volgden.

‘We kunnen alleen maar hopen, dat ze in staat is om door te geven wat we haar verteld hebben,’ zei James. ‘Als ze het Pap en de rest van de Orde verteld...’

Ondanks deze magere hoop, voelde James, toen ze terug waren in de Ontvangst Hal, zich op de een of andere manier somberder en moedelozer dan hij ooit in zijn leven was geweest.

‘Welterusten, Albus,’ zuchtte Roos toen Albus zich haar de trap draaide die naar de kelder leidde. Geïrriteerd schudde hij zijn hoofd en stampte de trap af naar beneden, zonder om te kijken.

Roos wachtte, keek hem na en leunde zwaar op de leuning van de trap. ‘Ik kan niet geloven, dat ze weg is,’ zei ze zwak opnieuw.

James fronste. ‘Ze komt terug. Dat moet ze. Wat is Zweinstein zonder professor Anderling?’

'Hij noemde haar, "Madame Anderling". Ik weet het niet. Het klinkt gewoon zo... definitief.'

James grimaste vermoeid. 'Hij is een foute gast. Foute gasten winnen uiteindelijk nooit.'

Roos keek hem van opzij aan, haar haren hingen sluik om haar gezicht. 'Hoe kun je dat zo zeker weten? Ik bedoel, kijk om je heen. Het ziet er naar uit dat de foute gasten het op dit moment niet zo beroerd doen.'

James had daar niet direct een antwoord op. Langzaam, met hangende schouders, begonnen de twee de trap op te lopen. Pas toen ze de overloop bereikten en afbogen naar het portret van de Dikke Dame, zei James weer iets.

'Het is net als het schaakbord in het kantoor van Porchascathan,' legde hij voor. 'Niemand kan echt voorspellen hoe het af zal lopen door er in het midden van het spel naar te kijken.'

'Misschien, ' beaamde Roos twijfelachtig, en stopte dan, beseffend, dat James achter haar stil was blijven staan. 'Wat is er?'

'Porchascathan's schaakbord,' zei hij nadenkend. 'Al die stukken... die leken echte mensen voor te stellen.'

Roos knikte. 'Ja. Toen hij het over jou had, hield hij een van de paarden vast. En dan was er een stuk dat op Petra leek - - degene waarvan jij zei dat het de Vrouwe van het Meer was. En de Koning was de Verzamelaar, waarvan we *weten* dat het Porchascathan is. En de andere koning was Oom Harry, je Pa,' hijgde Roos opeens. 'En de witte koningin... ze leek een beetje op... op mijn Ma!'

Maar James schudde zijn hoofd. Hij keek zijn nicht doordringend aan. 'Nee, Roos,' zei hij zacht, maar zelfverzekerd, 'dat was niet je Ma.'

Verward fronste Roos haar wenkbrauwen. 'Maar ik zag het. Het had haar haren, haar gezicht, maar... wel veel *jonger* '

'Roos, dat was niet je moeder,' drong James aan, 'het was *jij*.'

Roos fronste ongelovig, maar leek het idee te overwegen. 'Maar, waarom zou ik het zijn? Wat kan ik doen? Ik bedoel... de koningin?'

James haalde hulpeloos zijn schouders op en keek naar de mantel van zijn nicht. Daarop waren nog altijd de afgebroken twijgen en delen van bloemen van haar worsteling met de Yuxa Baslatmaplant. 'Misschien dat die kunnen helpen, op een of andere wijze.'

Roos keek naar beneden. 'Echt niet,' zei ze beslist. 'We weten niet eens van welke plant ze af zijn gekomen. Ze werken allemaal anders, weet je. Ik wil er niet per ongeluk achter komen, hoe ik aan mijn eind kom, of erger nog, met wie ik zal gaan trouwen! Daarbij, na wat er met jou gebeurde toen je er één nam, wil ik het niet riskeren blijvend gek te worden! Wat als ik niet in elf minuten in slaap val? Wat als het effect plaats vindt als ik nog steeds wakker ben en mijn hersenen in een pudding van waanbeelden verandert?'

‘Rustig aan,’ rolde James met zijn ogen en haar voorbij lopend naar het portret van de Dikke Dame. ‘Drommels, het was maar een idee.’

‘Na vanavond,’ gromde Roos, ‘heb ik het wel gehad met ideeën. Deze dingen veroorzaken problemen.’ Ze trok aan een van de twijgen, hem van haar mantel rukkend. ‘Ik sluit deze op waar ze geen kwaad meer kunnen. Als professor Lubbermans ooit weer terug komt naar de kassen, geef ik ze aan hem, misschien.’

James knikte en zuchtte diep. ‘Als professor Lubbermans ooit terugkomt.’

Hij moest toegeven, dat na vanavond, het inderdaad een hele grote “als” was.

De daarop volgende weken waren een tijd van onwerkelijke tegenstellingen.

Ondanks zijn besef van de dreigende aanval, zat James de meeste tijd begraven in de veel minder spannende drukte van de lessen, studeren en eindeloze stapels huiswerk. Het was onmogelijk niet te denken dat dit opzet was - - Directeur Degout deed geen moeite zijn geloof, dat een bezige leerling geen tijd had voor kattenkwaad, te verbergen. James, Ralph, Roos en Scorpius echter, beaamden in het geheim, dat het de moeite meer dan waard was een stekende vloek of een Stinkbom af te laten gaan. Degout's huiswerk opvattingen, waren ze heel zeker over, waren bedoeld om klachten over het aanhoudende gebrek aan persoonlijke ruimte, bijzonder harde discipline en bijna absurde veiligheidsmaatregels, tot zwijgen te brengen.

Terwijl de Lente over de velden van de school kroop, het gras overhalend fris groen te worden en warme, van vlinders voorziene, briesjes met elkaar te combineren, werden er nieuwe regels opgelegd, die het afleveren van kranten en nieuwsbladen verbood, en de uitgaande post terugbracht naar uitsluitend dringende zaken.

‘Alle nieuws dat van enig belang is,’ legde Degout tijdens het ontbijt vanaf de Hoofdtafel uit, met een van zijn volkomen onnatuurlijke, ziekelijke glimlachjes, ‘daarvan kunt u mij en uw profesoren er op vertrouwen deze aan u door te geven. In de tussentijd, beschouw uzelf vrij om uw volledige aandacht te wijden aan de veel belangrijkere zaken, als uw studie.’

Daar bovenop werden voor de rest van het jaar de uitstapjes naar Zweinsveld afgelast. Dit, meer nog dan de beperking van de post, veroorzaakte een opstandige golf van opruiende tirade onder de leerlingen. Helaas had Degout ook een schoolwijd verbod ingesteld op alle onofficiële bijeenkomsten van meer dan twee leerlingen, zich beroepend op een oude regel over revolutionair samenspannen. Dit,

zwoer hij met een overduidelijke tentoonstelling van geveinsde spijt, was een, 'tijdelijke maar noodzakelijke maatregel in een tijd van internationale spanningen.'

'Het lijkt wel of hij *probeert* ons tot een opstand aan te zetten,' ziedde Govert Wartel toen hij, Fleur Fontein en James op weg gingen naar Bezwingingen. 'Hoe meer we zijn stomme regels gehoorzamen, hoe meer hij er bij doet.'

'Nou, betrek mij maar niet bij enige opstand,' mompelde Fleur, 'ik heb geen zin meer in Vilder en zijn stomme stok. Hij is zo verdraaid als een kurkentrekker en twee keer zo gemeen. Ik word nog liever van school getrapt, dan ik zijn sadistische straffen onderga.'

James kreunde. 'Hou d'r over op. We zijn nog steeds onze straf niet gekregen voor dat Jiskra incident en de Klammfelsverdwijnkast. Ik denk dat Vilder ons in de rast laat zitten terwijl hij iets bijzonder gemeens bekookst.''

'Uit elkaar, jullie drie,' riep professor Snijder uit de deuropening van de Rekenkundeles toen ze deze passeerden.

James liet zich achter Govert en Fleur zakken, machteloos kokend, murmelend.

Het enige goede ding dat ontstaan uit het fiasco met de Jiskra was dat alle lessen in Klammfels afgezegd waren tot de deur van de Klammfelsverdwijnkast gerepareerd kon worden. Terwijl de Verdwijnkast zelf vrij gemakkelijk weer in elkaar gezet was, was de magie die er voor zorgde dat hij als een doorgang kon dienen, zeer ernstig beschadigd, waardoor hij onstabiel was geworden en gevaarlijk om te gebruiken. James had gekeken hoe professor Banning en een zesdejaars assistent, Zwadderaar Gerdi Heggerank, tussen de maaltijden in de Grote Zaal door, hadden geprobeerd om een serie theepotten door de Verdwijnkasten heen te sturen, zonder veel succes.

'O, grutjes,' kon je Banning horen roepen als de deur weer openging. Hij zuchtte. 'Het heeft geen zin om deze opnieuw te *Reparo*. Zeven keer is het maximale. *Accio* bezem en stofblik en wil je de huiselven vragen of ze alsjeblijft meer theepotten hebben.'

Ondertussen genoot Hagrid met volle teugen van zijn tijdelijke voogdij van de Jiskra, hem een onderdeel makend van zijn Verzorging van Fabeldierenlessen. Dit veroorzaakte een gemengde nieuwsgierigheid en onrust onder de leerlingen.

'Oeroud beest, de Jiskra,' zei hij toegenegen, om de beurt de koppen strelend. Onder Hagrid's grote hand, poetste de Jiskra zich, zijn gevederde kam op zijn kop opstekend en fladderend met zijn vleugels. 'Wel, Ed hier is bijna zo oud as de dino's.'

Een ogenblik hief James zijn hoofd op en liet bijna een handvol vochtig, scherp ruikende zaagsel vallen. 'Ed?'

'Nou, ik mos 'em toch een naam geve, toch?' giechelde Hagrid. 'N'tuurlijk is 't maar voor effe, zolang as ie blijft. Ik verwach asdattie 'n andere naam hep bij z'n vriende in Klammfels.'

Door deze gedachte trok er even een schaduw over Hagrid's gezicht terwijl hij de Jiskra bleef aaien. Op zijn beurt, siste de hagedisachtige vogel en schudde met zijn vette rode veren. James was opgelucht te zien dat, ondanks Hagrid's liefde voor het wezen, deze door middel van een kleine zilveren ketting aan een poot aan een tak vastzat.

'Zoals ik al zei,' ging Hagrid, zich schuddend, door, 'oeroud wezen de Jiskra, en as ik oeroud zeg, bedoel ik dat niet as het soort. 'K bedoel dan, dit bijzondere beessie. De Jiskra wordt om 'n reden de Zwarte Feniks genoemd, snappie. Kijk, Ed hiero, wordt nauwelijks ouwer tot tie zo'n driehonderd jaar is. Dan beginne ze te krimpe, ze verlieze d'r vere en worde helemaal rimpelig en zien d'r oud uit. De eeuwe valle in één keer over ze heen, snappie, waardoor ze d'r uit komme te zien as 't trieste wat je ooit gezien heb. Dan bouwt Ed 'n nest voor z'n eige ereges in 't geheim, gewoonlijk in 't diepste moeras, of op de top van 'n klip en dergelijke, en dan gaat ie legge en maakt 'n ei om z'n eige. Na elef dage in 't ei, komp Ed d'r weer uit as 'n kuiken met z'n leeftijd gewoon weer op nul.'

'U bedoelt,' verhelderde Tim Bosch, die naar voren stapte toen Hagrid hem wenkte, 'dat dit ding, soort van, super oud is? Duizenden jaren oud?'

'Ken handig miljoene zijn,' knikte Hagrid bemoedigend. 'Goed zo, meneer Bosch, ga maar recht voor 'em staan. Ed beschouwt u niet as 'n bedreiging, as u zich niet zo gedraag. Geef 'em wat zaagsel. Da's gedrenkt in een mengsel van terpetein, gember en Nurglewater. 't Is Ed's lievelingseten.'

Denkend aan de vurige uitbarstingen die de Grote Zaal besproeid hadden, bleef Tim een eind uit de buurt van de Jiskra, zijn arm zo ver als hij kon uitstrekkend naar de wiebelende koppen van het beest. Na een lang, berekenend ogenblik, schoot de rechterkop van de Jiskra vooruit, griste het zaagsel uit Tim's hand en slokte het op.

'Mooi,' verkondigde Hagrid blij, Tim op zijn rug kloppend en hem daardoor omver werkend. 'Net zo makkeluk as Pufpeulpap! Juffrouw Vierweg, 'k geloof dat u de volgende ben.'

Toen het de beurt van James was, keek de Jiskra hem met zijn kraalogen aan, sissend met zijn scherpe bekken. Hagrid mompelde iets en nam het zaagsel over van James. 'Sorry, James. 'T zellufde gebeurde bij je broer. Ed hep 'n goed geheuge, snappie, en is 'n beetje haatdragend. Niks persoonlijk.'

James knikte dankbaar. 'Geen probleem, Hagrid. Ik voel me ook niet zo op m'n gemak bij *hem*.'

De nieuwe leerkracht voor Transfiguratie, naar bleek, was kennelijk een strenge jonge tovenaer die had gewerkt voor het Tovenaar Examen Comité. Herrik Treur had haar zo sluik en zwart, en ogen zo smal en koud, dat hij eruit zag - voor diegene die bekend waren met de geschiedenis van Zweinstein - als een jongere uitvoering van de beruchte Drankenmeester, Severus Sneep. Dat idee werd echter verpest op het moment dat Treur zijn mond opende en een hoge penetrante stem, die stotterde, liet horen. Zo graag als James Treur wilde haten, vond hij de tegenstelling van zijn verschijning en zijn stem, merkwaardig vertederend. Tevens, zelfs Roos moest dit

met tegenzin erkennen, was Treur zeer bedreven in Transfiguratie, met een passie voor het onderwerp die aanstekelijk werkte, ondanks zijn constante pogingen tot een ernstige en imponerende houding. Eigenlijk waren de enige leerlingen die onder de indruk leken van professor Treur's bijna komische ernstigheid, de vijfdejaars die bij hem moesten zitten voor hun S.L.IJ.M.B.A.L. examens.

Er gingen twee weken voorbij na de vernietigende ontmoeting met de Jiskra. Roos ontving via de uilenpost een nieuwe toverstok van haar ouders (welke grondig door professor Valentin was onderzocht). Maar bleef een giftige wrok houden jegens Albus voor het kapot laten maken van haar eerste.

'Jullie weten hoe meneer Olivander altijd zegt, dat de toverstok de heks kiest?' vroeg ze luchtig, de nieuwe toverstok ophoudend. 'Nou, deze heeft me vóór vandaag nog nooit ontmoet. Ik mag van geluk spreken als hij ons niet allemaal opblaast. Ik ben weken bezig om hem eigen te maken.'

James voelde met haar mee. Hoewel hij persoonlijk terug gegaan was naar Olivanders om een nieuwe toverstok aan te schaffen, had het een aantal wenweken gekost voor hij hem optimaal kon gebruiken.

Met het verstrijken van de dagen, begonnen James, Roos en Albus de kleine hoop te koesteren, dat Vilder vergeten was hen te straffen. Uiteindelijk, op een smoorhete Zaterdagochtend, net toen de drie samen met Ralph, Scorpius en Fleur Fontein het ontbijt verlieten en van plan waren een heerlijke luie dag bij het meer door te brengen (in zorgvuldige tweetallen natuurlijk), zocht Vilder hen op en leidde hen omlaag naar zijn kantoor.

Hij was ongebruikelijk kortaf, afgeleid en mopperig, ondanks het feit, dat hij op weg was naar een van zijn favoriete activiteiten; leerlingen straffen. Stil volgden James, Roos en Albus hem naar zijn volgepakte kantoor, zorgelijk fronsend naar elkaar, terwijl de oude huismeester gespannen in zichzelf mompelde.

'Zit!' beval hij, zwaaiend met zijn stok en drie gammele stoelen uit de hoeken van zijn kantoor oproepend. Tegen zichzelf jammerde hij, 'Waar zijn die verdomde dingen... Ah. Nee, die zijn dood, alle magie is er al uitgelekt. Vervloekt. Ik weet, dat ik er een opzij gelegd heb, voor het geval dat. Ah!' Hij zwaaide met een zeer haveloze zwarte veer, met bijna geen barb er nog aan. Triomfantelijk onderzocht hij hem en leek zich toen te beseffen hoe erbarmelijk het ding eruit zag. De glimlach gleed van zijn stoppelige grijze wangen en hij rolde met zijn ogen.

'Hier,' stelde hij grommend, weer zijn bureau doorzoekend. 'Ik heb alleen nog maar een van deze, en die werkt niet meer zo goed als hij deed. Geef... geef hem maar gewoon door terwijl je je strafregels schrijft, zodat jullie er allemaal kennis mee kunnen maken.' Twee gewone veren pakkend en deze bij de trieste zwarte voegend stopte hij ze in de handen van de wachtende leerlingen. James had de zwarte veer, merkte hoe slap hij in zijn hand lag en hoe geplet en levenloos de punt eruit zag. Vilder zwaaide weer met zijn stok. 'Exorier!' beval hij. Met een zachte *fwomp* vielen er verschillende vellen uit de lucht op een versleten tafel tussen de leerlingen. 'Nou, eens even kijken...' gromde de oude Snul, wrijvend over de stoppels op zijn kin.

‘Wat was het ook al weer dat deze drie gedaan hebben? Was het een illegale loterij? Spijbelen? Nee... een verboden samenscholing?’

‘We lieten een Jiskra los in de Grote Zaal,’ bood Albus gedienschtig aan.

‘Ik kwam daar net aan toe!’ riep Vilder boos, wild een hand door zijn dunne vette haar trekkend, waardoor ze er als een vogelnestje uit kwamen te zien. ‘Geef me even om na te denken, ja! Psah! Donders!’ Hij knipperde en draaide zich toen om, zenuwachtig de grote kaart, die de muur achter zijn bureau volledig bedekte, onderzoekend. De kaart, die een nieuwe toevoeging was sinds de laatste keer dat James in het kantoor was, stond barstend vol met namen, overtredingen en een serie kleurcoderingen, weggestreepte woorden en cirkels. Vilder murmelde koortsachtig in zichzelf, een eeltige wijsvinger heen en weer over de warwinkel van namen en datums bewegend. ‘Wacht even. Ik heb jullie als eens eerder gedaan, is het niet?’

James keek opzij naar Roos, en toen naar Albus. ‘Euh...euh...’

‘Nee, meneer,’ bekende Roos eerlijk. ‘Maar, nou... we nemen het u niet kwalijk, dat u dat denkt. Lettend op zo velen om... euh... in de gaten te houden.’

‘Psah!’ Vilder schudde zijn hoofd en zuchtte diep, nog steeds de kaart voor hem bestuderend. ‘Je hebt geen idee, jonge juffrouw, en zo is het maar net. Zo veel straffen. Zo veel ondeugende leerlingen.’

Albus knikte aarzelend. ‘En er is maar zoveel, dat een man kan doen,’ stelde hij voor. ‘Ik bedoel, het is ondankbaar werk, is het niet?’

Vilder trok in een hikkende zucht opeens zijn schouders op. Toen hij zich omkeerde, zag James geschokt, dat er tranen in de ogen van de oude huismeester opwelden. ‘Een klein bedankje zou wel eens op zijn plaats zijn!’ beaamde hij met een hoge geknepen stem. Slap zakte hij in zijn stoel, wat een geschrokken, verwrongen gepiep van de veren ontlokte. ‘Niet dat ik wil klagen hoor, maar er is een limiet aan het aantal straffen die iemand uit kan delen! Er is een limiet aan wat een man aankan! “Bewaar de orde, meneer Vilder”,’ mimiekte Vilder opeens, hij liet zijn stem dalen tot een geluid dat vrijwel gelijk was aan de stem van Directeur Degout, ‘“U bent de ijzeren vuist van discipline, meneer Vilder. Laat niets aan uw aandacht ontsnappen. De school rekent op u.” Wel, het is meer dan slechts één man kan behappen...!’

James knikte en liet een sympathieke toon in zijn stem doorklinken. ‘Ik wed, dat het daardoor alle lol eruit haalt.’

‘O, dat doet het, knul,’ beaamde Vilder hartgrondig. Hij haalde een versleten grijze zakdoek uit zijn borstzak en snoot er krachtig in. ‘Dat doet het. Het is bijna de grootste nachtmerrie van een man: een hekel krijgen aan hetgeen waar hij het meest van houdt.’

‘Weet u wie er eigenlijk strafregels moet schrijven,’ stelde Albus betekenisvol voor. ‘Directeur Degout. Voor het misbruik maken van uw gevoel van verantwoordelijkheid.’

Vilder knikte droefgeestig, verlangend, en leek zich toen weer te herpakken. Hij ging overeind zitten en staarde naar Albus, zijn ogen vernauwd, hoewel roodomrand en waterig. 'Jij kleine imp,' gromde hij, 'jullie zitten me gewoon op te fokken. Die vlieger zal niet opgaan, zeg ik je!' Zijn wangen werden rood van schaamte en woede. 'Honderd regels, allemaal! "Ik zal meneer Vilder het leven niet nog moeilijker maken!";' commandeerde hij en voegde haastig toe. ' "En ik zal niemand vertellen dat meneer Vilder voor me ineens stortte!" Vooruit nu. En ik wil geen woord meer horen!'

Met een zucht trok James een van de perkamenten vellen naar zich toe. Hij bekeek de punt van de versleten veer, die vol zat met gestold zwart geworden bloed. Toen hij echter begon te schrijven, kwam er niet meer tevoorschijn dan een piepend gekrabbel, nauwelijks leesbaar. De rug van zijn hand kietelde, kraste de letters wel, maar er was geen bloed.

Zonder zijn hoofd op te tillen keek hij op naar Roos. Ze was al met haar derde regel bezig, net klaar met de opmerking ZAL NIEMAND VERTELLEN DAT MENEER VILDER VOOR ME INEENS STORTTE, in haar keurige, krullende handschrift.

Een plots piepend geluid zorgde ervoor, dat James rechtop in zijn stoel ging zitten. Het leek hetzelfde effect op Vilder te hebben, die achter zijn bureau opschrok, een stapel in beslag genomen Stinkbommen en Spijbelmuldozen omstotend. Hij greep een klein standbeeld en, vreemd, hield hem voor zijn lippen. 'Ja, Directeur!' zei hij, kennelijk sprekend tegen het standbeeld.

'Meneer Vilder,' zei het standbeeld met een raspende holle stem, 'er lijkt een verzameling leerlingen het Zwerkbalkveld te benaderen. Ik geloof niet, dat er voor vandaag trainingen ingedeeld zijn.'

Vilder sloeg zijn hand voor zijn ogen en trok hem vermoeid naar beneden, zijn van nature al lange gezicht het aangezicht van een paardenkop gevend. Hij herstelde zich en perste er een afschuwelijke glimlach uit. 'Leerlingen gaan in het weekend vaker met elkaar een wedstrijd aan, Directeur. Ik twijfel eraan, dat ze van de gelegenheid gebruik maken om zich met revolutionair gedrag te gaan bezighouden.'

'Ik heb u niet met een magische wandelstok uitgerust, meneer Vilder, om u te laten twijfelen,' zei het standbeeldje (die, zo zag James, een kleine uitvoering was van de Directeur), 'maar om u op te werpen als mijn vertegenwoordiger. Ik kan niet overal tegelijk zijn. Ik verwacht, dat u mijn ogen en oren bent, en...'

'De leidende hand,' vervolgde Vilder, zwak knikkend. 'Ja, meneer. Direct, meneer.'

Het standbeeldje in de hand van Vilder stootte een zwak afsluitend piepje uit en viel stil. Vilder zette hem voorzichtig weer terug op zijn bureau. Bijna alsof hij dacht, dat het een kleine bom was. 'Lekkere magie,' gromde zij zacht. 'Constance onderbrekingen. Een man kan geen moment voor zichzelf hebben,'

'Wat was dat, meneer Vilder?' eiste het standbeeldje.

Vilder viel bijna van zijn stoel. 'Pardon, meneer,' antwoordde hij paniekerig, tevens proberend om een stapel perkament, die hij per ongeluk had omgestoten, op te vangen. De vellen, allen bedekt met regels van donker klonterig bloed, slipten tussen zijn vingers door en verspreidden zich over de vuile vloer. 'Niets, meneer! Gewoon... ben al weg, en zo!'

Het standbeeldje piepte opnieuw. Vilder bekommerde zich niet meer om de vellen perkament en liet ze, als boombladeren, van zijn bureau op de grond terecht komen. Hij staarde naar het kleine standbeeld, dan, voorzichtig, zwaaide hij er met een hand voor. Toen er geen reactie was, pakte hij een grote verkleurde kroes en zetten deze, met grote behoedzaamheid, over het standbeeldje, deze zo verbergend. Pas toen zakte hij achterover op zijn stoel, kreunend en onbegrijpelijk tegen zichzelf mompelend. Na een minuut duwde hij zich moeizaam op zijn voeten, pakte zijn wandelstok en liep het kantoor door zonder iets te zeggen of zelfs om te kijken.

'Ik weet niet wat er hier aan de hand is,' zei Albus, toen Vilder's gestrompel weggegalmd was in de stilte. 'Maar ik voel iets heel, heel vreemds. Het is bijna een soort van misselijkheid. Ik denk, dat het...'

'Spijtig voor Meneer Vilder is,' knikte Roos verwonderd

'Ik wilde zeggen, misselijk door de stank in dit kantoor,' fronste Albus. 'Maar, ja, ik veronderstel dat er ook een beetje spijt is.'

James zuchtte, leunde achterover en rekte zich uit. Hij gooide de veer terug op Vilder's bureau en mepte zijn perkament naar de vloer, hem samenvoegden met de anderen.

'Kom op,' drong hij aan terwijl hij opstond. 'Hij komt er nooit achter of we deze wel of niet gemaakt hebben. En ik voel me niet rot over het sadistische monster. Hij is de reden, dat zowel professor Anderling als professor Lubbermans weg zijn. Hij krijgt wat hij verdient.'

'Maar, hij kan er niets aan doen,' zei Roos met nadruk in haar stem. Ze keek naar de omgekeerde kroes die het kleine standbeeld van de Directeur verborg. 'Degout gebruikt hem, hij veranderd zijn natuurlijke humeurigheid in een stuk gereedschap.'

'Hij heeft Vilder inderdaad bewapend,' gaf Albus toe, zijn bijna blanco vel perkament op de vloer werpend. 'Alleen wordt Vilder er ziek van. Wie zou er ooit gedacht hebben, dat die ouwe Snul moe zou worden van het martelen van ons?'

'Het is net, als het altijd krijgen van je favoriete voedsel, totdat je er ziek van wordt,' zei Roos triest, 'arme man.'

'Ik kan echt niet geloven dat je medelijden met hem hebt,' verklaarde James boos, 'na wat hij met Lily gedaan heeft. Hij heeft mijn zusje laten bloeden om mij te pakken te nemen, en, hij genoot ervan.'

Het zich dit herinnerend, fronste Roos. Ze knikte. 'Je hebt gelijk. De Mantichore hale hem. Ik hoop dat Directeur Degout hem het graf in werkt.'

'Dat lijkt er meer op,' zei Albus fanatiek, toen ze uit het kantoor van de Huismeester stapten. '*Nu* praat je als een echte *Wemel*.'

17. Hol van de Gowrow

Tijdens de laatste weken van school en met het naderen van de laatste wedstrijd in het Zwerkbaltoernooi (en de geheime top tussen de magische- en Dreuzelleiders), hield James een scherp oog op de haard in de Griffioendor leerlingenkamer. Hij begon vrijwel iedere avond tot laat op te blijven, kijkend naar enige verschijning van zijn vader. Professor Anderling had, natuurlijk, de Orde van de Feniks verteld wat er gebeurd was. Ze maakten, logisch, plannen voor een soort tegenmaatregel. En, vanzelfsprekend, zou iemand hem, James, laten weten dat alles onder contrôle was.

‘Ze hoeven ons echt niet alles te vertellen, weet je,’ zei Roos op een avond, toen ze haar boeken en huiswerk in haar schooltas perste. ‘Ze zijn waarschijnlijk ontzettend druk, alles in orde makend, allerlei soorten van spioneren, onderzoeken van spul doen en lerend wat het Morrigan Web is en hoe deze te stoppen.’

‘Maar, als het niet door ons kwam, hadden ze er niet eens over gehoord,’ besliste James boos. ‘Ze zijn ons tenminste een woord schuldig. Ik bedoel, wat hun betreft krijgen we nog steeds les op Klammfels met die idiote professor Porchascathan. Hij zou ons eens per week kunnen proberen te vermoorden!’

‘Ik betwijfel of hij zo brutaal is,’ merkte Roos hoofdschudden op. ‘Hij mag dan gemeen zijn, maar hij is niet roekeloos.’

James was niet overtuigd. 'Hij zou het niet zo opvallend hoeven te doen. Hij is een geniaal genie, weet je nog? Hij zou ons op een of andere manier kunnen vergiftigen. Of ons na laten blijven, en een van zijn andere gestoorde monsters op ons loslaten, en het een spijtig ongeluk noemen. Weet ik veel. Alles!'

'Sprekend over spijtige ongelukken,' zei Roos, haar tas over haar schouder werpend. 'Nog iets gehoord van Nastasia?'

Gefrustreerd schudde James zijn hoofd. 'Ik denk, dat ze me opzettelijk ontwijkt. Ze is naar geen enkele les hier op Zweinstein gekomen. Daan zegt, dat ze ook verschillende lessen op Alma Aleron vermijdt. Hij maakt zich wat zorgen over haar, zelf nadat ik hem verteld had wat ze in Porchascathan kantoor had gedaan. Hij zegt, dat ze een dubbelspion speelt, Porchascathan overhalend zijn plannen bloot te geven.'

'Nou,' Roos kantelde haar hoofd, dit overwegend, 'wat als dat zo was? Het werkte wel, nietwaar?'

James zuchtte en zakte in elkaar, zijn aandacht gevend aan de lage vlammen van de openhaard. Hij wilde Roos vertellen wat hij over Nastasia wist – dat ze gestoord was, op de een of andere manier gespleten in twee persoonlijkheden, de een slecht en de ander... iets minder slecht. Maar hij had Nastasia beloofd het geheim te houden. Voor nu, nauwelijks, hield deze belofte hem tegen. Hij besloot van onderwerp te veranderen, 'Daan heeft het met het hoofd van zijn afdeling gehad over de Verzamelaar.'

'Professor Klaverhoef?' zei Roos opgewekt. 'Nou, dat is goed, is het niet? Hij heeft tenminste toegang tot mensen op belangrijke plaatsen. Gaan ze het onderzoeken?'

James schudde bitter zijn hoofd. 'Je weet niet hoe de dingen in de Verenigde Staten zijn. Het Progressieve Element is daar heel populair, hoewel niemand het zo noemt. Zelfs professor Klaverhoef is er in aanraking mee gekomen. Toen Daan hem vertelde, dat een krankzinnige tovenaar in Nieuw Amsterdam dreigde de bijeenkomende wereldleiders aan te zullen gaan vallen, wuifde Klaverhoef het weg. Hij zei, dat het een lading van "anti - gelijkwaardigheidpropaganda" was en dat Daan "boven het geloven van dat soort zaken" zou moeten staan.'

Roos' uitdrukking van opgewonden hoop smolt weg naar een van pijnlijke teleurstelling. 'Echt niet...!'

Vermoeid knikte James. 'Hij wilde er geen woord van geloven, zelfs niet toen Daan hem vertelde, dat de nieuwe vice-president dezelfde tovenaar was, in vermomming. Klaverhoef lachte en zei hem, dat hij *wenste* dat dit waar was, omdat dat de Dreuzelbesturen de duw zou geven om eindelijk eens iets gedaan te krijgen.'

Roos wist niet wat ze hierop moest zeggen. De blik in haar ogen was zo ontgaan, dat James bijna wilde, dat hij het haar niet verteld had. Een minuut later wenste ze hem een droefgeestig welterusten en vertrok zonder verder nog een woord te zeggen.

Het was niet eerder dan hun laatste les op Beauxbaton, dat James er eindelijk achterkwam waarom hij niets van zijn vader gehoord had, of iemand anders van de Orde van de Feniks.

Hij zat in de spiegelkamer terwijl de blauwgewade Beauxbaton (en de onuitstaanbare Markus Karreman) klikten en schoven met de belachelijk grote abaci, doorgaand met wat voor rekenkundige vraagstukken dan ook, waar ze al het hele jaar mee bezig waren. Naast hem bladerde Ralph lui door een Franse uitgave van *De Kibbelaar*, zo nu en dan zijn hoofd schuddend en het tijdschrift ondersteboven kerend, in een poging iets te begrijpen van de meer verborgen magische sterren en afbeeldingen.

‘Weet je,’ fluisterde hij, ‘ik vind dat dit tijdschrift in een andere taal veel logischer is.’

James zuchtte teneergeslagen. Aan de andere kant van het grote leslokaal, glimlachte Linda Grutters geheimzinnig naar hem. James glimlachte zwakjes terug. Tegen Ralph mompelde hij. ‘Zijn we er ooit achter gekomen wat wij precies in deze les doen?’

‘Vastleggen van kosmische harmonieën en manipuleren van de weerklinkende frequenties van tijd en ruimte,’ antwoordde Ralph, ‘wat dat ook mag zijn.’

‘Nou, wat het ook is,’ zei James verveelt, ‘we kunnen er beter maar een eind aan breien. We zijn dit jaar zo goed als klaar.’

‘Het is echt jammer, dat jullie niet in staat zijn het gaafste ding wat jullie mensen over magie ontdekt hebben te begrijpen,’ merkte Markus Karreman, achteruit stappen van zijn abacus en knakkend met zijn knokkels, op. ‘Ik bedoel, jullie verspillen je tijd met het veranderen van theekopjes in schildpadden, en de magische gelijkwaardigheid tussen, een kleine stap voor de mens een gigantische sprong voor het toverdom, ontgaat jullie volledig.’

James rolde met zijn ogen. ‘Waar heb je het over, Karreman?’

‘Ik heb het over ruimtereizen,’ antwoordde de roodharige jongen smalend, zijn ogen puilden achter zijn bril uit. ‘Duh! Schietend rond de sterren zonder een ruimteschip, slechts door het gebruik van de kracht van het magische constante. Ik bedoel, ik wist dat rekenen krachtig was, maar dit spul is verbluffend. En de toverjongen hier, snápt het zelfs niet!’ Hij gniffelde.

‘Is dit geen idee, Karreman,’ stelde James, met rood kleurende wangen, voor. ‘Waarom doe je ons niet allemaal een plezier en zap *jezelf* naar een andere planeet?’

Karreman gniffelde opnieuw. ‘Zo zie je maar wat jij weet. Niemand “zapt” zichzelf ergens heen. De magische constanten gaan over het bewegen van het universum rond *jou*. Dadelijk vertel je me nog, dat je naar de maan wilt vliegen in een van die schildpadtheekopjes van jou.’ Hij snoof over deze grap.

‘James!’ zei Ralph opeens, zijn stem zacht en gespannen. ‘Kijk hier eens naar!’

Nog steeds woedend keek James omlaag naar het tijdschrift in Ralph's handen, onmiddellijk verdwenen alle gedachten aan Karreman uit zijn hoofd.

'Is dat...?!' vroeg hij, zijn eigen ogen niet gelovend. 'Is dat... professor Anderling?'

Ralph knikte nadrukkelijk.

Inderdaad, een volledige pagina in beslag nemend in het midden van de Franse *Kibbelaar*, stond een foto van de voormalige Transfiguratieprofessor en Schoolhoofd. De foto leek vrij oud te zijn, en liet een veel jongere versie zien van professor Anderling, met een strak gezicht staand in de Grote Zaal, omgeven door leerlingen tijdens iets wat leek op een examen.

'Waarom staat ze in *De Kibbelaar*?' vroeg James zacht. Hij worstelde om iets te kunnen maken van de tekst op de pagina ernaast.

Daan schudde zijn hoofd. 'Kweenie! We hebben iemand nodig, die Frans kan lezen.'

'Mazzel dat we in een Franse school zitten,' melde James gretig, en dan fronste hij. 'Helaas zijn ze niet de vriendelijkste mensen die we ooit ontmoet hebben. En ze hebben het allemaal heel druk, met al dat magische ruimtereizen en dat alles.'

'Kosmische tijdelijke manipulatie,' corrigeerde Karreman hooghartig.

'Ik kan wel wat Frans lezen,' stelde een vrouwenstem voor.

James keek op en zag dat Linda naast hem stond. Ze haalde haar schouders op. 'Ik wil liever niet, dat een van *hen* mij hoort,' zei ze, knikkend naar de drukke blauwbemantelde Beauxbatonleerlingen. 'Maar ik leer al Frans sinds ik tien was. Ik kom er denk ik wel uit.'

Ze hurkte tussen Ralph en James in, pakte het tijdschrift aan en bestudeerde deze zorgvuldig. 'Er was...' zei ze langzaam, turend. 'Een aanval. Ze viel sommige mensen aan, zo te zien. Maar, zij is een van de leerkrachten, toch? Ik herinner me haar.'

James vertrok, verrast, zijn gezicht. 'Anderling *viel* iemand *aan*?'

'Ze leek *mij* soms te willen aanvallen,' bekende Ralph, het overwegend. 'Zoals die keer dat ik een perzikboom in haar lokaal liet groeien. De blik in haar ogen was echt beangstigend.'

'Nee, wacht,' zei Linda, nog steeds lezend. 'Ze viel niemand aan. *Zij* werd aangevallen, maar ze vocht terug. Dit was een paar weken geleden lijkt het. Er staat, dat er een soort van... hinderlaag was? Ze overvielen haar buiten haar woning, denk ik. Een aantal... fretten? Klinkt dat logisch?'

'De F.R.E.T.,' riep James gesmoord uit, met een vinger wijzend naar het tijdschrift. 'Anderling werd aangevallen door het Front Radicaal Eenwording Tovenars! Dezelfde mafkezen, die de Amerikaanse vice-president vermoorden!'

Ralph werd bleek. 'Dat betekent, dat professor Porchascathan er bij betrokken was,' fluisterde hij, 'Hij is het die dit allemaal laat gebeuren, is het niet? Maar waarom zou hij professor Anderling aanvallen?'

Een ziekmakend gevoel vulde James toen het antwoord hem te binnen schoot. 'Omdat, wat we haar vertelden. Ze wist van Porchascathan's plannen, omdat we haar ze verteld hebben. Porchascathan moet er achter zijn gekomen, dat we dat gedaan hebben en viel haar aan om te voorkomen dat ze het aan iemand anders zou vertellen.'

'Maar ze zijn er niet in geslaagd,' zei Linda met haar ogen op het artikel. 'Ze vocht terug. Kreeg er twee tegen de vlakke. Hier staat, dat degene die haar aanvielen terecht zijn gekomen in een plek genaamd... genaamd de Spreukschade-afdeling.'

'Dat is de Tegen-Spreukafdeling in Sint Holisto,' zei James ongeduldig. 'Wat is er met haar gebeurd? Is ze in orde?'

Linda sloeg de rest van het artikel over en ging naar het eind ervan, haperend lezend. "'Na Madame Anderling's plotse en onverwachte beëindiging van haar baan op Zweinstein School van Hekserij en Hocus Pocus, is deze gebeurtenis een verdachte ontwikkeling, die lijkt op een zeer krachtige besmetting van Dikke Pech Poedelvloek. Waarschijnlijk opgelopen tijdens een eerdere vakantie van de professor op het Roemeense platteland.'" Ze stopte met voorlezen, en fronste haar wenkbrauwen. 'Wat is een Dikke Pech Poedelvloek?'

'Da's *De Kibbelaar* die *De Kibbelaar* is,' zuchtte James. 'Heeft ze het overleefd? Is ze in orde?'

Linda schudde haar hoofd en boog zich weer over het tijdschrift en las weer voor. ' "Hoe het ook zei, Madame Anderling is, na het incasseren van verschillende vervloekingen en beheksingen tijdens de aanval, momenteel onder toezicht in het Sint Holisto's, afdeling Spreukschade en onder constante behandeling van een Heler, voor wat dat waard is in een zeer geavanceerd geval van Poedelvloek besmette Geluksverbeuring.'

Ralph leunde verbijsterd achterover tegen een spiegelmuur. 'Ze heeft nooit tegen iemand kunnen zeggen wat je ontdekt hebt over Avior Porchascathan,' zei hij verslagen. 'Dat bestaat niet.'

'Daarom heb ik niets van mijn vader gehoord,' beaamde James, dan ging hij geschrokken rechtop zitten. 'Dat betekent, dat niemand iets onderneemt om Porchascathan te stoppen! Niemand weet zelfs maar wat er gaat gebeuren!'

'De aanval waar je het over had?' verduidelijkte Linda met zachte stem. 'Toen we die... euh... man... in het bos vonden?'

Zich hulpeloos voelend, knikte James ontdaan.

'Goed dan,' richtte Linda zich op, het tijdschrift dubbelvouwend en aan Ralph overhandigend. 'Dan denk ik, dat het nu aan jullie is, nietwaar?'

Ralph nam het tijdschrift aan en staarde indringend naar de foto van professor Anderling. Tot James' verrassing knikte de grote jongen. 'Dat denk ik ook.' Hij zuchtte diep en wendde zich naar James. 'Het ziet er naar uit, dat we Daan's krankzinnige plan toch nodig zullen hebben.'

Daan's krankzinnige plan was, natuurlijk, een bizar bedachte aanpak van sluipen door het eindeloze gangenstelsel van de kelders en kerkers onder de Alma Aleron's Administratiegebouw, op zoek naar de ongrijpbare - - en kennelijk verschrikkelijke - - Droge Laosa, die, volgens Roos' onderzoekingen, waarschijnlijk een van de weinige mensen op aarde was, die de geheimen van het Morrigan Web herbergde.

Daan was. Zoals gewoonlijk, wild enthousiast over het idee. 'Het staat allemaal nog steeds in de startblokken en klaar om los te gaan,' verklaarde hij in een moeizaam onderdrukt gefluister bij hun eerstvolgende Oude Runenles. Hij dook in zijn jaszak en haalde een platte zilveren munt tevoorschijn, een Amerikaanse Drummel. 'De Hermesbezweering is nog net zo sterk als voorheen. Waar ik dit schatje ook naar toe laat verdwijnen, daar rukt de spreuk de Amerikaanse kant van de Zweinstein Verdwijnkast met zich mee. We stappen er aan deze kant in en springen er aan de andere kant op de nieuwe locatie weer uit.'

Ralph schudde ongeduldig zijn hoofd. 'Maar hoe zit het met die Droge Laosa persoon?' fluisterde hij, dicht naar James en Daan buigend. 'Hoe gaan we haar vinden?'

Daan haalde zijn schouders op. 'Dat is 't makkelijke. Naar verluidt is ze de bewaakster van de diepere etages van het Administratiegebouw. Als we met genoeg lawaai rondstampen, komt ze wel op ons af.'

'En, wat dan?' fronste James. 'Er wordt beweerd, dat ze, soort van, tien keer afschuwelijk is, is het niet? Hoe voorkomen we dat ze ons vervloekt en in kakkerlakken veranderd? Lastiger nog, hoe overtuigen we haar om haar duisterste geheimen te vertellen?'

'Laat dat maar aan mij over,' zei Daan met een ferme knik. 'Ik heb nog wel een troefkaart.'

James frons verdiepte zich. 'Wat bedoel je daarmee?'

'Ik bedoel daarmee, dat ook ik een paar geheimen heb,' fluisterde de blonde jongen luchtig. 'En daarbij, je zou me waarschijnlijk niet geloven, als ik het je vertelde.'

‘Watdanook,’ murmelde James, onafgebroken fronsend. ‘Ralph, hou jij je monsterstok gereed. Ik heb het gevoel dat we die nodig zullen hebben.’

‘Meneer Potter,’ galmde de stem van professor Valentin schrill, James bij de les halend. ‘Misschien wilt u naar voren komen en voor het schoolbord uw drukke gefluister gebruiken om deze oude Angkoronrunen te vertalen? Wees voorzichtig, echter: foutieve vertalingen leiden vaak tot onplezierige vervloekingen. Ik zag ooit eens een vertaler’s tong getransfigureerd worden in een mestkever, door het uiten van een zorgeloze medeklinker.’

Nors en met lood in zijn schoenen stond James op en ging naar het schoolbord aan de voorkant van het lokaal.

‘En nimmer heb ik zo’n vuilspuiterij uit de mond van een mestkever horen komen,’ ging Valentin hoofdschuddend door. ‘De Sumarische scheldwoorden die dat wezen eruit spuwde, nou, het zou een rotstrol hebben doen blozen.’

James’ tong werd gelukkig niet getransformeerd in een mestkever, maar hij werd tijdens het avondeten opgejaagd door een pesterige Angkorondemon, die als een halfdoorzichtige vleermuis rond zijn hoofd cirkelde en onbegrijpelijke beledigingen naar hem schreeuwde.

‘Wat me af doet vragen wat er toch ooit met Foppe gebeurd is,’ merkte Roos op, met een verlangende blik naar de demoon kijkend. ‘Ik heb hem al in geen maanden gezien.’

‘Opgeruimd staat netjes,’ verkondigde Govert Wortel met een mond vol pastij. ‘Stomme klopgeest verpeste mijn diorama van de Strijd van de Rode Tovenars. Veranderde ze in Vuurimps en stuurde ze eropuit om de andere diorama’s binnen te vallen.’

‘Ik kan me dat herinneren,’ glimlachte Henk Throon mijmerend, ‘dat was dolkomisch.’

‘Het was een miniatuurslaching,’ riep Andra Dirks wraakzuchtig vanaf de Ravenklauwtafel. ‘Ik ben weken bezig geweest met dat model van Koning Kreagle’s kasteel. Het kostte die Imp’s ongeveer tien seconden om hem neer te halen en af te branden.’

Henk knikte. ‘Zoals ik al zei, verdomd komisch.’

‘Kappen!’ schreeuwde James, zwaaiend met zijn beide handen naar de Ankorondemon. ‘Dus heb ik de “dja” en de “bja” verwisseld! Het is toch al een dode taal! Krijg een leven!’

De demon negerend, schoof Albus naast James. ‘Dus, wanneer gaan we op bezoek bij die ouwe Droge Laosa?’

James knipperde naar hem. ‘Wie zijn “we”. Hoe weet jij daar trouwens vanaf?’

Albus knikte naar Ralph, die zich net tussen Scorpius en Roos geperst had. James tuurde naar hem.

‘Wat?’ verkondigde Ralph verontschuldigend. ‘Hij was bij je in Porchascathan’s kantoor, ja toch? Hij heeft voor een deel ook geholpen. En op dit punt, hebben we alle hulp nodig die we kunnen krijgen.’

‘Hoeveel mensen denk je in de Verdwijnkast te kunnen schuiven?’

‘Da’s een makkelijke,’ reageerde Scorpius, ‘we maken gewoon twee reisjes.’

‘Of meer,’ knikte Roos.

‘Trouwens,’ zei Albus monter, ‘we hebben niet *allemaal* de omvang van een volgevreten Yeti.’

‘Hé!’ zei Ralph rechttop zittend op zijn plek. ‘Ik heb gewoon zware botten. Kan ik niets aan doen.’

‘Waar gaat jullie zooi naar toe dan?’ vroeg Govert Wortel, Albus porrend met zijn elleboog.

‘Naar de kerkers van Alma Aler - - ’

‘Nergens!’ brulde James, zijn broer overstemmend en hem achteruit van zijn zitplaats duwend.

‘Het klinkt niet als nergens,’ zei Lily, met vernauwde ogen Albus’ plek innemend.

‘Auw!’ klaagde Albus, zijn hoofd vastpakkend terwijl hij als een schildpad op de vloer lag.

‘Kop dicht, Al,’ zeiden James en Lily tegelijkertijd.

Ralph rolde met zijn ogen. ‘We moeten het aan tafel echt niet meer over dit soort dingen hebben.’

‘Ik zei, kappen!’ brulde James, zinloos naar de Angkorondemon slaand toen deze scheten in zijn oor blies.

Het was pas de volgende Woensdagavond, tijdens hun wandeling vanaf de Astronomietoren, dat plannen voor de reis naar de Alma Aleronkelders uiteindelijk vaste vorm kregen. Na de Kruidenkundeles van komende Maandag, zouden James, Ralph, Scorpius en Roos, Daan in de Grote Zaal ontmoeten, met de bedoeling een niet afgesproken Experimentele Communicatiebijeenkomst te houden, en de aangepaste Alma Aleronverdwijnkast mee te nemen naar zijn nieuwe locatie onder het Administratiegebouw. Albus had luidkeels geklaagd dat hij buitengesloten werd, maar een eerdere afspraak met professor Hierraver’s duellerclub, maakte het onmogelijk.

‘Die kun je niet overslaan,’ had James aangedrongen, ‘anders gaan de mensen zich afvragen waar je heen bent. Iedereen weet, dat je stapel op die club bent.’

Met alle details uitgewerkt, was alles wat ze moesten doen, wachten. Dit, had James al tijden geleden geleerd, was het moeilijkste van alles, omdat ieder vrij momentje plotseling vol van zorgen was over de ontelbare manieren waarop het fout kon gaan. Wat als Vilder hen te grazen nam tijdens hun poging om door de Alma

Aleronverdwijnkast de benen te nemen? Wat als Daan's riskante herpositionering aan de Alma Aleronkant van de Verdwijnkast scheef was gegaan, waardoor ze in een onderaards meer of in het hol van een of ander giftig beest terecht zouden komen? Er was tenslotte, geen manier om te weten te komen welke vreselijke geheimen verborgen waren in de kennelijk pijnloze diepten onder de Amerikaanse magische school. Verder, wat als Droge Laosa helemaal geen echte heks was, maar slechts een legende, verzonnen om de leerlingen weg te houden van de gevaarlijke kelders? Zelfs wanneer ze echt was, was er dan feitelijk wel een reden om aan te nemen, dat ze iets anders met hen zou doen, dan ze als overtreders te vervloeken? Uiteindelijk was dit kennelijk haar enige taak.

Tegen de tijd dat de Maandagmiddag Kruidenkundeles aanbrak, was James zo in beslag genomen door het zich zorgen maken, dat hij Tabitha Kraaieveld's achterdochtige stalen blik nauwelijks opmerkte.

'Piekert u ergens over, meneer Potter?' vroeg ze kil, toen ze hem een paar handschoenen en veel te grote oorwarmers overhandigde. 'Het is niet slim om Mandragora's om te potten zonder volledige concentratie.'

'Hmm?' mompelde James, en dan herstelde hij zich. 'O. Nee. Niets.'

Ze vernauwde haar ogen naar hem en wachtte even met het loslaten van de oorwarmers en handschoenen. Dan, tot zijn opluchting, liep ze door.

Gelukkig ging de rest van de les, gevuld met het doordringende kriesen van de Mandragora's toen de leerlingen ze haastig in grotere potten zetten, snel voorbij. Met tuitende oren, ondanks het gebruik van de beschermende oorwarmers, liep James vergezeld door Ralph, terug naar de geopende deuren van de Grote Zaal, waar Roos en Scorpius rondhingen, heel hard proberend gewoon te doen, door met hun neuzen in verschillende lesboeken te zitten.

'Zal tijd worden,' murmelde Scorpius zijn Rekenkundeboek dichtklappend. 'Roos hier, is de enige die er geloofwaardig uitziet als ze dit spul zit te lezen. Laten we gaan.'

'Wacht,' onderbrak James, toen Scorpius een van de deuren opentrok. 'Waar is Daan? Het heeft geen zin om door de Verdwijnkast te gaan, totdat we weten, dat hij de andere kant herplaatst heeft.'

'Hij zei, dat hij ons hier om kwart voor vijf zou ontmoeten,' zei Ralph kijkend door de lege Grote Zaal. 'Het is in zijn tijd bijna elf uur.'

‘Het verbaast me, dat hij al uit bed is,’ rolde Scorpius met zijn ogen. ‘Hoe dan ook, ik blijf hier niet staan waar Vilder ons in het oog kan krijgen.’

Snel, heimelijk, zochten de vier leerlingen, na zorgvuldig de deuren gesloten te hebben, hun weg terug tussen de lege afdelingstafels door. Het zou niet lang meer duren, voor de leerlingen en de leerkrachten de Grote Zaal binnen zouden druppelen voor het avondeten. Zelf nu kon James het vage gekletter van de Huiselven in de keuken onder hen horen. Voor hem stonden de vier Verdwijnkasten als wachters, dramatisch op een rij en beschenen door de zonnestralen van de ramen aan de linker muur. Voor het eerst in maanden dacht James aan het begin van het schooljaar, toen Nastasia verschenen was, stilletjes rondsluipend bij de ingang. Hij wist nu hoe ze door de Verdwijnkast had kunnen komen - - door haar slangvorm aan te nemen, was ze in staat geweest de voorschoolse beperking voor heksen en tovenaars te omzeilen. In het licht van het gesprek in Porchascathan’s kantoor echter, had hij nieuwe twijfels over waarom ze die nacht naar Zweinstein was gekomen. Ze had beweerd, dat ze de boel kwam onderzoeken. Maar toch...

James staarde naar de lege leerkrachtentafel, zich herinnerend. Er was daar een soort kleine zak geweest, beschenen door het maanlicht. Nastasia had hem opgeëist, maar er geen verklaring voor aangeboden. Wat had ze in die zak meegenomen? En, waar was hij gebleven?

Zijn gedachten werden onderbroken door Roos toen ze zich aan de leerkrachtentafel bij hem voegde. ‘Sodeju, maar dat ding is me daar lelijk,’ zei ze, kort knikkend naar het roosvormige raam boven hen.

James keek haar aan, en dan naar de monsterlijke klok. Zijn vijf wijzerplaten keken op hem neer, de tijden van iedere tijdzone van de Verdwijnkasten tonend. Voor nu, merkte James, stonden de wijzers van de Klammfelsklok onbeweeglijk recht naar boven. De Klammfelsverdwijnkast was duidelijk nog steeds kapot. De overige uurwerken tikten druk en veroorzaakten kleine kruipende bewegingen van de ijzeren wijzers. Eronder zwaaide de grote slinger heen en weer, zwak suizend terwijl hij de lucht in seconden doorsneed.

‘Hij is officieel te laat,’ klaagde Scorpius gespannen kijken naar de Alma Aleronklok. ‘Hij zorgt ervoor, dat we allemaal gepakt worden. Stomme Yank.’

‘Geef hem nog een minuut,’ zuchtte Roos.

James wachtte, nerveus van de ene op de andere voet rustend.

Opeens, achter hen, kwam de onmiskenbare klik van de klink van de Grote Zaal. James draaide zich waar hij stond.

‘Wat was dat?’ raspte Ralph met een hoge nerveuze stem.

Roos schudde haar hoofd. ‘Het klonk als iemand die binnen kwam...’ Ze fronste en haalde haar schouders op. ‘Misschien was het alleen maar de wind.’

James tuurde met samengeknepen ogen naar de gesloten deuren. Er was niemand. ‘Misschien - - ’ begon hij, maar werd onderbroken door het veel hardere geluid van het openslaan van de Alma Aleronverdwijnkastdeuren.

Opgelucht liep James erop toe, alleen om erachter te komen, dat hij staarde in het gezicht van iemand die hij nooit verwacht had.

‘Nastasia,’ meldde hij. In zijn eigen oren klonk het zowel als een beschuldiging als een vraag.

‘Hoi, James,’ zei ze, zwak glimlachend zonder hem in zijn ogen te kijken. ‘Heb je me gemist?’

‘Wat doet *zij* hier?’ vroeg Scorpius bot, Daan aansprekend toen die haar volgde vanuit de Verdwijnkast.

Daan was onverstoort. ‘Waarom zou ze hier niet zijn? Ze was erbij in Nieuw Amsterdam, nietwaar? En ze hielp jullie om de waarheid uit Avior Porchascathan te krijgen. Daarbij, ze is de troefkaart, voor het geval dat.’

‘Nastasia?’ riep James, gebarend naar haar, maar kijkend naar Daan. ‘*Zij* is je geheim?’

‘Lijkt erop, dat ik iedereen’s geheim ben,’ gooide Nastasia er tussen, ze haakte haar arm om James’ elleboog. Geïrriteerd trok hij hem weg.

‘Verwachten we nog iemand anders?’ eiste hij, zijn handen in de lucht stekend. ‘Misschien de Alma Aleron drumband? Professor Jackson’s weerwolfmilitie?’

‘Ook leuk om jou weer te zien, maat,’ suste Daan, vriendelijk zijn arm om James’ schouders slaand. ‘Het is allemaal onderdeel van het plan, vertouw me. Daarbij,’ hij haalde de zilveren Drummel uit zijn zak en legde hem op zijn handpalm, ‘de drumband was al druk in de weer met het zoeken naar de pot met goud onder een regenboog.’

James schudde de arm van zijn vriend weg, maar kon een wrange grijns niet onderdrukken. ‘Je bent echt volkomen gestoord.’

Daan knikte. Hij draaide zich en hield de munt voor zich uit. ‘Ralphinator, wil je zo goed zijn? Gebruik die Godzillastok van je en stuur hem naar zijn laatste locatie. Als ik gelijk heb, komt ie net onder het restaurant van het Administratiegebouw uit. Veilig genoeg, ondanks de stank van oude goulash.’

‘Is dat diep genoeg om de aandacht van Droge Laosa te trekken?’ vroeg James terwijl Ralph in zijn zakken rommelde op zoek naar zijn toverstok.

Daan haalde zijn schouders op. ‘Het is een begin. Zoals mijn vader altijd zegt, beter veilig, dan honderd meter diep onder de grond, begraven in de dikke darm van een monsterlijke made.’

‘Een levensmotto,’ spotte Scorpius, ‘doe de magie, Ralph, en haast je. Ieder moment kunnen er mensen voor het diner komen.’

Ralph hanteerde zijn toverstok zorgvuldig, zijn mond was in een besliste lijn getrokken. James beseftte, dat Ralph eraan gewend was geraakt zich van zijn taak te kwijten wanneer er zeer sterke en precieze magie nodig was.

'*Saltus Retrorsum*,' sprak hij, tikkend met zijn toverstok op de munt. Met een kleine plof verdween deze keurig.

'Netjes, Ralph,' verklaarde Daan zich omdraaiend naar de Alma Aleronverdwijnkast. 'Ik dacht zo half-half, dat ik, als we daar aankomen, naar mijn hand zou moeten zoeken.'

'Pers je er allemaal in,' zei Roos zich haastend naar de Verdwijnkast. 'Laten we het achter de rug hebben!'

Daan duwde zich naast haar. 'Ik hoop wel, dat je deze keer je vestjes thuis gelaten hebt, Wemel.'

'Klep dicht, Wilstra.'

Ralph volgde, bukkend om zijn omvang in de overgebleven ruimte te krijgen.

'Opzij, Daan!' klaagde Roos toen de deur dichtzwaaide. 'Je staat op mijn voet!'

Direct daarop werd de omlijsting van de deur groen verlicht. Met een enge *thump* werden de stemmen tot zwijgen gebracht.

James keek om naar Nastasia. 'Ik heb een hele berg vragen voor je,' zei hij.

'Sorry,' antwoordde ze luchtig. 'Ik heb vandaag geen antwoorden meer. Waarom probeer je het morgen niet?'

Vermoeid schudde James zijn hoofd, verliet haar en liep naar de Verdwijnkast.

'Wacht,' zei Nastasia, James' elleboog grijpend. Kriegelig draaide hij terug. Ze keek hem strak aan, bijna worstelend met zichzelf om zijn blik gevangen te houden. 'Ik zei je, me nooit te vertrouwen,' zei ze. 'Maar ik wilde me niet tegen je keren. Echt. Porchascathan vertrouwde me. Hij zei me Perkamentus oude wachtwoorden op te zoeken. Ik gebruikte zijn vertrouwen om te krijgen wat we nodig hadden. Hij was het die ik verraadde. Niet jou.'

Sceptisch bestudeerde James haar gezicht. Hij schudde zijn hoofd. 'Ik weet niet of ik je kan geloven,' bekende hij zacht. 'En ik weet niet of ik dat wel wil.'

Ze zuchtte kordaat, uiteindelijk haar blik neerslaand. Ze liet zijn arm los.

'Werk later maar aan de vertrouwensproblemen, jullie twee,' merkte Scorpius vanaf de Alma Aleronverdwijnkast op, 'of ik ga zonder jullie weg.'

Zonder verder nog een woord te zeggen, klom James de Verdwijnkast in en drukte zich tegen de achterkant om ruimte voor Nastasia te maken. Bijna met tegenzin stapte ze na hem naar binnen. Ze draaide zich van hem weg, kijkend naar de geopende deur. Een seconde later sloeg de deur dicht. James zette zich schrap. Er was een korte pauze, gevolgd door de nu bekende groenige flits en de vallende, misselijkmakende, *thump*.

De deur zwaaide weer open in het pekdonker. Hitte stroomde de Verdwijnkast in, samen met een bovenmatige, overheersende stank. Het rook echter niet naar goulash.

Het rook naar zwavel, ouderdom en schimmel. Het enige geluid was een constant druppelen van water.

‘Dames eerst,’ mekkerde Scorpius, Nastasia porrend. ‘Je bent hier eerder geweest, toch?’

Nastasia antwoordde niet. In plaats daarvan hief ze haar toverstok. ‘Lumos,’ beval ze met een vlakke stem. De punt van de stok lichtte op en verlichtte de binnenkant van de Verdwijnkast, maar verder niets. Langzaam, voorzichtig stapte ze het galmende duister in.

Met een niet van zich af te schudden gevoel van rampspoed, volgde James haar.

‘Lumos,’ mompelde Scorpius, zijn toverstoklicht bij dat van Nastasia voegend. Ruwe natte stenen reflecteerden het licht donker tussen James’ voeten. Hij keek omhoog, zoekend naar een plafond en was geschokt om meer dan honderd meter boven hem slechts de vage schaduwen van stalactieten te zien.

‘Het is een spelonk,’ galmde Daan’s stem vanuit de duisternis, een echo veroorzakend. ‘Dit had ik eigenlijk niet verwacht.’

‘Ik dacht dat je zei, dat je dit al had uitprobeerd?’ riep Scorpius terug.

Naast hem antwoordde Nastasia. ‘Dat deden we ook. Maar we lieten de munt vanaf het gazon voor het Administratiegebouw in de kelders verdwijnen, Ralph mag dan een sterke met zijn toverstok zijn, maar het is iets heel anders om een oceaan verderop precies het juiste punt te raken.’

‘Zoals de roos van een schietschijf ergens op de Maan raken,’ knikte Daan, met Roos en Ralph verschijnend uit het donker. ‘Ralph hier heeft ons tenminste aan boord gekregen. Niet jouw fout, vriend.’ Hij sloeg Ralph hartelijk op zijn schouder.

Fronsend keek James in het rond. De Verdwijnkast was niet meer dan een scheef silhouet in de duisternis, zijn deur deels geopend. ‘Dus, waar zijn we nu precies dan?’

‘Beste gok?’ schouderchokte Daan. ‘We zijn nog steeds onder het Administratiegebouw, alleen, nou ja, een beetje lager dan we verwacht hadden. Ah!’ Opeens hurkte hij. Toen hij weer opstond poetste hij de zilveren Drummel op zijn overhemd. ‘Dit heb ik nog nodig, nietwaar? Het is meer dan een Hermesdoelwit. Het is mijn enige spaargeld.’

‘Dus, hoe moeten we de weg terug naar de kelders nu vinden?’ vroeg James ongeduldig. ‘Ik zie geen trappen of zo.’

Roos zwaaide zich met haar hand koelte toe, in de ondergrondse hitte was ze beginnen te zweten. ‘De dwergen, die het Administratiegebouw gemaakt hebben, moeten geweten hebben dat deze spelonk hier was. Ze hebben deze gevonden en gebruikt voor voorraden en opslag. Als we een beetje rondzoeken vinden we zeker een weg hier vandaan.’ Ze draaide zich om en hief haar verlichtte toverstok.

‘Ja, de groeten!’ schudde Scorpius zijn hoofd. ‘Als we nu terug onder het Alma Aleron zijn, waarom dan niet de verdwijnkast een nieuwe positie geven en het opnieuw proberen? Je hebt de munt toch?’

‘Ja,’ beaamde James, ‘doe je herplaatsingding vanuit hier. We kunnen het doel precies raken en vermijden het om hier de hele avond in het midden van de Aarde rond te stampen.’

Daan knikte en haalde zijn schouders op. ‘Lijkt me logisch. Ralph? Tweede ronde alstublieft.’

Hij hield de munt nogmaals naar Ralph op, die zijn toverstok pakte en hem zorgvuldig richtte.

‘Wat zijn jullie aan het doen!?’ riep Roos, de munt uit Daan’s hand rukkend en Ralph midden in zijn spreuk onderbrekend.

‘Hé?’ kreette James. ‘Watisser?’

‘Ik ben nog geen tien seconden weg en jullie gasten veroorzaken bijna onze ondergang!’ Roos zwaaide met de munt. ‘Je verdwijnt van hier, wat denk je dat er met de Verdwijnkast gebeurt?’

‘Die zapt terug naar waar hij zou *moeten* zijn,’ legde James uit, gefrustreerd tegen zijn voorhoofd slaand. ‘Dat is de bedoeling.’

Roos zette haar beide vuisten tegen haar heupen. ‘En wij dan?’

‘Dan springen we in de verdwijnende kast en...’ James stopte en knipperde toen hij de fatale fout in het plan bemerkte. Na een ogenblik klapte hij zijn kaken op elkaar.

‘Goed dan,’ zei Daan beide handen opheffend. ‘Dus we hebben bijna onze kans om weer naar huis te komen teniet gedaan. Lesje geleerd. Geen overhaaste beslissingen meer, goed? We moeten heel voorzichtig zijn.’

‘Zij is degene die zei, dat er een tunnel naar het oppervlak moet zijn!’ verklaarde James, zwaaiend met zijn hand naar Roos.

‘Ik was niet van plan mijn leven ervoor te wagen!’ kreette Roos schril.

‘Kaken op elkaar, beiden,’ zuchtte Scorpius. ‘Daan heeft gelijk. Niet meer doelloos rondlopen. Als we hier uit moeten gaan komen, ziet het er naar uit dat we het op de moeilijke manier moeten doen.’

Roos ontspande zich iets en gaf de Drummel terug aan Daan. ‘Doe er niets stoms mee,’ mompelde ze.

Daan stopte de munt in zijn zak. ‘Goed dan!’ verkondigde hij opgewekt. ‘Deze kant op voor de rondleiding!’ Hij verlichtte zijn toverstok en zette de pas erin. Somberder volgden Scorpius en Nastasia.

‘Wacht heel even,’ zei James. Snel liep hij terug naar de Verdwijnkast en tikte er met zijn toverstok tegen. ‘*Circumnecto.*’ Als reactie schoot er een gouden straal van de

punt van zijn toverstok naar de Verdwijnkast, hen verbindend door een smalle glinsterende straal. Tevreden knikkend stopte hij zijn toverstok weg en merkte toen dat Ralph en Roos naar hem staarden.

‘Wat?’ vroeg hij. ‘Is gewoon een kompasbezweering, stuurt een vonk terug naar de Verdwijnkast, zodat we hem kunnen vinden. Denk jij, dat Roos de enige slimme in onze familie is?’

Roos trok wantrouwig een wenkbrauw omhoog.

‘Al goed,’ bekende James. ‘M’n moeder vertelde me deze, zodat ik niet steeds mijn bril kwijt ben. Tevreden?’

Tevreden knikte Roos, draaide zich om en volgde de gloed van Daan’s hobbelen toverstok.

‘Ik ben hoe dan ook onder de indruk,’ erkende Ralph terwijl ze zich haastten om bij te komen. ‘Verdraaid handig is ie.’

James bood zijn vriend een wrange glimlach. ‘Bedankt, Ralph.’

Terwijl ze verder liepen werd de werkelijke grootte van de spelonk duidelijk. De vloer helde voortdurend omhoog, uiteindelijk veranderend in grote treden en daarna naar ongelijkmatige terrassen de leerlingen dwingend hoger en hoger op scherpe randen te klimmen. Terwijl ze voortgingen, merkte James op, dat het plafond in de verte steeds dichterbij de grond kwam. Als snel waren de stalactieten vlak boven hen, neerhangend in glanzende, druppelende punten, dreigend om bij de minste uitdaging, als speren op hen neer te vallen. Het pad werd smaller nu de stalagmieten er deel van uit gingen maken, zich uitstrekkend naar hun tegenhanger aan het plafond. Daan leidde de groep voorwaarts, als hij moest klimmen zijn toverstok tussen zijn tanden klemmend.

‘Ligt het aan mij,’ hijgde Ralph, ‘of wordt het een beetje koeler?’

‘Dit is geen toevallig pad,’ zei Roos. ‘Het is een natuurlijke uitsparing, uitgesleten door vele voeten, wie weet hoe lang geleden. Ik vertelde al, dat de dwergen deze spelonk zouden vinden en hem op een of andere manier zouden verbinden.’

‘Geen gezemel over de hersens van de Wemel,’ gromde Scorpius, klimmend over alweer een scherpe zwarte rand. ‘Je zou zo denken, dat ze er tenminste wel een paar trappen in hadden kunnen maken.’

‘Verderop is wat licht,’ riep Daan achterom. ‘Zo te zien toortslicht.’

James keek naar voren, zijn ogen samenknijpend om langs de verlichtte toverstokken te kijken. Inderdaad, een doffe oranje gloed, verhelderde de lucht boven hen, weerkaatsend van de schuine randen van de stalactieten en stalagmieten. Met een vernieuwde energie vervolgde de groep hun klim, de ongrijpbare oranje gloed volgend, totdat de vloer vlak werd en een pad tussen uitgehouwen stenen muren wordend. Het plafond dook naar beneden om hen te ontmoeten, de leerlingen dwingend te bukken.

‘Het is maar goed, dat ik niet claustrofobisch ben,’ mompelde Ralph flauw.

‘Dat kun je wel zeggen,’ riep Daan, naar voren kruipend en probeerend niet zijn hoofd te stoten, terug. ‘Deze plek is krapper dan de beurs van een Gobelin.’

Achter James kreunde Ralph. ‘Ik was sarcastisch. Ik ben heel claustrofobisch. Stomme kleine dwergen.’

‘Houd vol, Ralph,’ suste Roos. ‘Ik denk, dat we er bijna zijn.’

Hierin, verwachtte James, was Roos nogal optimistisch. Maar toch, na tien minuten van ineengedoken lopen, in bochten naar boven, steeg het plafond uiteindelijk en voegde zich bij een veel bredere, mansgrootte gang. Vlammen flikkerden uit een ijzeren lamp, die met zwarte schakels was opgehangen aan het plafond.

‘Gobelinvuur,’ zei Roos haar wenkbrauwen afvegend. ‘Brand op niets en gaat nooit uit. Is er waarschijnlijk al eeuwen.’

‘Wat is al die troep op de vloer?’ fronste James, wijzend naar een stapel pikhouwelen, emmers en helmen een stuk verderop.

‘Ooo!’ riep Roos vrolijk, vooruit dravend om te kijken. ‘Dwergengereedschap! Er wordt verondersteld, dat ze bij de best gemaakte in de wereld horen!’ Ze stopte en pakte een kleine schop van de vloer op, het trekkend uit een bed van oude spinnenwebben. ‘Zo licht als een steeksleutel, maar zo sterk als een Mantichore! En kijk!’ Ze hield een ander werktuig omhoog, een bijl met een kort heft. ‘Ook nog mijn grootte!’

‘Dit, geloof ik,’ zei Scorpius, zich voegend bij Roos bij de bij elkaar gegooide werktuigen, ‘is wat bekend staat als plunderen.’

‘Ach, duhhu. Ze liggen hier al eeuwen. De dwergen zijn al lang uit de tunnels verdwenen.’

James bewoog zich dichterbij en hield zijn toverstok omhoog, de ruw stenen muur onderzoekend. ‘Gewoon uit nieuwsgierigheid, *wat*, denken jullie, deed *dat*?’

Daan en Nastasia bogen zich naar voren, turend naar de muur. Een serie onregelmatige, diepe krassen hadden de muur verminkt. Ralph fronste zenuwachtig. ‘Dat moet een pikhouweel geweest zijn.’

‘Ze lijken meer op... op...’ James slikte, aarzelend, bang om zijn volgende woorden uit te spreken.

‘Klauwenafdrukken,’ knikte Nastasia, een vinger langs een van de diepe krassen halend.

‘Euh,’ galmde Roos’ stem voorzichtig vanaf enige afstand, ‘euh, jongens? Is dit... wat ik denk, dat het is?’

James en Scorpius stapten over de stapel weggegooide gereedschappen en sloegen een scherpe hoek om. Van waar ze stond, keek Roos om naar hen en wees. Nog meer afval lag uitgespreid door de gang, glimmend in het oranje licht van een ander Gobelinvuur.

‘Dat zijn geen dwerggereedschappen,’ piepte Ralph, stoppend achter James. ‘Dat zijn... euh... dwergen.’

Helaas had Ralph gelijk. Overal rondgeslingerd tegen de muren en over de ruwe vloer, waren kleine schedels met grove wenkbrauwen, gebroken ribben en een verscheidenheid aan stukken botten van armen en benen. Bedaard glanzend tussen de botten waren gecompliceerde metalen vormen, gebroken, verbrijzeld en bedekt met stof.

‘Harnassen,’ slikte James. ‘Kijk, dat daar is een schild. En een soort van maliënkolder, totaal uiteen gerukt. En daar heb je een zwaard, met een...euh... hand, ... nog steeds eraan vast.’

‘Nou, dát is een gevecht, dat ik wel had willen zien,’ verkondigde Daan vurig. ‘Dwergen zijn taaie rakkers, en hun harnassen zijn de sterkste die er zijn.’ Hij pakte het zwaard op van de grond en schudde de skelethand van het heft. Met een droge klap, die James deed huiveren, viel hij in het stof. ‘Zie je? Nog geen krasje. Nog geen spootje roest.’ Hij draaide het zwaard naar het licht en onderzocht hem nauwkeurig. ‘Wel een beetje bloed, zo te zien. Deze gast kon een paar slagen uitdelen, voor ie de pijp aan Maarten gaf.’

‘Daan heeft gelijk,’ bevestigde Roos. ‘Dwergen zijn berucht voor hun taaigheid in de strijd. Wat kan dit met hen gedaan hebben?’

‘Zelfde ding, die de muren daar bekrast heeft, wed ik,’ opperde Nastasia.

‘Hoe dan ook,’ zei James met stemverheffing, ‘zoals Roos zei. Dit spul ligt hier al eeuwen. Wat het ook geweest is, het is nu al lang dood.’

Als antwoord daarop, kweelde er een geluid op uit de diepte. Het was een griezelig menselijk geluid, een huilende kreun, toenemend in kracht, tot hij rondom hen galmde en in een gekwelde schrille jodel veranderde. James voelde dat zijn haar rechtop ging staan. Roos greep met beide handen Ralph’s arm, haar ogen sperden zich open. Zelfs Scorpius gezicht trok bleek weg tot hij vaalgrijs was. Langzaam stierf het lawaai weg, zijn echo’s najagend in onbekende tunnels en gangen.

‘Of niet,’ piepte Nastasia.

Roos keek wild in het rond. ‘Waar kwam het vandaan?’

‘Wie zal het zeggen?’ antwoordde James. ‘Kom op, laten de benen nemen. Er moet verderop een weg zijn.’

Daan raapte het gevallen zwaard op en hield hem bibberend voor zich uit. In zijn vuist zag het wapen er belachelijk ondermaats uit, ondanks zijn glinsterende scherpe lemme. Dicht bij elkaar gepakt haastte de groep zich verder, onhandig over de skeletten en kapotte harnassen stappend. Zo’n dertig meter voorbij de gebroken botten, eindigde de gang in een hindernis van verschillende gekruiste ijzeren staven, elk zo dik als James’ onderarm, aaneen geklonken door bouten ter grootte van honkballen. In het midden van de barricade was een ijzeren deur met een zwaar slot.

Geverfd op de ruw stenen muur waren aan beide kanten witte schedels met gekuiste botten eronder. Daarboven, nogal zorgwekkend, stond een enkel woord: GOWROW.

‘O, man,’ merkte Daan bezorgd op.

Roos keek fronsend naar de gekraakte witte verf. ‘Wat betekent het? Wat is een Gowrow?’

Scorpius haalde zijn schouders op. ‘Klinkt als een soort lekkernij die je bij Zacharinus koopt.’

Daan schudde verwoed met zijn hoofd. ‘Het is geen lekkernij.’

‘Een Gowrow is een legendarisch Amerikaans monster,’ legde Nastasia uit, ‘het goede nieuws is, dat er in de afgelopen honderden jaren geen een meer gezien is.’ Ze fronste nadenkend. ‘Het slechte nieuws is, dat ze gek zijn op grotten en tunnels.’

Ralph’s stem was ijl van bezorgdheid. ‘Dus... hoe ziet het er uit?’

‘Kruis een Basilisk met een alligator,’ zei Daan. ‘Geef het dan slag tanden, de ogen ter grootte van wieldoppen en klauwen van een Hippogrief.’

‘Maar,’ voegde Nastasia toe, haar handen een halve meter uit elkaar houdend, ‘je weet wel... *groter*.’

Scorpius duwde zich naar de voorkant van de groep en pakte met beide handen de ijzeren staven. Hij tuurde door het hekwerk heen naar de donkere ruimte er achter. ‘Ziet er naar uit, dat hij goed opgeborgen is. Dus, zolang als hij aan de andere kant van deze tralies blijft, denk ik, dat we ons geen zorgen hoeven te maken.’

Dichterbij deze keer, steeg het griezelige kweelende gehuil weer op en galmden rond de kleine groep.

‘Weet je zeker,’ vroeg James, zich bij Scorpius voor het oude hekwerk voegend, ‘dat hij aan *die* kant van de tralies is?’

In antwoord hierop trilde de tunnel achter hen. Stof dwarrelde van het plafond. Direct hierop gevolgd was het geluid van klauwen die over stenen krasten, snel naderend.

‘Ik denk, dat ik een groter zwaard nodig heb,’ zei Daan uitademend, zich draaiend naar het geluid.

‘Roos,’ riep James, zijn nicht bij haar arm grijpend. ‘Ontsluitingsspreuken zijn jouw specialiteit, niet?’ hij duwde haar naar de ijzeren deur. ‘Dus ga hem ontsluiten!’

‘Kan ik niet!’ protesteerde ze. ‘Ik heb mijn nieuwe toverstok nog niet afgesteld op ontsluitingsspreuken!’

‘Wat!?’

‘Ik kan hem net zo goed een bontvel bezorgen, als hem openen!’ riep ze, zowel boos als angstig. ‘Iemand anders moet het doen.’

De Gowrow schreeuwde opnieuw, ieder ander geluid overstemmend. Het klonk verschrikkelijk dichtbij. De vloer trilde door zijn naderen.

‘Sodeju!’ kreette Scorpius. ‘Ralph? Tijd om aan het werk te gaan.’

Ralph knikte, zijn gezicht glom van het zweet. Hij deed een stap achteruit en wees met zijn toverstok naar de oude deur. ‘*Alohamora!*’

Een sprankelend gouden straal raakte het slot, zijn antieke sleutelgat verlichtend. De deur rammelde gewelddadig in zijn post. James greep een van de staven en trok.

‘Nog steeds op slot!’ zei hij, weer opzij stappend. ‘Probeer een andere!’

Ralph klemde zijn tanden op elkaar en duwde zijn voeten tegen de grond, zijn toverstok nog steeds wijzend naar het ijzeren slot. ‘*Reserare!*’

Deze keer raakte een oranje straal het slot, in vonken uiteen spattend toen hij raakte. De deur rammelde opnieuw, maar bleef potdicht.

‘Probeer *universale clavern!*’ riep Roos, angstig op haar voeten hoppend. ‘Dat is een universeel slotspreuk!’

Ralph knikte, de spreuk in zijn hoofd herhalend, dan richtte hij zijn toverstok opnieuw. Een gifgroene straal ontsprong van zijn toverstok, vulde het sleutelgat en liet hem gloeien. Er klonk een harde ratelende *click*.

James sprong naar voren en rammelde weer aan de deur. ‘Ik denk, dat je hem deze keer feitelijk *steviger* op slot gedaan hebt,’ riep hij hoofdschuddend.

Achter hem gilte Roos. James draaide zich en wierp zich, zijn nicht met zich meetrekkend, met zijn rug tegen de ontoegefelijke ijzeren staven. Nastasia hurkte laag, haar toverstok gericht op de diepte van de gang. Daar, ontspringend aan het duister, verscheen een zware, glibberende vorm.

Een paar enorme, perfect ronde ogen schitterden in het licht van het Gobelinvuur. Een moment later boog het creatuur zich vooruit, de lamp van het plafond slaand en vermorzelde hem onder zijn geschubde buik. De lichtflits bood maar een korte glimp van gespierde, reptielachtige armen met aan het eind zwarte klauwen, gebogen gele slagstanden en een lang, grijnzend geschubde kop.

Wanhopig gooide Daan het dwergenzwaard. Die glinsterde toen hij uit het licht verdween en tegen de schubben van het wezen klapte.

‘Mijn held,’ zei Nastasia, de blonde jongen achteruit trekkend.

De Gowrow gleed met een afschuwelijke snelheid vooruit, zijn geschubde lichaam raspte tegen de stenen muren, zijn schitterende oranje ogen dansten hypnotiserend. Het schreeuwde weer, een golf koude lucht door de tunnel sturend.

Groen licht flitste. Nastasia, zag James, vuurde, te vergeefs, dodelijke vloeken naar het beest. Roos wende zich van het tafereel af en begroef haar gezicht tegen James’ schouder. Hij kon het haar niet kwalijk nemen. Vaag, bijna klinisch, besefte hij, dat hij in heel zijn leven nog nooit zo’n primaire angst gevoeld had.

Scorpius sprong naar voren, James het zicht op het naderende monster ontnemend. Hij greep Ralph bij de schouder, draaide de veel grotere jongen om, en duwde diens arm omhoog, zodat deze weer naar de ijzeren deur wees. Tegen het gekrijs van de naderende Gowrow in, was Scorpius stem nauwelijks hoorbaar.

'Convulsis!' riep hij, met zijn beide handen Ralph's pols omklemmend.

Een blauwe straal schoot uit Ralph's toverstok. Hij raakte de deur net boven James' schouder, ontploffend in een regen van paarse vonken. De deur werd naar achteren geblazen. Losgerukt van zijn scharnieren kletterde hij gewelddadig tegen de vloer. James viel achteruit en trok Roos met zich mee.

'Kom op!' schreeuwde Scorpius, Daan en Nastasia grijpend, een in iedere hand. Strompelend en versuft tuimelden ze door de ijzeren deuropening, Ralph vooruit duwend, en kwamen als een bult boven op James terecht, de lucht uit zijn longen slaand.

De Gowrow ramde tegen de ijzeren hindernis, verwrong deze, en kwam hulpeloos vast te zitten in de kapot geslagen deuropening. Het monster krijste opnieuw en spreidde zijn kaken. Zijn kaken klakten en zijn slagstanden sneden, op maar een paar centimeter afstand van de opkrabbelende leerlingen, door de lucht.

'Rennen!' gilde James, Daan voor zich uitduwend.

'Nee, weerlegde Scorpius, terugwijzend naar de ijzeren hindernis. *'Reparo de deur!'*

James keek over zijn schouder. Terwijl hij dit deed, spande de Gowrow zich in om verder door de opening te komen, de barricade nog verder verwingend. Het metaal krijste toen de staven langzaam bogen.

'Ralph!' riep James. 'Hij heeft gelijk! Repareer de deur! Snel!'

Versuft keek Ralph van James naar de op de stenen vloer liggende, bijna dubbelgevouwen, deur. Zijn gezicht klaarde op en verhardde zich. 'Iedereen achteruit!' schreeuwde hij, zijn toverstok weer opheffend. Zijn groene punt leek in het donker op te lichten.

James duwde zich tegen de stenen muur van de tunnel, zich bij Roos en Scorpius voegend. Nastasia en Daan stonden tegenover hen bij elkaar, hun gezichten bleek en bezorgd.

Een hard, verwrongen gekrijs galmde door de tunnel. De Gowrow had zijn kop en linkerschouder door de opening, die steeds minder weerstand bood, heen geperst. Hij gilde, de tunnel vullend met zijn koude adem en ijzingwekkende kwelende gekrijs.

'Reparo!' schreeuwde Ralph, zijn stem overstemde - op de een of andere manier - het lawaai van de Gowrow.

Met een plots metaal gesnerp, rechtte de deur zich, draaide door de lucht en schoot terug naar de ijzeren hindernis. Hij knalde terug in zijn kozijn, de Gowrow achteruit stompnd. Zijn kop sloeg over zijn glubberende staart, zodat die tegen de

stenen grond sloeg, en gleed weg, de poten maaiden en klauwen sloegen tegen de stenen muren. Toen hij tot stilstand kwam lag hij slap, zijn staart vormde een vraagteken op de stoffige grond.

‘Is...’ huiverde Roos, ‘is hij... dood?’

Daan schudde zijn hoofd. ‘Vergeet het maar. Alleen bewusteloos.’

‘Weet je zeker, dat je reparatie het houdt, Ralph?’ vroeg James zwak.

Ralph knikte met verbeten zelfvertrouwen. ‘Zo goed als nieuw, wed ik.’ Hij wendde zich naar Scorpius en fronste. Dat ding dat je deed, mijn stafarm grijpend... ik dacht niet, dat dat mogelijk was.’

‘Ik ook niet,’ meldde Scorpius trillend. ‘Maar ik herinnerde me iets wat mijn Opa me ooit leerde.’

James voegde zich midden in de tunnel bij hen, niet in staat zijn ogen van de gerepareerde barricade en de afschuwelijke, achterover liggende vorm af, te nemen. ‘En dat was?’

Scorpius gebaarde naar Ralph’s toverstok. ‘Subtiliteit, is de laatste fout van een dode man.’

Nastasia knikte. ‘En dat was zeker niet subtiel. Ik denk, dat we je wel iets verschuldigd zijn, is het niet?’

‘Laten we niet beginnen met elkaar nu al complimentjes te geven,’ antwoordde Scorpius, zijn stem zekerder makend. ‘We moeten nog altijd die Droge Laosa vinden en haar de waarheid laten vertellen over het Morrigan Web.’

‘Er van uitgaand, dat het een echt persoon is,’ voegde James vermoeid toe.

‘En enige geheimen heeft om te delen,’ beaamde Roos

‘En ons niet gewoon aan *dat* ding voert,’ concludeerde Ralph, met zijn duim naar de Gowrow gebarend.

‘Wat een stelletje zuurpuimen zijn jullie,’ meldde Daan. ‘Kom op! Het ergste moet nu achter ons zijn, toch?’

Veel langzamer en gespannener, vervolgde de groep weer de reis, verder schuifelend in de duistere diepte’s van de Alma Aleron’s oeroude catacomben, toverstokken werden hoog tegen de schaduwen opgehouden. James wilde het niet hardop bekennen, maar hij had het voorgevoel, dat Daan er niet verder naast kon zitten.

18. Het Morrigan Web

Opodig genoeg begon de tunnel naar boven af te buigen, veranderend in een stenen trappenhuis, onderbroken door overlopen, kruisende gangen en grote, lege, zalen. Lampen met Gobelinvuur verlichtte de weg, ondanks het feit dat het duidelijk was, dat de gangen al heel lang niet meer gebruikt waren. Stof en spinnenwebben hingen aan ieder oppervlak, fladderend wanneer de groep voorbij kwam. Uiteindelijk kwamen ze bij een monsterlijke houten deur aan, gelukkig niet op slot. Toen Daan er tegenaan duwde, ging hij krakend open en onthulde een nog helderder verlichtte gang voorzien van alkoven en wandtapijten, vaal van ouderdom en voorzien van een dikke laag stof.

‘Vet,’ mompelde Daan, zijn stem onbewust gedempt. ‘Deze laten de bouwwerkzaamheden van Alma Aleron zien.’ Hij wees. ‘Daar zijn Roberts en Pepperpock bij het bouwrijp maken van de grond. En daar zijn de dwergen, de onderlaag voor het Administratiegebouw aan het afgraven.’

‘Wacht,’ zei Roos plotseling, ze bleef stilstaan. ‘Van wie zijn die voetafdrukken?’

James keek naar beneden. Weggaand van hun eigen voetafdrukken, duidelijk zichtbaar op de stoffige vloer, was een rij voetafdrukken, iets smaller dan de zijne te zien.

‘Er is hier beneden nog iemand,’ zei Ralph.

‘Misschien is zij het,’ stelde Roos voor. ‘Droge Laosa.’

James dacht van niet, maar onderdrukte de aandrang dit kenbaar te maken.

Daan sloeg op Ralph's schouder. 'Wat denk je ervan om ze te volgen? Het is de enige aanwijzing die we hebben, nietwaar?'

Niemand zei iets, noch voor, noch tegen dit voorstel. Dus, stil en omzichtig, sloop de groep verder, de voetafdrukken volgend. Ze liepen rechtdoor de gang uit en een hoek om, waar ze samenkwamen met een tweede paar voetafdrukken. Tezamen gingen ze in de smalle gang verder naar een kleine donkere doorgang, voorzien van een, vrijwel, gesloten deur. Het licht van vuur was, plagend, voorbij de kier te zien.

'Stemmen,' fluisterde Roos. 'Is dat ze?'

Zo snel als, gelet op de omstandigheden, mogelijk was, bewogen de leerlingen zich naar de deur, bijeengepakt langs de muur, voorzichtige om niet met hun voeten over de stoffige vloer te schrapen.

'Ik krijg niet veel officiële bezoekers, moet u begrijpen.' Het was de stem van een oude vrouw, krakend en vol van valse zoetsappigheid. 'Ik moet zeggen, dat ik u bijna als een indringer vervloekte. Het is mijn enige taak, weet u. Stelt u zich eens voor. Een heks met mijn capaciteiten, weggezet als niets meer dan een bewaker. Ondanks dat, mijn taken kennen de nodige uitpattingen. Feitelijk, was ik een weinig teleurgesteld, dat ik mijn kunsten niet op u mocht oefenen. Ik krijg tegenwoordig nog maar zo weinig gelegenheid. Toch,' kraakte ze plagerig, 'de dag is nog niet voorbij, nietwaar?'

Ralph keek in de gang in James ogen. 'Zij is het!' fluisterde hij. 'Droge Laosa! Maar tegen wie heeft ze het?'

James schudde bezorgd en verward zijn hoofd.

Voorbij de deels geopende deur kwam het geklingel van zilver en het zachte gekletter van bordjes. Een andere stem murmelde, maar was net buiten het bereik van hun gehoor.

'Mijn verontschuldiging,' grinnikte Droge Laosa. 'Ik ben er niet aan gewend om meer mensen dan mijzelf te bedienen. Ik hoop echt, dat mijn eenvoudige onderkomen u niet beledigt.'

De andere stem reageerde. James spande zich in om te luisteren, maar kon geen woorden onderscheiden. Waar hij alleen zeker van was, was dat de gast van Droge Laosa een vrouw was.

'Ik begrijp het,' antwoordde Laosa, reagerend op een ongehoorde vraag. 'Dit is dus geen préttig bezoek. U komt om te graven, in het verleden. Maar toch kan ik niet anders dan mij verwonderen - - is het voor het goede of het slechte?'

Een reactie. James boog zich dichterbij de deur, maar kon nog steeds niets horen. De bezoeker bevond zich, zo leek het, verder weg in het vertrek van Droge Laosa, achter de een of andere verborgen muur, of een soort obstakel. Hij probeerde door de kier van de deur te kijken, maar zag niets meer dan het geflikker van vuur,

een pruttelende ketel, de rug van een schommelstoel, waar een deken overheen hing, en een boel wazige schaduwen.

‘Informatie, dus,’ zei Laosa met een achterdochtige glimlach in haar stem. ‘Het is tegenwoordig heel populair om geen kant te kiezen, nietwaar? Ik zou bijna wensen, dat uw ondervraging voor iets slechts zou zijn, niet alleen voor “informatie”. Ik moet toegeven, dat ik het prettig vind te weten, wat het standpunt van de mensen is. Maakt de zaken zoveel eenvoudiger, niet waar? Maar, zo zij het. Ik ben verplicht om te reageren.’

De gast sprak onmiddellijk. James duwde zijn oor tegen de deur. Er was iets bekends aan haar stem. Het was een vrouw en hij was er bijna zeker van, dat ze niet Amerikaans was. Zijn ogen sperden open toen er een idee bij hem opkwam. Zou het de Vrouwe van het Meer kunnen zijn? Als dat zo was, kon het het uiteindelijke bewijs voor Roos en Scorpius zijn wat hij nodig had om te bewijzen dat ze bestond. Avior Porchascathan kon dan het gezicht zijn van het Morrigan Web, maar James was er zeker van, dat achter de schermen Judith aan de touwtjes trok.

‘Ahh,’ hijgde Laosa. Er klonk een zwak houten gekraak - - mogelijk een schommelstoel? ‘Recht op de kern af van mijn familie’s ranzige verleden zie ik. Om eerlijk te zijn, was ik bereid deze geheimen met grote felheid en verschrikkelijke magie te bewaken. Voor vele jaren was ik voorbereid ervoor te doden. Ik spon een web van valse aanwijzingen, creëerde sterke beschermende spreuken, bereidde gemene vallen en tegenvervloeking voor. Maar toch, verbazingwekkend, kwam er niemand. Niemand was op zoek naar de geheimen die ik beschermde. Misschien (zo hield ik mij voor), heel misschien, was de wereld voorbij het begeren van zulke dingen. Misschien hadden mijn bewaarders gelijk toen ze mij verzekerden dat er niemand in de wereld gek genoeg was voor deze afschrikwekkendheden.’ Laosa zuchtte diep, treurig. ‘Inderdaad, na al deze tientallen jaren, kwam er niemand. Maar nu bent u er, de allereerste. En u bent niet gekomen om me te bedreigen, of te onderhandelen, of te doden. U komt hier alleen om informatie te zoeken. Hoe afschrikwekkend en afschuwelijk saai. Vertel, was is er daarboven van de wereld geworden?’

De bezoeker antwoordde luchtig. Toen Laosa weer sprak leek ze geïrriteerd. ‘Geruchten en veiligheids, psah. Niemand zoekt zulke geheimen zonder de bedoeling ze te gebruiken. Zo zij het, mijn knappe jonge vriendin. Mogelijk bent u dwaas genoeg om te geloven wat u zegt. Ik vraag me af, of u lang genoeg zult leven om spijt te krijgen van deze vergissing? Maakt niet uit. De vele jaren hebben me rusteloos gemaakt. Ik zal u geven wat u zoekt.’

Laosa pauzeerde. Haar stoel kraakte, bijna een minuut nadenkend schommelend. Dan:

‘Het was mijn moeder die hem maakte. Dat was niet haar bedoeling. Het was iets waar sommigen ironisch aan refereren als “een gelukkige vergissing”. Ze zocht een manier om een toverstok te versterken, om zijn krachten voor hen, met zwakkere magische kunsten, te vergroten. Ziet u, ze had een ongetalenteerde zuster, mijn Tante Thelema. Ondanks haar naam was ze bijna krachtenloos, nauwelijks meer dan een

Snul. Het was de wens van mijn moeder haar te helpen. Dus, gebruikte ze een magische krachtbron - - in haar geval een betoverde ring die van haar grootvader was geweest, een magiër met grote talenten en in zijn dagen zeer hoog geacht, en gevreesd, maar helaas, al lang dood. Mijn moeder onttrok de kracht van haar grootvaders ring, kanaliseerde deze en goot het in de toverstok van haar zuster...'

Er was weer een pauze, waarin Laosa zich hierin leek te laven. Haar gast sprak weer, kort.

'Natuurlijk deed het dat,' antwoordde Laosa. 'Het was te veel. Te ongecontrôleerd. Maar dat was nog niet het ergste van alles. Mijn moeder had een belangrijk detail over het hoofd gezien. De gekanaliseerde magie had meer dan de kracht van de oude magiër opgezogen. Het had zijn *focus* opgezogen. Hij was bijna levend. Gelukkig, zolang als het in de ring gevangen was, versterkt als hij was door mijn moeders kunsten, was hij ongevaarlijk. Het was pas toen mijn moeder het bevrijdde, dat zijn ware kracht bekend werd. Maar, ik loop op de zaken vooruit. Het ware verhaal begint hiervoor, zoals u al weet...'

Meer gemurmelde woorden klonken van Laosa's gast. Meer gekraak van Laosa's schommelstoel.

'U weet het dus echt niet?' zei Laosa verbaasd. 'Maar dan, hoe kunt u? Alle verslagen van de ramp zijn vernietigd. Slechts twee anderen bewaarden het geheim. En wat is er met hen gebeurd? Dood. En niet, zoals men zou verwachten, door vervloekingen en aanvallen. Ze werden niet gedood door hen die hongerden naar het soort kracht, die alleen maar gewonnen kan worden door de kunst van verschrikking, maar gewoon door een hoge leeftijd. Het gevolg was, dat hun geheimen door de stof van de geschiedenis zijn opgeslokt, vergeten door de meeste, vergruisd door de rest.' Ze giechelde droog in zichzelf. 'Nou, de *meeste* van de rest. *Sommigen* geloven nog steeds. *Sommigen* zoeken de geheimen. *Sommigen* wensen de kracht van het Morrigan Web te hanteren, en zijn dodelijke beloning te oogsten.'

Naast James, hijgde Roos bij het noemen van het Morrigan Web. Hij keek om naar haar en zag dat ze een hand over haar mond sloeg.

'Zo te horen, is iemand ons voor geweest,' fluisterde Daan fronsend.

'Maar wie?' raspte Scorpius met vernauwde ogen.

'Shh!'" siste James naar hen, een hand opheffend. Aan de andere kant van de deur begonnen de stemmen weer te klinken.

'Zo zij het,' leek Laosa, met een grijns in haar stem, te beamen. 'U zult het verhaal horen en er mee doen wat u wilt. Mijn moeder was de eerste om de taken in deze kelders te dragen, vervloekt om rond te dwalen in deze dieptes, verboden om nog ooit in het daglicht te verschijnen. Het was mildheid, vertelden ze haar. Uiteindelijk was het niet haar *bedoeling* geweest om een misdaad te plegen. Ze kon daar niet voor veroordeeld worden, omdat het, heel eenvoudig, een afschuwelijke, noodlottige, vergissing was geweest. Haar genialiteit had uitsluitend een deur geopend en een kracht losgelaten welke eenvoudig niet beheerst kon worden. Dus de enige oplossing

was, om haar te verbannen. En met haar, haar enige dochter, de enige getuige van de gruwel die ze had aangericht,'

'De schommelstoel van Laosa bewoog sneller, nu ze gegrepen werd door het verhaal. 'Maar, dat alles gebeurde daarna. Voor het afschuwwekkende van die avond, was mijn moeder, Principia Laosa, een zeer gerespecteerde professor van het instituut boven ons. Haar verhandelingen over de magische bestendigheid in de samenhang met de natuurlijke wereld, waren grensverleggend, gaf haar wereld bekendheid en een positie van grote eer. Dus toen ze verkondigde, dat ze een theorie betreffende het verplaatsen van magische energieën geperfectioneerd had, hing de toverwereld aan haar lippen. Tenslotte zou zo'n ontdekking, in theorie, een normaal leven betekenen voor hen die magisch zwak waren, en zelfs voor Snullen. Sommigen gingen zo ver, door te speculeren dat Dreuzels zo ook krachten konden krijgen, hen in staat stellend magie aan te wenden waar hun eigen geaardheid van verstoken was.'

'Tevreden over haar theorieën, bereidde mijn moeder een lezing met demonstratie voor. De demonstratie zou uitgevoerd worden op haar eigen zuster, Thelema, met gebruik van de energie, gekanaliseerd van eerder vermeldde magiërsring van haar grootvader's. Vertegenwoordigers van magische instituten van over de hele wereld verzamelden zich om getuige te zijn van deze gebeurtenis. Bijna honderd van de toverwereld's slimste en meest bekwame technomaniërs, rekenkundigen en Helers verzamelden zich in de medische aula, ademloos in gespannen afwachting.'

'Thelema was angstig, maar opgewonden. Ze had zich altijd voor haar zwakte geschaamd, haar onvermogen om te vliegen, om zelfs maar een theelepeltje uit een vingerhoed te transformeren. Nu, eindelijk, zou haar leven veranderen.'

'Als ze maar geweten had...'

Laosa pauzeerde opnieuw. Haar stem werd schor door het ongebruikelijk vele praten. Er klonk een zwak gekletter toen ze iets te drinken leek te nemen, haar stem herstellend. Haar bezoeker sprak opnieuw, kort.

'Geen van hen,' bevestigde Laosa. 'Geen van de aanwezigen had de theorie of de werking onderzocht. Inderdaad, niemand had zelfs maar overwogen, dat er iets fout zou kunnen gaan. Mijn eigen moeder was te verblind door haar goede bedoelingen om de mogelijkheid van een ramp te overwegen. Dus, het was met veel toeters en bellen en hooggespannen verwachtingen, dat de ring van mijn overgrootvader onthuld werd, die was geplaatst in een betoverde kist, daar in de aula. Het proces was bedrieglijk eenvoudig uit te voeren. Er werd met een tijdsslot gewerkt. Op een specifiek ogenblik - - op de slag van het middaguur - - zou de overzetting plaatsvinden. Mijn moeder keek, staand naast haar zuster met een hand op haar schouder. De anderen wachtten stil, ogen wijd open, wetend dat, op de een of andere manier, ze getuige zouden zijn van het ontstaan van geschiedenis.'

De schommelstoel kraakte weer. De stem van de bezoeker murmelde. James duwde zijn oor bijna dóór de deur.

‘Natuurlijk deed ze dat,’ antwoordde Laosa zacht. ‘Het was onmiddellijk en afschuwelijk. Ik bekeek het vanaf de zijkant. Mijn Tante Thelema stak, in afwachting, haar toverstok uit naar, natuurlijk, de ring, klaar om te ontvangen wat deze zou moeten geven. Ze was gespannen, trilde, maar er was hoop in haar ogen. Dat herinner ik me het meeste, ondanks alles.’

‘Bij de eerste slag van het middaguur ging de overdracht foutloos, net als mijn moeder voorspeld had. Het kraakte als bliksem, mijn overgrootvader’s energie verbindend met de toverstok van mijn Tante Thelema. De greep om de toverstof verstevigde zich. Het zag eruit, dat ze hem niet los kon laten, zelfs als ze dat wilde. Maar de bliksem stopte niet. Het werd sterker, verblindend...’

Gemurmel: de bezoeker van Laosa verduidelijkte iets.

‘Dat was ze,’ bevestigde Laosa mat. ‘Mijn arme Tante was dood toen de bliksem haar toverstok raakte. Maar toch zat ze rechtoverend, haar arm uitgestrekt, gevangen door de kracht van de overdracht, zelfs toen deze sterker werd, gloeiend als de Zon. Het duurde nog geen seconde vanaf de start van de overdracht. De kracht overweldigde haar toverstok. Het was, natuurlijk, onvermijdelijk. En toen gebeurde het.’

Roos boog zich nu over James heen en spande zich in om te luisteren, Laosa’s stem verzwakte terwijl ze sprak, deze verminderend tot niet meer dan zwak gemompel. Er was een lange, doorverdovende stilte. Uiteindelijk ging ze door.

‘De overdracht sprong weg van de toverstok van mijn Tante,’ sprak ze hol, de herinnering herlevend, alsof deze zich weer voor haar ogen afspeelde. ‘Niet in één richting, maar in alle richtingen. Een dozijn stralen spoten eruit, contact makend met de tovenaars en heksen die het dichtbij stonden. Onmiddellijk werden ze geraakt waar ze zaten of stonden, versteend door de kracht van de schok. En ook onmiddellijk, zich aftakken van hen, schoten er nog meer stralen uit, zich verbindend met degene achter hen. In een fractie van een seconde, was iedere heks en tovenaars gepakt, bevroren en versteend in het web van de overdracht. Het kwam door hun toverstokken, snapt u. De kracht van de ring, versterkt tot dodelijke omvang en geïnspireerd met de gemene kwaadaardigheid van mijn overgrootvader, elke toverstok in de aula verbindend, een onontkoombaar web van dood vormend.’

‘In minder dan een seconde, vielen er honderd heksen en tovenaars dood op de vloer van de aula. Alles wat ik me herinner is de stilte die daarna viel. Die afschuwelijke, vreselijke stilte...’

‘Ik overleefde het, natuurlijk. Ik was te jong om een toverstok te hebben, dus werd ik gespaard. Mijn moeder, staand naast haar dode zuster, had juist die ochtend, onhandig, haar toverstok gebroken in een zinloos, betekenisloos, rijtuigongeluk. Ze was vervloekt tot te blijven leven, om haar laatste jaren zich dát ogenblik te herinneren, wetend, dat zij verantwoordelijk was voor de ergste massamoord in de geschiedenis van het land.’

‘En dat, mijn knappe jonge vriendin,’ besloot Laosa met haar stem niet meer dan droog gerasp,’ is het verhaal van het Morrigan Web. Ondanks de geruchten, heeft

mijn moeder nooit opzettelijk een wapen van verschrikking gemaakt. De enige keer dat hij ooit gebruikt werd, was tijdens een ongeluk, een tragedie, zijn onopzettelijke maakster sparend en vervloekend tot een leven in zonlichtloze diepten. Hier, met mij, bracht ze de laatste jaren van haar leven door, opgejaagd door schuld. Het geheim van het meest krachtige magische wapen ooit bedacht met zich meedragend.'

Er volgde een lange stilte. James' knieën deden zeer van het in het duister zo lang gehurkt zitten, maar hij merkte het nauwelijks. In zijn hersens flitsten de beelden van de aankomende Zwerkbaltop - - honderden Zweinsteinleerlingen, Zwerkbalspelers en leerkrachten, samen met de aanwezige leiders van de toverwereld en hun gevolg - - allemaal met hun toverstokken, allen opeens verbonden in het krakende web van vervloekte magie. De stokloze wereldleiders zouden het overleven, knipperend in de verschrikkelijke nasleep, versuft en verbijsterd. Ze zouden overgeleverd zijn aan Avior Porchascathan en zijn bende, die eenvoudig hun toverstokken op een veilige plek weg moesten stoppen, tot het Web zijn dodelijke kracht had uitgestort. Het gevolg zou moordpartij op moordpartij zijn, met het een voor een afslachten van de Dreuzeloverlevenden, als levende doelen op een macabere kermis.

De bezoeker stelde Laosa een vraag.

'U begrijpt het niet,' piepte Laosa, 'mijn overgrootvader's ring was niet de sleutel voor het Morrigan Web. De ring diende alleen maar tot brandstof. De dodelijke aard van het Web is, dat ieder afdoende magisch object het de kracht kan geven, ieder stuk gereedschap of zegel die de kracht en het doel van een zeer krachtige heks of tovenaar die inmiddels dood is, geabsorbeerd heeft, slechts hun essentie achterlatend. Mijn overgrootvader was een magiër - - een aanbidder van oorlogsvoering en dood - - maar toch was hij niet afschrikwekkend. Hij was eenvoudig een immoreel mens, bereidt om zijn duistere talenten voor goed geld te verkopen. Ondanks dat, kijk wat zijn reflecterende essentie vernietigde, toen deze kracht werd versterkt en losgelaten!'

'Had mijn moeder iemand anders gebruikt - - een heks of tovenaar met een nobel hart en zachtaardigheid - - dan was ze in haar plan geslaagd. Of, in het ergste geval, had het Web slechts Pixiestof en bloemen gemaakt. Maar, helaas, is dat niet gebeurd. Dit is de wereld waar we in leven, mijn jonge knappe - - een wereld boordevol kwade vastberadenheid. Een wereld vol kwaadwillende heksen en tovenaars, wier krachten en bedoelingen blijven hangen na hun dood, eenvoudig wachtend om versterkt en losgelaten te worden met de juiste spreuken en voorbereiding. Het afschrikwekkende van het Morrigan Web is, dat iedereen het kan doen, als ze maar weten hoe, en de juiste bron van magische brandstof en duistere bedoelingen kunnen vinden.'

De bezoeker sprak weer. James dacht dat hij er deze keer een vraag in kon verstaan: 'Hoe stop je het?'

Laosa lachte piepend. 'Dat doet men niet. Zodra de bron van brandstof geplaatst is, kan het uitsluitend door een ander soort brandstof vervangen worden, dat net zo krachtig is en verwant is aan dezelfde donor. Het betoverde object er zomaar uit trekken, zal uiteindelijk alleen maar de verplaatsing te vroeg af laten gaan.'

Achter de deur durfde James bijna geen adem te halen om te voorkomen, dat dit zou verhinderen de volgende vraag van de bezoekerster te horen. 'Hoe herkent iemand het Morrigan Web vóór hij afgaat?'

'Ahh,' glimlachte Laosa. 'U ziet, dat dát de kern van de zaak is. Vroege waarschuwing en valse alarmering vermijdend. Het kan zijn, dat de favoriete pijp van de dode tovenaar de magische tijdbom is. Het kan ook slechts een eigenaardig aandenken zijn. Zoals een beroemde Dreuzel ooit eens zei; soms is een sigaar gewoon een sigaar. Dus hoe, vraagt u, kent iemand het verschil?'

De bezoekerster murmelde bemoedigend.

Laosa slaakte een diepe, berustende zucht. 'Er zijn drie stigma's,' gaf ze met zo'n zachte stem toe, dat James, opnieuw, nauwelijks iets kon horen. De anderen zaten opeengepakt, opgestapeld achter de deur, hun adem inhoudend om te kunnen luisteren. 'Het eerste stigma is het object zelf. Het zal een werktuig zijn van iemand met grote kracht, harteloosheid en vastberadenheid. Deze persoon zal dood moeten zijn en de essentie hebben achtergelaten in het object, het een brandpunt makend.'

'Het tweede stigma is, de nabijheid,' ging de Droge verder. 'Het object zal in het midden van een mensenmassa zijn, het brandpunt, het kroonstuk. Het zal niet onnaspeurbaar zijn. Dat kan niet, of de magie of de voorbereidingen zullen niet werken. En uiteindelijk, mogelijk het belangrijkste van alles, is het derde stigma...'

Laosa's stem kraakte. Ze piepte droog, hoestte en aarzelde toen, kennelijk iets te drinken nemend. De bezoekerster sprak sussend tot haar, de eigen stem gedempt. Na een onverdraaglijke gespannen minuut, sprak Laosa opnieuw. James kon zijn oor niet strakker tegen de deur drukken - - Roos, Daan en Scorpius hingen ook boven hem, leunend en ingespannen - - maar de stem van Laosa was teruggezaakt tot een fluisterend gekraak, onverstaanbaar door het verre geknisper van de openhaard.

En dan, in een afschrikwekkende vertraagde beweging, begon James zijn evenwicht te verliezen. Roos en Scorpius leunden op hem, hun gewicht toevoegend aan zijn riskante positie. Hij kantelde naar de deur, probeerde wanhopig zich overeind te houden maar slaagde er alleen maar in om Scorpius hand van zijn schouder af te werpen. De helblonde jongen viel bovenop hem, hem voorover naar de vloer duwend. Roos viel ook, over hem heen rollend, gevolgd door Daan, die over James' benen struikelde, de deur volledig open stotend vóór hij zich in zijn volle lengte op een ruw geweeft kleed uitstekte.

De deur sloeg tegen de binnenkant van de muur, rammelend in zijn scharnieren.

'Spionnen!' raspte Droge Laosa met een stem veranderd in een ruw, opgewonden gepiep. Ze sprong van haar schommelstoel bij het vuur, toverstok in de hand, wijzend met haar volledig uitgestrekte arm. 'Indringers! *Luistervinken!*' Woest stapte ze naar voren, woedende blikken schoten uit de ogen in haar lange gerimpelde gezicht, witte haren dansten achter haar aan.

James haastte zich om van haar weg te komen, maar lag hopeloos verstrikt met Roos en Scorpius. Onhandig door doodsangst zwaaiden de leerlingen met hun armen. Wegkruipend van Laosa's witte vuist en zwarte, gekronkelde toverstok.

'Blattam...*Immutare!*'

Een paarse straal sprong van Laosa's toverstok. James kneep zijn ogen dicht, er van overtuigd dat hij getroffen zou worden en in een kakkerlak zou veranderen. In plaats daarvan raakte de straal de deur, deze splijtend en James met splinters besproeiend. Hij riskeerde een oog open te doen en omhoog te kijken.

Laosa's vuist was van achter gegrepen door een bleke hand, en net genoeg opgeheven om haar richting te wijzigen. Een gezicht, glimlachend en omgeven door satijnzwarte haarlokken, keek rustig over de schouder van Droge Laosa.

'Feitelijk, Madame,' zei Tabitha Kraaieveld met een zelfingenomen zucht, 'ben ik bang dat de meeste van deze... bij mij horen.'

'Ik ga ervan uit, dat de waarheid een beter verhaal maakt,' zei Kraaieveld toen de groep Droge Laosa's vertrekken verliet (Droge Laosa zelf was furieus, kookte van woede en trilde achter hen) 'als het niet zo triest duidelijk was. Toen ik u in de les vanmiddag in de kassen zag, meneer Potter, wist ik onmiddellijk dat u iets in uw schild voerde. U bent zo makkelijk te lezen als een Baker de Bardplaatjesboek. Ik volgde u en uw kleine kliek ruziezoekers eenvoudig.' Ze lacht luchtig.

'Zo makkelijk kan het niet geweest zijn,' ziedde James terwijl ze doorliepen. Ze volgden het licht van zijn eigen toverstok terug de dwergentunnel in. 'Niemand loopt eenvoudig de kelders van het Alma Aleron in.'

Aan het eind van de kleine groep, grinnikte Scorpius onverklaarbaar.

'Ah,' zei Kraaieveld, zich wendend naar Daan en Nastasia alsof ze zich herinnerde dat die er waren. 'Dit is waar wij afscheid van jullie nemen. Jullie zullen beiden door Madame Laosa naar boven begeleid worden. Goedendag beiden.'

Daan's grijns veranderde direct in een gealarmeerde frons. 'Je stuurt ons met Droge La-euh...' hij herstelde zich en keek achterom, het bleke gezicht en de woeste ogen van de oude vrouw in de gaten krijgend terwijl ze achter hen aan hobbelde. 'Euh... *Madame* Laosa, bedoel ik. En een knappere en vaardigere begeleider heb ik nooit eerder ontmoet! Wel, een zaligheid! Een genot om in het gezelschap van...' hij hoestte, buiten adem rakend in het aangezicht van de verdorde blik van Laosa.

‘Bewaar het voor de Kanselier,’ gromde ze met een stem als schuurpapier. ‘Ik heb al bericht gestuurd, dat ik jullie aan het oppervlak af kom leveren. Helaas in jullie huidige vorm.’

‘Pfff, gelukkig,’ verklaarde Daan, overdreven zijn wenkbrauwen met de rug van zijn hand afvegend. ‘Gaat u voor, Madame Droge.’

Laosa negeerde hem. Toen ze echter Tabitha Kraaiveld passeerde, stopte ze deze met een strakke doordringende blik.

‘U lijkt me veel te jong om een professor te zijn, mijn schoonheid,’ mompelde ze, naar voren buigend en haar ogen vernauwend. ‘Er is iets met u, dat *misleiding* tot mij zegt.’ Ze snoof, alsof ze de aan lucht rondom Kraaiveld rook. Haar dunne lippen krulden in een strakke glimlach. ‘Ik *begrijp* misleiding.’ Ze knikte. Dan, met een zwaai van haar oude, schimmelige mantel, liep ze door, Nastasia en Daan de schaduwen in leidend.

‘We praten nog,’ riep Daan, draaien om terug te draven. ‘Laat jouw mensen mijn mensen bellen!’ Hij wiebelde met zijn wenkbrauwen en deed of hij door een Drezeltelefoon sprak. James wist, dat hij het over de Scherf had en knikte vermoeid.

‘Zullen we?’ verkondigde Kraaiveld opgewekt. ‘Meneer Potter, neemt u de leiding, alstublieft. Ik heb een uitstekend richtingsgevoel, maar het lijkt me zonde om geen gebruik te maken van uw Kompaspreuk. Verrassend gewaagd van u, wil ik wel zeggen.’

‘Hou op me meneer Potter te noemen,’ zei James, zijn stem galmde toen hij in de nauwe dwergentunnel dook. ‘Je bent nauwelijks ouder dan ik. En je bent *geen* professor. Je bent maar een invaller.’

‘Achter hem klakte Kraaiveld met haar tong. ‘Schelden doet geen zeer, meneer Potter...’

Verderop sprak Roos. ‘James heeft gelijk. Het *is* heel verdacht, dat we u hier vonden, euh, professor. Lijkt mij bijzonder makkelijk gewoon te zeggen, dat u ons volgde.’

‘Helaas,’ antwoordde Kraaiveld, ‘ik moet u en uw vrienden bedanken het zo bijzonder makkelijk voor me te *maken*. James en meneer Dolochov vanaf de kassen volgen was geen uitdaging. De rest van jullie bespioneren terwijl jullie rondhingen buiten de Grote Zaal was nog makkelijker. En de Grote Zaal binnen glippen om jullie te bespioneren, was een kwestie van het juiste ogenblik afwachten en misleiding.’

‘Jij was het dus,’ zuchtte James, ‘jij was degene die we binnen hoorden komen sluipen net voordat Daan en Nastasia verschenen.’

‘Ze sloop niet achter ons naar binnen, sufferd,’ kwam Scorpius stem vanuit het duister. ‘Ze gebruikte een afleidingsspreuk - - het geluid van de grote deuren die open gingen - - zodat wij achterom keken, terwijl zij door de leerkrachtingang bij de Hoofdtafel dook.’

‘Ik zie, dat er uiteindelijk toch een deel Zwadderaar in u zit, meneer Malfidus,’ zei Kraaieveld toegeeflijk. ‘Net als uw vader, en zijn vader voor hem. Een trotse lijn, allemaal. Tot u, natuurlijk.’

‘Ach guttegut,’ merkte Scorpius luid op. ‘Tabitha Kraaiveld denkt, dat ik een teleurstelling ben. Hoe kan ik ooit de schande dragen?’

‘Het is, professor Kraaieveld,’ corrigeerde het lange meisje met een verhardende stem. ‘Vergeet niet, dat jullie allen in grote problemen zitten. Meneer Vilder zal totaal nieuwe spreuken moeten bedenken om jullie vier te corrigeren. Tenzij hij het aan mij overlaat natuurlijk. Hij heeft het de laatste tijd heel druk.’

‘Maar hoe wist u om over het Morrigan Web vragen te stellen?’ verrassend was het Ralph die sprak, zijn stem gespannen terwijl hij zich, als laatste, een weg baande door de nauwe tunnel.

‘Ah, meneer Dolochov,’ zuchtte Kraaieveld, ‘u en uw vrienden praten nogal veel, en nogal hard. U maakte uw doel hier heel duidelijk - - om iemand te zoeken met de naam Droge Laosa en haar vragen te stellen over iets genaamd het Morrigan Web. Toen ik jullie door de Verdwijnkasten gevolgd was, ben ik jullie heel eenvoudig met een boog om jullie heen gegaan, voor jullie uitkomende terwijl jullie ruzieden hoe verder te gaan. Madame Laosa vinden was een eitje - - haar taak hier is het, zoals jullie gezien hebben, om indringers tegen te houden. Zodra ik me had voorgesteld als een professor en ambassadeur van Zweinstein, verwelkomde ze mij in haar vertrekken. Zoals jullie, kennelijk, opgemerkt hebben. De echte vraag,’ ze veranderde van toon, deze laag en achterdochtig makend, ‘is waarom een groep leerlingen op zoek is naar informatie over een magisch wapen van dood en verderf.’

‘We zijn leerlingen,’ zei Scorpius minzaam, ‘we zijn hongerig naar kennis.’

‘De Directeur kan deze honger heel verdacht vinden,’ antwoordde Kraaiveld onmiddellijk. ‘Zoals jullie gezien hebben, nijgt hij nogal naar de achterdochtige kant.’

Voor hen uit flikkerde toortslicht. James volgde het via een weg van uitgesleten stenen treden, uiteindelijk uitkomend in de grotere, oude gang van de Gowrow. Hij stopte en gluurde voorbij de ijzeren barricade.

‘Hoe kwam jij er voorbij?’ vroeg hij met een frons.

‘Ze Verdwijnselde er voorbij,’ zuchtte Roos die naast hem ging staan en haar nek uitrekte.

‘Wat doen we met dat monster?’ vroeg hij zich omdraaiend om naar Kraaieveld te kijken. ‘Zelfs als *jij* er een keer voorbij hebt kunnen sluipen, *wij* werden bijna zijn avondmaal. Hoe dan ook, hij is nu waarschijnlijk nog hongeriger.’

‘Ik zie hem niet,’ zei Roos, de ijzeren deur omzichtig naderend en sturend door de staven.

Kraaieveld was onaangedaan. ‘Als jullie bijna verslonden waren, kwam dat, omdat jullie onhandig en luidruchtig waren. Ik kon voorbij hem sluipen, omdat ik stil ben. Als we ons gemak houden - - een uitdaging voor jullie, twijfel ik niet aan - -

zullen we geen problemen met de Gowrow ondervinden. Hoewel,' voegde ze er mijmerend aan toe, 'ik zou hem toch graag een keer willen zien. Was hij rood?'

'Hij was groen,' antwoordde Scorpius. 'Groen met oranje ogen.'

'Ah, dat zijn de heel gemene,' knikte Kraaieveld. 'Maar, zo is het leven. Zullen we?'

'We kunnen de deur niet open maken,' zei Ralph bijna uitdagend. 'We moesten hem vernietigen en daarna weer repareren.'

'Natuurlijk kun je dwergensloten niet magische openen,' meldde Kraaieveld. 'Dwergen zijn veel te slim. En eigenlijk ben ik verrast, dat jullie hem door brute kracht open hebben kunnen krijgen. Maakt niet uit. Mijn methode is afdoende. Ik kan niet naar de kelder hieronder Verdwijnselen – we kennen het hier gewoon niet goed genoeg om te voorkomen dat we Versprokkelen. Maar dit...'

Met een luide *kraak* verdween ze, om een paar meter verder op in de gang, aan de andere kant van de ijzeren barricade.

'... is eenvoudig genoeg,' eindigde ze met een koude glimlach. 'Ik zal voor jullie terugkomen, een voor een, en met gebruikmaking van Bijverschijnselen om - -'

'Protego Maximum!'

Plotseling was er een groene straal. Een krachtige magie verscheen voor James, hem scheidend van de barricade. Naast hem deinsde Roos achteruit van de plotse muur van vaal blauw licht. Verontrust opzij kijkend, zag James Ralph recht op staan, zijn toverstok uitgestoken en zijn gezicht vastberaden.

'Schildspreuk,' zei hij ferm met zijn donkere ogen gericht op Kraaieveld. 'De sterkste van allemaal. Jij leerde hem mij jezelf, Tabitha, mijn eerste jaar, toen ik in je Hoektand en Klauwenclub zat. Herinner je je het?'

'Dat doe ik,' antwoordde Kraaieveld, haar hoofd oprichtend. 'Ik moet toegeven, Dolochof, ik dacht niet, dat je het in je had om hem te gebruiken. Helemaal niet op deze manier. Wat ben je van plan?'

Ralph negeerde haar vraag. 'Vertel ons wat het derde stigma is,' eiste hij, 'het derde ding, dat het Morrigan Web herkenbaar maakt en ik hef de Schildspreuk op.'

'Ralph?' vroeg James geschokt door de plotse felheid op het gezicht van zijn vriend. 'Denk je nog wel aan de... je weet wel?'

'Maak je geen zorgen, James,' glimlachte Kraaieveld. 'Meneer Dolochof heeft het lef niet om deze bedreiging door te zetten. Het schild zal opgeheven worden voor Gowrow terug komt.' Ze wendde zich naar Ralph. 'Doe niet zo belachelijk. Jij en ik weten beiden dat je niet genoeg Zwadderaar bent om dit te doen. Het is larie.'

'Vertel ons het derde geheim van het Morrigan Web,' eist Ralph opnieuw, zijn toverstok steviger omklemmend.

Voorzichtig rekte Kraaieveld een arm uit door de staven van de barricade. Ze huiverde toen haar hand door het vale blauwe licht heenging. 'Niet slecht, meneer

Dolochov,' bekende ze, knarsend met haar tanden. 'Maar ik kan nog steeds mijn hand er doorheen duwen. Ik dacht, dat ik u beter dan dit geleerd had.'

'Probeer om je hele lichaam er doorheen te duwen,' stelde Ralph voor, 'en we nemen je in een papieren zakje mee naar huis.'

'Jij kunt een *Protega Maximum* oproepen?' vroeg Scorpius onder de indruk aan Ralph. 'Dus wij kunnen er vanaf deze kant doorheen, maar zij kan dat niet vanaf haar kant?' Hij fronste. 'Waarom hebben we *dat* niet tegen de Gowrow gebruikt?'

'Het vraagt veel kracht om iets groter dan een persoon tegen te houden,' antwoordde Kraaieveld, 'en ondanks de omvang van de toverstok van meneer Dolochov, is hij *geen* krachtige tovenaar. Hef het schild op, jongen, en laten we in vrede hier vertrekken. Ik vraag het niet nog een keer.'

'Ik ook niet,' stelde Ralph kil. Hij bracht de vingers van zijn linkerhand naar zijn mond. Hij floot doordringend. Het geluid trilde langs de muren van de gang.

Als reactie galmde er een doffe brul, zwak door de afstand, uit het duister op.

'Ralph,' piepte Roos opeens met opengesperde ogen. 'Wat ben je aan het doen?'

Kraaieveld glimlachte. 'Ik zal geen antwoord op uw vraag geven, meneer Dolochov. U zult er dwaas uitzien als u opgeeft. En u *zult* opgeven. Hef de spreuk op en misschien kunnen we een snippertje, voor wat doorgaat als uw waardigheid, voor u redden.'

Ralph keek alleen maar naar de heks aan de andere kant van de barricade, zijn gezicht uitgehouwen, verlicht door de vale Schildspreuk.

'Hij zal haar toch niet laten opeten,' rilde Roos, trekkend aan James' mouw. 'Nee toch?'

'Niemand weet dat ze hier is,' reageerde Scorpius bedachtzaam. 'Als ze nooit terug zou keren, zou niemand er het flauwste idee van hebben dat wij er iets mee te maken hebben gehad. Eerlijk gezegd kan ik me zo voorstellen, dat ik haar door het beest op zou laten eten, of ze de vraag beantwoordt of niet.'

'Kop dicht, Scorpius,' zei Ralph, zijn greep op de toverstok vernieuwend. 'Je tijd raakt op, Tabitha.'

Inderdaad, de stenen vloer leek te trillen door het aanstormen van de Gowrow. Hij brulde opnieuw, dichterbij deze keer, eindigend in het afschuwelijke, onmenselijke kries, die James' haren overeind deden staan.

'Je zet jezelf voor gek,' antwoordde Kraaieveld koud. Ze stapte dichterbij naar de ijzeren barricade, er doorheen starend met koppige vastberadenheid. 'Je had nooit de kracht van overtuiging. Daarom faalde je in het schooldebat. Daarom houdt je vol, je vast te houden aan hen met een zwak oordeel en eenvoudige moralen. Je bent een grote jongen, met een klein brein. Blaas de boel nu af voor ik gedwongen wordt je te breken.'

Ralph deinsde niet terug. 'Hij komt eraan, Tabitha.'

'Ralph,' mompelde James zenuwachtig, 'we kunnen er op een andere manier achter komen wat we moeten weten. Je hoeft dit niet te doen.'

Roos knikte vurig. 'James heeft gelijk!' Ze liet haar stem dalen tot een gekweld gefluister. 'Ralph, je valt een *leerkracht* aan!'

'Ze is geen leerkracht,' antwoordde Ralph, walging droop van zijn gezicht. 'Ze is knettergek, verknipt klein meisje met het waanbeeld van grootheid. Haar beste wapen is haar arrogantie, dat niemand haar uit zal dagen. In het aangezicht van echte tegenstand, krimpt ze ineen.'

'Als ik jou was, zou ik de vraag maar beantwoorden,' merkte Scorpius luchtig op, stappend naar de barricade. 'Ik denk, dat hij het gaat doen. Hij is krankzinnig kwaad op je. Je ziet dat toch, nietwaar?'

Stof viel uit het plafond door het trillen van de vloer. De Gowrow was heel dichtbij.

Scorpius,' waarschuwde Roos, 'ga weg bij het Schild. Denk eraan, ze kan - - '

Het gebeurde zo snel, dat James het nauwelijks zag. Roos rekte zich uit om Scorpius weg van de rand van het vale blauwe licht te trekken. Tabitha Kraaieveld echter, had dit voorzien. Ze schoot met haar arm door de ijzeren staven van de barricade, ramde hem door Ralph's Schildspreuk en pakte de pols van Roos in een stalen greep. Een doffe *KRAAK* raakte de lucht en samen met Tabitha Kraaieveld verdween Roos. Direct daarop verschenen ze, bijna zo'n drie meter verderop in de gang, weer staand tussen de dwergenschedels en gebroken stukken harnas. Roos hijgde geschokt, beseffend dat ze was Bijverschijnseld door het Schild naar de andere kant van de barricade. Kraaieveld duwde Roos opzij en rechtte haar rug, haar ijzige blik gericht op Ralph.

'Ik heb u gewaarschuwd, meneer Dolochov,' zei ze. 'Hef nu het schild op.'

'Ralph,' riep Roos terug rennend naar de barricade en met haar vuisten om de slaven omklemmend.

'Vertel ons de derde sleutel tot het Morrigan Web!' eiste Ralph met zijn gezicht opeens gespannen. Op zijn slapen glinsterde zweet.

'Nee,' antwoordde Kraaieveld ferm. 'Je hebt verloren. Hef het Schild op.'

De Gowrow brulde opnieuw. Zijn schaduw verscheen aan het eind van de gang, glibberend en zwaaiend net aan de andere kant van de bocht.

Roos' ogen stonden wijd en in doodsangst. Ze draaide zich om, zich met haar rug tegen de stalen staven werpend en terug starend naar de naderende schaduw.

'Het is voorbij, Ralph!' schreeuwde James. Hij greep de schouder van zijn vriend en schudde eraan. 'Laat ze binnen komen!'

Scorpius knikte, 'Hij heeft gelijk. Hef op, *Dolochov*.'

Maar Ralph deed het niet. Zijn arm was als van steen, zijn toverstok omklemmend en de vale blauwe muur onderhoudend.

‘Hij zal jou als eerste opeten,’ zei hij met zijn ogen vernauwd naar Kraaieveld.

Ongeduldig haalde Kraaieveld haar schouder op. ‘En wie neemt de arme juffrouw Wemel mee terug naar de andere kant van de barricade? Jij? Wil je haar zien sterven, omdat je stom genoeg was om mij uit te dagen?’

De Gowrow verscheen. Toen hij zich de bocht om wierp ramde hij tegen de muur, fel klappend met zijn snijtanden.

‘Ralph,’ schreeuwde Roos over haar schouder.

Ralph liet zijn toverstok zakken. Het vaal blauwe gordijn viel weg.

Tabitha Kraaieveld rende vooruit, greep Roos’ bovenarm en verdween met een *kraak*. De Gowrow sloeg tegen hun voetafdrukken, in stomme razernij knarsend met zijn tanden. Gefrustreerd en uitgehongerd wierp hij zich vooruit en knalde tegen de barricade. Het ijzer gilte door deze stoot, rammelde in zijn oude ankers maar hield stand.

Roos greep James van achter vast, hijgend van verschrikking en zijn arm omklemmend.

‘Stupefy!’ riep de stem van Kraaieveld. Eer rode straal raakte Ralph in zijn rug, hem op zijn knieën slaand. Hij liet zijn toverstok vallen en zakte bewusteloos op de stenen ondergrond.

‘Arme Dolochov,’ mompelde Kraaieveld, stappend uit de schaduwen en Ralph met haar voet duwend. ‘Hij had het niet moeten proberen. Dat zou hij werkelijk niet.’

James wilde bijna met zijn toverstok naar Kraaieveld uithalen. Hij keek naar haar en dan naar de bewusteloze Ralph op de grond.

‘Niet doen,’ murmelde Scorpius, James’ gedachte radend. ‘Het is voorbij.’

‘Malfidus laat verstand zien,’ erkende Tabitha met een zucht. ‘Voor een keer.’

Roos huiverde toen de Gowrow zich keer op keer tegen het hekwerk wierp, met zijn gebogen snijtanden slaand tegen de ijzeren staven en zijn klauwen wreed over de stenen muren halend.

Scorpius schudde zijn hoofd. ‘Het was echt een goeie zet,’ bekende hij, de lange heks met haar dreigende scherpe toverstok negerend. Hij schudde zijn hoofd. ‘Jammer dat het niet lukte.’

19. Hagrid's Straf

De daarop volgende dagen werden gevuld door het ergste soort van onrust. De terugreis uit de Alma Aleronkelders was bijna teleurstellend probleemloos verlopen. Met de Gowrow gevangen aan de andere kant van de ijzeren barricade, had Tabitha Kraaieveld deze eenvoudig betoverd met een Kinderliedjebezwering tot hij in een diepe, snurkende slaap was gevallen. Langs hem sluipen, was niet minder dan gruwelijk geweest, maar feitelijk eenvoudig. Ralph die als laatste was Bijverdwijseld langs de barricade, was toen weer bij bewustzijn gekomen, hoewel zijn toverstok door Kraaieveld was afgenomen tot hun terugkeer in Zweinstein.

Niemand had tijdens de reis gesproken, wetend dat het ergste hen nog te wachten stond.

Sinds die tijd had Kraaieveld vast met Directeur Degout gesproken over alles wat er gebeurt was, James wist niet welk detail het ergste voor hen zou wegleggen: dat ze op zoek waren geweest naar informatie over een magisch superwapen, of dat ze tijdens deze onderneming een professor hadden aangevallen, dreigend haar aan het monster te voeren, als ze niet zou onthullen wat ze wist.

Dit zou niet slechts een zaak van een straf zijn, wist James. Dit zou uitlopen op een van school getrappt worden, of erger.

'Ralph krijgt het het zwaarst te verduren,' fluisterde Scorpius toen ze bijeen zaten aan een tafel in de bibliotheek, ogenschijnlijk studerend. 'Hij is het, die een toverstok naar Kraaieveld trok. Wij niet. Daarbij, het blijkt dat zij al jaren geen hoge pet van hem opheeft.'

'Kan wel zo zijn, maar we kunnen hem niet de volledige schuld op zich laten nemen,' zei James, zijn hoofd gebogen houdend over zijn Geschiedenis van de Magie-opstel.

Scorpius haalde zijn schouders op. 'Ik vind het eigenlijk wel prima.'

'Het maakt me niet uit wat er met me gebeurt,' murmelde Ralph chagrijnig. 'Misschien is het wel het beste als ik weg wordt gestuurd. Dan ga ik terug naar mijn Pa. Samen kunnen we tegen de Orde van de Feniks zeggen 'wat we weten.'

'Niemand wordt van school gestuurd als wij er iets aan kunnen doen,' zei James met een grotere zelfverzekerdheid dan hij voelde.

'Dat is allemaal leuk en aardig,' zei Scorpius met een zacht humorloos lachje. 'Maar Degout lijkt er geen moeite mee te hebben om afscheid te nemen van mensen die hij niet wil. Hij heeft Remmington, Lubbermans en Anderling er al uitgewerkt.'

'En laten we niet vergeten,' voegde Ralph duister toe, 'dat Professor Anderling terecht is gekomen in Sint Holisto na te zijn aangevallen door een bende van die F.R.E.T. zwakzinnigen.'

'Jak. Het is de spanning die ik niet kan verdragen!' raspte Roos, haar Astronomieboek zo vast omklemmend dat deze trilde. 'Ik wou maar dat het achter de rug was!'

James begreep de angsten van zijn nicht, maar toch zat er niets anders op dan te wachten. Voor haar deel, leek Tabitha Kraaieveld te genieten van hun afwachende angsten. Bij de volgende Kruidenkundeles trakteerde ze James en Ralph op een langdurig aanstaren en een subtiele, dreigende, glimlach.

Uiteindelijk, op Maandagochtend, verzamelde Vilder na het ontbijt, James, Ralph, Roos en Scorpius, hen bruusk voor zich uitjagend naar het kantoor van de Directeur, nijdig mompelend, terwijl mevrouw Norks aan hun hielen siste. Ellende zakte langzaam in James' maag terwijl ze de spiraalgevormde trap opliepen en de gesloten deur naderden. Vilder klopte er met zijn knokkels op.

Een onderdanige toon in zijn stem leggend, die zo echt was als een tinnen Galjoen, riep hij, 'De leerlingen waarom u gevraagd hebt, Directeur.'

Degout's stem dreunde door de deur, die uit zichzelf openkraakte. 'Stuurt u ze maar naar binnen, meneer Huismeester.'

Vilder gluurde naar de vier leerlingen en perste zijn lippen tot een gemene, harige grimas. 'Naar binnen met jullie dan! Laat de Directeur niet wachten!'

Hij duwde James aan zijn schouder, hen vooruit haastend. Terwijl de vier aarzelend het kantoor van Degout in schuifelden, sloeg de deur met een dreun dicht, Vilder achterlatend in de voorkamer.

Degout zat aan zijn enorme bureau, schrijvend met grote witte veer, de leerlingen negerend terwijl deze, nerveus, zo ver weg stonden van het bureau als mogelijk was. Het kantoor was zo saai en koud als eerder, zonder een vuur in de haard en het raam bedekt met een zwaar fluwelen gordijn, slechts een klein beetje grijs licht toelatend, om de in te dringen in de somberheid. Rondkijkend vond James het eigenaardig, dat het portret van Merlinus Ambrosius opgehangen was, ondanks zijn overduidelijke levenloosheid. Zelfs nog eigenaardiger, was het dichtstbijzijnde portret van Albus Perkamentus helemaal leeg, met uitzonderling van een donkere stoel, verloren in de schaduw. Iets ervan duidde erop, dat dit niet ongebruikelijk was. De stoel leek bijna stoffig, alsof hij al een tijd niet gebruikt was.

Degout bewoog, James terugbrengend naar het moment. Een enkele kaars sputterde op het bureau van de Directeur, een bol van licht vormend zodat de rest van het kantoor in diepe schaduwen gehuld werd.

‘Professor Kraaieveld, vertelde een nogal verbazingwekkend verhaal,’ zei hij zonder op te kijken. Zijn veer kraste druk. ‘Ze vertelde mij, dat jullie vieren erin geslaagd zijn om de school uit te sluipen naar de kelders onder de Amerikaanse Toverschool Alma Aleron, daarbij geholpen door uw kompaan, meneer Wilstra.’

James schoof met zijn voeten. Hij opende zijn mond om iets ter verdediging aan te voeren, maar besepte, dat de Directeur nog nergens om gevraagd had.

‘Professor Kraaieveld, toonde professionele vooruitziendheid, invoelend, dat er een samenzwering op handen was,’ ging Degout door, zijn ernstige stem kalm en koud. ‘Natuurlijk was ik zelf totaal niet verrast, toen ze mij vertelde wat er was voorgevallen.’

‘Directeur,’ zei Roos opeens, een stap naar voren nemend. ‘Wij - -’

Met een opgeheven linkerhand legde Degout haar het zwijgen op, zijn palm was zo wit als de buik van een vis in het maanlicht. Zijn ogen flitsten van het perkament op, haar stoppend van onder zijn grijze wenkbrauwen. ‘Ik ben niet geïnteresseerd in uw uitleg, juffrouw Wemel. Doe er het zwijgen toe, in uw eigen belang, behalve als ik u vraag te spreken. Hij wachtte om er zeker van te zijn dat ze zou gehoorzamen. Roos deed een halve stap naar achteren en boog haar hoofd.

Koel observeerde Degout dit. Tenslotte, liet hij zijn veer zakken en richtte zijn volle aandacht op de leerlingen. ‘Jullie vieren zijn op verschillende gelegenheden rondhangend gezien, bezig met gedempte gesprekken en geheime bijeenkomsten. Dit is tegen de regels, zoals u heel goed weet, maar ik heb het toegestaan. Waarom, kunt u zich afvragen? Omdat ik nieuwsgierig was naar wat jullie van plan waren. Nu, echter, bent u over de grens van mijn toegeeflijke geduld gegaan. Juffrouw Kraaieveld heeft dit bevestigd. Het resultaat is, dat ik u niet langer toe zal staan, dat u de regels van deze instelling dwarsboomt.’

Hij pauzeerde, zijn blik richtend van leerling naar leerling, hen alle vier gelijkstellend.

Zachtjes schraapte Scorpius zijn keel. 'Worden we,' vroeg hij, nieuwsgierig zijn hoofd opheffend, 'van school gestuurd? Meneer?'

Degout wendde zijn blik weer naar Scorpius. 'Van school gestuurd, meneer Malfidus?' herhaalde hij. 'Gelooft u, dat u het verdient van school te worden gestuurd?'

James keek naar Scorpius, maar de blonde jongen keek niet terug. 'Nee, meneer, Niet deze keer. Probeer het alleen maar helder te krijgen, meneer.'

'Jullie kunnen het inderdaad verdienen om van school te worden gestuurd,' zei Degout zijn kin bespiegelend opheffend. 'En misschien moet ik dat doen, ondanks het gebrek aan een goede reden. Uw geheime overleggen hier in Zweinstein zijn verdacht genoeg. Maar om uw bijeenkomsten mee naar Alma Aleron te nemen, naar zijn meest verboden locatie, volledig buiten het gebied van ons toezicht, dat kan ik gewoon niet toestaan.' De oude man zuchtte diep, nog steeds van gezicht naar gezicht kijkend. 'Zoals u weet, was jufvrouw Kraaieveld koelbloedig genoeg om u te volgen. Ze heeft mij ingelicht over alles waar ze getuige van was: uw verboden ontmoeting in de spelonken, meereizen met jullie samenzweerderige rebellen. Ze vertelde mij, dat ze geconcentreerd luisterde, verscholen in de schaduwen. En ze vertelde mij, nogal spijtig, dat ondanks haar beste inspanningen... ze niets van jullie geheimen kon horen.'

James staarde naar de Directeur, zijn hoofd tolde. Tabitha had de Directeur niet alles verteld! Hij kon zich er nauwelijks toe brengen het te geloven. Was dit, wellicht een truuk? Plaagde hij hen? Vaag besepte hij, dat Degout naar hem tuurde, stil zijn reactie opnemend.

'Oh,' zei James opeens, hopen om boos te klinken, beledigd, iets. 'Euh, die gluiperd! Nou, ik kan niet geloven dat ze ons afgeluisterd heeft...!'

Degout perste zijn lippen tot een strakke lijn. 'Is er iets,' gromde hij langzaam, 'dat u mij wenst te vertellen, meneer Potter?'

'Wenst te vertellen,' herhaalde James met een rood gezicht. 'Euh...'

'Ik denk, dat ik *weet* waar dit geheime overleg van jullie over ging, jonge man,' onderbrak Degout ongeduldig. Hij pakte zijn veer weer op. 'Er is geen reden om te liegen, dat zal de zaken alleen maar erger voor u maken. Geef het toe en ik laat u er misschien makkelijk van af komen. Soort van.'

'Euh,' zei James opnieuw, wanhopig kijkend van Ralph naar Scorpius. 'Euh...'

Scorpius zuchtte. 'Nacht Zwerkbalk, meneer,' zei hij gelaten. Hij liet zijn hoofd hangen.

James hield zijn adem in, zijn ogen verwijdden zich.

De ogen van Degout waren als ijspegels toen hij Scorpius bekeek, achterdocht rolde als golven van hem af. Het ogenblik leek uren te duren. Tenslotte ging de Directeur achterover zitten en knikte, zijn ogen vernauwd.

‘Dank u, meneer Malfidus. Het doet mij genoegen, dat tenminste een van jullie genoeg verstand heeft om te spreken. Zulke waarlijk gestoorde dwaasheid, dit Nacht Zwerkbal. Na het ontslaan van meneer Lubbermans, ben ik er vanuit gegaan, dat dit aan zijn eind zou komen. Kennelijk zijn mijn verwachtingen voor gezond verstand te verheven voor sommigen van jullie.’

Met een gebiedende zwaai, zette hij zijn naam op het perkament op zijn bureau. ‘Dit, leerlingen, zijn de voorwaarden voor jullie proeftijd. Volgens deze voorwaarden, zullen *geen* van jullie *ooit* gezien mogen worden in omgang met elkaar. Jullie mogen niet met elkaar studeren, tijdens de lessen naast elkaar zitten, of in gesprek mogen gaan tijdens de lessen of privé. Als jullie dit wel doen, geloof me, dan zal ik dat weten en zal er verder niet meer gewaarschuwd worden. De voorwaarden van deze proeftijd verbreken, zal uitmonden in een onmiddellijk wegsturen van deze school. Heb ik mijzelf buitengewoon duidelijk gemaakt?’

Naast James knikten Ralph en Scorpius. Roos mompelde instemmend. James deed een stap naar voren.

‘Gewoon nieuwsgierig, Directeur,’ zei hij, zijn zenuwen in bedwang houdend, ‘hoe zult u weten of wij deze voorwaarden verbreken?’

Degout nam hem op, voor hij antwoordde. ‘U kunt toch niet echt van mij verwachten, dat ik deze vraag beantwoord, meneer Potter?’

James’ wangen branden. ‘Ik... dacht, dat ik het maar beter kon vragen, meneer. Als we weten, dat er echt geen plek is waar we naar toe weg kunnen sluipen, ik dacht gewoon, dat het ons zou kunnen helpen, u weet wel, de verleiding te weerstaan. We zijn, soort van, onverbeterlijk daarin.’

‘Ik heb zo mijn manieren, jonge man,’ zei Degout het gesprek beëindigend en zijn aandacht weer richtend op het perkament voor hem. ‘Ik hoef mijn methoden niet uit te leggen om u ervan te overtuigen, dat er geen deel van deze school is, wat voorbij mijn welwillende oog gaat. U zou mij hiervoor moeten bedanken. Door mijn waakzaamheid kan ik u zomaar redden van uw ergste vijand: uzelf.’

‘Ja, meneer,’ antwoordde James, achteruit stappend en het doen voorkomen dat hij gekalmeerd was. ‘Euh, dank u, meneer.’ Hij liet zijn blik zakken, maar zijn gedachten draaiden ineens onder hoogspanning.

Degout tikte met zijn toverstok op het proeftijdperkament met daarop de voorwaarden, een kleine stapel precies dezelfde makend. ‘Ik zal binnen het uur deze onder jullie leerkrachten, klassenoudsten en monitoren verspreiden. Voor nu, mag u terug naar uw lessen. En alstublieft, laat het onderweg stil zijn. Ik zal het weten als jullie ongehoorzaam zijn.’

‘Ja, meneer,’ zei James, deze keer nadrukkelijker, opnieuw. Zijn ogen waren vernauwd tot een groeiende verdenking toen hij naar de vloer staarde.

Achter hen kraakte de deur van het kantoor van de Directeur weer open, hun afscheid aankondigend. Stil leidde Scorpius de andere drie uit de ruimte, zijn pas

versnellend toen ze de voorkamer bereikten. Vier paar voetstappen klonken door het trapportaal toen ze afdaalden.

James wist, dat wat hij moest voelen, opluchting moest zijn. Om de een of andere reden, had Tabitha Kraaieveld het meest beschadigend deel van hun reis naar de kelders van Alma Aleron niet aan Directeur Degout verteld - - noch het deel over het Morrigan Web, noch het deel waar Ralph haar met de dood bedreid had door een uiterst getand monster. Normaal gesproken zou Kraaieveld niets liever zien, dan dat James, Ralph en hun vrienden van school werden getrapt, vernedert en zwart gemaakt. Waarom ze deze gouden gelegenheid niet had aangegrepen, was een mysterie van waarlijk epische omvang. Terwijl ze over de overloop liepen op weg naar de trappen, voelde hij de ogen van Roos gericht op hem, haar eigen verrassing en schok uitdrukkelijk over deze onverklaarbare ontwikkeling.

Maar toch, wat James het meest voelde, was een plotse wraakzuchtige zekerheid.

Toen ze onderaan de trap aankwamen, keek hij achterom, om er zeker van te zijn, dat Degout hen niet gevolgd had. De gangen waren helemaal leeg, benadrukt door het dof galmende kwelen van lessen die bezig waren achter gesloten deuren. Tevreden wendde James zich naar een zeer groot schilderij die over het trappenhuis uitkeek. Het schilderij stelde een groep heksen voor, verzameld rond een kokende ketel, de meeste sipten uit enorme kroezen of lagen te soezen in het ochtendlicht.

'U bent het, is het niet?' fluisterde hij doordringend, hij leunde dichterbij en richtte zich tot een lange, maar verder onbelangrijke heks in de achtergrond. 'U spioneert voor Degout. Geef maar toe.'

De heks keek James streng en trots aan, maar reageerde niet.

'James!' siste Roos trekkend aan zijn mouw. 'Ga mee! Wat ben je aan het doen?'

'Voor een heks ziet u er heel beroerd uit, weet u,' ging James verder, zijn nicht negerend. 'U kunt me niet voor de gek houden nu ik weet waar ik op moet letten. De hele school is vergeven met schilderijen van u. U bent die tuinierende monnik in het schilderij met de kas in de huiskamer van professor Lubbermans. U bent de ridder in het portret van koning Kreagle. U bent het, die voor Degout spioneert, iedereen's geheimen vertellend. Beken het.'

Roos keek verbaast naar James en boog zich toen, om beter naar het schilderij te kijken. Scorpius voegde zich bij haar, zette zijn bril op en tuurde er doorheen. Over James' schouder knikte Ralph.

'Je hebt gelijk!' zei hij, beseft drong tot hem door. 'Drommels, hij ziet er echt afschuwelijk uit als een heks.'

'O, doen jullie alsjeblieft een stapje achteruit,' zei de heks met een vreemde lage kwelende stem. 'En overweeg te investeren in een goede anti-juigdpuistjesdrank.'

'Directeur Sneep?' hijgde Roos met een verbaasde stem. Ze onderdrukte een giechel. 'Bent u dat... euh, echt?'

De geverfde figuur zuchtte geïrriteerd. 'Ik merk, dat je net zo goed bent in het bewaren van geheimen, Potter, als je bent in het maken van dranken. Op weg naar jullie lessen nu, voordat jullie nog verder in de problemen komen.'

'Hoe kunt u hem helpen,' eiste James woedend, 'ik dacht, dat u onze vriend was!'

De geschilderde figuur van Sneep sneerde naar James. 'Ik ben nog nooit je "vriend" geweest, Potter. Ik ben echter, een van je bewaarders, en daarvoor zou je me moeten bedanken. Directeur heeft groot gelijk. Jij hebt iemand nodig die je zal redden van je minachting voor de regels en ziekelijk waanbeelden van grootsheid. Ik ben meer dan bereid hem te helpen in deze inspanning.'

Roos keek zowel geschikt als beteuterd. 'Bent u het, meneer?' verhelderde ze, kijkend van het schilderij naar James en terug. 'U hebt schilderijen verspreid over de hele school? En u gebruikt ze om iedereen te bespioneren voor Directeur Degout?'

'"Bespioneren" is een ondermijnende opmerking,' snoof Sneep. 'Ik ben verplicht om al mijn diensten aan te wenden voor de het nieuwe Schoolhoofd. Het resultaat is, dat ik wordt ingezet om te observeren. Zij die niets te verbergen hebben, hebben niets te vrezen.'

James schudde gefrustreerd zijn hoofd. 'Door u zijn we Remmington, Anderling en Lubbermans kwijtgeraakt!'

'Ik had niets te maken met hun toestanden.' Sneep keek van hen weg. 'Elk van deze professoren verdienen hun eigen ontslag. Als u het daar niet mee eens bent, ga dan naar de Directeur. Ik heb er niets mee te maken.'

Roos' teleurstelling veranderde in een kokende woede. 'Iedereen leeft in angst door u!' verklaarde ze, worstelend om haar stem zacht te houden. 'Goede mensen - - mensen die uw vrienden en kameraden waren - - zijn bang om op te komen tegen wat er aan de hand is, omdat u alles doorvertelt aan Degout!'

'Dat is *Directeur* Degout, en u zou er goed aan doen zich dit te herinneren, juffrouw Wemel,' berispte Sneep haar, zich in het schilderij in zijn volle lengte oprichtend. 'Of u het leuk vindt of niet, hij is nu de baas, en de dingen zullen gebeuren volgens zijn wensen. Zij die zich ergeren aan deze verwachting zijn, per definitie, ongeschikt om onder zijn leiderschap te dienen, ongeacht hun geschiedenis, noch met mij *of* met de school.'

'Maar,' fronste Ralph triest, 'professor Anderling werd aangevallen. Ze is nog steeds in Sint Holisto. En dat komt, omdat iemand haar het zwijgen op wilde leggen. Misschien zelfs Directeur Degout. Is hij degene waar u voor wilt werken?'

'Aannames en geruchten,' kaatste Sneep zuchtend terug, maar James kon zien, dat het bij de geschilderde voormalige Directeur een gevoelige plek raakte. Hij bewoog zich dichter naar het schilderij en sprak zacht.

'U hebt hier geen keuze in,' fluisterde hij, 'is het wel? U *moet* doen wat Degout wil, omdat u, dood als u bent, feitelijk geen vrije wil meer hebt...'

Sneep weigerde James aan te kijken. 'Zoals gewoonlijk, meneer Potter, spreekt u alsof u weet waar u het over hebt. Zoals gewoonlijk, weet u dat niet.'

'Net als het portret van Directeur Firminus Nigellus Zwart,' knikte Roos langzaam. 'Mijn moeder zegt, dat hij moest doen wat Directeur Perkamentus vroeg, of hij het wilde of niet. Al de portretten van de oude Schoolhoofden zijn gebonden om het levende Schoolhoofd te dienen. Firminus Nigellus leek het meer als een vloek te zien dan een taak.'

Vanaf het schilderij keek Sneep naar Roos. 'Geen van jullie heeft ook maar het flauwste idee waar je het over hebt. Doorlopen. Ga naar je lessen.'

'Het moet u tot waanzin drijven,' mijmerde Scorpius, 'om te moeten doen wat die idiote dictator wil. Na alles wat u gedaan hebt toen u nog in leven was; mensen als hem uitsluiten.'

'Ik *was* mensen als hij,' weerlegde Sneep. 'Mensen als Directeur Degout zijn de punt van de speer, de afschuwelijke waarheid welke maar weinigen lijken te willen erkennen. Zonder mensen als hij - - zonder mensen als *ik* - - kon noch de tover-, noch de Dreuzelwereld overleven.'

'Maar u *was* niet als hij,' drong Roos mild aan. 'U wist, dat macht niets was zonder wijsheid en... nou, liefde. Dat is waarom Perkamentus u vertrouwde. Daarom vernoemde Oom Harry zijn tweede zoon naar u.'

Sneep schudde zijn hoofd, het aankijken verbrekend. 'Op naar de lessen met jullie. Wees onderweg stil. Uw proeftijd is in werking gesteld, en Directeur Degout heeft gelijk: hij zal het weten als u ongehoorzaam bent.'

James slaakte een lange, mistroostige zucht. Walgend draaide hij zich weg en begon de trap af te stampen. Vrijwel direct draaide Roos zich om hem te volgen, net als Scorpius en Ralph.

'Het is verdraaid jammer,' gaf Sneep zacht zijn mening weer, kennelijk sprekend tegen zichzelf, 'dat ik nooit in staat ben geweest om een portret in die vervloekte Kamer van Hoge Nood op te hangen.'

James stopte halverwege zijn volgende stap, terug over zijn schouder kijkend. De anderen verzamelden zich achter hem, rommelig tot stilstand komend. Scorpius' blik verscherpte zich, beseffend wat het schilderij leek te suggereren.

'Zei u net, meneer,' vroeg hij, 'dat u geen portret in de Kamer van Hoge Nood hebt?'

Sneep's stem was laag en listig. 'Ik *zei*, dat u allemaal naar uw lessen moeten gaan voor ik jullie aan moet geven.'

'Ik begrijp het, meneer,' antwoordde Scorpius. 'Zeker, meneer. Dank u, meneer.'

Zich omdraaiend, en een gezamenlijke geheimzinnige glimlach delend, gingen de leerlingen verder met de trap af te stampen. Toen ze onderaan waren, splitsten ze zich op, Roos en Scorpius sloegen rechtsaf voor Transfiguratie met de nieuwe

professor Treur, Ralph en James gingen op weg in de ochtendzon, op zoek naar Hagrid's Verzorging van Fabeldierenles, die al begonnen was.

Het portret van Sneep zuchtte in zijn schilderij, weer ontspannend in de achtergrond. 'Drommels,' mompelde hij duister tegen zichzelf. 'Firminus Nigellus had gelijk.'

Bij het ontbijt de volgende ochtend, met nog minder dan twee weken van het schooljaar te gaan, verkondigde Directeur Degout uiteindelijk de aanstaande Zwerkbaltop.

'Over tien dagen,' rommelde zijn stem, eentonig als altijd, 'zal deze school de gastheer zijn van een gebeurtenis van historisch belang. Voor de eerste keer in bijna duizend jaar, zullen Dreuzel- en Magische leiders elkaar officieel ontmoeten, hier, in deze zalen.'

De meeste leerlingen hadden inmiddels al over deze gebeurtenis gehoord, dit ondanks de beperkte post en nieuwstilte. Toch, met de officiële aankondiging daar, klonken er overal het gezoem van druk gefluister. Degout stond dit een ogenblik toe voor hij verder ging.

'We zijn ons allemaal heel bewust van de redenen achter deze ontmoeting. Na vele eeuwen van vreedzame verborgenheid, is de muur van geheimhouding, die onze wereld beschermd heeft, gebroken. Zelfs nu, ondanks onze grootste inspanningen, blijft hij afbrokkelen. Magische versterking van de Eed van Geheimhouding is aanhoudend instabiel. Helaas zijn minder gewetensvolle heksen en tovenaars begonnen hier misbruik van te maken. Ongebruikelijk koelbloedige, of onfortuinlijke, Dreuzels zijn begonnen onze wereld binnen te dringen, die voor duizend jaar buiten hun bereik lag. Sommigen van u, ben ik vrij zeker van, hebben het verhaal vernomen van de ongelukkige Dreuzelfamilie, die onopzettelijk Wegisweg binnen kwamen via een onbeveiligde doorgang.'

Een golf van gemeen lachen kwam verspreid uit de Zaal, veelal ontstaand vanaf de Zwadderichtafel. James had het verhaal inderdaad gehoord, net als iedereen. Een drietal feeksen had een familie van vier mensen ontdekt, verstopt achter een stapel vuilnisbakken, hopeloos verdwaald en rillend van angst bij het zien van de verzamelde heksen, gobelins en een verscheidenheid snode creaturen die zich regelmatig in de schaduwrijke hoeken van de Wegisweg ophiielden. Het had een week van geheugenmodificaties in het Sint Holisto geduurd, om de schade te

herstellen maar zelfs daarna bleek, dat de vader bleef lijden aan een onredelijke angst voor wratten.

‘Het is daarom noodzakelijk geworden,’ ging Degout verder, ‘om onze Dreuzelbroeders en zusters van nu af aan te betrekken in onze zaken. De afgevaardigden van het Ministerie van Toverkunst en andere magische gezaghebbenden, en zorgvuldig geselecteerde ambassadeurs en leiders van de Dreuzelregeringen wereldwijd, zullen naar deze school komen voor de finale van de Zwerkbalwedstrijd tussen Zwadderich en Huffelpuf...’

Bij het noemen van deze namen, barsten zowel de Zwadderich- als de Huffelpuftafel uit in een ruw applaus. Degout’s gezicht werd nog bleker en zijn ogen vernauwden zich.

‘Dit is niet de tijd, noch de plaats voor zielige afdelingstrouw,’ verkondigde hij, met een verrassend volume het applaus smorend. Het juichen en het handgeklap vielen weg, de Zaal terugbrengend tot een eigenaardige stilte terwijl Degout naar de tafels fronste, het gewicht van zijn blik was als een ijzige wind. Met een lage ernstige stem ging hij door. ‘Dit zijn serieuze tijden, scholieren. Het gewicht van deze top rust op ons. Wij zijn uitgekozen om de volledige toverwereld te vertegenwoordigen. Onze taak is het, om te laten zien dat heksen en tovenaars geen bedreigingen zijn, geen angst hoeven aan te jagen, maar vrienden zijn en helpers, bondgenoten in een nieuwe wereld van vredige samenwerking. Als zodanig, zullen velen van jullie gekozen word als amateur-diplomaten. U zult onze Dreuzelgasten zowel dienen als vermaken tijdens de gelegenheden ter ere van hen, die gehouden zullen worden op verschillende locaties door de hele school.’

‘Het belangrijkste echter, zal de uiting zijn van de magische competitie en kameraadschap die het Zwerkbaltoernooi is. Hierop zal tijdens deze top de nadruk liggen en ieder van jullie heeft hiermee te maken. U zult aanwezig zijn en uw beste beentje voorzetten. Wie er ook wint, aan hen zullen we een uiting van groot respect, en eerbied geven, zoals in de geest van de school behoort. En aan het eind, zullen onze Dreuzelgasten weten, dat wij een beschaving hebben waar ze niet bang voor hoeven te zijn. Inderdaad, ze zullen verwelkomd en gerustgesteld zijn door onze gezamenlijke sportiviteit en magische erfenis.’

Degout pauzeerde, zijn koude ogen zwierven door de Zaal, ieder gezicht opnemend. Tenslotte ontspande hij zich iets. ‘Voor een vrolijke noot echter; dit jaar’s Zwerkbaltoernooi zal tevens getuige zijn van de onthulling van een totaal nieuwe toernooitrofee, de wissel Kristallen Kelk, aangeboden door de ruimhartige donatie van meneer en mevrouw Vervark, ouders van onze eigen Lodewijk Vervark van Griffoendor. De kelk, een aloud, en ongelooflijk zeldzaam relik, ontdekt door de Vervark’s in hun traject van hun historische ontdekkingen, zal voor de komende eeuwen gaan dienen als een voortdurend symbool van sportiviteit. Hoe gelukkig zullen de eerste winnaars van deze nalatenschap zijn.’

Met dat, verblijde Degout de Zaal met een van zijn zeldzame, walgelijke glimlachjes.

‘Jak,’ mompelde Roos, haar hand op de zijkant van haar gezicht leggend om het zicht op de Directeur te blokkeren. ‘Het lijkt wel alsof er magische vishaken aan de zijn mondhoecken trekken.’

Govert Wortel’s gezicht was bleek van woede toen een bloedarm applaus door de Grote Zaal klonk. ‘Is het niet net iets voor Lodewijk Vervark om voor ons de Zwerkbacup te verliezen, om vervolgens ook nog voor de winnaar een betere cup tevoorschijn te halen.’

James echter, was in beslag genomen door de ijzingwekkende zekerheid van Degout’s aankondiging. Tot nu toe, had de Zwerkbaltop geleken op een verontrustend maar troebel voorgevoel - -iets wat eenvoudig niet kon gebeuren als hij maar weigerde het te geloven, Nu was het niet alleen een harde werkelijkheid, het was over minder dan twee weken. En het ergste van alles, ondanks wat ze ontdekt hadden tijdens hun avontuur in de kelders van het Alma Aleron, leken ze geen stap dichterbij het ontrafelen van het mysterie van het Morrigan Web.

Met de bekendmaking, leken de laatste dagen van het jaar weg te druppelen met een griezelige, onvoorspelbare, snelheid. Dit leek voor het grootste deel te liggen aan het typerende “eind van het jaar gejakker” van examens, vergezeld van bergen huiswerk die zich maar bleven opstapelen. James probeerde heldhaftig bij zijn lessen aanwezig te zijn en boven op zijn huiswerk te blijven zitten, niet zozeer in het belang van zijn cijfers, maar om uit de buurt van Vilder te blijven. Zelfs nu nog deelde de oude Huismeester vernietigende straffen uit aan leerlingen, die niet op tijd hun opdrachten inleverden, wat er op uitdraaide, dat ze nog meer tijd misten van hun huiswerk en lessen, wat weer leidde tot nog meer straffen. De oneerlijkheid ervan was woestmakend, slechts goedge maakt door het feit, dat Vilder zelf er het meest van te lijden had, gedreven als hij was door de toenemende, eisende verwachtingen van Directeur Degout.

Met het wegglippen van de dagen, regelde James snelle, korte bijeenkomsten met Roos, Ralph, Scorpius en soms zelfs Albus, Daan en Nastasia in de Kamer van Hoge Nood, waarvan hij in zijn eerste jaar, dankzij zijn vader, geleerd had om toegang toe te krijgen. Tijdens de bijeenkomsten, presenteerde de Kamer van Hoge Nood zich als een klein commandocentrum, compleet met Gluiposcopen en Vijandvizieren, een bibliotheek over magisch spioneren, en grote overlegtafel met erop een plattegrond van Zweinstein en de omliggende terreinen. Ondanks deze hulpmiddelen, bleef de groep gefrustreerd in hun pogingen er achter te komen hoe de aanval tijdens de Zwerkbaltop uitgevoerd zou kunnen worden, nog minder hoe deze te voorkomen.

‘Zelfs wanneer we Porchascathan’s plan kenden,’ verklaarde Scorpius uiteindelijk, ‘het veld zal bezaaid zijn met bewakers.’

Albus knikte grimmig. ‘Titus Hardsteen zal de leiding hebben over de beveiliging. Niets ontgaat hem. Hij zal alle Schouwers in opperste staat van paraatheid hebben, helemaal na de ramp tijdens de vakantie toen de Amerikaanse President vermoord werd.’

‘Zal Oom Harry er helemaal niet bij zijn?’ vroeg Roos.

James schudde zijn hoofd. 'De Minster van Toverkunst heeft Pap waarschijnlijk ingedeeld voor het tellen van ketels in een of ander warenhuis is Siberië of zoiets. Ze zetten alles op alles om hem deze dagen bij de actie weg te houden.'

'Ik had nooit gedacht, dat ik dit zou gaan zeggen,' verzuchtte Daan, de plattegrond wegduwend en achterover in zijn stoel leunend, 'maar dit groeit ons boven het hoofd. Het was één ding, toen we het opnamen tegen de geschifte Madame Delacroix, en zelfs die Poortwachter. Dat waren verwickelingen waar maar een paar krachtige mensen, buiten beeld bleven, bij betrokken waren. Deze keer is het het hele Ministerie van Toverkunst en machtige mensen die het open en bloot doen.'

'Het zijn nog *steeds* maar een paar mensen,' hield James vol, met een vuist gefrustreerd op de tafel beukend, 'het zijn Porchascathan en Judith, de Vrouwe van het Meer, die samenwerken. Ik weet niet hoe ze elkaar ontmoet hebben, maar het is overduidelijk dat ze het zelfde doel hebben. Hij wil macht over de Drezels, zij wil chaos en vernietiging. Hoe dan ook, het zijn alleen die twee.'

'Het kunnen best alleen die twee zijn met de slechte kleine plannetjes,' erkende Nastasia luchtig, 'maar zij hebben de hele brute kracht van jouw Ministerie van Toverkunst achter zich, het pad voor hen effenend, zonder het zelf door te hebben.'

Ralph's gezicht stond hard van vastberadenheid. 'Hoe dan ook, we kunnen het niet zomaar opgeven. We hebben gewoon wat hulp nodig.'

'Hulp van waar?' vroeg Scorpius, Ralph in de ogen kijkend. 'Iedereen die er genoeg van af weet om zich bij ons te voegen is allang weg, of zit strak onder de duim van Degout om er maar iets aan te kunnen veranderen.'

Albus fronste. 'Waar hangt hij eigenlijk de hele tijd uit? Hoe houdt hij iedereen zo doodsbang wanneer het er op lijkt dat hij, om de andere dag, Joost mag weten waar uithangt?'

Ralph haalde zijn schouders op. 'Waarschijnlijk in overleg met de Minster van Toverkunst, om hem zijn opdrachten te geven.'

Roos vernauwde haar ogen nadenkend. James keek haar nieuwsgierig aan.

'Waar denk je aan, Roos?'

Ze schudde haar hoofd, 'Niets. Gewoon... iets vreemds.'

'De hele zoi is vreemd,' zuchtte Daan.

'Wat dan met al die Yuxa Baslatmaranken, en bladeren, en spul, die in je mantel vast was komen te zitten toen de Jiskra ons volgde,' drong James aan, nog steeds naar Roos kijkend. 'Misschien weten die wat we moeten doen, als we ze maar gebruiken.'

'Heeft Roos een paar Droom Bepleiters?' vroeg Ralph, hoopvol opzittend.

‘Ik heb je al eens gezegd,’ bitste Roos. ‘Vergeet het maar! Ze zitten allemaal door elkaar en we kennen ze niet. Er is geen manier om erachter te komen uit welke pot ze kwamen. Niemand gaat ze gebruiken en ik al *helemaal* niet. Het is veel te gevaarlijk.’

Roos,’ drong James gespannen aan, ‘als het Morrigan Web tijdens de Zwerkbalfinale afgaat, zal die elke heks en tovenaar hier doden! Spelers, leerlingen, mensen van het Ministerie, bewakers en zelfs Titus Hardsteen en zijn Schouwers! We zijn een beetje door onze mogelijkheden heen!’

Maar Roos was beslist in haar voornemen. ‘Die Yuxa Baslatmastukken zullen ons niet helpen, James. Ze zitten allemaal door elkaar en zijn kapot getrokken. Als ik slim was, dan begroef ik ze ergens en vergat ze. Maar ik heb wel een idee hoe we tenminste een paar mensen kunnen redden, en misschien wel meer dan een paar als het Morrigan Web afgaat. We moeten er alleen onmiddellijk mee beginnen.’

‘Wat dan, Roosje,’ vroeg Daan gretig. Hij boog zich weer naar voren.

Roos keek van gezicht naar gezicht, ‘Het is eigenlijk te makkelijk,’ zei ze. ‘Het Web verbindt iedere toverstok in zijn omgeving met een soort van dodende vloek, juist? We gaan gewoon zonder onze toverstokken naar de Zwerkbalfinale. Wij en zoveel mogelijk andere mensen die we kunnen overtuigen.’

Er was een moment van verbaasde stilte toen iedereen dit overwoog. James knikte, zich herinnerend. ‘In Droge Laosa’s verhaal overleefde haar moeder doordat ze geen toverstok bij zich had. Ze had hem die ochtend bij een soort ongeluk gebroken. Ze stond in het midden van het Web, maar omdat ze geen toverstok had, werd ze niet geraakt...’

Ralph echter, was sceptisch. ‘Moeilijk om je voor te stellen dat de beste manier om een magische strijd aan te gaan is, om je toverstok thuis te laten.’

Nastasia giechelde.

‘Dat is zo, als je wilt leven om de feitelijke strijd te zien,’ weerlegde Roos, Nastasia een stalen blik toewerpend. ‘En ik zeg niet, dat je hem in je slaapkamer achter moet laten. Ik stel voor een plek te vinden om ze in de buurt te verstoppen, misschien onder de tribune, of zelfs in de materialenshuur, veilig opgeborgen, maar binnen bereik om daarna te gebruiken.’

‘Dat is nogal akelig, Roos,’ zei Albus. ‘Je stelt voor, dat we kijken hoe iedereen vermoord wordt, dan over hun lichamen stappen om onze toverstokken te grijpen en Avior Porchascathan, en wat er nog meer voor slechte figuren er zijn die hij verzameld heeft, te bevechten?’

‘Heb jij een beter idee?’ vroeg Roos, duidelijk ongelukkig met het vooruitzicht. ‘We moeten de Drezeloverlevenden beschermen. Het is geen waterdicht plan, maar op dit moment hebben we niets beters.’

‘Dit is erger dan vorig jaar,’ schudde Ralph nadrukkelijk langzaam zijn hoofd. ‘Het was erg genoeg, dat Lucy vermoord werd en Nieuw Amsterdam voor alle Drezels zichtbaar werd. Maar dit is erger. Dit is als... als...’

‘Als het eind van de wereld,’ zuchtte James mismoedig. ‘Het eind van Zweinstein. Het eind van het Ministerie van Toverkunst. Het is een slachting.’

‘Ik kan me niet voorstellen, dat jullie dit zelfs maar overwegen!’ riep Albus opeens. ‘Ralph zei het al eens! We kunnen niet zomaar opgeven! We moeten het Morrigan Web stoppen, niet alleen maar er achter komen hoe het te overleven als...’ hij zwaaide hulpeloos met zijn handen, ‘als *kakkerlakken!*’

Dit werd door een lang moment van onaangename stilte. James was er zeker van, dat iedereen het zelfde dacht, zelfs als ze zich er niet toe konden brengen dit uit te spreken. Ongemakkelijke blikken schoten heimelijk door de ruimte. *Het Morrigan Web stoppen kan onmogelijk zijn, zeiden deze blikken, maar overleven is beter dan sterven.*

Gelukkig sprak Scorpius, de stilte verbrekend. ‘Niemand geeft het op,’ zei hij met een besliste knik, ‘maar totdat we met iets beters komen, doen we wat we kunnen om zoveel mogelijk mensen ervan te overtuigen hun toverstok te verstoppen. We leggen ze in een koffer onder de Griffioendortribune, en dat doen we uren voor Hardsteen en zijn Schouwers als bewakers arriveren.’

‘We zullen de koffer moeten verbergen,’ beaamde James. ‘Hardsteen zal het veld doorkammen voor iets verdachts.’

‘We kunnen hem verbergen onder de Onzichtbaarheidsmantel,’ stelde Ralph voor.

‘Dat *kunnen* we,’ benadrukte James, ‘als Albus hem niet op de grond had laten liggen in het kantoor van Porchascathan.’

‘Ik heb hem niet gewoon *achtergelaten,*’ protesteerde Albus. ‘Ik werd achterna gezeten door een gestoord tweekoppig, vuurspuwend vogelmonster, als je je dat herinnert!’

Daan floot zacht. ‘Je liet je vader’s kostbare Onzichtbaarheidsmantel achter in het kantoor van die gast? Weet hij dat?’

Albus ontspande. ‘Nee. En Vilder gelukkig ook niet. We jatte hem van zijn bureau, maar hij heeft het te druk om het te merken.’

Met de zwaai van zijn hand deed Scorpius de zaak af. ‘Hoe dan ook, Ralph kan een Visum Ineptiobezwering over de koffer uitspreken, zodat ie eruit ziet als een steen of zo. Hij is goed in dat soort magie. Met alle toverstokken daarin verborgen kan het Web ons geen kwaad doen.’

Roos zuchtte diep. ‘Dan, als we er niet in slagen het te voorkomen...’ Ze slikte iets groots weg. ‘Kunnen we de overlevenden beschermen: de leiders van de Dreuzeloverheden die Porchascathan en zijn mensen zullen proberen te vermoorden zodra alle anderen dood zijn.’

‘Sodeju,’ murmelde Ralph. ‘Merlijn had gelijk. Dit verandert alles.’

Er was een gebrom van ernstige overeenstemming toen de bijeenkomst opbrak.

De volgende paar dagen waren enige van de meest gespannen dagen in James' leven. Een voor een ontmoette hij, Ralph, Roos, Albus en Scorpius zoveel leerlingen als ze maar durfden te vertrouwen, proberend hen te waarschuwen over de aanstaande aanval. Ze zagen af van het noemen van het Morrigan Web, daar dit alleen maar zou aansporen tot verwarring en sceptischeheid, en hoe dan ook langdurige uitleg zou eisen. In plaats daarvan buitte ze het algemene gevoel van boze achterdocht, die de hele school koesterde naar Directeur Degout en zijn dictatoriale beleid, uit.

'Ik *wist* dat hij iets verborg!' siste Govert woest, toen hij en James op weg waren naar de Astronomietoren. 'Jij zegt, dat hij een grote samenzwering probeert te verdoezelen?'

James knikte. 'Zoiets, ja. Het punt is, dat het van absoluut belang is, dat we onze toverstokken vóór het Zwerkbaltoernooi verstoppen. Serieus. Leven of dood.'

Govert staaarde zonder sceptisme naar hem, wat James verwacht had, maar met een woedend ontzag. 'Wat is die ouwe machts-gek van plan?' Zijn mond viel wijd open toen hij het zich besepte. 'Hij gaat hierna iedereen's toverstok in beslag nemen, is het niet? Eerst het afsluiten van de post, toen de Zweinstein weekends, en nu pakt hij onze toverstokken af zodat we ze alleen maar kunnen gebruiken wanneer hij dat wil! Natuurlijk! Dat... dat... dat is volledig dictatoriaal!'

James sprak de verdenking tegenover Degout niet uit zijn hoofd. Feitelijk leek het hem wel een ding dat Degout zomaar zou kunnen doen. 'We verzamelen de toverstokken de nacht voor het toernooi en verstoppen ze. Niemand zal ze kunnen vinden.'

Govert knikte. 'En dan, wanneer Degout ze in beslag wil nemen, dan, BOEM, geen toverstok te vinden. Briljant! Dát zal die ouwe tiran leren.'

James knikte en schouderchokte tegelijkertijd. Hij vond het niet leuk om tegen Govert te liegen, maar hem niet afbrengen van zijn bevindingen, leek onder de gegeven omstandigheden acceptabel. Helaas waren de andere leerlingen die James sprak, niet zo makkelijk overtuigd als Govert.

'Ik ga negens heen zonder mijn toverstok, James,' hield Mei Isis koppig vol. 'Niet op de manier zoals het hier de laatste tijd gaat. Helemaal, als er tijdens het toernooi iets verschrikkelijks gaat gebeuren.'

Henk Throon en Fleur Fontein dachten er hetzelfde over, kennelijk gevangen tussen James' waarschuwing en voelden dat, als het waar was, hun toverstokken hun eigen toevlucht waren.'

'Maar jullie toverstok zal het wapen *zijn*,' drong James panisch aan.

'Natuurlijk is mijn toverstok een wapen,' verzuchtte Fleur ongeduldig. 'Daar gaat het juist om! *Ben* je wel eens naar een Verweer Tegen de Zwarte Kunstenlessen geweest?'

Tegen de tijd, dat hij Gabriëlle Jansons, de aanvoerder van het Huffelpufzwerkbaltteam, buiten het lokaal waar Oude Runenlessen in gegeven

werden, te pakken had, had ze al van de geruchten van James' gefluisterde waarschuwingen gehoord.

'Geen van de Huffelpufspelers dragen een toverstok wanneer ze in de lucht zijn,' verzekerde ze hem van het onderwerp af stappen. 'Mijn eigen regel sinds dat ongeluk in mijn derde jaar, toen mijn zuster Justa van achter werd geraakt door een Beuker van Buitendag, en besloot vriendelijk om hem midden in de lucht te verlammen. We verloren de wedstrijd toen door diskwalificatie. Dat zal ik nooit meer laten gebeuren. Geen toverstokken zolang de wedstrijd bezig is.'

James accepteerde dit met een opgeluchte zucht.

'Aan de andere kant verdiende Buitendag het wel. En hij heeft Justa nooit meer van achteren aangevallen, dát kan ik je wel vertellen. Misschien moeten we de "geen toverstok" regel er volgend jaar maar uit laten.'

'Moet je zeker doen,' knikte James. '*Volgend* jaar.'

Roos, Ralph, Scorpius en Albus troffen het niet veel beter met hun eigen contacten.

'Jos Tollen en Karel Krauwel waren makkelijk,' murmelde Roos toen ze James de Grote Zaal voor het diner volgde. 'Jos vertrouwd je, en Karel is je grootste fan. Lily en haar vriendinnen doen ook mee. Echter pech met Arjan, Sjanien en Paulien. Nog erger met de Hufelpuf's die niet meedoen met het toernooi. Ze willen in staat zijn om de overwinning met vuurwerkbezweringen te vieren, suffice dubbeldooiers.'

James knikte ernstig. Stiekem kon hij het de Huffelpuf's, of wie dan ook, het niet kwalijk nemen, dat ze aan hun verhaal twijfelden. Zonder enige details klonk het onzinnig en stom, zelfs in zijn oren.

Scorpius, die verrassend overtuigend kon zijn, en hun verdedigingsclub tijdens zijn eerste jaar geleid had, had wat meer geluk en bijna de helft van de Ravenklauwen kunnen overtuigen om hun toverstokken voor het toernooi op te bergen. Albus en Ralph daarentegen, hadden bij de Zwadderaars er niemand voor kunnen porren, daar de Zwadderaars, net als de Huffelpuf's, er gebrand op waren om hun voorspelde overwinning magisch te kunnen vieren.

Toch, met slechts vier dagen te gaan tot de Zwerkbaltop, hadden ze bijna eenderde van hun medeleerlingen kunnen overtuigen om het toernooi toverstokloos bij te gaan wonen. Het was niet veel - - het was feitelijk verschrikkelijk teleurstellend - - maar het was beter dan niets.

James en Ralph prepareerden een oude Zwerkbalkoffer om de toverstokken in op te bergen, en verstopte hem in de schaduwen onder de Griffioendortribune, hem verhullend met de Visum Ineptiobezwering door Ralph.

Er van weglopend, kon James het gevoel niet van zich afschudden dat, ondanks hun beste inspanningen, ze lijdzaam toe zouden moeten zien hoe de meeste van hun medeleerlingen voor hun ogen vermoord zouden gaan worden. Het was een angstaanjagende, helse gedachte. En toch, zelfs nu, merkte hij dat hij nog geen stap dichterbij het ontrafelen van Porchascathan's plan was. Ondanks wat hij in de kelders onder het Alma Aleron geleerd had, konden ze gewoon niet raden hoe het

Morrigan Web van zijn kracht voorzien zou worden, noch in welke vorm dat zou zijn. Terwijl de dagen voort kropen en de voorbereidingen voor de top zichtbaar werden, legde een voelbare angst zich neer in James' maag.

Dit werd verergerd door de frustratie om elkaar niet meer in het openbaar te kunnen ontmoeten. Zelfs de korte, geheime, gesprekken die hij, Roos, Ralph en Scorpius, hadden als ze in de rij voor de les stonden of op weg door de gangen naar hun andere lessen waren werden te gevaarlijk, daar Vilder de opdracht gehad leek te hebben om specifiek hen in de gaten te houden. Ze kwamen hem regelmatig tegen als hij, met een stalen blik en in stilte kokend, voor de lokalen rondhing, zijn stok omklemmend als een levenslijn.

En dan, het vreemdste van allemaal. Bij de laatste les van Verzorging van Fabeldieren, gaf Hagrid zelf James, Ralph en Scorpius de opdracht na te blijven.

'Jullie zoi,' riep hij door de schuur, zijn stem ongebruikelijk nors, 'prate tijdens de les, benne jullie? Dat doet de emmer overloep! Jullie krijg straf!'

James ging rechtop zitten, geschokt viel zijn mond open toen een meter lange, paarse salamander pijlsnel de tuin uit rende, nutteloos door de andere leerlingen nagezeten. 'Wat? Natuurlijk praten we! We proberen deze gekke salamanders die u op ons loslaten hebt bij elkaar te drijven!'

'Nog 'n brutale mond ook,' fronste Hagrid met een trillende baard, 'dubbele straf dan. Kom hier vanavond rond de schemering terug en geen woord meer uit een van jullie.'

James kon zijn oren nauwelijks geloven. Hij wendde zich verbijsterd naar Ralph en Scorpius. James wist niet of hij meer verrast, of geraakt was door Hagrid's plotse tegengesteldheid. Al wat hij wist, was dat het bijdroeg aan iets wat al een erbarmelijke dag was. Dit ging verder tijdens het avondmaal toen Lily een officieel perkament, voorzien van het Zweinsteinwapen, liet zien.

'Ik ben gekozen als een leerling ambassadeur,' trilde ze, zwaaiend met het perkament, gelukkig. 'Ik ga plaatsnemen aan het grote diner na het Zwerkbaltoernooi! We zullen een Zweinsteingroet van de Hoofdtafel zingen en vragen over de school beantwoorden. Ik ga de presidenten ontmoeten en koninginnen en allerlei belangrijke mensen!'

'Kap met je zo uit te sloven,' mopperde Govert. 'En herinner ons niet aan die stomme Zwerkbaltop. Niet een verzameling Dreuzel opgedofte sierkussens kan ons afleiden van het feit, dat we dit jaar niet eens meedoen. Stomme Lodewijk Vervark. Het lef van zijn ouders die stomme Kelk te doneren, in een jaar waar er geen kans op is, dat Griffoendor kan winnen. En dat is allemaal zijn verdraaide schuld!'

'Je kunt dit niet allemaal voor Lodewijk's voeten gooien,' merkte Fleur op, fronsend naar Lodewijk en zijn maatjes verderop aan de tafel. 'James verdient een hoop ervan. Als hij tijdens de audities verschenen was - -'

'Dat verhaal kennen we nu wel,' onderbrak James haar kortaf. 'Laat het nu eens met rust!'

James gebruikte de rest van de vooravond in de Griffioendorleerlingenkamer, zonder succes proberend zich te richten op zijn huis- en leerwerk. Het was volkomen zinloos.

Aan een tafel in de buurt, zat Roos met Sjanien Denneboom en Wilma Winters hem met bezorgde blikken bestokend, maar niet bereid waren zich bij hem te voegen om een praatje te maken. Met het dalen van de Zon aan de andere kant van de hoge ramen, gaf James het uiteindelijk op en sloot zijn boeken. Hij staaarde door het raam, verloren in koortsachtige gedachten en opstapelende zorgen.

Tenslotte, dankbaar, onderbrak Scorpius hem.

‘Straf,’ zei hij kort, ‘bij Hagrid, weet je nog?’

James knikte, blij met de afleiding ondanks het zorgwekkende mysterie van Hagrid’s gedrag.

Ralph ontmoette hen op de overloop, staand in het licht van het Herculesraam terwijl de laagstaande zon er doorheen scheen. Het glas in lood raam schitterend verlichtend. Stil, met afgezakte schouders, stapte de drie de avondhitte en lange schaduwen in. Zich zo langzaam als mogelijk naar Hagrid’s hut bewegend, hoorden ze krekels vanuit de diepte van het Verboden Bos tjrpen.

‘Wat denk je, dat hij met ons van plan is?’ vroeg Ralph.

Scorpius morde. ‘Waarschijnlijk drakenpoep opscheppen in de schuur.’

‘Of erger,’ beaamde James. ‘Wat denk je dat er met hem aan de hand is? Hij heeft ons nog nooit straf gegeven.’

‘Misschien heeft hij besloten, dat hij nog steeds kwaad is op je, omdat je door zijn dak bent komen binnenvallen,’ stelde Scorpius, lui, voor.

James dacht niet, dat dit zo was, maar had geen beter idee.

Een smalle pluim van witte rook steeg op uit de hut toen ze uit de schaduwen stapten. Scorpius klopte, terwijl Ralph met James in de tuin wachtte.

Toen de deur openging, leunde Hagrid naar buiten, de drie leerlingen streng aankijkend.

‘Daar benne jullie dan!’ verkondigde hij, harder dan nodig was. ‘Zal ook wel ‘es tijd worde! Hier!’

James fronste toen Hagrid drie lange metalen emmers pakte, een duwend in zijn, Ralph’s en Scorpius’ handen.

‘Waar is dit dan voor?’ vroeg Scorpius, zijn stem weerkaatste in de grote lege emmer.

‘Paddestoele verzamele voor pr’fessor Hierraver,’ baste Hagrid zich oprichtend. ‘Dat is, Ontploffende Paddestoele, bemereke beweging, doen ze, en worde opgewonde as ze bedreigt worde. As je nie snel genoeg ben d’r stam door te snijje, dan ontploffte ze net zo’n kracht, asdat ze je vingers d’raf blaze.’

Ralph knipperde naar de halfreus. 'Serieus?'

'Nog nooit in me leve zo serieus geweest,' beaamde Hagrid. Hij haalde drie korte messen tevoorschijn en liet er een in iedere emmer kletteren. 'Ontploffende Paddestoele benne rood met witte stippe. Je herken ze wel as ze gaan zwelle. Gebruik die messe om ze aan de stam af te snijje, en, as ik al zee, zoreg asdat je snel ben.'

Scorpius keek bedenkelijk in zijn emmer. 'Of anders?'

'Of anders breng ie je straf door in de ziekehuisvleugel,' antwoordde Hagrid. Zijn stem golfde door de tuin. 'Trife! Hier, jonge!'

Met het noemen van zijn naam, denderde Hagrid's wolfshond luidruchtig het Bos uit.

'Goed zo, jochie,' zei Hagrid, de kop van de hond met zijn vlezige hand bedekkend en hem een onbehouwen klopje gevend. 'Aan 't snuffele geweest naar paddestoele, hé jochie? Maar op 'n veilige afstand gebleve, zie ik! Knappe hond. Vooruit maar.'

Daarmee draaide Trife zich om en schoot het Bos weer in, ongeduldig omdraaiend toen de anderen hem begonnen te volgen.

'Geen getreuzel nou,' verkondigde Hagrid, over zijn schouder kijkend, nog harder dan ervoor.

Vergezeld van het kletteren van de messen in de emmers, volgden James, Ralph en Scorpius Hagrid de dalende schemering in. Boomstammen zo groot als een olifant verschenen in hun blikveld, met her en der wuivende varens, groene twijgen en zo nu en dan een gevallen stam en heuvels. Trife liep vooruit, een slingerend pad dieper en dieper het Bos in volgend.

'Wanneer denkt u, dat we deze paddestoelen kunnen gaan zien, dan?' vroeg Scorpius, turend tussen de schaduwen.

'O, gauw genoeg nou, denk ik,' riep Hagrid terug, zijn stem was nu veel zachter dan eerder.

James volgde nerveus. Hij was op eerdere gelegenheden al in het Bos geweest, maar dat deed niets af aan de griezeligheid ervan. Het Bos was, tenslotte, nog altijd het huis van de Centauren, net als de verspreidde nakomelingen van Aragog de Acromantula. Duisternis zakte gestaag, het bladerdak aan het gezicht onttrekkend, totdat de schaduwen hen leken te omgeven, dik en zorgelijk. Hagrid, besefte James, droeg geen lantaarn.

'Hoe moeten we de paddestoelen dan kunnen zien, Hagrid?' vroeg hij, een trilling uit zijn stem proberend te houden.

'Stil nu,' antwoordde Hagrid, zijn eigen stem zacht. 'We benne d'r bijna.'

James wilde net vragen wat ter wereld Hagrid bedoelde, toen een flikkeren van vuur een cirkel van drie bomen verlichtte. Trife boog er naar af, vrolijk door het

struikgewas duikend. Hagrid volgde de grote hond een rij dikke struiken naderend die de kleine opening omgaf. Voorbij de struiken kraakte zacht de vlammen van een kampvuur, zijn gele licht op de bladeren erboven werpend.

Hagrid wachtte. Zijn hand naar de zijkant van zijn mond brengend, stootte hij, verrassend onverwacht, maar heel overtuigend, het gefluit van een vogel uit.

James fronste naar de grote man.

Dan, mogelijk nog verrassender, sprak er een bekende stem vanaf de andere kant van de struiken.

‘Als deze monsterlijke hond van jou nog niet duidelijk genoeg was om je aan te kondigen, Hagrid, dan was het gekletter in die emmers genoeg zekerheid. Allen, kom binnen en voeg je bij ons.’

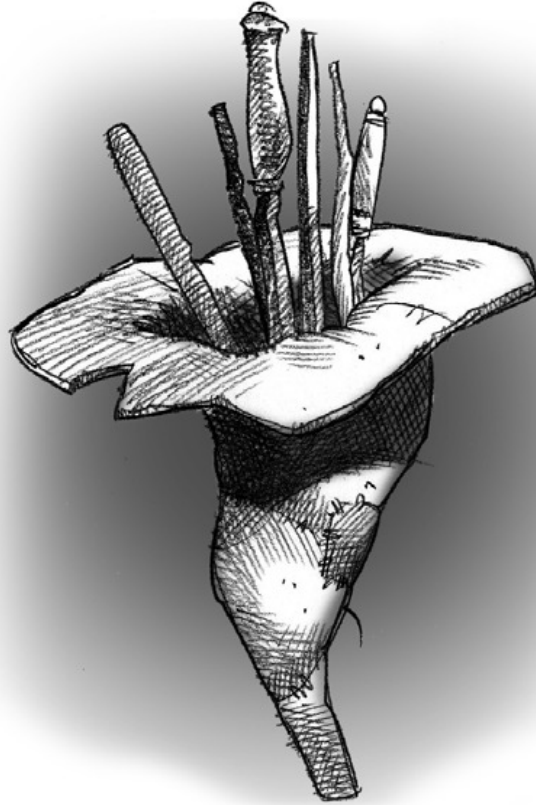
Hagrid bromde vrolijk en draaide zich om naar James, Ralph en Scorpius. ‘Ik denk, asdat ik de emmers wel ‘n kilometer of zo achter had kenne late. Niet an gedacht. Ik was zo bezig iedereen die zou kenne luistere d’r van te overtuige asdat ik jullie straf gaf. Nog sorry daarvoor.’

James liet zijn emmer met een dreun vallen en volgde Hagrid om de dichtstbijzijnde struik.

Zittend voor een klein knus vuur, waren de professoren Banning, van der Beek, en Remmington. De cirkel compleet makend, ernstig glimlachend naar de nieuwkomers, was het gezicht van professor Anderling, bleek in het vuurlicht met een lange kras nog vers op haar wang, naast haar, James’ Oom Ron en Tante Hermelien, en het plaatje vol makend, zijn eigen vader.

Harry stond op, Hagrid, Scorpius en Ralph verwelkomend. James rende naar hem toe, dankbaar de arm die zijn vader om zijn schouder wierp en hem een stevige geruststellende kneep gaf, aanvaardend.

‘Welkom mijne heren,’ verkondigde hij met een zachte maar heldere stem, ‘bij de nieuwe Orde van de Feniks.’

20. Tirannie der Laatste Dagen

Het gevoel van opluchting die James kreeg bij het zien van zijn vader, Oom en Tante, samen met de andere leden van de nieuwe Orde, was bijna overweldigend.

Een verzameling zware boomstammen en gladde keien waren in positie rond het vuur geleviteerd, een cirkel van banken vormend. Toen Harry weer ging zitten, perste James zich naast hem. Ralph zakte dankbaar naast de kleine professor Banning neer, die zich had gestoken in een reismantel en grappige enorme laarzen, een slappe hoed met brede rand, die hij laag over zijn wenkbrauwen had getrokken. Scorpius echter, bleef met zijn armen over elkaar aan de rand van het flikkerende kampvuur staan, omdat Hagrid de complete laatste bank in beslag genomen had.

‘Zal ik een boomstam voor u oproepen, meneer Malfidus?’ bood professor Banning, zijn toverstok tevoorschijn halend, opgewekt aan.

Scorpius schudde zijn hoofd. ‘Ik blijf wel staan, als u het niet erg vindt, tot ik wat meer weet over wat dit voor moet stellen.’

‘O, hij lijkt zó op zijn vader, toen hij die leeftijd had,’ glimlachte Hermelien, weemoedig haar echtgenoot porrend.

‘Ik zie het ook,’ mompelde Ron. ‘Het is niet precies een vredige herinnering, zoals je weet.’

Ralph staarde zorgvuldig naar professor Anderling aan de andere kant van het vuur. ‘Bent u in orde, professor? We lazen in *de Kibbelaar* wat er gebeurd is.’

Professor Anderling ging rechtop zitten en hief haar kin op. ‘Ondanks wat u gelezen hebt, ben ik niet geïntimideerd door het gekwaak van gehuurde bruten. Ik heb goed van me af kunnen bijten, al zeg ik het zelf.’

‘Ze vielen haar in haar tuin aan,’ zei professor Remmington vol walging. Ze staarde in het vuur, haar goudkleurige haar werd verborgen door de schaduw van haar dieprode kap. ‘Vijf, tegen één hulpeloze vrouw.’

‘Niet precies, “hulpeloos”,’ grinnikte van der Beek vreugdeloos. ‘Ze stuurde drie van de vijf naar Sint Holisto met meer verwondingen dan zichzelf. De andere twee vluchten terug naar hun meesters, ongetwijfeld met verhalen van te zijn aangevallen door een reuzin met tien armen.’

‘Toch,’ zei Hermelien hoofdschuddend, ‘de monsterachtigheid ervan. Arme Minerva heeft er weken over gedaan om van de vloeken te herstellen. Om een vrouw van haar aanzien en ervaring aan te vallen...’

‘Als je daarmee bedoelt, mijn leeftijd,’ zei professor Anderling stijfjes, ‘heb je groot gelijk. Niemand in zijn tachtigste jaar veert meer zo snel terug, maar ik durf te zeggen, dat het er erger uitzag dan het was.’

Harry draaide zich naar zijn zoon. ‘De professor vertelde ons, zo snel ze kon, alles. We wisten van de Klammfels’s professor, Avior Porchascathan en zijn verband met de tovenaars die je in Nieuw Amsterdam bent tegengekomen. Alles wat je zei klopt met wat wij al weten. Er gaat bij de Top volgende week iets gebeuren. We weten niet precies wat, maar nu, dankzij jou en je vrienden,’ hij knikte met een kleine glimlach naar Ralph en Scorpius, ‘weten we wie er verantwoordelijk is.’

‘Graag gedaan en zo,’ zei Scorpius, nog altijd staand aan de rand van het licht, ‘maar waarom hebt u ook niet gevraagd om Roos Wemel en James’ broer? Zij zijn er ook bij betrokken.’

‘Ach, Roosje,’ zei Hermelien tegen zichzelf, zowel bezorgd als boos. ‘Hier bij betrokken raken! Dat onverbeterlijke meisje toch!’

‘Stil,’ zei Ron, een grijns onderdrukkend. ‘Ze is de dochter van haar ouders. Wat had je dan verwacht?’

‘Da’s eigenlijk heel eenvoudig,’ zei Hagrid, opzij naar Scorpius kijkend. ‘Roos en Albus hebbe geen les in uw Verzorging van Fabeldieren. Ik ken ze straf geve tijdens hun eige les, net as ik jullie gegeve heb, had jullie allemaal hierheen kenne brenge, maar dat zo nogal verdacht zijn geweest, denk ie nie?’

Professor Banning’s hoge stem klonk over het gekraak van het vuur heen. ‘Waar we het vanavond over hebben, daar ga ik vanuit, dat u dit overbrengt aan juffrouw

Wemel en de jonge meneer Potter, op welke manier dan ook. Wij weten, dat u daar de mogelijkheden toe hebt.' Hij bood James een wetende glimlach.

Ron knikte. 'Maar we moeten opschieten. Degout is er op dit moment niet, weg om wat voor boodschap dan ook die hem bezig houdt, maar hij kan ieder ogenblik terugkomen. Als hij merkt, dat Banning en van der Beek beiden afwezig zijn, wordt hij achterdochtig.'

'Daar heeft hij maar weinig redenen voor nodig,' merkte professor Remmington op.

James knikte heftig. 'Hij is een paranoïde maniak. Hij heeft ons volledig de mogelijkheid om met elkaar te praten ontzegt, zelfs in onze privé-tijd. Vilder houdt ons de hele dag in de gaten. En dan zijn er al die portretten van Sneep nog!'

James besepte door de lege uitdrukkingen op de gezichten van de volwassenen, dat geen van hen wist over Sneep's imposante collectie zelfportretten. Met een zucht besloot hij, dat het geen zin had om het geheim van de drankenmeester nog langer te bewaren. Hij legde uit hoe hij, Daan en Ralph de walgelijke portretten ontdekt hadden die door heel Zweinstein verspreid opgehangen waren, en hoe Degout Sneep had opgedragen ze te gebruiken voor zijn slinkse doelen.

Ondanks alles was Banning onder de indruk. '*Tientallen* van die portretten zeggen jullie? Weten jullie dat heel zeker?'

'Minstens,' knikte Ralph, 'en niet alleen in de gangen, zalen en lokalen. Hij is de monnik in professor Lubberman's huiskamer. Hij is een van de geschilderde ridders in uw kantoor, professor Anderling.'

Professor Anderling rolde met vermoeide irritatie haar ogen. 'Hij leende dat schilderij zogenaamd om het te ontdoen van boemannen! Ik vertelde hem, dat ik heel goed in staat was om dat zelf te doen, maar hij stond erop. Lieve help, ik dacht, dat ik klaar was met de constante huichelarij toen hij dood was. Te denken, dat hij ons al die tijd in de gaten houdt, alles doorgevend wat hij ziet.' Ondanks professor Anderling's onverzettelijke houding, kon James merken dat er meer teleurstelling dan boosheid in haar woorden lag.

Hermelien fronste. 'Hij kan er niets aan doen, is het niet? Hij is eraan gebonden de huidige Directeur te helpen.'

'Hij boodt mij dit soort diensten niet aan, toen ik Schoolhoofd was,' zei professor Anderling nuchter.

Professor Remmington maakte een geluid van walging. 'Misschien was Degout gewoon sluw genoeg om de juiste vragen te stellen. Toen hij eenmaal op de hoogte was van de vele portretten van Sneep, zag hij zijn kans schoon om deze te gebruiken, en Sneep was verplicht hem van dienst te zijn.'

'Zo eenvoudig is het niet,' stelde professor Banning. 'Een magisch portret ontkent zijn vrije wil niet. Toch, het *zou* lastig zijn te weerstaan. Helemaal als men vindt, dat zijn opdrachten samenvallen met hun eigen onbewuste driften.'

Harry knikte. 'Professor Sneep was nooit wat iemand strikt gewetensvol zou noemen. En toch, kan ik niet anders denken, dan dat zelfs hij niet mee zou werken aan Degout's ijzeren regels, zonder zijn ware doelen te weten.'

'Wel,' gaf Scorpius toe, 'hij vertelde ons wel over de Kamer van Hoge Nood, dat die uit het zicht van Degout lag.'

'Deed hij dat?' zei Hermelien opgelucht. 'Nou, dat is tenminste iets.'

'We verspillen tijd,'merkte van der Beek kortaf op. Hij klapte met zijn grote handen en wreef ze over elkaar. 'Goed als het is te weten dat we in de gaten gehouden worden - - en dit van nu af aan kunnen vermijden! - - we hebben een ramp af te wenden.'

'Zeer juist,' benadrukte professor Anderling.

James keek omhoog naar zijn vader. 'Maar hoe? Wat is het plan?'

'Daarom hebben we jullie deze avond hierheen laten komen,' antwoordde Harry, zijn blik verschuivend van James naar Ralph en Scorpius. 'Hoezeer ik ook wilde dat het niet zo was - - en geloof me, je moeder wil er nauwelijks over praten - - zijn jullie een doorslaggevend onderdeel van het plan.'

Een tweede golf van opluchting stroomde door James. 'Ik maakte me zorgen, dat we op onszelf aangewezen waren,' bekende hij. 'En we hebben totaal geen ideeën meer.'

Harry knikte begrijpend. 'Goed dan, alles op een rijtje. Kun je ons iets vertellen wat we nog niet weten? Wat is er gebeurd sinds je voor het laatst met professor Anderling op de Sylvven Toren sprak?'

James haalde diep adem, maar het was Ralph die als eerste sprak. 'We zijn meer te weten gekomen over het Morrigan Web,' meldde hij vastberaden. 'Nou, grotendeels. Er is een missend onderdeel. We weten niet hoe belangrijk het is, maar dit is wat we weten.'

Hij ging door met het beschrijven van hun avonturen in de kelders onder het Alma Aleron. Waar nodig hielpen James en Scorpius, details bijdragend over het afgeluisterde gesprek tussen Droge Laosa en Tabitha Kraaieveld.

Met het noemen van de naam van Kraaieveld echter, onderbrak Harry hen. 'Weet je zeker, dat het Kraaieveld was die een onderhoud had met deze Droge Laosa?'

'Absoluut,' knikte James nadrukkelijk. 'Ze kreeg ons daarna te pakken en sleurde ons terug naar Zweinstein.'

Harry bestudeerde het gezicht van zijn zoon ernstig. 'En wat gebeurde er daarna?'

James schudde zijn hoofd. 'De dagen gingen voorbij. We wisten, dat ze ons had aangegeven. Maar toen Degout ons naar zijn kantoor liet komen leek het erop, dat hij niet alles volledig wist. Hij dacht, dat we weggeglipt waren naar Alma Aleron, om het over Nacht Zwerkbald te hebben.'

'Nou,'verduidelijkte Ralph, 'daar hielp Scorpius mee.'

‘En ik ben er niet helemaal zeker van, dat hij het verhaal gepikt heeft,’ gaf Scorpius toe. ‘Maar hij leek totaal niet te weten waarom we werkelijk in de kelders van Alma Aleron waren.’

Harry knikte langzaam. ‘Goed dan. Ga verder.’

James keek weer omhoog naar zijn vader, achterdochtig deze keer. Er was iets, dat hij niet vertelde - - iets over Tabitha Kraaieveld. Scorpius echter, ging verder met het verhaal voor James het kon vragen

Toen de drie jongens hun, hier en daar onsamenhangende, verhaal beëindigden, sprak professor Remmington weer.

‘Dus we weten twee van de drie Stigma’s om het Morrigan Web te herkennen, als dat inderdaad de methode is die onze vijanden zullen gebruiken...’

‘Een aanname, die we gedwongen zijn te doen in de afwezigheid van een andere theorie,’ gooide van der Beek ertussen.

Met tegenzin beaamde Hermelien dit. ‘Het is te verschrikkelijk om het te overwegen, al die onschuldige mensen!’ Ze keek opzij naar James, haar ogen glinsterend in het vuurlicht. ‘Je kunt daar niet zijn, James! Geen van jullie! Victoire, Louis. Mijn Roosje...!’

‘Hermelien,’ begon Ron. Maar James viel hem in de rede.

‘We hebben een plan om ons te redden, en tenminste sommigen van de anderen,’ zei hij zo sussend als hij kon. ‘We verbergen tijdens het toernooi onze toverstokken. Als het Web werkt door het loslaten van een soort van super dodende vloek, houdt het niet bij ons hebben van onze toverstokken ons veilig. Denken we.’

‘Briljant in zijn eenvoud,’ beaamde van der Beek onder de indruk.

‘Nou,’ haalde James zijn schouders op, ‘daar kunnen we de eer niet voor opstrijken. Het was Roos’ idee.’

‘Da’s mijn meisje,’ zuchtte Ron diep, een arm om de schouders van zijn vrouw slaand.

‘Dus,’ zei professor Banning, het gesprek terugbrengend naar de kern, ‘het Morrigan Web moet geladen worden door iets, dat eens aan een zeer krachtige duistere tovenaars toe behoorde. Het zal, wed ik, een zeer persoonlijk voorwerp zijn. Iets dat de kracht en het doel van het onderwerp gedurende vele jaren geabsorbeerd heeft.’

Remmington duwde de kap van haar hoofd en knikte. ‘En het tweede Stigma is de omgeving. Het zal in het midden van de groep zijn. Een brandpunt.’

Van der Beek vernauwde zijn ogen. ‘Daar de gebeurtenis een Zwerkbalswedstrijd is,’ stelde hij voor, ‘zou het vervloekte object een van de speelballen kunnen zijn.’

‘Mogelijk,’ gaf Harry hem gelijk, ‘hoewel Zweinstein’s Zwerkbalsmateriaal niet vaak aan een persoon toebehoort.’

Hagrid streek over zijn baard. 'Dit is geen gewone Zwerkbalwedstrijd, snappie,' zei hij. 'Ken zijn, asdat iemand een oeroud traditioneel stukkie materiaal te voorschijn haalt, zo heel speciaal, soort van. Een Slurk van een beroemde oude wereldcup, of zoiets. We motten gewoon uit blijve kijke voor iets ongewoons.'

James ogen puilden bijna uit zijn hoofd toen hem iets te binnen schoot. Het was zo voor de hand liggend, zo perfect eenvoudig, dat hij het langdurig niet uit zijn mond kon krijgen,

'Wat is er, James,' vroeg zijn vader, naast hem fronsend, 'je weet iets?'

James gedachten draaiden op volle toeren, gingen sneller dan zijn tong. Tenslotte keek hij naar Ralph, zijn ogen puilden nog steeds uit. 'De Kristallen Kelk!' raspte hij.

Ralph's ogen sperden zich ook open toen hij het besepte. Naast hem zakte Scorpius op het gras, een hand in verbijstering opheffend.

In de war keek Ron de open plek door. 'Wat is de Kristallen Kelk?'

'De nieuwe Zwerkbaltoernooi trofee,' zei professor Banning verwonderd. 'Natuurlijk!'

Van der Beek sloeg met zijn vuist in zijn handpalm. 'Het is heel oud. Waarschijnlijk behoorde hij toe aan een enorm krachtige oude toverkoning of koningin, genadeloos en tiranniek.'

Hermelien keek met ernstige ogen naar Harry. 'Hij zal het middelpunt van belangstelling zijn wanneer hij aan het begin van de wedstrijd getoond wordt.'

'Waar is hij vandaan gekomen?' vroeg Harry zich naar zijn zoon kerend.

'De ouders van Lodewijk Vervark,' antwoordde James aangebrand. 'Ze zijn onderzoekers en leerkrachten, gebruiken al hun tijd met het bestuderen van magische culturen en zo. Als ze maar iets lijken op Lodewijk, zijn het een stel arrogante sufferds, die denken, dat geld en hersenen hetzelfde zijn.'

'Laat dat zo zijn,' weerlegde professor Anderling, een verwijtende blik naar James sturend, 'dat maakt ze nog geen vijanden. Dit is een zeer ernstige beschuldiging, die we hen aanwrijven.'

'Mogelijk weten ze niets van de samenzwering,' merkte professor Remmington op. 'Ze kunnen net zo goed willige pionnen zijn, zich niet bewust, dat de Kelk die ze geschonken hebben, gebruikt zal worden voor dodelijke doeleinden.'

'Hoe dan ook,' zei Ron, de groep rondkijkend voor beaming, 'is het de beste aanwijzing die we hebben. Iemand niet mee eens?'

James keek rond het vuur, zoekend in de cirkel naar gezichten die er anders over dachten. Toen daar geen sprake van was, deed professor Anderling een voorstel. 'Kunnen we de Kelk vernietigen vóór de wedstrijd?'

'Bij voorkeur, maar onwaarschijnlijk,' zuchtte van der Beek 'Als het inderdaad de bron voor het Web is, zal hij extreem zorgvuldig bewaakt worden tot het tijd is om

hem te gebruiken. We moeten ons voorbereiden hem momenten voor hij afgaat te pakken.'

'Om op zeker te gaan,' zei professor Banning, zijn ogen flitsten in het licht van het vuur, 'stel ik voor om het advies van de jonge juffrouw Wemel op te volgen en het toernooi toverstokloos bij te wonen.'

Dit werd in de cirkel met eenvoudige knikken begroet. Professor van der Beek, zag James, deed dit niet. De grote man staarde met een verhard gezicht in het vuur, en James vermoedde dat het een koude dag in Orodruin zou zijn, vóór de oude Harrier zonder zijn toverstok ergens heen zou gaan.

'Maar we moeten ze binnen handbereik houden,' zei Harry. 'En laten we hopen, dat deze voorzorg onnodig is.'

Hermelien mompelde een vurige beaming. James keek naar zijn vader. 'Betekent dat, dat jullie er allemaal bij zullen zijn, Pap?'

Harry knikte eenvoudig. 'Ik, je Oom Ron en Tante Hermelien, ja. Hagrid smokkelt ons naar binnen, wat niet eenvoudig zal zijn, als je er aan denkt, dat Titus voor de beveiliging zorgt.'

'Wat zal hij doen als hij jullie snapt?'

Hierbij bood Harry zijn zoon een oprechte glimlach. 'Denk eraan wie er Hoofdschouwer is, jongen.' Hij vernauwde zijn ogen. 'Vertrouw me. We zullen niet gesnapt worden.'

'En wat kunnen *wij* verder nog doen, dan?' vroeg Scorpius, opkijkend.

'Jullie hebben jullie deel gedaan,' antwoordde van der Beek beslist. 'Van nu af aan, in het jullie taak om op te passen. Blijf uit de buurt van Directeur Degout. Vermijdt meneer Vilder wanneer je dat kunt.'

'Zorg dat je slaagt,' bood Hermelien, met een halve glimlach, aan.

'En blijf proberen om zoveel mogelijk mensen toverstokloos naar het toernooi te krijgen,' voegde Ron serieus toe. 'Voor het geval dat.'

Daarmee, leek de bijeenkomst aan zijn eind te zijn gekomen. Professor Anderling stond op met ondersteuning van professor Remmington. Van de Beek trok zijn toverstok, en met een gefluisterd commando maakte hij het kampvuur uit. 'Ik zal op uw terugkomst wachten, professor,' zei hij tegen professor Banning. 'Als u via de grote binnenplaats gaat, dan neem ik de rotonde.'

Professor Banning knikte. Hij trok zijn hoed verder over zijn wenkbrauwen en stapte weg, verrassen zacht een pad makend door de struiken.

'Ik neem jullie drie mee terug,' zei Hagrid, James en Ralph op hun schouders kloppend. 'Heb al 'n mooie verzameling Ontploffende paddestoele in m'n hut. Pr'fessor Hierraver zal in z'n nopje zijn met jelui's avondwerk.'

'Slim bedacht, Hagrid,' zei Hermelien met een stem vol zorgen.

‘Maak ie geen zorege, Hermelien,’ suste Hagrid. ‘Alles komp best goed. Wacht maar af.’

In de buurt klonken een paar zwakke *kraken* in de lucht. James herkende het geluid van het Verdwijnselen van professor Anderling en Remmington - - duidelijk had Hagrid ze ver genoeg meegenomen van school, om ze uit de beschermde grens van het kasteel te brengen waardoor Verdwijnselen mogelijk was.

‘Pap?’ vroeg James, ‘Waar is professor Lubbermans? Waarom was hij er vanavond niet?’

‘Hij houdt professor Remminton’s woning in de gaten,’ antwoordde hij zijn horloge raadplegend. ‘Minerva blijft sinds de aanval bij haar. Daardoor laten we de woning nooit leeg. Te makkelijk voor de verkeerde figuren om naar binnen te glippen en dan af te wachten. Julia brengt Marcel bij haar terugkomst op de hoogte. Geloof me, hij wil dolgraag terug naar Zweinstein komen.’

James knikte. ‘Dat *geloof* ik. En ik zou niet graag in Vilder’s schoenen willen staan als hij dat doet.’

‘Ik zou zelfs op zijn beste dag Vilder niet willen zijn,’ zei Scorpius betekenisvol.

‘Goed gesproken!’ complimenteerde Ron.

‘Opschieten jullie vier,’ drong Hermelien aan, de jongens in de richting van Hagrid duwend. ‘En wees voorzichtig!’

‘Doen we Tante Hermelien,’ antwoordde James, met tegenzin gedag zeggend maar beseffend dat het tijd was om te gaan.

‘En zeg tegen Roos, dat ik hallo heb gezegd!’ voegde ze met zachte stem toe. ‘Zeg haar, dat we het jammer vonden dat ze niet met jullie mee kon komen, maar dat ik me zorgen over haar maak. Zeg haar, dat Pap en Mam van haar houden!’

‘Hermelien,’ zei Ron, haar bij de schouders nemend. ‘Kom, we moeten terug.’

‘Ik kom eraan,’ snauwde ze. James zag, dat zijn Tante bijna rilde van de zorgen. Oom Ron scheen dit ook te beseffen. Zijn gezicht was bleek in het duister toen hij zijn vrouw omarmde. Hij knikte naar James.

‘We zien jullie over een paar dagen,’ zei hij. ‘Maar als alles goed gaat, zie je ons niet. Blijf uit de problemen.’

‘Dat kunt u leuk zeggen, Oom Ron,’ zei James.

‘Hij heeft gelijk,’ beaamde Harry nuchter. ‘Dit is geen tijd om de held uit te hangen. Blijf onopvallend. Verberg die toverstokken. En, James...’

James zuchtte vermoeid. ‘Ja, Pap?’

‘Goed gedaan,’ zei zijn vader langs Ron en Hermelien stappend en naar Ralph en Scorpius kijkend. ‘Jullie allemaal. Jullie hebben meer gedaan dan wij voor mogelijk hielden.’ Hij fronste iets. ‘Ik neem aan, dat we te zijner tijd, jullie behoorlijk zullen moeten straffen, helemaal als James’ moeder er iets over te zeggen heeft...’

Hermelien lachte zwak. Ron glimlachte.

‘Maar voor nu,’ besloot Harry, ‘ben ik trots op jullie.’

James knikte naar zijn vader, een golf van verrassend geluk steeg op in zijn borst.

Direct daarop, verdwenen Harry, Hermelien en Ron in een serie galmende *kraken*.

Hagrid snuffte. ‘Net as vroeger,’ zei hij een zakdoek te voorschijn halend. Hij snoot lawaaierig. ‘Wel, ‘t beste as we terug lope, dan. Avond pr’fessor.’ Dit laatste was bedoeld voor professor van der Beek, waar van James nu pas besepte, dat hij nog steeds aan de andere kant van de open plek stond, onnatuurlijk opgaand tussen de bomen, zijn tijd afwachgend om onopgemerkt terug te gaan.

In het verschuivende maanlicht, haalden James, Ralph en Scorpius hun metalen emmers op en liepen achter Hagrid aan door het Bos. Net als eerder, rende Trife vooruit, heen en weer door de struiken schietend, grommend naar de kleine, rauwe stemmen van verschillende tuinkabouters.

Terwijl ze liepen, dacht James terug aan de opmerkelijke bijeenkomst waar hij net getuige van was geweest, gevuld met gelijke delen groeiende hoop als ook diepe vrees. Voor het eerst in maanden, werd hij geplaagd met de mogelijkheid, dat alles toch goed zou komen. En toch, als het niet zo was, konden meer dan alleen leerlingen en Dreuzel wereldleiders sterven. Zijn vader zou er zijn, samen met Oom Ron en Tante Hermelien. Als het Morrigan Web af zou gaan zouden ze hun toverstokken dan veilig genoeg opgeborgen hebben? Of zouden zij, net als Coenraad van der Beek, bereid zijn zichzelf op te offeren voor de zaak, door constant paraat te willen staan?

‘Wat is een heks of tovenaer zonder een toverstok?’ mompelde hij angstig voor zich uit. Zijn stem ging verloren door de rammelende emmer naast hem.

In het Bos rondom hem ritselde wel onzichtbare dieren in de dichte schaduwen, maar kwamen er geen antwoorden.

De laatste dagen van het jaar verdwenen met een lusteloosheid die gekmakend was. Met het geleidelijk aan eindigen van de laatste examens, werd de algemene sfeer in de school luchtiger, met toenemende onstuimigheid uitkijkend naar de laatste Zwerkbalwedstrijd en het begin van de zomervakantie.

‘Eindelijk,’ schudde Fleur Fontein haar hoofd tijdens het ontbijt op de ochtend van het toernooi, ‘komen we uit deze gevangenis. Tenzij Degout op een of andere wijze een manier bedenkt, om ons met regels tijdens de vakantie naar huis te laten gaan!’

‘Ik acht hem ertoe in staat!’ verklaarde Arjan Adelaar, zijn ogen puilden onder zijn gefronste wenkbrauwen uit. ‘Hoe meer dingen uit elkaar lijken te vallen in de wereld, hoe meer hij probeert de gaten te vullen! Als hij ons naar huis kon volgen, zou hij dat zomaar doen.’

Billy prikte, met onverwachte felheid, een worstje aan zijn vork. ‘Breng hem maar niet op het idee. Dan bedenkt hij vast een manier.’

‘Ik weet niet hoe jullie erover denken,’ zei Henk Throon zachtjes, ‘maar ik denk, dat ik volgend jaar oversla.’

Roos keek ontzet. ‘Maar... jij bent een *Klassenoudste!*’

‘En je kunt niet gewoon van school afgaan,’ rolde Govert met zijn ogen. ‘Daar zijn wetten over.’

‘Opsodemieteren met je wetten,’ zei Henk duister, ‘en ook opsodemieteren met klassenoudste zijn. Mijn vader groeide op in Frankrijk. Mijn grootouders leven er nog steeds. Als ik bij hen ga wonen, kan ik overstappen naar Beauxbaton.’

‘Dat is klare taal!’ riep Govert, recht op zijn bank gaan zitten. ‘Als het maar half kan, kom ik bij *jou* wonen!’

Verderop aan de tafel, legde Lily kordaat haar vork neer. ‘Ik weet niet waar jullie allemaal zo knorrig over zijn. Ik denk, dat het afgelopen jaar gewoon perfect geweldig was.’

‘Heeft last van het Stockholm Syndroom, die,’ murmelde Fleur, met haar hoofd wijzend naar Lily. ‘Is verliefd geworden op haar kwelgeesten.’

‘Ik ben niet verliefd op Directeur Degout,’ bitste Lily. ‘En ik haat Vilder volledig. Maar, toch. *Ik* had een prima jaar, meestal, en ik kan niet wachten om terug te komen.’

‘Dat komt, omdat *jij* niet weet hoe het hier ooit *was*,’ zuchtte Govert. ‘En je bent helemaal hoteldebotel over het feit dat je een “afgezant van de magische wereld” bij die Top bent.’

Lily snoof toen ze van haar plaats opstond. ‘Ik ben er trots op, om ons allemaal te vertegenwoordigen, als dat is wat je bedoelt. En ik doe mijn best om opmerkingen van *bepaalde* chagrijnige mensen, die er op staan alleen maar het negatieve te zien, te vergoelijken.’

‘Jep!’ beaamde Merel Drakel ferm, zich bij Lily voegend. Tezamen met Max Combee en Siebrand Olivander, ging de groep eerste-jaars op weg naar de dubbele deuren.

‘Ach, hoe schoon was het om jong en idealistisch te zijn,’ merkte Henk smachtend op. ‘We waren toch nooit zo *naïef*, toch?’

Arjan schamperde. ‘Jij ging, het hele eerste jaar voor het slapen gaan, de leerlingenkamer voor in een eerbetoon aan Zweinstein.’

‘Ja, nou, de dingen waren toen anders, is het niet? Professor Anderling was het Schoolhoofd, Griffioendor had een winnend Zwerkbalteam...’

‘O, hou er over op!’ onderbrak Billy, geagiteerd met zijn handen zwaaiend. ‘Ik kan het niet uitstaan! Hebben jullie de nieuwe trofee gezien! De ouders van Lodewijk, en een lading bewakers, zijn er gisteravond mee aangekomen! Dat ding is minstens een meter hoog, en gloeit als een regenboog op de Zuidpool!’ Hij zuchtte verdrietig. ‘Hij is zo verdomd mooi, dat ik er zin in heb iemand een dreun te verkopen!’

Henk leunde weg van zijn vriend. ‘Bewaar het voor Vervark,’ stelde hij, knikkend naar de voorkant van de tafel, voor, ‘hij is zo vol van zichzelf over die nieuwe trofee, dat z’n kop twee keer zo groot is. En dat wil wat zeggen!’

‘Hij zal daar op het veld zijn, om hem naast zijn ouders te presenteren,’ kreunde Govert, zijn half opgegeten pap van zich afschuivend.

James, die niet in staat was om iets te eten vanwege een reusachtige knoop angst, woelend in zijn maag, volgde Govert’s geïrriteerde blik. Aan de voorkant van de tafel, direct naast het podium, zat Lodewijk Vervark met zijn gebruikelijke gevolg van zesde- en zevendejaars, die allen luchtig lachten, alsof er geen vuiltje aan de lucht was. Lodewijk’s perfect geknipte haren vingden de zonnestrallen van het hoge roosvormige raam, een smalle stralenkrans van roze ochtendlicht rond zijn hoofd vormend.

‘Ik zou me er toe kunnen brengen hem volledig te haten, als hij niet zo belachelijk dromerig was,’ merkte Wilma Winters met een boze zucht op.

Billy kon het niet meer verdragen. Hij gooide met een klap zijn vork op de tafel, stond op en liep weg.

Een trillende gong klonk boven hen, komend uit de monsterlijke klok. James keek omhoog en zag dat alle, met uitzondering van de middelste, wijzerplaten stil stonden. De Klammfels-, Beauxbaton-, Alma Aleron- en Yorkwijzerplaten wezen stijf naar het cijfer twaalf. Er zouden geen reisesjes meer zijn door de Verdwijnkasten nu het jaar vrijwel voorbij was. James vroeg zich af, of de klok er volgend schooljaar nog zou hangen. Hij hoopte vurig dat dat zo was. Natuurlijk, zo herinnerde hij zich, kon er evengoed *geen* volgend schooljaar zijn. Als zijn vader, Oom en Tante er niet in zouden slagen het Morrigan Web te stoppen...’

Maar daar kon hij niet aan denken. Het was te vreselijk en er was nog te veel te doen.

‘Het laatste examen van dit jaar,’ zuchtte Roos kortaf, tegen niemand in het bijzonder, toen ze opstond. Transfiguratie bij profesor Treur. Duurt niet lang.’ Ze keek kort opzij naar James, ‘Ik zie jullie later vanochtend wel.’

James gaf haar een subtiele knik. Hij wist wat hem te doen stond.

Zijn eerste stop was bij de Griffioendorleerlingenkamer. Zonlicht stroomde door de hoge ramen, de ruimte bedekkend met een gouden waas en de oude doorgezakte fauteuils en gammele tafels veranderend in een glanzend tafereel. Anders dan de gebruikelijke ochtenden was de kamer vol leerlingen, ontspannend en luid pratend,

of sommigen die Wiekels en Augers speelden, hun tijd volmakend tot het toernooi van die avond.

Scorpius ontmoette James bij het portretgat, de boeken van zijn rug slingerend.

‘Ik heb ongeveer de helft,’ zuchtte hij, James een verzameling toverstokken toonend verstoppt in zijn tas. ‘Iedereen is te uitgelaten om te denken dat er iets ergs zou kunnen gebeuren.’

‘De helft?’ herhaalde James onthutst. ‘Is dat alles? We zullen het beter moeten doen dan dat!’

‘Probeer *jij* iedereen maar eens te vertellen, dat ze bij het Zwerkbaltoernooi vermoordt zullen worden,’ fluisterde Scorpius, James met zijn ogen uitdagend. ‘Ze denken dat het een grap is, of dat je gek bent. Vroeg of laat gaat er één ermee naar Degout toe. Hij is er al van overtuigd, dat je verhalen verzint om in de belangstelling te komen staan. Hij sluit ons allemaal in de oude kerkers op.’

James staarde hulpeloos en gelaten naar de handvol toverstokken in Scorpius’ tas. ‘Best,’ schudde hij zijn hoofd, ‘geef maar hier.’

Een minuut later, vergezeld door het doffe klikken van toverstokken in zijn tas, ging James op weg naar de Huffelpufleerlingenkamer, herkenbaar door de grote ronde deur met een enorme koperen handgreep. Justa Jansons stond ervoor en ze droeg haar Zwerkbalbril al, wippend op haar hielen van ongeduld. Een waszak, teleurstellend dun, hing over haar schouder.

‘Hier,’ zei ze bondig, de zak in James’ hand stoppend. ‘Ik weet niet wat er aan de hand is, maar mijn zusje zegt, dat je deze, om de een of andere reden, op een veilige plaats gaat bewaren.’

‘Bedankt,’ knikte James, zijn boekentas van zijn schouder gooiend en de Huffelpuftoverstokken erin stoppend.

‘Mij hoef je niet te bedanken,’ zei Justa. ‘Ik denk, dat je gestoord bent. Zodra we gewonnen hebben, willen we ze direct terug.’

James stemde hiermee in en was weer snel onderweg. Vijf minuten later, ontmoette hij Herman Potsdam en Andra Driks aan de buitenkant van de Ravenklauwtoren.

‘Waar gaat dit allemaal over, James?’ vroeg Andra, toen Herman hem een oude hoed vol met toverstokken overhandigde.’

‘Dat heb ik al gezegd,’ antwoordde James. ‘Er gaat misschien iets slechts gebeuren. Ik kan er niet meer over zeggen, behalve dat als het *gaat* gebeuren, het supergevaarlijk is om je toverstok bij je te hebben.’

Andra vernauwde haar ogen, ‘Het heeft te maken met die Top, is het niet?’

‘Natuurlijk heeft het daarmee te maken,’ zei Herman, met rollende ogen. ‘Het is de perfecte gelegenheid als je iemand aan wilt vallen. Net als toen met die Drezelpresident, die tijdens de vakantie vermoord werd.’

'James,' porde Andra hem, Herman negerend, 'wat weet jij hiervan?'

James schudde zijn hoofd. 'Als ik meer zeg, zal niemand me geloven. Scorpius heeft gelijk, de meeste mensen denken toch al dat ik dingen verzin om in de belangstelling te staan. Al helemaal Degout.'

'Ik ben niet een van die mensen,' zei Andra ongeduldig. 'Jennifer Tolstra is de beste vriendin van mijn grote zus, en zij zegt dat je eerlijk bent, zelfs al ben je een armzalige Gremlin.'

Achteruit deinzend, fronste James. 'Zei Jennifer, dat ik een armzalige Gremlin was?'

Andra rolde met haar ogen. 'Je bent geen bedrieger, James. Je Opa was dat. Je bent gewoon verantwoordelijker dan goed voor je is. Neem nou Daan Wilstra...' Ze zuchtte en keek weemoedig.

'Goeie Drijver,' gaf Herman toe. 'We hadden hem dit jaar goed kunnen gebruiken. Jammer dat die Yanks hem hebben. Ze snappen geen moer van Zwerkbal.'

Andra schudde haar hoofd, op het onderwerp terugkomend. 'Je kunt het mij wel vertellen, James. Ik weet dat je geen leugenaar bent.'

James voelde zich voorzichtig blij met Andra's woorden. 'Kijk,' zei hij op zachte toon, 'er *staat* een aanval te gebeuren tijdens de Top. Als het gebeurt, gaan er veel mensen sterven. Het zal ook geen duel van toverstokken zijn. Meer als een magische bom. Er zijn mensen bezig het tegen te houden, maar als dat niet lukt...' Hij schudde zijn hoofd, terughoudend om door te gaan.

'Wacht eens even,' knipperde Herman fronsend, 'is het *daarom*, dat we onze toverstokken verbergen? Ik dacht dat het was, omdat Degout ze in beslag wilde nemen?'

James rolde met zijn ogen. 'Dat is alleen maar een gerucht. Maar, wie weet? Misschien is het wel waar. Hoe dan ook, het is het beste wat we kunnen doen.'

'O,' weerlegde Andra, achteruit stappend, 'mijn toverstok zit daar niet bij.'

James keek haar verbijsterd aan. 'Wat? Waarom niet?'

'Zoals ik zei, James,' reageerde ze nuchter, 'ik vertouw jou. Als jij zegt, dat er een aanval aan zit te komen, ben ik bereid je te geloven. Maar ik denk er niet aan om een gevecht aan te gaan zonder mijn toverstok, magische bom of niet.'

'Maar,' protesteerde James, zijn handen in de lucht stekend, 'daar gaat het net om! Je toverstok zal het ding zijn, dat je vermoordt.'

Andra kantelde haar hoofd iets. 'Ik vertrouw je, James,' zei ze bedachtzaam, 'maar dat betekent niet, dat je altijd gelijk hebt. Ik hou mijn toverstok binnen handbereik. En wie weet? Misschien bedank je me later.'

'Misschien heeft Andra gelijk,' knikte Herman, turend in de oude hoed die James vasthield. Voor James hem tegen kon houden, had de oudere jongen zijn hand in de

hoed geduwd en haalde er een lange, gebogen toverstok uit. 'Daar is ze weer. Sorry, James.'

James bleef protesteren, maar Andra en Herman leken vastbesloten te zijn. Tezamen liepen ze omhoog naar Ravenklauwtoren in, James, bijna ziek van frustratie, achterlatend.

Albus en Ralph buiten de Zwadderichkerkers staand, hadden zelfs nog minder bemoedigend nieuws.

'Daar,' zei Albus, vier toverstokken in James' tas mikkend. 'Dat zijn de mijne, die van Ralph, Tim en Mastboom. Zij is een eerstejaars die iets heeft met ouwe Ralph hier.'

'Vier toverstokken?' verklaarde James boos. 'Is dat alles?'

'Zwadderaars hebben niet de gewoonte om hun toverstokken over te dragen aan Griffioendors,' zei Ralph, James sussend en hem wegleidend van de kerkerdeur. 'Daarbij, als jouw Pa en zijn vrienden hun werk doen, zal het geen probleem zijn, toch?'

'En wat als ze dat niet doen?' eiste James.

'Kom op, James,' antwoordde Albus. 'We hebben het hier wel over Pap! Hij, Oom Ron en Tante Hermelien zijn onstopbaar! Heb je Remminton's boeken niet gelezen?'

Het was een grapje, maar James kon het vertrouwen van zijn broer niet delen. Een kleed van diepe angst sloeg hem om het hart, veranderde zijn maag in een zak stenen en vulde zijn gedachten met nachtmerries. Tenslotte was het meer dan de Verzamelaar waar ze tegenover stonden. De Verzamelaar was niet meer dan een masker, gedragen door Avior Porchascathan, en Avior zelf was niet meer dan een verknipte man, opgejaagd en voortgedreven door het verleden, dat niet eens van hem was. De ware dreigingen waren Judith en haar Lotszusters, Petra en Issy. James had geen idee in welk deel van de samenzwering ze tevoorschijn zouden komen, behalve dat, tezamen, ze een kracht van het Lot vertegenwoordigden, die zowel machtig als onvoorspelbaar was. En het ergste van alles was het feit dat, zelfs nu, vrijwel niemand hem volledig geloofde, of dat ze ook maar een idee hadden tegenover welke dreiging ze stonden.

Harry Potter, Oom Ron en Tante Hermelien konden goed in staat zijn de Verzamelaar het hoofd te bieden. Maar konden ze de gecombineerde chaotische macht van Petra, Issy en Judith dwarsbomen?

Toen de drie jongens de Aankomst Hal verlieten en met de rammelende tas met toverstokken het heldere ochtendlicht in schoten, worstelde James ieder stap met zichzelf.

Petra zou niet - - *kon* niet - - toestaan dat Judith zou doden. Dat was haar hoofddoel tijdens de Nacht van de Onthulling geweest.

Maar toch leek Petra te geloven, *eenderhoe*, dat het toestaan van de aanval de ketting van het Lot zou verbreken, de verbinding zou verpletteren, die haar en Issy de Lotszusters van Judith maakten.

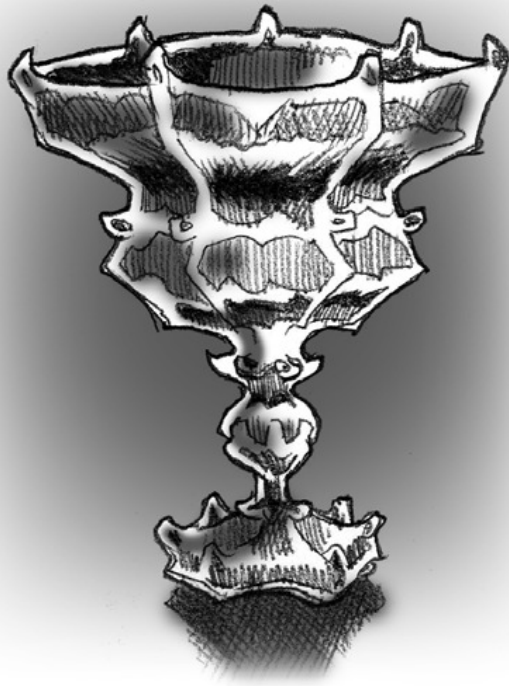
En het afschuwelijkst van alles, wat als ze gelijk had? Wat als het Morrigan Web gewoon de prijs was die betaald moest worden voor een grotere verlossing. Wat als het *noodzakelijk* was?

Voor het hogere doel?

In de hitte van het ochtendlicht, met het Zwerkbalveld voor hen opdoemend, zijn vlaggen vriendelijk wapperend in een zachte bries, sloeg er een huivering over James' schouders. 'Nee,' mompelde hij voor zich uit, onhoorbaar toen Albus en Ralph vooruit renden, op weg naar de verborgen koffer onder de Griffoendortribune. 'Nee. Er is een betere manier... Die moet er zijn.'

Zelfs in zijn eigen oren echter, klonk het veel zekerder, dan hij zich voelde.

20. Het Derde Stigma

De laatste Zwerkbalwedstrijd van het jaar was altijd buitengewoon populair. Iedere tribune zat mudvol leerlingen en leerkrachten, de lucht erboven bezaaiend met vuurwerkbezwingingen en stromen confetti, allemaal in verschillende kleuren. Dit jaar echter, was de menigte massiever en zo dicht bij elkaar, dat de banken bijna overstromden, omdat de leerlingen op de bovenste plaatsen opeengepakt werden zodat er op de lager gelegen zitplaatsen genoeg ruimte was voor de Druzelhoogwaardigheidsbekleders en hun begeleiders, samen met hun toverwereld tegenhangers en een royale collectie ambassadeurs en vertalers van de verschillende internationale Ministeries van Magie.

Zelfs nog vóór James, Roos en Scorpius hun zitplaatsen bereikten, wat lastig manoeuvreren was door de drukke, rumoerige meute, wees Roos opgewonden naar de buitenlandse groepen die overal zaten.

‘Dat zijn de premier van India en zijn vrouw!’ riep ze, springend op haar tenen en wijzend over Scorpius’ schouder, uit. ‘En daar bij de Zwadderaars, kijk! Dat is de Duitse Kanselier! En de Franse President zit naast de Franse Minster van Toverkunst en Madam Maxime!’

Schuifelend naar een bank boven Henk Throon en Fleur Fontein, vroeg James, ‘Hoe ken je al die mensen?’

‘Ik las Lily’s ambassadeursinstructiepakket,’ bekende Roos, neerzakkend op haar plek. ‘Er zat een lijst in van alle aanwezige overheidsvertegenwoordigers. Héél indrukwekkend, ze zijn er allemaal.

‘Dreuzels bij een Zwerkbalwedstrijd,’ schudde Scorpius zijn hoofd. ‘Waar gaat het in de wereld naar toe?’

‘Sssh,’ berispte Roos.

James keek van tribune naar tribune, aanschouwde de verschillende Dreuzelleiders die vanaf hun stoelen met opengesperde ogen, met een mengeling van verwondering, opgewondenheid en onverschrokken nieuwsgierigheid rondkeken. Een gezamenlijk gehijg rolde over het veld toen de Huffelpuf- en Zwadderichteams uit de kleedkamers te voorschijn kwamen. Ze cirkelden met hun mantels klapperden achter hen, op hun bezems door de lucht en schoten als kolibrie’s rond de tribunes. De verzamelde leerlingen schreeuwden oorverdovend, wat respectabeler bijgestaan door de leden van de overheden en ambassadeurs. Op de laagste zitplaatsen van de Huffelpuftribune bemerkte James de Amerikaanse President - Draaisma - die, tussen een kluit mannen in zwarte pakken, goedmoedig in zijn handenklapte. Zijn vice-president was, natuurlijk, opvallend afwezig.

‘Kijk!’ riep Roos opeens, wijzend. ‘Tante Ginny.’

Een sensatie van misselijkmakende schrik viel over James heen, toen hij de wijzende vinger van zijn nicht volgde. Inderdaad, zich een weg zoekend naar een zitplaats boven de Engelse Minster van Toverkunst, was zijn eigen moeder, haar rode haar glansde in het zonlicht, haar gezicht stond strak en was bleek.

‘Wat doet ze hier?’ vroeg hij, zowel boos als ontsteld.

‘Haar zoon speelt in deze wedstrijd, mocht je dat niet opgevallen zijn,’ antwoordde Scorpius met een rol van zijn ogen.

‘Om nog maar te zwijgen van het feit,’ voegde Roos trots toe, ‘dat ze zelf een professionele Zwerkbalspeler was. Daarom zit ze daar bij de belangrijke mensen, zoals de Minster van Toverkunst.’

James schudde zijn hoofd. ‘Maakt me niet uit,’ zei hij zorgelijk, ‘ze hoort hier niet te zijn.’

Roos boog zich naar hem en liet haar stem zakken tot en ruw gefluister. ‘Ze weet heel goed wat er hier vandaag gaat gebeuren, James. Je kunt niet van haar verwachten, dat ze wegblijft als haar familie in gevaar is.’

‘Dat is precies waarom ik wil dat ze weggebleven *was*,’ reageerde James hulpeloos. Terwijl hij keek, zag hij hoe Lily, Merel Drakel en Max Combee zich bij zijn moeder voegden. Met opengesperde ogen wezen ze naar de verschillende belangrijke mensen, die overal verspreid zaten. Ginny legde haar arm om Lily. Toen ze opkeek, zag James dat ze over het veld recht naar hem keek. Ze zwaaide niet, maar knikte slechts gespannen naar hem.

James zuchtte en knikte terug.

Op het veld beneden speelde een haastig bij elkaar gezochte muziekband, geleid door professor Banning staand op een hoge houten stoel, een geestdriftige interpretatie van het schoollied. Tegelijkertijd, schoot er uit het nieuwe scorebord een regen van gouden en groene vonken. De strijdende afdelinghuisnamen gloeiden dik op in hun kleuren, vergezeld van een paar identieke, flitsende nullen.

‘Het is echt een heel spektakel,’ bekende Roos. ‘Kon ik me maar ontspannen en ervan genieten.’

‘Alles is onder contrôle,’ zei Scorpius met een korte knik. ‘We kunnen niets anders doen dan kijken.’

Terwijl de teams terug naar het veld gleden, van hun bezems afstapten voor het gebruikelijke handschudden van de aanvoerders bij aanvang van de wedstrijd, rees er een nieuwe golf van opwinding op vanuit de toeschouwers. James rekte zich uit om te kijken terwijl er een paar enorme figuren in beeld sjokten, ver onder hen aan de rand van het veld halt houdend.

‘Het is Groemp!’ riep Fleur vrolijk. ‘En wie is dat bij hem? Ze is volledig monsterachtig!’

‘Prechka!!’ antwoordde James glimlachend ondanks de spanning.

Roos stuiterde op haar zitplaats, James’ arm vastpakkend. ‘Kijk hoe ze gekleed zijn!’ kreette ze. ‘Ze zijn hier als afgevaardigden van hun clans! Prechka draagt een schort van de Berg Dwellers en Groemp draagt de kroon van de Grotstam!’

Prechka, wiens hoofd wiegde ter hoogte van de lagere zitplaatsen van de Huffelpuftribune, droeg, inderdaad, een uitzonderlijke bolle kiel omzoomt met geribbelde, zwierende linten van geverfd jute. Groemp, bijna anderhalve meter kleiner dan zijn vrouw, maar nog altijd twee keer zo groot als de materialenschuur, droeg een zwarte metalen kroon, zo ingewikkeld en gedraaid, dat het net zo makkelijk een nest van een mechanische pterodactylus had kunnen zijn. Het enorme ding leek zo zwaar, dat hij gedwongen werd zijn hoofd eronder te buigen, maar ondanks dit glimlachte hij een brede, van tanden als rotsen voorziene, glimlach.

‘De Vervarks hebben speciaal om hen gevraagd,’ hoorde James Wilma Winters uitleggen, ‘Ze leven voor het grootste deel bij de reuzen, hun taal en gewoonten lerend. In het bijzonder dacht mevrouw Vervark, dat het belangrijk was dat er zoveel mogelijk magische gemeenschappen aanwezig zouden zijn.’

Terwijl James keek, stapte er een groep Schouwers het veld op, onder leiding van Titus Hardsteen zelf, de reuzen voor een inspectie omsingelend. Zowel Prechka als Groemp leken dit te verwachten. Ze wachtte ongemakkelijk, waarschijnlijk proberend niet per ongeluk op de Schouwers te stappen.

Van achter de reuzen rolde een andere vorm het veld op.

‘Wat ter wereld is dat voor ding?’ vroeg Roos, turend naar het veld beneden. ‘En, is dat Hagrid, die dat ding duwt?’

Bij het noemen van Hagrid's naam veerde James op. En, ja hoor, verschijnend van achter de reuzen vandaan, was een grote kooi op houten wielen, vrolijk door Hagrid voortgeduwd. De kooi leek vol te zitten met opgeblazen, wriemelende gouden en groene vormen. James herkende ze als Ukkepulken, waarschijnlijk honderden, allemaal geverfd in de kleuren van de strijdende teams. De kooideur boog iets naar buiten door de massa wriemelende beestjes.

'Denk jij dat...?' fluisterde Roos, James met haar elleboog porrend.

James schudde alleen maar zijn hoofd, bang om te antwoorden. Hij probeerde zich voor te stellen hoe het zou wezen om als zijn vader te zijn, of Oom Ron, of Tante Hermelien, verborgen in het midden van de wriemelende, verstikkende massa bont.

'Té voor de hand liggend,' murmelde Scorpius.

James keek ademloos toen Titus zijn hand opstak, Hagrid tegenhoudend op zijn pad rollend langs de reuzen. De Schouwers naderde de kooi, Groemp en Prechka verlatend en hun toverstokken tevoorschijn halend.

'O, nee,' zei Roos terwijl ze haar hand naar haar mond bracht.

Hagrid liep rond de kooi, kennelijk de Schouwers waarschuwend om op afstand te blijven, maar Titus knikte naar de Schouwer naast hem, Lucinda de Leeuw, haar kennelijk opdracht gevend de opeengepakte beestje te inspecteren. Ze naderde de kooi, toverstok hoog, en begon, met een zwakke paarse straal, de binnenkant van de kooi te doorzoeken. Hagrid bekeek dit gespannen, zijn handen wringend. Op dit moment echter, werd de druk van de Ukkepulken tegen de doorbuigende deur te groot. Ze wrongen hem open, waardoor de beestjes er als een gigantische vracht gele en groene bollen wol uitstroonden, voor een ogenblik Lucinda bedelvend.

Titus sprong naar voren, Ukkepulken alle richtingen opsmijgend, maar hij had zich de moeite kunnen besparen. Deze beestjes, zoals James nu duidelijk kon zien, waren kennelijk voor deze gelegenheid gefokt. Kleine, pluizige vleugels ontvouwde zich van ieder van de Ukkepulken, fladderend als een gek tilden ze zich de lucht in. Ze hobbelden als onhandige ballonnen en draaiden omhoog tot een grote zich uitbreidende wolk.

Het brullen van verward gelach en applaus begroette de zwevende Ukkepulken. Onder de pluizige beestjes op het veld, trokken Hagrid en Titus, Lucinda overeind.

'De kooi,' stamelde James in de war, 'die is leeg...'

Terwijl de Ukkepulken de kooi uit stroomden, onhandig de namiddaglucht in zwevend, lieten ze niets anders achter dan een lege houten vloer.

'Kijk naar de reuzen!' siste Roos.

Zowel Groemp als Prechka hadden plaats genomen aan de voet van de Ravenklauwtribune, door gewoon in het gras aan de rand van het veld te gaan zitten. Groemp's zware ijzeren kroon stond naast hem, een ingewikkelde schaduw op de deur van de Ravenklauwkleedkamer werpend. James zag, dat de schaduw heimelijk bewoog. Een paar figuren klommen uit de kroon en doken door de kleedkamerdeur.

Naast Groemp kronkelde het schort van Prechka. Een van de bollingen werd een derde, slanker figuur toen deze lenig uit een zak gleed en achter de reuzin verdween.

‘Eww,’ mompelde James zacht.

‘Arme Mam,’ fluisterde Roos de vorm herkenkend van Hermelien Wemel toen die in de schaduw van de Ravenklauwkleedkamer kroop. ‘In de zak van een reuzin weggestopt te moeten reizen is volgens mij geen pretje...’

‘Zei toch, dat de kooi té voor de hand lag,’ smaalde Scorpius.

Een mengeling van diepe opluchting en gespannen verwachting vulde James, nu hij wist, dat zijn vader, Oom en Tante met succes het veld binnen hadden kunnen dringen. De kleedkamers van de teams, wist James, waren onder de tribunes door korte tunnels met elkaar verbonden, het drietal in de gelegenheid stellend om zo, indien nodig, vanonder elke tribune het veld te kunnen betreden.

In het veld, namen de Huffelpuf- en Zwadderichzwerkbalteams hun posities in aan de beide kanten van de middellijn. James zag Albus in zijn groene tuniek aan het eind in de schaduw van de Zwadderichtribune, zijn bezem pal aan zijn zijde. Gabriël Bijlach stond tussen de teams in en droeg zijn officiële tuniek, een gele mantel wapperde rond zijn brede schouders. Gabriëlle Jansons, de Huffelpufaanvoerdster, voegde zich bij hem, haar schouders rechtend naar Zwadderaar Nico Buitendag, die bijna twee keer zo breed was als zij en zich daar heel goed bewust van was. Ze keek hem inschattend aan, maar leek niet onder de indruk.

‘Welkom leerlingen, dames en heren van over de hele wereld,’ galmde Andra Dirks’ stem vanuit de commentatorbox, ‘bij deze zeer speciale en waarlijk historische Zweinstein Zwerkbaltoernooiwedstrijd!’

Een trilling van wild applaus vulde de lucht, vergezeld van een gretige tentoonstelling van sprankelend vuurwerk en zwaaiende vlaggen. Gedurende een halve minuut werd Andra’s stem door de menigte overspoeld. James’ blik gleed langs de tribunes, het aangezicht van de verzamelde wereldleiders in zich opnemend. De meesten glimlachten en applaudisseerden op een keurige manier. Een paar knikten en zwaaide naar de menigte. De Amerikaanse President leek in gesprek te zijn met een van de agenten van het Magisch Onderzoek Bureau, die zich naar hem boog, en direct in zijn oor liet spreken. In de luxebox zat Directeur Degout, onverbiddelijk kijkend naast de Minster van Toverkunst, Louis Knappert, die ernstig, en met een rood gezicht, enthousiast applaudisserend rechtop stond. Achter hem zat James’ moeder, met een gespannen uitdrukking, onbeweeglijk.

‘Ter ere van de memorabele wedstrijd van vandaag,’ ging Andra door, met een stem die galmde over al de tribune’s, ‘zijn we blij met de royale gift van de splinternieuwe Zwerkbalcup, gedoneerd door de koelbloedige ontdekkers en trotse Zweinsteinouders, Dirk en Lotte Vervark!’

James keek op tijd naar het veld om de Vervarks in het zonlicht te zien stappen en trots te zwaaien. Meneer Vervark was lang en knap, met een vooruitstekende kin en zwart haar, dat bijna net zo goed in model zat, als dat van zijn zoon. Lotte Vervark was ontzettend slank, bijna als een bezem, met lang blond haar liggend over haar

smalle schouders. Een hoornen montuur met dikke glazen vergrootte haar ogen. Ze zwaaide naar alle tribune's. Lodewijk voegde zich bij hen toen ze het veld opliepen. Ze werden gevolgd door de professors Hierraver en Snijder, die een groot object, bedekt door een zwaar, zwart, doek, tussen zich in leviteren.

'Daar is ie,' zei Roos, een angstige ondertoon in haar stem voerend, 'de Kristallen Kelk.'

James knikte stom. Een golf van kou gleed over hem heen, terwijl hij naar beneden staarde. Zelfs verborgen onder het zware doek, leek de Kelk te pulseren van een stille kracht. Hoe, vroeg hij zich af, konden zijn vader, Tante en Oom het voor elkaar krijgen om er mee weg te lopen, in de ogenblikken voor het Morrigan Web afging? Zijn blik gleed over het veld naar een teken van hen. Los van de Vervarks zelf, was ieder paar ogen gericht op het zwevende object, gretig om het onthult te zien. Zelfs de reuzen, Groemp en Prechka, waren erdoor gebiologeerd, ze zaten met wijd open ogen in het zonlicht aan de rand van het veld naar het object te kijken.

'Wacht eens even,' fluisterde James opeens. Hij boog zich naar voren en tuurde naar de reuzen beneden. 'Wie is dat?'

Roos rekte zich uit om zijn blik te volgen. 'Wat?'

'Er is daar nog iemand beneden. Zich verbergend achter Groemp en Prechka...'

Roos fronste en schudde haar hoofd. 'Ik zie nie - -' Ze onderbrak zich met een hik, toen er een figuur even achter Prechka zichtbaar werd, afbuigend naar de schaduw van de Zwadderichkleedkamer.

'Ze gaat achter ze aan!' riep James. 'Ze lijkt het te weten! Ze gaat achter Pap, Oom Ron en Tante Hermelien aan!'

Ongelovig schudde Roos haar hoofd. 'Maar hoe *kan* ze het weten? Tenzij...!'

'Tenzij zij deel is van professor Porchascathan plan,' stelde Scorpius voor.

James stond op, voor hij het in de gaten had.

'Wacht!' riep Roos dringend, ze dempte haar stem.

'Probeer me niet tegen te houden,' siste James, onhandig tussen de banken doorglijdend, tot grote irritatie van Wilma Winters en Mei Isis.

'Ik probeer je niet *tegen* te houden,' riep Roos boos. 'Ik ga met je *mee*!'

'Wat jullie dan ook gaan doen, schiet op!' riep Billy. 'Sommigen van ons willen de verdomde wedstrijd zien.'

James bereikte de trappen aan het eind van de tribune en begon de houten treden af te stampen, zich een weg banend door een groepje, dat nog op weg naar boven was.

'Rustig aan, Potter,' zei Scorpius, James bij zijn schouder grijpend toen ze bij de eerste overloop aankwamen. 'Als ze ons tijdens de openingsceremonie omlaag zien stormen, zal datt het verkeerde soort aandacht trekken.'

James wist, dat Scorpius gelijk had, maar kon zich niet inhouden. Hij bleef de trappen afstampen, overloop na overloop, zelfs terwijl Andra Dirks' stem boven hem galmde.

'En dan nu, om een korte aankondiging te maken voor de onthulling van de nieuwe Zwerkbacup, mevrouw Lotte Vervark!'

Dit werd begroet met een lauwer applaus vanaf de tribune's. James kwam van de laatste trap af toen het geklap begon weg te trekken. Hij stopte in de schaduw van de Griffioendortribune, de enorme vlag met rode leeuw erop flapperde zacht, en nam een ogenblik om over het veld te kijken voor enig teken van Titus Hardsteen en zijn Schouwers.

'Daar!' zei Roos, wijzend over zijn schouder.

Inderdaad, aan de andere kant van het veld, stond Titus waakzaam onder de Zwadderichtribune, zijn zwarte ogen flitsten rusteloos over de menigte. Lucinda de Leeuw stond een paar meter rechts van hem, de toverstok gereed, maar nu nog wijzend naar de grond in een teken van professionele waakzaamheid. Ze hield het veld nauwlettend in de gaten, sloeg acht op de bewegingen van de teams en de groep op de middellijn. Professor Hierraver en professor Snijder hadden de afgedekte Kelk voorzichtig op het veld laten zakken, maar bleven ieder aan een kant ervan, in voorbereiding van de onthulling. Van waar hij stond op de grond, kon James nog net Lotte Vervark zien staan tussen de schouder van het Huffelpufteam door. De blonde vrouw hief haar toverstok naar haar keel.

'Welkom, bezoekende hoogwaardigheidsbekleders, en in het bijzonder onze Dreuzelbroeders en -zusters van over de hele wereld,' zei zij gemakkelijk. Haar stem galmde wijds langs de tribunes. 'Laat dit de eerste van vele gelegenheden zijn, terwijl we voortgaan in een nieuw tijdperk van samenwerking en wederzijdse vriendschap...'

De Zwerkbalspelers schuifelden ongeduldig voor Lotte Vervark, terwijl deze van wal stak met een nogal gezeverde, hoewel bloemrijke, toespraak, volledig gebruik makend van haar felbegeerde moment van het in de belangstelling staan.

'Kom op,' mompelde James, zo achteloos als hij kon, uit de schaduw stappend en overstekend naar de Ravenklauwtribune. Gelukkig stonden er een grote groep leerlingen langs de rand van het veld, James, Roos en Scorpius een beetje uit het zicht houdend. Toen ze de reuzen bereikten, die onder de Ravenklauwvlag zaten, was James opnieuw verbaasd over hun enorme grootte. Zelfs zitten, zag Prechka eruit als een vaag op een mens lijkende berg, gehuld in enkele ongeschikte genaaide brokken jutte. De gekleurde zomen van haar schort, wapperde in een briesje. Echter was alle interesse uit haar gezicht getrokken, terwijl Lotte Vervark's toespraak zich voortsleepte. De reuzin keek naar James, toen hij naast haar sloop. Voor ze iets kon zeggen, legde James haar, met een vinger op zijn lippen, het zwijgen op. Een ogenblik keek ze verrast, haar hoofd nieuwsgierig naar hem wendend. Reuzen, wist James uit ervaring, waren niet direct de slimste wezens in de toverwereld. Gelukkig trok er een uitdrukking van overdreven inzicht over de trekken van Prechka. Ze knikte en drukte haar koffer grootte vinger over haar eigen dikke lippen.

Daarmee, gleden James, Roos en Scorpius haar schaduw in, en bewogen zich naar de donkere ingang van de Ravenklauwkleedkamer. Een moment later draafden ze door een korte tunnel onder de tribune, rondkijkend voor enig teken van Kraaieveld, of de drie volwassenen die haar voor waren gegaan.

‘Donders, ik wou, dat ik mijn toverstok had,’ murmelde Scorpius toen de schaduwen rond hen dichter werden. Het gebied rond de Ravenklauwkleedkamer was donker en leeg, slechts gevuld door het donderende getrappel hoog boven hen, en daar voorbij, het oeverloze gezemel van Lotte Vervark.

‘Welke kant kan ze opgegaan zijn?’ fluisterde Roos, bij een kruising links en rechts, die ieder naar een andere tribune leidde, turend. Aan beide kanten was een trap die de grond in ging naar, door lantaarns verlichtte, doorgangen.

‘We moeten ons opsplitsen,’ zei James aarzelend. ‘Jullie twee proberen de Griffioendortunnel. Als je Pap, Oom Ron of Tante Hermelien ziet, waarschuw hen dan, dat Tabitha Kraaieveld rondsluip op zoek naar hen. En als je Kraaieveld vindt...’

‘Werk haar tegen de grond,’ haalde Scorpius geïrriteerd zijn schouders op. ‘Zonder toverstokken, is dat alles wat we kunnen.’

James knikte. ‘We kunnen niet laten gebeuren, dat ze zich ermee gaat bemoeien, ongeacht wat.’

‘En jij dan?’ eiste Roos, nerveus van haar ene op haar andere voet huppend. ‘Je zult alleen zijn!’

‘Ik zou écht willen, dat Ralph mee was,’ bekende James. ‘Maar we hebben geen keus. Ga! Ze onthullen ieder ogenblik de Kelk!’

Duidelijk ontevreden, maar voelend dat er geen andere mogelijkheid was, doken Roos en Scorpius de linker tunnel in. James keek naar de wegrennende schaduwen langs de stenen muur tot ze uit het zicht waren. Hij slikte, draaide zich naar de rechter tunnel en besepte hoe vurig hij wilde, dat hij zijn toverstok bij zich had, Morrigan Web of niet. Zich herpakkend rende hij de treden af en de tunnel in.

De doorgang boog iets naar rechts af, waardoor James niet ver voor zich uit kon zien en hij was er vrijwel zeker van, dat hij ieder moment Tabitha tegen het lijf kon lopen, haar toverstok op hem gericht en een triomfantelijke glimlach rond haar lippen. Ondanks dat, dwong hij zichzelf te rennen, zo nu en dan kijkend naar de stenen treden en het zwakke daglicht van de omgeving van de Huffelpufkleedkamers. Hij draafde omhoog en wierp zich tegen de binnenmuur van het trappenhuis, hard hijgend en zich afschuwelijk weerloos voelend. Heimelijk keek hij om de hoek, eerst in een helder verlichtte, kennelijk, lege kleedkamer, dan langs de korte doorgang, die naar het veld leidde.

Omgeven door de geopende deuren, kon James het gras van het veld voor zich uitgespreid zien en de Huffelpuf- en Zwadderichspelers die zich erop bevonden, hun bezems recht langs hun zij. Lotte Vervark keek de andere kant op, maar had haar toverstok nog steeds tegen haar keel, haar stem galmde nog steeds langs de tribune’s.

Bij haar enkels stond de Kristallen Kelk bedekt door de zwarte stof, met links en rechts de professors, met hun toverstokken in de aanslag.

En gehurkt net aan de binnenkant van de deuren, haar toverstok uit haar vuist stekend, was Tabitha Kraaieveld.

James adem stakte, zijn hartslag was dreunde in zijn oren. Kraaieveld leek begerig de ceremonie te bekijken, haar blikken gleden over het veld alsof ze iets zocht.

‘En daarom,’ klonk Lotte Vervark’s stem, ‘zijn we trots dit aan te mogen bieden, onze laatste en mogelijk zelfs, belangrijkste, ontdekking, de fabelachtige Kristallen Kelk van Timor Roon, de laatste koning van de verenigde toverwereld, negentiende in rij vanaf de oude Koning Kreagle, en laatste om getuige te zijn van een tijd van magische- en Druzelsamenleving. Sommigen zeggen, dat zijn heerschappij er een was van onderdrukking en tirannie, maar reden te meer dat dit, beroemdste overblijfsel, een aankondiging moet zijn voor een tijd van gezamenlijke verdraagzaamheid en respect...’

Terwijl deze woorden zijn oren vulden, kroop James dichterbij, Kraaieveld zo snel en voorzichtig als hij kon naderend. Ze bewoog niet, maar bleef gehurkt in de deuropening met haar toverstok gericht. James ingehouden adem brandde in zijn borst, maar hij weigerde te ademen, weigerde om maar het minste geluid te maken terwijl hij naderbij kwam, dichter... dichter...

Op enigerlei wijze, zelfs boven het geluid van Vervark’s toespraak uit, hoorde Kraaieveld hem. Ze draaide zich, keek over haar schouder, en ontdekte in het duister, met een helder donker oog, James.

James wierp zich op haar, grijpend naar haar toverstok. Verbazingwekkend genoeg kreeg hij hem te pakken en slaagde erin hem uit haar hand te wringen. Ze spon rond en wierp hem van haar schouders in een hoek tussen de muur van de tunnel en de deuropening. James haastte zich overeind en wees met haar eigen toverstok naar Kraaieveld, haar tot een halt dwingend.

‘Wat ben je aan het doen, volslagen idioot?’ eiste ze met een harde raspande stem.

‘Ik houd jou tegen!’ weerlegde James met een wanhopig in toom gehouden stem. ‘Nu wegwezen, bij die deur vandaan.’

‘James,’ suste Kraaieveld, weigerend om in beweging te komen, ‘geef me mijn toverstok terug. Nu!’

James schudde woest zijn hoofd, wetend, dat het Morrigan Web ieder moment af kon gaan. Als dat gebeurde, zou hij gedood worden. ‘Achteruit, Tabitha! Ik weet niet van je van plan bent, maar dit stopt nu! Je gaat je er niet mee bemoeien!’

‘Als ik me er niet mee bemoei, mooie geschifte,’ zei ze doordringend, ‘zal je vader naar Azkaban gestuurd worden!’

James knipperde naar de lange heks, verbijsterd en geschokt door haar woorden, maar niet bereid de toverstok te laten zakken. Hij draaide om haar heen, zijn rug kerend naar de kleedkamer. ‘Hoe weet je, dat mijn vader hier is?’

‘Omdat,’ ze rolde ongeduldig met haar ogen, ‘hij *Harry Potter* is. Hij is hier om de boel te redden, zoals wij dat van hem verwachtten. Jij vertelde hem je maffe verdenking over het Morrigan Web en hij en zijn vrienden waren stom genoeg om je te geloven. Ik hield hen in de gaten en zag ze naar de Ravenklauwtribune slopen. Ik volgde met de bedoeling ze te vinden voor het te laat is. Mijn bedoeling is het, om ze te waarschuwen dat de boel niet gered *hoeft* te worden.’

‘Je bent een leugenaar,’ riep James, de greep op haar toverstok verstevigend. ‘Je weet ervan! Dat moet wel!’

‘Als dat zo was,’ antwoordde Kraaieveld onmiddellijk, een stap naar James zettend, ‘zou ik me dan hier, met een toverstok in mijn hand, verbergen?’

James schudde in boze verwarring zijn hoofd. ‘Je bent gek! Net als in de nacht van de Triumvirate, toen je dacht, dat je de bloedlijn van Voldemort was! Je kunt onmogelijk mijn vader willen helpen! Je haat hem!’

Kraaieveld deed nog een stap naar James, hem terug naar achter dwingend. ‘Denk terug toen ik je voor het eerst confronteerde op York,’ eiste ze, zeer snel sprekend. ‘Weet je nog, dat ik je vertelde over die bepaalde mysterieuze weldoener, die voor mij tussenbeide was gekomen, mij aan had bevolen voor de baan? Maar weinig leden van de Wikenweegschaar waren genegen naar hem te luisteren, maar hij was volhoudend en beval aan - - en verkreeg - - de oplossing; mijn proeftijd in Australië.’

James luisterde nauwelijks, zijn gedachten duizelden. Voorbij Kraaieveld, leek Lotte Vervark haar toespraak te eindigen. Een armoedig applaus begon vanaf de tribune’s aan de overkant op te klinken.

‘Achteruit, Tabitha,’ drong James aan, de toverstok trilde in zijn hand. Ondanks dit, bleef ze hen naderen.

‘Mijn mysterieuze weldoener,’ zei ze, zijn blik gevangen houdend in de hare, ‘was niemand anders dan Harry Potter. Jouw vader riskeerde zijn eigen reputatie door mij aan te bevelen, ondanks alles wat er gebeurd was. *Daarom* vertelde ik Directeur Degout niet genoeg om je van school gestuurd te krijgen, hoewel je dat echt verdiende. En dat is waarom ik naar hier gekomen ben om naar hem uit te kijken, om te voorkomen dat hij het veld oprent in de misplaatste overtuiging dat hij de wereld red. Alles wat hij zal bereiken, is dat hij en zijn vrienden gearresteerd zullen worden in het midden van de zwaarst beveiligde gebeurtenis in de tovergeschiedenis. Hij zal naar de gevangenis gaan, James, en voor zijn leven geruïneerd zijn. We hebben maar seconden om dat te voorkomen.’

‘Maar...’ stamelde James, zijn vastberadenheid verzwakte toen hij probeerde Tabitha’s onthullingen te verwerken. ‘Maar, het Morrigan Web! Het is de Kristallen Kelk! Dat moet wel!’

‘Dat is hij *niet*,’ verklaarde Kraaieveld dringend. ‘Er zijn drie Stigma’s om het Morrigan Web te kunnen herkennen.’

James knikte, nog altijd van Kraaieveld weglappend en haar toverstok opgeheven in zijn hand. 'Weet ik! Hij heeft toebehoord aan een krachtige dode tovenaar, en het moet in het middelpunt staan! Het klopt perfect!'

'Je miste het derde vereiste, James,' kreette Kraaieveld, haar hand uitstekend voor haar toverstok. 'Het derde vereiste is *tijd!* Het duurt maanden om het betoverde object te kanaliseren naar zijn voorbestemde locatie, om zijn kracht op te bouwen om de juiste opeenstapeling van kracht te verkrijgen. De Kelk is gisteravond pas aangekomen! Hij kan nog geen magische vonk voortbrengen, laat staan het Morrigan Web!'

'Tijd...' herhaalde James perplex. Kon Tabitha Kraaieveld, zijn langdurige aartsvijand, de waarheid vertellen? Was de Kristallen Kelk volkomen onschadelijk. Niets meer dan een eigenaardig stuk geschiedenis, voortbestemt als sporttrofee? Als dat zo was, dan zou zijn vader inderdaad rennen naar zijn arrestatie en gevangenschap door de hand van zijn eigen collega, Titus Hardsteen. Hij staarde naar Kraaieveld, gevangen in een hopeloos, verlamdend web van besluiteloosheid.

'Hoe kan ik je vertrouwen?' eiste hij bijna schreeuwend nu het applaus buiten steeg tot een bijna verdovend niveau.

'Omdat ik niets te winnen heb door te liegen!' gilte zij als antwoord.

James hart sloeg tegen de binnenkant van zijn borst, zijn gedachten raceten. Uiteindelijk, toen het gebrul van de menigte zijn hoogtepunt bereikte, liet Kraaieveld's toverstok vallen en rende langs haar heen in de richting van het daglicht van het veld.

Toen hij naar buiten rende, juichte het publiek nog steeds, vergezelt door stampende voeten en zwaaiende vlaggen. James schoot het veld op, zich onhandig een weg langs de staande spelers banend en proberend alle kanten op te kijken voor enig teken van zijn vader, Oom of Tante. Hij schoof voorbij Albus, diens bezem opzij schoppend.

In het midden van het veld, leviteerden de professors Hierraver en Snijder de Kristallen Kelk weer, hem hoog in de lucht heffend. Professor Hierraver trok, met de zwaai van haar toverstok, sierlijk de zware doek van de Kelk. Zonlicht deed prisma's van het in de lucht hangende grote kristallencup, die zacht draaide, weerkaatsen op het gras van het veld.

'Pap! Nee!' riep James, maar het was te laat. Een donkere vliegend figuur spoot uit de schaduw van de Zwadderichtribune, recht op de Kristallen Kelk af. Nog twee figuren voegde zich bij hem verschijnend uit de schaduwen van het veld. James herkende de donker gemantelde figuren onmiddellijk - zijn vader, Oom en Tante op bezems die ze gevonden hadden, weggestopt in de kleedkamer van het team. Ze omsingelden de zwevende Kelk, in steeds kleinere kringen draaiend, hun toverstokken getrokken. De levitatiespreuken van Hierraver en Snijder verbrekend, pakten ze de kelk en droegen hem tussen hen in terwijl ze de blauwe lucht in vlogen.

Verschillende figuren doken de lucht achter hen aan in – Titus Hardsteen en zijn Schouwers natuurlijk. Ze denderden de lucht in, verlammingsspreuken omhoog vurend.

‘Ze jatten de Zwerkbaltrofee!’ schreeuwde Nico Buitendag wijzend. ‘Grijp ze!’

‘Wacht!’ riep Albus, besef daagde bij hem. Maar zijn stem werd verdrongen door een koor van woedende kreten.

Gabriël Beylach blies verwoed op zijn fluit toen zowel het Zwadderich- als Huffelpufteam het luchtruim kozen, de Schouwers volgend in hun achtervolging van het nog steeds stijgende trio van kennelijke dieven.

‘Pap!’ riep James omhoog, stommelend naar het midden van het veld. Hij kon de vormen van zijn vader, Oom en Tante niet meer onderscheiden. Die gingen verloren en de zwierende wolk van Schouwers en Zwerkbalspelers die achter hen aanzaten. ‘Pap! Stop! Niet --!’

Een straal wit licht en een trillende dreun vulde de lucht hoog boven hen, de dichtstbijzijnde achtervolgers terugstotend. Ze tuimelden even achteruit voor ze zichzelf weer oprichten.

‘Ze hebben hem vernietigd,’ verklaarde Gabriël Beylach verbluft, zijn stem was duidelijk verstaanbaar in de tijdelijke geschokte stilte die volgde, ‘waarom zou iemand de Zwerkbaltrofee willen vernietigen?’

‘Het kostte ons twaalf jaar om die Kelk te vinden,’ zei Lotte Vervark met een stem dof en geschokt.

‘Grijp ze!’ riep iemand op de Huffelpuftribune schrill. ‘Laat ze er niet mee weggomen!’

Het was de enige aanmoediging die de menigte nodig had. Een massieve, gemeenschappelijke, woedende brul ontplofte eruit, gevolgd door een woud van getrokken toverstokken. Rode stralen besproeiden de lucht, toen de Schouwers dichterbij hun doel cirkelden en deze hoog in de lucht omsingelden. James rekte zich uit om te zien, hulpeloos turend, vanaf deze afstand niet in staat zonder zijn bril ook maar iets te onderscheiden. Vaag was hij zich ervan bewust, dat Scorpius en Roos zich op de middellijn bij hem voegden.

‘Is het gelukt?’ vroeg Roos buiten adem. Toen ze omhoog keek schermde ze met haar hand haar ogen af tegen het zonlicht. ‘Is de Kelk vernietigd vóór hij af kon gaan?’

‘Ze hebben dus volledig over hun toverstokken gelogen,’ zei Scorpius hoofdschuddend.

James liet zijn blik zakken. Hoog tegenover hem stond zijn moeder rechtop, beide handen over haar mond, haar ogen gespannen opengesperd, terwijl ze naar de groep op de bezems keek. Vóór haar zag de Minster van Toverkunst er verslagen en geschrokken uit. Directeur Degout echter, keek slechts op James neer met een wrange glans in zijn grijze ogen.

Opeens greep Scorpius James' schouder en wees naar de zijkant. 'Pas op! Daar heb je Kraaieveld!'

Scorpius negerend, voegde Tabitha Kraaiveld zich bij de groep in het midden van het veld, mild kijkend naar de stuntelig afdalende Zwerkbalspelers. In het midden van hen daalden Titus Hardsteen en zijn Schouwers langzaam, hun toverstokken gericht op drie, donker gekleedde figuren.

'Weet je, James,' zei Kraaieveld, haar toverstok opbergend, 'dit doet me denken aan jouw eerste jaar, toen je probeerde mijn bezem te stelen.' Ze zuchtte en schudde haar hoofd. 'Je hebt *echt* iets over je, om Zwerkbalwedstrijden te verpesten, is het niet?'

Bijna twee uur later, ontmoette James, Scorpius en Roos, Ralph en Albus aan de rand van het veld. De wedstrijd was uiteindelijk beëindigd met een overwinning voor Huffelpuf, dit tot zwaar ongenoegen van Albus. In zijn groene tuniek, bezweet en verformfaaid, sleepte hij zijn bezem achter zich aan, woest kokend toen het vijftal onder de Griffoendortribune doken op zoek naar de koffer die daar ergens verborgen was.

De wind sloeg onvoorspelbaar rondom hen, joeg door de vlaggen hoog boven hen en tilde zand de lucht in. Tijdens de wedstrijd waren er stapelwolken verschenen, die zon blokkeerde waardoor de temperatuur met meer dan tien graden daalde, alsof het weer zelf concurreerde met de verwarde duisternis van James' stemming.

Niemand sprak over het fiasco welke aan de wedstrijd vooraf gegaan was. De enige kleine meevaller was geweest, dat Titus Hardsteen de drie "dieven" had toegestaan hun mantels en kappen op te houden tijdens hun arrestatie, en op die manier hun identiteit geheim te houden. Lucinda de Leeuw had gedurende de rest van de wedstrijd de beveiliging op zich genomen, terwijl Titus en een tweede Schouwer de drie figuren, onder dwang van hun toverstokken, terug naar het kasteel hadden begeleid, vergezeld door herhaald gejou en gespot van de gezamenlijke woedende menigte.

Vermengd met de diepe teleurstelling over de arrestatie van James' en Albus' ouders, was er de vreemde en onverwachte opluchting, dat iedereen, ondanks wat er fout gegaan was tijdens de Zwerkbaltop, het overleefd had. Er was geen aanval geweest. James' vader, Oom en Tante waren bereid geweest hun leven op te offeren, door het Morrigan Web op een veilige afstand van de menigte onder hen af te laten gaan. Maar de Kelk was uiteindelijk niet de gevreesde krachtbron geweest. Er was

geen Morrigan Web. In de koortsachtige zorgen over de voorbereiding op een ramp, was dit de enige afloop welke James volledig gemist had om te overwegen. Dat hij, heel eenvoudig, fout zat.

Maar Avior Porchascathan zei, dat hij tijdens de Top aan zou vallen herinnerde hij zich, Had de verknipte oude tovenaars gelogen? Was hij, wellicht, krankzinnig? Leed hij aan waanbeelden? Dat was natuurlijk mogelijk, gelet op de beschadigde aard van zijn verleden, maar toch...

Toen de vijf leerlingen de hoek omsloegen van de tribune, was James niet echt verrast het gekwaak van wachtende leerlingen te horen, die er allemaal getergd en ongeduldig uitzagen. Er leken er meer aan te komen vanuit de opgewonden massa, toen de tribune's leegstroomden, vergezeld door de muziek van de drumband van professor Banning, die in de verte nog te horen was.

'Nou, dat was me een "aanval" zeg!' riep Fiona Vierweg beschuldigend, toen ze James in het oog kreeg. 'Het was niets meer dan een suffe grap! Wie waren dat eigenlijk?'

Dit werd gevolgd door een koor van woedende kreten, terwijl de groep zich rond James, Ralph en Roos verzamelden, verklaringen en hun toverstokken terug eisend.

Haastig liet Ralph zich op een knie vallen voor een grote mossige kei. Erachter grabbelend, pakte hij zijn eigen stok en tikte ermee op de kei. Een sprankelend licht veranderde de kei in een oude Zwerkbalkoffer, die Ralph openrukte. Erin lagen als mikadostokjes een stapel toverstokken. De groep stortte zich op de koffer en tientallen handen rekten zich uit naar hun toverstok. Plotseling klonk er een overbekende heldere stem op boven het lawaai uit, en verraste de menigte zodat deze stilviel en James op deed springen.

'Weg van de koffer, alstublieft,' beval de stem streng, geen ruimte latend voor tegenspraak. Om dit te benadrukken, sloeg de koffer uit zichzelf dicht, bijna een aantal vingers, die erin staken, afhakkend.

James draaide zich om, het gewicht van diepe ontzetting daalde als lood op hem neer. De menigte leerlingen spleet uiteen naar achteren om de veel langere figuur van Directeur Degout te onthullen, zijn toverstok lui tussen zijn vingers houdend. Hij zwaaide ermee. In reactie daarop zweefde de koffer de lucht in, zoefde het pad af dat door de leerlingen gevormd was, en zette zich keurig voor de voeten van Degout neer.

'Meneer Potter,' zei hij met een zachte, fluwelen stem, 'hoe wist ik, dat u het middelpunt van dit, na-sportse, overleg zou zijn?'

James antwoordde hier niet op. Het was niet dat hij bang was. Zijn wangen branden met zo'n van een golf van machteloze woede, dat hij vreesde, dat als hij zou spreken hij in razernij zou schreeuwen.

'Is iemand bereid mij te vertellen wat ik in deze koffer aan zou kunnen treffen?' vroeg Degout, zich wendend naar de menigte en zijn wenkbrauwen ondervragend optrekkend. Verschillenden handen schoten de lucht in.

'James en zijn vrienden vertelden ons, dat er een aanval zou komen!' meldde een meisje vrijwillig. James zag, dat het Jola Mastboom was, het Zwadderichmeisje, dat kennelijk een oogje op Ralph had. In de nasleep van het verlies van het toernooi echter, was al haar hoopvolle gelatenheid veranderd in een kregelige boosheid. 'Ze zeiden, dat het voor onze eigen veiligheid was om ze weg te stoppen.'

Een geroezemoes van instemming klonk op, terwijl een Zwadderichjongen, die James niet kende, toevoegde, 'Ze vertelden ons, dat u onze toverstokken in beslag zou nemen!'

Meer instemmende geluiden stegen op, geïrriteerd rakend. Degout maande met het opheffen van een hand de groep tot zwijgen.

'En wat,' vroeg hij mild, 'hebt u voor uzelf hierover te zeggen, meneer Potter?'

James perste zijn lippen stijf op elkaar. Hij kon de hitte van zijn gezicht voelen, zijn wangen knalrood van woede kleurend.

'Juffrouw Wemel?' vroeg Degout. Zijn ogen flitsten naar Roos. 'Meneer Deeter? Meneer Malfidus? Iemand?'

'Wilt u de waarheid echt horen, meneer?' antwoordde Scorpius, een taxerende blik sturend.

'Dat wil ik inderdaad,' antwoordde Degout, in koele grootmoedigheid zijn handen iets spreidend. 'Tenminste, welke beperkt inzicht van de waarheid u, en uw aanhoudend moeilijkheden zoekende vrienden, aanhangen.'

Scorpius hief zijn hoofd op. 'De waarheid, meneer, is dat niemand u vertrouwd, Zelfs nu we het verkeerd hebben over wat er hier vandaag gebeurd is, blijft het feit, dat iedereen hier bereid was om hun toverstokken aan ons toe te vertrouwen, omdat ze u niet vertrouwen - noch als beschermer, *noch* als hun leider.'

De doodse stilte die op deze verklaring volgde, sprak net zo luid als een koor van geschreeuw. James keek opzij naar Scorpius, niet zeker of hij meer onder de indruk van de blonde jongen was, of verbijsterd door diens botte openhartigheid. Scorpius keek enkel naar de Directeur, zijn uitdrukking lijsig, bijna verveeld.

'Ik zou niet zo snel zijn om te spreken voor hen, die hier deze avond aanwezig zijn,' merkte Degout op, zijn blik toestaand om langs de verzamelde leerlingen te glijden. 'Ze kunnen mogelijk uw beperkte inzicht van de huidige schoolgebeurtenissen niet onderschrijven. Ze kunnen, feitelijk, slechts pionnen zijn in uw samenzwering van ongenoegen en opruiing. En toch, ze merken nu, dat ze nogal gemakkelijk de dupe zijn geworden van uw leugens.' Hierbij wendde hij zijn blik weer naar James. 'Meneer Potter, u hebt het sprookje bedacht, dat van deze ongelukkige leerlingen hun toverstokken in beslag genomen zouden worden. Natuurlijk heb ik nooit deze bedoeling gehad. In het licht van deze situatie echter, vind ik, dat mogelijk uw idee het opvolgen waard is. Als deze leerlingen zo gretig zijn om hun toverstokken te overhandigen aan iedereen die mooie verhalen verteld, dan zullen ze mogelijk verantwoordelijkheid moeten leren die komt met het voorrecht van het mogen dragen van een toverstok.'

Degout bestudeerde James langdurig, zijn ogen schitterden gemeen. Dan liet hij zijn blik dalen en zwaaide zijn toverstok nogmaals. Een stroom van dikke kettingen ontsprongen van de top van zijn toverstok. Ratelend en kletterend draaiden ze zich rond de koffer aan de voeten van Degout en werden vastgezet met een groot ijzeren hangslot.

‘Tot nader order,’ zei de Directeur, zijn toverstok in een naad van zijn mantel stoppend, ‘en in opdracht van mij, uw Directeur, zijn deze toverstokken inderdaad in beslag genomen. U kunt hem aan het eind van het schooljaar terugkrijgen, als - - ’ hij stak een magere vinger op, het opborrelende protest onderdrukkend, ‘u mij een opstel overhandigd van niet minder dan vijftig centimeter perkament met de titel “Waarom Ik Nooit Meer Mijn Toverstok Opgeef”.’

De menigte verdubbelde hun protest, schrill en woest.

‘Nu ik erover nadenk,’ veranderde Degout zijn kin opheffend en zijn koude ogen vernauwend, ‘mogelijk zal *vijftig* centimeter verhelderder zijn!’ Hij keek in het rond, de leerlingen uitdagend door te gaan met hun protest. In plaats daarvan viel de groep stil, knarsetandend van nauwelijks ingehouden woede.

‘Veel beter,’ zei Degout zacht, zich afwendend. ‘Heb vooral een prettige avond, leerlingen. Ik zie uit naar jullie berouwvolle bedankjes in de komende jaren.’ Hij beende naar het kasteel, de met kettingen bedekte koffer begon hem te volgen, kletterend op zijn eigen schaduw. De wind sloeg door Degout’s mantel en droeg rusteloze golven over het gras.

‘*Vijftig centimeter!*’ siste Govert Wortel, James tegen zijn schouder stotend. ‘Een dag voor het eind van het jaar en een opstel van *vijftig centimeter!* Hartelijk bedankt, grote idioot!’

‘Dat is de laatste keer, dat ik ooit nog naar Potter luister over *iets!*’ verklaarde Fiona luid. Dit werd begroet met een gemurmel van boze bijval toen de menigte afdroop naar het kasteel.

‘Nou, er is *een* goed ding, dat hieruit voortgekomen is,’ merkte Scorpius op, James op zijn rug kloppend. ‘Je had het uiteindelijk niet verkeerd over waarom we de toverstokken verborgen.’

James kon zich er niet toe brengen hierop te reageren. Hij was zo afgestompt van woede en frustratie, dat hij zich niet voor kon stellen ooit weer vrolijk te zijn. Stilletjes begon hij de menigte die naar het kasteel dreef te volgen. Sneren en woedende opmerkingen werden door de wind naar hem teruggedragen.

22. Een Onmogelijke Overeenkomst

Het diner in de Grote Zaal was een haastige gebeurtenis, daar een veel grootser diner en overleg voor de wereldwijde afgevaardigden later die avond belegd was. Huiselven, zelden tijdens de maaltijden gezien, stormden rond in de Zaal in hun Zweinsteintheedoeken, vlaggen ophangend, op rollende trappen de grote ramen zemend en de zwevende kaarsen die voor meer dan eenderde opgebrand waren, vervangend. De verdwijnkasten waren weggehaald, de ruimte voor de afdelingstafels vreemd leeg makend.

Het opvallendste verschil echter, was op het podium onder het roosvormige raam en de enorme klok met de vijf wijzerplaten. De leerkrachten hun tafel en stoelen waren weg, vervangen door tientallen koperen schildersezels, keurig neergezet in, bijna, een cirkel en allen voorzien van een ingelijst portret. Deze, herkende James, waren de portretten van de Schoolhoofden die normaal gesproken aan de wand in het kantoor van de Directeur hingen. Ieder portret leek ongebruikelijk waakzaam, sommigen met een zichtbare nieuwsgierigheid, anderen met een hooghartige afkeur, maar de meeste kletsten druk met elkaar.

In het midden van het podium, direct onder de klok geplaatst en er flink misplaatst uitziend, was een reflecterende kuip neergezet, gevuld met rimpelend water en opgesierd met zes gouden standbeelden. James herkende de opstelling, want hij had hem al tientallen keren tijdens zijn bezoeken aan het Ministerie van Toverkunst gezien. Het was een replica van de Fontein van Magische Broederschap, met een knappe tovenaer en prachtige heks, samen met een verheerlijkte centaur, gobelin en Huiself, allen een straal glinsterend water verspreidend, de heks en de tovenaer uit hun toverstokken, en de anderen uit verschillende lichaamsdelen. Toegevoegd aan de verzameling, was de onmiskenbare figuur van een mannelijke Dreuzel, het duidelijkst herkenbaar door het gebrek aan een toverstok. Deze zesde figuur was geplaatst tussen de heks en de tovenaer, zijn armen opgeheven met de handpalm naar buiten, het vallende water vanuit hun toverstokken opvangend, zijn gezicht opgeheven in dankbare verrukking.

‘Heb je Mam nog gezien?’ vroeg Albus aan James, in het voorbijgaan de Zaal uit.

‘Ja, maar niet langer dan een minuutje,’ bekende James, zich weer richtend op zijn stampot waar hij moedeloos met zijn vork in prikte. ‘Ze stond bij de Ontvangst Hal met Banning en van de Beek te praten. Zij en van der Beek gingen direct weg, terug naar het Ministerie om te proberen Pap, Tante Hermelien en Oom Ron onmiddellijk vrij te krijgen. Titus wil haar niet eens ontmoeten. Zegt dat ie het te druk heeft. Ik denk, dat hij haar uit de weg gaat.’

Albus knikte bitter. ‘Enig idee waar hij ze opgesloten heeft?’

‘Geen flauw,’ bekende James duister. ‘Kan overal zijn en hij houdt het geheim. Hij wil niet, dat iemand hen vrijlaat, terwijl hij druk is met het grote banket voor vanavond.’

Albus zuchtte kwaad. Hij leek meer te willen zeggen, maar kon niets bedenken. Na langdurig met zijn voeten geschuifeld te hebben en te kijken naar de Huiselfen die de portretten van de Schoolhoofden rechtzette, liep hij door.

Omhoog kijkend naar de afbeeldingen, merkte James dat het portret, dat aan het eind stond, degene met het strenge gezicht van Merlinus Ambrosius, nog steeds zo onbewegelijk als een rots was. Hij was een beetje verbaasd, dat het er al bij was opgenomen - - de schilderijen waren duidelijk bedoeld om verwondering en verbazing bij de Dreuzelaanwezigen op te wekken. Misschien was de naam al genoeg. Volgens Daan, waren de Dreuzels heel vertrouwd met de legendarische bezweerder, hoewel slechts door mythe's en legenden.

Het portret van Albus Perkamentus echter, was nergens te bekennen. Dit was niet heel verrassend, veronderstelde James, omdat de laatste keer hij het had gezien, het schilderij volledig verlaten was.

Ondanks de drukte in de ruimte en de voelbare spanning van verwachting, was de sfeer om de afdelingstafels bezoedeld door norse boosheid. Zelfs de Huffelpufs, die onder normale omstandigheden hun overwinning van het toernooi zouden vieren, hulden zich in een kleed van ingetogen somberheid. Niet alleen was hun trofee gestolen en vernietigd door onbekende vandalen, het volledige team had in

opdracht van hun aanvoerder, Gabriëlle Jansons, James hun toverstokken gegeven - - en hadden gezien, dat deze vervolgens in beslag waren genomen - -. Zelfs nu keek ze vanaf de Huffelpuufafel James doordringend aan, nog steeds haar Zwerkbaltuniek en een piekerige paardenstaart dragend.

James at zo vlug als hij kon en verliet de Grote Zaal alleen, niet in staat de stille woede van zijn klasgenoten nog langer te verdragen.

Onverwacht voegde Nastasia zich bij hem toen hij de trappen naar de leerlingenkamer beklom.

‘Hoe ben jij hier binnengekomen?’ bromde hij zacht. ‘Alle Verdwijnkasten zijn opgeborgen. Waarschijnlijk ook uitgezet.’

‘O, ze zijn nog niet uitgezet,’ antwoordde ze, in gelijke tred met hem de draaiende trap opgaand. ‘Er zijn nog steeds een paar leerlingen, die overal rondhangen, om hun laatste opdrachten af te maken. Trouwens, ik ben hier al de hele dag. Ik wilde zien wat er zou gaan gebeuren.’

‘Moet leuk zijn om in een slang te veranderen en ongezien rond te glibberen,’ murmelde James.

‘Ik *zei* je al eens,’ zei ze pinnig, ‘ik verander niet in ‘n slang. Maar, ja, het is handig.’

Ze bereikten de overloop en bogen af naar het portret van de Dikke Dame.

James zei, ‘Dus, je hebt alles gezien.’

Nastasia haalde stilzwijgend haar schouders op. ‘Ik zag dingen, die niet gingen zoals je bedoeld had.’

‘*Dat* is zwak uitgedrukt,’ blafte James een sarcastische lach. ‘Mijn vader, Tante en Oom zijn gearresteerd, ergens in het kasteel gevangen gezet, totdat Titus hen terug naar het Ministerie kan brengen... de helft van de school is zijn toverstok kwijt, en ik krijg de schuld ervan...’

‘Ik zou niet zeggen de *helft* van de school,’ merkte Nastasia op. ‘Zo overtuigend ben je nou ook weer niet. Het is meer eenderde.’

‘Bedankt,’ gromde James. ‘Je bent een grote hulp.’ Hij stopte voor het portret en zei het wachtwoord. Met een zacht gekraak zwaaide de Dikke Dame open.

‘Vraag je me niet naar binnen?’ vroeg Nastasia.

James keek om naar haar. ‘Waarom zou ik? Ik heb nog vijfendertig centimeter opstel te schrijven.’

‘Je gaat vanavond geen opstel schrijven,’ zei Nastasia met een alwetende glimlach. ‘En ik denk, dat je wel een vriend kunt gebruiken.’

Op de doorgang van de leerlingenkamer wachtte James. Nastasia had op beide punten gelijk. ‘Best,’ zuchtte hij, ‘kom maar binnen. Maar ik ben geen gezellig gezelschap vanavond.’

‘Het is wel goed.’ Nastasia legde een hand op zijn schouder en schonk hem een verontschuldigende blik. ‘Dat ben je nooit.’

James rolde met zijn ogen en dook door portretopening. Nastasia volgde.

De sfeer in de leerlingenkamer was nog zwaarmoediger dan die in de Grote Zaal was geweest. Zelfs zij die geen opstel hoefden te schrijven leken vreemd ingetogen, als je je bedacht, dat het schooljaar vrijwel voorbij was en de Zomervakantie aanstaand. Deels kwam dit waarschijnlijk door het weer. Duisternis duwde tegen de ramen, die rammelden door plotse windvlagen. Het vuur was hoog opgestookt tegen de eigenaardige kilte buiten. James merkte Roos op aan haar gebruikelijke tafel in de hoek, met bij haar, Fleur Fontein en Sjanien Denneboom, allen met een veer in de hand nors over hun opstel gebogen. Scorpius was nergens te bekennen. Hij was waarschijnlijk nog in de Grote Zaal aan het eten.

James en Nastasia liepen naar het vuur. Lily kwam naar beneden gehuppeld vanuit de meisjesslaapkamers, er opgeprikt uitzierend in haar gelegenheidsjurk en haar rode haar keurig verdeelt door een glanzende haarclip.

‘Ik ben weg!’ verkondigde ze opgewonden. ‘We gaan zingen voor al de internationale leiders en de Minster van Toverkunst en alle Schouwers! O, ik ben zo zenuwachtig!’

‘Nou, je ziet er gewoon prachtig uit,’ verzekerde Nastasia haar, met een voor haar ongebruikelijke warmte. ‘Als je maar half zo goed zingt als je eruit ziet, blaas je hen van hun stoelen.’

Lily giechelde hierover en zoog het compliment op. James was niet in de stemming voor vrolijkheid, zelf niet die van zijn zusje.

‘Moet jij ook niet een opstel schrijven?’ mopperde hij.

Lily stak haar kin vooruit en trok iets uit de zak van haar jurk. Het was haar toverstok.

‘Directeur Degout gaf me de mijne terug,’ zei ze liefjes, knipperend met haar ogenleden. ‘Aan mij en alle andere leerling ambassadeurs. Hij wilde ons niet afleiden van onze taken, zei hij. Misschien is hij niet zo slecht als iedereen zegt.’ Ze keek naar de klok boven het vuur en kreette, ‘O, ik moet gaan! We verzamelen voor zeven uur bij de Ontvangst Hal. Professor Hierraver laat ons allemaal tegelijk binnen. In een optocht notabene!’ Ze grijnsde, buiten zichzelf van opwindning. Met een snel, zwaaiden, gebaar schoot ze naar het portretgat.

‘Ik ga er vanuit, dat ze het niet weet,’ vroeg Nastasia zachtjes.

‘Over Pap?’ antwoordde James, ‘Nee. We hebben haar er buiten gelaten. Ze heeft er geen idee over wie er vandaag gearresteerd is.’

Nastasia knikte. ‘Heel goed. Ik weet zeker, dat het allemaal opgelost is vóór ze het te weten komt.’

James was niet geïnteresseerd in Nastasia’s betekenisloze geruststellingen. Hij gooide zich in een ingezakte leunstoel voor het vuur, terwijl zij het zich gemakkelijk

maakte aan het eind van een bank die het dichtbij hem stond. Geen van twee zei verder nog iets over het onderwerp.

Hoe mijmerde James bij zichzelf, starend in het vuur, *hoe* kon hij het zo compleet verkeerd hebben gehad? Het was niet alleen Porchascathan die had toegegeven, dat hij het plan had om tijdens de Zwerkbaltop aan te vallen. Het was hoe de toverschaakstukken geplaatst waren op zijn bureau, kennelijk een aanhoudend conflict aanduidend. Ieder stuk vertegenwoordigde een echt persoon: hij, een Paard; zijn vader, de diamanten Koning en Roos, onverklaarbaar, de Koningin. En aan de andere kant van het bord, opgesteld tegenover hen, Petra/Judith als de zwarte Koningin, de Verzamelaar als de Koning...

Kon dit mogelijk nepperij geweest zijn? En zwakzinnig hersenspinsel van Avior Porchascathan's gebroken geest? Zou Petra het hem niet verteld hebben? Per slot van rekening hadden ze elkaar in de schuilhut ontmoet, ze had hem gewaarschuwd, dat hij te dichtbij kwam, achter teveel zaken kwam. Als het allemaal het waanbeeld van een krankzinnige was, zou ze hem dat dan niet verteld hebben? Er moest iets zijn wat hij miste...

Hij was er zeker van geweest, dat het de Kristallen Kelk was die gebruikt zou worden als het Morrigan Web. Het had precies geklopt. Maar, was het mogelijk dat dit zijn grootste vergissing was geweest?

'Net als de kooi van Hagrid,' mompelde hij in zichzelf. 'Scorpius zei, dat het *te* voor de hand lag...'

'Wat,' kirde Nastasia naast hem.

James schudde zijn hoofd in een poging hem helder te krijgen, zijn gedachten te herschikken. 'Toen Pap en Oom Ron en Tante Hermelien het toernooi binnenslopen,' murmelde hij, nog altijd starend in het haardvuur, 'dachten Roos en ik, dat ze zich verborgen tussen al die Ukkepulken...'

'Bluh,' stak Nastasia haar tong uit, 'klinkt als een vorm van marteling. Die dingen stinken als ze te lang in de zon zitten.'

'Maar Scorpius zei dat het teveel voor de hand lag,' ging James verder, haar negerend. 'Hij wist dat het een... een *afleiding*...'

James ging in de leunstoel rechtop zitten, hij dacht razendsnel na. Was het zo eenvoudig? Was de Kristallen Kelk opzettelijk geïntroduceerd in het toernooi als een lokaas? Een afleiding bedoeld om iedereen die van plan was het Morrigan Web tegen te houden in de openbaarheid te trekken? Als dat zo was, had het uitstekend gewerkt. Per slot van rekening was de Top nog niet voorbij. Zelfs nu waren de wereldleiders en magische bestuurders verzameld in de Grote Zaal. Samen met een verzameling leerling ambassadeurs, docenten en Schouwers. Mogelijk had Avior Porchascathan James misleid, hem doen geloven, dat de aanval plaats zou vinden tijdens het toernooi, om hem zo af te leiden van zijn *echte* plan...

'Maar wat zou hij dan kunnen doen?' vroeg hij zichzelf af. 'Ik moet *nadenken*!'

'Waar heb je het over?' vroeg Nastasia, met een wenkbrauw naar hem opgetrokken. 'Je bent toch niet nog steeds bezig over dat Morrigan Web, is het wel? Laat het met rust, wil je.'

Iets wat eens toebehoorde aan een krachtige heks of tovenaar, die nu dood is,' racete James' gedachten in een poging iets te vinden wat paste. Iets wat een middenstuk is, dat iedereen op zou merken...

Kon het die nieuwe fontein zijn en de standbeelden op het podium? Nee. Die waren te nieuw. Omdat volgens Tabitha Kraaieveld het derde Stigma *tijd* was. Het object moest er al maanden zijn, zo in het zicht van iedereen...

Tijd...

Opeens, toen hij het doorhad, zakte zijn mond wijd open. Bijna sprong hij uit zijn stoel.

'Wat?!' eiste Nastasia onthutst.

'Het moet...!' mompelde James gespannen, zijn ogen puilden uit naar het vuur. 'O, nee! Lily!'

'Wacht!' riep Nastasia hem bij zijn elleboog grijpend. 'Het is te laat, waar je het ook over hebt. Kijk.' Ze wees naar de klok boven het haardvuur. 'Het is kwart over zeven. Lily en haar optocht van kleine ambassadeurs marcheerden een kwartier geleden de Grote Zaal in. Tien tegen een, dat de deuren achter hen op slot zijn gegaan en waarschijnlijk worden ze bewaakt door een paar van de toverstok trekkende Schouwers van jullie.'

James staarde met stomme frustratie naar de klok. 'We moeten op een of andere manier binnen zien te komen.'

'Wat is er aan de hand?' fluisterde een stem bij zijn schouder.

James keek opzij en zag Roos naast hem staan, haar opstel vergeten op de tafel achter haar.

'Het was niet de Kristallen Kelk,' raspte hij naar haar, 'maar ik weet wat het wel is! We moeten nu onmiddellijk naar beneden om het te stoppen!'

Verward fronste Roos diep. 'Waar heb je het over? Hoezo naar beneden? Waar?'

'Het grote formele diner in de Grote Zaal!' legde hij, bijna barstend van ongeduld, gehaast uit. 'Het Morrigan Web moest nooit bij de Zwerkbaldwedstrijd afgaan! Het was alleen maar een truc om ons op het verkeerde been te zetten, en het werkte nog ook! Het moet vanavond afgaan, beneden, en ik weet waardoor hij af zal gaan!'

'De vorige keer was je ook behoorlijk zeker,' merkte Nastasia zacht op.

'Kop dicht, Nastasia,' zei Roos, en tegen James fluisterde ze, 'Ongeacht hoe zeker je bent, we kunnen de Grote Zaal niet gewoon insluipen. Er staan overal bewakers. Iedere deur zal op slot zijn.'

‘Weet ik!’ kreette James, wanhopig proberend zijn stem zacht te houden. Ondanks dat, voelde hij de ongemakkelijke blikken van verschillende mensen rondom hen. ‘We hebben hulp nodig! Hagrid misschien! Of...’

‘Je ouders?’ stelde Nastasia voor.

Zowel Roos als James draaiden zich naar haar toe. James vernauwde zijn ogen. ‘Jij weet waar ze zijn?’

‘Doe ik,’ antwoordde Nastasia met een knik. ‘Ik volgde die Schouwergast, Titus, toen hij ze naar het kasteel bracht. Het was of dat, of de Zwerkbalwedstrijd kijken, en ik moet toegeven, dat ik dat maffe spel nooit echt begrepen heb.’

Roos keek verbijsterd. ‘Je *volgde* Titus? En hij zag je niet? Hoe...?’

‘Ze heeft haar manieren,’ antwoordde James, zijn ogen opslaand. ‘Geloof me.’

‘Goed,’ zei Roos, het onderwerp voor dit moment met rust latend, ‘waar zijn onze ouders, dan? En denk je, dat we ze kunnen laten ontsnappen?’

‘Ik zal je het laten zien,’ reageerde Nastasia zich omdraaiden en James en Roos voorgaand naar het portretgat. ‘Voor wat betreft ze te kunnen laten ontsnappen, da’s twijfelachtig. Maar dat betekent niet, dat we het niet moeten proberen.’

Toen de drie leerlingen door het portretgat naar buiten stapten, was James blij te zien, dat Ralph hen naderde vanaf de tegenovergestelde richting.

‘Hoi,’ zei hij nors. ‘Geen zak aan in de Zwadderichleerlingenkamer nu we het toernooi verloren hebben en Julie Jansons heeft het op me voorzien, zegt, dat ik haar een opstel schuldig ben. Ik vroeg me af of ik misschien bij jullie kon blijven rondhangen...?’

‘Loop met ons mee, Ralph,’ zei James, zijn vriend’s elleboog pakkend en hem omdraaiend. ‘Spul te doen.’

‘Niet weer,’ kreunde Ralph, met tegenzin volgend. ‘Wat is het nu weer?’

‘Kennelijk is James ergens achter gekomen,’ fluisterde Roos, achter Nastasia aanlopend de gang uit.

‘Sneller, Nastasia,’ siste James, ‘we hebben niet veel tijd!’

‘Waar gaan we heen, dan?’ vroeg Ralph zenuwachtig. ‘Want ik kwam alleen maar om bij jullie rond te hangen, misschien een potje toverschaak spelen, en niet te pakken te worden genomen door Julie Jansons...’

‘Kalm aan, Ralph,’ antwoordde Roos, ‘we zijn gewoon op weg om onze ouders te bevrijden.’

‘Ah,’ knikte Ralph zwakjes, kennelijk niet verrast, ‘en dat gaan we doen omdat...?’

‘Omdat het Morrigan Web nog steeds af zal gaan,’ antwoordde James zacht, ‘en we hebben hulp nodig om dat tegen te houden.’

‘Hier hebben we het al over gehad,’ protesteerde Ralph. Zijn gezicht flitste de schaduwen in en uit, terwijl ze zich voorthaasten. ‘De Kristallen Kelk zou de ontsteking zijn. Alleen was ie dat niet...’

‘Het was nooit de ontsteking,’ zei James, met duistere zekerheid. ‘De ontsteking heeft aldoor voor onze neus gehangen. We zagen het niet, omdat we er aan gewend zijn geraakt.’

Nastasia sloeg af, de anderen leidend van een ronde cirkelvormige stenen trap. ‘Dus?’ zei ze met een stem die trilde terwijl ze de trap af rende. ‘Vertel op! Wat is het dan?’

James pauzeerde even, toen hij onder aan de trap aan was, bij elkaar komend in de hoge gang die leidde naar het Verweer Tegen de Zwarte Kunstenleslokaal, verklaarde hij heftig, ‘Het is die verdomde klok.’ Hij keek wisselend Roos en Ralph in de ogen. ‘De klok, die al het hele jaar pal vóór ons in de Grote Zaal hangt!’

Terwijl ze het begon te beseffen, werden de ogen van Roos groot. ‘Maar, we weten niet aan wie hij heeft toe behoord, is het niet?’

James schudde zijn hoofd. ‘Wie wel? Kan iedereen geweest zijn. Of misschien zit de ontsteking er ergens in verborgen. Hij is groot zat. En hij is het hele jaar de blikvanger van de totale school geweest. Iedereen heeft er naar gekeken en hun hele dag er naar ingericht.’

‘Nog maar een klein stukje verder,’ drong Nastasia aan, nog altijd voorop lopend. James, Ralph en Roos volgden.

‘Hoe weet je zo zeker, dat het de klok is?’ fronste Ralph. ‘We waren er tenslotte zeker van, dat het de Kelk was en dat was een complete afgang...’

‘Ik ken het derde Stigma van het Morrigan Web,’ verkondigde James. ‘Tabitha vertelde het me!’

‘Deed ze dat?’ vroeg Ralph verbluft. ‘Wanneer?’

James zwaaide ongeduldig met zijn hand. ‘Lang verhaal. Het punt is, dat de klok aan alle drie de Stigma’s voldoet. De eerste is eigendom. We weten niet waar hij vandaan komt, maar wat ons betreft, kwam hij van een verschrikkelijke heks of tovenaar...’

Roos knikte, haar pas versnellend. 'Het tweede Stigma is de afstand. De klok is beslist het middenstuk van de Grote Zaal, precies in het middelpunt van de belangstelling.'

'En het derde Stigma is tijd,' sloot Nastasia af. 'Hij hangt er al het hele jaar, doordrenkt van zowel aandacht, als zijn eigen magie, wachtend op deze avond...'

Ze stopte voor het lokaal van Verweer Tegen de Zwarte Kunsten en legde haar hand op de deurknop. Twee passen achter haar echter, stopte James abrupt. In de schemering staarde hij haar aan, zijn gezicht vertrokken van achterdocht.

'Ik heb je nooit verteld,' zei hij langzaam, 'wat het derde Stigma was.'

Stilte vulde de gang toen alle ogen zich op Nastasia richtte. Ze keek James onaangedaan aan.

'Over een minuutje is alles duidelijk,' zei ze tegen hem, daarmee, trok ze de deur van het lokaal open.

James tuurde naar binnen. In de schaduw stonden vier stevige vormen - - de Verdwijnkasten die uit de Grote Zaal verwijderd waren en kennelijk wachtte om opgeborgen te worden. In het midden van de vier, stond, kennelijk ook wachtend, een lange, gekapte figuur, zijn gezicht in schaduwen gehuld.

'Ah,' zei de diepe grinnikende stem van de figuur, 'juffrouw Hendriks en vrienden. Kom toch binnen.'

Roos hijgde scherp: het was de Verzamelaar.

James deinsde bij de deur achteruit, zijn nicht met hem meetrekkend. Maar voor ze zich terug konden trekken, prikte er iets scherps in zijn rug, hem tot halt dwingend. Hij draaide zich om, en zag Nastasia achter zich, haar toverstok was op een niet mis te verstane manier opgeheven in haar hand.

'Ga naar binnen,' zuchtte ze ongeduldig, 'laat hem niet wachten.'

Door de schok en teleurstelling draaide James' maag zich om. 'Je *moet* een grapje maken!'

'Jij bent het die grappen maakt,' zei Nastasia hoofdschuddend. 'Na alles wat er gebeurd is, vertrouwdde je me *opnieuw*?'

'Geloof me, *die* vergissing maak ik nooit meer,' siste James, naar haar toverstok kijkend.

'Veel beloven, weinig geven,' mompelde Nastasia. 'Vooruit. Lopen.'

'Hij gaat ons vermoorden,' protesteerde Roos buiten adem, 'dat weet je toch, nietwaar?'

'Misschien,' antwoordde Nastasia. 'Maar dat bepaald James, niet ik.'

'Juffrouw Hendriks heeft helemaal gelijk,' riep de Verzamelaar luchtig. 'Als zij u hierheen gebracht heeft, betekent dit, dat u meer te weten bent gekomen, dan ik u kan toestaan zomaar te weten. Maar kom bij ons. Dit hoeft voor geen van ons slecht

af te lopen. En, houdt u alstublieft uw handen waar ik ze kan zien. Toverstokken of niet, ik heb geleerd goed bij jullie op te letten.’ Hij leek dit amusant te vinden.

Met tegenzin keerde James zich om naar deur van het klaslokaal. Ralph ging langzaam als eerste naar binnen, gevolgd door Roos en James. Nastasia bleef achter hen lopen, haar toverstok dreigend gericht. Eenmaal binnen sloot ze met een doffe klik de deur en deed hem op slot.

‘En nu,’ zei de Verzamelaar met een gretige, zachte stem, ‘maak het jullie gemakkelijk. Er zijn verhalen te vertellen, spellen te spelen, en de *tijd*... daaraan hoef ik u niet te herinneren...’ hij glimlachte breed, wetend, ‘tikt door... tik... tak... tik...tak...!’

James, Ralph en Roos bleven uit de buurt van de Verzamelaar, een ongelijke rij aan de rand van het lokaal vormend, naast een rommelige opeenstapeling van bureaus, die opzij waren geschoven om ruimte te maken voor de Verdwijnkasten.

‘Alstublieft, mijn vrienden,’ zei de Verzamelaar, grinnikend van onder zijn kap, ‘we hoeven niet zo formeel te doen. Jullie hebben niets van mij te vrezen. Ik, zoals u, ben hier vanavond zonder mijn toverstok. Voorzichtigheid is de moeder van de porseleinkast, zoals het Dreuzelgezegde luidt, en in acht nemend wat er te gebeuren staat, is het niet in mijn hand hebben van een toverstok een niet te missen voorzichtigheid.’

‘U lijkt er niet mee te zitten om *haar* een toverstok te laten dragen,’ spoog James, met zijn hoofd naar Nastasia knikkend. ‘Ziet er voor mij uit als een niet te missen lafheid.’

‘Juffrouw Hendriks is al ver van hier als het Web afgaat,’ sloot de duistere man het af. ‘Ik zou haar nooit ook maar in het minste gevaar brengen. Ze is veel te waardevol voor me en, daar ben ik zeker van, zal dat blijven zijn. Maar alas,’ de Verzamelaar draaide zijn hoofd naar James, ‘u bent onbekend met de rijke geschiedenis van uw Amerikaanse vriendin! Sta mij toe dit te verhelderen.’

Met een strakke stem zei Roos, ‘Ik denk niet, dat het ons boeit.’

‘Ach, laten we niet gaan pruilen, mijn beste juffrouw Wemel.’ De Verzamelaar zwaaide met zijn hand, alsof hij een vieze lucht wilde verdrijven. ‘Ik denk, dat, u in het bijzonder, dit heel intrigerend zult vinden. U bent, per slot, de intelligentere. Denk eens terug aan onze eerdere ontmoeting op Klammfels, liefde. U kunt zich herinneren dat ik vertelde, dat juffrouw Hendriks een rijke familiegeschiedenis heeft.

In feite is het meer dan rijk; het is regelrecht berucht. Toe maar, liefje,' richtte hij zich tot Nastasia die achter James stond, met haar toverstok nog steeds gericht op zijn rug, 'vertel hen de naam van uw overgrootvader. Eens zien of ze hem herkennen.'

James keek over zijn schouder naar Nastasia, ondanks alles nieuwsgierig. Hij had verwacht, dat Nastasia voor een deel beschaamd zou zijn, of terughoudend. In plaats daarvan richtte zij zich tot haar volle lengte op en stak haar kin naar voren.

'Hannibal Drake Magnussen,' verkondigde ze trots.

Naast James, stootte Ralph een gemoorde kreet uit. Verrast, sloeg Roos een hand voor haar mond.

'Aha,' grinnikte de Verzamelaar, 'ze herkennen de naam! Ja, uw dierbare vriendin en kameraad, juffrouw Nastasia Hendriks, is de afstammeling van ene professor Ignatius Magnussen van de Amerikaanse toverschool Alma Aleron. Hij was het, die de mysteries van de Tovenaar Groot Eenwording Theorie ontsloot, de drempel overstapte van het Nexus Gordijn en de Wereld Tussen de Werelden betrad. Waarlijk een man naar mijn hart. Het is zijn bloed en passie, die door de aderen van juffrouw Hendriks stroomt. Derhalve was het geen verrassing, dat het lot dát naar haar terug bracht, wat rechtmatig van hem was - de kop van professor Magnussen's magische stok, jarenlang verloren gewaand, van hand naar onwaardige hand doorgegeven. Juffrouw Hendriks herkende zijn kracht, natuurlijk, en derhalve was het ook het lot, dat zij hem aan mij zou geven, juist op het moment, dat ik een dergelijk reliek nodig had...'

James' mond viel open. De stok! Hij had hem voor het laatst gezien in zijn droomvisioen, waar hij in de Dreuzelpandjeswinkel verkocht was. Van daaruit had hij op de een of andere manier zijn weg gevonden door de tientallen jaren naar de handen van het jongst levende familielid van de eerste eigenaar. En dat familielid, verbazingwekkend, was Nastasia. Hij wendde zich naar haar, een hopeloos gevoel maakte zich meester van hem, denkend aan de avond dat hij haar voor het eerst ontmoet had...

'Jij was het,' zei hij triest, 'op de eerste avond. Je sloop door de Verdwijnkast, om de stok van Magnussen in de klok te verstoppen. Dát had je meegenomen in de fluwelen zak die ik vond ...'

Nastasia antwoordde niet. In plaats daarvan liet ze haar blik koppig dalen en weigerde hem aan te kijken.

'Juffrouw Hendriks had me eenvoudig de reliek kunnen geven,' erkende de Verzamelaar met een verdorven trots. 'Ik had hem zelf in de klok kunnen plaatsen, maar zij stond erop een meer *actieve* rol te krijgen. Zelden ben ik iemand tegengekomen, die zo jong en gedreven was. Ik moet bekennen, dat ik onder de indruk was.'

James staarde naar Nastasia, woede welde bij hem op, die het diepe gevoel van verraad evenaarde. Ze hief haar blik weer op en daagde hem ermee uit.

'Kijk me niet zo aan,' zei ze koud. 'Je kent me niet.'

‘Ik begin te geloven, dat je daar gelijk in hebt,’ beaamde James. ‘En wat dan met Daan? Loog je ook tegen hem?’

Nastasia lachte. Het was een hol en krankzinnig geluid. ‘Daan Wilstra is een aardige jongen, maar z’n hersenen stoppen met werken in het bijzijn van meisjes. Hij was gewoon de makkelijkste weg naar jou. Dat is *alles* wat hij voor mij betekende.’

James bestudeerde Nastasia’s gezicht kritisch. Ze loog. Daar was hij zeker van.

‘Ashya?’ vroeg hij zacht. ‘Jij bent het, is het niet? Je kunt dit niet vol blijven houden... kun je?’

‘Hou je kop, James,’ zei Nastasia, haar toverstok naar zijn gezicht brengend, ‘of ik zorg er voor.’

‘Nou, nou,’ suste de Verzamelaar, ‘zulk jeugdige heethoofdigheid! Staat je echt niet.’

‘Wacht eens even,’ zei Roos opeens, alsof ze een stem gaf aan de vraag waar ze de laatste paar minuten aan gedacht had. ‘U zegt, dat u de stok van Magnussen zelf in de klok had kunnen stoppen? Hoe precies? U hebt uw tijd verdeeld tussen Nieuw Amsterdam als de Verzamelaar en op Klammfels als professor Porchascathan. Hoe had u de tijd kunnen vinden, zo niet de mogelijkheid, om Zweinstein binnen te gaan en dit soort smerige zaken te doen?’

De Verzamelaar leek verrukt door deze vraag. Hij lachte hard. ‘Juffrouw Wemel, uw scherpzinnigheid is er een om rekening mee te houden. Sta mij toe hem uit te dagen. Hoe denkt u, dat ik deze opmerkelijke prestatie voor elkaar krijg? Hoe komt het, denkt u, dat ik staat ben om op dit moment hier te zijn?’

James wist, dat Roos onmogelijk het antwoord op de vraag van de Verzamelaar kon weten. Toen hij echter naar haar keek, was haar gezicht vertrokken van een onuitsprekelijke achterdocht. ‘Ik weet allen, dat u achter de geheimen van het Morrigan Web bent gekomen,’ zei ze voorzichtig. ‘Dan weet u ook, dat zijn originele functie het delen van magie was met de magisch zwakke. En met Snullen.’

‘Zoals uw meneer Vilder!’ kreette de Verzamelaar samenzweerderig. ‘Juist! Mogelijk hebt u meer bevroed, dan u hebt laten merken! Maar sta mij toe het uit te leggen aan hen, die wat langzamer dan u zijn...’

Hiermee deed de Verzamelaar een stap achteruit. Hij zwaaide beide armen wijs uit, zodat zijn zware mouwen flapperden. Zijn handen waren in de schemering erg wit.’

‘Het kan u interesseren,’ zei hij, zijn kap achteruit duwend om zo zijn donkere haar en hoekige, grijnzende gezicht te onthullen, ‘dat deze persoon - - de persoon waaraan ik speels naar verwijst als “de Verzamelaar” - - een zeer recente uitvinding is, gemaakt om in de Verenigde Staten te gebruiken. De Verzamelaar is een bruikbaar gezicht dat ik draag, om zowel angst als vertrouwen te winnen, afhankelijk hoe ik hem gebruik. Maar het is een *nieuw* gezicht, een tijdelijk, niet meer dan een masker welke ik spoedig af zal danken. Tenslotte heb ik nog een *ander* gezicht...’

Nu begon de duistere figuur te veranderen. James had dit al eerder zien gebeuren in het kantoor van Porchascathan, toen hij veranderde in de persoon die nu voor hen stond. Hij verwachtte, dat het zelfde nu zou gebeuren, alleen in omgekeerde volgorde. De persoon werd inderdaad dunner en ouder. Deze keer echter, werd het haar staalgrijs, dicht als stro. De baard die ontsprong van zijn kin was stoppelig, driehoekig en met vermengd met zwarte haren. En het gezicht... het gezicht wat gevormd was, was niet langer die van de lang geleden overleden Albus Perkamentus. Het was streng, koud met ingevallen wangen en donkere wallen rond de opgejaagde ogen.

‘Dit gezicht...’ melde de persoon met zijn nieuwe, ernstige stem, ‘is het gezicht van Directeur Radnor S. Degout. Ik ben hem al sinds jaren...’

Roos drukte zich tegen James aan, grabbelend naar zijn hand. Ze had dit kennelijk verwacht, op een of andere manier, en toch was de realiteit duidelijk angstaanjagend. Aan de andere kant van James, slikte Ralph en deed een halve stap achteruit.

‘Zoals u zich voor kunt stellen,’ zei Degout, zijn totale gedragwijze veranderde met zijn voorkomen, ‘is er een tovenaars met een unieke lichaamsbouw en een uitzonderlijk stoïcijnse geest voor nodig om deze drie verschillende personen te onderhouden. Het Transformagiër deel is slechts het begin. Het apart houden van de geesten en de discipline van tegenstrijdige figuren, is een ware uitdaging. Geen van jullie drie kunnen ook maar *beginnen* dit te waarderen, natuurlijk.’ Degout liet zijn blik over Roos, James en Ralph glijden. ‘Maar van juffrouw Hendriks hier... verwacht ik van enig idee te hebben over wat ik bereikt heb. Het enige verschil tussen haar en mij is, dat ik de delen omarm en behoud. In de loop van de tijd echter, ben ik van plan haar deze vaardigheid ook te leren. Ze laat de aanleg ervoor al zien.’

Behoedzaam schraapte Ralph zijn keel. ‘Directeur,’ zei hij, Degout direct aansprekend, hoewel met een lichte trilling in zijn stem, ‘meneer. Ik denk, dat u ons moet laten gaan. We moeten nog... euh... opstellen schrijven.’

‘O, nee, meneer Deeter,’ antwoordde Degout, ‘we zijn nog maar net begonnen. Er is nog meer te verhalen. Per slot van rekening is juffrouw Wemel nieuwsgierig. En meneer Potter hier... wel, we hebben het zo over hem.’ Hij draaide zich om en streek met een dunne hand over de deuren van de Klammfels’ Verdwijnkast. ‘Vóór ik, Radnor Singulier Degout, Directeur van deze school was, was ik in dienst bij het Ministerie van Toverkunst. Juffrouw Wemel heeft dit ongetwijfeld al vastgesteld. Ik was een Verbloemist, toevertrouwd aan het Departement van Mysteriën. Dit had ik zo geregeld, omdat het mij toegang gaf tot de diepste en meest verschrikkelijke geheimen van de toverwereld...’

Degout liep verder, de Alma Aleronverdwijnkast passerend. ‘Er wordt beweerd dat, los van zijn schepper, slechts twee mensen het verhaal van het Morrigan Web kennen - - hoe deze ontstaan is en hoe hij ontwikkeld is. Deze twee waren de internationale tovenaaronderzoekers, die professor Laosa, na het eerste tragische experiment, ondervroegen. Verder wordt nog beweerd, dat de verslagen van deze ondervragingen in de loop der tijden verloren zijn geraakt, opzettelijk begraven in de eindeloze archieven van het Departement van Mysteriën. Ik kan jullie vertellen, dat

dit inderdaad zo is, want alleen ik vond de verslagen. Ik maakte ze me eigen. Het was het enige doel als een Verbloemist. Gebruikend wat ik ontdekt had, perfectioneerde ik de techniek van professor Laosa. Door mijn toedoen, werd getransporteerde magie een mogelijkheid. De stok van meneer Vilder is het resultaat. Door dat object, werd de droom van Principia Laosa uiteindelijk gerealiseerd. Maar de klok in de Grote Zaal met daarin het reliek van Ignatius Magnussen, is ook het resultaat. Met *dat* object, zullen Principia Laosa's ergste nachtmerries spoedig tot leven komen.'

'Maar, waarom?' vroeg James, woede en frustratie veranderde de vraag in een eis.

'Maar, die vraag heb ik al beantwoord, James,' zei Degout en terwijl hij dit zei, veranderde zijn gezicht weer. Hij veranderde in professor Porchascathan, met snelle precisie zijn botten en vlees veranderend. 'Het is, omdat het lot dit vereist. Het is de plaats van de toverwereld om te heersen. De Dreuzelwereld heeft ons nodig. Overgeleverd aan hun eigen bedenksels zijn ze losbandig, onvoorspelbaar en een gevaar voor zichzelf en anderen. We moeten hen onderwerpen. Voor hun bestwil.'

Roos lachte vol walging. 'U gaat over hen heersen, door ze te vermoorden?'

'Sommigen, ja,' antwoordde Porchascathan. Zijn stem werd zwaarder terwijl hij weer veranderde in de Verzamelaar. 'Maar alleen zij, die moeten sterven, om ruimte voor ons te maken. Alleen zij, wiens samenwerking niet verkregen kan worden door andere middelen. Het is een wrede genade, maar ondanks dat, een genade.'

'Maar, mijn zusje is daar!' riep James, die hopeloos werd. 'Zij zal ook sterven.'

'O, ik ben bang, dat de werkelijkheid erger is dan dat, beste James,' zei de Verzamelaar, triest zijn hoofd schuddend. 'Weet je, je ouders zijn daar ook.'

Roos rilde wild en stootte van verschrikte verrassing een kleine "eep!" uit. James mond viel open.

Ralph deed een stap naar voren, 'Hoe bedoelt u? Meneer Potter en meneer en mevrouw Wemel zijn ergens in de school opgesloten. Ze zijn niet in de Grote Zaal.'

'Dat is waar,' antwoordde de Verzamelaar, zich voorzichtig indekkend. 'Daar hebt u me. Ze zijn in de wachtkamer direct achter de Grote Zaal. Bewusteloos, wil ik wel zeggen. Zouden de zaken de verkeerde kant op gaan, put daar dan troost uit. Ze zullen niet hoeven te lijden van de spanning over hun aanstaande dood. Anders dan vanmiddag, toen ze gewillig dat omhelsden wat hun eigen ondergang was, zich opofferend voor de ondankbare menigte onder hen. Ik verwacht, als ze momenteel bij bewustzijn zouden zijn, ze zich daar nu waarschijnlijk dom over zouden voelen. Jammer, dat we niet allemaal hartelijk kunnen lachen om de hele zaak...'

'Wat *wilt* u,' eiste James razend.

De Verzamelaar zucht dramatisch. Hierbij veranderde hij opnieuw, teruggaand, met een subtiel gekraak van botten en pezen, naar de vorm van Avior Porchascathan. 'Ook dit is een vraag welke ik al eens beantwoord heb, James,' zei hij. 'In mijn kantoor, weken geleden. De geschiedenis herhaalt zich, alleen deze keer moeten we de details juist krijgen. Zoals je vader en Albus Perkamentus, moet jij je bij me

voegen, in plaats van tegenover me staan. We moeten bondgenoten worden, jij en ik, en dat moet je vrijwillig beslissen. Als je dat doet, zal ik er voor zorgen, dat je zuster en ouders in veiligheid gebracht zullen worden. Eigenlijk is het heel eenvoudig.'

James schudde hulpeloos zijn hoofd. 'Dit is krankzinnig! Hoe moet ik me dan bij voegen? Hoe kan ik dat?'

'Daar komen we nog op,' glimlachte professor Porchascathan dun. 'Voor nu, beantwoord alleen maar deze vraag: wil je mijn bondgenoot worden? Wil jij, James Potter, je bij me voegen, zoals je vader dat deed bij Albus Perkamentus?'

'Best!' kreette James. 'Alles! Haal mijn zusje en onze ouders weg van de Grote Zaal!'

'Zo meteen, zo meteen,' knikte professor Porchascathan. 'Maar eerst, ben ik bang, de details van ons bondgenootschap...' hij haalde diep adem en bekeek James onderzoekend. 'Je bent niet mijn eerste bondgenoot, James. Ik heb er nog een, een knappe maar krachtige vrouw. Zij was het, die juffrouw Hendriks aan mij voorstelde, die de mogelijkheden van onze samenwerking herkende. Je kent deze bondgenoot waarover ik spreek, James?'

James' gedachten waren zo'n waas van angst en zorgen, dat het lang duurde voor hij wist waar Avior Porchascathan het over had. Dan, met een schok, doemde de waarheid bij hem op. 'U bedoelt...' zei hij, niet genoeg moed hebbend om het hardop te zeggen - zou Porchascathan hem uitlachen? Hem bespotten? Aan hem twijfelen zoals zo velen? Hij herpakte zich en ging verder, 'Uw andere bondgenoot... is Judith. De Vrouwe van het Meer.'

Avior Porchascathan knikte langzaam, betekenisvol. 'Ik ben jaloers op je, James,' zei hij bijna speels. 'Je kent haar al langer dan ik. Jullie twee gaan al een hele tijd terug. Probeer het maar niet te ontkennen.'

Roos wendde zich naar James terwijl Porchascathan sprak, haar ogen wijd open, maar niet meer geschokt. Hij wist waar ze aan dacht: ze kon niet langer de luxe - het gemak - van twijfel voorwenden. De Vrouwe van het Meer bestond. Porchascathan kende haar. Ze was zijn bondgenoot.

Ralph schoof dichterbij James. 'Donders,' zei hij zacht, 'je had gelijk.'

Porchascathan ging door. 'Het is de geschiedenis, die zij en jij delen, waarover ik wens te spreken, James,' zei hij een beetje te terloops om de heftigheid van zijn interesse te verbergen, 'omdat het de fundering van het bondgenootschap tussen jou en mij zal vormen.' Weer veranderde Porchascathan terwijl hij sprak, langzamer deze keer, terug naar Directeur Degout. Hij draaide zich om en stapte traag langs de rij Verdwijnkasten. 'Er is iets, dat ik wil, meneer Potter. Iets waarvan u ongetwijfeld gehoord hebt. Het is een geweldig stuk gereedschap. Zelfs machtiger dan het Morrigan Web. Ik heb begrepen, dat zij die het bezit, de essentiële stof van het lot bezit. Er mee, kunnen ze buiten de willekeurige onzinnige beperkingen van het lot stappen. Feitelijk, kunnen ze het lot hun slaaf maken, het buigend naar het ze believen. Je kent het gereedschap waar ik over spreek, James. Mijn andere bondgenoot, Judith, die jij de Vrouwe van het Meer noemt, verzekerd mij hiervan.'

Eigenlijk vertelde ze mij, dat jij, heel eenvoudig, er de sleutel toe bent. Jij, mijn jonge vriend,' zei Degout, zich omdraaiend om recht naar James te kijken, om hem doordringend met zijn koude grijze ogen aan te kijken, 'jij... bent de sleutel tot de Rode Draad.'

James beantwoordde overdonderd Degout's blik, zijn mond was opeens krukdroog.

'En dus,' ging Degout door, langzaam James naderend, hem inschattend, 'toon ik je de aard van onze bondgenootschap. Ik wens de Rode Draad. Ik heb je al verteld, dat hij binnen ons bereik ligt. Ik ben er zeker van, dat jij de sleutel er toe bent. Het ligt nu in jouw handen. Alles wat je moet doen om de levens van je zuster en de ouders te redden... is hem aan mij geven.'

James kon niet praten. Meer dan alles, wilde hij het leven van zijn zusje, vader en Oom Ron en Tante Hermelien redden... maar hij had geen idee waar de krankzinnige veranderende figuur het over had. Hoe kwam hij erbij te denken, dat James de sleutel tot de Rode Draad was? Hoe kwam hij erop te zeggen, dat het in James' handen lag? Moedeloos keek James naar beneden, zijn handen openend. Ze waren, natuurlijk, leeg.

'Ze loog tegen u,' zei hij zwak zonder van zijn open handen op te kijken.

'Wat zei u, meneer Potter,' waarschuwde Degout. 'En bedenk: de levens van uw familie hangen af van uw woorden.'

James schudde zijn hoofd, hij wilde, dat hij iets anders aan kon bieden, wilde, dat Judith niet zo afschuwelijk wreed was. Hij keek naar Degout. 'Ze loog tegen u,' zei hij, woedende tranen prikten in de hoeken van zijn ogen. 'Judith is degene die u vertelde, dat ik de sleutel tot de Rode Draad was. Maar ze loog. Het is een truuk. Een verschrikkelijke, gemene truuk. Voor ons beiden.'

Meneer Potter,' sprak de duistere figuur opnieuw veranderend in de Verzamelaar, 'zegt u mij dat u *weigert* mij de Rode Draad te geven?'

'Ik zeg u,' zei James met stemverheffing, 'dat ik niets om te geven heb...' Hij keek opzij naar Ralph. 'De laatste keer, dat we de Rode Draad zagen, was in de Wereld tussen de Werelden. Alleen wat we zagen, was niet de Rode Draad. Het was maar een symbool. De echte Rode Draad was een meisje. Haar naam was Morgan. Ze is nu dood. Judith vermoordde haar. Zo is ze,' James wendde zijn blik met vuur spuwende ogen naar de donkere figuur voor hem. 'Judith moordt. Ze vermoordde Morgan. Ze vermoordde mijn nicht Lucy. Ze zal ons vermoorden als ze de kans krijgt. En dan, als ze daarmee klaar is,' lachte James ruw, 'nou, dan zal ze komen en u vermoorden.'

Hierbij verhardde het gezicht van de Verzamelaar zich. Alle gemene vreugde lekte er uit weg, niet meer dan keihard venijn achterlatend. Hij richtte zich op.

'Zo zij het,' zei hij kil, bijna schalks. 'Als u mijn spel niet wilt spelen, meneer Potter, dan ben ik bang dat u allen nutteloos bent. Juffrouw Hendriks,' hij keek langs James, naar Nastasia, 'dood hen.'

James kon zijn oren niet geloven. Kon het zo snel gaan? Deze anticlimax? Stonden hij, Ralph en Roos op het punt door een meisje van hun leeftijd, een verrader met roze haar en neusring, gedood te worden?

Hij draaide zich om, maar Nastasia stond niet langer achter hem. Ze liep om hen heen om zich bij de Verzamelaar te voegen, haar ogen beslist toen ze naar James keek, haar toverstok nog altijd geheven.

De Verzamelaar stapte achteruit om haar de ruimte te geven. 'Dit is de eerste keer dat u gaat doden, nietwaar, juffrouw Hendriks?'

Nastasia knikte, niet aarzelend, maar gretig. 'Ik heb al veel op de oefenpoppen op Alma Aleron geoefend. Maar dit is de eerste keer in het echt.'

'In het echt is de enige keer die telt,' zei de donkere figuur wijs, zijn botten kraakten lichtelijk toen hij weer in Avior Porchascathan veranderde. 'Ik weet, dat u gevoelens koestert voor James. Dit kan het doden van hem tot iets moeilijks voor u maken. Oefen eerst op de andere twee. Begin met juffrouw Wemel.'

'Wacht!' riep James, pogend Roos achter zich te duwen, maar zij schoof hem opzij.

'Doe niet zo stom, James!' siste ze. 'Je bent heel nobel en zo, maar dit is zinloos.'

Opeens dook Ralph naar voren, op Nastasia afschietend en onopvallend zijn hand in zijn gewaad stekend. Nastasia sprong naar achter, wild haar toverstok kantelend.

'Avada...!' schreeuwde ze, maar Ralph was te snel. Hij dook bovenop haar, haar achteruit tegen de Alma Aleronverdwijnkast rammend. Hun gezamenlijke gewicht duwde de Verdwijnkast van zijn plaats, deze wankelde en sloeg met Ralph en Nastasia er bovenop tegen de grond. James schoot naar voren om zijn vriend te helpen, maar een rode straal, komend vanaf het worstelende paar, verblindde hem. Ralph vloog achteruit, weggestoten van de straal, en knalde tegen de Klammfelsverdwijnkast, deze ook omgooiend.

'Blijf!' schreeuwde Nastasia woest. Ze worstelde om weer op haar voeten te komen en wees met haar toverstok naar James. James stopte direct terwijl Avior Porchascathan piepend lachte.

'Heel goed, juffrouw Hendriks,' zei hij bemoedigend, 'men moet op alles voorbereid zijn, tot aan een lichamelijke aanval aan toe. Zeer geestdriftige reactie, hoewel een beetje onhandig. U zult de verfijning nog wel leren.

Roos ging bij James staan, trillend van woede en angst. 'Heb je hem vermoord?' eiste ze met een breekbare stem.

'Nog niet,' bekende Nastasia, ze hijgde zwaar, haar roze haar lag rommelig over haar verhitte gezicht. 'Je hoorde de professor. Ik moet *jou* eerst doden.'

Op de grond kreunde Ralph.

'Doe het, juffrouw Hendriks,' drong, ineens weer Radnor S. Degout, aan. 'Hij komt bij. Laten we geen tijd meer verspillen met zinloos gepraat en brute confrontatie's.'

Nastasia knikte. Ze wees met haar toverstok weer naar Roos en deed, zwaar door haar neus ademend, een stap naar voren.

‘Avada...’

James plaatste zich opnieuw voor Roos, maar ze duwde hem weer weg. ‘Hou op, idioot!’ raspte ze kwaad, hopeloos. ‘Denk je, dat ik je recht voor me dood wil zien gaan?’ Ze pakte zijn handen, weigerend om naar Nastasia te kijken. In plaats daarvan kneep ze haar ogen stijf dicht.

James wachtte ademloos. Vijf seconden gingen voorbij. Er was geen dodelijke groene straal.

Hij keek opzij, nog steeds de handen van zijn nicht vasthoudend.

Nastasia stond er nog net zo bij als even daarvoor, toverstok uitgestoken, hard door haar neus hijgend. ‘Avada...!’ zei ze opnieuw, harder nu.

‘Doe het!’ beval Degout.

Nastasia opende haar mond om de dodende vloek af te maken. Wat er echter uitkwam, was haar eigen naam: ‘Nastasia!’ schreeuwde ze.

Verward knipperde James naar haar. *Avada Nastasia?* Roos opende haar ogen en tuurde naar het meisje met de roze haren. De toverstok van Nastasia trilde in haar handen.

‘Nastasia!’ riep ze, kennelijke onvrijwillig, opnieuw. Haar ogen begonnen te staren, weg te trekken, bijna in twee verschillende richtingen kijkend. ‘Nasti-ashya!’ schreeuwde ze. Toen, nadrukkelijker, ‘Nasti! *Ashya!*’ James had het griezelige, opgejaagde gevoel, dat Nastasia met zichzelf ruziede.

‘Nasti!’ riep ze, langzaam maar zeker de toverstok in haar hand lager richtend. ‘Ashya!’

‘NASTII!’

‘ASHYA!’

Ongeduldig stapte Degout naar voren. Hij probeerde de toverstok uit Nastasia’s hand te wringen, om de verschrikkelijke daad zelf uit te voeren, maar ze zwaaide met haar toverstok, hem nauwelijks op hem richtend en zonder zelfs opzij te kijken. De oude man werd in een straal van rood licht opzij geworpen. Hij struikelde over Ralph en sloeg tegen de grond tussen de omgevallen Verdwijnkasten. Met een onverwachte, krampachtige, beweging, pakte Nastasia haar toverstok tussen haar beide vuisten, draaide hem en brak hem in tweeën.

‘Wat doet ze?’ smeekte Roos met een schrille stem, niet in staat haar ogen van het schreeuwende meisje voor haar af te nemen.

‘Ze verliest de controle over zichzelf,’ zei James zwak.

Om deze woorden te benadrukken, begon Nastasia’s gezicht te veranderen. Het gebeurde met een verrassende, afschuwelijke, snelheid. Haar roze haar verdween

terwijl haar pupillen groter werden om haar hele oog volledig te vullen en ze te veranderen in inktzwarte bollen. Haar wangen en neus werden platter en haar mond werd wijder, zich uitspreidend naar haar snel verdwijnende oren. En nog altijd sprak de mond, haar twee namen uitroepend, ruw en hees wordend. Haar tong, lang en rood, flitste naar buiten. Het hele lichaam van Nastasia werd lang en dun. Haar armen werden haar mouwen in getrokken. Onder haar rokje werden haar benen tegen elkaar gedrukt, versmeltend tot een pezig aanhangsel.

Het was afschuwelijk om te zien, maar James was niet volledig verrast. Hij wist, dat dit met Nastasia gebeurde als ze een innerlijke strijd leverde.

En daarom was wat er daarna gebeurde zo volledig en uiterst schokkend.

'Nasti!' siste de slangenmond. 'ASHYA!' En met een nat gekraak van botten en een afschuwelijke, gewelddadige ruk. Spleet de kop in tweeën.

Roos gilte, zich aan James vastklampend, nog steeds zijn handen in een pijnlijke greep houdend. James kon zijn blik niet van het schouwspel afhalen. Terwijl Nastasia's lichaam smaller bleef worden, hypnotiserend glibberend in haar kleding, kwamen er *twee* slangenkoppen vanuit haar kraag, ieder siste een naam, vechtend om de meerdere van de ander te worden. Twee staarten kronkelden over de stenen vloer, slaand en krullend.

James sprong achteruit toen het Nastasia-ding voorover viel, de mogelijkheid om overeind te blijven verliezend. Uit haar nu roerloze kleding glibberde twee slangen, beiden de omvang van een reuzen python, de een zwart en glad, de ander helder roze met glinsterende, scherpe, schubben. De twee langen sisten woest naar elkaar, draaiden om elkaar, zich opheffend op hun staarten en vreselijke glanzende tanden tonend. Dan, in een uitbarsting van soepel geweld, begonnen ze te vechten. De slangen kronkelden om elkaar en vielen naar elkaar uit, een waas van zwaaiende staarten en bijtende kaken vormend. Iedere bek siste nog steeds haar naam, strijdend om overheersing.

Ralph stommelde om het gevecht heen, zijn voorhoofd bloedde door de botsing met de Klammfelsverdwinkest. 'Wat voor de donder...?' riep hij buiten adem, naar James' arm grijpend.

'We moeten hier weg!' verklaarde James, Ralph en Roos wegtrekkend van de vechtende slangen. 'Naar de Grote Zaal, nu we de kans hebben!'

'O, dat denk ik niet!' brulde een stem woest. Een hand greep James' schouder in een ijzeren greep. Een andere viel op Ralph, hun gewaad omklemmend en hen uit evenwicht trekkend. Struikelend, vechtend tegen de stalen greep, werd James om de strijdende slangen gesleept, weg van de deur van het lokaal.

'Jullie zijn domweg een *constante* bron van ellende,' gromde de Verzamelaar met door opeengeklemd kaken, James en Ralph tillend naar de Beauxbatonverdwinkest. Roos volgde, hem zinloos met haar vuisten slaand. 'Gelukkig,' ging hij door, razend door een ziekelijke grijns, 'ben ik trots op mijn *vindingrijkheid!*'

Hij duwde James de Verdwijnkast in, hem rammend tegen de achterkant. Ralph werd na hem erin gegooid, gevolgd door Roos, die wild vocht tegen de onnatuurlijke kracht van de Verzamelaar.

‘Dit moet ik jullie nageven,’ hijgde de Verzamelaar, zijn ogen trilden van krankzinnige woede, ‘jullie zijn koelbloediger, en hebben veel meer geluk, dan iedere andere onruststoker, die ik ooit ontmoet heb!’ Achter hem worstelden de zwarte en roze slang door, wild slaand, hun lange lichamen ineengevlochten in een woeste strijd. ‘Maar, durf ik te zeggen, niets daarvan zal jullie helpen om in de komende dertig minuten meer dan duizend kilometers te overbruggen. *Au Revoir*, mijn onruststokende jonge vrienden!’ Hij giechelde schril.

James probeerde samen met Ralph en Roos uit de Verdwijnkast te springen, maar de deur sloeg dicht, hen in een naadloze duisternis achterlatend.

‘Nee,’ schreeuwde James, maar het had geen zin. Een flits van rood licht vulde de ruimte, vergezeld door het ziekmakende vallende gevoel als een lift, die plotseling in zijn schacht zakt. Een ogenblik later herstelde de zwaartekracht zich, de drie leerlingen uit de kast werpend, tuimelend op een koude marmeren vloer.

James krabbelde overeind, zich ervan bewust, dat hij in een volledig andere ruimte was, hol en vol met een gouden licht. Er liepen mensen rond, kletsend, maar James merkte het nauwelijks op. Hij keek op naar de Verdwijnkast waar hij net uit was gevallen. Terwijl hij keek draaien de deuren langzaam, krakend, dicht, het uitgesneden wapen van Zweinstein in het zicht brengend, zo gesneden dat iedere deur de helft ervan op zich droeg.

Hij sprong op en gooide zich, zonder op Ralph of Roos te wachten, terug in de kast. Hij rukte de deuren dicht.

Er was geen flits, geen ziekmakende beweging. De deuren kraakten gewoon weer een stukje open, de nieuwsgierig blikken van een verzameling in het blauw geklede meisjes binnenlatend. Voor hem haastten Ralph en Roos zich overeind. Roos opende de deuren helemaal, haar gezicht stond gespannen en was bleek.

‘Kapot,’ verkondigende James moedeloos, ‘of aan de andere kant vernietigt. Hij heeft hem op de een of andere manier stilgelegd. Onze enige manier terug is afgesloten.’

Roos’ mond opende zich, maar er kwam geen geluid uit, verstomd door de schok. Naast haar, was Ralph’s gezicht een masker van gefrustreerde woede. Bloed stroomde nog steeds zichtbaar over zijn voorhoofd en wang. Franse stemmen babbelden overal rondom hem en James besepte waar ze waren: Beauxbaton, natuurlijk, in het rijkelijk vergulde atrium in het midden van de school. Wijde witte trappen lagen aan de zijkanten, met erlangs koperen ramen.

‘Wat doen jullie gasten hier?’ een stem – gelukkig niet Franssprekend – riep naar hen.

Ralph en Roos draaiden zich, kijkend toen een figuur naderde. James dacht, dat het niet mogelijk was, maar bij het zicht daalde zijn moed nog verder. Markus

Karreman stapte op hen af, zijn hoofd hoog en een honende glimlach rond zijn mondhoeken. 'Je gaat me toch niet vertellen, dat jullie na al deze tijd komen helpen om professor Moreau veilig naar huis halen. Mocht dat zo zijn, zitten jullie er maar drie uur naast. Zijn welkom terugfeestje was nogal een gebeurtenis. Niemand viert feest als de Fransen, niet?'

James schudde zijn hoofd, niet bereid om een reactie te geven op het irritante gebrabbel van Karreman. Vermoeid, teneergeslagen, stapte hij uit de onbruikbare Verdwijnkast.

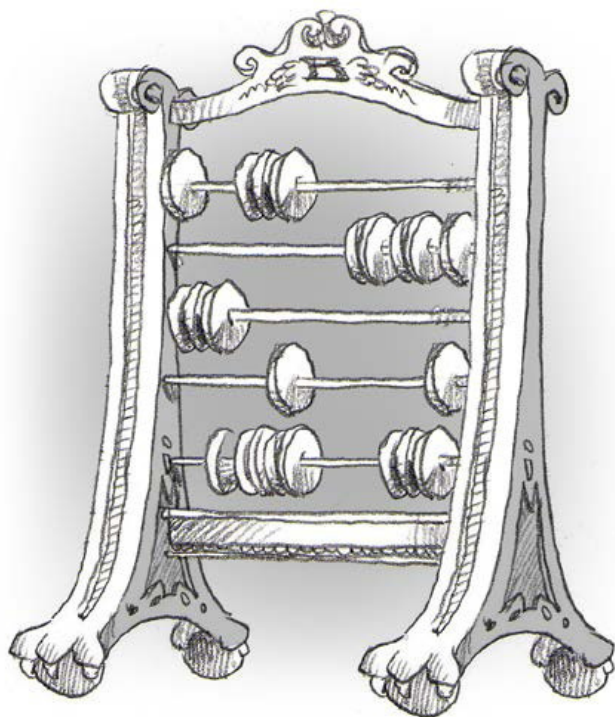
'We moeten terug,' zei hij, 'als dat niet lukt...'

'Sterft iedereen,' knikte Ralph somber. 'Maar hoe? Zoals die krankzinnige zei, het is onmogelijk. Duizend kilometer in dertig minuten.'

'Wacht eens even...' zei Roos, met opeens een scherpe blik in haar ogen. 'Waar, precies, is professor Moreau terug vandaan gekomen?'

Karreman snoof en zette zijn bril recht. 'Je bedoelt, waar is hij *niet* net van terug gekomen,' verkneukelde hij zich. 'Jullie gaste snappen echt *niets* van Theoretische rekenkunde, is het niet?'

Karreman negerend, wendde Roos zich om naar James en Ralph, haar ogen stonden helder. 'Ik denk' zei ze, haar hand opheffend om naar de Dreuzeljongen te wijzen, 'dat we uiteindelijk wel in staat zullen zijn om die duizend kilometer te reizen...'

23. Gezamenlijke Gestaagheid

Het is niet als een taxi, weet je,' zei Karreman, zijn bril rechtzettend toen Roos hem opjoeg. 'Je kunt niet gewoon naar willekeur overspringen naar landen. Het is ingewikkeld!'

'Dat is, waarom *jij* meegaat,' zei James, afslaand naar links, een hoge marmeren poort doorgaand, die links en rechts voorzien was van twee onberispelijke harnessen. Helderblauwe gewelfde plafonds, versierd met twinkelende gouden sterren, spreidde zich uit over wat kilometers leken. Eronder, gekleed in normale kleding met slechts hier en daar een paar mantels, waren verschillende Beubatonsléerlingen. Sommigen leviteerden koffers, anderen luierden in alkoven op enkele barokke stoelen en banken, maar keken allemaal verrast op toen James, Roos, Ralph en Karreman passeerden.

'Wie zijn dee's dan, Markoes?' riep een lang meisje in een spijkerbroek en een "T" shirt met Rigor Mortis erop, nieuwsgierig.

'Hoi, Adela,' riep Karreman terug terwijl Roos hem voortjoeg, 'vrienden, euh, denk ik.'

"*Maaarr - koes!*" zong een trio giechelende meisjes, die in tegenovergestelde richting aan kwamen lopen. De middelste met rood haar zwaaide. 'Pas si tôt! 'Eb je je gedacht verander over die danselesse?'

Markus lachte geforceerd . ‘Een andere keer, Mireille. Ik heb het kennelijk druk.’

‘Wacht eens even,’ fronste Ralph, Karreman om nog een bocht drijvend, ‘je bent hier *populair*?’

‘Het is een klein dingetje, dat uitstraling heet,’ verklaarde Karreman snuivend. ‘Jullie gasten kunnen nog wel een paar dingen leren. Dat doet me eraan denken,’ voegde hij toe, kijkend naar Roos, ‘je nichtje Dominique zegt, dat ze nog steeds haar haarborstel van je terug moet krijgen, degene die je vorig jaar met Kerst geleend hebt.’

‘Als we het vanavond overleven,’ rolde Roos met haar ogen, ‘is het het eerste wat ik zal doen.’

James zag achter een tweetal hoge openstaande deuren het Theoretisch Rekenenlokaal voor zich opdoemen. ‘Kun je het, Karreman?’ vroeg hij, de jongen dravend met zich meetrekkend. ‘Kun je ons met die reusachtige Abacussen terug naar Zweinstein sturen?’

‘Abaci,’ corrigeerden Roos als Karreman hem gelijktijdig. Ze keken met een gezamenlijke irritatie naar elkaar. ‘Korte versie,’ ging Karreman door, ‘nee. Ik snap geen snars van hoe deze dingen werken. Het zou gestoord zijn, om het zelfs maar te proberen.’

‘Ik dacht, dat je zo geniaal met deze dingen was?’ siste James geïrriteerd. ‘Je gaat me nu niet vertellen, dat het niet werkt.’

Karreman rukte zijn elleboog uit James’ vuist los. ‘Ik kan jullie niet *verzenden*, omdat de ondersteunende rekenkunde dat niet kan doen!’ kreette hij geprikkeld. ‘Zo werkt het niet! Waarom zo’n haast? Waarom *zijn* jullie hier eigenlijk?’

Roos, die pittig voor de drie jongens uit was gelopen, stopte in de gang abrupt. Ze hernam zich kort, hief haar armen iets voor zich omhoog om zich te kalmeren, en draaide zich toen om naar Karreman.

‘Jij was erbij in net bos, de avond dat we de dode magiër vonden. Correct?’

Karreman knipperde naar haar, duidelijk terughoudend om zich hieraan te herinneren. ‘Euh... ja. Niet om precies te zijn, maar, ik vond hem.’

Roos knikte kort. ‘Hij was een heel slechte tovenaar en hij werkte samen met een nog slechtere tovenaar. Samen maakten ze een soort superwapen, dat een heleboel mensen gaat vermoorden in, o, ongeveer vijfentwintig minuten. Onze ouders bevinden zich onder hen.’ Ze staaarde naar Karreman, om het volle gewicht van haar blik als een drillboor op hem in laten werken. ‘Als we nu onmiddellijk terug kunnen gaan, dan kunnen we dit misschien stoppen. Zo niet, nou, dan zal de wereld waarschijnlijk direct in een totale wereldoorlog en chaos terecht komen. Dus, Markus, kun je ons naar Zweinstein sturen? Of kun je dat niet?’

Markus keek Roos leeg aan, kennelijk verstijfd. James wachtte zo geduldig als hij kon. Vluchtig wenste hij, dat hij zijn toverstok bij zich had, al was het alleen maar om

een stekende vloek naar het dikke achterwerk van de jongen te sturen, hem zo tot actie krijgend.

Tenslotte, kijkend van Roos naar James naar Ralph, slaakte Karreman een resolute zucht. 'Waar wachten we dan op? We moeten wat Abaci bemannen.'

James lachte bijna van opluchting. Gezamenlijk begonnen de drie leerlingen te rennen.

'Dus, hoe werkt het dan?' vroeg Ralph hijgend, terwijl hij rende.

'Het basale model is verbazingwekkend eenvoudig,' antwoordde Karreman, zijn stem galmde samen met zijn zware voetstappen door de gang. 'Heeft jullie gasten ooit over iets gehoord wat Technomanie heet?'

'We hebben daar een paar lessen over gehad,' porde Roos hem, 'ga door!'

'Nou, het blijkt,' hijgde Karreman, opgewonden rakend over het onderwerp, 'dat het totale verdomde universum bij elkaar wordt gehouden door magie. Het is een ding, wat het Gemeenschappelijke Gestaagheid genoemd wordt, en het verbind ieder deel van alles met ieder ding van iets anders! Niets is onafhankelijk! Wanneer je een ding van de Gemeenschappelijke Gestaagheid manipuleert, dan wordt ieder ander deel er ook gelijk mee gemanipuleerd!'

Terwijl ze doorrenden fronste Roos bedachtzaam. 'Het is bijna alsof het volledige universum verbonden is door een enorme Hermesbezwinging...'

'Boeiend!' kreette James buiten adem, toen ze het Theoretische Rekenkundelokaal in schoten, waar het donker was, met uitzondering van de gouden glans van de aansluitende gang. Midden tussen de reusachtige abaci hield hij zijn vaart in. 'Maar, hoe krijgt dat ons op Zweinstein?'

'Nou, dat is het gave deel,' zei Karreman, James voorbijlopend en gebarend naar de donkere abaci. 'Dat doet ie niet!'

Ralph schudde geërgerd zijn hoofd. Rennen maakte hem altijd humeurig. 'Dat slaat nergens op!'

'Niets *verstuurt* je naar Zweinstein,' zei Karreman, met een triomfantelijke ondertoon, 'omdat *jij* Zweinstein naar *jou* brengt!'

Opgewonden sperde Roos haar ogen. 'Op de een of andere manier, maken we ons los van de Gezamenlijke Gestaagheid!' zei ze met een verbaasde stem. 'Net of je uit een draaimolen stapt! Behalve, dat de draaimolen de rest van het universum is!'

Karreman knikte gretig. 'Dan, draai je de Gemeenschappelijke rond je, tot het universum daar is waar je hem nodig hebt!'

'Dit,' zei Ralph met gevoel, 'is volledig en absoluut gestoord.'

'Dit is niet gestoord,' zuchtte James ongeduldig, 'het is gewoon quantum.'

'Dit is het beide,' hield Ralph vol.

‘We hebben geen andere keus,’ weerlegde Roos. ‘We moeten het proberen. Markus, wat moeten we doen?’

‘Simpel. Echt,’ zei Karreman en leek toen van gedachten te veranderen. ‘Eigenlijk, helemaal niet simpel. Hoofdbrekend ingewikkeld. Echt. Maar gelukkig voor jullie drie is dat mijn deel. Zie je, eenmaal losgemaakt van de Gezamenlijke Gestaagheid, hoef je alleen maar het universum rond jullie heen te draaien, tot die daar is waar je hem wilt hebben. Stap terug in het Gezamenlijke en hatseflats, klaar terwijl u wacht. Ik, nou, ik moet aan deze kant alle berekeningen maken om te voorkomen, dat jullie het universum binnenstebuiten keren en hotel de botel maken.’

Roos zag er onthuts uit. ‘Zo gevaarlijk kan het niet zijn! Toch?’

‘Goed, misschien dik ik het een beetje te veel aan,’ schouderchokte Karreman, terwijl hij plaats nam voor een van de abaci en zijn knokkels liet kraken. ‘Het meest van de tijd voorkom ik dat jullie gasten per ongeluk jezelf in een enorm groot zwart gat of een van dat soort dingen slepen. Moet makkelijk genoeg te doen zijn, omdat jullie je netjes aan de regels zullen houden. Geen uitstapjes naar Neptunus. Hoewel professor Moreau er een aardig optrekje heeft staan.’

‘Weet je zeker, dat je dit helemaal alleen aankunt?’ vroeg Ralph twijfelachtig.

‘Weten jullie zeker, dat je Zweinstein zonder kaart kunt vinden,’ reageerde Karreman snerend. ‘Jullie doen jullie deel, ik doe het mijne.’

Vertwijfeld haalde James zijn vingers door zijn haren. ‘Dus, hoe precies *doen* we ons deel dan? Hoe maken we ons los van de... Gezamenlijke... dinges?’

‘Daar is een bezwering voor,’ haalde Karreman zijn schouders op. ‘Met dat gedeelte kan ik jullie niet helpen. Heb je eenvoudige goeie ouwe magie voor nodig. Ik heb het Benoîn honderden keren zien oefenen. ‘Een cirkel maken rond jullie drieën, een korte zwaai naar boven en “divellere”! Net zo makkelijk.’

James wendde om naar Karreman te kijken, zijn maag verkrampde. ‘We hebben hier onze *toverstokken* voor nodig?’

‘Nou, niet allemaal, denk ik,’ fronste Karreman. ‘Maar een van jullie, ja, natuurlijk. Hoe wil je anders de Gezamenlijke manipuleren? Met je lege handen?’ hij gniffelde.

‘Maar we *hebben* onze toverstokken niet!’ schreeuwde James bijna.

‘Nou,’ knipperde Karreman uit het veld geslagen. ‘Wat voor soort magische mensen zijn jullie dan?’

‘Wacht even,’ zei Ralph, gravend in de binnenzakken van zijn gewaad, ‘ik denk, dat ik wel kan helpen.’ Toen hij zijn hand terugtrok, hield hij zijn enorme toverstok vast. Zijn groene tip gloeide zwak in de schaduwen.

‘Ralph!’ riep James, buiten zichzelf van opluchting. ‘Maar, hoe...?’

‘Mijn toverstok zal nooit in de koffer,’ grinnikte Ralph schaapachtig. ‘Ik had hem erachter verstopt, zodat ik de Visum Ineptiospreuk op kon heffen en het slot open

kon maken. Tegen de tijd dat Degout de koffer in beslag nam, zat deze al in mijn zak.'

'Maar... maar,' stamelde James, 'waarom heb je hem dan niet tegen Nastasia gebruikt?'

'Dat wilde ik ook,' bekende Ralph, 'ik wilde hem pakken, maar toen verlamde ze me.'

'Ik zou je hier echt om kunnen zoenen, Ralph,' zei Roos serieus. 'Maar we moeten gaan. Wat was die bezwering ook al weer, Markus?'

'Divellere,' herhaalde Karreman, de bijbehorende beweging uitbeeldend. 'Trek een cirkel rond jullie drie met de toverstok, dan recht omhoog zwaaien.'

Ralph knikte en haalde diep adem. James en Roos gingen zo dicht als mogelijk bij hem staan. Zorgvuldig, langzaam hief Ralph zijn toverstok op en waar hij stond begon hij, met schuifelende voeten, in het rond te draaien. James en Roos schuifelden met hem mee, behoedzaam in de onzichtbare boog blijvend, die door de groene punt van Ralph's toverstok getekend werd.

'Ziet er niet uit alsof er iets gebeurt,' murmelde James.

'Kop dicht!' vermaande Roos. 'Je Jinkst het!'

Ralph eindigde de cirkel. Toen, zijn toverstok recht omhoogstekend riep hij, 'Divellere!'

Er gebeurde niets, behalve dat Karreman zijn beide arme uitstak en een half dozijn abacuskralen verschoof. Ze klikten strak op hun plaatsen. Dan, zonder naar James, Roos en Ralph te kijken, leek hij te wachten.

'Wat nu?' vroeg James aan hem. Vreemd genoeg leek Karreman hem te negeren. 'Hé! Wat doen we nu? Het werkte niet! Opnieuw proberen?'

Karreman bleef hem negeren. Hij staaarde naar de kralen van de abacus, hen intens bestuderend.

'Ik probeer het nog een keer - - ' zei Ralph, maar toen hij zijn toverstok weer vooruit stak, schoot het klaslokaal in een schokkende waas van beweging van hen weg. Roos hijgde, terwijl de muren voorbij flitsten, minuscule kijkjes van het leven rond Beaubatons gevend. Een ogenblik later, kromp het hele paleis ineen tot de grootte van een poppenhuis, hoewel een poppenhuis met perfecte details, van de kozijnen van gloeiende ramen en diep blauwe torenspitsen, tot pluimen van potlood dunne witte rook, stromend uit tientallen schoorstenen en de spierwitte klip waar het prachtige paleis op stond. Dennenbomen bedekten de omliggende heuvels en valleien, die in de duisternis donkerblauw kleurden.

'Wat je ook doet,' zei Ralph, op zijn tanden knarsend van concentratie, 'kijk... niet... naar... beneden...'

James keek onmiddellijk naar beneden. Onder zijn voeten, tot wel wat leek op honderden meters diep, was niets dan lege ruimte. Ver onder hen hing biddend een havik. Zijn schaduw werpend over een nevelig, stil bos.'

'Je toverstok,' fluisterde Roos, zowel angstig als duizelig, 'beweeg hem nog eens, Ralph. Maar... *langzamer* deze keer.'

Zachtjes en voorzichtig stak Ralph zijn toverstok een centimeter naar voren. In reactie kromp het paleis van Beaubatons tot een speldenknop van vaal blauw, vergezeld door een stoot koude nachtlucht. Een waas van heuvels en valleien verscheen onder James' voeten. Dorpen, velden, linten van wegen, zo nu en dan voorzien van verre koplampen, allen raceten weg, rollend over de boog van de horizon vrijwel verborgen in de mist van afstand. James' hoofd tolde door de aanblik. In minder dan een seconde echter, vertraagde de beweging en stopte. Nu zweefden de drie leerlingen hoog over een milde kustlijn, het donkere land gleed aan de andere kant ervan weg, maanlicht werd door de oceaan er naast, precies onder hen, weerkaatst. Boten dreven op de kleine golven en leken, vanaf deze grote hoogte, op waterjuffers. 'Het zit allemaal in je toverstok,' zuchtte Roos. Met heldere ogen keek ze opzij naar Ralph.

Ralph liet zijn blik even over zijn toverstok glijden, heel hard proberend deze stil te houden. 'Dus...' zei hij langzaam. 'Ik beweeg ons in het rond door de beweging van mijn toverstok?'

'Lette je dan helemaal niet op?' voer ze ongeduldig uit. 'Wij blijven op onze plaats! Als je je toverstok beweegt, beweeg je het *hele universum* rond ons! En Karreman houdt onze vorderingen in de gaten en effent de weg, als we gaan! Daarom zat hij daar maar, terwijl wij dachten, dat de bezwering niet gewerkt had. We waren nog niet op weg, dus er was niets voor hem om in de gaten te houden!'

Ralph vertrok zijn gezicht in uiterste concentratie. Hij knikte langzaam, dan veranderde hij van gedachten en schudde zijn hoofd. 'Dit hele ding is volslagen gestoord,' zei hij nadrukkelijk.

'Wat maakt het uit hoe het werkt,' onderbrak James hen. 'We gaan de verkeerde kant op. En al helemaal niet snel genoeg! We moeten terug over Frankrijk, en dan voorbij Engeland! Vooruit Ralph! Loop niet aan te modderen!'

Ralph zuchtte opnieuw en herpakte zich. Met een lange snelle beweging trok hij zijn toverstok terug over zijn schouder.

Onder hen draaide de wereld weg, deze keer vooruit. Wolken gierden langs hen in grote zwierende rimpels. Steden raasden onder hun voeten voorbij in strepen geel licht. Bergen stegen voor hen op en in luttele ogenblikken weer achter hen weg. Zelfs de Maan bewoog langzaam boven hen, in en uit de mist schuivend, flikkerend door stapels hevige stormwolken.

Een strook van glimmend blauw water rolde over de rand van Aarde, donkere landmassa's scheidend.

'Is dat een rivier?' riep James, zijn stem verheffend boven het brullen van de wind.

‘Het is het Engelse Kanaal!’ riep Roos terug. ‘En daar voorbij, dat moet Londen al zijn!’

De wereld onder hen begon te vertragen, zich langzaam ontvouwend.

‘Verder, Ralph!’ porde James hem. ‘We zijn nauwelijks halverwege!’

Ralph knikte. Hij deed een kleine stap naar achter, maar slaagde er desondanks in op dezelfde locatie te blijven, en zwaaide zijn arm weer achteruit, een lange gezwiepte boog tekenend.

Onmiddellijk draaide de Aarde weer onder hen weer verder. Het Engelse Kanaal zwiepte voorbij. Londen schoot onder hen weg, slechts een waas van licht en maas van zwarte wegen, welke direct door het platteland vervangen werden. Kleine steden en dorpen flitsten als kometen onder hen door, de landweggetjes en snelwegen, volgepropt met verlichting, met elkaar verbindend.

‘We zijn er bijna!’ verkondigde Roos vooruit wijzend. Haar haren sloegen wild tegen haar gezicht. ‘Langzamer, Ralph!’

‘Hoe?’ riep de grote jongen schrill achterom.

‘Weet ik veel!’ zei Roos. ‘Doe het gewoon!’

‘De wereld onder hen draaide snel door, dalen en ruwe kliffen vermengend. Bossen, bedekt met een deken van koude avondlucht, sisten voorbij. Bergen met scherpe punten stegen voor hen op, met een schrikbarende snelheid op hen af komend.

James keek opzij naar Ralph. ‘Breng ons lager,’ gebaarde hij vaag met zijn vlakke hand, ‘en langzamer!’

Ralph zwaaide zijn hand voorzichtig weer naar voren, hem met beide handen omklemmend. In reactie werd de misselijk makende rotatie van de Aarde slechts een mild rollen. Geleidelijk aan leek ze naar boven te komen, opstijgend om hen te ontmoeten.

‘Kalm aan!’ schreeuwde Roos, hangend aan Ralph’s elleboog. ‘Voorzichtig!’

‘Ik ben zo voorzichtig als ik kan!’ merkte Ralph bondig op. ‘Ik heb hier het hele universum in mijn handen!’

‘Daar!’ riep James, een vinger vooruit stekend. ‘Dat is Zweinsveld! Zie je? Daar is het treinspoor en alles!’

Roos knikte, ze vergat haar angst, toen bekende oriëntatiepunten onder hen door begonnen te glijden. ‘Maar een klein beetje naar links, Ralph...’ instrueerde ze, haar stem rustig houdend. ‘Precies over die bomen. Zie je? Daar is het meer! We zijn er bijna!’

Verbazingwekkend leek Ralph door te krijgen hoe hij het moest doen. Hij bewoog zijn toverstok met zachte voor- en achteruitzwaaien, hem iets opheffend die kant en die kant op, alsof het universum een suikerspin was, die hij met de groene punt van zijn stok liet stuiteren.

Het Zweinsteinkasteel kwam in zicht, verschijnend boven de toppen van het Verboden Bos. Hagrid's hut gleed onder hen weg, gevolgd door de gazons welke door het maanlicht beschenen werden. De ramen van de Grote Zaal glinsterden als gesmolten goud.

'Brr!' rilde James opeens, zich wrijvend terwijl het kasteel dichterbij kwam, zijn blik vullend. 'Waarom is het zo koud?'

Roos keek rond, haar gezicht was bleek. 'Ja,' zei ze bezorgd. 'Dit is geen zomerkoude. Ik denk dat het... het is zo! Kijk! Het sneeuwt!'

Ze wees. En inderdaad, terwijl Ralph hen vooruit en lager naar het kasteel onder hen bewoog, behoedzaam draaiend, kwamen er witte vlokken voorbij, als confetti door een ijzige wind rondgeslingerd.

'Iets is echt verkeerd,' mompelde James terwijl de wereld vertraagde en dichterbij kwam. 'Dit is niet goed...'

'Moeten we rechtstreeks naar de Grote Zaal?' vroeg Ralph, zich nog altijd concentrerend op zijn toverstok en de wereld zachter en zachter aanstotend. 'Alleen is het heel lastig om te landen op een postzegel, weet je...'

'Nee!' verklaarde Roos opeens. 'Nog niet! We moeten een tussenstop maken.'

'Wat bedoel je met een "tussenstop"?' vroeg James, 'zoals Karreman al zei, het is geen taxi!'

'Vertrouw me, James,' drong Roos aan. Ze wees naar rechts, richting de Griffoendortoren. 'Daarheen! Het oostelijke torentje...'

'Je wilt, dat we stoppen in de meisjesslaapkamer?' verhelderde Ralph met een nerveuze frons.'

'O, goeie grutjes,' merkte Roos kernachtig op. 'Doe je ogen dicht, als je denkt dat dat nodig is. Rond deze tijd is daar niemand. Ik heb iets nodig.'

Ralph slaakte een gelaten zucht en stuurde het universum in een ruime boog, de Griffoendortoren naar zich toetrekend. In minder dan geen tijd vulde het hun blikveld, zodat James iedere steen en iedere lijn cement kon zien. Dan, met een koude huivering, trok Ralph de toren over hen heen. Ze gingen door de stenen muur en stopten in een ronde kamer, gelukkig leeg. Tegen de muren aan stonden bedden, veelal onopgemaakt, tegenover een keurige ijzeren kachel.

'Ziet er net zo uit als de jongensslaapkamers,' merkte Ralph op.

'Alleen had ik verwacht, dat het er...ik weet niet... netter uit zou zien,' voegde James toe.

Roos rolde met haar ogen. 'Dit duurt maar even.'

'Beter is dit belangrijk,' zuchtte James kortaf.

Voorzichtig stapte Roos weg bij Ralph. Terwijl ze dit deed, leek ze door een soort onzichtbare grens te gaan. Een moment zocht ze haar evenwicht, alsof de aard van

het universum iets afweek van de door Ralph gemaakte bel. Ze herstelde zich echter snel, dook naar een van de bedden (welke, zo merkte James, keurig opgemaakt was) en knielde voor een koffer die aan het voeteneind stond. Ze opende hem, rommelde er kort in, richtte zich weer op en haastte zich terug naar James en Ralph. Toen ze naderbij kwam, stopte ze en knipperde verbaast.

‘Waar zijn jullie?’ fluisterde ze. Ze zwaaide met haar arm door de lucht als voelde ze naar iets.

‘We zijn hier!’ raspte James als antwoord. Ze reageerde niet op zijn stem, net als Karreman ook niet gedaan had, toen James eerder naar hem geroepen had. Kennelijk zorgde dezelfde magie, die hem los maakte van het universum en hen in staat stelde om door muren te vliegen er ook voor, dat ze voor iemand buiten de invloed van de bezwering onopgemerkt bleven.

James rekte zich uit, zorgvuldig de rest van zijn lichaam in de bol te houden, en greep Roos’ zwaaiende arm.

Instinctief trok ze zich terug, maar stond hem daarna toe haar weer naar binnen te trekken. Even zocht ze weer haar evenwicht, wennend aan de specifieke aantrekkingskracht van de bezwering.

‘Wat heb je daar dan?’ eiste James, wijzend naar de tas in de hand van Roos.

‘Laat nou maar,’ siste ze ongeduldig, ‘Ralph, neem ons mee naar de Grote Zaal! We hebben nog maar minder dan twintig minuten, als Degout - - of de Verzamelaar - - of Avior Porchascathan - - niet loog over wanneer het Morrigan Web af zou gaan.’

James haalde snel adem en knikte naar Ralph. ‘Laten we gaan,’ beaamde hij.

‘Wat gaan we doen als we er aankomen dan?’ vroeg Ralph, opnieuw zijn toverstok mild naar voren zwaaiend en zo het universum van zich af stotend. De meisjesslaapkamer zoefde uit zicht en werd vervangen door de stenen muren van de Griffioendortoren en zijn vele torentjes.

‘Weet ik niet,’ antwoordde James eerlijk. ‘Ik denk, dat we doen wat we altijd doen.’

‘En dat is?’ informeerde Roos, de vaal blauwe tas met beide handen omklemmend toen Ralph naar het kasteel onder hen draaide en de Grote Zaal in beeld trok.

James haalde hulpeloos zijn schouders op. ‘We bedenken wel iets zodra we er zijn,’ antwoordde hij.

Het sneeuwde nu harder. Grote dikke vlokken dwarrelden en golfden in de wind, voorbij scherend de gouden gloed van de ramen van de Grote Zaal waar Ralph hen nu dichterbij naar trok en behoedzaam in positie manoeuvreerde. Het was een oncomfortabel gevoel - - de bizarre zomersneeuwstorm: de sensatie van het manipuleren van het universum rondom hen; de wetenschap, dat deze laatste ogenblikken van relatieve kalmte en rust, spoedig weg zouden vallen in gespannen actie, terwijl ze probeerden het Morrigan Web tegen te houden...

De ramen werden groter en groter, terwijl Ralph hen dichterbij trok, statig met zijn toverstok zwaaiend. James kon de rimpels in het oeroude glas zien toen een raam zijn blikveld vulde. Erachter bewogen figuren, bewegend als dingen, die door het wateroppervlak gezien konden worden. Dan, met een *thump* en een huivering, zoefde het raam voorbij hen en waren ze in de Grote Zaal. Een melkweg van zwevende kaarsen omringde hen, vriendelijk flinkerend onder het betoverde plafond (die kolossale stormwolken en stil bewegende sneeuwvlokken liet zien). Vanuit zijn eigenaardige standpunt keek James naar beneden. De lange afdelingstafels waren getransformeerd tot een tiental grote ronde tafels, ieder ervan bedekt met onberispelijke witte tafellakens en gedekt met gouden borden, kristallen bokalen en gigantische tafeldecoraties vanuit de kassen. Rond de tafels waren talloze mensen, die allen rumoerige kletsten en opgewonden knikten, nagenietend van iets wat een uitzonderlijke smulpartij moest zijn geweest. Terwijl James keek, hief de Russische President (herkenbaar door het naambordje en vlag voor zijn zitplaats) zijn lege bokaal, met behoedzame bewondering kijkend hoe deze zichzelf midden in de lucht weer vulde.

‘De klok!’ riep Roos gesmoord, wijzend. ‘Zet ons daaronder neer, achter de portretten van de Schoolhoofden... misschien, dat we daar niet direct opgemerkt worden.’

Ralph knikte en kantelde zijn toverstok, het universum voorzichtig naar links kantelend en het vervolgens rond draaiend, zodat de klok dichterbij zwom. Onder hen glansde de replica van de Fontein van Magische Broederschap, zijn water hoog opsturend, rond en door hen. James kon de frisheid van het water ruiken, maar voelde er niets van toen ze passeerden.

‘Lily en de andere leerling ambassadeurs lijken pauze te hebben,’ zei James, zijn zusje bemerkend, zittende midden in een verzameling klasgenoten op een kleine verhoging aan de rechterkant van het podium. Ze kletsten met zachte stemmen met elkaar op een kleine, terrasvormige verhoging, glimlachten en wezen behoedzaam naar de verschillende wereldleiders. ‘We moeten ze hier vandaan halen!’

‘Als we maar gewoon de bezwering van de Klok ongedaan kunnen maken,’ drong Roos gespannen aan, ‘dan komt alles goed!’

Ralph zwaaide zijn toverstok met een zachte zwier omhoog, bijna alsof hij ermee schilderde, en het podium onder hem steeg op. De portretten van de Schoolhoofden, gezien vanaf de achterkant, zweefde omhoog en blokkeerde het zicht op de rest van de Grote Zaal.

‘Nu!’ fluisterde Roos.

‘Hoe stoppen we dit Gezamenlijke Gestaagheid-ding dan?’ vroeg Ralph. Zijn toverstok trillend tot stilstand brengend. ‘Karreman vergat ons dat deel te vertellen!’

‘Probeer de bezwering nog een keer,’ stelde James voor, ‘maar deze keer, met een zwaai naar beneden.’

Ralph haalde zijn schouders op, nog altijd zijn toverstok zo stabiel als mogelijk houdend. ‘Met zachte stem zei hij “*Divellere!*” en zwaaide zijn toverstok recht omlaag.

James kon nauwelijks zijn evenwicht bewaren toen zijn voeten het podium raakten. Heel even had hij het gevoel van een sterke desoriëntatie, alsof het universum zich net herinnerde, dat hij er was en hem met kracht had opgeëist, daarna leken al de assen van de realiteit zich weer af te stellen.

‘Dat was een goeie gok, James,’ raspte Roos, een hand op haar keel leggend.

Ralph deed, met gebogen schouders, een halve stap naar voren en gluurde tussen twee portretten door, naar de fontein die ervoor stond. ‘Ik geloof niet, dat iemand ons opgemerkt heeft,’ fluisterde hij.

James voegde zich bij Ralph, turend naar de verspreidde menigte. Titus liep voorzichtig zwerfend langs de rand van de Zaal. Lucinda de Leeuw leek een plek bij de deur te hebben.

James keek naar beneden. Roos zat op haar handen en knieën naast hem, zich uittrekkend tussen de koperen poten van de schildersezels door naar de kletterende fontein verderop.

‘Roos!’ porde hij haar met zijn voet. ‘Wat ben je aan het doen?’

‘Kappen!’ raspte ze terug, zich nog altijd uittrekkend naar de fontein. ‘Dit is niet zo makkelijk als het lijkt!’

‘Het ziet eruit, alsof je ons ieder ogenblik laat betrappen!’

‘Best,’ verkondigde ze, terug op haar dijbeen zakkend en een zweetdruppel van haar wenkbrauw vegend, ‘dus, wat doen we nu?’

James keek op. Vanaf deze gezichtshoek, was de grote van vijf wijzerplaten voorziene klok een verguld monster, zijn mechanieken, vliegwielen en slingers waren duidelijk zichtbaar achter het gecompliceerde snijwerk en de ivoren wijzerplaten. Alleen de middelste klok was doorgegaan met het weergeven van de tijd, hoorbaar tikkend met het geluid als spinnenpoten, dansend op pakijns.

‘We moeten erin zien te komen,’ fluisterde James, knikkend naar de klok. ‘We moeten, als dat kan, de stok van Magnussen eruit halen.’

‘Maar, zo werkt het niet!’ fluisterde Roos terug. Ze greep zijn schouder. ‘Als we hem gewoon weghalen, gaat ie eerder af!’

‘Nou, dat was het plan van je ouders, is het niet?’ zei Ralph, achter hen hurkend.

'Zij wisten niet, dat dat een vergissing was,' rolde Roos met haar ogen, 'omdat jullie vergeten waren dat te vertellen! Mazzel voor ons, dat de Kristallen Kelk niet de boosdoener was. De stok is dat *wel*. Als we hem gewoon losrukken. Laat hij direct al zijn energie los!'

'Dus, hoe stoppen we het dan?' vroeg James, angstig van Ralph naar Roos kijkend.

Roos balde haar vuisten gefrustreerd. 'Hoe moet ik dat weten? Het was jouw verdomde idee ter plaatse iets te verzinnen!'

'Wacht eens even,' wierp Ralph er, met vernauwde ogen, tussen. 'Droge Laosa zei, dat het relik *herplaatst* kon worden. Maar het moest vervangen worden door iets even krachtigs...'

'En iets dat toe behoorde aan dezelfde persoon,' knikte Roos ongeduldig. 'Maar wat hebben we daaraan?'

'Nee,' zei James, worstelend om zijn stem zacht te houden. 'Ze zei, dat het vervangen kon worden met iets wat *verwant* was aan dezelfde persoon. Het hoeft niet van hen geweest te zijn. Het hoeft alleen maar op de een of andere manier, een relatie tot die persoon te hebben.'

'Dat moet dan wel een verdraaid sterke verbinding zijn,' meende Ralph hoofdschuddend. 'Hoe dan ook, waar gaan we zo'n ding vinden? We hebben ongeveer achttien minuten te gaan!'

'Wat nu,' onderbrak een diepe stem, totaal niet fluisterend. 'Hoe wist ik nou, dat ik jullie gasten hier zou tegenkomen?'

Ralph schrok zo erg, dat hij omviel, bijna de rij portretten met zich meenemend. James zakte ineem bij het herkennen van de stem. Hij draaide zich om en keek naar de eigenaar van de stem.

'Hoi, Titus,' zuchtte Roos, 'jou ontgaat niets, is het wel?'

'In dit geval,' baste Titus Hardsteen met zijn toverstok lui in zijn vlezige hand houdend, 'is het minder professionele waakzaamheid en meer een langdurige bekendheid. Na wat jullie ouders gedaan hebben, had ik zo het gevoel jullie hier vanavond wel tegen te komen. Overeind jullie twee. Deeter, jij ook. En geef je toverstokken maar hier.'

'We hebben geen toverstokken,' antwoordde Roos, een korte waarschuwendende blik naar Ralph sturend. 'Directeur Degout heeft ze allemaal in beslag genomen.'

Hardsteen knikte. 'Heb ik eigenlijk al over gehoord. Soms zit het mee.'

'Titus,' zei James snel, overeind komend, 'je moet naar ons luisteren. We zijn hier niet om een grap of zoiets stoms als dat uit te halen. We zijn hier, omdat er in een paar minuten iets afschuwelijks staat te gebeuren en wij moeten het tegenhouden. Als je wilt helpen - -'

'O, daar weet ik al alles van,' knikte Titus, de leerlingen voor zich uit duwend het podium af en naar de leerling ambassadeurs terrasvormige verhoging. 'Je vader heeft

me het tot in detail uitgelegd op weg naar het kasteel. Het Morrigan Web, zei hij. Ergste wapen in de gehele toverwereld. Gaat ons doden met een verbindende straal van geconcentreerde magie.'

'Ja,' knikte James, een klein sprankje hoop welde in zijn borst op, 'behalve, dat het niet de Kristallen Kelk was, zoals we eerst dachten! Het is de klok! Die daar! Jij kunt ons helpen hem naar beneden te halen! Jij kunt - '

'Ik kan je onder tijdelijk hechtenis plaatsen, hier in de Grote Zaal,' onderbrak Titus bondig, 'en dank je, dat jullie er geen stennis over maken. Ik heb de Minister al ingelicht over het valse alarm, dat je vader heeft afgegeven. Het laatste wat we nodig hebben, is dat een van jullie gasten voor het oog van de hele wereld moord en brand gaat lopen gillen, zowel de tover- als de Dreuzel. Jullie gaan hier zitten bij de andere leerling ambassadeurs en zeggen verder niets. Begrepen?'

'Maar, Titus!' drong Roos aan. 'Dit is geen vals alarm! Het is - - '

'Geen... Woord... Meer!' gromde Titus vervaarlijk, hen zijn toverstok tonend. 'Ik wil je geen Snaternix aandoen, maar dat zal ik, als het nodig is om jullie stil te krijgen.'

Hij legde op zowel Ralph's als James' schouder een hand en schoof hen ferm op een stoel op het onderste terras van de verhoging. Roos bleef naast hem staan met een trek van wilde ontsteltenis op haar gezicht. Ze durfde niet te spreken, uit angst dat ze de Snaternix van Titus over zich uitgesproken te krijgen, die haar volledig sprakeloos zou maken. Ze durfde ook haar mond niet te houden.

'James!' siste Lily van boven en achter hem. 'Wat doe *jij* hier?'

James kon zich er niet toe brengen om zelfs maar achterom te kijken. Tot nu toe, was zijn plan - voor wat het waard was - jammerlijk mislukt. Rondom, kletsten de wereldleiders, Dreuzel en tover, onwetend door. Kamermuziek klonk vanuit een betoverde viool, bas en klavecimbel vanaf de linkerkant van James.

En de klok boven het podium tikte verder, de minutenwijzer ruste net onder de negen. Als Avior Porchascathan zijn dreiging correct was, hadden ze nog maar zestien minuten over. Tevreden dat de leerlingen onderworpen waren, draaide Hardsteen zich om, de toverstok weer laag aan zijn zijde.

Opeens bewoog, naast James, Ralph. Hij sprong op zwaaide met zijn toverstok en wees hem op Titus' rug.

'*Stupef* - - '

Hardsteen draaide zich zo snel, dat hij een waas was. Vanaf zijn heup flitste zijn toverstok omhoog een dunne witte straal ontladend. Ralph sloeg zo hard terug in zijn stoel, dat de volledige rij leerlingen boven hem achteruit vielen, hun voeten staken in de lucht en hun gedempte stemmen riepen verward.

Een golf van onrust trok over de ronde tafels. Verschillende mensen sprongen op. De agenten van het Magisch Onderzoek Bureau rond de Amerikaanse President zaten rechtop in een houding van behoedzame waakzaamheid.

Hardsteen stapte snel naar voren, greep Ralph's pols met een hand en wrikte de toverstok los met zijn andere.

'Dom,' gromde hij woedend. 'Heel dom.'

'Titus,' piepte Roos, haar handen wrijvend voor haar borst. 'Echt! Dit is een grote, grote vergissing!'

'Stil!' kookte Hardsteen, 'of ik zweer, dat je de volgende bent, en ik geef er geen hardgekookt Hippogrief's ei om, wie je moeder is. Iedereen!' riep hij, zich omdraaiend met Ralph's toverstok in zijn vlezige hand en deze met een grimmige glimlach om zijn lippen, opheffend. 'Een goed bedoeld schoolgrapje. Niets om u zorgen over te maken. Alles is onder contrôle. Gaat u verder met de maaltijd.'

'Nee!' kreette James, overeind springend, zijn stem galmde tussen de betoverde dakspanten. 'Alles is totaal *niet* onder contrôle! Er staat iets afschuwelijks te - -'

Hardsteen draaide zich naar James, zijn toverstok weer omhoog, zijn gezicht was rood van drift. Hij ging James raken met de Snaternixvloek, hem het zwijgen opleggend voor hij zijn zin kon eindigen. Voor James wist wat hij aan het doen was, stak hij nstinctief zijn rechterhand uit, voor het moment vergetend, dat hij geen toverstok had.

Magie schoot in ijskoude blauwe vonken uit zijn vingers. De vonken raakten Hardsteen, hem hard van zijn voeten rukkend. Hij vloog door de lucht en klapte op de dichtstbijzijnde tafel, bokalen, terrines en gouden borden als tentharingen door de lucht verspreidend. De mensen verzameld rond de tafel, schoven angstig en geschokt achteruit en haasten zich overeind. De ene helft dook verschrikt weg, de andere helft graaide naar hun toverstokken. De rest van de aanwezigen in de Grote Zaal barstten uit in brullen van zowel verrassing, als paniek en woede.

'Stop!' riep James, zijn arm zwaaiend voor zich met zijn palm naar buiten, in een kalmerend gebaar. Maar magie bleef als bliksemschichten van zijn vingers kraken, elektrischblauw en ijskoud, flitsende bogen in de lucht tekenend, terwijl hij zijn hand door de lucht zwaaide. De menigte deinsde angstig achteruit. Zelfs de Schouwers, merkte James, bleven op afstand, hoewel hun toverstokken opgeheven waren, met een strakke precisie op hem gericht.

'Verlam hem!' brulde Hardsteen, zich haastend om van de tafel te klimmen. Het tafelkleed bungelde aan zijn riem en sleepte achter hem aan. 'Leg hem neer!'

Vanuit vijf verschillende richtingen sneden er rode stralen door de lucht, zich verzamelend voor James. Ieder ervan echter, doofde op slechts centimeters van zijn lichaam, alsof er een onzichtbare kracht rond hem wervelde, de Schouwerspreuken afslaand.

Geschokt staarde James naar zijn uitgestrekte hand. Ranken van ijzige kracht rolden om zijn vingers, suizend en krakend als een dynamo. Hij keek met wilde ogen achterom. Roos staarde slechts naar hem, met beide handen over haar mond. Ralph lag nog steeds half onderuit op de onderste rij van het terras van de leerling

ambassadeurs, zijn ogen opengesperd en verlicht door de flitsende magie van James' hand.

'Ik...' begon James stotterend, voelend, dat de mensen opeens wachtte om hem te horen spreken, 'euh... *wij*, ik bedoel... zijn hier om te helpen! Iedereen, naar de uitgang! We moeten hier onmiddellijk vandaan! Zo ver weg als mogelijk is!'

Dit werd ontvangen door een lange complete, onthutste stilte. De enige persoon die bewoog, was Hardsteen, die zijn evenwicht weer gevonden had en het tafelkleed had losgerukt. Hij keek over de verlamde menigte. Dan, beseffend, dat hij geen controle meer over de situatie had, wees hij naar de gesloten dubbele deuren aan het eind van de Zaal.

'Jullie hoorden de jongen!' schreeuwde hij. 'Iedereen eruit, voor hij iets anders doet!'

De ruimte was opeens gevuld met het geluid van piepende stoelen en het geklepper van geschrokken voeten. Stemmen stegen op, eerst verdwaasd geschokt, dan met toenemende lagen van stijgende paniek. James was diep opgelucht om te zien, dat de mensen zich verzamelden bij de dubbele deuren, haastend om weg te komen. Deze opluchting echter, veranderde snel in een ontzetting toen de dubbele deuren, ondanks de schreeuwende menigte, potdicht bleven.

'Hij zit op slot!' schreeuwde iemand.

'Waar is de sleutel?'

'Titus!' deze kreet kwam van Lucinda de Leeuw vanaf haar plaats bij de deur. James kon haar zich uit zien rekken over de doelbewuste, opgewonden menigte. 'Titus! De deur gaat niet open! Ze hebben hem verzegeld!'

'Achteruit!' riep Hardsteen zijn toverstok opheffend en naar voren stappend. De menigte scheidde zich bezorgd, hem een ruimte biedend voor een schot tegen de hoge dubbele deuren.

'James,' sprak Lily in zijn oor, haar stem was klein en angstig, 'wat gebeurt er? Hoe doe je dat met je hand?'

Hij schudde zijn hoofd en draaide zich om haar aan te kijken. Hij hield zijn hand nog altijd opgeheven en uitgestrekt, krakend van ijzig blauwe magie. 'Ik weet het niet, Lil. Maar het komt allemaal goed. Blijf... blijf alleen een beetje uit de buurt.'

'*EXPULSO!*' brulde Hardsteen zijn toverstok met een lange krachtige zwier naar voren flitsend. Een straal diep blauw licht schoot de deuren in, ontplofte levendig en deed de grond onder James'voeten trillen. Toen de vonken verdwenen echter, bleven de deuren dicht en onaangetaast.

De aanwezigen begonnen zich te verspreiden en dreven met stijgende onrust naar de ramen, kennelijk hopen deze in te kunnen slaan.

Hardsteen was hen al voor. Hij richtte zijn toverstok weer en mikte op het verste hoge ramen van de Zaal. Weer een blauwe straal, vergezeld met een enorme trilling en explosie van vonken. De ramen bleven heel en volkomen onaangedaan.

Ze zijn allemaal bevroren,' zei Lily verbaast. 'Kijk naar het glas! Het is bedekt met ijs! Misschien kan Titus ze daarom niet breken!'

Verbazingwekkend, onverklaarbaar, had Lily gelijk. Ieder raam, ook het roosvormige raam boven het podium, was zover bedekt met ijs, dat ze bijna wit waren.

'James,' eiste Hardsteen, terugbenend naar hem, met een nu laaggehouden toverstok. 'Vergeet *hoe*. *Waarom* doe je dit?'

'Doe ik niet!' kreette James, schuddend met zijn krakende bliksem gevulde hand. 'Dat probeer ik jullie te vertellen. Er gaat hier iets verschrikkelijks gebeuren, maar niet door mij!'

'Nee,' kwam de stem van een jonge vrouw koel tussenbeide, 'door mij.'

Alle ogen in de Grote Zaal draaiden, het geluid van de vrouwenstem herleidend. Ze stond op het podium recht voor de sprankelende, bruisende fontein en zijn gouden beelden.

Het was Petra.

Voor James, zag ze er precies zo uit als de laatste keer dat hij haar had gezien. Een saaie linnen jurk onder een vaal blauwe blazer zwaaide rond haar benen. Haar haren waren teruggetrokken in een keurige paardenstaart. Terwijl hij naar haar keek draaide ze haar ogen om hém aan te kijken. Ze waren koud, maar niet verstoken van gevoel. Ze hief haar hoofd een beetje op en tilde een hand op naar hem, niet op te zwaaien, maar in een soort vangend gebaar, alsof ze een onzichtbare bal uit de lucht ving.

De krakende ijsmagie verdween van James' hand. Verrast keek hij ernaar.

'En ik ga je bedanken, James,' zei Petra met een kleine, toegenegen, glimlach, 'als je nooit meer mijn magie leent.'

24. De Belangrijkste Vraag

Titus sprakeloos achterlatend in het midden van de Grote Zaal, schoot James naar Petra voor de glinsterende fontein.

‘Petra,’ hijgde hij, ‘het is de Klok. Jij kunt ons helpen hem te stoppen!’

Om de een of andere reden verwachtte hij, dat ze, of geschrokken zou zijn, of te vragen wat hij bedoelde, of van het podium te springen en zich bij hem te voegen. In plaats daarvan - - zoals hij had kunnen weten - - knikte ze eenvoudige triest naar hem. ‘Ik weet dat het de Klok is, James. En ik weet precies wat er over vijftien minuten gaat gebeuren, als de klok acht uur slaat.’

James keek haar onthutst aan. ‘Dus, je bent hier om ons te helpen, toch?’ vroeg hij, wetend, terwijl hij het vroeg, dat dit niet zo zou zijn. De met ijs bedekte ramen en de verzegelde deur maakte dat heel duidelijk.

‘Nee,’ antwoordde ze met een diepe zucht. ‘Ik ben hier om te kijken, en te wachten.’

Samen met Lily en Ralph, voegde Roos zich bij James.

‘Hoi, Petra,’ zei Lily, even naar het oudere meisje zwaaiend, ‘waar is Issy?’

‘Ze is thuis,’ glimlachte Petra weëig, ‘goed om je weer te zien, Lil. Sorry voor dit allemaal.’

‘Maar, als je alles al weet wat er gaat gebeuren,’ verklaarde Roos, ‘waarom stop je het dan niet?’

Met gekwetste irritatie perste Petra haar lippen op elkaar. ‘Kijk,’ zei ze, van het podium afstappen om bij James en de anderen te gaan staan. ‘Ik weet *niet* alles wat er gaat gebeuren, Waarom blijft iedereen denken, dat ik op de een of andere manier alwetend ben? Ik ben een Bezweerdster geen Ziener.’

‘Maar,’ zei James, draaiend toen Petra hem voorbij liep, ‘maar, je wist wat wij wisten dat we wisten, toen je me ontmoette je grootvader’s schuilhut! En je zei net, dat je alles al wist over de Klok en Magnussen’s stok en het Morrigan Web!’

‘Magnussen’s wat?’ fronste Hardsteen, die dichterbij kwam met zijn toverstok gereed maar met een gezicht getekend door verwarring. ‘Wiens schuilhut?’ Achter hem, keken de tientallen regeringsleiders, ambassadeurs en diplomaten met rusteloze opwinding en heldere bezorgde ogen naar de ontwikkelingen voor hen. De andere Schouwers bleven op de achtergrond en namen rond de mensenmassa verdedigende posities in.

‘Ik weet alleen de dingen die ik weet,’ zei Petra, zich wendend tot James en sprekend met zachte stem, ‘omdat ik *hem* gehoord heb!’ Ze gebaarde met haar rechter hand. Met een *kraak* en een pluim bleke rook, verscheen er een man naast een van de verlaten tafels. Hij was mager met een onopmerkelijk gezicht en droeg een slappe fedora hoed, een smoezelige regenjas en een loshangende, paarsgestreepte das.

‘Ik ben nu zichtbaar, juist?’ zei hij, wat nerveus in het rond kijkend. Zijn Amerikaanse accent was onmiskenbaar. ‘Ik weet, dat ik zichtbaar ben, omdat alle mensen opeens naar me staren. Weggevertje.’

‘U bent veilig genoeg, meneer Paauw,’ verzekerde Petra hem. ‘Ik heb u al verteld, het Morrigan Web is onschadelijk voor Drezels. Het punt is,’ ze draaide zich weer naar James, ‘het is door *zijn* detective werk, dat ik dit allemaal weet. Hij speurde Nastasia’s familiegeschiedenis na. Hij ontdekte de verwantschap tussen Directeur Degout en Professor Porchascathan. Hij volgde Judith’s bewegingen toen ze het plan samenbracht, met alles ons tot hier leidend, vanavond.’

‘Wacht eens een secondje,’ zei Hardsteen, dichterbij Petra en James schuifelend, ‘dus, dit Morrigan Web gaat vanavond echt af?’

‘Dat proberen we je al de hele tijd te vertellen!’ riep Roos, de woede steeg in haar stem. ‘Onze ouders geloofden ons en *jij* arresteerde hen ervoor!’

Hardsteen negeerde haar, maar hield zijn blik gericht op Petra. ‘Maar het zal de Drezels niet verwonden, juist?’

Roos liep woest om hem heen. ‘Dat zal hij wel, zodra de heksen en tovenaars dood zijn en Degout en zijn moordenaars ze een voor een te grazen nemen!’

De menigte reageerde weer onrustig en werd gespannen.

‘Petra,’ fluisterde James, zich naar het donkerharige meisje bewegend en de plotse ruzie tussen Roos en Hardsteen negerend, ‘mijn vader is hier. Hij en Tante Hermelien en Oom Ron, ze zijn gevangen gezet achter het podium in de achterkamer. En Lily is hier ook, om nog maar te zwijgen over Roos, Ralph... je kunt ze laten gaan, is het niet?’

Ze schudde haar hoofd langzaam, maar keek niet in zijn ogen. ‘Ik heb je gezegd je er niet mee te bemoeien, James,’ mompelde ze, ‘ik heb je gewaarschuwd. Ik kan niemand van jullie nu helpen. Ik wou dat ik het kon, maar ik kan het niet.’

‘Maar, waarom?’ drong James, die wanhopig werd, aan. ‘Petra, waarom moet dit gebeuren? Waarom kun je het niet stoppen, of het tenminste iedereen te laten gaan voor het zover is?’

‘Het Morrigan Web kan niet gestopt worden!’ siste Petra. Haar ijzige voorkomen begon af te brokkelen. ‘Paauw en ik, we konden er niet veel over te weten komen, maar we weten, dat als het eenmaal in werking is gesteld het onstopbaar is!’

‘Nee,’ onderbrak James haar, ‘het *kan* gestopt worden. We moeten alleen iets vinden dat gelijkwaardig - -’

Ze viel hem met stemverheffing in de rede. ‘En ik kan niemand laten gaan - helemaal niemand! - omdat als ik dat doe, het niet zo verleidelijk is voor *haar*! Ze komt alleen tevoorschijn, als het gaat zoals zij het bedacht heeft! Ze zal het niet riskeren om te verschijnen - - en mij te moeten confronteren - - als haar plan in duigen valt! Ze begint gewoon van voor af aan met een *nieuw* plan, een nog erger plan. Ze komt alleen, als het Morrigan Web feitelijk afgaat, en iedere heks en tovenaer hier dood! Ze leeft voor chaos! Het is het enige wat haar bij mij zal brengen!’

‘Maar, dat is gestoord!’ riep James uit, Petra’s arm grijpend en ervoor zorgend dat ze hem aankeek. ‘Waarom, Petra? Waarom wil je haar confronteren?’

‘Omdat ik haar moet vermoorden!’ schreeuwde Petra, haar stem vloog omhoog naar de dakspanten en brak in rollende echo’s.

In de nagalm van deze verklaring viel de Grote Zaal stil. Zelfs Hardsteen en Roos onderbraken hun gekibbel. James staarde geschokt en licht verafschuwd naar Petra. Het was niet, dat hij niet geloofde dat Judith het verdiende te sterven. Het was, dat hij er niet zeker van was, zelfs als het hem en iedere heks en tovenaer in deze ruimte het leven kostte, dat Petra haar echt kon verslaan.

En het ergste was, de uitdrukking op Petra’s gezicht. Het was verontrustend duidelijk, dat, ondanks haar voornemen, zij hier ook over twijfelde.

‘Dat is waarom je Issy ergens veilig hebt achtergelaten,’ fluisterde James, begrip daagde bij hem. ‘Zelfs al ben je met haar aan je zijde nog krachtiger, je kunt het niet riskeren om ook haar leven te in de waagschaal te brengen.’

‘Ik ben bereid, om aan het eind hiervan te sterven,’ zei Petra, ze zette haar kaken op elkaar en richtte zich in haar volle lengte op.

‘En wij allen zullen ook moeten sterven?’

‘Mogelijk komt het niet zo ver,’ zuchtte Petra, voor James’ ogen leek ze iets te krimpen. ‘Ik hoop van niet. Als ik haar snel genoeg kan verslaan... als er nog tijd over is...’

Achter Petra plonsde er opeens iets in de replica van de Fontein van de Magische Broederschap. James keek ernaar, zijn zintuigen verhoogden zich tot een pijnlijke alertheid, en hij zag golven over de rand van het glinsterende bekken glijden. Water sloeg naar de hielen van de standbeelden, werden klonterig en ruw, alsof er iets groots, net onder het oppervlak, op ging stijgen.

De al angstige menigte deinsde verder naar achteren, zich zinloos tegen de deuren van de Grote Zaal aandrukkend, toen het water over de rand van het bekken begon te stromen, van het podium afgleed en op de stenen vloer spetterde. Dan, met een diepe, verwrongen krijts, begonnen de beelden zelf te trillen, om te hangen, over te hellen...

‘Achter me!’ gromde Hardsteen dingend, zich met opgeheven toverstok tussen de leerlingen en de fontein bewegend.

Met een zangerige stem waarschuwde Petra, ‘Dat zou ik niet doen als ik jou was...’

Op het podium kantelde het tovenaarstandbeeld, leunde naar voren en stortte over de rand van het bekken. Het centaurstandbeeld viel ook om, een derde van de portretten van de Schoolhoofden als dominostenen omver gooiend. De heks en de Huiself volgden, tegen elkaar rammend, waardoor het standbeeld van de heks in tweeën brak. Alleen het standbeeld van de Dreuzelman bleef over, tuimelde en kraakte onheilspellend, zijn handen waren zinloos in verrukking opgeheven. Water bleef over de rand van de fontein stromen. Het water zelf rees zich op in een soort glanzende, groene bobbel rond de overgebleven knieën van de standbeelden. En toen barste de bobbel, een lange vrouwenfiguur uitstotend, kennelijk volledig bestaand uit stromend water. Het water uit het bekken viel weg van haar en ze begon een vaste vorm aan te nemen toen ze vooruit stapte, oprijzend uit het bekken en haar eerste stappen zettend op het natte podium, tot stilstand komend op vrijwel precies dezelfde plek als waar Petra verschenen was.

‘Goede avond, iedereen!’ verkondigde de waterige vrouw, haar heldere stem gorgelde nog iets. ‘Ik vertrouw erop, dat iedereen een uitstekende tijd heeft!’

Hardsteen vuurde. Zijn magische straal ging recht door de glimmende figuur en ontplofte, terwijl hij dit deed, in kleurrijke prisma’s. De vrouw zwaaide lui met haar hand, bijna achteloos, en deze veranderde in een kronkelende watertentakel. Die ontrolde door de Zaal en gaf Hardsteen een opdoffer. Voor de tweede keer deze avond, vloog de grote Schouwer door de lucht. Deze keer echter, brak hij de tafel in tweeën toen hij er op terecht kwam, al de spullen erop, met de afschuwelijke vastberadenheid van een ontploffing, alle kanten op werpend. De bijeengepakte menigte schreeuwde en verspreidde zich, weg van de gebroken tafel. In de rinkelende nasleep, maakte Hardsteen geen beweging om op te staan.

‘Petra, schatje,’ zei de watervrouw, de plotse geweldsuitbarsting van zich afzettend en op de stenen vloer plaats nemend, ‘ik heb je gemist. En ik *weet*, dat je mij gemist hebt, anders had je nooit zo lang en hard naar me gezocht. Jij en je troeteldreuzel om je te helpen.’

Mark Paauw herkende de verwijzing naar zichzelf, in plaats van aanstoot te nemen, rekte hij zich uit en tilde zijn fedora hoed even op. ‘Blij om van dienst te zijn geweest. Ik ga er maar weer eens vandoor.’

‘Er gebeurt je niets, Paauw,’ herhaalde Petra zonder haar ogen van de waterfiguur af te nemen. ‘Ik zei je al, het Web is ongevaarlijk voor Dreuzels.’

‘Inderdaad, zusje,’ beaamde de waterfiguur, uiteindelijk de vaste vorm krijgend die James vreesde te zullen zien. De Vrouwe van het Meer stond er sprankelt bij in een lange witte jurk. Haar dikke rode haren waren in een hoge stevige knot bijeen gebonden. ‘Het Morrigan Web is niet gevaarlijk voor de Dreuzels. Dat ben ik voor hen, natuurlijk wel.’

‘Niet als ik je tegenhoud,’ zei Petra, iets bij Judith vandaan stappend naar een open plek in het midden van de Zaal. James sloeg dit bezorgd gade, achteruit stappend, Roos, Lily en Ralph achter zich duwend.

‘Maar, waarom me tegenhouden?’ drong Judith aan, ze bood Petra een ontwapenende glimlach. ‘Je bent al zover met me gekomen. Ik ging er vanuit, dat je van gedachten veranderd was.’

Petra antwoordde niet. In plaats daarvan stak ze haar rechterhand vooruit, met haar vingers uitgestoken naar Judith. Een lans van blauwgroen licht schoot door de lucht. Judith weerde hem af, maar werd hierdoor gedwongen een stap achteruit te doen.

‘Geen zin in een praatje?’ zei ze nog steeds glimlachend, hoewel behoedzamer. ‘Het is al een jaar geleden, zusje. Maar misschien ben je van plan naar het vermaak te kijken en daarna met me te kletsen, als je honger naar vernietiging voldaan is.’

‘Ik ben niet als jij,’ zei Petra kalm, haar gezicht in een grimmige vastberadenheid. ‘Jij houdt van de dood, ik verdedig het leven.’

‘Verwarrend, dat,’ zei Judith, pijnlijk fronsend, ‘tenslotte heb jij dit in beweging gezet met die geweldige stunt in Nieuw Amsterdam, nu een jaar geleden. En als ik mij niet vergis, is dat jouw ijs die deze arme idioten bij ons houdt, hun vernietiging bezegelend.’

‘Alleen maar om jou naar mij te lokken.’

‘Jij alleen?’ vroeg Judith, een wenkbrauw optrekkend. ‘Geen Isabella? Wat voor soort reünie is het, als we hier niet alle drie zijn?’

‘Dit is tussen jou en mij,’ zei Petra, nog altijd met een gespannen en voorzichtig lichaam om Judith heen cirkelend. Ze sloeg weer toe, haar lege handen gebruikend om een ander salvo van glinstering naar haar aartsvijand te sturen. Judith weerde het, deze keer met een spottend lachje, af. Ze sloeg terug, draaiend en een straal van

fel paars licht naar Petra afvurend. Petra was hierop voorbereid, dook en maakte een glanzend schitterend schild. De straal van Judith raakte het schild en vernietigde het, maar Petra bewoog zich weg, naar links duikend.

‘Dit is zinloos, zusje!’ riep Judith nog altijd lachend. ‘Als je hier nog langer mee doorgaat, mis je alle lol!’

Snel draaide Petra zich waar ze stond, een sierlijke pirouette makend en dan opeens hurkend, haar linkerarm opgeheven wijzend met haar palm omhoog naar Judith. Boven haar draaide alle zwevende kaarsen in de Grote Zaal, verzamelden zich in een dichte cycloon van streperige vlammen en was, en schoten zich als een pijl naar de wit geklede vrouw.

Judith kruiste haar blote armen in een X voor haar gezicht en maaide ze toen opzij. De pijl van brandende kaarsen verspreidde zich in gebroken stukken, en hete was vloog naar alle kanten.

Petra bewoog al weer. Gebarend met beide handen, leviteerde ze een paar verlaten tafels. Een aan iedere kant. De tafelkleden fladderden en de spullen die erop stonden bewogen zich eroverheen, corona’s vormend van glinsterend bestek en borden. Met een korte beweging vanuit haar polsen, smiet Petra de tafels naar Judith. Ze schoven als cirkelzagen door de lucht, omgeven door de draaiende waas van hun serviesgoed.

Judith klapte in haar handen en de tafels sloegen als timbale tegen elkaar waardoor ze in tientallen stukken op de vloer tussen haar en Petra versplinterden.

‘Dit is zinloos, schatje!’ zong ze, maar toch, in James’ oren, klonk ze en beetje buiten adem. Het leek erop, alsof Judith in de verdediging was.

Petra sloeg opnieuw toe. Ze leviteerde het gouden standbeeld van de tovenaar. Ze liet hem op Judith neerkomen. Judith spleet hem in tweeën voor hij haar kon raken, de twee stukken sloegen aan beide kanten van de Grote Zaal tegen de muren. De knot op haar hoofd raakte echter los, en ondanks haar grijns, stonden haar ogen gejaagd, wild, dansend van groeiende furie. Nu was het Judith die ronddraaide, behoedzaam rond de open plek in het midden bewegend, in de gaten gehouden door Petra.

‘Weet je, zusje,’ riep Judith, met een brekende stem, ‘ik begin te twijfelen aan je voornemen! Wel, ik ben van mening, dat je deze mensen helemaal niet wilt vermoorden!’

‘Nee, dat wil ik niet,’ schreeuwde Petra met een hevige vurigheid.

‘Hoe jammer,’ antwoordde Judith, nog steeds van Petra weg lopend, cirkelend en nogmaals dichterbij James bewegend, ‘want ik heb werkelijk genoten van deze kleine wedstrijd en nu moet je mij de winst geven...’

‘Dat denk ik niet,’ kookte Petra, ingespannen om weer toe te slaan.

‘O, maar dat *moet* je wel!’ Daarmee, reageerde Judith als eerste, en razend snel. Ze haalde echter niet uit naar Petra. James hijgde en boog zich achteruit, toen een lans

van water langs hem schoot, dun als een mes en glinsterend als ijs, ontspringend van Judith's linker wijsvinger. Hij draaide zich om haar doel te volgen en zag de ijsvinger door Roos'schouder steken, net boven haar hart. De kracht ervan ramde haar tegen de stenen muur, maar voorkwam dat ze viel. Ze hing aan de glinsterende ijsspeer, er vast door aan de muur genageld, zelfs toen bloed haar blouse begon te verkleuren, keek ze ernaar met een blik van pure verrassing. De licht blauwe tas viel uit haar handen, leeg.

'Nee!' riep een stem in gepijnigde razernij. James was verrast dat het zijn eigen was. Hij draaide zich met verdoofde gevoelens om en zag Petra met een verwrongen gezicht, op hem af stappen. 'Roos,' riep ze, haar hand opheffend naar het bloedende meisje.

Judith vuurde met haar rechterhand naar Petra, gebruik makend van de afleiding. Petra blokkeerde dit, maar met een hand onvoldoende, nog steeds de ander uittrekkend, zich haastend naar Roos. Judith lachte schrill en sloeg opnieuw toe, deze keer Petra's dekking verpletterend. Een derde straal van wit licht ontplofte tegen Petra's zij, sloeg haar van haar voeten en ramde haar tegen de voorkant van het podium aan.

'Wat jammer toch!' kirde Judith met haar linkerhand nog steeds uitgestoken naar Roos. De speer die haar doorboorde nog onderhoudend. 'Een gevecht tussen titanen, verpest door het saaiste van alles: sentimentaliteit. Ik ben zo oprecht teleurgesteld...'

Terwijl ze sprak naderde ze Petra, die versuft overeind probeerde te komen. Judith hief haar rechterarm, deze uitstrekkend tot nog een waterig tentakel. Hij glibberde naar Petra, wikkelde zich om haar heen en tilde haar de lucht in. Het slanke meisje worstelde, maar haar handen gingen recht door de waterige vorm. In luttele seconden spon de tentakel een soort levende vloeibare cocon om haar, haar volledig omsluitend. Judith giechelde van verrukking, luid en helder, kijkend hoe Petra worstelde en wiens haren rondtuimelde in de draaiende waterbal, haar wangen stonden bol, zoveel mogelijk lucht als ze kon, vasthoudend.

Judith rukte haar arm, het contact met Petra's waterige gevangenis verbrekend en deze tegelijkertijd bevroerend. De enorme ijsbal beukte tegen de vloer, keihard en zo beslagen, dat Petra er nauwelijks zichtbaar in was.

'Ik hoop, dat je tenminste de ironie hiervan kunt waarderen,' glimlachte Judith, knikkend naar de bevroren bezweerdster voor haar. 'Jij, zusje, bent niet de enige die ijs als wapen kunt gebruiken.'

Daarmee, trok Judith de ijsspeer uit Roos' schouder. Roos zakte als een hoop op de grond, bloed stroomde rijkelijk langs haar zij, heer gezicht was bleek en besmeurd. James en Ralph renden naar haar, vielen op hun knieën naast haar en namen ieder een hand in hun handen.

'O,' zei Judith, zich naar hen wendend en een hand op haar wang leggend. 'Sorry, James Potter. Heb ik *nog* een van je nichtjes vermoord?'

'Roos!' riep James doordringend en in haar hand knijpend. 'Zeg me, dat je niet dood bent!'

'Ik ben niet dood,' fluisterde Roos zwak.

Tot James' verrassing, hurkte de Dreuzeledetective, Mark Paauw, aan zijn rechterzij.

'Ze heeft druk nodig,' zei hij zacht, zijn das lostrekkend 'Ik heb genoeg verwondingverslagen in het kantoor van de ouwe gezien, om er een paar dingen van te leren. Vouw dit op en druk het stevig tegen de wond.' Hij deed het zelf, knikkend naar Ralph om te helpen.

'We moeten haar onmiddellijk helpen,' zei Ralph zacht en woedend, terwijl hij de opgevouwen das tegen Roos' schouder perste. 'We gaan het op deze manier niet redden...'

James knikte machteloos, wetend, dat er niet veel was wat hij kon doen.

'Zo nobel!' knikte Judith. 'Zo vol van drama. Doet het pijn te weten dat het allemaal hopeloos is? Hmm?'

James keek over zijn schouder naar haar. Ze glimlachte naar hem.

'Je vader staat op het punt te gaan sterven, James,' herinnerde ze hem, het oogcontact onderhoudend, 'zoals hij aflopen Zomer had ontmoeten. Nou zeg, dat is nu bijna een jaar geleden, is het niet? En, hier zijn we weer. En echt, het is deze keer zo veel beter. We zijn er allemaal! Je Oom en Tante. Je zusje. Je vrienden. En, natuurlijk, zo velen van je geweldige leiders en beschermers. Maar, helaas,' onderbrak ze zichzelf, iets opzij kijkend, 'we missen *een* belangrijk persoon...'

Ze knipte met haar vingers.

Directeur Degout verscheen vanuit het niets voor haar, in een rommelige hoop op de grond neervallend. Hij haastte zich, met wild kijkende ogen, overeind, zijn omgeving onderzoekend. Toen zijn ogen de vrouw voor hem ontwaarden, vernauwden ze zich.

'Jij,' ziedde hij, 'hoe *durf* je!'

'Ach, je weet dat ik stout ben,' kwetterde Judith, 'maar ik kon je eenvoudig niet in je kantoor laten zwoegen, zodat je alle plezier zou moeten missen, vind je niet?'

'Je wilt me net als hen doden,' hijgde Degout met een van woede trillende stem. 'Maar je vergeet, *ik* heb geen *toverstok*...!'

Hij gebaarde nadrukkelijk naar zijn lege hand. Het effect ervan ging echter verloren, door de toverstok die nadrukkelijk in zijn open hand lag. Hij schrok bij het zien ervan en wilde hem weggooien. De toverstok bleef vast op zijn hand liggen, als was hij erop gelijmd.

Judith klakte vermanend met haar tong. 'Zo'n domme zwakheid voor zo'n fantastisch wapen als het Morrigan Web,' zei ze, 'maar zoals je kunt zien, heb ik het geregeld. Niemand in deze Zaal zal in staat zijn hun toverstok van zich af te werpen. Uiteindelijk zou dat vals spelen zijn, in het niet? Wat, vraag ik je, is een heks of tovenaars zonder een toverstok?'

‘Ik had je moeten vermoorden, zoals ik Magiels vermoord heb,’ gromde Degout zich oprichtend en zijn mantel afkloppend.

Judith giechelde neerbuigend over deze bedreiging. ‘Mijn beste “Verzamelaar”, als het niet door mijn gekomen was, hadden jij en je trieste Dreuzelslaven nog steeds door de puinhopen van Nieuw Amsterdam gegraven op zoek naar Magische snuisterijtjes, hopend *iets* te brouwen, dat krachtig genoeg was om het Morrigan Web van energie te voorzien. Als ik je niet aan juffrouw Hendriks had voorgesteld en de stok van haar voorvader...’

Gelukkig zuchtend, keek ze op naar de Klok.

‘Maar, helaas, nog vijf minuten te gaan,’ ze nam een houding aan van pruilerig ongeduld. ‘Wat zullen we tot die tijd doen?’

Een figuur hurkte naast James, zich duwend tussen Mark Paauw en hem. Hij keek, en zag, dat het zijn zusje Lily was. Haar ogen stonden wijd open en haar gezicht was bleek. De glanzende haarclip was uit haar haren gevallen, waardoor ze slordig rond haar gezicht hingen. In de ruimte achter haar bleef Judith rusteloos rondlopen.

‘Ik weet wat!’ verkondigde ze opeens gretig. ‘Laten we iemand sparen!’

Een rimpel van radeloze hoop rolde over de menigte. Stemmen riepen luid, zich als vrijwilliger aanmeldend. James keek ernaar, tevreden om te zien, dat geen van de vrijwilligers regeringsleiders waren, Dreuzel of anders. Hij verwachtte, dat dit niet was omdat ze niet gered wilden worden, maar omdat ze een gemene truc herkenden als ze er een hoorden.

‘Ik zal één van jullie kiezen om te sparen van de komende chaos,’ verkondigde Judith vrolijk, terwijl ze in het rond keek. ‘Wie ik kies, zal niet door het Morrigan Web gedood worden. Noch zullen ze vermoordt worden in de slachting die daarop volgt. Ja,’ knikte ze, terugkijkend naar de Wereldleiders achter haar, ‘ja, ik vrees, dat dat gedeelte waar is. Niemand van jullie zal deze ruimte levend verlaten. Maar toch, een van jullie zal dit niet hoeven te ondergaan.’ Ze hief haar hoofd koket op. ‘Omdat een van jullie... nu direct door mij gedood zal worden.’ Ze glimlachte. ‘Zou dat niet leuk zijn?’

‘James,’ fluisterde Lily, hangend aan zijn arm, zwak.

‘Een vrijwilliger!’ kirde Judith, dwarrelend naar Lily. ‘En een Potter, zowaar! Hoe pikant. ‘De Jongen Die Bleef Leven wordt volwassen om de vader te worden van - - ‘ ze zwaaide haar hand uit, deze veranderend in een kronkelende, draaiende tentakel. ‘Het Meisje Dat Doodging!’

Ze giechelde toen de tentakel door de lucht vloog, zich richtend op Lily. James duwde zijn zusje, die van woede en wanhoop schreeuwde, achter zich, zich tussen hem en de ijzige spiraal van de Vrouwe van het Meer plaatsend.

Ik ga sterven... dacht hij zijn ogen dichtknijpend, en het laatste wat ik mijn vader hoorde zeggen is, dat hij trots op me is...

In plaats van een speer van dodelijk ijs echter, raakte een plons lauw water James, hem doorwekend.

Hij opende zijn ogen. Judith stond voor hem, haar arm uitgestoken, maar druipend aan het eind. Ze bracht haar opgeheven arm naar haar gezicht en keek er stomverbaasd naar. Haar aandacht weer op James richtend, vernauwde zij haar ogen en zwaaide haar arm weer uit. Deze werd langer, slangachtig, en trok een stroom druipend water achter zich aan, om dan volledig op te lossen, op de grond slaand met een natte *plons*.

‘Wat...’ hijgde ze met een van verbazing trillende stem, ‘wat is dit...? Hoe kan dit...?’

Ze probeerde het opnieuw, beide armen nu gebruikend. Het resultaat was het zelfde, alleen loste haar armen nu op tot aan haar schouders. Verbijsterd keek ze ernaar, haar mond viel open.

Opeens draaide ze zich om, haar aandacht richtend op de reusachtige ijsbal die Petra’s gevangenis vormde, alsof ze verwachtte dat deze in stukken lag en Petra vrij zou zijn, haar plagend met een alwetende grijns. Bij het zien van de ijsbal, die nog volledig intact was, zakte Judith ineen, haar armen groeiden slordig weer aan. Zacht en hulpeloos, begon ze te giechelen.

James zag het met groeiende verwarring aan. Achter hem ging Lily weer staan, ging aan hem hangen, en gluurde om zijn schouder.

Het gegiechel van Judith werd luider en groeide aan tot een harde stoot van gelach. Dan, naadloos, veranderde het gelach in een gebroken genotter. Ze draaide zich weer om en haar ogen sperden zich open, wild, uitpuilend, dood als knikkers.

‘Waar!’ raspte ze nog steeds giechelend en onbeheerst snotterend. ‘Ik hoor je! Ik weet, dat je hier bent! NU!’

Ze sloeg, haar armen weer als tentakels uitzwaaiend. Deze keer zoefden ze doelloos door de Grote Zaal, vloeibaar en krampachtig. Judith giechelde, hijgde en dan plotseling, stootte ze een bloedstollende, oorverdovende, schreeuw uit.

Directeur Degout werd weggevaagd door een van de tentakels. Bij de aanblik hiervan raakte de rest van de menigte in paniek. Mensen begonnen alle richtingen uit te rennen in een poging Judith’s blinde wriemelende aanhangsels te vermijden. De leerling ambassadeurs haastten zich achter hun platform, in doodsangst schreeuwend. Judith stommelde in het midden van de ruimte met haar hoofd achterover, haar haren hingen in slierten uit de knot, haar mond schreeuwend, giechelend, snotterend, onzin brabbelend onder haar opengesperde, gruwelijke lege, ogen.

‘Wat is er met haar aan de hand?’ gilde Lily met een stem zo hoog, dat deze nauwelijks hoorbaar was.

James keek achterom, naar zijn zusjes angstige gezicht en dan lager. Roos lag nog altijd ineengezakt tegen de muur, Paauw’s das werd door Ralph’s grote handen nog steeds tegen haar schouder gedrukt. Roos keek op naar James en dan naar beneden,

naar de blauwe verlaten tas op de grond naast haar. Die was duidelijk leeg. Maar in de schaduwen van de opening bemerkte James de onmiskenbare draden van droge twijgen, versnipperde droge bladeren en een enkel spinachtige knot.

De Yuxa Baslatmaplant! Degene, die mee terug uit Klammfels waren gekomen, gevarieerd verstrikt in Roos' kleding! *Dat* was waarom ze wilde stoppen in de meisjesslaapkamer! Dat had ze gedaan toen ze gehurkt onder de schilderezels had gezeten zodra ze aangekomen waren. Roos - die eerst geweigerd had te geloven in het bestaan van de Vrouwe van het Meer - had op het laatst haar grote zwakte ontdekt: *ze reis door het water.*

Roos had dat water vergiftigd, het vullend met wel een twintigtal Droom Bepleiters.

En nu, elf minuten na haar aankomst, werd iedere streng van deze opgedrongen hallucinaties in Judtih's verzwakte geest geboord, haar volledig en onbeheersbaar tot krankzinnigheid drijvend.

Helaas duwde Judith's waanzin haar in een gevaarlijke, dodelijke razernij. Ze leek in omvang toe te nemen, uit te dijen, haar vorm rimpelend terwijl het veranderde in een klotsende vloeistof, de mogelijkheid om een vorm te behouden verliezend. Ze sloeg naar alle richtingen uit, schreeuwend, giechelend, haar haar vloog wild naar alle kanten en haar ogen rolden omhoog in de kassen, waardoor er alleen maar oogwit te zien was.

Haar tentakelarmen verdeelden zich in paren en splitsten zich dan opnieuw, een achtarmige zweep van slaande ranken vormend, willekeurig uithalend in de uiteengedreven menigte. James keek hulpeloos, terwijl de waterige vorm de Grote Zaal binnenin verwoestte en de vluchtende aanwezigen doodsangsten uit liet staan. Daarboven tikte de Klok door. Er waren nauwelijks drie minuten over.

Judith schreeuwde opnieuw, zo hard en woest, dat het de vloer deed trillen. Met een kennelijke wilskracht, trok ze haar tentakels in en sloeg met haar handen tegen haar hoofd, alsof ze probeerde de waanzinnige gedachten in een soort schijn van logica te krijgen. Toen ze haar ogen weer opende, gloeiden ze afschrikwekkend helder op. Haar mondhoeken waren omlaag getrokken in een frons van intense concentratie. Ze keek rondom zich, zag James, Roos, Ralph, Mark en Lily en *siste*, haar kaak zwol op in een afzichtelijke, katachtige muil. Haar armen schoten weer uit tot tentakels en alle acht stroomden ze vooruit, de toppen als woeste ijsklauwen.

Een soepele roze vorm raakte Judith als een pijl in haar borst, verstoorde haar mikpunt en sloeg haar opzij. De ijsklauwen raakten de stenen vloer en versplinterden. De roze vorm - een lenige, kronkelend slang van meer dan drie meter lang - begroef zich in Judith's semi-vloeibare borst en barstte er bij haar rug weer uit, de bek geopend in een boosaardig gesis. Judith staarde naar de zwiepende roze staart die uit haar borst stak en begon weer onbeheersbaar te giechelen, haar tijdelijke verstand weer verloren en overmeestert door de waanbeelden van haar dag-dromen. Ze greep de roze staart en trok eraan. De slang verscheen weer gewelddadig uit haar borst, vergezeld van een ontploffing van walgelijk zwart water.

'Nastasia,' zei Roos zwak, nauwelijks hoorbaar boven het schreeuwen en de chaos uit,' ze kwam terug...'

'Een deel van haar,' knikte James, verlamd van verbazing.

In het midden van de Grote Zaal bleef de vergrootte, uit elkaar vallende, figuur van Judith worstelen met Nastasia's kronkelende, roze slangvorm, net als ze dat maanden geleden in de nachtelijke gangen gedaan hadden. Als Judith niet verzwakt was geweest, en in een krankzinnige staat, had ze Nastasia mogelijk kunnen overweldigen. Op dit moment was de strijd verrassend gelijkwaardig. Uiteindelijk, met een brul van razernij, viel Judith uiteen. De onsamenhangende stroom van haar lichaam, vloeide over de grond, jammerend van onmenselijke woede en zakte weg door een rooster, ontsnappend naar de riolen diep eronder. De roze slang dook achter haar aan, gebruikte haar kaken om het rooster los te rukken en glibberde snel het gat eronder in, vastbesloten om te achtervolgen.

De Grote Zaal leek plotseling onnatuurlijk stil. Titus Hardsteen kreunde en bewoog tussen de restanten van de verpletterde tafel. Gebroken kaarsen lagen als stukjes krijt over de vloer, sommige ervan met flikkerden en sputterden vlammetjes. De restanten van de Fontein van Magische Broederschap lagen voor het podium, glinsterend tussen de puinhopen van gebroken tafels en het versplinterde verspreide serviesgoed.

Opeens galmde een luide versplinterende kraak door de Zaal. James draaide zich naar het geluid en zag Petra's ijzige gevangenis plotseling bekleed met dikke witte barsten, hij zag ze groter worden en hoorde een zwak kraken. Een ogenblik later verbrijzelde de cocon van ijs, stukken ervan in alle richtingen over de stenen vloer verspreidend. Waar de cocon eerst gestaan had krabbelde Petra stram overeind, haar haren en kleding bedekt met ijs.

James rende naar haar toe.

'Hoe is het met Roos?' vroeg Petra schor.

'Het gaat... ik weet het niet!' antwoordde James gejaagd. 'Ralph helpt haar, denk ik. Je detectivevriend ook.'

Stijf draaide Petra haar hoofd naar Roos en leek zich op haar te concentreren. Na even zei ze, 'Het ziet er goed uit. Voor nu tenminste.'

James knikte begrijpend. Op de een of andere manier, had Petra de verwonding gestabiliseerd. Het was een van die bezweerderdingen, die ze kon doen.

Petra keek naar de dubbele deuren aan de andere kant van de Zaal. Nog een versplinterende kraak galmde door de Zaal en de deuren trilden.

'Ga,' zei ze vlak, knikkend naar de deuren, 'ze zijn nu geopend. Haal iedereen hier weg.'

Lucinda de Leeuw trok hard aan de deuren. Met het gekraak van brekend ijs gingen ze voor de helft open. De mensen begonnen zich naar de deuren te bewegen, een verstopping veroorzakend in hun haast om weg te komen.

'Petra!' drong James aan, Petra bij haar schouders grijpend. 'Het is te laat! De Klok! Die gaat over nauwelijks een minuut slaan! We krijgen de Grote Zaal niet op tijd leeg. We moeten het Morrigan Web stoppen!'

'Die *kan* niet gestopt worden,' verzuchtte Petra diep. 'We kunnen hem niet verplaatsen. We kunnen de stok er niet uit halen. Judith heeft gewonnen.'

James schudde, met wanhopig ongeduld, zijn hoofd. 'Hij kan *wel* gestopt worden! We moeten het ding erin verwisselen! Als we maar iets kunnen vinden, dat net zo sterk is als de stok van Magnussen en met hem verbonden is, maar op een goede manier!'

Petra lachte, hoofdschuddend, hol 'O, is dat alles?' Zwak duwde ze hem naar de deuren. 'Vooruit, James. Ontsnap als je kunt. Ik ben te uitgeput om te helpen. Als we in de stad waren, zou het anders kunnen zijn. Maar hier...'. Ze haalde haar schouders op en wankelde. James greep haar en sloeg een arm om haar middel om haar te ondersteunen.

Ralph's stem klonk over de rumoerige menigte. 'James! Hoe zit het met die droom van je!' zei hij, zich uittrekkend om over zijn schouder naar James te kijken en onderwijl druk op Roos' wond uit blijven oefenend. 'Het moest het antwoord geven op je belangrijkste vraag! Dit moet het volgens mij zijn, is het niet? Hoe stop je het Morrigan Web! Waar moet je het mee vervangen! Denk terug aan je droom!'

Gefrustreerd schudde James zijn hoofd. 'Ik weet het niet! Er is geen tijd!'

Hij keek weer naar de Klok. De minutenwijzer schoof vooruit op weg naar het cijfer twaalf. Er was nu minder dan een minuut over. En dan, terwijl hij naar de Klok staarde, flitste iets wat Mark Paauw gezegd had door zijn hoofd - -

Heb genoeg verwondingverslagen in het kantoor van de ouwe gezien, om er een paar dingen van te leren...

'Wint Quinton,' fluisterde James. Zijn ogen verwijden zich. Hij keek terug naar Ralph. Mark Paauw zat nog steeds naast hem, Roos ondersteunend met een arm onder haar schouders. 'Hé, meneer Paauw!' riep James. 'Zeg eens, zegt te zin "Wint Quinton" u iets?'

Paauw knipperde verrast naar hem. 'Hoe...?' begon hij, dan fronste hij. 'Het was de slagzin van m'n oude heer. Niet mijn vader, maar de gast in wiens huis ik opgroeide. Hij had hem op aanplakborden door de hele stad, waarmee hij zijn advocatenbureau adverteerde. "Wint Quinton". Stom, maar pakkend. Maar...hoe kun jij dat weten?'

'Omdat,' zei James gehaast, springend van opwinding, 'het de belangrijkste vraag beantwoord!'

Verward schudde Petra haar hoofd. 'Waar heb je het over, James?'

'De steeg, waar zijn moeder vermoord werd,' zei James snel, de droom in zijn hoofd herhalend. 'Ze had een pistool - - het pistool, dat professor Magnussen jaren daarvoor gedood had! Hetzelfde pistool *u* had,' verklaarde James met

stemverheffing toen hij zich naar Paauw wendde, 'toen u tegen haar moordenaar aanliep, jaren later! Het heeft u toen gered! Het... het is een soort geluksmascotte, is het niet? Het houdt u veilig! Dat is waarom u zo'n goede detective bent, zelfs in de toverwereld! Het pistool dat Magnussen doodde, nam zijn kracht over, net zoals een toverstok zou doen!'

Petra richtte zich op en kantelde haar hoofd naar Paauw. 'De Talisman,' zei ze verbaasd, bijna lachend, 'is dat oude *pistool* van u? Serieus?'

Paauw rolde met zijn ogen. Voorzichtig maakt hij zich los van Roos en stond op. Hij voelde in zijn regenjas en haalde er een zeer oud, groezelig pistool uit. James herkende het onmiddellijk.

'Dat is 'em!' riep hij, met uitgestoken hand op de detective afduikend. 'Het is de sleutel om het Morrigan Web te stoppen! Hij is zo krachtig als de stok is - - *krachtiger*, omdat hij hem versloeg! En, hij is verbonden met Magnussen op de belangrijkste manier van allen! Hij eindigde hem!'

'Wacht even, Wuppie,' zei Paauw, het oude wapen buiten het bereik van James houdend. 'Ik weet niet wie jij bent, en ik heb geen idee waar je het over hebt. Dit ding was van mijn moeder. Het is belangrijk voor me, en hij is gevaarlijk. Gewoon omdat je de slagzin van de ouwe zijn aanplakbiljetten kent, ga ik je hem niet zomaar aan je geven - -'

'Geef het aan hem, Paauw,' zei Petra.

'Weinig kans, popje,' antwoordde Paauw ferm.

Petra zuchtte ongeduldig. 'Ik geef je er duizend galjoenen voor.'

'Kijk eens aan, knul,' knikte Paauw, het oude wapen in James' geopende hand leggend.

Achter hem, logisch, dromde de mensen samen bij de deels geopende deuren, zich afschuwelijk traag door de opening wurmend.

'Petra!' riep James, het pistool onhandig bij de handgreep vasthoudend. Hij had nog nooit zo'n ding in zijn handen gehad. 'Til me op!'

Petra knikte. Ze sloot haar ogen en stak een hand naar James uit. Onmiddellijk viel de zwaartekracht weg en hij steeg op. Voorzichtig zweefde hij over de gebroken standbeelden en de verwrongen fontein naar de ijzige koude van het roosvormige raam. De lelijke klok met de vijf wijzerplaten hing nu recht voor hem. Zijn binnenste ratelde zacht, de minutenwijzer onverbiddelijk, geleidelijk aan, vooruit duwend. Zwevend ervoor, bestudeerde James de klok. Zoekend naar verborgen ruimtes of een opening.

Het ging nog maar om seconden.

Wanhopig rekte James naar voren en greep de gigantische middelste wijzerplaat met zijn vrije hand. Hij trok eraan, met de bedoeling de wijzerplaat er volledig af te rukken. Met een korte snerp echter, kantelde de wijzerplaat open, zwaaiend als een deur en de klok's tikkende binnenwerk onthullend.

Er was een kleine ruimte, die achter het cijfer drie op de wijzerplaat verborgen was geweest. Erin, wreed glanzend, lag de bekende waterspuwerkop.

‘Niet gewoon eruit grijpen!’ riep Roos, worstelend om haar stem boven het lawaai in de Zaal uit te laten komen. ‘*Verwissel ze, James!*’

Ralph voegde toe, ‘Doe het snel!’

James hield het oude pistool naast de glanzende stok, ze zo dicht mogelijk bij elkaar brengend als hij kon. Als tegenovergestelde magneten, leken ze elkaar af te stoten. James vermande zich. Legde zijn hand om de stok (die heet aanvoelde, alsof hij maanden in de felle zon had gelegen) en hield zijn adem in.

Hij trok. De stok wilde niet bewegen. Hij trok harder, het pistool krachtig naar voren duwend, proberend ze te dwingen om van plaats te wisselen. Het lukte niet, iets perste ze uiteen, een soort kleine maar onmiskenbare zwaartekracht, een krachtveld van het Lot, volhoudend, dat wat bedoeld was om te gebeuren, *zou* gebeuren.

En dan, opeens, brak het krachtveld. De stok vloog uit zijn opbergruimte op precies het ogenblik dat het pistool erin klapte. James tuimelde achteruit, stok in zijn hand, en werd midden in de lucht opgevangen door Petra’s zorgvuldige levitatie.

De Klok sloeg het hele uur. Fonkelend licht ontplofte ervan, James verblindend. Hij bedekte zijn ogen en wendde zich af. Ranken magie schoten vanuit de Klok, witgoud in de uitgestrektheid van de Grote Zaal. De ranken verbonden als bliksem iedere tovenaar en heks in de Zaal - - Titus Hardsteen, die uiteindelijk overeind stond, samen met de andere Schouwers, Lily en de overige leerling ambassadeurs, elke diplomaat en Ministeriebeambte in de rumoerige menigte - - allen werden plotseling verbonden in het sprankelende, flitsende Web van magische energie. De kracht van het Web werd sterker, en dan, met een explosief volume van perfecte totaliteit, barstte hij uit in een massa van onverklaarbare rode, paarse en gele vormen, de gehele Grote Zaal vullend.

James voelde hoe hij plotseling naar de grond gebracht werd, onhandig terwijl Petra met een wilde blik, bezorgd, in het rond keek, de flikkerende kleurrijke wolk onderzoekend. Een aroma vulde de Zaal, zacht maar volhardend, ongebruikelijk geurend naar lentebriesjes in het zonlicht. Het was feitelijk, het onmiskenbare bouquet van zonnebloemen en daarmee herkende James de fladderende sluier van objecten. Er waren bloemblaadjes, dalend als confetti, die de vloer bedekten, de gebroken tafels, neergesmeten standbeelden en alles in de Zaal veranderend in een zacht magische wonderland.

Alle ogen in de Grote Zaal keken in diepe stilte naar de zachte sneeuwvlokken van kleur.

Langzaam, behoedzaam, ontspande Petra zich. Over haar schouder keek ze naar James, een kwetsbare glimlacht gleed als een zonsopkomst over haar gezicht.

James beantwoorde de glimlach. Zwak van opluchting ging hij hulpeloos op de grond zitten, de lelijke kop op de stok loslatend.

Plotseling, achter hem, trilde de deur onder het roosvormige raam. Iets ramde er vanaf de andere kant tegen aan, dan knalde hij open. Van waar hij zat op de grond, bedekt met fladderende bloemblaadjes en ruikend naar een zomerse rozenhof, draaide James zich om. Zijn vader, Oom en Tante, stormden door de opening van de achterkamer, toverstokken paraat opgeheven, schouders gebogen voor de strijd. Het zacht vallende gordijn van bloemblaadjes ziend, stopten ze, een trek van komische verwarring werd op hun gezicht zichtbaar.

Harry zag zijn zoon midden in een verzameling bloemblaadjes zitten en liet zijn toverstok zakken.

'James,' vroeg hij, zijn stem vol verbazing en verwarring, 'wat... precies... hebben we *gemist*?'

25. Door een Gesluierd Glas

Op het moment, dat de menigte ambassadeurs, diplomaten en overheidsleiders uit de Grote Zaal druppelden, zorgvuldig bewaakt door de Schouwers, verschenen Albus en Scorpius, net als Daan en, totaal onverwacht, professor Banning.

‘Wouw,’ zei Daan, zijn ogen sperden zich open toen ze zich een weg door de dubbele deuren zochten en de vernietiging aanschouwden tezamen met de bloemrijke versiering van de ruimte. ‘Dit zal me een feestje geweest zijn!’

‘Albus,’ riep Harry zijn zoon, hem dringend naar zich toe wenkend. ‘Help ons! Roos is gewond geraakt!’

Zowel Albus als Scorpius stoven vooruit, bij Roos aankomend, terwijl Hermelien en Ron zich al over haar heen bogen.

‘Het is niet zo erg als het eruit ziet, Mam, echt,’ zeurde Roos, toen ze haar overeind zette. ‘Petra heeft me geholpen. Ze is daar goed in, kennelijk.’

‘Shush,’ beval Hermelien, haar dochter aan een kant ondersteunend, terwijl haar echtgenoot haar aan de andere kant ondersteunde. ‘Dit is allemaal jouw schuld!’

kreette ze, naar Ron kijkend. 'Ze heeft al haar ondeugendheid van *jouw* kant van de familie!'

'Ma - ham.' Het lukte Roos om met haar ogen te rollen.

'Nee,' schudde Ron zijn hoofd, 'het is waar liefje. En ondanks wat Mam zegt, zou ze het niet anders willen. Je gaat ons op weg naar de ziekenhuisvleugel alles vertellen, toch?'

'Hier zijn de anderen,' zei Harry, Albus en Scorpius ontmoetend en wijzend naar de met bloemblaadjes bedekte rommel van gebroken tafels en standbeelden. 'Niet zo gewond als Roos, maar ze hebben hulp nodig om naar de ziekenhuisvleugel te komen. Jullie nemen ze mee, is het niet?'

'Aww, Pap!' klaagde Albus. 'Ik wil het verhaal horen! Ik bedoel, *kijk* naar deze zoi! En u moet het lawaai gehoord hebben!'

'Geloof me, dat deed ik,' knikte Harry kort, 'en jullie horen het verhaal zo gauw als ik dit doe. Voor nu, jij en Scorpius, ik verklaar jullie officieel tot junior Schouwer, eerste klas.'

'Wat? Echt?' klaarde Albus op. 'Wacht, betekent dit...?' hij keek om naar de dubbele deuren, waar Titus in gesprek was met Lucinda de Leeuw, hun hoofden dicht bij elkaar. 'U weet wel... u weer terug bent als leider?'

'Voorlopig,' knikte Harry. 'Ik heb kort met de Minister gesproken - - kennelijk heeft hij een groot deel van de avond onder de tafel doorgebracht - - maar in het licht van de gebeurtenissen van deze avond, heeft hij de beschuldigingen tegen je Tante, Oom en mij formeel ingetrokken. Er zal een hoorzitting zijn voor de Wikenweegschaar, maar ik verwacht na ... nou, dit allemaal,' hij keek de Zaal rond en maakte een wijds gebaar, 'geen problemen meer. Nu, wegwezen. De plicht roept.'

'Yes, sir,' salueerde Albus en stooft weg, op zijn hielen gevolgd door Scorpius. Vanaf een korte afstand, nog versuft kijkend van de gebeurtenissen van deze avond, kon James zien, dat Scorpius blij was met zijn tijdelijke Schouwersschap, zelfs hoewel hij het niet leuk vond dit te laten merken. Tezamen begonnen de jongens de hinkende en verdwaasde diplomaten uit de Zaal te begeleiden, ze zwaar ondervragend over wat er gebeurd was.

'Ik wilde een junior Schouwer zijn,' zuchtte Daan, zich naast James neerzettend onder de dwarrelende blaadjes.

James keek zijn vriend van opzij aan. 'Dus, wat brengt jou hier?'

Daan haalde een schouder op. 'Nastasia liet een briefje achter. Zei, dat ze vanavond hierheen zou gaan en dat ik haar nooit meer zou zien. Zei, dat ik haar niet moest volgen, omdat ze niet wilde, dat ik gewond zou raken.'

'Dus volgde je haar,' knikte James.

'Onmiddellijk. De Alma Aleronverdwijnkast lag op zijn rug in het Verweer tegen de Zwarte Kunstenlokaal,' zei Daan, nieuwsgierig naar James kijkend. 'Ik bedoel,

wat is dat voor verhaal? Ik moest er als een vampier na zijn middagslaapje uit klauteren.'

'O,' zei James, 'dat was Ralph. Hij gooide hem omver.'

'Klinkt als Ralph,' beaamde Daan rustig. 'En hoe zit het met de Beauxbatonkast? Je gaat me toch niet vertellen, dat dat *ook* zijn werk is?'

'Waarom?' vroeg James met gewekte nieuwsgierigheid, 'wat is daar mee aan de hand?'

Daan floot zacht. 'Volledig aan diggelen geslagen. Het leek wel of iemand er met een voorhamer op losgegaan was.'

'Je zit er waarschijnlijk niet ver naast,' zuchtte James, terugdenkend aan de Verzamelaar's onnatuurlijke woeste kracht. 'En, heb je Nastasia nog gezien?'

'Nee,' zakte Daan ineen, 'jij?'

James haalde nietszeggend zijn schouders op. 'Hier en daar. Het is... ingewikkeld.'

Daan zuchtte diep. 'Ik weet het. Ze veroorzaakt problemen. Sorry voor de manier hoe ik er naar jou op reageerde. Ze brengt je wel onder haar betovering, is het niet?'

James knikte opnieuw. 'Petra was hier,' merkte hij op, van onderwerp veranderend.

'Is dat zo?' riep Daan, rechtop zittend. 'Waar is ze heen?'

'Weer weg,' bekende James, een vliegende beweging met zijn hand makend. 'Zij, en die detectivegast. Mark Paauw. Ze zei nog wel, dat ze terug zou komen, als ze hem eenmaal terug in zijn huis in de Verenigde Staten heeft gebracht en hem betaald heeft. Als ze terugkomt, neemt ze Issy mee.'

'Vet,' ontspande Daan.

Ralph naderde, zijn handen nog steeds besmeurd met het bloed van Roos. 'Kom op, jullie twee,' zei hij met zijn duim over zijn schouder wijzend. 'Je Pa is op zoek naar wat uitleg, James.' De grote jongen glimlachte naar Daan. 'Trouwens, goed je te zien, maat.'

Daan glimlachte terug naar Ralph. 'Jou ook, Ralphinator. Net als vroeger, hè?'

Ralph keek over de puinhopen in de Grote Zaal en knikte. 'Jep, ik zou zeggen, dat het vrijwel *precies* is als vroeger. Jammer, dat je alle actie gemist hebt.'

'Hé,' zei Daan overeind komend, terwijl zijn glimlach in een grijns veranderde, 'de avond is nog jong.'

Daan en Ralph namen beiden een hand van James en trokken hem op zijn voeten. Samen zochten ze hun weg naar waar Harry Potter stond te praten met professor Banning.

‘De professor hier, heeft het bijzondere object snel onderzocht,’ zei Harry, Magnussen’s gebroken stok met de waterspuwerkop, ophoudend. ‘Voldoende om te zeggen, dat het nu niets meer is dan een waardeloos stuk ijzer. Wat je er ook mee gedaan hebt, James, je hebt zijn krachten gebroken.’

‘Ooo!’ kreette Daan het ophelderend ogen. ‘Mag ik hem dan hebben? Het is een geweldige aanwinst voor mijn slaapkamer! Geef hem de duistere een naargeestige aanblik, die hij de laatste zoveel jaren gemist heeft!’

‘Dat denk ik niet,’ zei Harry met een scheve grijns, de stok teruggevend aan professor Banning. ‘We gaan hem voor alle zekerheid vernietigen. Maar nu,’ hij keek van Ralph naar James, ‘hebben jullie naar alle waarschijnlijkheid, een verhaal te vertellen...’

Hij nodigde de jongens uit, om zich bij hem op het podium te voegen, onder de rij van de nog rechtopstaande portretten van de Schoolhoofden (die, met uitzondering van de onbewegelijke Merlinus Ambrosius, met grote interesse keken). James wilde de ontwikkelingen van de afgelopen avond niet beschrijven - - hij voelde zich hondsmoe en een beetje aangeschoten - maar zijn vader drong zacht aan, hen eraan herinnerend, dat de gebeurtenissen de volgende ochtend minder zuiver zouden zijn. Dus, met de hulp van Ralph, vertelde hij het hele verhaal.

Toen hij uitgesproken was, schudde Harry verbijsterd zijn hoofd. ‘Ik kan het niet geloven...’ op zijn zitplaats onder de portretten murmelde hij zwaarmoedig.

‘Wat?’ drong James aan. ‘Dat we het hele universum als een Slurk rond lieten draaien? Of dat Roos Judith’s verstand vergiftigde met de Yuxa Baslatmaknotten?’ Hij veerde op, zin krijgend in het onderwerp. ‘Of, dat we achter de sleutel zijn gekomen hoe we het Morrigan Web konden verslaan, met maar een paar seconden speling?’

Zijn vader schudde wrang zijn hoofd. ‘Nee. Ik kan niet geloven, dat je Tabitha niet genoeg vertrouwde om ons te stoppen om voor het verkeerde object te gaan. We vernietigden de Kristallen Kelk van de Vervark’s voor niets...’ Zijn stem klonk verwijtend, maar James zag, dat hij een glimlach onderdrukte.

‘Jep,’ knikte James, zijn vader een duw gevend, ‘nou, *u* zei, dat u geen toverstokken zou gebruiken bij het Morrigan Web, omdat die af zou kunnen gaan! “O, we laten ze thuis, gewoon om veilig te zijn”! Grote Leugenaar!’

‘Dat was geen leugen,’ zei Harry opstaand. ‘Het was een verandering van plan, alleen op het laatste moment.’ Hij rekte zich uit en keek opzij naar het portret van Merlinus Ambrosius. Aan professor Banning vroeg hij, ‘Nog niet gelukt hem tot leven te brengen, professor?’

Professor Banning kwam bij Harry staan en slaakte een lege zucht. ‘Helemaal niet ben ik bang. En met zijn dood nu een jaar geleden, heb ik weinig hoop dat dit zal veranderen.’

‘U hebt alles geprobeerd?’ fronste Harry nieuwsgierig naar het portret.

‘Nou,’ zei professor Banning, ‘alles wat binnen mijn macht ligt. De laatste mogelijkheid staat niet tot mijn beschikking, natuurlijk. De aanraking van de toverstok van de overledene, wil soms wel de vonk van leven overbrengen. Helaas heeft Directeur Merlinus zijn staf onbeweeglijk in nieuw Amsterdam achtergelaten.’

Harry bleef naar het portret fronsen, zijn gezicht in diepe gedachten vertrokken. Opeens keek hij opzij naar Ralph. ‘Je toverstok,’ zei hij, ‘je hebt professor nooit verteld, dat het...’

Ralph schuifelde ongemakkelijk met zijn voeten. ‘Nee. Ik... vertel niet veel mensen waar hij vandaan komt. Het is bijna beter, dat ze denken dat er de snorhaar van een Yeti in zit. Zo als het nu is, is het al moeilijk genoeg om mensen zover te krijgen om het duelleren met mij te oefenen...’

Professor Banning keek met stijgende interesse naar deze uitwisseling. ‘Wel,’ bemoeide hij zich ermee, ‘nu mijn nieuwsgierigheid bijna op zijn toppunt zit, waar hebben jullie het over? Waar hebt u uw toverstok vandaan, meneer Deeter? Vertel!’

‘Misschien is het het beste, dat ik het laat zien,’ zuchtte Ralph.

‘Titus,’ riep Harry opeens, zijn kin opheffend, ‘heb je even...’

James keek opzij toen Titus Hardsteen naar hen toen strompelde, voorzichtig manoeuvrerend door de puinhopen van de Grote Zaal. Zijn voeten schopten de verschillende hopen bloemblaadjes op. ‘Wat is er, Harry?’

‘Heb je nog steeds de toverstok van Ralph hier?’ antwoordde Harry.

Terwijl hij stijf het podium opklom knikte hij. Hij zocht in de diepte van zijn gewaad en trok een enorme toverstok tevoorschijn. Even keek hij er in zijn grote hand naar en dan, zuchtend gaf hij hem aan Ralph.

‘Wat je deed,’ zei Hardsteen met zijn lage rommelende stem, ‘noem ik dwaas. Maar ik zat verkeerd. Ik had het over een heleboel dingen verkeerd.’

‘Je deed je werk, Titus,’ zei Harry koeltjes. ‘Niemand neemt je het kwalijk.’

‘Dat kunnen ze wel, en dat zouden ze moeten,’ zei Hardsteen, zijn stem werd een gegrom van zelfbeschuldiging. ‘Ik volgde orders op, ja. Ik dacht, dat dat mijn taak was. Nu...’

Harry keek serieus naar de partner waar hij al jaren mee werkte. James wist, dat er maar weinig te zeggen viel. Titus had uit naam van zijn taak een vertrouwen beschaamd. De twee mannen zouden er wel uit gaan komen, maar voor nu echter...

Harry deed zijn mond open om te reageren, maar de woorden kwamen niet. In plaats daarvan ontplofte een rode straal tegen de rug van Hardsteen. Zijn handen strekten zich krampachtig, graaiend naar zijn toverstok, maar de Verlamspreuk deed zijn werk. Als een boom die in een bos omvalt, kapseisde Hardsteen. Harry boog zich over hem, zijn schouder onder Titus borst brengend.

Nog een rode straal trof professor Banning, hij struikelde en de lelijke kop op de stok kletterde met een klap uit zijn hand. 'O, grutjes,' zei hij zwak, en viel op de grond.

James, Daan en Ralph schoven achteruit. Hun ogen onderzochten de kennelijk lege Grote Zaal voor een teken van een aanvaller, maar er was niemand te zien.

Harry liet Hardsteen zo voorzichtig als hij kon op het podium zakken. 'Achter me!' beval hij, grijpend naar zijn toverstok. Toen hij eenmaal in zijn hand lag echter, stootte hij een verraste kreun uit. De toverstok vloog uit zijn vuist door de lucht. Een moment later werd Harry's hoofd naar achter getrokken alsof hij geschopt werd. Hij viel achteruit op Titus Hardsteen, een hand opheffend op om op zijn kaak te drukken.

Een droge, ratelende lach kwam uit de lege lucht recht voor James. Hij herkende hem onmiddellijk en zijn ogen vergrootte zich.

'Ik moet het toegeven, James,' zei de lachende stem, 'je had gelijk over mijn lieve bontgenoot Judith. Ze kon niet vertrouwd worden. Gelukkig werd ze waanzinnig, weggejaagd naar wie weet waarheen, Maar ik ben hier nog, en dat vormt een beetje een probleem. Gelukkig, James Potter, zijn *mijn* problemen...' er was een gewapper van plots zichtbare stof en Directeur Degout stond voor hem, Harry Potter's toverstok in de ene hand, zijn eigen toverstok en Onzichtbaarheidsmantel in de andere, 'jouw problemen.' Hij gunde James een dunne, boosaardige glimlach.

'Directeur Degout,' zei Harry, voorzichtig overeind komend zonder een onverwachte beweging te maken. 'We gingen er vanuit, dat u al lang met de anderen vertrokken was. Er zijn momenteel een achttal Schouwers naar u op zoek eigenlijk, allemaal heel gretig om u te spreken.'

'Ja,' knikte Degout, 'en dit is de kern van mijn probleem. Zie je. De hele school is vergrendeld. Het Brandstofnetwerk, wordt zorgvuldig in de gaten gehouden. Elke doorgang is afgesloten en wordt bewaakt. Het maakt niet uit welk uiterlijk ik aanneem, het zal mij niet toegestaan worden het terrein te verlaten. En het is precies dát, wat ik wil. Zie je, ik ben niet van plan om naar Azkaban te gaan. Daarom ben ik naar mijn kantoor gegaan, om dit handige voorwerp op te halen,' hij schudde de Mantel in zijn hand, 'een gift, dankbaar achtergelaten in het kantoor in Klammfels, van mijn andere ik. Met zijn hulp, gaan jullie vieren mij het terrein af vergezellen. Ik zal eronder zitten en jullie gaan er voor zorgen, dat de noodzakelijk deuren geopend worden, zodat ik er voorbij kom...'

Daan bemoeide zich ermee. 'En waarom gaan we dat doen, Directeur, euh...' hij hief zijn hoofd nog iets hoger op en fronste, 'sorry, ben uw naam al vergeten. Ik ben Daan Wilstra, overigens. Ik zit niet meer op Zweinstein. Amerikaan. Prettig u te ontmoeten en dat alles...' hij stak zijn hand uit, alsof hij verwachtte dat Degout hem zou schudden.

In plaats daarvan wees Degout met zijn toverstok naar hem. 'Ik heb eigenlijk *alleen* de oudste Potter nodig,' zei hij dreigend. 'De rest van jullie, ik heb er geen gewetensbezwaar over hier allemaal om te brengen. Wat gaat het worden, Harry

Potter, meneer Hoofdschouwer? Help je me, of moet ik vervloekingen uit gaan strooien?’

‘Nee, Ralph!’ beval Harry opeens, zijn blik schoot opzij. Ralph, zag James, had onopgemerkt zijn toverstok getrokken. Dringend ging Harry verder, ‘De Directeur meent het. Hij zal doden om zijn zin te krijgen. Doe niets doms. Geef hem aan mij, Ralph...’

Verrast keek Ralph naar Harry, verstijft in de beweging om zijn toverstok te gebruiken.

‘Meneer Potter spreekt verstandige taal,’ zei Degout. ‘Gehoorzaam je ouderen, jongen. Geef de toverstok door aan mij, voor iemand anders de Zaal in wandelt en een onbedoelde gegijzelde wordt...’ Hij stopte de toverstok van Harry in zijn binnenzak, zwaaide de Onzichtbaarheidsmantel over zijn schouder en hield zijn lege hand met de palm naar boven op, nog steeds dreigend met zijn eigen toverstok.

Terughoudend gaf Ralph zijn toverstok af aan Harry. Harry pakte hem voorzichtig aan.

‘Naar mij, meneer Potter,’ beval Degout zacht. ‘Langzaam...’

Harry zuchtte diep en draaide zich om. Zonder een onverwachte beweging te maken, stak hij de toverstok uit, hem langzaam uitstekend naar Degout’s uitgestoken hand. Net toen de Directeur van plan was hem te grijpen echter, draaide Harry zich ronds zijn as, keerde de toverstok weg en tikte hem, met een doffe *thunk* tegen het onbeweeglijke canvas, wat Merlijn’s portret was.

Er was geen reactie.

‘Wat voer je uit?’ eiste Degout, boos en ongeduldig wordend. ‘Geef me de toverstok! Geef hem aan me, of je zoon sterft als eerste!’

In antwoord hierop, ontsprong er een klein geluid vanuit het portret. Alle ogen draaiden zich ernaar. Opeens, zonder aanwijsbare reden, was het portret gescheurd. De scheur ontstond vanaf de top van Ralph’s toverstok en kraakte omhoog, kroop over de geschilderde borst van Merlijn, doorkliefde zijn gezicht en stopte net boven zijn hoofd. Het zag er, meer dan iets anders, uit alsof het canvas te strak gespannen was geweest en de druk van de toverstok ervoor gezorgd had, dat hij scheurde.

James werd moedeloos. Wat zijn vader ook gedaan had, dat had de zaken er niet beter op gemaakt.

‘De *toverstok!*’ beval Degout, zijn eigen toverstok naar James’ gezicht opheffend. James deinsde achteruit.

‘Hier,’ zei Harry, de toverstok van het gescheurde portret afnemend en met een grimmig gezicht overhandigend.

Degout rekte zich er naar uit.

Plotseling, geluidloos, scheen er licht door het gescheurde portret. Degout schrok zo bruusk, dat hij achteruit sprong, de toverstok in Harry’s hand achterlatend. James

gluurde langs zijn vader naar het portret van Merlijn. De scheur gloeide onverklaarbaar als een lichtflits, levende, verschuivende lichtstralen uitstotend. De scheur werd groter, het canvas scheurde verder. De lijst kraakte en plopte, de hoeken begonnen los te raken toen het canvas uitdijde.

‘Achteruit,’ mompelde Harry, zonder zijn ogen van het scheurende portret af te nemen, maar James, Ralph en Daan achter zich duwend, hen langzaam en voorzichtig uit de buurt bewegend.

Tegenover hem was Degout’s gezicht verstard, met zijn mond wijd open, zijn lippen verwrongen, zijn wenkbrauwen laag over zijn uitpuilende, gespannen ogen. Zijn toverstok zat nog in zijn opgeheven vuist, alleen nu, langzaam, wendde hij hem naar het helder gloeiende en brekende portret.

De lijst kraakte en brak. Het portret viel naar voren, kantelde van zijn schildersezels en viel met de voorkant omhoog op de vloer, zodat de lichtstralen van het gescheurde canvas recht de lucht in schoten, waardoor de rest van de Grote Zaal volslagen donker leek. En nog steeds werd de scheur wijder, krakend, het canvas uiteen trekkend met een zacht, openrijtend, geluid. Een geluid steeg op uit de verlichtte speervormige breuk. Het klonk als de wind, of verre stemmen, galmend, onbegrijpelijk, blazend en overlappend en plagend naar de betekenis. James merkte, dat hij naar voren leunde om het te horen, te begrijpen...

‘Stop!’ zei zijn vader, zacht maar streng. ‘Ik heb dat eerder gehoord...’

Het portret explodeerde. Stukken canvas en de gebroken lijst vlogen vanaf het podium alle kanten op. Maar de glanzende breuk bleef, groter, nu hij verlost leek van zijn begrenzing. Licht schoot naar het donkere, betoverde plafond van de Grote Zaal. James kneep zijn ogen tot spleetjes, er zeker van, dat er zich in het licht iets bewoog - een dunne schaduwrijke figuur die breder werd, donkerder, steviger, als een figuur lopend uit een heldere, verblindende hete oven. De opgejaagde, fluisterende stemmen werden helderder, luider...

Degout wees met zijn toverstok naar de doordringende lichtstraal. Hij week er van terug, langzaam, behoedzaam zijn gezicht vertrokken van ingehouden angst. *Waar is hij zo bang voor? dacht James. Het is niet angstaanjagend... als het al een naam moet hebben... is het prachtig...*

Tenslotte, met een uitbarsting van goud vuur en een golf van gezamenlijke stemmen, stapte er een figuur uit het licht. Achter hem klapte de breuk dicht, sloot en verdween, samen met het geluid van de bulderende wind.

James voelde zich griezelig klaar voor wat hij zag. Het was alsof hij iets als dit verwacht had - er zo diep en in het geheim naar verlangend, dat hij er zich niet eens bewust van was geweest. Pas nu, terwijl het gebeurde, besepte hij, dat het de vervulling was van zijn onuitgesproken hoop.

‘Merlij - -!’ begon hij, maar dan stopte hij opeens. Zijn adem stakte in zijn keel.

De figuur, die ontstond uit het verblindende licht, nu zo echt als hijzelf voor hem stond met zijn spitse hoed en rijk geborduurde paarse mantel, was *niet* Merlijn

Ambrosius. Het was een oude man met een golvende witte baard, een slank vriendelijk gezicht, met een lange kromme neus en voor zijn helder blauwe ogen droeg hij een bril met halfronde brillenglaasjes. De oude man wendde zich resoluut naar Degout, alsof hij naar hem op zoek was geweest.

Degout's gezicht werd zo snel bleek, dat hij vóór James'ogen in een geest leek te veranderen. Hij hield zijn toverstok nog steeds voor zich uit, maar die trilde zo hevig, dat hij hem nauwelijks vast kon houden. Hij leek volledig gestopt te zijn met ademen. Hij vuurde niet - - hij leek hier opeens volledig onbekwaam toe.

De oude man met de golvende witte baard keek hem triest aan. 'Neef,' zei hij

En Degout rende weg. Hij sprong van het podium af, in paniek struikelend, en, zich oprichtend, stootte hij naar de deuren, een wolk van opwarrelende bloemblaadjes in zijn kielzog.

'*Accio toverstok!*' riep Harry, zwaaiend met de toverstok van Ralph naar de wegrennende figuur.

Degout struikelde opnieuw, in het rond draaiend, toen Harry's toverstok uit zijn mantel gerukt werd en door de lucht weg tolde. Degout leek het nauwelijks te merken. Hij wendde zich af rende wanhopig naar de deuropening en haastte zich erdoor.

De oude man op het podium richtte zich naar Daan, Ralph en James, om zich uiteindelijk zijn vriendelijke blauwe ogen naar Harry op te heffen, die handig zijn stok opving. Hij glimlachte, en zijn ogen glinsterden achter zijn halve brillette. Een ogenblik later verdween hij met een luide *KRAAK*.

'Volg hem!' riep Harry, Ralph zijn toverstok toewerpend. Hij sprong van het podium en rende naar de deuren van de Zaal. 'Degout mag niet ontsnappen om andere mensen te gijzelen!'

'Dat was...!' riep James zwak, zich haastend om zijn vader te volgen, terwijl zijn gedachten zo snel door zijn hoofd raceten, dat hij het nauwelijks bij kon houden. 'Dat was...! Was dat...?'

'Wat?' vroeg Daan opgewonden, rennend om bij te blijven en Ralph vooruit duwend. 'Wie? Wat heb ik gemist? Wie was die senior met de bril?'

'Hij kan niet zijn op wie hij leek...' zei Harry onder het rennen, schuivend door de dubbele deuren in achtervolging van Degout. 'Maar hij was het. Ik zou dat gezicht overal herkennen. Dat...' zei hij in verwarde verwondering, 'was Albus Perkamentus.'

James volgde zijn vader in hoog tempo de trappen op. 'Waar denkt u, dat hij naar toe is?' riep hij omhoog.

'Daar!' kreette Harry, wijzend naar de bovenkant van de trap.

Terwijl hij rende James rekte zijn nek uit. Een gemantelde figuur rende net om de bovenste balustrade, een verzameling leerlingen opzij duwend om ruimte te krijgen.

'Stop hem!' brulde Harry. Zijn stem galmde langs de trappen.

'Maar - 'stamelde Karel Krauwel, wijzend naar de vluchtende figuur. 'Maar, dat was de Directeur...!'

Harry draaide rond de balustrade en stooft langs Karel, die zich omdraaide om hem voorbij te zien gaan. 'En dat was Harry Potter!' voegde hij opgewonden toe.

James en Daan volgden, terwijl Ralph achteraan liep te hijgen.

'Wat is er aan de hand, jongens?' riep Karel, zijn handen rond zijn mond kommend en op zijn tenen staand. 'Een avontuur? Mag ik mee?'

Harry denderde verder, de groep leerlingen omzeilend. James had zijn vader al vaker in de Schouwermoden gezien, maar nooit zoals nu. Terwijl hij rende leek hij nauwelijks te ademen, zijn handen werden zo recht als messen, snijdend door de lucht en zijn voeten leken met elke pas meters tegelijk onder hem te laten verdwijnen. Hij liep ver vóór James, die op topsnelheid rende om hem bij te houden.

Degout rende voor hen uit, zijn mantel wapperde wild om hem heen, leerlingen werden kwaad opzij geschoven en hij hijgde van onbeheersbare paniek. Maar toch, zo voelde James het, rende de Directeur niet voor hén weg. Hij rende weg van het figuur die op het podium verschenen was - - de volledig onverklaarbare vorm van Albus Perkamentus.

Ze sloegen een hoek om, dan nog een. Uiteindelijk passeerde Degout de waterspuwer die de wenteltrap naar het kantoor van de Directeur bewaakte. De waterspuwer richtte zich op om Harry tegen te houden, maar Harry zwaaide met zijn toverstok, een blauwe straal naar het plafond sturend.

'Officiële Schouwerzaken!' riep hij, met zijn hoofd wijzend naar de gloeiende blauwe spreuk boven hem.

James keek naar boven. Afgedrukt op het plafond, in verlichtte blauwe letters stond zijn vader's naam, het zegel van het Schouwerdepartement, de handtekening van de Minister, het symbool van het Schouwerdepartement (twee toverstokken gekruist boven een alziend oog) en de woorden HOOFDSCHOUWER.

De waterspuwer stapte onmiddellijk opzij. Toen James hem voorbij stooft, zijn vader volgend, was hij er zeker van, dat de waterspuwer mompelde, 'Grijp hem.'

De wenteltrap rammelde door het stampen van vier paar voetstappen. Harry bereikte de wachtruimte als eerste, nog altijd met zijn toverstok in zijn vuist, vast als

een rots, met zijn hoofd er laag achter. De deur van het kantoor van de Directeur stond wijd open waardoor er een straal van goudkleurig licht op de stenen vloer geworpen werd.

‘Blijf achter me,’ gromde Harry, vertragend, ‘en Ralph, houd die toverstok van je paraat.

Achter James, hijgend en zwetend als een otter, knikte Ralph. Hij stak zijn toverstok voor zich uit..

Harry gluurde rond de deuropening van het kantoor, zijn gezicht centimeter voor centimeter verder in het schijnsel van het licht brengend. Hij wachtte. Na een ogenblik keek hij terug naar James, Ralph en Daan, en liet zijn toverstok zakken. De uitdrukking op zijn gezicht was vreemd, nietszeggend. Was hij blij? Geschokt? Hij knikte naar de opening, de jongens dichterbij wenkend. Ze kwamen dichterbij en volgden hem het gouden licht in.

Het eerste wat James zag was een figuur, in elkaar gezakt tegen de muur net naast de ingang. Deze zat gehurkt, hijgde snel met zijn handen over zijn gezicht gelegd en zijn knieën tegen zijn borst. Het duurde enige seconden voor James beseftte, dat het Directeur Degout was. Alleen was hij het niet. Terwijl James keek, versmolt de figuur in de vorm van Avior Porchascathan, zijn adem floot en achter zijn vingers stonden zijn ogen wild. Het volgende ogenblik, was het de Verzamelaar, zijn gezicht glom van het zweet en zijn haar stond als een geschrokken hanenkam overeind.

‘Afschuwelijk, ik weet het,’ verkondigde een stem zacht, ‘maar niets om bang voor te zijn. Niet meer. Kom toch binnen. We hebben maar heel weinig tijd.’

James draaide zich naar de stem, Albus Perkamentus stond voor het bureau van het Schoolhoofd, lang, dun en een soort grootvaderlijke warmte uitstralend. Zijn ogen straalden vriendelijk, maar triest. James sloop langzaam het kantoor in, het geëerde Schoolhoofd naderend beseftte hij, dat hij het verkeerd had gehad over professor Porchascathan. Hij was niet de tweeling van deze man – hij was nauwelijks een flauwe kopie. Het missende onderdeel zat hem niet het zichtbare uiterlijk, maar in de warmte, de beheerste indrukwekkendheid, het gevoel van lachen, net verborgen achter zijn ogen, zelfs nu deze triest stonden. Zonder die dingen, was Porchascathan slechts een grijze schaduw, verstoken van leven.

Geleidelijk merkte James, dat het kantoor zelf er anders uitzag dan hij hem ooit gezien had. Degout’s koude glans was vervangen door het gouden licht en onopvallende bewegingen. Vuur knisperde vrolijk in de haard. Gouden apparaatjes en wonderlijke mechanische snuisterijen tikten en zoemden op kleine tafeltjes die overal verspreid stonden. Ze werden omgeven door hoge boekenkasten in het kantoor, gevuld met bijzondere objecten, standbeeldjes en boeken, zo veel boeken, allemaal gebonden in kostbare stoffen, of dik fluweel, of eenvoudig leer en allen droegen ze de belofte van levenslange geweldige avonturen, stoere verhalen en duistere mysteries. James kreeg de onuitwisbare indruk, dat deze man, Albus Perkamentus, niet alleen leesboeken verzamelde. Er was iets van een kind in hem, niet verminderd door zijn leeftijd, maar erdoor getemperd, aangeslepen, boordevol nieuwsgierigheid en verlangend naar avontuur.

Een grote, prachtige vogel zat stralend op een tak naast het bureau van het Schoolhoofd. Zijn veren waren van een smetteloos rood, met een diepe gouden kleur langs de randen. In vergelijking, de Jiskra zag er uit, als slechts een gevleugelde hagedis, niet gevaarlijker dan hij koninklijk was.

Het vreemdste van alles, was de rechthoekige spiegel, neergezet naast de haard. James herkende hem onmiddellijk, net als zijn vader, op de manier waarop hij hem in ogenschouw nam. De Spiegel van Neregeb glinsterde duister, het oppervlak vertroebelt door heen en weer bewegende, zilverkleurige wolken.

Langzaam leidde Harry de drie jongens het kantoor in, zonder zijn blik van de tovenaar die voor hem stond, af te nemen. Toen ze zich bij Perkamentus voegde in het gouden licht van de vele kaarsen op het bureau, sprak Harry uiteindelijk.

‘Directeur,’ zei hij, niet harder dan een gefluister, ‘hoe kunt u hier zijn?’

Perkamentus beantwoordde de vraag niet direct. Hij glimlachte enkel naar Harry, hem scherp en met een vaderlijke interesse, opnemend. ‘Je bent opgegroeid tot een goede, goede man, Harry,’ zei hij. ‘Ik wist dat dit zou gaan gebeuren. Ik ben blij, dat ik er, al is het maar kort, getuige van kan zijn.’

James keek op naar zijn vader. De oudere Potter schudde langzaam zijn hoofd, verwonderd, en toch, er was iets waardoor er een schaduw over zijn gezicht gleed. Was het pijn? Verdriet? Verwarring? Zeker verwarring. James voelde hier zelf al genoeg van.

‘U kunt hier niet zijn,’ zei Harry eenvoudig.

‘Kennelijk, kan ik dat wel,’ zei Perkamentus, licht zijn hoofd buigend. ‘Het is zeer ongebruikelijk, maar niet onmogelijk. De omstandigheden hebben mij ertoe in staat gesteld - - heel kort - - een tweede kans, als het ware - - iets recht te zetten, wat ik tijdens mij leven niet recht heb gezet. Een tragische fout. Een levenslange spijt.’

‘Degout,’ knikte James, zich omdraaiend op te kijken naar de zielige figuur ineengedoken naast de deur.

‘Alas,’ zei Perkamentus verdrietig, ‘is dat niet zijn naam. Noch is het Avior Porchascathan, zelfs al is het de naam, die hem door zijn opvoeders gegeven is. Hij kan het best gekend worden door zijn recente schuilnaam, want wat hij is, is een Verzamelaar. Hij verzameld gezichten, zie je, ruilt ze in voor degene die hij nooit gekend heeft. Degene die zijn geboorterecht is.’

Harry schudde fronsend zijn hoofd. ‘Ik begrijp het niet. Wat heeft Directeur Degout hier dan mee te maken...?’

‘Ik leg het later wel uit, Pap,’ zuchtte James, ‘het is een nogal lang verhaal.’

Perkamentus liet zijn blik op James rusten en bood hem een kleine glimlach. ‘Ik ben blij om u te ontmoeten, jonge meneer Potter. U lijkt in veel opzichten op uw vader. En er zit zelfs een vleugje van uw grootvader in u. De vrouw, Judith, loog niet toen ze u dit vertelde.’

James schudde zijn hoofd. 'Dank u. Maar ik lijk helemaal niet op hem. Hij was een Sluiper.'

'Hij was veel meer dan een Sluiper.' De glimlach van Perkamentus verbreedde geheimzinnig en zijn ogen glinsterden. 'Anders was je grootmoeder nooit met hem getrouwd. Maar daar gaat het niet om. Ondanks de familiegelekenissen, ben jij, James Potter, wie je zelf bent. In jou, is het geheel meer, dan de optelling van delen.'

James overwoog dit, niet zeker of hij het helemaal begreep. Hij keek naar zijn vader. Harry stond naast hem en knikte.

'En u, meneer Wilstra,' de ogen van Perkamentus vernauwden zich geamuseerd. 'Ik heb ook u geobserveerd, hoewel vluchtig. De Sorteelhoed was wijs om u in Ravenklauw te plaatsen. En vergis u niet,' knikte hij betekenisvol, terwijl hij oogcontact met de jongen hield,' eens een Ravenklauw, *altijd* een Ravenklauw. Maar intellect is slechts een van de wegen, die naar uw lotsbestemming leid. De andere twee zijn een vurige geest en een mild hart. U bent aan het leren ze tot elkaar te brengen, in plaats van ze tegen elkaar uit te spelen. Ik verwacht grote dingen van u.'

Daan verwerkte dit, voor het eerst met zijn mond vol tanden.

'En, meneer Deeter,' zei Perkamentus, een stap vooruit makend en Ralph's aandacht trekkend. 'Er zit meer dan de Dolochof in u, dan u weet. En ondanks wat u mag geloven, is dat geen slecht ding. Zelfs voor uw grootvader was het niet het bloed wat door zijn aderen vloeiende dat hem bedierf, maar de keuzes die hij maakte, Merlinus had groot gelijk in wat hij over u zei. Groot gelijk, inderdaad...'

Hij pauzeerde en bekeek Ralph ernstig. Ralph aan de andere kant, weigerde om omhoog te kijken en oogcontact met de lange figuur voor hem te maken.

'Maar, besef ik nu, ik treuzel,' meldde Perkamentus terughoudend. 'Ik ben te lang buiten de tijd geweest en ik ben de dwang ervan ontwend. Het uur is bijna vervuld en mijn tegenhanger wacht... Ik kan niet langer talmen.'

Langzaam liep hij voorbij Ralph, de ineengedoken, bevende figuur die gehurkt bij de muur zat, naderend. James, Daan en Harry draaiden zich, gespannen afwachting.

De figuur op de vloer kronkelde jammerend weg van Perkamentus, snel vloeken fluisterend met een hoge klagelijke stem.

'Tijdens mijn leven zocht ik jou, neef,' zei Perkamentus, zich buigend over de zielige figuur. 'En, ik vond je. Ik wist altijd waar je was. Maar toch, benaderde ik je niet. Weet je waarom?'

James dacht niet, dat de figuur zou antwoorden. Degout - - de Verzamelaar - - leek bijna buiten zichzelf. Dan, schril, rapste hij, 'Je wilde het allemaal afpakken!'

'Ik benaderde je niet,' zei Perkamentus zacht, 'omdat je het niet toe zou staan, dat het gepakt zou worden. Wat ik in je kindbrein stopte was een vergissing. Ik gaf je het slechtste van mij. Ik loog tegen mezelf, overtuigde mezelf, dat het de enige manier was. Ik vertelde mij, dat ik het terug kon nemen. En wellicht voor een tijdje, zou ik dat gekund hebben. Had ik je maar gevonden toen je nog jong was. Maar ik vond je

als een jonge man. En zelfs vanaf een afstand zag ik, dat je hetgeen ik in je geplaatst had omarmd had. Niet uit hulpeloosheid, maar kwaadaardigheid. Ik kon het niet meer weg bij je halen, omdat je weigerde het op te geven.'

'Macht!' siste de Verzamelaar woest. 'Kracht! Dat is wat ik er van kreeg!'

'Eenzaamheid,' erkende Perkamentus somber. 'Leegheid. De langzame onverbiddelijke vernietiging van je ware ik. Ook dát is wat het je gaf.'

'Ja!' hijgde de Verzamelaar en de hijg veranderde in een snik. 'Ja...!'

'Ik zou het nooit van je weg kunnen nemen, omdat je te boos was om het op te geven. Ik heb overwogen je erom te bevechten, eisend dat je het los zou laten, niet voor mij, maar voor je eigen bestwil. Maar ik voelde, dat zo'n aanpak zinloos zou zijn. En toen... wel, ging ik dood.'

'Je ging dood,' beaamde de Verzamelaar gretig, triomfantelijk. 'Jij ging dood en ik was eindelijk vrij!'

'Je was eindelijk voor altijd gevangen, zonder hoop op verlossing,' zei Perkamentus hoofdschuddend. 'En in mijn dood, in het tijdloze van het altijd en eeuwig, beseftte ik iets. Ik was zo geobsedeerd met het van je af te willen pakken... dat ik nooit beseft had, dat ik eerst iets aan je moest vragen.'

De Verzamelaar huiverde, trilde, bedekte zijn gezicht met zijn handen. Hij was doodsbang om het te vragen, maar kon het niet voorkomen. 'Wat? Wat is het, dat je wilt?'

'Je vergeving,' knikte Perkamentus ernstig. Hij haalde diep, en vervuld van spijt, adem. 'Ik heb je onrecht aangedaan. Ik was dwaas. Wanhopig. Arrogant. Door mijn eigen schuld stond ik voor een ramp en zocht naar de veiligste manier om eronderuit te komen. Jij was die manier. En het spijt me. Het spijt me wat ik je heb aangedaan. Ik smeek je om vergiffenis.'

De Verzamelaar sloeg zijn handen over zijn oren en schudde zijn hoofd. James zag, dat de trieste man zo lang met woede en pijn geleefd had, dat het zijn hele wereld geworden was. Hij kon zich niet voorstellen om zonder te leven.

Hij bood Perkamentus geen vergeving. Voor wat hem betrof, leek Perkamentus dit ook niet echt te verwachten.

'Je plan is geruïneerd,' zei hij eenvoudig. 'Je geheimen zijn onthuld. En jij, mijn arme neef, bent een getekend en gebroken man. Wil je, uiteindelijk, na al deze jaren... mij toestaan je te helpen?'

James keek ademloos. Het huiveren en trillen van de Verzamelaar werd heftiger. Hij leek zich verder in zichzelf terug te trekken, zijn handen omklemden nog steeds zijn hoofd, voor bijna een minuut weigerde hij antwoord te geven. Tenslotte, bijna onmerkbaar, knikte hij.

Perkamentus knikte terug. Zonder iets te zeggen haalde hij een lange toverstok uit zijn mantel. Voorzichtig, behoedzaam, raakte hij de slaap van de Verzamelaar aan. De Verzamelaar's gezicht vertrok, maar hij trok zijn hoofd niet weg. Perkamentus

wachtte met gesloten ogen. Na iets wat een hele tijd leek, trok hij de toverstok weg, een lange helder glanzende draad mee trekkend. De Verzamelaar kreunde. Eerst dacht James, dat het een geluid van pijn was, maar terwijl Perkamentus doorging met het lostrekken van de vastgelegde herinneringen via de slaap van zijn neef, begreep James, dat het gekreun was van verlossing, al tientallen jaren onderdrukt, bijna zo oud als de Verzamelaar zelf.

De zilverkleurige draad liet los, bungelde helder aan Perkamentus toverstok, wapperend alsof hij geraakt werd door een milde wind. De Verzamelaar zakte ineen, het huiveren en trillen hield op.

Stil drukte Perkamentus de toverstok tegen zijn eigen slaap. De zilverkleurige draad werd dof, verkleinde en verdween. Het gezicht van de wijze oude man vertrok terwijl dit gebeurde.

Uiteindelijk ging hij rechtop staan en stopte zijn toverstok weer weg. Hij stak zijn hand uit naar de man op de vloer.

‘Begrijp je wat er net gebeurd is?’

De man keek op naar Perkamentus. Na even knikte hij.

‘Herinner je je alles wat er tot op dit moment gebeurd is?’

Opnieuw, terughoudend, knikte de man weer.

‘Dan weet je, dat je je zult moeten verantwoorden voor je misdaden. Je moet dit ondergaan en de gevolgen dragen. Ze zullen eerlijk voor je zijn en in overweging nemen wat er vandaag is voorgevallen. Maar ik kan je niet je vrijheid beloven. Noch mag je dit verwachten. Kun je dit accepteren?’

Voor de derde keer knikte de man, zijn ogen waren dof in het besef wat hij gedaan had, en wat hem te wachten stond.

‘Dan draag ik je nu over aan meneer Potter,’ zei Perkamentus, gebarend naar Harry. ‘Hij neemt je mee waar je heen moet, om verantwoording over je daden af te leggen. Maar voor nu, beste neef. Is mijn tijd op. Blijf bij mij wanneer ik vertrek.’

De man op de vloer rekte zich vermoeid naar hem uit, zijn Oom’s hand pakkend. Perkamentus trok hem gemakkelijk overeind.

Staand zag James, dat de man weer het uiterlijk van Avior Porchascathan had, maar anders. Er zat een beetje van Directeur Degout in, hoewel zachter, minder koud. Verder was er nog een vleugje van de Verzamelaar te zien. En toch, de de optelling van hen, deden de man er anders uitzien dan alle drie. Hij was opeens, zag James, de neef van de man die voor hem stond, een duidelijke familietrek dragend op zijn verder eigen, unieke, gezicht.

Perkamentus liep weer terug richting het bureau, maar naderde de hoge Spiegel van Neregeb. Zilveren wolken bewogen zich nog altijd achter het glas, maar er leken zich andere figuren voorbij het gordijn van rook te bewegen, dichterbij komend, terwijl James gebiologeerd keek.

Met een blik stopte Harry Potter Perkamentus.

‘Directeur... hoe is dit mogelijk?’ vroeg hij opnieuw. ‘En...’ Hij wachtte even en slikte. Uiteindelijk haalde hij diep adem en zei, ‘Moet u terug?’

Perkamentus beantwoordde de blik van zijn oude vriend. ‘Ik ben bang van wel, Harry. Deze transacties zijn zeldzaam en duren maar kort. Ik hoor niet langer tot deze wereld. Maar iemand anders wel. Iemand die zo vriendelijk was, om mij dit te gunnen, in ruil voor mijn hulp met enige anderwereldlijke beproevingen van hemzelf. Maar schep moed. Je wist niet, dat de deur tussen de levenden en de doden naar beide kanten open kon.’

James snakte naar adem. ‘Dat is wat de Poortwachter tegen me zei!’

‘Ach, ja,’ knikte Perkamentus, ‘hiermee, loog het wezen, dat zichzelf de Poortwachter noemt, niet. Maar hij laat zichzelf geloven, dat hij de Koning van deze deur is. Dat is hij niet. Vertrouw me daarop. Zelfs de Poortwachter, dat enorme beest van de anderewereld, ziet slechts door een gesluierd glas...’

Triest stapte Harry achteruit en legde een arm rond de schouders van zijn zoon.

‘Het spijt me, Harry,’ zei Perkamentus en James zag, dat hij het oprecht meende. ‘Maar dit is geen vaarwel. Schep moed. Er komt nog veel meer.’ Hij zuchtte diep en draaide zich om, dicht naar de kolkende rook in de Spiegel stappend. ‘O, nog een ding,’ zei hij. Hij keek over zijn schouder en glimlachte scheef. ‘Zeg vooral gedag aan mijn naamdrager voor me. En ook namens Severus.’

Harry knikte en glimlachte. ‘Doe ik. En Directeur, nog een verzoek...’

De glimlach van Perkamentus werd breder. Zijn ogen glinsterden opnieuw. ‘Ik weet dat ik het je eens verbood, maar toen was je nog jong. Nu ben je een man. Ik verwacht... een blik in de Spiegel kan geen kwaad. Zorg er alleen voor, dat ik je niet kan zien.’

Harry knikte, tevreden, nogmaals.

Perkamentus naderde de Spiegel, zijn neef met zich meenemend. ‘Blijf en kijk,’ zei hij tegen de jongere man. ‘Iemand wil je zien.’

Aan de andere kant van de Spiegel bewogen vormen, zich door de zilveren rook duwend. Een dook op als een silhouet - groot met brede schouders, bewegend met een soort gereserveerd ongeduld.

‘Je nam bijna te veel tijd, Albus,’ kraste een diepe stem kernachtig. ‘Ik moest hier bijna voor altijd rond blijven hangen.’

‘Mijn diepste verontschuldiging, Merlinus,’ antwoordde Perkamentus luchtig. ‘Loomheid is veelal mijn grootste zwakte geweest.’

James hart klopte in zijn oren, maar toch kon hij zich er nog niet toe brengen, om te geloven wat hij hoorde en zag.

Langzaam, behoedzaam, stapte Perkamentus in - - en door - - de Spiegel. Het glas boog en rimpelde als water, hem toestaand te passeren. Terwijl dit gebeurde, kwam

er een andere vorm uit, het leek erop alsof deze dóór de verdwijnende figuur van Albus Perkamentus ging. Deze nieuwe figuur was lang, breed en gekleed in donkere gewaden onder een kort leren vest. Onder een verweerd gezicht, grijze baard en donkere ogen, zo wild en plechtig als een volle maan in een heldere nacht, hing over zijn schouders een bordeauxkleurige mantel.

Het was onmiskenbaar - en natuurlijk - Merlinus Ambrosius.

James grijsde naar hem, bijna duizelig van opluchting. Merlijn ving zijn blik met een stijve glimlach. 'Je wist, dat ik niet weg zou blijven,' rommelde hij, zijn grote handen spreidend. 'Waarlijk, ik haat deze eeuw. Maar sommige van zijn mensen...' zijn blik verlegde zich van James naar Daan, naar Ralph, 'daar ben ik nogal gesteld op geraakt.'

Perkamentus' neef stond bij de rand van de Spiegel, starend in de kronkelende diepte, kijkend, nadat zijn Oom vertrokken was.

Harry stapte naar voren, Merlinus behoedzaam naderend.

'Bent u het echt?' vroeg hij, het gezicht van de man bestuderend. 'Ik moet toegeven, dat ik u niet zo goed ken als de man waarmee u net van plaats verwisseld bent.'

'Ik ben het,' bevestigde Merlijn, 'en als ik mij niet vergis, dan is de baan van Directeur weer beschikbaar. Ik ga er vanuit, dat ik geen tegenspraak zal ontvangen, als ik verder ga waar ik een jaar geleden af moest haken?'

Daan grinnikte en mompelde, 'Ik denk niet, dat iemand daar het lef voor heeft.'

'Ik ga er verder van uit, dat mijn staf op precies dezelfde plek is waar ik hem achter liet?' vroeg Merlijn vluchtig.

'Ik denk, dat u heel goed weet, dat dat het geval is,' glimlachte Harry droog.

Rondkijkend zag James, dat samen met het vertrekken van Perkamentus, het kantoor terug veranderd was naar wat nu doorging voor zijn normale uiterlijk. De Feniks was weg, net als de mechanische snuisterijtjes en boekenkasten. Schaduwen doemden op in de lege hoeken. De haard was koud en donker. Het enige licht in het kantoor was een zwak blauw licht, als het licht van de Maan, die de Spiegel van Neregeb omgaf, opborrelend vanuit zijn verschuivende, rusteloze diepten.

'Kijk,' zei Ralph opeens met gedempte stem. Hij wees naar de Spiegel. Harry en Merlijn keerden zich beiden om, opzij stappend terwijl ze dit deden.

Achter de zware mist bewogen figuren vergezeld van het zwakke galmen van stemmen. James herkende het geluid - - het was hetzelfde welke hij had horen opkomen vanuit de scheur in Merlijn's portret, eerder deze avond. Het geluid waar zijn vader hem voor gewaarschuwd had. De man, die eerder directeur Degout was geweest keek en luisterde met opengesperde ogen, zorgelijk, zelfs angstig. De anderen deinsden terug, respectvol in de schemer een halve cirkel vormend. Drie figuren stapten uit de mist, zich afscheidend van iets wat een eindeloze rij achter hen leek. James kneep zijn ogen samen om te kijken. Degene aan de rechterkant was de langste, een man met lang grijs haar, stug als stro en doorweven met zwarte strengen. Zijn ogen waren blauw, net als die van Albus Perkamentus, maar harder, starend van vanuit een stoppelig verweerd gezicht. De figuur aan de linkerkant van hem was ouder, maar niet fragiel. In de wereld die van hen was, begreep James, had leeftijd vrijwel geen betekenis. Maar toch, haar gezicht was getekend door zorgen. Haar haren echter, waren vrijwel helemaal zwart, opgestoken in een ingewikkeld uitzierende knot, met losse krullen rond haar gezicht.

De persoon in het midden bewoog zich naar voren, zonder haar ogen van de man aan de andere kant van de Spiegel af te nemen. Ze zag er jonger uit als hij, mager en bleek, haar donkere haren hing in golven over haar hoge voorhoofd en zakte naar haar ranke schouders. De uitdrukking op haar gezicht was gespannen van interesse.

'Wie - -' vroeg de man voor haar hakkeland, 'wie bent u?'

De jonge vrouw glimlachte triest, liefdevol. 'Wel, ik ben je moeder.' Haar stem was helder, spookachtig, fladderend als de vleugels van een mot.

'Mijn moeder,' herhaalde de man, alsof hij het woord nog nooit gehoord had. Hij schuifelde naar het glas van de Spiegel en hief zijn hand op om het oppervlak te betasten, alsof hij de jonge vrouw er achter aan wilde raken.

James herinnerde zich haar naam uit Porchascathan's dagboek. Dit was de ongelukkige Ariane Perkamentus, gedood in de strijd tussen Albus en Grindelwald. Dat betekende, dat de lange man Desiderius, haar broer was, die recenter overleden was en de andere vrouw, Kendra, de moeder van alle drie de Perkamentussen, die haar noodlot had gevonden op de avond, dat de man aan de andere kant van de Spiegel geboren was.

Ariana glimlachte naar haar zoon toen ze hem aankeek, haar gezicht glimmend van trieste genegenheid.

'Hij lijkt op 'em,' erkende Desiderius, sprekend tot de andere twee. 'Kijk naar z'n oge. Toen ie pas geboren was, wist ik het niet zo zeker. Maar nu...'

'Zo is het,' knikte Kendra emotioneel.

'Wie,' vroeg de man voor hen. Hij was niet meer dan een silhout voor de oplichtende Spiegel. 'Over wie hebben jullie het?'

'We hebbe 't over jou, sufferd,' zei Desiderius, terwijl zijn mond optrok in een scheve glimlach. 'Je lijkt sprekend op 'em, dat is wat ze zegge.'

'Nee,' zei de silhouet figuur, die zijn familie voor het eerst sinds hij zich kon herinneren, aankeek. Het was duidelijk, dat hij zich door het oppervlak van de Spiegel wilde drukken om zich bij hen te voegen. 'Op wie lijk ik?'

Ariana's glimlach werd nu breder. De glimlach verhelderde haar gezicht en liet haar ogen glinsteren met de bekende Perkamentus vreugde. 'Je lijkt op je vader,' zei ze sussend, haar zoon bekijkend aan de andere kant van het glas. 'Zijn naam was Timothy. Net als die van jou.'

De silhouet figuur zweeg gedurende een lang, ijzig moment. Toen hij weer sprak, klonk zijn stem zwak, dun van verbijstering. 'Mijn naam...' zei hij langzaam, 'is Timothy.'

Ariana knikte, 'Je naam is Timothy,' beaamde ze, 'en je bent... mijn zoon.'

'Ik ben uw zoon,' knikte Timothy nu krachtiger. 'Mijn naam is Timothy, net als mijn vader. En ik ben uw zoon.'

Alle drie de Perkamentussen glimlachten hierom.

'En, dat je 't maar weet,' voegde Desiderius ferm toe.

Geleidelijk aan, begon de kringelende mist hen weer op te eisen. Ze gleden achteruit, afdalend in de schaduwen, verdwijnend in de lagen van spookachtige stemmen.

Timothy stapte ook achteruit, geluidloos de woorden herhalend die hij gehoord had.

Merlijn keek opzij naar James en Harry. 'Ga,' porde hij, 'de magie neemt af. Spoedig zullen de afbeeldingen weer teruggebracht worden tot niet meer dan reflecties.'

James voelde de hand van zijn vader, die zijn schouder steviger omklemde.

'Wil je dit, James?' vroeg hij.

James antwoordde niet direct. Hij was bang voor de Spiegel. Bang voor wat hij achter zijn kale, kringelende glas zou kunnen zien.

'Ik weet niet...' stotterde hij, 'ik wil Opa niet zien.' Hij haatte hoe het klonk. De waarheid was, dat hij zijn Opa heel graag wilde zien. Maar na zijn ervaring met de Poortwachter, toen hij belaagd was geweest met het zien van de overleden Arthur Wemel, kennelijk levend en wel, dacht hij, dat hij nu de aanblik van zo'n bitterzoete afbeelding niet opnieuw kon verdragen.

Tot James' opluchting knikte zijn vader. 'Ik snap wat je bedoeld, jongen. Maar de Spiegel van Neregeb is, in eerste instantie een spiegel van begeerte. Het zal je niets laten zien, wat je niet wilt zien.'

James overwoog dit. 'Goed,' stemde hij toe, 'dan, ja. Ik wil wel kijken.'

Hij herinnerde zich wat de Spiegel aan zijn vader had laten zien, toen hij nog jonger was dan James nu was; hij had hem een glimp aangeboden van zijn dode

ouders. Maar toch, volgens Directeur Perkamentus, was die afbeelding slechts een illusie geweest, een soort spookachtige echo, getrokken uit de diepste verlangens van de jonge Harry Potter. Deze avond leken de gezichten die hij aanbood meer dan dat. Deze avond, leken de gezichten echt - - niet als geesten, maar meer als levende mensen, mensen die eenvoudig overgegaan waren naar een andere wereld, net zo gemakkelijk als het was, om een andere kamer in te lopen. Deze avond, voor een kort moment, konden de geliefde overledenen terugkijken, starend door de Spiegel, als was het een raam tussen de werkelijkheden.

Naast zijn vader, naderde James de Spiegel, maar bleef een beetje achter hem.

Wat als hij Lucy laat zien? Dacht hij opeens, en een steek van schuld ging door zijn hart. Dat zou ik niet kunnen verdragen! Niet omdat ik haar niet wil zien, maar omdat de wil zo sterk is, dat ik bang ben erdoor verpletterd te worden!

James had zich echter geen zorgen hoeven te maken. Figuren bewogen achter de mist en kwamen, toen hij en zijn vader bij de Spiegel aankwamen, naar hen om hen te ontmoeten. De eersten die naar het licht stapten, zag James, waren zijn al lang overleden grootouders. James senior droeg een bril, net als zijn zoon. De haren waren aan zijn slapen iets grijs, maar los daarvan zag hij er niet ouder uit dan de man voor hem, mogelijk zelfs iets jonger. De vrouw, James' Oma, had lang bleek haar. In het blauwige licht, zag haar gezicht er adembenemend uit, minder opzienbarend prachtig dan intens knap, alsof haar schoonheid van binnenuit scheen, iedere ochtend met haar wakker wordend en iedere avond met haar in slaap komend.

'Je bent volwassen geworden, Harry,' zei de man, James senior, trots. 'En dit is, zie ik, je zoon.'

'Natuurlijk is hij dat,' zei James' Oma, glunderend naar James. 'Kijk naar hem!'

Harry ademde diep en trillend in. 'Goed om jullie weer te zien, Pap, Mam.'

James senior ontving dit met een scheve glimlach. 'Nu niet precies hetzelfde als toen, is het niet?'

Harry lachte zacht. 'Ze zeggen, dat we allemaal twee kansen krijgen voor de ouderlijke binding. Ik heb die van jullie moeten missen. Nog steeds. Maar nu ervaar ik de binding vanaf de andere kant.' Hij kneep in James' schouder en keek naar hem. 'Ik denk, dat ik jullie dat wilde laten zien. En laten weten, dat... ik nu gelukkiger ben. Ik mis jullie beiden - - enorm. Maar... ik ben gelukkig.'

Lily en James senior sloegen hun armen om elkaar heen, tevreden terug glimlachend naar hun zoon. Er leek verder niets meer te zeggen.

Daarmee, vervaagden James' grootouders. Ze gleden echter niet terug in de mist, maar leken verder naar voren te drijven, beide kanten van de rand van de Spiegel passerend. Meer figuren kwamen naar voren om hun plaats in te nemen.

'Gaatie, Harry!' Dit was een jonge vrouw. Net als Nastasia, had ze helder, biggetjes roze haar. James kende haar niet, maar zijn vader grinnikte opeens, zijn gezicht stond verrukt.

‘Hoi, Tops!’ riep hij vrolijk. ‘Hoe gaat het met Remus?’

‘Vraag het hem zelf,’ schouderchokte de roze harige heks, met een duim over haar schouder wijzend. Er stond een man achter haar, langer dan zij was, zijn ogen schitterden van herkenning.

‘Nog altijd een hert als Patronus, Harry?’ informeerde hij, terwijl hij vanuit de mist zich naar voren bewoog.

‘Niet meer zo nodig,’ antwoordde Harry, ‘niet sinds al de Dementors verbannen zijn.’

‘Opgeruimd staat netjes,’ knikte Remus met gevoel, wegglijdend langs de rand van het glas. ‘Toch, het kan geen kwaad altijd wat chocolade achter de hand te houden. En hou je Teddy een beetje in de gaten, wil je?’

‘Doe ik,’ beloofde Harry, zijn stem verheffend toen het paar uit zicht verdween.

Een ander figuur doemde op. James herkende hem onmiddellijk door zijn sluike haar en tengere gestalte.

‘Geef ze op hun donder, Harry,’ zei Sirius Zwart uitgelaten, ‘en zeg ze, dat het namens mij is!’

Overdonderd schudde Harry zijn hoofd. ‘Aan wie moet ik die dan geven, Sirius?’

‘Aan iedereen die het verdient!’ riep Sirius, met een lach wegdrijvend langs de rand van de Spiegel.

De volgende figuur was een jonge man met rode haren. Ook deze herkende James onmiddellijk.

‘Donders, Harry, het is allemaal geweldig!’ verkondigde Fred enthousiast. ‘Zeg het tegen George, wil je? Het is volkomen, volslagen geweldig. Hij gaat het hier compleet geweldig vinden! Jullie allemaal!’

‘Komt in orde,’ verzekerde Harry hem. Zijn stem brak een beetje. ‘Ik doe het zeker! Aan iedereen!’

James was verrast om hierna een Huiself te zien verschijnen, zijn ogen zo groot en rond als tennisballen en op zijn hoofd een hele verzameling gebreide mutsen.

‘Wees niet verdrietig, Harry Potter, meneer!’ begroette de elf hem. ‘Dobby is gelukkig! Dobby heeft geen spijt.’

James keek omhoog, toen zijn vader knikte. Opeens leek hij geen stem meer te hebben.

Traag vloog er een uil voorbij, wit als sneeuw en vrolijk roepend.

Na de uil was er een houterige man, die eens een verschrikkelijk vervormd gezicht had. Dit was nu hersteld en hij glimlachte grimmig, “Constante waakzaamheid, Harry!” sprak hij bemoedigend toen hij passeerde.

Vervolgens was er een jonge man, die griezelig veel op Karel Krauwel leek.

Vlak achter hem, aan de buitenste randen, nog net zichtbaar in de Spiegel, passeerden twee figuren discreet, bleven uit de buurt, maar wilden kennelijk zelf een glimp opvangen. De een, was natuurlijk Arthur Wemel. James' Opa rekte zijn nek uit om naar Harry en James te kijken, een korte, heimelijke zwaai met zijn rechterhand gevend. Zijn linkerarm lag om een jong meisje met glanzend zwart haar. Haar ogen stonden helder en nieuwsgierig. Ze glimlachte niet toen ze voorbij dreef, maar haar ogen schitterden donker.

...Ik vergaf het je die avond al...

James' hart zwol in zijn borst, zelfs toen hij plotselinge tranen wegknipperde. Hij besepte, dat hij achteraf heel goed naar zijn Opa en verloren nichtje kon kijken. Het was een bitterzoete aanblik, zeker, maar hij wist, dat er iets belangrijks gemist zou worden wanneer ze niet verschenen waren, subtiel glurend vanuit een sliert van de mist van de andere wereld.

Na hen kwamen er nog meer... veel meer. James kon ze niet allemaal herkennen, hoewel de gezichten allen bekend waren. Vaag begreep hij, dat hij nu getuige was van een stille optocht van zijn eigen voorouders, mannen en vrouwen, sommigen zo oud als Perkamentus, anderen jonger dan James zelf. Allen glimlachten met glanzende, wetende ogen, knikkend als ze voorbij schoven.

Tot er, uiteindelijk, een jonge vrouw in de Spiegel stond. Ze was maar een paar jaar ouder als James, met een neus vol sproeten, donkerblond haar en diepe amandelvormige ogen. Ze leek wat groter dan hij was, niet omdat ze laarzen droeg en een met goudomrand harnas onder haar mantel, maar omdat ze de onmiskenbare uitstraling van adel over zich had.

Anders dan de anderen, dreef zij niet voorbij. Ze stond in het midden van de Spiegel, alsof er maar weinig met haar gebeurd was, waar ze niet zelf voor gezorgd had. Ze wendde haar hoofd naar James en zijn vader.

'En, wie zult u zijn?' vroeg ze. Ondanks haar vraag, glommen haar ogen, net als degene voor haar, van een geheime alwetendheid.

'Ik ben Harry,' antwoordde James' vader, de vrouw een kleine buiging gevend. 'Harry Potter.'

Haar glimlach verbreedde zich en veroorzaakte rimpeltjes rond de hoeken van haar ogen. 'Inderdaad, juist,' zei ze tegen zichzelf. 'Harry de Pottenbakker. Ik sta in uw schuld, zo lijkt het, mijn beste Pottenbakker. Daar, toen ik heel jong was, ofwel zo gaat het verhaal, mij het leven gered werd voor het belang van uwe geboorte.'

Tot James' verrassing, gleed zijn vader gemakkelijk in de toonval van de spraak van de vrouw. 'Maakt u dat mijne bet-overgroot moeder, van vele eeuwen geleden, goede vrouwe?'

'Zo doet het dat, zo zeg ik,' beaamde de vrouw eenvoudig. 'En daar tijd hier niets betekent, doet mij dit ook niet oud voelen. Maar, smee ik u, noem mij geen grootmoeder, over, bet, of anders. Noem mij Gabriëlla.'

Harry boog opnieuw. 'Zo zal ik, Vrouwe Gabriëlla. Zo wij gelukkig genoeg zullen zijn elkander wederom te ontmoeten en ik u lange interessante verhalen vertellen zal.'

Gabriëlla glimlachte naar de man aan de andere kant van het glas en schudde haar hoofd, alsof ze verwachtte, dat hij een beetje een boef was. Dan verlegde ze haar blik naar James en stapte dichterbij, om bijna tegen het glas aan te komen.

'En wie mag u zijn, jonge prins?' vroeg ze, haar hoofd iets kantelend alsof ze hem herkende.

'Ik heet James, m'vrouw,' antwoordde James, vreemd gefascineerd door de mooie, adellijke vrouw voor hem.

'James,' zei ze bedachtzaam, bijna of ze een heerlijk, speels geheim met hem deelde. 'Welk een luisterrijke, geweldige naam...'

Het Einde van het Jaar feest vond de volgende dag plaats, net als altijd, en verbijsterend genoeg was de Grote Zaal volledig hersteld met de vier afdelingstafels in onberispelijke rijen. Het podium was weer voorzien van de Hoofdtafel, welke aangezet was door de leerkrachten. De vier Schoolverdwijnkasten waren teruggezet voor het podium, allen (met hulp van Merlijn) waar nodig herstelt, hun betovering nog even uitgesteld tot het eind van het feest. Dit had als resultaat opgeleverd, dat de afdelingstafels zo volgepakt waren, dat er niemand meer bij kon. Er waren Beubatonsleerlingen in hun blauwe zijden gewaden, strenge Klammfelsleerlingen met hun stijve hoge kragen en overslagtunieken (inclusief Volkiev met zijn onbeweeglijke gezicht, die in een drukke groep aantrekkelijke Ravenklauwmeisjes zat), een flinke groep Alma Aleron's in hun verschillende afdelingskleuren, de meeste ervan lawaaierig ruziënd over de verschillende meerwaarde tussen Zwerkbal en Drijfbal, en als laatste, maar zeker niet de minste, een aantal Dreuzelleerlingen van de York Academie, een ervan Markus Karreman (die tussen de Zwadderaars zat en op de een of ander manier in staat was om vriendschappen te sluiten met leden van de afdeling, waarvan de meesten traditioneel alles wat geen puurbloed tovenaars was, afwezen) en Linda Grutters, die verrukt met Lily en haar vrienden aan het eind van de Griffoendortafel meelachte.

Over de lengte van alle tafels bevonden zich gouden schalen waarin rode, paarse en gele bloembaadjes dreven, allen zo vers en geurig of ze net geplukt waren.

Er was niets meer te zien van de gebroken standbeelden van de Magische Broederschap, noch van de rest van de fontein. Zo ook, was de lelijke Klok met de

vijf wijzerplaten weg. James wist niet waarheen, maar was er vrij zeker van, dat de Klok aan zijn eind gekomen was door de hand van de man, die in het midden aan de Hoofdtafel zat. Zijn grijze ogen zwierven door de volle, levendige Zaal, zijn baard borstelig om zijn grimmige, tevreden, glimlach.

James had maar heel weinig kans gehad om, sinds zijn terugkeer, met Merlijn op zijn kantoor te praten. De teruggeplaatste Directeur had het grootste deel van de dag gebruikt om zijn kantoor opnieuw in te richten met zijn verzameling van mysterieuze magische gereedschappen, inclusief, net als eerst, (en volledig onbegrijpelijk) een enorme opgezette alligator, die aan het plafond hing, het bureau eronder in de gaten houdend met donkere glazen ogen. James, Ralph en Roos waren die middag, direct na het middageten, langs gegaan en James kreeg de vreemde indruk, dat Merlijn en de alligator over koetjes en kalfjes spraken tot de leerlingen het kantoor binnen kwamen.

‘Dus, wat is er met u gebeurd, Directeur?’ had Roos gevraagd. ‘Vorig jaar, op de Nacht van de Onthulling? Iedereen dacht, dat u dood was gegaan!’

‘Om die vraag te beantwoorden, zou om een stapel boeken zo hoog als dit kantoor vragen, juffrouw Wemel,’ had Merlijn, zonder van zijn werk op te kijken, geantwoord. ‘Voldoende om te zeggen, dat er vele nuance’s van dood zijn. Gelukkig voor mij - - en jullie allemaal, zou ik zo zeggen - - was ik alleen maar deels dood.’

‘Directeur Perkamentus sprak erover, alsof u aan de andere kant van de Spiegel een soort groot avontuur beleefde,’ drong James aan, ‘is dat waar?’

Toen pauzeerde Merlijn, opkijkend terwijl hij een stapel dunne boeken op zijn bureau, met het veroorzaken van een stofwolk, neerlegde. Hij keek echter niet naar James, maar naar het portret van Perkamentus, die tegenover hem aan de muur hing. James draaide zich ernaar, als zou het portret zelf het antwoord geven. Albus Perkamentus zat weer in zijn schilderij, zijn baardige kin rustte op zijn borst en zijn puntmuts lag over zijn wenkbrauwen. Hij snurkte zacht, maar niet overtuigend.

‘Ja,’ erkende Merlijn. ‘Ik verwacht, dat dat waar genoeg is. Hij hielp me toen ik hulp nodig had, mijn terugkeer mogelijk makend. Als tegenprestatie stond ik hem toe, om een korte tijd mijn plaats in deze realiteit in te nemen.’

Ralph hief nieuwsgierig zijn hoofd op. ‘Zit het erin, dat we ooit de rest van dit verhaal zullen horen?’

‘Een stapel boeken zo hoog als dit kantoor, meneer Deeter,’ herhaalde Merlijn ter afsluiting, terug naar zijn werk kerend.

Op weg terug van het kantoor van het Schoolhoofd, kwamen James, Ralph en Roos de Klopgeest Foppe tegen, die kennelijk, op een of andere manier, samen met Merlijn teruggekomen was. Hij leek zich geweldig aan hen te storen, bestookte hen geagiteerd met stukjes krijt en joeg hen de gang door.

‘Gluipeerige leerlingen!’ riep hij kwaad, ‘Zulke afschuwelijke dingen binnen latend als de Vrouwe van het Meer! Arme onschuldige Foppe weg laten vegen! Achterbakse, roekeloze, onverantwoordelijke leerlingen!’

'We lieten haar niet binnen!' protesteerde Ralph boos, terwijl hij onder het rennen zijn hoofd beschermde. 'Ze is binnengedrongen! We konden er niets aan doen!'

James kon niet voorkomen, dat, terwijl hij rende, hij hulpeloos lachte. Hij kon niet wachten om zijn Oom George te vertellen, dat hem door Foppe de Klopgeest de les over verantwoordelijkheid was gelezen.

Nu, terwijl het gebabbel van de opgewonden leerlingen tegen de muren van de Grote Zaal kaatsten, stond Merlijn op en naderde de kathedr met de gouden uil met uitgespreide vleugel in het midden van het podium vóór de Hoofdtafel. Langzaam werd het stil in de Zaal, alle ogen richtten zich op de grote man, zijn woorden als de opnieuw aangestelde directeur afwachgend.

'En zo is het een weinig eigenaardig,' zei hij met zijn grimmige glimlach, 'dat mijn eerste dag terug, jullie laatste dag hier is.'

Dit werd begroet met een verspreid gelach en applaus. Vanaf de Zwadderichtafel komde Albus zijn handen rond zijn mond en blèrde langdurig.

'Ondanks dat, zult u over een paar maanden weer terugkeren,' ging Merlijn verder, zijn stem achteloos boven het lawaai van de vrolijke menigte verheffend. 'En opnieuw zullen we ons toelagen op de achtervolging van kennis, sport en vriendschap. In de geest hiervan, kunnen we sommige dingen het beste *nu* onze aandacht geven, zodat u weet waar u naar terug zult keren.'

In de Zaal werd het weer stil, hoewel wat rusteloos.

Merlijn liet zijn stem dalen, serieus wordend. 'Er is u verteld, dat wij in onzekere tijden leven, leerlingen. En vanwege deze onzekerheid, zullen er een aantal nieuwe regels in gebruik genomen gaan worden. Oude vrijheden zullen worden ingeperkt. Beperkingen zijn aangenomen. Dit alles ten bate van de prominente zaak van veiligheid.'

Een gemurmel van ontevredenheid golfde door de Zaal en de sfeer werd grimmig. James hoorde gefluisterde vergelijkingen met de beperkingen, en het doorzoeken van de post, het verbod op sociale bijeenkomsten, de nieuwe monsterlijke eisen voor de Zweinsveldweekends...

'Ik ga jullie geen vrolijke leugens vertellen, leerlingen,' ging Merlijn door, sober door de Grote Zaal kijkend. 'Ik heb met de leerkrachten achter mij vergaderd. Ik heb gesproken met hen, op de hoogste positie's bij het Ministerie van Magie, zo als ook met hen van de andere magische en academische instituten in vele staten...'

Hierbij zag James, dat de Beaubatonsleerlingen naar elkaar knikten. Volkiev ging overeind zitten, zij gezicht nog grimmiger van trots. Overduidelijk, was Merlijn's ontmoetingen met de leiders overal op de wereld geen geheim.

'En ik zal u vertellen, dat wat u gehoord hebt inderdaad de waarheid is,' vervolgde Merlijn. 'Dit is een onzekere tijd, leerlingen.' Hij keek hen somber aan, iets over de kathedr buigend. 'Maar er als er een ding is, dat ik in mijn vele eeuwen en unieke reizen geleerd heb, mijn jonge vrienden, is dat dit; *iedere* tijd is een tijd van onzekerheid. Er is geen tijd geweest zonder zijn eigen grote gevaren, geen eeuw die

vrij is geweest zonder de last van zorgen, van opdoemende dreiging, van slechtheid of gevaar, of aanwezige, slingerende beeinding van alles op aarde...’Hij pauzeerde en James beseftte zich opeens, dat Merlijn - - als hij geen grapje maakte, hij het wel luchtig probeerde te houden. De stekels van de baard van de grote man rond zijn mond, gingen rechtop staan terwijl hij strak glimlachte. Een zucht van een zacht gelach blies als een warme bries door de ruimte.

‘En zo liggen de zaken,’ verkondigde Merlijn kort, ‘jullie leerkrachten en ik hebben besloten, dat er niets gewonnen kan worden door het invoeren van speciale regels, kaders of beperkingen, slechts ontworpen om te voorzien in een bedachte unieke graad van gevaar. Risico is de wereld waarin we leven, leerlingen. Dit is zo sinds het begin der tijden. En terwijl wij, uw hoeders en leerkrachten, de onnodige gevaren waar mogelijk zullen ontwijken, zowel als het zorgen van een redelijke bescherming en veiligheid, zult u, leren, groeien, om de beste jonge heksen en tovenaars te worden, die u zult kunnen zijn. Wij zullen deze ontwikkeling niet in de weg gaan staan uit de naam van absolute veiligheid.’

Hij stond een ogenblik toe om dit in te laten zinken. Dan hief hij zijn hoofd op en strekte zijn armen uit. ‘Uilenpost,’ verkondigde hij vastbesloten, ‘zal weer als vanouds, zonder beperkingen, hersteld worden. Ontvang zonder angst de koekjes van uw moeder, de brulbrieven van uw vader, uw bestelling Stinkbommen en Spijbelsmuldozen. Wat u met die dingen doet, kan heel goed onder ons rechtsgebied vallen, maar *hoe* u ze ontvangt, is volledig uw voorrecht.’

Een brullend applaus ontplofte uit de Grote Zaal toen een golf van uilen binnenkwam, zoevend door de hoge ramen en een variatie van brieven, pakketen en dozen, tot kranten en tijdschriften dragend.

‘Er zal geen beperking meer zijn op bijeenkomsten, sociaal of anders,’ ging Merlijn door, zijn glimlachende stem baste gemakkelijk boven het applaus en het geklapper van vleugels uit. ‘Organiseer wat je wilt, zijn het studiegroepjes, duelleerclubjes, keukenovervallen... onze taak is het, om u in de kraag te vatten bij uw vergrijpen. Niet om te voorkomen, dat u erover droomt.’

Het applaus verdubbelde zich. James merkte, dat een paar van hen die aan de leerkrachtentafel zaten iets minder enthousiast reageerden. Professor Valentin, tot James vreugde, was er geen van. Hij was opgestaan en sloeg zijn handen rood. Verderop aan de Hoofdtafel, applaudisseerden de professoren Anderling, Remmington en Lubbermans, vanaf deze dag volledig in hun positie herstelt, en knikten tevreden.

‘En als laatste,’ klonk Marlijn’s stem luid, iets het applaus inbindend, ‘er zullen geen gevolgen zijn, los van uw cijfer voor onafgemaakt huiswerk. Het is niet de taak van deze school om u te dwingen naar uw beste kunnen te presteren. Dat is een taak van uzelf. Wij zorgen voor de middelen, u zult er de moeite voor moeten doen, en de wereld zal zijn zoals hij behoort te zijn.’

Hierdoor verminderde het applaus zich, behalve voor een paar zeer hard klappende handen aan de achterkant van de Grote Zaal. James draaide zich om naar het geluid en zag meneer Vilder zijn handen ferm op elkaar slaan, zijn magere

gezicht strak van ijver. Hij droeg de zwarte staf van Degout niet meer wist James, noch verspilde hij zijn tijd kijkend naar het zeurende standbeeldje van de vorige directeur.

‘Misschien heeft hij zijn buik vol van het bestraffen van ons,’ mijmerde Govert hoopvol.

Scorpius schudde zijn hoofd. ‘Daar zou ik maar niet op rekenen. Toch, alles is weer zoals het voorheen was. En ik hoorde, dat er een speciale bijeenkomst plaats gaat vinden tussen de leerkrachten en Vilder. Ze gaan “officieel de grens bepalen van de taken en verantwoordelijkheden van de huismeester”.’

‘Anders gezegt,’ stelde Fleur met een gemene grijns voor,’ ze gaan hem goed op zijn plaats zetten en er zeker van zijn, dat hij nooit meer zijn innerlijk tirannie bot kan laten vieren.’

‘Al wat ik weet,’ merkte James, terug kijkend naar Vilder, op, ‘is dat ik er honderd Galjoenen voor over heb om erbij te zijn als professor Lubbermans hem de waarheid zegt.’

‘Of Anderling!’ knikte Roos gretig.

Een donderend applaus deed de Grote Zaal opnieuw trillen. James keek om zich heen en besefte, dat de Afdelingsbeker uitgereikt was. De Ravenklauwen joelden en schreeuwden vrolijk, zichzelf feliciterend en de andere afdelingstafels bespottend. Onder hen zag James Daan het woest van allen klappen en joelen, alsof hijzelf de helft van de punten in de zandloper van Ravenklauw gewonnen had, ondanks het feit, dat hij al drie jaar niet meer op Zweinstein zat.

‘En nu,’ riep Merlijn tot besluit, ‘is er nog een overgebleven zaak. Het blijkt, dat de heersende Zwerkbalkkampioenen, de Huffelpufs --’

Weer een trillend koortsachtig applaus onderbrak de Directeur, deze keer opstijgend van de geel en zwart geklede leerlingen aan de Huffelpuftafel. Merlijn stond dit met een heersende knik toe.

‘- - *ondanks* hun welverdiende feestje, kennelijk de zomervakantie ingaan zonder dat een nieuwe trofee hun afdelingskamer domineert. Dit, en ik geloof dat iedereen het daarmee eens is, kan niet gedoogd worden.’

Daarmee deed Merlijn een stap terug van de katheders en tilde zijn staf op. Zoals gewoonlijk kon James zich niet herinneren, dat de staf een ogenblik daarvoor al in de hand van de Directeur zat - - hij leek gewoon te verschijnen als hij hem nodig had, alsof de oude bezweerder hem in een onzichtbare kast verborgen hield, constant binnen handbereik. James kon zich de opluchting van Viktor Kruml en de andere Harriers voorstellen, nu ze niet langer het griezelige krachtige object hoefden te bewaken.

Merlijn liet zijn staf zakken en maakte contact met de vloer van het podium, met een rinkelende, holle *bang*. De runen op de staf flitsten kortstondig blauw op. Onmiddellijk gevolgd hierna, barstte de Huffelpuftafel opnieuw uit in verrast, verrukt, gejuich.

Op zijn plaats draaide James zich, om te kijken waarom. Staand, in het midden van de Huffelpuufftafel, hoog boven de hoofden van de wild feestvierende leerlingen, stond de donker glimmende vorm van de Kristallen Kelk, volledig herstelt, hoe liet zich raden, prisma's werpend vanaf de oeroude facetten.

Tegenover James steeg Billy Bitterklaver half overeind, zijn ogen intens, zijn mond vertrokken. Met een teneergeslagen zucht, zakte hij weer neer.

'Verdomd mooie trofee,' murmelde hij. 'James, het maakt me niet uit of tijdens de Zwerkbalaudities volgend jaar je op je verrekte doodsbed ligt of niet. Je gaat komen en vervangt Vervark. Begrepen?'

Het was geen verzoek. James knikte en zijn borst zwol opgewekt.

Er klonk een luid geklingel vanaf de Hoofdtafel. James keek er net op tijd naar en zag, dat Hagrid en professor van der Beek hun toast beëindigde met hun enorme pullen. De twee mannen stonden op en begonnen gezamenlijk de Zaal te leiden in een levendige, hoewel onmuzikale, weergave van het Zweinstein schoollied.

James merkte, dat zelfs Merlijn meedeed.

James was die avond alleen in de Griffioendorslaapkamer en net klaar met inpakken, toen een spookachtige vorm hem naderde, geluidloos door de steen muur naast hem drijvend.

James schrok en liet bijna de bundel vuile kleding van zijn arm vallen.

'Carlo!' hijgde hij. 'Dat Entiteit van Stilte ding...! Echt!'

'Sorry,' reageerde de geest zonder emotie. 'Een van de portretten van Sneep stuurde me naar jou. Hij zegt, dat je direct naar de Ziekenhuisvleugel moet gaan.'

James knipperde naar de geest van Carlo. 'Waarom? Roos is in orde, nietwaar? Ze was helemaal genezen toen ze bij het afscheidsfeest was. Net als alle anderen.'

Carlo legde het verder niet uit. 'Ga nou maar gewoon. Hagrid is er. En Petra Morgenster, denk ik. Soort van.'

Hiermee sperde James zijn ogen open. Hij mikte de laatste kleren in zijn koffer en stoof de trappen af.

Twee minuten later stopte hij gehaast voor de gemoffelde glazen deuren van de ziekenhuisvleugel, onbewust vertragend om te luisteren, bezorgd om een teken wat

er voorbij kon zijn. Zwakke stemmen galmden van binnenin, maar hij kon er niets van verstaan. Behoedzaam, plotseling bang voor wat hij zou kunnen gaan zien, duwde James de deuren open.

Madame Ouwel stond gebogen over een vorm op een bed halverwege de zaal. Ieder ander bed was keurig opgemaakt, kraakhelder, waardoor het enige bezette bed bijzonder misplaatst en vreemd leek.

‘James,’ zei een diepe stem zachtjes. James zag Hagrid, pal naast de dubbele deuren, naast zich staan, zijn zwarte ogen ernstig. ‘Hoe wissie hierheen te komme?’

‘Iemand, vroeg naar me,’ antwoordde James, op dat moment beslissend Carlo erbuiten te houden. ‘Wat is er aan de hand? Wie is er gewond?’

‘Wel, da’s de vraag, is ‘t nie,’ zei Hagrid kijkend over James’ schouder naar het bezette bed halverwege de zaal. ‘Ze is niet gewond, voor zover Madame Ouwel ‘t ken zegge. Ze is gewoon... dood an ‘t gaan. Of niet. Niemand weet ‘t.’

‘Wie?’ fluisterde James zich omdraaiend, gevangen tussen naar het bed te willen rennen en een krachtige weerzin om te zien wie erin lag. ‘Is het Petra?’

‘Whuh?’ zei Hagrid verward. ‘Petra? Morgenster? Nee, nee. ‘t Is dat meissie. Die van de Verenigde State met roze haar. Hendriks is d’r naam. Geloof ik.’

‘Nastasia?’ verduidelijkte James nog zachter pratend. ‘Maar...?’

‘Vond d’r in de kelders,’ fluisterde Hagrid ruw. ‘Gewoon leggend daar in het donker, half dood, alleenig. Maar geen wondes, geen teken van vloeke, niks!’ Het was duidelijk, dat Hagrid hier diep van onder de indruk was. Vanzelfsprekend, had hij zelf Nastasia naar de ziekenhuisvleugel gedragen, haar direct naar Madame Ouwel brengend.

‘Ze wordt nog maar net wakker,’ ging Hagrid verder. ‘Ze vroeg speciaal naar je. ‘k Snap nie hoe asdat je dat ken wete, maar nou je d’r ben, nou, je ken met d’r prate as ie dat wil. Misschien ken je ontdekke wat d’r met ‘r gebeurd is. As je dat wil n’tuurlijk.’

James knikte vaag. Langzaam liep hij naar het bed toe, toen Madame Ouwel terug naar haar kantoor ging, hoofdschuddend en in zichzelf mompelend.

Nastasia lag in een poel van geel licht van de lamp naast haar. Los van haar kleding, welke besmeurd en nat was, zag ze er als altijd uit, alsof ze gewoon even op het ziekenhuisbed was gaan liggen, om een uiltje te knappen. Ze opende haar ogen toen James aan de zijkant van het bed kwam staan.

‘Hoi,’ zei ze klein.

‘Hoi,’ zei James terug haar gezicht bestuderend. ‘Euh... Hagrid zegt, dat je gewond bent. Wat is er gebeurd?’

Nastasia sloot haar ogen weer en draaide haar hoofd weg. ‘Twee slangen gaan op stap,’ antwoordde ze zwak, ‘slechts een komt er terug. Uiteindelijk was dat, denk ik, altijd de bedoeling geweest.’

James fronste hierover. Hij dacht terug aan het tafereel in het klaslokaal van Verdediging tegen de Zwarte kunsten - - de twee slangen, de tegengestelde kanten van Nastasia vertegenwoordigend, Nasti en Ashya, vechtend om het leiderschap, die leek uit te monden in een allesbeslissende strijd.

'Je kon Roos niet doden, net zomin als een van ons,' zei hij. 'Één deel van je was daar wel klaar voor, het Nasti-deel. Meer Ashya vecht terug. Zorgde ervoor, dat je met jezelf in gevecht kwam. Is dat het?'

Nastasia knikte, maar ze keek hem nog aan.

'En nu... is er een deel van jou... dood?' vroeg James, die zijn stem onbewust liet dalen tot een gefluister. 'Is dat het?'

Nastasia knikte opnieuw en staaarde door de zaal naar een donker raam in de tegenoverliggende muur.

James schudde zijn hoofd. 'Maar, wat betekent dat? Word je weer beter? Hagrid zegt... hij zegt, dat je gaat sterven. Is dat waar?'

Uiteindelijk draaide Nastasia haar hoofd naar hem. 'Ik weet het niet,' antwoordde ze en James zag, dat ze doodsbang was. Haar stem was een dun gefluister. 'Ik heb me nog nooit zo gevoeld. Ik ben nog nooit zo alleen geweest.' Ze leeg en zwak. 'Er is een deel van me afgehakt. Zo wil ik niet leven... ik denk niet, dat ik dit kan...'

James schudde opnieuw zijn hoofd, krachtiger deze keer. 'Dat kun je wel. Je moet gewoon... leren hoe. Dat kun je! Ik bedoel...'. Hij stopte, zoekend naar de juiste woorden, 'Je hebt het duistere deel van je weerstaan. Je deed iets, wat de meeste van ons nooit zouden kunnen. Je bood het hoofd aan het ergste, en overwon! Dat is... verbijsterend, echt! En daarom, zijn Roos, Ralph en ik nog steeds in leven. Je bent... nou, een soort held. Dat is er ook nog, is het niet? Ashya... je bent een held. Houd je daaraan vast, oké?'

Ze glimlachte flauw naar hem en haar ogen werden dikker van opkomende tranen. Ze sloot ze en er rolden tranen over haar wangen, die op het kussen vielen. Met enige moeite hief ze haar hand op en gebaarde hem naar zich.

James boog zich over haar heen, dichterbij het hoofdeind komend. Ze draaide haar hoofd weer naar hem en wenkte hem nog dichterbij. Met een inspanning tilde ze haar hoofd van het kussen op en rekte zich uit om James' schouder te gebruiken om zich op te trekken. Toen haar lippen naast zijn wang waren, dacht hij even, dat ze hem wilde kussen. Aan de ene kant wilde hij dit, maar aan de andere kant was hij er bang voor. In plaats daarvan fluisterde ze in zijn oor.

'Ik... ben... niet... Ashya.'

James ogen sperden zich open en er gleed een koude over hem heen, hem tot op zijn bot verkillend. Onwillekeurig deinsde hij achteruit, waardoor het meisje terug op het kussen viel, haar hand viel over de rand van het bed. Ze lachte zacht en haar borst daalde en rees met stoten.

'Ik ben niet... *Ashya*,' zei ze door een hulpeloos gelach opnieuw, met de nog natte tranen op haar wangen. 'Ashya is dood... ik zag haar sterven. Ze was zo nobel, zo dapper, zo... *dwaas*. Ze bevocht de Vrouwe alleen. Ik wilde me niet bij haar voegen. Dat weigerde ik...' Haar stem steeg tot een waanzinnig gepiep en ze lachte harder. Meer tranen stroomde van haar ogen en voegde zich bij de al natte strepen op haar gezicht. Zelfs toen hij van het bed terugweek, draaide zij zich naar James, die verafschuwd keek. 'Maar ze was zo mooi, zelfs op het eind,' hijgde ze. 'De Vrouwe verpletterde haar hoofd onder haar hiel. Ze glimlachte... giechelde zelfs, terwijl ze het deed. En toen het voorbij was, toen de Vrouwe weggerend was, nog altijd haar waanzinnige, gestoorde lach uitstotend... ging ik terug. Ik ging terug naar mijn dwaze, dode zusje. Arme dode Ashya. Ik voegde mij weer bij haar. Wat kon ik anders doen? Wat anders?' Ze dwong zich, met een elleboog duwend, rechtop, staarde doordringend naar James en smeekte met haar ogen. 'Ashya is dood!' zei ze weer, haar stem krachtig tot een smeekbede, haar gelach veranderde in hortend snikken. 'O, Ashya! Waarom ben je bij me weggegaan? Wat is een brein zonder een hart? Hoe kan een half persoon leven? Ashya! Je komt toch terug, alsjeblieft? Je moet terugkomen! Ik heb je nodig...!'

Ze viel achterover, haar lachen en snotteren veranderden in hijgende raspande ademhaling, koortsachtig in zichzelf murmelend.

Een slanke, warme hand plaatste zich in die van James, verstrengelde de vingers met de zijne en omklemde zijn hand. Op de een of andere manier, zonder zijn ogen van het kreunende meisje af te nemen, wist James dat Petra naast hem stond.

'Komt het weer goed met haar?' vroeg hij haar.

Petra schudde haar hoofd. 'Dat weet ik niet,' antwoordde ze zachtjes. 'Ik ben een Bezweerdster, geen Ziener.'

Langzaam en zachtjes draaiden ze zich om, hand in hand, en trokken zich terug de zaal in. Duisternis daalde rond hen neer, verborg de ramen en bedekte een voor een de bedden, tot James en Petra alleen waren, lopend in die vreemde tussenwereld waar alleen zij toegang tot hadden.

'Dus, wat gebeurt er nu?' vroeg James grimmig, alle vreugde werd uit zijn hart getrokken door de indruk van Nastasia's ziekelijke, kronkelende vorm. 'Is Judith weg? Wat het het waard?'

'Ze is niet weg,' zuchtte Petra. 'Maar de verbinding tussen ons is verbroken. We zijn niet langer Lotszusters. Zij, Issy en ik. En dat maakt haar zwakker. Misschien zelfs gevaarlijker, omdat ze nu wanhopig is, zich nu vastklampend aan haar plek in de realiteit. Maar, zwakker.'

'Zwakker dan jou?' vroeg James haar van opzij aankijkend. Ze knikte en stapte iets opzij.

James stopte haar, nog steeds haar hand stevig vasthoudend. 'Dus, wat gebeurt er nu?' vroeg hij opnieuw.

Petra keek naar de omklemde handen. 'Alles wat er nu nog overblijft,' peinsde ze vastberaden, 'is de Rode Draad.'

James fronste en schudde zijn hoofd. 'Dat is waar Porchascathan - - of Degout, of wie hij op dat moment ook was - - maar over doorging. Maar zoals ik hem vertelde, was de Rode Draad niet echt een draad, nietwaar? Het was slechts een symbool. De echte Rode Draad, was Morgan en die is dood.' Gefrustreerd en verward keek hij op. 'Judith loog tegen Porchascathan. Ze vertelde hem, dat *ik* de sleutel tot de Rode Draad was. Ze vertelde hem, dat ik hem in mijn hand hield.'

Petra keek nog steeds naar hij samengeklemden handen. 'Judith loog niet, James,' zei ze zacht, 'jij *bent* de sleutel tot de Rode Draad. En je houdt hem in je hand.' Ze keek hem weer aan en bestudeerde zijn gezicht. 'Toen Judith Morgen vermoordde, maakte ze Morgan een deel van onze wereld, onze realiteit. Zij behoort nu aan deze Lotsbestemming toe. Ik kan je niet uitleggen waarom, maar zo werkt het nu eenmaal. Morgan is niet langer de Rode Draad. Nu...' ze pauzeerde betekenisvol. 'Nu... ben *ik* hem.'

James keek zichtbaar in de war in Petra's ogen. 'Jij bent de rode draad...? Maar... dat betekent...'

'Wat het betekent zal later wel blijken,' zuchtte Petra, 'maar kijk.' Ze stak hun beide samen omklemde handen iets omhoog. James keek ernaar. Een zwakke zilveren gloed ontsprong van tussen hun vingers, het overblijfsel van het mysterieuze koord, dat hij opgeroepen had door gebruik te maken van Petra's eigen magie, om haar leven te redden. 'Ik waarschuwde je, dat je hier spijt van zou krijgen,' sprak ze, doordringend in zijn ogen kijkend. 'Zie je wel, Judith had gelijk. Jij bent de sleutel tot de Rode Draad. Je houdt hem hier vast, in je hand. We zijn verbonden. Of je het leuk vindt of niet. Zolang ik in deze Lotsbestemming verblijf... zijn wij een deel van elkaar. We zijn een.'

James overwoog dit, zijn ogen gleden behoedzaam van de hare naar de mild opgloeiende handen. Hij was zich er nogmaals bewust van, dat hij nu zelfs iets langer dan zij was.

'En toch,' zei hij, zich een beetje dapper voelend en zich niets aantrekkend over de reactie's, 'heb ik er geen spijt van. Ik ben blij dat ik je gered heb, Petra. En ik ben blij, dat we verbonden zijn. Ik zou het niet anders willen.'

Petra sloot haar ogen en schudde langzaam haar hoofd. Een spoor van een geamuseerde, dankbare glimlach krulde rond haar lippen.

En dan, slechts een ogenblik later, stond James weer in de ziekenhuiszaal, halverwege de wachtende Hagrid en de kronkelende, murmelende Nastasia.

Je kunt er nog spijt van krijgen galmden Petra's stem zwak, door niemand anders dan door hem gehoord. *Maar voor nu, ben ik blij dat je dat niet hebt. En ik ook niet, James...Ik ook niet...*

James knikte in teken dat hij het gehoord had.

'Enig idee wat d'r met 'r an de hand is, dan?' vroeg Hagrid, terwijl hij zijn grote handen omwringde toen James naar hem terug liep.

James schudde zijn hoofd en poogde een uitleg te vinden. 'Ze is een deel van zichzelf kwijt,' schouderde hij hulpeloos weer omkijkend. 'Misschien krijgt ze het weer terug. Per slot zijn we tovenaars en heksen. Alles is mogelijk.'

Hagrid knikte tobbend, alsof dit wijze woorden waren. James ging bij hem op de bank naast de dubbele deuren van de Ziekenhuisvleugel zitten. Stil zaten ze zo enkele minuten, Nastasia - - Nasti - - leek in een diepe droomloze slaap te zijn gevallen.

'We plaatse d'r morege terug op d'r eige school,' fluisterde Hagrid. Ze hebbe 't beste medische college's in de wereld, zeide ze. Ze kenne d'r... beter hellepe, wed ik.'

James knikte stom. Hij wilde geloven, dat Hagrid gelijk had. Hij wenst de halfreus een goede nacht en, zo stil als hij kon, glipte hij de Ziekenhuisvleugel uit. Dralend, nadenkend, ging hij op weg naar de Griffioendorleerlingenkamer, zijn gedachten maalden traag...

Hij keek omlaag naar zijn hand. Deze was nog altijd warm van Petra's aanraking, maar het zwakke gloeien was verdwenen. Het was er natuurlijk nog wel, alleen onzichtbaar.

De Rode Draad moest naar zijn eigen lotsbestemming teruggebracht worden. James wist, dat Petra dat van plan was. Vragen over hoe ze dit voor elkaar wilde gaan krijgen - - en hoe hij hier mogelijk bij zou moeten helpen, ondanks zijn eigen wensen - - spookten door zijn gedachten. Maar voor nu, in de nawee van hun geheime ontmoeting, voelde hij een vreemde, doffe rust. Hij kon het niet uitleggen, zelfs niet aan zichzelf. Je accepteerde het gewoon, dankbaar liet hij het de lege ruimten vullen waar zorgen, angst en gevoel van verlies het spoedig over zouden kunnen gaan nemen.

Hij herinnerde zich eraan, dat voor dit moment, alles goed was.

Judith was verbannen, haar verbinding met Petra en Issy was vernietigd.

Merlijn was terug, wederom tot leven gewekt en weer als Directeur het bevel voerend over Zweinstein.

Het Morrigan Web was verslagen.

En mogelijk het meest tot tevredenheid stemmend, was Petra blij een deel van hem te zijn. James liep, opgewekt hierover, verder. Voor nu was alles goed.

Voor nu, hield hij de Rode Draad in zijn hand.

Einde

EN ZO KOMEN WE AAN HET EIND VAN NOG EEN JAMES POTTERBOEK...

... en als altijd, ben ik jou, Beste Lezer, dank verschuldigd. Terwijl ik er vanuit ging, dat de James Potterseries weg zou kwijnen in het onbekende, zou verwelken terwijl ik aan het werk was aan mijn "dagbaan", lazen jullie niet alleen (en in veel gevallen herlazen!) de verhalen, jullie vertelden jullie familie en vrienden erover, plaatsen recensies erover op Goodread.com (tot op heden 20.000 recensies met een vier sterren waardering), maakten vertalingen (laatste telling, negen talen met nog meer op komst) en stuurden jullie constant berichtjes van bemoediging en inspiratie. Door jullie, heeft de James Potterseries zich tot een werkelijk wereldwijd lezerspubliek ontwikkeld, een ontelbaar nummer lezers bereikt (ik stopte met het bijhouden na de eerste miljoen). En dus, blijft deze serie een liefdeswerk, dat mij dát geeft waar iedere schrijver nog meer naar verlangt dan het financiële succes: duizenden lezers en positieve feedback!

Daarvoor, laat me het zo duidelijk en helder als ik kan zeggen: Dank je!

In dezelfde lijn vraag ik je mij toe te staan om kort een paar speciale mensen te bedanken. Neem de moeite om dit door te lezen, want je zult het stukje willen lezen aan het eind, waar ik het heb over mogelijke boeken in de toekomst.

Dank aan mijn eerste bèta lezer, wiens anonimiteit sinds "De Vloek van de Poortwachter" zorgvuldig geheim is gehouden, maar wiens enthousiasme, aandacht voor de details en de pure liefde voor het verhaal, mij voorzag in de dagelijkse energie om het verhaal op de rit te houden, zelfs als mijn eigen enthousiasme het opgaf.

Dank aan de Grotto Faithful (mijn trouwe oude vrienden bij het Grotto Keep Forum) voor hun tijdrovende nakijkwerk en volhardende assistentie tijdens het publiceren van 'een hoofdstuk per dag' om mij zo in staat te stellen om de uiteindelijke boekversie publicatie zo samenhangend en professioneel als mogelijk te maken.

Een bijzondere dank voor iedereen, die mij als dank voor de verhalen koffie brachten - - cafeïne is de brandstof voor het creatieve brein, en jullie koffie blijft bijdragen aan de nog te komen verhalen! Ik lees al jullie berichten, en nu het verhaal beëindigd is, zal ik er zoveel als mogelijk beantwoorden.

Een enorme dank aan de Originele Zane (Daan) mij dochter Greer (een Roos anders genaamd), en mijn verdraagzame vrouw Jael - mijn zwaarste criticus en verwoedste supportster, zonder wiens aandringen ik nooit het eerste boek gepubliceerd zou hebben en noch minder de anderen.

Als laatste, dank aan mijn literaire inspiratie's:

- - Mevrouw J.K. Rowling zelf, als altijd, wiens verbeelding een tuin onderhield, welig genoeg om andere verhalen erin te laten groeien en gedijen.
- - C.S. Lewis, wiens werk de inspiratie vormde voor mij eigen Merlinus Ambrosius, zo ook vele andere elementen, waar onder het Progressieve Element, de reisringen en duizenden kleine details en thema's. Zoals ik al eerder ergens anders vermeld heb, is

het einde van "James Potter en de Hal der Oudste' Kruising" in intentie een hervertelling van Lewis' afsluiting van "That Hideous Strength". Als je dit verhaal nog niet gelezen hebt, of de rest van de waanzinnig goede Ruimte Trilogie (beginnend met "Out of the Silent Planet") leg dit dan onmiddellijk weg en begin er direct aan.

- - Al de prachtige, grappige, maffe Engelse schrijvers, die me voorzien hebben van een eindeloos vermaak en inspiratie, inclusief (maar niet beperkt tot) P.G. Wodehouse, H.G. Wells, Terry Pratchett en Douglas Adams.

En dan nu, komen we tot (tromgeroffel!)... *de rest van het verhaal.*

Er wordt mij iedere dag gevraagd hoeveel James Potter verhalen er zullen komen. Zeven, net als de originele Harry Potter verhalen? Meer? Minder?

Ik wil deze vraag echt wel beantwoorden. Niet alleen voor jou, Beste Lezer, maar voor mijzelf! Helaas kan ik dit eenvoudig niet. Alles wat ik kan zeggen is, dat ik er wel tenminste zeven *wil* schrijven. Niet gewoon, omdat dat de manier is waarop boekseries lijken te gaan - - ze gaan in drie, zeven of meerdere - - maar omdat dat is wat ik zou willen als ik zelf de verhalen las. Zeven is een goed aantal voor boekenseries.

En er is inderdaad nog veel verhaal te vertellen.

Toegegeven, met het afsluiten van het "Morrigan Web", is er een heleboel opgelost. De Lotszusters zijn verbroken, Judith verzwakkend en Petra en Issy bevrijdend. Merlijn is terug. James en Petra zijn, zoniet "tezamen", tenminste gewillig (en in James' geval gretig) verbonden.

En toch...

De Eed van Geheimhouding hangt aan een zijden draadje. De Tover- en Drezelwereld staan trillend aan de rand van een volledige botsing...

De Kluis der Lotsbestemmingen is nog steeds bevroren, ervoor zorgend, dat het Lot verder en verder in chaos tuimelt met de bestemmingen die samensmelten en instorten, allemaal omdat de Rode Draad - - nu in de vorm van Petra - - blijft trekken vanuit een andere dimensie...

En wat nu met James en Petra? Nu ze erkend hebben de subtiele eerste stap in een relatie te hebben gezet. Hoe gaan ze nu verder, wetend dat het Petra's Lotsbestemming is om onze dimensie voor altijd te verlaten - - en James' Lotsbestemming het is haar hierbij te helpen?

En misschien wel het meest mysterieuze van alles. Zal James' droom over de begraafplaats - van Petra en Albus en het Duistere Teken - ooit uitkomen? Wat schreef hij om zich aan deze droom te herinneren? Hoe zal het allemaal in elkaar gaan passen in de laatste bladzijden van het laatste boek?

En ik weet hoe het zal eindigen. Ik heb het van vrijwel het begin geweten. Ik weet of Petra en James samen zullen komen. Ik weet wat de droom betekend. Ik weet wie er blijft leven, en wie niet. Ik weet of nicht Lucy ooit weer zal verschijnen...

Maar de verhalen zijn hard, hard werk. Plezierig werk, beken ik, maar ondanks dat, werk en ik heb, tragisch genoeg, een zeer veeleisende "dagbaan". En het is om deze zeer basale reden, dat ik niet eenvoudigweg meer James Potter verhalen kan beloven.

Zelfs niet een meer.

Dat wil niet zeggen, dat ik het volgende boek niet zal schrijven (het zal "James Potter en de Rode Draad" gaan heten, als ik het schrijf). Het is alleen om te zeggen, dat ik het niet kan beloven, hoe graag ik dit ook wil. Houdt contact via het Grotto Keepforum, de James Potter Facebookpagina en mijn Goodreads.com pagina voor verdere informatie, details en nieuws.

En (ahem) als een van jullie iemand kent bij Warner Bros, of Scholastic Books, dan alsjeblieft, stuur een aanbeveling over de James Potterboeken. Je weet maar nooit wat er gebeurd...

George Norman Lippert
St. Louis, Augustus, 2013